

LAM BẠCH SẮC

Yêu không lối thoát

daotieuvu.blogspot.com

Dịch giả: Greenrosetta

Làm ebook: Dâu Lê

AMun **vh**
AMUN VÀO ĐỌC

Yêu không lỗi thoát

LAM BẠCH SẮC

Yêu
không
lối
thoát

Yêu không lối thoát
Tác giả: Lam Bạch Sắc
Dịch giả: Greenrosetq
Kích thước: 16 x 23 cm
Số trang: 576
Ngày xuất bản: 20-08-2013
Giá bìa: 139.000 đ
Công ty phát hành: Đinh Tị
Nhà xuất bản: NXB Văn Học
Chụp pic: ntm96
Type

Linh Max: 1-2
uniabi: 3-4
chicky: 5-7
Shannon: 8-10
Tang Tử: 11-13
pekutelam: 14-hết

Beta: Vu Đình
Làm ebook: Dâu Lê
Nguồn : luv-ebook.com
Ebook : daotieuvu.blogspot.com

BOOK

Free Downloads

<http://daotieu.vu.blogspot.com>

Giới thiệu

24 tuổi gặp anh, “Người đàn ông lý tưởng của thời đại mới, kiếm tiền giỏi, nấu bếp cừ, mọi thứ đều rất tuyệt”. Khởi đầu tốt đẹp, những tưởng bền lâu... Anh vì yêu mà chở che cô khỏi mọi phong ba, đầu đá, lại vì hận mà đẩy cô tận đáy khổ đau.

Hấp dẫn với những mảnh khoe tranh đoạt thương trường

Kịch tính với những màn ân đền oán trả chốn thương lưu.

Giằng xé trong yêu không được, hận không đành khi thứ tội lỗi xấu xa nhất trên đời mang tên “Tình yêu”.

Yêu - hận, dục vọng - ái tình, chinh phục - cưỡng đoạt.

Kết cục nào cho Yêu Không Lối Thoát?

Lam Bạch Sắc - cây bút đa năng, tiểu thuyết gia ngôn tình hiện đại ăn khách hàng đầu mạng xã hội văn học Tấn Giang - giới thiệu tác phẩm mới Yêu Không Lối Thoát (tên gốc: Nửa hoan nửa ái). Tác phẩm đạt 700.000 lượt view trên Tấn Giang

và gần 1.5 triệu lượt truy cập trên Kites - một trong những diễn đàn đọc/dịch truyện hàng đầu Việt Nam.

Mục lục

Chương 1: Tôi nói xin chào, anh nói làm phiền

Chương 2: Giữa một ý niệm

Chương 3: Có tôi ở đây

Chương 4: Tiểu sự thành đại sự

Chương 5: Cho phép tôi đời này gặp em

Chương 6: Thế nào gọi là chân tình

Chương 7: Có lúc yêu nhau

Chương 8: Anh ta không phải bến đỗ của em

Chương 9: Không có niềm vui nào không nguy hiểm

Chương 10: Giả dối vẫn cứ là giả dối

Chương 11: Có được coi là một cuộc độ sức?

Chương 12: Không phải anh, cũng không phải anh ấy

Chương 13: Bướm bướm không thể bay qua biển xanh

Chương 14: Khi xích đạo giữ lại hoa tuyết, nước mắt gột sạch hạt cát nhỏ

Chương 15: Kết thúc

Ngoại truyện: Vì anh là Tướng Úc Nam

Ngoại truyện: Buổi sáng hôm đó, hoa nở rất đẹp

Chương 1: Tôi nói xin chào, anh nói làm phiền

Một ngày nắng đẹp. Trên không trung, chiếc máy bay chở khách cỡ lớn đang cất cánh, để lại một luồng khói trắng trên nền trời xanh biếc. Bên ngoài nắng chói chang, Viêm Lương buộc phải kéo cửa sổ, cô chỉnh lại gọng kính, tiếp tục xử lý tập tài liệu trên bàn.

Lúc đó là giờ ăn trưa, cô tiếp viên hàng không đẩy xe, sắp đồ ăn cho hành khách.

Chiếc xe chở đồ ăn nhanh chóng tiến đến chỗ Viêm Lương. Cô tiếp viên hàng không cúi người định đặt dao nĩa, hơi tần ngần khi thấy chiếc bàn nhỏ để đầy tài liệu.

Viêm Lương đang tập trung phân tích những số liệu quan trọng, đành buông bút, nhướn mắt nhìn cô tiếp viên hàng không. "Tôi chỉ muốn một ly cà phê, cảm ơn!"

Cô tiếp viên hàng không mỉm cười, rót cà phê đưa cho

Viêm Lương. Đúng lúc đó, chiếc máy bay đột nhiên chao đảo. Cô tiếp viên hàng cầm không chắc, nửa ly cà phê đổ xuống tài liệu của Viêm Lương. Viêm Lương phản ứng nhanh, giơ tay che chắn, cà phê đổ xuống tập tài liệu không nhiều nhưng lại hắt xuống váy áo của cô, tạo thành vệt loang lớn.

“Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi” Cô tiếp viên hàng không vội vàng rút khăn giấy.

Lúc này, tiếng cơ trưởng vang lên trong loa truyền thanh: “Máy bay gặp phải luồng khí lưu, đề nghị quý khách thắt dây an toàn.”

Viêm Lương nhanh chóng lau sạch cà phê ướt trên tập tài liệu, nhìn sang bên cạnh thấy mấy tờ giấy rơi xuống lối đi, cô vội vàng tháo dây an toàn, đứng dậy định đi nhặt tài liệu, nhưng có một bàn tay nhặt tài liệu trước cô một bước.

Là một hành khách ngồi chệch phía sau cô.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Viêm Lương là cánh tay đàn ông, tay áo sơ mi xắn lên tận khuỷu, để lộ chiếc đồng

hồ hàng hiệu và năm đầu ngón tay dài. Viêm Lương giờ tay định nhận tờ tài liệu và nói lời cảm ơn nhưng cô chợt khựng lại ngay trước khi mở miệng. Bởi vì lúc ánh mắt cô dịch chuyển đến gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông, cô thấy rõ ràng anh ta đang xem tài liệu của cô.

Anh ta ngồi, còn Viêm Lương đứng. Từ chỗ của Viêm Lương, tuy không nhìn rõ gương mặt anh ta nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt sắc bén khi anh ta đọc tài liệu.

Viêm Lương ho khan một tiếng, đưa tay đến trước mặt người đàn ông, tỏ ý muốn lấy lại tài liệu. Cô nhấn giọng: “Cám... ơn...”

Lúc này người đàn ông mới ngẩng đầu. Cặp mắt anh ta đâu chỉ sắc bén, mà như con diều hâu rình mồi. Đây là cảm nhận duy nhất của Viêm Lương khi cô chạm phải ánh mắt anh ta. Nhưng ánh mắt sắc bén ấy ngay lập tức dịu đi, người đàn ông mỉm cười, trả tài liệu cho Viêm Lương.

Viêm Lương nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Sau khi sắp xếp lại đồng tài liệu lộn xộn, cô không kịp được liền quay đầu về phía người đàn ông, nhưng lúc này, vị khách phía sau đang cúi đầu dùng bữa. Anh ta chỉ là một người đàn ông xa lạ mà thôi.

Cứ như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác, Viêm Lương lắc đầu quay lên.

Ba tiếng đồng hồ sau, chiếc máy bay hạ cánh, hành trình vượt đại dương cuối cùng cũng kết thúc.

Dòng người đổ ra đại sảnh sân bay.

Viêm Lương sai bước dài tới nơi nhận hành lý. Cô có mái tóc đen, làn môi đỏ nổi bật nhưng gương mặt vô cảm, đôi giày cao gót nên cộc cộc xuống nền đá, rất mạnh mẽ. Bộ váy liền với vạt cà phê đã khô khiến cô hơi thấm hại.

Viêm Lương nhanh chóng lấy hành lý của mình. Cô định kéo va ly vào nhà vệ sinh để thay bộ quần áo sạch sẽ nhưng bị một người đàn ông nho nhã mặc com lê chặn lại.

“Có chuyện gì sao?” Viêm Lương đang vội nên tỏ thái độ không mấy thân thiện.

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, sau đó anh ta lấy ra một cái kính từ trong túi xách: “Cái này của

cô phải không? “

Viêm Lương mở to mắt. Cô nhìn kĩ chiếc kính, quả nhiên là kính của cô.

“Tôi nhất được ở trên máy bay.”

Viêm Lương bị cận nhẹ, chỉ lúc làm việc cô mới đeo kính. Sau khi xảy ra sự cố ở bữa trưa, cô không nghiên cứu tài liệu nữa nên cô không rõ kính bị rơi từ lúc nào.

Viêm Lương lịch sự mỉm cười, cô định cảm ơn và nhận lại kính, không ngờ người đàn ông nhét kính vào tay cô, bên trong còn kèm theo một tấm danh thiếp.

“Nếu không có gì thay đổi, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.” Người đàn ông lên tiếng.

Viêm Lương chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức nên cô không để ý đến câu nói kỳ lạ của anh ta. Cô nhận tấm danh thiếp, liếc qua rồi gật đầu ý nói tạm biệt. Sau đó Viêm Lương kéo va li bước đi, để mặc người đàn ông đứng yên tại chỗ.

Khi đến cửa tự động ở đại sảnh sân bay quốc tế, nhìn thấy thùng rác ở bên cạnh, Viêm Lương lập tức ném tấm danh thiếp vào đó.

Vừa ra ngoài, bên tai Viêm Lương vọng tới giọng nói quen thuộc: “Viêm Lương!”

Cô đứng lại, ngoái quanh, liền nhìn thấy Châu Trình đang đợi cô ở cửa lớn. Anh vẫy tay với cô, nở nụ cười dịu dàng.

Gương mặt lạnh lẽo của Viêm Lương cuối cùng cũng lộ tia xúc động, cô rào bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt anh: “Em vinh dự thật đấy, được Giám đốc Châu đích thân đi đón.”

Câu nói có hàm ý chế nhạo của cô làm Châu Trình mỉm cười bất lực: “Mới một năm không gặp, miệng lưỡi của em ngày càng ghê gớm.”

“Mới một năm không gặp, anh ngày càng đẹp trai.”

Thời tiết rất đẹp, ánh nắng chói chang khiến Viêm Lương nheo mắt, nụ cười của người đàn ông trước mặt còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Viêm Lương liền quay đi chỗ khác, cố gắng kìm nén tà niệm vừa nảy sinh trong lòng: “Đúng rồi, chú Châu đâu? Chẳng phải trước đây đều là chú đón em hay sao?”

“Bố anh đưa phu nhân tới bệnh viện thăm ông già, hôm nay anh được nghỉ nên thay bố làm tài xế của em.” Vừa nói Châu Trình vừa đỡ hành lý của Viêm Lương, đi ra bãi đỗ xe.

Cách đó không xa, một chiếc xe sang trọng lặng lẽ đậu một chỗ. Cửa kính xe tối đen, giống hệt cặp mắt của người đàn ông ngồi ở hàng ghế sau.

Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa xe, bộ dạng có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như có thể nhìn thấu người khác. Một tay anh ta chống lên thành cửa, tì vào cằm, trên cổ tay là chiếc đồng hồ hàng hiệu, vỏ kim loại của chiếc đồng hồ còn không lạnh bằng gương mặt anh ta.

Người đàn ông vừa bắt chuyện với Viêm Lương đi qua cánh cửa tự động, nhanh chóng lên xe. Anh ta quay đầu nói với người đàn ông ở ghế sau: “Tưởng tiên sinh, tôi đã

thay anh trả đồ.”

Người đàn ông ngồi ghế sau không lên tiếng. Thấy đôi nam nữ ở bãi đỗ xe cách đó không xa lên xe ô tô, anh ta không nhìn theo nữa, ra lệnh cho tài xế: “Xuất phát!”

Châu Trình vừa nổ máy vừa quay sang hỏi Viêm Lương: “Anh fax cho em tài liệu kinh doanh của công ty, em đã xem chưa?”

“Em nghiên cứu suốt thời gian ở trên máy bay, gần xong rồi.”

“Bây giờ công ty rất hỗn loạn, em phải nhanh chóng nắm bắt tình hình mới được. Đúng rồi, em về nhà trước hay đến thẳng bệnh viện thăm ông già?”

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, nghe câu hỏi của Châu Trình, sắc mặt cô trở nên u ám: “Sức khỏe của bố em thế nào rồi?”

“Tuần trước ông ấy bị trúng gió, giờ vẫn đang nằm viện, tình trạng cũng tạm coi là ổn định.”

Châu Trình tăng tốc, anh chợt nhớ ra một việc quan trọng, liếc nhìn Viêm Lương rồi tiếp tục nói: “Chị gái em cũng đang ở bệnh viện.”

Ánh mắt đầy hàm ý của Châu Trình khiến Viêm Lương không mấy dễ chịu, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác, không lên tiếng.

“Viêm Lương, em đừng chĩa mũi nhọn vào cô ấy có được không? Coi như nể mặt anh đi.”

Viêm Lương nhếch miệng cười nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: “Châu Trình, trong mắt anh, Từ Tử Thanh là nữ thần, còn trong mắt em, chị ta chỉ là một đứa con hoang.”

Cuối cùng Viêm Lương quyết định về nhà, cô không muốn đến bệnh viện rồi lại gây ra mâu thuẫn gia đình.

Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cô hầu như chỉ đọc tài liệu nên khá mệt mỏi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên sofa xem ti vi, cô mới cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Viêm Lương cầm điều khiển ti vi bấm lung tung. Cô dừng lại ở một kênh, xem hết quảng cáo mới của nhãn hiệu Phù sinh nhược mộng rồi chuyển sang kênh tin tức.

Giọng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình vang lên: "Những năm gần đây, công ty từng đưa ra dòng mỹ phẩm cao cấp Phù sinh nhược mộng là tập đoàn Từ thị tụt dốc nghiêm trọng. Việc Chủ tịch hội đồng quản trị Từ Tấn Phu bị trúng gió nhập viện đã khiến công ty phải đối mặt với khó khăn mới. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, Từ Tấn Phu đã thông qua công ty "săn đầu người" để tiếp xúc với nhân tài trong giới quản lý. Chủ tịch Từ có ý mời người quản lý chuyên nghiệp tiếp quản công ty, nhân cơ hội này xóa bỏ phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống trước kia..."

Viêm Lương nhú mào, dán mắt vào màn hình ti vi, bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa. Viêm Lương lập tức chuyển sang kênh giải trí.

Cô lại nằm xuống sofa một cách lười biếng rồi đưa mắt nhìn người phụ nữ đang đi vào: "Mẹ đến rồi à?"

Bà Viêm sa sầm mặt khi thấy bộ dạng của Viêm Lương.

“Đến Châu Trình còn biết đường đến bệnh viện thăm bố cô, cô thì hay nhì, vừa về nước là trốn ở nhà xem mấy trò này.” Bà Viêm đưa mắt về phía ti vi: “Thật chẳng ra sao cả!”

Viêm Lương tắt ti vi, đứng dậy đi rót cốc nước cho bà Viêm để bà bớt giận: “Chẳng phải mẹ ghét nhất là gặp mẹ Từ Tử Thanh hay sao? Con nghe Châu Trình nói hai mẹ con Từ Tử Thanh đều ở bệnh viện. Con tưởng bọn họ ở đó, mẹ sẽ không đặt chân vào cổng bệnh viện?”

“Tôi cũng chỉ vì cô mà thôi! Cô cũng biết bố cô yêu thương Tử Thanh, tôi đưa cô ra nước ngoài học MBA để sau này cô có khả năng thừa kế công ty. Bây giờ thì hay rồi, bố cô bị trúng gió, công ty loạn hết cả lên, Tử Thanh trực tiếp vào bộ phận Chiến lược. Tôi gọi cô về nước là vì trong tình hình hiện tại, ai hiểu thảo hơn, người đó có khả năng được bố cô cất nhắc đưa lên. Cô không hiểu gì hay sao? Dù chỉ làm bộ làm tịch cũng phải đến bệnh viện thăm bố cô. Ngộ nhỡ công ty rơi vào tay mẹ con Tử Thanh, đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn.”

“Vâng, vâng, vâng, mẹ nói đúng! Con biết mẹ dụng tâm lương khổ^[1]!” Viêm Lương vừa lấy lòng vừa đẩy mẹ ra khỏi phòng ngủ của cô. “Dì Lương nấu canh ngon lắm, con cùng mẹ xuống dưới ăn nhé!”

[1] Dụng tâm lương khổ: thành ngữ, ý muốn nói đến việc lao tâm khổ tứ, chịu khó suy nghĩ về chuyện gì đó.

“Cô đừng mồm mép với tôi! Nếu cô thật sự muốn tôi bớt lo lắng thì mau nắm bắt công việc của công ty, để tôi khỏi trở thành trò cười cho thiên hạ. Nếu để người ta nói tôi dẫu không lại với người đàn bà thối tha đó nên mới để con gái riêng của chồng cưới lên đầu con gái mình, tác oai tác quái, tôi chỉ còn nước đeo mo vào mặt mỗi khi ra ngoài thôi!”

“Mẹ nói sao con nghe vậy, được chưa ạ?” Đến khi Viêm Lương nói câu này, bà Viêm mới bớt càu nhàu.

Cuối cùng, Viêm Lương chẳng được ăn canh, còn bị bà Viêm sai đem canh đến bệnh viện thăm bố.

Khu phòng bệnh cao cấp, hành lang trang trí như khách sạn năm sao. Viêm Lương vừa rời khỏi thang máy liền nhìn thấy Châu Trình đang đứng tựa vào lan can. Cô rón rén lại gần, vỗ mạnh vào vai anh.

Châu Trình quay đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Viêm Lương. “Chẳng phải em nói hôm nay không đến bệnh viện sao?”

Viêm Lương nhún vai. “Anh ở ngoài hành lang làm gì? Sao không vào phòng?”

“Ông già đang gặp nhân tài quản lý mà công ty “săn đầu người” giới thiệu nên bảo bọn anh tránh mặt.”

“Ai hả?”

Châu Trình không muốn tiết lộ. “Một nhân vật lợi hại.”

Viêm Lương chợt nhớ tới tin tức cô vừa xem trên ti vi: người quản lý chuyên nghiệp, thay đổi phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống... Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi chuyển sang đề tài khác: “Tử Tử Thanh đâu rồi?”

“Cô ấy đưa mẹ ra xe, lát nữa sẽ quay lại.”

Thấy Viêm Lương không tập trung, Châu Trình lại nhắc nhở: “Viêm Lương, đừng cãi lộn với cô ấy, được không?”

Lúc này Viêm Lương mới có phản ứng, cất giọng khinh miệt: “Tại sao mọi người đều nghĩ em chĩa mũi nhọn vào chị ta, mà không phải là chị ta chuyên nhắm vào em?”

Không đợi Châu Trình lên tiếng, Viêm Lương quay người bỏ đi. Dù anh ở đằng sau gọi tên cô, cô cũng không dừng bước.

Oan gia ngõ hẹp, Viêm Lương không ngờ cô lại gặp phải Từ Tử Thanh ở ngay cửa thang máy.

Thang máy vừa mở cửa, Viêm Lương và Từ Tử Thanh kẻ ở trong, người ở ngoài đối mặt nhau, cả hai cùng sửng sờ.

Từ Tử Thanh có phản ứng trước. Cô ta đi ra khỏi thang máy, nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt dò xét: “Sao? Chịu quay về rồi à?”

Viêm Lương cau mày: “Hình như chị không có tư cách dùng giọng đó với tôi.”

“Tôi đang thay bố hỏi cô. Tết năm ngoái cô không thêm

về nhà, bây giờ nhà loạn hết cả lên, cô lập tức lộ diện. Người ngoài không thể không nghĩ đến chuyện cô thừa dịp vớt vát lợi lộc.”

Viêm Lương đi qua Từ Tử Thanh nhưng bị ngăn lại.
“Sao cô đi vội thế?”

“Nếu chị không muốn ăn một bạt tai như lần trước thì mau tránh ra.”

Từ Tử Thanh cười nói. “Cô không nói tôi cũng quên mất, tôi phải cảm ơn cái tát đó của cô. Nếu không nhờ cái tát đó, sao bố có thể cho tôi nhiều cổ phần như vậy?”

Viêm Lương không kiềm chế được, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Từ Tử Thanh nói tiếp: “Lúc đó mẹ cô tức giận như thế nào, cô không biết đâu. Trước đây mẹ cô đồng ý để mẹ con tôi vào nhà họ Từ là bởi mẹ tôi cam kết không tranh giành cổ phần với cô. Còn cô thì sao? Một cái tát đã hủy bỏ tâm huyết bao nhiêu năm của mẹ cô. Nếu là mẹ cô, chắc tôi sẽ tức hộc máu.”

Viêm Lương không tỏ ra tức giận, ngược lại còn cười nhạt. Khác với dung mạo thanh nhã của Từ Tử Thanh, ngũ quan của Viêm Lương trông sắc sảo hơn, nụ cười khiến gương mặt cô có phần ngang ngược. “Lẽ nào chị không biết, đàn ông thường có tâm lý bù đắp cho con cái của vợ bé? Bố nợ mẹ con chị bao nhiêu năm, thậm chí đến danh phận cũng không thể cho mẹ chị. Lúc chị còn nhỏ, mỗi lần cùng mẹ về quê thăm họ hàng, có lần nào chị không bị người ta xì xào, bàn tán sau lưng? Tôi tuyệt đối tán thành việc bố bỏ ra ít tiền bù đắp cho chị. Lại nói đến Châu Trình, tại sao anh ấy lại đối xử tốt với chị, chẳng phải vì thương hại chị hay sao?”

Ánh mắt tóe lửa của Từ Tử Thanh khiến Viêm Lương vô cùng hài lòng.

Nhưng ngay sau đó, Viêm Lương không cười nổi. “Nhắc đến Châu Trình, tôi có một tin muốn báo cho cô biết...” Từ Tử Thanh cố ý ngập ngừng. “Anh ta cầu hôn tôi rồi.”

Giây phút đó, Viêm Lương cảm thấy chân tay mình lạnh buốt.

Trong mắt Từ Tử Thanh đầy vẻ đắc ý: “Nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ không nhận lời anh ta, cũng không buông tha anh ta. Người đàn ông làm em gái tôi bị tổn thương,

tôi phải trói anh ta ở bên mình cả đời. Điều này cũng có ích với cô, đúng không?”

Viêm Lương cuối cùng không kìm nổi, vung tay về phía Từ Tử Thanh.

Châu Trình là tử huyệt của cô...

Nhưng cái tát không rơi xuống gương mặt vô tội của Từ Tử Thanh bởi bàn tay Viêm Lương bị giữ chặt.

Cô kinh ngạc nhìn bàn tay đang cầm tay cô. Cánh tay của một người đàn ông, trên đó có chiếc đồng hồ hàng hiệu quen thuộc.

Viêm Lương vội ngẩng đầu, liền chạm phải một cặp mắt. Là người đàn ông cô từng gặp trên máy bay, người đàn ông có cặp mắt khó quên.

Viêm Lương giằng cô mấy lần nhưng vẫn không thể rút tay về, trông điệu bộ của anh ta rất ung dung, thoải mái nhưng tay giữ rất chắc. Viêm Lương làm thế nào cũng không thể động đậy, cuối cùng cô chỉ biết trừng mắt với

anh ta. “Buông tôi ra!”

Anh ta mỉm cười: “Con gái la lối om sòm trông xấu lắm!”

“Không liên quan đến anh.”

“Em làm hồng ấn tượng tốt của em trước đó với tôi, sao có thể nói không liên quan đến tôi?”

Người đàn ông cất giọng chân thành nhưng từ người anh ta toát ra vẻ xa cách, người khác khó có thể tiếp cận. Viêm Lương nhất thời á khẩu. Cách đó không xa có tiếng bước chân đi tới. Viêm Lương tất nhiên chú ý đến thể diện nên ngừng giãy giụa, phản kháng. Người đàn ông trước mặt cũng phát hiện có người đi tới, anh ta liền buông tay cô.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Viêm Lương quay lại, thấy người đi tới là Châu Trình, cô bất giác nghiêng rằng chặt hơn.

Châu Trình đi đến nơi liền bắt gặp ba người đứng yên ở đó. Anh dừng bước, liếc mắt dò xét tình hình rồi đi đến

bên bọn họ: “Tưởng tiên sinh, tôi tiễn anh xuống lầu.”

Người đàn ông quay sang Châu Trình.

Anh ta lấy lại dáng vẻ thản nhiên, lạnh lùng, cao ngạo, thậm chí khiến người đối diện cảm thấy một sự khinh thường quen thuộc: “Không cần, cảm ơn.”

Anh ta nói xong, thang máy cũng vừa đến nơi. Anh ta liền bước vào thang máy. Trước khi thang máy đóng cửa, anh ta còn kịp phóng ánh mắt bức người về phía Viêm Lương.

“Cô gái đánh đá, tạm biệt.”

Viêm Lương không kiềm chế được, lại trừng mắt với anh ta.

Lúc này, Từ Tử Thanh nở nụ cười ngọt ngào, cất giọng đầy quan tâm với Viêm Lương: “Viêm Lương, chẳng phải em định ra về hay sao? Đưa canh cho chị, chị sẽ mang vào cho bố.”

Viêm Lương không thèm để ý đến cô ta, quay người đi thẳng về phía phòng bệnh.

Từ Tử Thanh đứng yên, nhún vai và mỉm cười bất lực.

Châu Trình cũng không biết làm thế nào với tính cách kỳ quái của Viêm Lương, chỉ có thể vỗ vai an ủi Từ Tử Thanh. Thế nhưng Từ Tử Thanh không để ý đến Viêm Lương và Châu Trình, cô ta không rời mắt khỏi cửa thang máy. Một lúc sau, cô ta mới quay sang Châu Trình: "Người đó là ai vậy?"

"Tưởng Úc Nam."

Từ Tử Thanh sững sờ.

Viêm Lương đang đi trên hành lang, nghe câu nói của Châu Trình, cô cũng lập tức dừng bước.

Tưởng Úc Nam...

Không ngờ anh ta chính là Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương không hề thấy xa lạ với cái tên này.

Trước đó, Tưởng Úc Nam làm giám đốc điều hành của công ty mỹ phẩm CGCM. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, doanh thu của loại mỹ phẩm này tăng gấp đôi. Anh ta còn tạo ra một thương hiệu riêng phù hợp với làn da của người châu Á, giúp công ty xâm nhập vào thị trường châu Á thành công.

Ông già có ý định kéo Tưởng Úc Nam về làm CEO của Từ thị?

Bà Viêm cũng nhanh chóng biết tin. Trong bữa cơm tối hôm đó, bà nôn nóng hỏi Viêm Lương tình hình cụ thể. Viêm Lương cảm mặt ăn cơm, không buồn ngẩng đầu. Cô trả lời qua loa: "Con chỉ biết hôm nay anh ta đến bệnh viện thăm ông già, những chuyện khác con không rõ."

Bà Viêm nuốt cơm không trôi: "Nếu đó là sự thật, cô làm sao có thể đầu lại cậu ta?"

"Đối với tương lai của công ty, đây là một quyết định sáng suốt. Con thấy rất tốt, có sao đâu?"

Thái độ của Viêm Lương khiến bà Viêm vô cùng tức giận, bà đập “bốp” đôi đũa xuống bàn ăn. “Cô bị làm sao vậy? Bố cô đang rút hết quyền lợi của cô, vậy mà cô chẳng sốt ruột gì cả?”

Viêm Lương cúi đầu, dẫu môi nhưng không dám phản bác.

Bà Viêm thấy mình tốn nhiều nước bọt khuyên bảo mà con gái chẳng hề để tâm, bà đành phải đôn thúc: “Tóm lại, tuần sau có cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời, tôi sẽ bảo chú Trần đưa cô tới đó. Cô nhất định phản đối quyết định thuê người quản lý chuyên nghiệp của bố cô, nghe rõ chưa?”

Trong đầu Viêm Lương đột nhiên hiện lên cặp mắt sắc bén như điều hâu. Cô cố gắng gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu, buông đũa đứng dậy: “Con ăn no rồi.”

Viêm Lương tham dự đại hội cổ đông tổ chức vài ngày sau đó với tâm trạng rối bời.

Vì quyết định thuê CEO chuyên nghiệp của ông già, các cổ đông tranh cãi rất quyết liệt. Sự xuất hiện của Tưởng Úc Nam sẽ phá vỡ thể chế “người nhà” trong nội bộ công ty, ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích cá nhân của các thành viên hội đồng quản trị.

Cũng có người tỏ ra bàng quan: “Tưởng Úc Nam vẫn chưa nhận lời Từ Tổng, bàn luận bây giờ là hơi sớm.”

Chú Trần là cổ đông kiên quyết phản đối quyết định của Từ Tấn Phu. Trên thực tế, cuộc họp hội đồng quản trị lần này là buổi tụ tập của các cổ đông theo phe phản đối để bàn cách ngăn cản sự việc này trở thành hiện thực.

Chú Trần đẩy vấn đề cho Viêm Lương: “Viêm Lương, cháu thấy sao?”

Các “nguyên lão công thần” của công ty đều là người chứng kiến Viêm Lương trưởng thành, đương nhiên họ coi cô là ứng cử viên chính thức thừa kế công ty. Vì vậy, khi chú Trần đặt câu hỏi, tất cả đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương.

Viêm Lương tiến thoái lưỡng nan giữa suy nghĩ thật sự của cô và ý định của bà Viêm: “Cháu...”

Cô còn chưa nói hết câu, cửa phòng hội nghị đột ngột mở ra. Tiếng động từ cửa phòng khiến mọi người đều quay đầu nhìn.

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đi vào, người ngồi trên xe lăn chính là Từ Tấn Phu, khí sắc của ông khá tốt.

Viêm Lương vội đứng dậy. “Bố!”

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đến chỗ ngồi của Chủ tịch. Từ Tấn Phu đưa mắt nhìn xung quanh rồi chậm rãi nói: “Thấy tôi xuất hiện ở đây, xem ra các vị rất kinh ngạc.”

Sau khi Từ Tấn Phu bị trúng gió, phát âm hơi khó khăn nhưng xem ra ông vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Từ Tấn Phu đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Viêm Lương. Ông ta cất giọng đầy thất vọng: “Tôi vẫn còn

chưa chết, các người đã giấu tôi triệu tập đại hội cổ đông. Một ngày nào đó tôi thật sự xuống mồ, có phải công ty của tôi sẽ bị các người phân chia sạch sành sanh?"

Từ Tấn Phu tuy vừa trải qua cơn bạo bệnh nhưng khí thế của ông vẫn có sức trấn áp như thường lệ. Thấy mọi người tái mặt, Từ Tấn Phu nói tiếp: "Cuộc họp kết thúc, các vị có thể ra về được rồi." Mấy cổ đông ngồi rải rác quanh bàn hội nghị cỡ lớn vội thu dọn giấy tờ, đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng họp mà không nói một lời nào.

Cuối cùng, phòng họp chỉ còn lại Viêm Lương, Từ Tấn Phu và Từ Tử Thanh.

"Cô làm tôi quá thất vọng."

Viêm Lương lườm Từ Tử Thanh đang đứng sau Từ Tấn Phu. Bắt gặp ánh mắt coi thường của bố khi nhìn mình, cô lập tức lên tiếng giải thích: "Con không có ý định tham gia..."

Từ Tử Thanh ngắt lời Viêm Lương: "Em nói ít thôi, đừng làm bố tức giận."

Sau khi nói xong, cô ta không cho Viêm Lương cơ hội mở miệng, quay đi rót cốc nước rồi đặt trước mặt Từ Tử Phu, cô ta như muốn làm nguôi cơn giận của bố: “Bố đừng giận. Viêm Lương còn trẻ, có lẽ bị các chú, các bác xúi giục, sợ ảnh hưởng đến lợi ích nên mới...”

Lời của Từ Tử Thanh rõ ràng có ý ngược lại. Từ Tấn Phu vung tay, hất cốc nước nóng vào người Viêm Lương.

Lần đầu tiên trong đời, Viêm Lương cảm thấy khâm phục người chị gái cùng cha khác mẹ của cô, chị ta đã chuẩn bị sẵn cốc nước sôi cho cô...

“Tuổi tác không phải là cái cớ. Tại sao cô không chịu học hỏi chị cô?”

Viêm Lương cúi xuống nhìn, bộ váy áo trắng của cô bị ướt một mảng lớn. Đến cô cũng cảm thấy kỳ lạ vì lúc này rồi mà mình vẫn có thể bật cười thành tiếng: “Từ trước đến nay, bố không bao giờ nghe con giải thích đã định tội con, con quá quen rồi.”

Nói xong, cô lập tức quay người đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng hội nghị, cô có thể nhận thấy những người xung quanh đang nhìn xem sự thảm hại của cô. Cô đi vội ra thang máy. Người bị dính nước nóng nhưng trái tim cô lạnh ngắt, lạnh đến mức cô không kiểm chế, khẽ run lên.

“Cô làm tôi quá thất vọng...”

Bên tai vang vọng câu nói của Từ Tấn Phu, Viêm Lương bất giác ngẩng đầu. Đám nhân viên đang giương mắt xem trò vui liền giả vờ quay đi chỗ khác.

Lúc này, tay Viêm Lương bị dính nước sôi đã đỏ ửng, phần ngực áo ướt một mảng lớn. Cô đột nhiên cảm thấy sự bất lực bao phủ toàn thân, không biết nên làm thế nào mới phải.

Viêm Lương đứng bất động. Công ty rộng lớn, náo nhiệt khiến cô càng trở nên nhỏ bé.

Đúng vậy, cô nên đi đâu bây giờ?

Bờ vai Viêm Lương đột nhiên nặng trĩu. Có thứ gì đó đặt

lên vai cô.

Viêm Lương lấy lại tinh thần, cúi xuống nhìn, hóa ra cô vừa được khoác thêm một chiếc áo vest.

Viêm Lương còn chưa kịp ngẩng đầu, một bàn tay đã ôm bờ vai cô, đẩy cô bước đi, xuyên qua ánh mắt của mọi người, vào trong thang máy.

Trong thang máy đang đi xuống chỉ có hai người.

Viêm Lương ngược nhìn, bức tường thang máy bóng loáng phản chiếu gương mặt nhìn nghiêng cương nghị của người đàn ông.

“Tưởng Úc Nam?”

Nghe giọng nói đầy vẻ nghi hoặc của Viêm Lương, người đàn ông quay về phía cô.

Anh ta cười nhạt nhưng chiếu vào tận đáy mắt Viêm Lương.

Tưởng Úc Nam bình thản nhìn Viêm Lương. “Hóa ra em đã biết tôi là ai. Theo phép lịch sự, em cũng nên cho tôi biết tên em chứ nhỉ?”

Viêm Lương lặng lẽ nhìn người đàn ông vừa giải cứu cô, cũng chính là nguyên nhân sâu xa đẩy cô vào hoàn cảnh này. “Tôi tên...”

Ánh mắt dò xét nghiêm nghị của người đàn ông khiến Viêm Lương không thoải mái, ngừng một, hai giây, cô mới nói: “...Viêm Lương.”

Tưởng Úc Nam cười mà như không, nhú mày: “Ồ, hóa ra là nhị tiểu thư tính nóng như lửa của Từ gia!”

Viêm Lương cử động khóe miệng, “hừ” một tiếng lạnh lùng nhưng cũng giống như cười khở, cúi xuống nhìn mình. “Anh xem bộ dạng của tôi bây giờ, rõ ràng bị người ta ức hiếp đến tận đỉnh đầu, làm gì giống người tính nóng như lửa!”

Tưởng Úc Nam rất bình tĩnh. “Nhưng tôi chẳng thấy em buồn bã, đau khổ chút nào.”

Viêm Lương đảo đảo mắt, dường như nghĩ ra điều gì đó, cô nở nụ cười lãnh đạm. “Bây giờ vẫn chưa phải lúc để đau khổ.”

Thang máy nhanh chóng đi xuống hầm để xe. Cửa thang máy mở ra, Viêm Lương cởi áo vest đưa cho Tưởng Úc Nam. “Anh đến công ty chúng tôi chắc có việc quan trọng, tôi không làm phiền anh nữa.” Nói xong, cô liền ra khỏi thang máy.

Đúng lúc này, một bàn tay giữ chặt vai cô.

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam hất cằm chỉ vết bầm trên tay cô. “Em nên đi bệnh viện kiểm tra.”

Viêm Lương mỉm cười: “Bây giờ tôi vẫn còn chưa phân biệt rõ anh là bạn hay địch, tôi nghĩ chắc anh cũng vậy, vì thế anh không cần hao tâm tổn trí lôi kéo tôi.”

Nghe câu này, Tưởng Úc Nam chau mày nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản và nở nụ cười nhàn nhạt: “Đàn ông niềm nở, ân cần với các cô gái xinh đẹp là một bản năng. Viêm tiểu thư, em đừng mất tự tin vào bản

thân như vậy.”

Một câu chế nhạo mà cũng có thể nói khéo léo như thế, Viêm Lương không thể không khâm phục Tưởng Úc Nam, nhưng cô chưa kịp đáp lời, cửa thang máy đã đóng lại. Gương mặt thản nhiên và ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông biến mất sau cánh cửa.

Viêm Lương nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần mười giờ sáng.

Xe của cô đỗ cách đó không xa. Viêm Lương đi đến chỗ ô tô của mình, ngồi xổm xuống bên cạnh thân xe. Cô đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào thì điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Viêm Lương rút điện thoại ra xem, là Từ Tử Thanh gọi. Cô không muốn nghe nhưng không hiểu sao lại thay đổi ý định, bấm phím nghe.

“Viêm Lương, em đang ở đâu?”

Giọng quan tâm và thân thiết của Từ Tử Thanh vọng

tới, chắc chắn cô ta đang gọi điện thoại trước mặt Từ Tử Thanh. Viêm Lương trầm mặc nghe cô ta tiếp tục đóng kịch:

“Chị bảo lái xe đưa em về nhà nhé? Những chuyện còn lại chị sẽ giải quyết, em đừng giận bố nữa.”

“Từ Tử Thanh!” Viêm Lương lạnh lùng ngắt lời cô ta.

Đầu máy bên kia im lặng trong giây lát, Viêm Lương cười cười. “Không chỉ mình chị biết giả bộ đáng thương.”

Nói xong, không đợi phản ứng của Từ Tử Thanh, Viêm Lương lập tức cúp điện thoại. Cô tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ. Một lúc sau, bên tai cô bỗng vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Châu Trình: “Viêm Lương?”

Viêm Lương ngoảnh đầu, thấy Châu Trình đang đứng trước mũi xe của cô.

“Em ngồi ở đây làm gì vậy?” Châu Trình hỏi.

Viêm Lương lắc đầu, nói nhỏ: “Không có gì.”

Thấy cô vẫn ngồi bất động, Châu Trình kéo cô đứng dậy. Anh lập tức phát hiện áo cô bị ướt một mảng và bàn tay tấy đỏ. “Em làm sao thế?”

Viêm Lương nuốt nước mắt, cố gượng cười: “Em thật sự không sao đâu!”

Châu Trình vừa lo lắng vừa tức giận. Bất chấp phản ứng của Viêm Lương, anh lập tức kéo cô đi về phía xe của mình. “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Chẳng phải anh bắt đầu làm việc lúc mười giờ sao?”

“Em ra nông nỗi này, anh làm gì còn tâm trạng làm việc?”

Đến lúc này Viêm Lương mới nghe lời Châu Trình, cùng anh lên xe.

Châu Trình khởi động xe, một tay cầm vô lăng, một tay rút tờ khăn giấy đưa cho Viêm Lương. “Em làm anh sợ chết đi được.”

“Sao thế?”

“Mười mấy năm nay anh chưa từng thấy em khóc. Em nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm đó, Viêm Lương không về nhà lớn mà về căn hộ của cô. Ai ngờ buổi tối xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, Viêm Lương nhìn thấy Từ Tử Thanh ở bên ngoài. Cô ngấm nghĩ vài giây rồi quyết định mở cửa.

Từ Tử Thanh hết nhìn tấm băng dán y tế trên cánh tay bị bỏng của Viêm Lương lại nhìn cốc rượu vang trong tay cô. “Cô vẫn còn tâm trạng uống rượu cơ à?”

Viêm Lương không thèm bận tâm đến lời khiêu khích của cô ta.

“Không mời tôi vào nhà sao?”

Viêm Lương uống một ngụm rượu, đứng chặn ở cửa không chịu lùi nửa bước, nhếch mép như cười như không: "Tôi vừa nhờ cô giúp việc đến dọn dẹp nhà, không muốn để đồ dơ bẩn vào nhà, có việc gì chị cứ ở ngoài đó nói đi!"

Từ Tử Thanh tái mặt, nhưng cô ta nhanh chóng trở lại bình thường. "Được, thế thì tôi nói thẳng, dù sao tôi cũng không đến đây để ôn lại chuyện cũ với cô."

Viêm Lương rất hiếm khi bắt gặp vẻ khó xử của cô ta như lúc này. Cô vui vẻ nhìn Từ Tử Thanh đang hít một hơi thật sâu, tiếp tục lên tiếng: "Rốt cuộc cô nói gì với Châu Trình mà anh ta chạy đến chỗ bố, cầu xin bố giúp cô. Cô nên biết bố vốn có ý định để cô xuống chi nhánh, bắt đầu từ chức vụ thấp nhất, đến khi cô thay đổi tính nết mới điều cô trở về."

Viêm Lương phá lên cười: "Sao vậy? Từ nữ thần lo lắng vị trí của mình ở trong lòng anh ấy bị lung lay à?"

Từ Tử Thanh nghiêng rằng, cố kiềm chế cơn giận, vài giây sau mới lên tiếng: "Tôi biết đến đây thế nào cũng bị cô nhục mạ. Cô tưởng tôi sẽ bận tâm đến những lời lẽ cay nghiệt của cô sao?"

Viêm Lương im lặng thưởng thức bộ dạng cổ nhẵn nhụi của Từ Tử Thanh, sau đó cô chậm rãi tiếp lời: “Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện mấy trò của chị rất có tác dụng với đàn ông, đương nhiên phải học tập chị rồi.”

“Cô nói gì...”

Viêm Lương không rảnh để tán gẫu với Từ Tử Thanh. Cô quả quyết cắt ngang lời cô ta: “Đi cẩn thận, không tiễn!”

Nói xong, cô đóng sầm cửa, ung dung quay về phòng, vừa uống rượu vừa xem tài liệu.

Tài liệu Châu Trình gửi cho Viêm Lương là kết quả kinh doanh năm quý liên tiếp của Từ thị, từ năm ngoái đến năm nay. Tình trạng kinh doanh kém hiệu quả diễn ra liên tục trong một thời gian dài. Nhã Nhan, nhãn hiệu mỹ phẩm đầu tiên của Từ thị từng giúp công ty nổi tiếng trên thị trường mỹ phẩm và thu hút vô số khách hàng tiềm năng gần như bị bỏ xó. Những sản phẩm mới đưa ra thị trường trong hai năm gần đây đều nhận được phản ứng trung bình. Nếu cứ tiếp tục đầu tư vào việc nghiên cứu và sản xuất sản phẩm mới một cách mù quáng, tình hình sẽ

càng tồi tệ.

Tài liệu rất nhiều, bày đầy trên quầy rượu nhỏ trong phòng bếp. Hôm nay Viêm Lương khiến bố tức giận, có lẽ vài ngày tới cô cũng không thể đến công ty. Nhân dịp này, cô ở nhà nghiên cứu tài liệu, ban ngày tranh thủ đi khảo sát tình hình ở các cửa hàng mỹ phẩm của công ty.

Viêm Lương xem tài liệu đến ba giờ sáng mới đi ngủ. Không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của thư ký của bố cô: “Nhị tiểu thư, Chủ tịch bảo cô hôm nay đến công ty làm việc.”

Viêm Lương dụi mắt, cô nhất thời cho rằng mình nghe nhầm nên lắp bắp: “Thư ký Lưu, cô nói... hôm nay?”

“Đúng rồi, Chủ tịch đã bố trí chức vụ chính thức cho cô. Cô hãy đến công ty vào lúc chín giờ.”

Viêm Lương ngồi dậy, trong đầu xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng, cô cầm đồng hồ báo thức bên cạnh giường, lúc này là tám giờ ba mươi phút.

Giờ thì cô hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, đánh răng.

Dù cố gắng hết sức, cô vẫn đi làm muộn.

Mười giờ năm phút Viêm Lương mới đến công ty. Khi lên tới tầng cao nhất, thư ký Lưu đã đợi cô từ bao giờ: “Nhị tiểu thư mau vào trong đi!”

Viêm Lương chỉnh lại cổ áo, đi về phía văn phòng CEO theo hướng thư ký Lưu chỉ. Nhưng chưa vào phòng, Viêm Lương đột nhiên ngây người.

Thư ký Lưu đi sau Viêm Lương thấy cô đứng bất động trước cửa, liền thúc giục: “Sao nhị tiểu thư vẫn chưa vào? Tổng giám đốc đợi cô lâu rồi.”

Viêm Lương mở to mắt nhìn tấm biển đề tên CEO treo ngoài cửa: “Tấm biển này thay từ lúc nào vậy?”

“Chiều qua, người được Chủ tịch mời làm CEO mới chính thức nhận lời. Tối qua, chúng tôi gọi người đến thay biển mới ngay.”

Viêm Lương dường như hiểu ra vấn đề nhưng cũng rất mơ hồ: “VẬY...”

Thư ký Lưu sốt ruột, liền giúp cô đẩy cửa phòng.

Qua cánh cửa mở hé, Viêm Lương nhìn thấy một người đang đứng bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, người đó liền quay đầu lại. Viêm Lương cất giọng nghi hoặc: “Bố tôi bảo tôi đến đây làm gì?”

“CEO mới nhậm chức cần một trợ lý.”

Lời của thư ký Lưu khiến Viêm Lương á khẩu trong giây lát.

Viêm Lương nán lại ở cửa vài phút, sau khi bị thư ký Lưu giục vào trong, cô phát hiện CEO mới nhậm chức đang đợi cô.

Từ thị bỏ ra một khoản tiền lớn xây dựng tòa tháp đôi này. Từ vị trí của Viêm Lương có thể thấy tòa nhà đối diện phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ có thân hình cao lớn, nổi bật trong bộ com lê may thủ công vừa vặn, như điểm nhấn của bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Nói một cách chính xác, Viêm Lương mới chỉ gặp người đàn ông này bốn lần, nhưng trong mấy ngày gần gũi, địa vị của cô đã thay đổi hoàn toàn.

Viêm Lương tạm thời không biết cô nên tiếp nhận sự sắp đặt của bố như thế nào, vì vậy cô đứng im không lên tiếng. Tưởng Úc Nam là người mở miệng trước: "Good morning!"

Viêm Lương không thấy thoải mái khi phải đối diện với người đàn ông ăn vận quá chỉnh tề này. "Good morning!"

"Hình như em không vui khi gặp tôi ở đây thì phải!"

"Tổng giám đốc đa nghi rồi, không có chuyện đó đâu!"

Có lẽ những lời giả dối lấy lòng của Viêm Lương khá buồn cười, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khể của anh ta. Nhưng giọng anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nghe nói hôm qua em đã triệu tập một số cổ đông để liên kết phản đối tôi làm CEO?”

Viêm Lương bắt đầu suy nghĩ liệu sau này người đàn ông trước mặt có luôn chĩa mũi nhọn vào cô trong công việc? Suy đi tính lại, cô thấy nên nhẫn nhịn thì hơn. Vì vậy cô nói nhỏ: “Đó không phải ý định của tôi, tôi bị đẩy vào tình huống một cách bị động. Hơn nữa, tôi cũng đã bị trừng phạt, bị bố tôi ném đến đây làm đầy tớ của anh.”

“Trợ lý không phải đầy tớ. Đối với người bình thường, đây là công việc tốt đến mức phải tranh nhau sút đầu mề trán mới giành được. Bố em để em đến chỗ tôi làm việc cũng vì mục đích muốn em sửa tật xấu, học hỏi chút bản lĩnh. Chủ tịch Từ nói thế nào nhỉ...” Tưởng Úc Nam đắm chiêu nhớ lại, ánh mắt lóe lên một tia bồn chột. “Đứa con gái này của tôi không dễ đối phó, có lẽ chỉ có cậu mới trị được nó.”

Đúng là không thể đấu võ miệng với người này. Viêm Lương rất ghét những lời chế nhạo của Tưởng Úc Nam nhưng cô quyết định bỏ ngoài tai, lặng lẽ cúi đầu, bề ngoài tỏ ra phục tùng, trong lòng lại nguyền rủa anh ta.

Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh cửa sổ, cách Viêm Lương chục bước chân. Trong lúc nói chuyện, anh ta từ từ tiến lại gần, đến trước mặt Viêm Lương mới dừng lại.

“Đúng rồi, vết bỏng trên tay em thế nào rồi?”

“Không...”

Chữ “sao” bị Viêm Lương nuốt xuống cổ họng, cô không ngờ anh ta đứng gần mình như vậy.

Cách biệt về chiều cao và cảm giác bức người toát ra từ Tưởng Úc Nam khiến Viêm Lương lùi lại nửa bước. Ánh mắt cô lướt qua từ chiếc kẹp cà vạt đến cúc tay áo của anh ta. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Tổng giám đốc, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài. Tôi đột nhiên bị gọi đến đây mà không có sự chuẩn bị trước, tôi còn chưa biết phòng làm việc của mình ở đâu.”

Tưởng Úc Nam dường như cảm thấy rất thú vị trước bộ dạng đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh ta cười nhạt.

Viêm Lương quay người bước đi.

“Tôi có việc cho em.” Tưởng Úc Nam đột nhiên lên tiếng.

Viêm Lương buộc phải dừng lại, nghe anh ta nói tiếp.

“Em hãy làm một bản phân tích số liệu cụ thể các dòng sản phẩm của công ty hiện nay, nêu các khuyết điểm và phương án giải quyết, đặt trên bàn làm việc của tôi vào sáng mai.”

Viêm Lương dõi theo Tưởng Úc Nam đi đến bàn làm việc rồi ngồi xuống, anh ta không bận tâm xem cô có ý kiến gì với yêu cầu của anh ta. Viêm Lương ngáp ngừng rồi quyết định nhắc nhở: “Đây là công việc của bộ phận Tiêu thụ và bộ phận Nghiên cứu chế tạo.”

Tưởng Úc Nam nhếch mép.

Viêm Lương phát hiện, mỗi khi người đàn ông này mỉm

cười đều có thể lý giải thành nhiều biểu hiện khác nhau, có lúc là hài lòng, có khi là lạnh nhạt hay khinh thường, còn lúc này là biểu hiện của người ngồi trên cao chỉ tay năm ngón. “Quy tắc đầu tiên ở nơi công sở, cấp trên giao việc cho em, dù có phải phận sự của em hay không, em đều phải hoàn thành.”

Đây là một cấp trên khiến cấp dưới cảm thấy vô cùng ngọt ngào, Viêm Lương chỉ còn cách nhận nhiệm vụ rồi đi ra ngoài.

Viêm Lương đến chào thư ký Lưu, cô kinh ngạc khi thấy thư ký Lưu bận rộn thu dọn đồ đạc. Viêm Lương nhíu mày, hỏi: “Thư ký Lưu, cô định đi đâu vậy?”

Trên bàn làm việc của thư ký Lưu xếp thùng lớn thùng nhỏ. Bà vừa dọn đồ vừa giải thích: “Chủ tịch không còn kiêm nhiệm làm CEO nữa, vì vậy tôi cũng phải nhường lại chức thư ký Tổng giám đốc. Sau này tôi chỉ chịu trách nhiệm làm thư ký riêng của Chủ tịch, văn phòng của tôi chuyển sang tòa nhà đối diện.” Thư ký Lưu chỉ tay về phía tòa nhà bên ngoài cửa kính.

“Ai sẽ thay công việc của cô?”

“Tổng giám đốc Tưởng đưa thư ký đến đây. Anh ấy bảo tôi phải làm xong thủ tục bàn giao trong hai ngày.”

Hai ngày? Chỉ có kẻ điên mới yêu cầu hiệu suất công việc cao đến mức đó, thế nhưng Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

“Đúng rồi, văn phòng của nhị tiểu thư ở tầng dành cho các giám đốc ở dưới. Tôi đã giúp cô chọn vị trí tốt nhất.”

“Cám ơn cô!”

Viêm Lương còn nhiều việc phải làm nên chào tạm biệt thư ký Lưu, đi về phía thang máy. Đúng lúc cô bấm nút trên cửa thang máy, thang máy bên cạnh tới nơi, một người đàn ông mặc com lê bước ra.

Lúc anh ta đi qua, cô đột nhiên có cảm giác lạ thường nên quay đầu dõi theo. Anh ta đi tới chỗ thư ký Lưu.

Viêm Lương nghe thấy tiếng trò chuyện giữa thư ký Lưu và người đàn ông đó. Cô bất giác động tai nghe ngóng, đây chính là thư ký riêng của Tưởng Úc Nam?

Trong đầu Viêm Lương chợt hiện ra hình ảnh ở sân bay cách đây không lâu. Cô bừng tỉnh, người vừa đi vào chẳng phải là người đã trả lại cặp kính cho cô ở sân bay hay sao? Thảo nào cô cảm thấy anh ta trông quen quen.

Cả ngày hôm đó, Viêm Lương vui đầu vào công việc.

Từ thị sở hữu nhiều nhãn hiệu mỹ phẩm khác nhau như Nhã Nhan, Chìa khóa của làn da, Miss 25, Phù sinh nhược mộng, Màu sắc của tôi, Miss Vivi... Cộng thêm nhãn hiệu nước hoa vừa tung ra thị trường Stella Favour, chỉ phân tích bảy nhãn hiệu sản phẩm này cũng đủ khiến Viêm Lương bận rộn từ sáng đến tối.

Điện thoại bàn đổ chuông. Viêm Lương đang kiểm tra tình hình sản xuất của nhãn hiệu Miss Vivi trên mạng nội bộ, cô nhắc điện thoại, hơi sáng giọng: "Nói đi!"

Người ở đầu máy bên kia có lẽ bất ngờ trước thái độ của Viêm Lương nên im lặng một, hai giây rồi mới lên tiếng: "Ngày đầu tiên em đi làm đã phải tăng ca rồi à?"

"Châu Trình?"

Châu Trình cười. “Hôm nay em có vẻ nóng tính quá đấy!”

“Giờ em còn chưa ăn tối, anh thử nói xem em có mát tính nổi không?” Giọng Viêm Lương dịu hẳn đi, cô thấy lòng ấm áp vì sự quan tâm của anh.

“Anh đang ăn cơm với khách ở bên ngoài, sắp xong rồi. Lát nữa anh sẽ mang bữa tối đến cho em.”

“Vâng!”

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương tạm dừng công việc. Cô xoa bóp huyết thái dương, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh đêm ở bên ngoài cửa kính rất đẹp nhưng cô không có tâm trạng thưởng thức, tiếp tục vùi đầu làm việc.

Tuy nhiên trái tim cô không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Đến lần thứ mười ngẩng lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường phía đối diện, Viêm Lương lại buông bút nhìn điện

thoại. Ngẫm nghĩ một lúc, cô cắn môi, nhắc điện thoại.

Điện thoại nổi máy rất nhanh, không đợi đối phương mở miệng, cô nói ngay: “Chẳng phải anh nói mang bữa tối đến cho em hay sao? Giờ này có thể chuyển thành ăn đêm được rồi đấy!”

Viêm Lương cố gắng biến giọng nói oán trách thành hài hước nhưng chỉ một giây sau, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi.

Ở đầu máy bên kia phát ra giọng nói dương dương đắc ý của Từ Tử Thanh: “Cô không cần đợi nữa.”

“Tại sao lại là chị?” Giọng Viêm Lương cứng ngắt.

“Tối nay tôi ăn cơm với khách hàng, vì uống say nên bảo Châu Trình đến đón. Anh ấy đang chạy ra ngoài mua nước cho tôi.”

Viêm Lương cảm thấy lời nói dối này hoang đường đến mức nực cười. Cô cũng cười lạnh thành tiếng.

“Cô đang đợi anh ấy đem bữa tối đến sao?” Giọng nói của Từ Tử Thanh có vẻ rất thoải mái. “Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy cùng đến chỗ cô...”

Không đợi cô ta nói hết câu, Viêm Lương cúp điện thoại. Ngay cả cái điện thoại cũng khiến cô cảm thấy chướng mắt vô cùng. Tức giận, cô đứng dậy rút dây điện thoại.

Căn phòng trở lại không khí tĩnh mịch, không còn ai có thể làm phiền cô.

Làm việc suốt đêm, cuối cùng Viêm Lương cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Không thèm tắt máy tính, Viêm Lương nằm bò ra bàn không buồn nhúc nhích. Lúc này, bên ngoài cửa sổ đã xuất hiện tia sáng đầu tiên của ngày mới. Viêm Lương định nghỉ ngơi vài phút rồi về nhà nhưng hai mí mắt nặng trĩu.

Một lúc sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Màn hình vi tính chưa tắt tỏa ánh sáng màu xanh lam,

càng tôn lên đường nét dịu dàng và yếu ớt trên gương mặt người con gái đang ngủ. Viêm Lương không biết có phải mình nằm mơ hay không, dường như cô nghe thấy tiếng mở cửa, có người đi vào văn phòng của cô, giúp cô tắt máy tính, thậm chí còn nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra sau gáy.

Viêm Lương muốn mở mắt nhưng lực bất tòng tâm. Đến khi trong đầu chợt vang lên câu nói của Từ Tử Thanh: "Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy cùng đến chỗ cô..." Viêm Lương giật mình mở mắt, ngồi thẳng người.

Tay cô vô thức vung lên, chạm phải thứ gì đó ở bàn làm nó đổ ụp xuống đất.

Nghe tiếng động loảng xoảng, Viêm Lương vội cúi đầu thì thấy cốc cà phê vỡ tan, cà phê chảy lênh láng dưới đất, mùi hương thơm nồng lan tỏa khắp căn phòng.

Viêm Lương vẫn đang mơ màng. Cô chưa kịp định thần, bên tai chợt vang lên giọng nói dễ nghe của một người đàn ông: "Đây là cách báo đáp của em khi tôi vất vả mang cà phê đến cho em hay sao?"

Viêm Lương đột nhiên cứng đờ người.

Đến khi có phản ứng, vị khách không mời mà đến hơi cúi người về phía cô. Anh ta đứng cạnh ghế ngồi của cô, vì vậy lúc cúi xuống, bờ môi của anh ta lướt qua thái dương của cô.

Viêm Lương ngửi thấy một mùi đàn ông pha lẫn mùi thuốc lá. Cô ngồi im như pho tượng, để mặc anh ta gần như dính vào người cô khi với tay lấy hộp giấy ăn trên bàn.

Anh ta rút vài tờ khăn giấy, lau vết cà phê dính trên áo vest.

“Tưởng Úc Nam?” Đến lúc này Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo.

Tưởng Úc Nam đang lau vết bẩn trên áo, nghe Viêm Lương lên tiếng, anh ta mới ngẩng đầu mỉm cười với cô. “Ngủ ngon không?”

Không ngon, không ngon chút nào!

Viêm Lương thì thầm ở trong lòng, im lặng ngồi xồm xuống đất, nhặt mảnh thủy tin vỡ. “Sao anh đến tìm tôi?”

Sau khi nhặt hết mảnh cốc vỡ, Viêm Lương định đứng dậy nhưng vừa ngẩng lên, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nhất thời quên cả phản ứng.

Viêm Lương ngồi dưới đất, Tưởng Úc Nam đứng khom lưng ghé sát, mặt cô chỉ cách mặt anh ta một gang tay. Sau đó, ngón tay Tưởng Úc Nam chạm nhẹ vào môi cô.

Trái tim Viêm Lương đột nhiên đập thành thịch, thành thịch.

Ngón tay anh ta dừng lại trên khóe miệng cô, là cử chỉ kìm nén tình cảm hay là một mong ước, cô không kịp phân biệt, vội vàng ngoái đầu né tránh sự đụng chạm đó.

Ý cười trong đáy mắt Tưởng Úc Nam hòa lẫn với tia sáng đầu tiên từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Anh ta cúi xuống nhìn đầu ngón tay mình rồi giơ lên cho Viêm Lương thấy.

“Chắc em ngủ say lắm, son môi nhòe nhoẹt cả rồi.”

Viêm Lương bất giác bĩu môi. “Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì?”

Viêm Lương hỏi thế nhưng thầm nghĩ, nếu anh ta nói những lời vớ vẩn, chẳng hạn như đưa cà phê đến cho cô, cô cũng chẳng thèm bận tâm.

Nào ngờ Tưởng Úc Nam thay đổi thái độ nhanh như lật trang sách, lấy lại bộ dạng nghiêm nghị trong nháy mắt. “Em chuẩn bị đi, lát nữa cùng tôi đi công tác.”

“Đi công tác?”

“Chuyến bay sau hai tiếng nữa.”

Viêm Lương đã thấy bộ dạng nhếch nhác với mái tóc rối bù của mình qua màn hình vi tính. Cô lập tức cầm túi xách, đi ra ngoài. “Tôi về nhà tắm rửa rồi...”

Tưởng Úc Nam nhanh như chớp túm lấy tay cô. “Không

kịp nữa... Tôi cũng phải về nhà thay quần áo. Em có thể đến nhà tôi tắm rửa.”

“Chẳng phải anh nói không kịp hay sao? Dựa vào cái gì mà anh có thể về nhà, còn tôi thì không?”

Khóe miệng Tưởng Úc Nam nhếch lên, anh ta trắng trợn nói: “Dựa vào việc tôi là cấp trên của em.”

Viêm Lương rời khỏi văn phòng trong bộ dạng tóc tai bù xù, mặt lem nhem son phấn. Lúc đi tới thang máy, cô thu hút sự chú ý của không ít người. Viêm Lương bề ngoài tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì nhưng trong lòng nguyền rủa Tưởng Úc Nam là đồ biến thái.

Thang máy chạy thẳng xuống tầng một, hai người đi qua đại sảnh, lên ô tô đậu sẵn ở cửa ra vào.

Tài xế lập tức nổ máy.

Viêm Lương phát hiện trong xe, ngoài tài xế còn có một người đàn ông khác. Đối phương nhanh chóng nhận ra cô: “Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Viêm Lương không trả lời, đối phương nhanh chóng tự giới thiệu: “Chắc Viêm tiểu thư không nhớ, tôi từng thay Tổng giám đốc trả lại kính cho cô. Tôi họ Lý.”

Viêm Lương khách sáo trò chuyện với thư ký số một của CEO đương nhiệm vài câu, sau đó rút di động định gọi điện về nhà. Từ lúc lên xe, Tưởng Úc Nam chăm chú kiểm tra “bài tập” của cô, lúc này anh ta mới mở miệng: “Tại sao không có bản phân tích mạng lưới tiêu thụ?”

Viêm Lương hơi ngớ người, cô lại bỏ điện thoại vào túi xách, tập trung vào công việc: “Anh chỉ bảo tôi phân tích các dòng sản phẩm.”

“Các dòng sản phẩm và mạng lưới tiêu thụ từ trước đến nay đều đi liền. Sản phẩm nào tiêu thụ tốt trong mạng lưới nào, sản phẩm nào cần thay đổi phương pháp tiêu thụ, những điều này đều có ảnh hưởng lẫn nhau.”

Viêm Lương muốn cãi lại nhưng cố nhịn, nghiến răng, nói: “Xin lỗi, là sơ suất của tôi.”

Người đàn ông đáng chết ở hàng ghế sau dường như

rất hài lòng về thái độ của cô, anh ta đặt tập tài liệu xuống ghế. “Khi đi công tác về em nhớ bổ sung cho tôi.”

Mới sáng sớm đã mất hết nhuệ khí, Viêm Lương quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu còn phải tiếp tục đối mặt với người đàn ông này, cô sợ mình sẽ không kiềm chế được mà cho anh ta một cú đấm.

Ô tô nhanh chóng dừng lại trước một tòa chung cư cao cấp được xây theo kiểu khách sạn. Tưởng Úc Nam là người xuống xe đầu tiên.

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, thấy Tưởng Úc Nam đã xuống xe, cô liền rút di động định gọi điện về nhà, nhưng cô chưa kịp bấm số, cửa xe bên cạnh ghế lái phụ bỗng mở toang.

Viêm Lương quay đầu, thấy Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh cửa xe mới vỡ lẽ anh ta đang đợi mình. Cô vội lên tiếng: “Anh cứ vào nhà đi, lát nữa tôi ra sân bay rửa mặt cũng được.”

Cách nói “không” của Tưởng Úc Nam là trực tiếp kéo cô xuống xe, vừa đơn giản vừa nhanh chóng, không cho cô

cơ hội cự tuyệt.

Thang máy đi thẳng lên căn hộ riêng của Tưởng Úc Nam.

Vừa vào nhà, Viêm Lương liền ngó nghiêng quan sát căn hộ. Phòng bếp bố trí theo kiểu mở ở gần đó sạch bóng, cả căn hộ không hề có một hạt bụi, chứng tỏ nơi này thường xuyên có người quét dọn, hoặc chủ nhân không hay ở đây.

Viêm Lương đảo mắt một vòng nhìn những nội thất sang trọng nhưng lạnh lẽo, cô bỗng giật mình: "Anh làm gì vậy?"

Nghe giọng điệu đầy kinh ngạc của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam dừng động tác. Trái với sự ngạc nhiên của Viêm Lương, anh ta chỉ liếc cô một cái rồi tiếp tục kéo cà vạt, ném xuống sofa.

Trước thái độ bình thản của Tưởng Úc Nam, phản ứng của Viêm Lương trở nên hơi trẻ con, nhưng cô không muốn tiếp tục thưởng thức màn cời áo của anh ta. Khi Tưởng Úc Nam cởi cúc áo sơ mi, Viêm Lương lập tức rời

khỏi phòng khách, đi quanh tìm phòng tắm.

Tướng Úc Nam không ngắc đầu. “Vào phòng ngủ, rẽ phải đến góc trong cùng là phòng vệ sinh.”

Trên bồn rửa mặt có túi đựng bộ đồ vệ sinh cá nhân mới toanh chưa bóc, giống trong các khách sạn. Viêm Lương không khỏi cảm thán, quả nhiên căn hộ này không hề có hơi ấm của con người. Cô xé túi, lấy bàn chải đánh răng.

Nhìn gương mặt mình trong gương, Viêm Lương đột nhiên thấy nản lòng, dù cô không biết tại sao mình lại có cảm giác đó. Viêm Lương lắc đầu, vỗ nước lạnh lên mặt, quyết định không nghĩ ngợi vẩn vơ.

Đến khi ngắc đầu, qua chiếc gương treo trên bồn rửa mặt, Viêm Lương nhìn thấy Tướng Úc Nam đang đứng ở cửa phòng tắm. Mặt Viêm Lương đầy nước, tầm nhìn mờ lung nhưng cô vẫn nhận ra một tia khác thường trong mắt người đàn ông đó.

Nhưng không phải ánh mắt căm tức mà là đáng sợ.

Viêm Lương kéo khăn mặt trên giá, lau sạch nước ở mặt rồi quay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh tương đối hẹp, lại có một người đàn ông cao lớn đứng chắn ngang, Viêm Lương chỉ còn cách lách người qua qua.

Lúc gần kề Tường Úc Nam, cô còn ngửi thấy mùi cà phê vương trên áo anh ta.

Tường Úc Nam đứng im, để mặc Viêm Lương loay hoay. Nhìn chán anh mới đi vào phòng tắm, nhường chỗ cho cô. “Tôi đi tắm đây!”

Viêm Lương quay lưng lại phía cửa, nghe thấy tiếng vòi hoa sen xối xả. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, định mở miệng kêu Tường Úc Nam đừng lề mề, nhưng cô chợt nghĩ ra, sắp của cô còn không sợ bị lỡ chuyến bay, cô sốt ruột làm gì? Thế là cô lặng thinh rời khỏi phòng ngủ.

“Đóng cửa cho tôi.” Tường Úc Nam đột nhiên ra lệnh.

Viêm Lương đang đứng gần cửa nên cô tiện tay kéo

cửa phòng tắm. Ai ngờ cửa vẫn chưa đóng hẳn, Tưởng Úc Nam lại tiếp tục ra lệnh: “Lấy cho tôi bộ com lê trong tủ quần áo ở phòng ngủ!”

Bàn tay Viêm Lương đang cứng đờ trên tay nắm cửa thì câu thứ ba vọng tới: “Gọi điện thoại đặt hai suất ăn sáng, bảo bọn họ đóng gói cẩn thận.”

Viêm Lương tự cho mình ba giây để bình tĩnh, nhưng cô phát hiện cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Sau khi định thần, Viêm Lương lập tức mở tung cửa phòng tắm, bước vào trong, túm chiếc khăn mặt trên cổ Tưởng Úc Nam. “Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Người đàn ông này dường như không hề biết đến hai chữ “tức giận”. Đối diện với vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của Viêm Lương, anh ta vẫn nở nụ cười nhạt quen thuộc: “Sư tử nhỏ nổi nóng rồi à?”

“Tôi đã nhìn anh lâu lắm rồi, anh tưởng anh là ai hả? Chẳng qua cũng chỉ là người làm thuê cao cấp mà thôi.”

Khóe mắt Tưởng Úc Nam tràn ngập ý cười: “Khi nào em mạnh đến mức có thể chống lại tôi, khi đó nói những lời này cũng chưa muộn.”

“Hãy đi nói với ông chủ của anh, tôi không làm công việc này nữa!” Viêm Lương mắng xong liền đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, cô bị Tưởng Úc Nam giơ tay cản đường.

Từ trước đến nay, Viêm Lương chưa bao giờ tỏ ra hiền lành. Cô không nói lời nào, lập tức ngoạm vào bắp tay Tưởng Úc Nam. Nghe anh ta “hừ” một tiếng lạnh lẽo, Viêm Lương thấy rất dễ chịu. Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường rồi thả cánh tay anh ta, đi ra ngoài.

Viêm Lương đi đến cửa phòng ngủ, đột nhiên bị một đôi tay ôm chặt eo cô rồi nhấc lên. Cô hét lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã bị ném xuống giường. Viêm Lương lập tức đứng dậy nhưng Tưởng Úc Nam nhanh chóng giữ chặt hai vai cô, ấn cô ngồi xuống: “Em dám bỏ đi? Em có tin tôi sẽ trói em ở đây không?”

Khi nói câu này, bộ dạng của Tưởng Úc Nam rất hung

hấn.

Viêm Lương không ngờ anh ta lại dùng sức như vậy, cô nhất thời không thể động dậy nhưng vẫn cắn môi không chịu nhượng bộ. “Tôi không phải là osin của anh, không có nghĩa vụ hầu hạ anh.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Tưởng Úc Nam đụng phải người mà anh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

“Ngoan ngoãn ngồi đây đợi tôi.” Tưởng Úc Nam vẫn đặt tay trên vai Viêm Lương. Xác định cô không còn phản kháng, anh mới quay người mở tủ quần áo, rút đồ khỏi giá treo.

Tưởng Úc Nam thay quần áo, thắt cà vạt xong, khi quay lại, thấy Viêm Lương đang khoanh tay trước ngực, dường như cô vẫn còn tức giận nên quay mặt đi chỗ khác. Anh lập tức tiến lại gần.

Cảm giác có người ở ngay bên cạnh, Viêm Lương thuận thể đứng dậy bỏ đi, nhưng không ngờ anh ta ra tay trước, ôm chặt thắt lưng cô.

Tướng Úc Nam giơ cánh tay đến trước mặt Viêm Lương, trên đó xuất hiện vết răng rất rõ.

“Em là sư tử thật sao?”

Bị Tướng Úc Nam ôm chặt eo, Viêm Lương đưa tay ra sau định gỡ, nào ngờ anh ta dùng sức, ôm cô vào lòng.

“Tôi là người có thù tất báo. Em nói đi, tôi nên cắn vào chỗ nào bây giờ?” Ánh mắt Tướng Úc Nam đảo từ trên xuống dưới người Viêm Lương, như thể anh muốn tìm chỗ cắn thật. Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại ở đôi môi cô.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm. Không đợi Viêm Lương có phản ứng, anh ta đã nhanh như chớp cúi xuống.

Hai người mặt kề mặt, môi kề môi.

Cách nhau một centimét? Hay chỉ nửa centimét?

Đúng lúc này, bên ngoài phòng ngủ có tiếng lạch cạch, đó là tiếng mở cửa phòng.

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương sống người.

Sau đó là tiếng bước chân mỗi lúc một gần và giọng nói đầy sốt ruột của thư ký Lý: "Tổng giám đốc, nếu anh còn không xuất phát, e là chúng ta sẽ lỡ chuyến bay mất..."

Sau khi đến sân bay, Viêm Lương mới biết địa điểm đến của chuyến công tác lần này là New York.

Từ thị vốn có kế hoạch hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm lớn nhất khu vực Bắc Mỹ, chính thức tiến vào thị trường này. Thế nhưng hai bên vẫn chưa đạt được thỏa thuận do vấn đề lợi nhuận, thậm chí cuộc đàm phán trước đó còn khiến dự án đứng bên bờ phá sản. Lần đàm phán tiếp theo đáng lẽ diễn ra vào tháng trước, vì Từ Tấn Phu bị trúng gió phải nằm viện nên trì hoãn đến bây giờ. Tưởng Úc Nam đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, đương nhiên anh ta sẽ tiếp nhận vụ làm ăn hóc búa này.

New York là một thành phố tuyệt vời, thế nhưng Viêm Lương không thấy thoải mái về chuyến công tác. "Hộ chiếu của tôi vẫn ở nhà."

Trong lòng cô thầm oán trách Tưởng Úc Nam, đi nước ngoài công tác chứ có phải đi chơi đâu? Sao sếp của cô không nhắc nhở cô về nhà lấy hộ chiếu mà bắt cô đến nhà anh một cách khó hiểu như thế?

Viêm Lương đang chuẩn bị gọi điện nhờ người nhà cầm hộ chiếu ra sân bay thì Tưởng Úc Nam đột ngột dúm vào tay cô một quyển hộ chiếu. Viêm Lương mở ra xem, đó là hộ chiếu của cô.

Trong lúc Viêm Lương còn nghi hoặc, sếp của cô đã nói bằng giọng không biết xấu hổ: “Chuyến công tác lần này, tôi không định đưa em đi cùng, nhưng hôm qua tôi làm việc suốt đêm không ngủ, sáng văn phòng em lại thấy em ngủ say sưa, trong lòng tôi mất thăng bằng nên mới quyết định để em đi cùng.”

Viêm Lương dờ khóc dờ cười. Thật ra lời giải thích khá đáng yêu nhưng Viêm Lương vốn không có cảm tình với vị sếp nên cô tỏ ra bức dọc: “Tại sao hộ chiếu của tôi lại nằm trong tay anh?”

“Giám đốc Châu mang đến.”

Viêm Lương giật mình, do không chú ý nên cô đã bỏ lỡ một tia thăm dò trong đáy mắt Tưởng Úc Nam. Sau đó anh nói: "Lúc bấy giờ em ngủ say quá, cậu ta gọi cho em mười mấy cuộc. Tôi đã nghe điện thoại giúp em, nhân tiện nhờ cậu ta mang hộ chiếu của em đến công ty."

Viêm Lương không thể tin tất cả những chuyện này xảy ra ngay trước mắt cô. Cô cảm thấy hơi sợ người đàn ông trước mặt. Viêm Lương biết cô không đối phó được với anh ta nên liếc bốn phía xung quanh, tìm cách tránh người đàn ông này càng xa càng tốt. Cuối cùng cô cũng bắt gặp thư ký Lý đứng cách đó không xa. "Tôi đi giúp thư ký Lý làm thủ tục." Nói xong, cô lập tức rời khỏi đó, không chậm trễ nửa giây.

Nhưng trong chuyến bay dài đằng đẵng, Viêm Lương khó tránh khỏi việc đối mặt với Tưởng Úc Nam. May mà cô còn có công việc chưa hoàn thành, có thể "giết" thời gian.

Mạng lưới tiêu thụ của Từ thị hiện nay bao gồm các cửa hàng mỹ phẩm độc quyền, cửa hàng bán nước hoa cao cấp, quầy mỹ phẩm trong các trung tâm thương mại cao cấp, các nhà thuốc, quầy riêng đặt ở siêu thị, cửa hàng miễn thuế tại các sân bay và thành phố... Hai năm nay còn xuất hiện thêm hướng tiêu thụ mới là các cửa hàng bán lẻ

tự chọn và các tiệm làm tóc chuyên nghiệp...

Trên máy bay không thể kết nối internet, Viêm Lương đành phải tiến hành phân tích dựa theo tài liệu cô có trong tay, chỉ thể thôi cũng đủ làm cô bận rộn suốt mười mấy tiếng ngồi trên máy bay.

Sếp của cô lại rất an nhàn rảnh rỗi. Anh ta giở tờ tạp chí du lịch New York ra xem.

Khoang hạng VIP của máy bay chỉ có tiếng gõ bàn phím tách tách của Viêm Lương. Không biết bao lâu sau, hai mắt nhức mỏi, cô mới tạm thời rời tay khỏi bàn phím, day day ấn đường. Đúng lúc này, đập vào mắt cô là gương mặt nhìn nghiêng của một người.

Theo bản năng, Viêm Lương quay sang ngấm gương mặt đó, lúc đó cô mới ý thức mình đang ngấm gương mặt nhìn nghiêng của Tưởng Úc Nam, không biết anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi hay đã ngủ say.

Ánh mắt Viêm Lương chuyển xuống quyển tạp chí đặt trên bàn. Nếu cô nhớ không nhầm, trước đây Tưởng Úc Nam du học ở Anh, trong khi Viêm Lương quen thuộc với

New York hơn bất cứ địa danh nào khác. Nhìn bức ảnh chụp buổi đêm New York trên tờ tạp chí, Viêm Lương hơi thần thờ.

Cô chưa thấy nơi nào có cảnh đêm đẹp hơn ở New York, bởi lần đầu tiên cô và Châu Trình đặt chân đến New York khi hai người đi du học là vào buổi tối.

Cả thành phố rực rỡ ánh đèn, xe cộ như mắc cửi...

Trong không khí tĩnh mịch, hàng loạt ký ức dội về khiến Viêm Lương ngẩn ngơ một lúc. Khi đưa mắt sang bên cạnh, cô thấy Tưởng Úc Nam không biết tỉnh dậy từ bao giờ, đang lặng lẽ nhìn cô. Ánh mắt anh ta bình thản nhưng đầy sức mạnh, đôi đồng tử sâu hun hút và lạnh nhạt khiến Viêm Lương cảm thấy như bị bóc trần trước mặt anh ta.

Viêm Lương ngượng ngùng ho khan một tiếng, đứng dậy: "Tôi vào nhà vệ sinh một lát."

Tưởng Úc Nam không nhìn cô nữa, hơi nghiêng người để cô lách ra ngoài.

Vào nhà vệ sinh, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới bắt đầu nghi hoặc, không hiểu tại sao vừa rồi toàn thân cô lại bị bao phủ bởi cảm giác bị vạch trần, thậm chí khiến cô không còn đường trốn chạy.

Có lẽ do đôi mắt của người đàn ông đó có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Hoặc giả, vì thứ tình cảm chưa bao giờ nhận được hồi đáp của đối phương khiến cô cảm thấy không chốn dung thân.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Viêm Lương tự kiểm điểm vô số lần, sau đó cô mới rời khỏi nhà vệ sinh. Không ngờ Tưởng Úc Nam đứng ngay ngoài cửa, ở đầu lối đi chật hẹp. Anh ta khoanh tay trước ngực, gương mặt vô cảm. Viêm Lương tưởng anh ta muốn dùng nhà vệ sinh, nhưng mãi không thấy anh ta có ý định vào trong, cô chỉ còn cách nghiêng người, lách qua anh ta để về chỗ ngồi. Viêm Lương còn chưa đi qua, Tưởng Úc Nam đột nhiên đặt tay lên tường, chặn đường cô.

Viêm Lương rất không vui: “Anh...”

“Nếu tôi không nhầm, Giám đốc Châu là vị hôn phu của chị gái em...” Anh ta đột nhiên nói.

Viêm Lương chau mày cảnh giác.

Gương mặt vốn lạnh lùng, vô cảm của Tưởng Úc Nam bỗng hiện ý cười: “Thế nào? Yêu vị hôn phu của chị gái, cảm giác khó chịu lắm đúng không?”

Nụ cười của anh ta ẩn chứa sự chế nhạo.

Viêm Lương chưa bao giờ bị một câu nói đơn giản ép đến đường cùng như lúc này, cô gần như không thể khống chế bản thân. “Con mắt nào của anh thấy tôi yêu anh ấy? Con mắt nào của anh thấy anh ấy là vị hôn phu của Từ Tử Thanh?”

Ánh mắt Tưởng Úc Nam dừng trên mặt cô trong giây lát, sau đó anh ta nâng cằm cô. Viêm Lương lùi lại, bị đẩy vào một góc.

Tưởng Úc Nam thưởng thức đủ rồi mới buông cằm cô: “Rất hiếm người qua nổi mắt tôi.”

Nếu không phải tình cờ nhìn thấy cô tiếp viên hàng không đứng cách đó không xa đang quan sát bọn họ,

Viêm Lương chắc chắn sẽ dùng vũ lực giải quyết. Bắt gặp nụ cười mỉa mai vẫn còn phảng phất trên khóe miệng Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cũng nhếch mép rồi kéo cà vạt của anh ta, ép anh cúi đầu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta. Trong mắt hai người đều có hình bóng của đối phương, anh rất thư thái, còn cô đầy vẻ tức giận.

“Dựa vào đôi mắt này anh có thể biết trong lòng tôi nghĩ gì? Đúng là khôi hài thật!”

Tưởng Úc Nam không hề bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương, khóe miệng nhếch lên. “Tôi có thể thấy sự giấu đầu hở đuôi trong mắt em.”

Viêm Lương cười nhạt, giật cà vạt mạnh hơn. “Vậy anh thử đoán xem, trong mắt tôi anh là cái thứ gì? Bề ngoài hào nhoáng, tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là đúng...”

Bàn tay đang túm cà vạt của Viêm Lương bị anh ta nắm chặt. Dần dần, nụ cười trên môi anh ta trở nên khác thường, rõ ràng sự chú ý của anh ta không còn ở đôi mắt cô từ lâu.

Lúc này Viêm Lương mới nhận ra, ánh mắt anh ta tập

trung ở đôi môi cô.

Cô giật mình, buông tay nhưng bị anh ta giữ lại. “Lẽ nào em quên, em còn nợ tôi điều gì?”

Năm tiếng đồng hồ sau nụ hôn hụt ở nhà Tưởng Úc Nam, môi anh lại phủ xuống môi cô, lần này không sai một li.

Viêm Lương tuy bị bất ngờ nhưng phản ứng cũng khá nhanh, cô đẩy mạnh người anh ta.

Nào ngờ người đàn ông này tấn công như vũ bão, khó khăn lắm cô mới tách ra được vài centimét nhưng lại bị anh áp sát trong giây lát. Lần này cả người anh ta đè cô vào góc tường, hai cơ thể dính vào nhau không một khe hở. Bàn tay cô bị khóa chặt trước ngực anh ta, không thể động đậy.

Nụ hôn của Tưởng Úc Nam không dễ cự tuyệt, cuồng nhiệt như một người đàn ông háo sắc, nhưng không hiểu tại sao Viêm Lương nhìn rõ tia giá lạnh được kìm nén trong đáy mắt anh ta. Đúng vậy, là tia giá lạnh, thậm chí có phần độc ác.

Vào giây phút đó, Viêm Lương cho rằng, anh rất hận cô. Hận như thể có mối thù giết cha, hận đến mức muốn nghiền nát cô.

Cuối cùng Tưởng Úc Nam cũng thỏa mãn, buông Viêm Lương ra. Cô lập tức vùng tay.

Anh ta không hề ngăn cản. Một tiếng “bốp” đánh sắc vang lên, trên mặt Tưởng Úc Nam xuất hiện dấu tay đo đỏ.

Viêm Lương nhìn Tưởng Úc Nam trừng trừng, dường như cô không thể tin nổi vào mắt mình. Lần trước cô muốn dạy dỗ Từ Tử Thanh, anh ta dễ dàng bắt tay cô. Với tư thế của anh ta lúc này, không có chuyện anh ta không thể ngăn cản cô.

Tưởng Úc Nam chạm tay vào khóe miệng hơi sưng, đón ánh mắt của Viêm Lương. Anh ta không hà tiện nở nụ cười với cô, như ngầm báo cho cô biết, anh ta cho phép cô tát, nếu anh ta không cho phép, cô không thể động đến một sợi lông của anh ta.

Cuối cùng Viêm Lương cũng nghĩ đến một từ để hình dung bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc này, đó là chẳng biết sợ gì cả. Càng nghĩ cô càng bưng bưng tức giận. Vô tình thấy trên bàn của hành khách ngồi gần nhà vệ sinh nhất có cốc nước, Viêm Lương lập tức cầm lên, định hất vào gương mặt điển trai nhưng đáng ghét trước mặt.

Lần này, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam nắm chặt cổ tay một cách chuẩn xác. Cô muốn rút tay về nhưng bàn tay còn lại của anh ta nhẹ nhàng cầm lấy cốc nước trong tay cô, thông thả đưa lên miệng uống một ngụm.

“Đúng lúc hôn xong khô cả cổ họng.” Tưởng Úc Nam lắc lắc cốc nước, khóe miệng nhếch lên. “Cảm ơn em!”

Lý trí của Viêm Lương biến mất, cô không nói một lời, giơ tay kia đoạt lại cốc nước. Cô tiếp viên hàng không thấy hai hành khách xảy ra tranh chấp, vội đi đến khuyên giải. Cuối cùng, nửa cốc nước còn lại trong tay Viêm Lương không bay vào người Tưởng Úc Nam, mà là cô tiếp viên hàng không lãnh trọn.

Váy của cô tiếp viên ướt một mảng, Viêm Lương vội mở miệng nói: “Tôi xin lỗi...”

“Chúng tôi xin lỗi!” Tưởng Úc Nam cũng lên tiếng.

Nói xong, anh ta rút mấy tờ tiền và giấy ăn đưa cho cô tiếp viên. Cô tiếp viên chỉ nhận giấy ăn, không nhận tiền, đồng thời nở nụ cười nghề nghiệp với Tưởng Úc Nam. “Không sao đâu ạ!”

Sau đó, cô ta quay sang Viêm Lương nói: “Tiểu thư, người đang yêu khi xảy ra mâu thuẫn thì nên nói chuyện chứ không nên động thủ. Vị tiên sinh này quá dễ tính...”

Viêm Lương thở dài, người ngoài nhìn vào đều cho rằng cô cố tình gây sự. Cô định lên tiếng giải thích nhưng Tưởng Úc Nam mỉm cười với cô tiếp viên rồi kéo cô về chỗ ngồi. Lúc đi qua xe đẩy của cô tiếp viên, Tưởng Úc Nam thuận tay để mấy tờ tiền vào trong.

Tưởng Úc Nam đúng là biết mua chuộc lòng người. Viêm Lương giật tay khỏi tay anh ta.

Về chuyện vừa xảy ra trên máy bay, Viêm Lương tự nhận cô trở thành trò cười không nói làm gì, còn mang tiếng oan thay Tưởng Úc Nam. Có lẽ anh ta là kẻ địch mạnh nhất trong cuộc đời cô, trong lòng cô đột nhiên

xuất hiện nổi sợ hãi mơ hồ.

Sau đó, Viêm Lương kiên quyết không để Tưởng Úc Nam có cơ hội gây sự. Cô chỉnh lại ghế ngồi, kéo cửa sổ, đeo tấm chụp mắt, gọi cô tiếp viên hàng không để lấy chăn. Viêm Lương chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đi ngủ, nhưng cô nhắm mắt suốt nửa tiếng đồng hồ mà không tài nào ngủ được.

Nhiệt độ trong máy bay có vẻ hơi thấp, đầu óc Viêm Lương hỗn loạn. Cô lật người, tiếp tục ép mình ngủ, tấm chăn mỏng tuột xuống, Viêm Lương thò tay định kéo lên nhưng có người nhanh hơn cô một bước, kéo chăn đắp cho cô.

Viêm Lương biết người đó là ai, lòng cô lạnh giá. Tuy đang đeo tấm chụp mắt nhưng cô vẫn vô thức nhắm nghiền hai mắt.

Một hơi thở nóng hổi phả vào trán cô.

“Chúc em ngủ ngon!” Giọng nói dịu dàng của Tưởng Úc Nam vang lên bên tai cô.

Viêm Lương tưởng chuyển đi New York sẽ rất bận rộn, nào ngờ Tưởng Úc Nam giống như đưa một đoàn “bề tôi” đi nghỉ mát. mấy ngày liền, bọn họ hết cưỡi ngựa lại chơi golf, thậm chí còn thuê cả du thuyền ra biển, ung dung, tự tại vô cùng.

Viêm Lương không phụ trách theo dõi lịch trình của Tưởng Úc Nam, nhưng cô cũng nghe nói những ngày này anh đều lượn lờ ở khu vực Manhattan và quận Queens. Đến thư ký Lý cũng không kiểm chế nổi, sau khi cùng Tưởng Úc Nam trở về từ sân golf, anh ta đến gõ cửa phòng Viêm Lương dù là lúc nửa đêm. Thư ký Lý sốt ruột muốn bàn với Viêm Lương tiếp theo nên làm thế nào.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách. Tổng giám đốc vừa nhậm chức đã dẫn một đám nhân viên ra nước ngoài ăn chơi hưởng lạc. Tôi nghe nói, phó giám đốc đi cùng đoàn không dưới một lần than phiền và nghi ngờ năng lực của Tổng giám đốc.”

Thật ra Viêm Lương cũng đã suy nghĩ hai ngày nay, xem cô có nên không thông qua Tưởng Úc Nam, trực tiếp gặp gỡ đại diện phía Mỹ là ông Johnny Weir với tư cách là con gái Từ Tấn Phu. Nhưng nếu muốn vượt quyền hạn, cô cần phải tìm một người thân cận có uy tín trong công ty thì mới có thể khiến đội ngũ tham gia đàm phán nghe lời. Suy đi tính lại, chỉ có Châu Trình là người thích hợp nhất.

Châu Trình...

Viêm Lương lắc đầu, cất giọng bình thản: "Hay là thế này đi, sáng sớm ngày mai, anh và tôi cùng đi gặp Tổng giám đốc, hỏi thẳng xem anh ta định thế nào. Nếu anh ta không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, cứ ăn chơi bằng tiền của công ty, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết khác."

Thư ký Lý tuy đã đi theo Tưởng Úc Nam nhiều năm nhưng vẫn rất nể sợ ông sếp này. Nghe Viêm Lương nói vậy, anh ta miễn cưỡng trả lời: "Được thôi!"

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Viêm Lương và thư ký Lý đến phòng Tưởng Úc Nam, đúng lúc khách sạn đưa đồ ăn sáng tới. Nhân viên phục vụ bày đồ ăn lên bàn, Tưởng Úc Nam mặc áo choàng tắm, vừa lau khô đầu vừa từ phòng ngủ đi ra.

Bọn họ đang ở khách sạn năm sao có vị trí đẹp nhất trên đại lộ số Năm. Ngoài cửa sổ là toàn cảnh Manhattan, nhìn xuống dưới, người đi bộ vội vàng, nhỏ bé như đàn kiến. Ánh nắng rực rỡ hắt vào phòng làm giọt nước trên tóc Tưởng Úc Nam lấp lánh.

Tưởng Úc Nam dường như không bất ngờ khi thấy hai người cùng lúc xuất hiện ở phòng anh ta. Anh ta thản nhiên ngồi xuống bàn ăn, ném khăn mặt sang một bên, cầm tờ báo lật vài trang rồi mới ngẩng đầu nhìn Viêm Lương và thư ký Lý. “Đúng lúc đến giờ ăn sáng, cùng ngồi xuống ăn đi!”

Thư ký Lý lắc đầu, cung kính đứng bên cạnh. Viêm Lương chán nhất thái độ phân biệt chủ tớ này, cô lập tức ngồi xuống, cầm lát bánh mì, phết bơ rồi bỏ vào miệng.

Thư ký Lý ngượng ngập nhìn Viêm Lương. Thấy đĩa trứng rán trước mặt Tưởng Úc Nam khá ngon mắt, Viêm Lương lập tức nhoài người lấy đĩa trứng, đặt xuống trước mặt thư ký Lý.

Thư ký Lý vội xua tay. “Cám ơn, tôi không ăn đâu!” Nói xong, anh ta ho khan một tiếng, bắt đầu chuyển sang vấn đề nghiêm túc: “Tổng giám đốc, tôi nghe thư ký của ông Johnny Weir nói, hôm nay ông ấy sẽ đi đánh golf. Tổng giám đốc có cần tôi sắp xếp gặp ông ấy...”

Đĩa thức ăn của Tưởng Úc Nam bị Viêm Lương cướp mất nhưng anh ta không có phản ứng, chỉ rót một cốc cà phê. “Không cần, hôm nay tôi sẽ đi cười ngứa.”

Thư ký Lý lâm vào tình thế khó xử, không biết nên nói tiếp thế nào. Viêm Lương thấy anh ta lúng túng, biết anh ta không thể hỏi cho ra nhẽ, cô liền mở miệng: “Chắc hẳn ông Johnny Weir đã nắm được tin anh đến New York. Anh không chịu đi gặp ông ta, nếu vụ làm ăn đổ bể, anh sẽ ăn nói với bố tôi thế nào?”

Tưởng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, vài giây sau anh đột nhiên giơ tay về phía cô. Bởi cử chỉ hết sức tùy ý nên Viêm Lương không cho rằng anh ta đánh cô vì lời nói vừa rồi, nhưng theo phản xạ, cô vẫn nghiêng đầu né tránh.

Tuy nhiên, động tác của Tưởng Úc Nam nhanh hơn. Ngón tay anh ta chạm vào khóe miệng Viêm Lương, nhẹ nhàng giúp cô lau vết bơ dính ở môi.

Phương thức thể hiện sự phản cảm của Viêm Lương là nhúu chặt mày, nhưng tâm trạng của Tưởng Úc Nam rất tốt, anh ta đưa ngón tay vừa lau vết bơ lên miệng, liếm láp. Sau đó, anh ta nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám. “Mùi vị không tồi.”

Chứng kiến cảnh tượng này, thư ký Lý càng xấu hổ. Anh ta cúi thấp đầu, ho khan một tiếng. Lúc này, Tưởng Úc Nam mới dường như ý thức về sự có mặt của anh ta, lấy lại vẻ lạnh lùng: “Thật ra, đàm phán kinh doanh giống

chuyện yêu đương, đối thủ giống phụ nữ. Ai sốt ruột trước, người đó sẽ thua.”

Viêm Lương vờ như không thấy ánh mắt Tưởng Úc Nam nhìn cô đầy hàm ý khi anh ta nói câu này.

“Vậy chúc Tổng giám đốc Tưởng gặp nhiều may mắn! Đừng để vụ làm ăn này thất bại.” Viêm Lương đứng dậy bỏ đi.

Khi Viêm Lương đi đến cửa, Tưởng Úc Nam đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã!”

Cô lập tức dừng bước, chờ xem người đàn ông này lại định giở trò gì.

“Tôi từng thấy một tấm ảnh em cười ngựa trong văn phòng của bố em. Chắc em cười ngựa rất cừ, có muốn độ sức không?”

Theo phản xạ, Viêm Lương định từ chối, nhưng một ý nghĩ lóe lên trong, cô mỉm cười quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt đầy ác ý. “Được thôi!”

Họ tới trường đưa ngựa lúc mười hai giờ.

Tưởng Úc Nam chắc đã đến đây nhiều lần. Chủ trường đưa là người Hoa, ông ta dùng thứ tiếng Trung lơ lơ chào hỏi anh.

Viêm Lương đưa mắt quan sát trường đua ngựa ngoài trời, là một bãi đất rất rộng. Trong tàu ngựa ở phía sau đều là những con ngựa giống tốt, to khỏe. Tưởng Úc Nam vẫn đang trò chuyện với ông chủ ở bên ngoài, Viêm Lương đã vào trong tàu ngựa chọn ngựa.

Người huấn luyện đi theo Viêm Lương góp ý: “Phụ nữ nên chọn con ngựa nhỏ, thuần tính thì tốt hơn, ví dụ con này...”

Viêm Lương đã nhìn trúng một con ngựa, lập tức bảo người huấn luyện dẫn con ngựa đó ra ngoài. Nào ngờ người huấn luyện đứng im bất động. “Thật xin lỗi, đó là ngựa...”

“Đó là ngựa của tôi.” Một giọng nam tiếp lời.

Viêm Lương quay đầu, hóa ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam tay cầm chiếc roi ngựa, từ tốn tiến lại gần. “Lần nào đến đây tôi cũng chọn nó, không phải em có sở thích cướp đồ của người khác đấy chứ?”

Viêm Lương nhìn đồng hồ. “Bây giờ... ở Trung Quốc là tối Chủ nhật, không phải giờ làm việc. Ngoài giờ làm việc, anh không phải là cấp trên của tôi, tôi không cần phải nghe lời anh.”

Người huấn luyện không giúp, Viêm Lương đành tự mình dắt ngựa ra ngoài. Lúc đi qua Tưởng Úc Nam, cô dừng lại trong giây lát. “Anh không biết tôi thích nhất trò cướp đồ của người khác hay sao? Đặc biệt là đồ vật yêu thích của anh.”

Nói xong, Viêm Lương cười vẻ đắc ý.

“Tiểu thư...” Người huấn luyện muốn ngăn cản nhưng Tưởng Úc Nam lắc đầu, ra hiệu hãy để mặc cô.

Con ngựa này không sợ người lạ, nó ngoan ngoãn đeo

móng ngựa rồi đi theo Viêm Lương. Mấy phút sau, cô đã thúc ngựa đi quanh trường đua ngoài trời. Tưởng Úc Nam vừa đổi con ngựa khác, bắt gặp dáng vẻ hiên ngang của cô ở phía xa, anh bất giác nheo mắt. Trong đáy mắt của người đàn ông thoáng qua một tia u tối khó diễn tả.

Sau khi thử hai vòng để thích ứng với độ lắc lư trên lưng ngựa, Viêm Lương bắt đầu tăng tốc. Gió thổi bay tóc cô, chỉ những lúc như thế này, cô mới cảm thấy như được quay về quá khứ không chút ưu phiền.

Quá khứ khi Từ Tử Thanh chưa xuất hiện...

“Lúc này mà không tập trung là rất nguy hiểm.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai cô.

Viêm Lương giật mình, kéo dây cương. Hóa ra Tưởng Úc Nam đã cưỡi ngựa đi song song với cô.

Con ngựa của anh thấp hơn ngựa của cô nên hai người mắt đối mắt ở tư thế cân bằng. Viêm Lương muốn lái ngựa chạy theo hướng khác, những bài học trước đó dạy cô, tránh mặt người đàn ông này là biện pháp an toàn nhất. Nhưng cuối cùng cô vẫn mở miệng: “Tôi còn tưởng

Tổng giám đốc Tưởng lợi hại lắm, sao anh còn cần người huấn luyện cầm dây cương giúp?”

Tưởng Úc Nam cười cười. “Không có cách nào khác, tôi vừa nhận chức vụ tốt là CEO của Từ thị. Bát vàng còn chưa được hưởng nên tôi không muốn giống một người đáng thương nào đó, suýt thì mất toi cái mạng nhỏ trong tay em.”

Đây rõ ràng là câu nói đùa nhưng Viêm Lương không cười nổi, cô cảnh giác nhìn anh ta, giọng lạnh lùng: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Tưởng Úc Nam vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, anh nhận dây cương từ tay người huấn luyện, ra hiệu người đó có thể đi chỗ khác. “Hay là thế này đi... Kỷ lục của tôi từ đây đến chỗ kia là một phút.” Tưởng Úc Nam chỉ tay về phía tận cùng trường đua: “Em hãy đua với tôi. Nếu em về đích trước tôi, tôi sẽ nói cho em biết, câu vừa rồi có ý gì.”

Tưởng Úc Nam ngừng một lát rồi giơ một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay... Sau đó anh giật mạnh dây cương, con ngựa anh ta đang cười phóng vọt đi. Ngay lúc đó, Tưởng Úc Nam đã cách Viêm Lương một đoạn. Viêm Lương nghiêng răng, thúc vào bụng ngựa đuổi theo.

Gió tạt vào mắt Viêm Lương đến đau nhức. Chỉ một phút ngắn ngủi, trong đầu cô hiện ra vô số hình ảnh.

Năm đầu tiên Từ Tử Thanh đến sống ở nhà cô, nhìn thấy tấm ảnh cô cười ngựa, cô ta vô cùng ngưỡng mộ. Do được bố yêu thương, chiều chuộng, cô ta vùi vãnh bố để có được con ngựa của cô. Con ngựa đó là món quà sinh nhật bố tặng cô nhiều năm trước. Món quà đã tặng đi còn có thể lấy lại rồi lại đem cho người khác, bây giờ nghĩ lại, Viêm Lương vẫn cảm thấy vô cùng nực cười.

Con ngựa của Viêm Lương sợ người lạ, Từ Tử Thanh vừa leo lên lưng ngựa đã bị hất xuống. Con ngựa đó còn nhỏ nên tương đối thấp. Từ Tử Thanh ngã cũng không mạnh lắm, nhưng mặt cô ta bị xước do móng ngựa cào. Viêm Lương khó khăn lắm mới có thể leo lên lưng ngựa, vào giây phút cầm sợi dây cương, Viêm Lương nhớ là cô đã do dự.

Lúc đó trong đầu cô lúc đó nảy ra một ý nghĩ ác độc, chi bằng để Từ Tử Thanh bị ngựa đá chết đi, nhưng cuối cùng Viêm Lương vẫn nắm chặt dây cương, không để xảy ra tai họa. Mặc dù vậy, cô vẫn bị Từ Tấn Phu phạt, nhốt trong phòng một tuần. Một tuần sau, cô mới được phép ra khỏi cửa phòng. Đến lúc đó, cô mới biết con ngựa của mình bị mấy người họ hàng của Từ Tử Thanh tức giận giết chết.

Viêm Lương còn nhớ cô đã xông đến tàu ngựa, tìm rất lâu mới phát hiện vũng máu khô ở gần tàu ngựa. Có lẽ từ giây phút đó, trong lòng Viêm Lương, bố cô đã thực sự chết.

Một tiếng huýt sáo đánh sắc vang lên cắt ngang hồi ức của Viêm Lương. Vào thời khắc đó, cô chợt nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông như Tưởng Úc Nam cũng có lúc hoảng hốt?

Còn chưa kịp cười nhạo anh ta, cô đột nhiên phát hiện mình đã đối mặt với nguy hiểm. Con ngựa của cô không thể khống chế, vượt qua hàng rào, phóng nhanh ra ngoài trường đua ngựa.

Viêm Lương giật mình, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội giật dây cương, kéo mạnh đến mức lòng bàn tay như sắp tuột da, vậy mà vẫn không thể khống chế con ngựa đang chạy như điên tới khu vực nghỉ ngơi có ô che mát.

Bởi tiếng gió thổi mạnh, Viêm Lương không nghe thấy tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, đến khi tiếng thét quen thuộc vang lên, như thùng mành nhĩ của cô: "Cố hết sức kéo dây cương về bên phải!"

Viêm Lương quay đầu, gió thổi tóc bay loạn xạ, che khuất tầm nhìn của cô, nhưng cô vẫn thấy gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc Nam.

Ánh mắt anh ta có tác dụng ép người khác tỉnh táo một cách kỳ lạ, cuối cùng Viêm Lương cũng khôi phục thần trí. Cô dùng hết sức kéo dây cương về bên phải. Con ngựa bị điều khiển đổi hướng, chạy về khu nhà kho chứa cỏ khô ở phía bên phải.

Tưởng Úc Nam tiếp tục đuổi theo, hai con ngựa gần như chạy song song. Con ngựa sắp xông tới lan can của nhà kho, Viêm Lương không nhìn rõ Tưởng Úc Nam làm gì, cô chỉ cảm thấy anh ta tóm sợi dây cương của cô, sau đó là tiếng hí của con ngựa.

Ngựa của Viêm Lương ngã xuống, còn cô lộn vài vòng trên đồng cỏ rồi mới rơi xuống đất. Tuy đã có lớp đệm cỏ nhưng Viêm Lương vẫn đau đến mức hét lên một tiếng.

Lúc Tướng Úc Nam đi đến bên cạnh, Viêm Lương thấy mũi giày của anh ta trước tiên. Cô ngẩng lên nhìn, sắc mặt tái mét.

Do bị ngược sáng nên Viêm Lương không nhìn rõ gương mặt Tướng Úc Nam. Cũng có lẽ cô đau đến mức ánh mắt trở nên mơ hồ, thậm chí vào giây phút đó còn nảy sinh ảo giác. Cô thấy bộ dạng của Tướng Úc Nam giống hệt cô khi đó đứng nhìn Từ Tử Thanh bị ngã ngựa năm đó.

Lúc bấy giờ, cô lưỡng lự, đấu tranh tư tưởng giữa thiện và ác...

Một lát sau, Viêm Lương nằm trên lưng Tướng Úc Nam. Anh ta cống cô đi về khu nhà nghỉ.

“Em nặng thật đấy, không hổ danh là sư tử nhỏ.”

“Tôi...”

“Em còn nhiều lời, tôi sẽ thả em xuống đất.”

Viêm Lương thầm nghĩ, không phải tôi sợ anh, chỉ là tôi không còn sức đấu võ mồm với anh. Đầu cô nằng nặng, cô liền tì cằm vào vai anh ta. Cứ coi anh ta là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này... Viêm Lương bất giác vòng hai tay qua cổ Tưởng Úc Nam. Ngực cô dính chặt vào bờ lưng rắn chắc của anh ta.

Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Viêm Lương hỏi.

Tưởng Úc Nam lại đi tiếp. “Không có gì.”

Cũng có lẽ do quá gần kề...

“Thành thật!”

“Thành thật!”

Là tiếng trái tim của ai đang đập mạnh?

Chương 2: Giữa một ý niệm

Đi công tác bị gãy chân, Viêm Lương cảm thấy nếu chuyện này đồn ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Vì vậy, khi bà Viêm gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, mặc dù đang ngồi trên giường bệnh, chân chuẩn bị bó bột, cô vẫn nghiến răng chịu đau, nói qua loa: “Mọi việc đều tốt cả.”

“Tình hình ở nhà chẳng tốt một chút nào!” Bà Viêm ôm một bụng ấm ức, không kìm được nói hết với con gái.

Chân đang được cô y tá băng bó nhói đau từng cơn khiến Viêm Lương không thể tập trung. Cô đành ra hiệu cô y tá dừng lại, hỏi bà Viêm: “Sao thế mẹ?”

Giọng nói của bà Viêm có chút lo lắng: “Chẳng phải từ trước đến nay bố cô đều có ý tác hợp cho Tử Thanh và Châu Trình hay sao? Kết quả hôm nay Tử Thanh nói rõ với bố cô, nó sẽ không kết hôn với Châu Trình. Cô cũng biết

trước đây Tử Thanh luôn viện cớ không muốn kết hôn sớm để trì hoãn, nhưng qua thái độ của nó ngày hôm nay, có thể thấy ý nó đã quyết.”

Đây không phải là phong cách của Tử Tử Thanh. Từ trước đến nay, cô ta rất khôn khéo, chơi trò lật mềm buộc chặt luôn thuận buồm xuôi gió. Bây giờ cô ta lại từ chối thẳng, chẳng phải sẽ làm bố và Châu Trình thất vọng?

Viêm Lương cảm thấy như vậy rất tốt, trong lòng cô vui như nở hoa, nhưng cô không thể biểu hiện ra ngoài nên cố tình cất giọng lo lắng: “Sau đó thì sao ạ?”

“Còn sao nữa, làm bố cô tức chết.”

“Vậy à?”

Bà Viêm không hài lòng trước thái độ thờ ơ của con gái. “Sao cô chẳng lo gì cả?”

Viêm Lương không hiểu. “Con lo gì chứ? Có phải con bị ép kết hôn đâu?”

Bà Viêm thở dài. “Châu Trình có năng lực nhưng dù sao cũng chỉ là con trai của người tài xế. Bố cô muốn đề bạt cậu ta, cùng lắm cũng chỉ có thể cất nhắc lên chức vụ giám đốc bộ phận. Tử Thanh có kết hôn với cậu ta cũng sẽ không tạo thành mối đe dọa cho con. Bây giờ thì hay rồi...”

Viêm Lương cười khổ. Mẹ cô tính đông tính tây cũng khó có thể giải quyết vấn đề. Sự yêu thương của Tử Tấn Phu dành cho Tử Tử Thanh vĩnh viễn hơn tình cảm dành cho cô.

Bà Viêm lại tiếp tục căn nhắc nhưng Viêm Lương không còn tâm trạng để nghe. Cô nói: “Đợi con về nước rồi tính”, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Buổi tối, Viêm Lương phải ở lại bệnh viện. Không có ai thăm nom, Viêm Lương lại thấy thoải mái vì được yên tĩnh một mình. Nhưng đến nửa đêm cô mới khó chịu. Chẳng có người nói chuyện, chân cô lại đau đến mức không ngủ được. Cô ngồi tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghe tiếng bước chân của y tá trực đêm ở ngoài hành lang.

Có lẽ tiếng bước chân đều đều, lặp đi lặp lại của người y tá kích thích ý muốn nào đó trong lòng Viêm Lương, hoặc giả bầu trời đêm khiến con người dễ nảy sinh tâm địa

độc ác. Cô rút điện thoại, bấm số của Châu Trình.

Trong đầu cô chợt xuất hiện ý nghĩ, Từ Tử Thanh từ chối chắc sẽ khiến Châu Trình đau lòng, liệu cô có nên lợi dụng cơ hội này nhảy vào chiếm trái tim anh?

Tuy nhiên, Viêm Lương ngay lập tức khinh bỉ suy nghĩ đó. Tần ngần một lúc, cuối cùng cô cũng bấm điện thoại, không để mình phải hối hận.

Một cuộc điện thoại đường dài gọi đến một nơi xa xôi, trong buổi đêm dài vắng vẻ.

Chẳng mấy chốc cuộc gọi được kết nối. Viêm Lương cảm thấy giọng nói của đối phương không rõ ràng: "A lô!"

Ngẫm nghĩ một lúc, có mấy câu Viêm Lương muốn nói với anh nhưng cô gạt đi ngay lập tức. Cô lên tiếng: "Anh vẫn ổn đấy chứ?"

Mặc dù Viêm Lương không nói rõ nhưng Châu Trình là người thông minh, anh đoán ra ngay: "Em đã biết rồi à?"

Viêm Lương thở dài. “Bị một người phụ nữ chà đạp nhiều lần, liệu có đáng không?”

“Không đáng. Nhưng... anh luôn không thể tự chủ.” Châu Trinh cười nói. Với sự hiểu biết của Viêm Lương về Châu Trinh, qua ngữ khí và hơi thở của anh, cô có thể đoán anh sa sút tinh thần đến mức nào.

Cuối cùng, Viêm Lương không nói những lời an ủi. Tự đáy lòng, cô cảm thấy người đàn ông này vừa đáng đời vừa đáng thương. “Có đến nỗi phải mất hết lòng tự trọng như vậy?”

“Tình yêu chẳng phải không cần lòng tự trọng hay sao?”

Viêm Lương bất giác ngẩng đầu, nhắm nghiền mắt. Lúc này cô giống con cá mắc cạn bị thiếu dưỡng khí, phải há miệng thở mới có thể khống chế tâm trạng. Trong đêm tối, không ai biết nụ cười của cô khó coi đến mức nào. “Không sao đâu, đợi khi nào về nước, em sẽ cùng anh uống một trận say sưa. Sau khi tỉnh rượu, anh vẫn là người có sức mạnh vô địch như trước.”

Không đợi Châu Trinh lên tiếng, Viêm Lương cúp máy.

Anh vừa đáng đời vừa đáng thương, nhưng chẳng phải cô càng đáng đời, đáng thương hơn sao? Viêm Lương bật cười thành tiếng. Trong phòng bệnh trống không chỉ có tiếng cười của cô. Nhưng càng cười, trái tim cô càng nặng nề, tựa như chìm xuống đáy vực, hóa thành hạt bụi nhỏ.

“Em cười còn khó coi hơn khóc.” Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Viêm Lương ngây người. Cô quay về phía phát ra tiếng nói. Cửa phòng bệnh nửa mở nửa khép, một thân hình cao lớn đứng ở đó từ bao giờ. Anh ta đứng khuất trong bóng tối nên Viêm Lương không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng cô vẫn cảm nhận thấy đôi mắt sáng của anh ta đang chiếu thẳng vào cô.

“Tưởng Úc Nam?”

Viêm Lương vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam đã sải bước dài đi đến.

Viêm Lương cảnh giác cao độ. “Anh đến đây làm gì?”

Tướng Úc Nam tỏ ra thoải mái hơn cô nhiều. “Đến xem sư tử nhỏ ngủ có ngon không?”

“Tôi ghét biệt hiệu này!”

“Tôi thích là được rồi.” Nói xong, Tướng Úc Nam đẩy bàn ăn di động ở cuối giường đến trước mặt cô rồi để hộp đồ ăn lên trên đó. “Vẫn còn nóng đấy, em mau ăn đi!”

Thấy cô không nhúc nhích, Tướng Úc Nam cười, nói: “Không phải em đợi tôi mở hộp, đưa tận tay em mới ăn đấy chứ?”

Viêm Lương im lặng nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Tướng Úc Nam bóc đôi dưa, mở hộp đồ ăn, đặt chiếc bát giấy vào tay cô.

Viêm Lương vẫn bất động. Tướng Úc Nam nheo mắt nói tiếp: “Tất nhiên, tôi cũng không ngại đút cho em ăn.”

Viêm Lương càng nhú mày.

Tướng Úc Nam cầm chiếc thìa nhựa, múc một thìa cháo đưa lên miệng. Viêm Lương vẫn không hiểu anh muốn làm gì thì đột nhiên anh nhoài người về phía cô.

Khi môi Tướng Úc Nam chạm vào môi Viêm Lương, cô lập tức né tránh.

Nếu chân Viêm Lương không bị đau, chắc chắn cô đã đá anh ta. Bây giờ cô chỉ còn cách dùng võ miệng: “Anh có bệnh à? Hở một tí là phát bệnh?”

“Nếu em muốn tôi bón cho em, tất nhiên tôi sẽ chọn cách tôi thích.”

Sắc mặt Tướng Úc Nam thản nhiên như không. Viêm Lương tức giận đùng đùng, vớ cái gối ném vào người anh ta nhưng anh ta tránh được. Cô càng tức giận. “Mang cả đồ ăn của anh biến đi cho tôi! Đây là phòng bệnh do tôi bỏ tiền, tôi không hoan nghênh anh!”

Tướng Úc Nam không bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương. Anh gạt hộp cháo sang một bên, lấy chỗ đặt một tập tài liệu. “Em xem cái này trước rồi quyết định có

hoan nghênh tôi hay không cũng chưa muộn.”

Viêm Lương nghi hoặc liếc Tưởng Úc Nam một cái rồi mới nhìn tập tài liệu.

Tập tài liệu rất quen thuộc với cô, đây chính là bản thỏa thuận hợp tác chiến lược với Johnny Weir mà bên cô đã thảo trước đó.

Viêm Lương mau chóng giờ đến điều khoản phân chia lợi nhuận. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tâm trạng của cô thay đổi hoàn toàn. Hết vui mừng lại nghi ngờ, cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam bằng ánh mắt khó tin. Sau đó, như nghĩ ra điều gì, cô vội vàng lật đến trang cuối, trên đó có chữ ký rất rõ ràng của Johnny Weir.

Bên tai Viêm Lương vang lên giọng nói quen thuộc, cũng rất đáng ghét: “Tôi đã ký hợp đồng với giá rất tốt, em định khen thưởng tôi thế nào đây?”

Viêm Lương lắc đầu. Cô không bận tâm đến những lời trêu chọc của anh ta, nhìn chăm chăm bản hợp đồng như không thể tin nổi. “Anh làm thế nào vậy?”

“Cuộc đàm phán kéo dài suốt mấy tháng trời, Johnny Weir sốt ruột không kém chúng ta. Cả Chủ tịch Từ và Johnny Weir đều coi trọng vụ hợp tác này nhưng Chủ tịch Từ bị trúng gió nằm một chỗ, tôi xử lý vụ làm ăn này thế nào, tất cả đều là ẩn số. Nhất cử nhất động của tôi trong chuyến đi New York cho thấy tôi đến đây không phải với mục đích bàn chuyện làm ăn, mà chủ yếu là đi du lịch, nghỉ mát. Đàm phán thành công tất nhiên là một việc tốt nhưng không thành cũng chẳng sao. Cuối cùng, em đột ngột bị ngã ngựa, khóc lóc đòi về nước. Em vốn là người có thân phận đặc biệt, tôi lại rất quan tâm đến em nên đành phải nghe theo. Ai biết được mấy tháng nữa công ty mới tiếp tục cử đoàn đi New York, tổ chức một đoàn đi đàm phán đâu phải đơn giản, có lẽ sau này sẽ không có chuyện đó nữa. Vụ hợp tác xem ra bị trì hoãn vô thời hạn. Johnny Weir đương nhiên nóng ruột, ông ta chủ động đến tìm tôi, có nghĩa ông ta đã hoàn toàn ở thế bị động. Chỉ cần khiến Johnny Weir đứng ngồi không yên, mọi việc đều dễ nói chuyện.”

Viêm Lương trầm tư hồi lâu mới hiểu ý của Tưởng Úc Nam.

“Sao em không nói gì?”

Viêm Lương từ từ đặt bản hợp đồng xuống bàn, do dự vài giây rồi ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam. Có thể vận

dụng chiến tranh tâm lý trong việc kinh doanh một cách nhuần nhuyễn như vậy, người đàn ông này quả là đáng sợ. Tương lai thì sao? Anh ta sẽ trở thành đối thủ hay là trợ thủ của cô?

Trong khi tất cả vẫn còn là ẩn số, việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là cầm thìa, xúc cháo bỏ vào miệng. Sau đó cô ngẩng đầu, mỉm cười với anh ta. “Ừm, cũng ngon đấy!”

Hôm sau, cả đoàn lên đường về nước. Dù sao, một người có thân phận đặc biệt như Viêm Lương “khó có” đòi về nước, Tưởng Úc Nam sao dám không đồng ý?

Lúc đi chỉ có Viêm Lương, Tưởng Úc Nam và thư ký Lý ngồi cùng một chuyến bay, đến lúc về cả đoàn đàm phán đi cùng nhau, bầu không khí hòa hợp hơn nhiều.

Viêm Lương ngồi nghe phó giám đốc tường thuật lại cuộc đàm phán kéo dài từ buổi chiều đến tối muộn ngày hôm trước.

“Lúc chúng tôi rời khỏi văn phòng của Johnny Weir đã là nửa đêm. Mọi người đều không buồn ngủ nên định đến

quán bar mở tiệc mừng, ai ngờ Tổng giám đốc Tưởng bỏ về trước.”

“Tiệc mừng không thể bỏ qua, về nước rồi tổ chức sau cũng được.”

Một tổng giám sát tiếp lời: “Về nước mới mở tiệc mừng, tâm trạng chắc chắn không thể nào bằng lúc đó. Tổng giám đốc, anh vội bỏ đi đâu vậy?”

“Tôi có hẹn một người bạn.”

“Người bạn của anh quan trọng như vậy sao?”

Viêm Lương trầm mặc không lên tiếng. Cô cảm nhận rõ một ánh mắt đang chiếu vào mình.

Theo phản xạ, Viêm Lương muốn làm gì đó để che giấu sự bối rối. Cô quyết định nghe nhạc, nhưng trước khi đeo tai nghe, cô đã kịp nghe thấy câu trả lời của Tưởng Úc Nam: “Một người rất quan trọng đối với tôi.”

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Trong đoàn hành khách mệt mỏi sau chuyến bay dài, Viêm Lương là người thảm hại nhất. Cô chống nạng lết từng bước trên lối ra.

Thư ký Lý giúp Viêm Lương xách hành lý. Dù đi người không nhưng cô vẫn không hề thoải mái, bởi Tưởng Úc Nam cố ý đi chậm lại. Sau đó anh ta và cô bất giác lùi lại phía sau, cách các đồng nghiệp một đoạn. Anh ta không chạm vào người cô, cũng không đỡ cô mà giữ vẻ thản nhiên và lạnh lùng như thường lệ, nhưng cô vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu.

Các đồng nghiệp đi trước đột nhiên dừng lại, cuối cùng Viêm Lương cũng có chỗ để chuyển sự chú ý. Đáng tiếc là do cô đứng sau, tầm nhìn bị các đồng nghiệp che mất nên không biết phía trước xảy ra chuyện gì.

Nhưng các đồng nghiệp nhanh chóng đứng dẫn ra, Viêm Lương có thể thấy rõ nguyên nhân gây ra sự xáo động. Hóa ra Từ Tử Thanh đích thân ra sân bay đón người. Sắc mặt Viêm Lương tối sầm trong giây lát.

Từ Tử Thanh nhanh chóng đi đến bên Viêm Lương, quan sát cô từ đầu đến chân. Khi ánh mắt cô ta dừng lại ở cái chân bị bó bột, cô ta hơi chau mày. Sau đó cô ta cất giọng đầy vẻ quan tâm: “Sao lại ra nông nỗi này?”

Từ Tử Thanh đưa tay đỡ Viêm Lương nhưng cô lập tức hất tay cô ta. Từ Tử Thanh cười ngại ngùng.

Các đồng nghiệp trong công ty từ lâu đã nghe đồn nhị tiểu thư của Từ thị tính cách ghê gớm, đối xử với chị gái không ra gì, hôm nay là lần đầu tiên họ được tận mắt chứng kiến. Có người nhìn Từ Tử Thanh bằng ánh mắt thương cảm, có người nhìn đi chỗ khác vờ như không thấy.

Từ Tử Thanh lâm vào tình huống khó xử nên cũng đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Đúng lúc này, cô ta mới nhận ra Tưởng Úc Nam đang đứng bên cạnh.

“Tổng giám đốc!” Từ Tử Thanh lịch sự chào hỏi.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, gật đầu thay lời chào.

Viêm Lương lạnh lùng quan sát hai người. Cô rất hiểu Từ Tử Thanh, cô biết ánh mắt cô ta nhìn Tưởng Úc Nam có hàm ý gì. Chị gái của cô chỉ mượn cớ đi đón cô mà thôi.

Sau khi rời khỏi đại sảnh sân bay, đoàn người lập tức giải tán, ai nấy nhanh chóng về nhà hưởng thụ kỳ nghỉ hiếm có. Chỉ có thư ký Lý ở lại, bận rộn gọi điện thoại cho tài xế của Tưởng Úc Nam, hỏi xem anh ta có lái xe đến không.

Viêm Lương chống nạng đi ra bãi đỗ xe. Từ Tử Thanh cố tình đi chậm, ở bên cạnh chăm sóc em gái. Cô ta quả nhiên là một chị gái tốt. Vẫn chưa ra khỏi sân bay, Từ Tử Thanh đã bắt đầu đòi quyền lợi giúp em gái: "Tổng giám đốc, Viêm Lương đã bị thương đến mức này, anh nên cho phép cô ấy nghỉ một thời gian, ở nhà tĩnh dưỡng."

Tưởng Úc Nam mỉm cười, vẻ mặt tỏ ra xa cách. "Thế thì phải xem ý Viêm Lương thế nào. Nếu cô ấy muốn xin nghỉ phép, cứ thông báo với bộ phận Nhân sự, tôi sẽ duyệt ngay." Nói xong, anh ta nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám.

"VẬY À?" Ánh mắt Tưởng Úc Nam nhìn Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh hơi sửng lại, nhưng ngay sau đó, cô ta

liền nở nụ cười lịch sự quen thuộc “Đúng rồi. Tổng giám đốc, không biết anh có rảnh không, bố tôi mở tiệc gia đình để đón anh. Hy vọng anh nể mặt!”

“Hôm nay à?”

“Đúng vậy!” Từ Tử Thanh tỏ ra rất chu đáo. “Anh hãy gọi cả Thư ký Lý đi cùng.”

Nói đến đây, mọi người đã tới bãi đỗ xe.

Từ Tử Thanh đang tìm cách tiếp cận người đàn ông nguy hiểm nhưng có giá trị lợi dụng rất lớn này. Tuy nhiên, cô ta khéo léo che giấu mục đích thật sự dưới bộ mặt thuần khiết và nụ cười đẹp đẽ.

Từ đầu đến cuối, Viêm Lương chỉ im lặng đứng bên cạnh, nhếch miệng cười chế giễu.

Mọi người nhanh chóng tới bãi đỗ xe. Ngoài hai tài xế của hai bên, tất cả có bốn người. Thư ký Lý đã chạy ra xe của Tưởng Úc Nam, mở sẵn cửa xe chờ anh.

Từ Tử Thanh dường như khó xử về việc sắp xếp chỗ ngồi. Chân của Viêm Lương bất tiện nên chiếm nguyên hàng ghế sau. Từ Tử Thanh còn chưa lên tiếng, lái xe của cô ta mở miệng trước: “Hay là thế này, nhị tiểu thư ngồi xe của tôi, còn đại tiểu thư ngồi xe của Tổng giám đốc?”

Từ Tử Thanh ngẫm nghĩ vài giây, dường như tán thành sự sắp xếp đó, nhưng cô ta vẫn lịch sự quay sang hỏi ý kiến Tưởng Úc Nam: “Tôi có tiện ngồi xe anh...”

Từ Tử Thanh không ngờ lời nói của cô ta bị cắt ngang.

“Hôm nay chị không tới công ty làm việc sao?” Viêm Lương đột nhiên quay đầu sang hỏi Từ Tử Thanh.

Từ đầu đến cuối, Viêm Lương luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng và trầm lặng. Việc cô bỗng dưng quan tâm đến Từ Tử Thanh khiến Tưởng Úc Nam nhíu mày cười cười. Từ Tử Thanh có lẽ cũng bất ngờ nhưng cô ta lập tức mỉm cười. “Chị xin nghỉ để đi đón em.” Nói xong, Từ Tử Thanh lại quay sang Tưởng Úc Nam, hỏi: “Tôi có tiện ngồi xe anh không?”

Tưởng Úc Nam phong độ giơ tay làm động tác mời. Từ

Tử Thanh vội đi đến xe của anh ta trong khi anh ta cố ý bước chậm lại. Ngay sau đó, Viêm Lương đột nhiên lên tiếng: “Tổng giám đốc, có lẽ chúng ta phải về công ty. Tôi còn một tập tài liệu cần anh ký duyệt.”

“VẬY À?”

Tuy giọng điệu có vẻ khác thường nhưng Tưởng Úc Nam dường như không ngạc nhiên. Sau đó anh ta mỉm cười, như đã đoán ra cô sẽ nói câu đó. Viêm Lương không đợi Tưởng Úc Nam gật đầu, lập tức chống nạng, đi về phía xe ô tô của anh ta. Không bận tâm đến Tử Tử Thanh đang đứng bất động ở đó, cô ngồi thẳng vào ghế sau xe của Tưởng Úc Nam.

“Thật ngại quá, Tử tiểu thư! Thư ký Lý ngồi xe cô đến điểm hẹn trước. Tôi và Viêm Lương sẽ tới sau.” Tưởng Úc Nam nói xong liền lên xe.

Viêm Lương không khách sáo, đóng sập cửa xe ngay trước mặt Tử Tử Thanh. Ô tô lăn bánh, chỉ một loáng, gương mặt ngượng ngùng của Tử Tử Thanh biến mất khỏi gương chiếu hậu.

Chiếc xe dần tăng tốc.

Trong xe yên lặng một cách kỳ lạ. Tưởng Úc Nam là người mở miệng trước: “Một chiêu của em đã hủy cơ hội đi riêng với tôi mà chị gái em tốn bao công sức dàn dựng.”

Viêm Lương độc chiếm cả hàng ghế phía sau, cái chân bó bột của cô đặt lên ghế. Nghe Tưởng Úc Nam nói vậy, cô ngẩng lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh ta qua gương chiếu hậu.

“Tổng giám đốc, anh nói vậy là có ý gì, tôi nghe không hiểu?”

Tưởng Úc Nam nheo mắt cười. “Rất tốt! Hóa ra em cũng học được chiêu giả vờ ngốc nghếch của chị gái em.”

Viêm Lương dấu môi mỉm cười thay cho câu trả lời.

Không ngờ anh ta vẫn chưa nói hết: “Nói thật, tôi thích tính cách của chị gái em hơn. Dù tâm tư và suy nghĩ ở trong lòng cô ta có ác độc đến mức nào, bề ngoài vẫn

mỉm cười ngọt ngào với em. Còn em trong ngoài như một, trước sau gì cũng phải chịu thiệt thòi.”

Viêm Lương thầm khinh thường nhận xét của anh ta, vài giây sau, cô nói: “Tổng giám đốc, anh hiểu nhầm chị gái tôi rồi. Tâm địa chị ấy tốt thật mà!”

Thấy Tưởng Úc Nam lắc đầu, Viêm Lương đột nhiên cười gian xảo, cất giọng ngọt ngào: “Nhắc đến mới nói, anh không sợ tôi trước mặt luôn chống lại anh, nhưng trên thực tế lại muốn thu hút sự chú ý của anh hay sao?”

“Nếu mục đích thật sự của em là muốn thu hút sự chú ý của tôi, vậy thì tôi thành thật nói cho em biết, em đã thành công.” Ánh mắt, vẻ mặt và cả giọng nói của anh ta đều trở nên dịu dàng. “Em rất thành công.”

Một người đàn ông nói những lời chế nhạo mà có thể khiến người khác cảm thấy tràn đầy tình cảm như thế này?

Viêm Lương đầu không lại, chỉ còn cách lẩn tránh ánh mắt của anh ta.

Một lúc lâu sau, khi xe chạy vào thành phố, nhịp tim của Viêm Lương mới trở lại bình thường, cô nói nhỏ: "Cho tôi xuống xe!"

Tưởng Úc Nam giả bộ ngạc nhiên: "Chẳng phải em nói có tài liệu cần tôi ký sao?"

Viêm Lương thầm than trong lòng. Về khả năng đóng kịch, cô làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông này!

"Đừng giả vờ nữa! Anh cũng biết đó là cái cớ để tôi đuổi chị ta đi chỗ khác."

Tưởng Úc Nam khẽ cười.

Xe dừng lại ở đoạn đường có nhiều taxi. Tưởng Úc Nam đỡ Viêm Lương xuống xe, cô bối rối nói: "Cám ơn!"

Chỉ một từ ngắn gọn nhưng ý cười trong khóe mắt Tưởng Úc Nam càng sâu hơn. "Em không định tham gia tiệc gia đình hay sao?"

“Tôi chưa bao giờ dự tiệc gia đình.”

Tưởng Úc Nam nhú mào chờ nghe cô giải thích. Viêm Lương do dự một lát, cuối cùng vẫn mở miệng: “Tôi sợ khi nhìn thấy hai người đàn bà đó ngồi cùng bàn ăn cơm, tôi sẽ buồn nôn.”

Viêm Lương nói xong, vẫy taxi rời đi.

Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh ô tô, chờ cô cà nhắc lên taxi rồi mới quay về xe của mình. Anh trầm mặc hồi lâu, mãi vẫn không ra lệnh tài xế cho xe nổ máy. Người tài xế chỉ còn cách im lặng chờ đợi. Qua gương chiếu hậu, anh ta chợt thấy ánh mắt vốn luôn lạnh lùng của người đàn ông ngồi ở ghế sau đột nhiên lóe lên một tia thê lương.

Người tài xế nhớ lại câu nói vừa rồi của Viêm Lương, thở dài một tiếng. “Sống trong gia đình kiểu đó cũng thật bất hạnh!”

“VẬY... kẻ đầu sỏ gây ra sự bất hạnh đó có nên xuống địa ngục?” Giọng nói của Tưởng Úc Nam rất nhẹ nhưng vẻ mặt lại lạnh giá, không chút hơi ấm khiến tài xế sửng sốt. Lúc này, Tưởng Úc Nam mới ý thức mình vừa nói gì, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười. “Lái xe đi!”

Nhờ sự hoạt động tích cực của bộ phận PR, tin Từ thị ký kết hợp đồng với đại diện của Mỹ chiếm chế trên nhiều tờ báo lớn. Việc tuyên truyền quy mô lớn lập tức có hiệu quả, cổ phiếu của công ty đang ở trong tình trạng ảm đạm liền tăng giá.

Ba tháng sau kỷ niệm thành lập công ty, đúng lúc Johnny Weir có lịch trình tới Trung Quốc. Dưới sự chỉ đạo của Tưởng Úc Nam, công ty tổ chức bữa tiệc lớn, mời cả giới truyền thông tham dự.

Bệnh tình của Từ Tấn Phu dần ổn định, chân của Viêm Lương cũng đã tháo bột. Hai người đều có thể cùng tham gia bữa tiệc kỷ niệm thành lập công ty, phá vỡ tin đồn cha con bất hòa lưu truyền bấy lâu.

Từ Tấn Phu sai dì Lương đưa nhiều bộ lễ phục đến căn hộ của Viêm Lương.

Dì Lương làm việc ở Từ gia mười mấy năm, là người thân thiết với Viêm Lương nhất. Từ Tấn Phu sai dì Lương

làm người trung gian cũng là vì lý do này.

Nhưng điều đó cũng không ăn thua. Viêm Lương viện cớ làm thêm đến tối muộn. Dì Lương không gặp được Viêm Lương nhưng bà có chìa khóa nhà cô. Chỉ có điều, hai lần bà để áo váy ở nhà Viêm Lương, cô đều không động đến. Lần thứ ba, dì Lương quyết định gửi thẳng đến văn phòng của cô.

Tối hôm đó, Viêm Lương thật sự phải làm thêm giờ. Cô còn một đồng công việc chưa hoàn thành. Viêm Lương dán mắt vào màn hình vi tính xử lý kế hoạch tiêu thụ vừa được gửi đến. Chiếc đồng hồ trên bàn đã chỉ chín giờ tối. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Giờ này còn có người đến văn phòng tìm cô? Viêm Lương không khỏi nghi hoặc. "Mời vào!"

Thấy người đẩy cửa đi vào là dì Lương, lại nhìn thấy hộp đồ trên tay bà, Viêm Lương cau mày. "Dì Lương, dì tha cho cháu đi! Cháu thật sự không muốn tham gia bữa tiệc đó. Cháu không cười nổi trước ống kính của đám phóng viên."

“Nhị tiểu thư, năm ngoái cô vẫn còn đi học, có thể lấy lý do cô bận học ở nước ngoài, không thể tham gia. Bây giờ cô đã đi làm bốn tháng rồi, không thể cứ chống đối bố cô như trước.”

Viêm Lương chống tay lên trán im lặng.

“Coi như nhị tiểu thư giúp dì Lương có được không?”

Dì Lương chứng kiến quá trình trưởng thành của Viêm Lương, mỗi ánh mắt và nụ cười của cô đều không lọt khỏi mắt bà. Biết cô đã mềm lòng, bà lập tức đặt cái hộp lên góc bàn làm việc của cô. “Dì Lương hứa với nhị tiểu thư, sau này sẽ không giúp bố cô làm những việc cô không thích. Đây là lần cuối cùng”

Viêm Lương thở dài.

Cô tháo kính, đi nửa vòng quanh bàn làm việc tới chỗ đặt chiếc hộp. Cô mở nắp hộp, vẻ mặt không chút tình nguyện. “Bộ váy này do Từ Tử Thanh chọn đúng không ạ?”

“Không, không, lần này đích thân dì Lương chọn.”

Viêm Lương chạm vào bộ váy, nói đúng hơn là bộ xường sáo.

“Thật ra tôi cũng không biết chọn lễ phục, nhưng những bộ váy kiểu Tây do cô cả chọn, tôi đều thấy chướng mắt. Váy gì mà hở cả lưng, chẳng đẹp chút nào! Tôi thích xường sáo hơn. Nhà thiết kế nói đây là kiểu rất thịnh hành hiện nay, tôi liền đặt cho nhị tiểu thư. Không biết nhị tiểu thư có thích không?”

Viêm Lương thầm nghĩ, lần này bố cô đã cử đúng người. Cô chưa bao giờ nói đến ba câu từ chối với người cô yêu quý. Cô khoác tay dì Lương. “Cháu thích, cháu sẽ nhận bộ đồ này, để cháu tiến dì xuống dưới.”

“Thôi khỏi, nhị tiểu thư cứ làm việc đi, tôi tự về được mà.” Dì Lương nói xong, vội vàng đi ra cửa. Lúc rời khỏi văn phòng, bà còn không quên dặn dò: “Nhị tiểu thư nhớ thử xem có vừa không nhé! Nếu không vừa còn kịp bảo nhà thiết kế sửa lại.”

Viêm Lương gật đầu, cuối cùng dì Lương cũng yên tâm rời khỏi văn phòng.

Viêm Lương ngơ ngẩn nhìn hộp quần áo một lúc, rồi lại đeo kính, nhưng cô không thể tập trung vào công việc. Cứ nghĩ đến chuyện phải khoác tay Từ Tử Thanh, tươi cười trước đám phóng viên là cô thấy chán. Đọc tài liệu mãi cũng không vào đầu, cô liền ném bút, bỏ kính rồi đứng dậy đi thử bộ xường xám.

Viêm Lương cởi giày cao gót, đi chân đất trong phòng. Bộ quần áo công sở trên người lần lượt bị cô ném xuống sofa. Viêm Lương nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi rồi mặc xường xám.

Bộ xường xám này được may bằng loại vải thượng hạng, khóa ở bên cạnh và hàng cúc tạo ra vẻ phong tình cổ điển. Thế nhưng bộ xường xám này hơi nhỏ, lại ngắn cũn cỡn làm Viêm Lương để lộ cặp chân dài. Hàng cúc cũng chỉ có thể cài đến xương quai xanh, để lộ nửa bầu ngực.

Có lẽ dì Lương dùng số đo từ hồi cô mười mấy tuổi, Viêm Lương lắc đầu cười khổ. Cô cố kéo hai vạt áo để cài cúc nhưng không ngờ do dùng sức quá mạnh, cúc áo làm bằng ngọc trai đứt phụt.

Hạt ngọc trai rơi xuống đất, lăn ra phía cửa. Viêm Lương quay người định tới nhặt, nhưng vừa ngẩng đầu, người cô cứng đờ.

Tưởng Úc Nam đang đứng ở bên cửa. Anh ta đứng ở đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết từ bao giờ.

Viêm Lương lặng người một giây, sau đó lập tức quay lại lấy áo sơ mi trên ghế sofa khoác vào. Trong lúc Viêm Lương bận rộn kiểm tra xem chỗ cần che đã che chưa, một đôi giày da bóng loáng lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương hóa đá trong phút chốc.

Tưởng Úc Nam tiến lại gần, mùi đàn ông của anh ta bao vây Viêm Lương khiến chân tay cô lóng ngóng. Do dự vài giây, cô mới ngẩng đầu nhìn anh ta. Ở một khoảng cách không xa không gần, dưới ánh đèn không tỏ không mờ, vẻ mặt anh ta bình thản nhưng dường như cũng chứa đựng điều gì đó khác lạ. Tất cả những biểu hiện thật thật giả giả này khiến Viêm Lương thậm chí có ảo giác cô rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Nhưng ảo giác chỉ tồn tại nửa giây, Viêm Lương đã xua tan nó ngay tức khắc. Tưởng Úc Nam nhặt hạt ngọc trai trả lại cho cô. Trong mắt anh dường như có một ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Viêm Lương vờ như không biết, nhanh chóng nhận lại hạt ngọc trai rồi quay đầu, đi về bàn làm việc.

Đến khi ngồi xuống ghế, tránh xa người đàn ông nguy hiểm, Viêm Lương mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đeo kính, cúi đầu giả bộ tiếp tục xử lý tài liệu rồi mở miệng hỏi: “Muộn như vậy rồi Tổng giám đốc vẫn chưa về sao?”

“Tôi đợi em.”

Trái tim Viêm Lương loạn nhịp. Giọng nói dịu dàng của người đàn ông này cực kỳ dễ nghe, Viêm Lương kìm nén phản ứng có thể gọi là “rung động”. Cô cố cất giọng thản nhiên: “VẬY Ờ? THẾ THÌ NGẠI QUÁ, TÔI VẪN CHƯA LÀM XONG VIỆC, TỔNG GIÁM ĐỐC CỨ VỀ TRƯỚC ĐI!”

Tưởng Úc Nam không đáp lời.

Căn phòng trải thảm nên Viêm Lương không nghe thấy tiếng bước chân của Tưởng Úc Nam, nhưng cô có thể

cảm nhận rõ anh ta vẫn chưa rời đi. Trong lúc cô còn đang phân vân không biết nên ngẩng đầu hay tiếp tục cúi mặt giả bộ làm việc, một cái bóng đột ngột đổ xuống tập tài liệu của cô.

Tướng Úc Nam đang đứng đối diện Viêm Lương, hai người chỉ cách nhau một cái bàn. Trong phòng chỉ bật ngọn đèn bàn nên bóng anh ta đổ dài, gần như bao trùm người lên người cô. Viêm Lương nắm chặt cây bút, sống chết không chịu ngẩng đầu. Anh ta đột nhiên giơ tay đóng tập tài liệu của cô. Cô giật mình, vừa ngẩng lên nhìn liền bị anh ta tháo cặp kính.

Người đàn ông này hành động cực kỳ chuẩn xác và nhanh gọn. Tâm nhìn của Viêm Lương mờ đi trong giây lát, cô ngỡ người một lúc mới nhận ra kính của cô đang nằm trong tay anh ta. Viêm Lương còn chưa kịp mở miệng, Tướng Úc Nam đã cướp lời: "Bây giờ tôi ra lệnh cho em, mau về nghỉ ngơi!"

Viêm Lương cảm thấy hoang đường, bất giác mỉm cười. Cuối cùng, cô cũng quyết định đứng dậy, tắt máy vi tính.

Cô vội vàng thu dọn tài liệu, bỏ vào túi xách, chuẩn bị mang về nhà xem tiếp. Đúng lúc này, giọng nói đáng ghét của Tướng Úc Nam lại tiếp tục vang lên: "Tôi nghĩ em nên

thay bộ xương xám này trước khi ra về.”

“Sao thế? Không đẹp à?”

“Để người đàn ông khác bắt gặp bộ dạng của em bây giờ, chỉ e sẽ xảy ra hỗn loạn.”

Viêm Lương trừng mắt với Tưởng Úc Nam, trong khi anh ta cố ý hất cằm về phía vòng một hơi lộ ra của cô. Viêm Lương vội kéo cổ áo sơ mi, không nói lời nào đi thẳng ra ngoài. Nhưng vừa đi qua Tưởng Úc Nam, cô liền bị anh chặn lại. “Cùng tôi đi một nơi.”

Viêm Lương bĩu môi, tỏ ý không phục. “Anh lại muốn ra lệnh cho tôi?”

“Không, lần này tôi là mời em.” Tưởng Úc Nam cười cười, trong lúc tranh tối tranh sáng, khóe miệng anh cong lên trông rất quyến rũ.

Sau khi thay bộ đồ công sở, ngồi lên xe Tưởng Úc Nam và cài dây an toàn, Viêm Lương mới chợt nghĩ, tại sao mình lại nhận lời mời của anh ta? Hành động của cô đúng

là ứng nghiệm với cụm từ “ma xui quỷ khiến.”

Tướng Úc Nam nổ máy, tiếng động cơ rì rì. Viêm Lương cất giọng không mấy thoải mái: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Cửa hàng trưởng vừa gọi cho tôi, nói com lê tôi đặt đã về.”

“Nếu muốn đi thử thì anh tự đi, việc gì phải kéo tôi theo?”

Vẻ mặt Tướng Úc Nam như muốn nói: “Tôi thích lời em đi cùng, em làm gì được tôi?” Thế nhưng thấy sắc mặt cô tối sầm như bầu trời đêm bên ngoài, anh mới nín nọt: “Gu thời trang của em không tồi, tôi muốn tham khảo ý kiến của em.”

Qua gương chiếu hậu, Tướng Úc Nam thấy Viêm Lương hơi nhú mày, dường như rất hài lòng về câu nói của anh.

Hai người nhanh chóng đến cửa hàng thời trang mà Tướng Úc Nam nhắc tới.

Đó là cửa hàng chuyên bán đồ hiệu, được cải tạo từ tòa nhà có kiến trúc của thời kỳ thực dân, rất phong cách. Bên ngoài vẫn giữ kiến trúc châu Âu cổ xưa, bên trong trang trí theo kiểu hiện đại. Cô nhân viên cung kính cúi chào hai người, giọng rất ngọt ngào: “Tưởng tiên sinh!”

Cửa hàng vắng vẻ, chỉ có hai vị khách duy nhất là Tưởng Úc Nam và Viêm Lương. Tưởng Úc Nam đi thử đồ, Viêm Lương nhàn rỗi đi một vòng ngó nghiêng. Cô nhân viên bán hàng đi theo Viêm Lương nhưng lịch sự cách cô mấy bước, để cô có không gian riêng, vì vậy khi linh cảm có người tiến lại gần, cô vội quay đầu, liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam.

“Anh thử xong rồi à?” Viêm Lương ngạc nhiên.

“Từ trước đến nay, hiệu suất làm việc của tôi lúc nào cũng cao.” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa đưa cho Viêm Lương một chiếc hộp nhỏ màu đen.

Viêm Lương nghi hoặc nhìn anh rồi cúi đầu mở nắp hộp.

Đó là một sợi dây chuyền màu vàng champagne, đi kèm

đôi hoa tai cùng bộ. Thiết kế rất đơn giản nhưng lại đúng kiểu dáng cô thích.

“Tôi tưởng em sẽ mặc váy dạ hội, thấy sợi dây chuyền này rất hợp với em nên tôi đặt để họ chuyển về cùng bộ com lê.”

“Không có công, không thể nhận thưởng.” Viêm Lương trả lại hộp trang sức cho anh.

Tưởng Úc Nam mỉm cười.

Gương mặt anh xuất hiện tà khí quen thuộc. “Hãy làm người phụ nữ của tôi vào buổi tiệc kỷ niệm thành lập công ty.”

“Đây là lời mời?”

“Không, đây là mệnh lệnh.”

Dạ tiệc bắt đầu từ lúc tám giờ tối, Viêm Lương lễ mễ đến bảy rưỡi mới ra nhà. Gặp Từ Tử Thanh muện giây nào

tốt giây đó.

Gần đây, Viêm Lương thường sống ở căn hộ nhỏ của cô, lâu rồi cô không về nhà. Tối hôm qua, chú Châu gọi điện cho cô, thông báo: “Chủ tịch dặn, tối mai nhị tiểu thư cùng cô cả đến buổi tiệc.

“Không cần đâu, có xe đón cháu rồi ạ!”

Lúc Viêm Lương xuống dưới khu chung cư, xe của Tưởng Úc Nam đã chờ sẵn ở đó.

Người đàn ông mặc đồ đen trắng đứng tựa vào thân xe, gương mặt vô cảm, rất xa cách, thấy Viêm Lương xuất hiện, anh ta mới hơi nhếch mép. Viêm Lương bất giác dừng bước.

Tưởng Úc Nam đã mở cửa xe cho cô.

Viêm Lương tiến lại gần. Mặc dù cùng anh đi thử đồ nhưng cô không nhìn thấy bộ com lê của anh ta. Bây giờ bắt gặp dáng vẻ điển trai của anh ta trong bộ com lê ba lớp, Viêm Lương không tự chủ liếc nhìn vài lần rồi mới lên

xe.

Vách ngăn với ghế lái được kéo xuống, ghế sau tạo thành một không gian khép kín. Không ai lên tiếng, bầu không khí tĩnh mịch đến mức kỳ cục. Viêm Lương không thoải mái nên mở cửa sổ chỗ cô ngồi. Gió đêm thổi vào làm tóc Viêm Lương bay loạn xạ. Cô giơ tay định gạt tóc về phía sau nhưng có người nhanh tay hơn. Viêm Lương quay về phía Tưởng Úc Nam, thấy anh ta vừa thu tay về.

Thấy gương mặt nghiêng vô cảm của anh ta, Viêm Lương không mở miệng. Người đàn ông này thường chạm vào cơ thể cô một cách tự nhiên. Lâu dần, cô dường như đã quen, không còn phản ứng giống hồi đầu. Đây là một dấu hiệu xấu...

Trong lúc tự kiểm điểm bản thân, Viêm Lương vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nhìn nghiêng của Tưởng Úc Nam. Khóe miệng anh ta nhếch lên nửa cười nửa không. "Hoa tai rất hợp với em. Xem ra con mắt của tôi cũng không tồi."

Viêm Lương ngẩn người. Cô bất giác đưa tay sờ chiếc hoa tai. Chiếc hoa tai tròn láng mượt dưới đầu ngón tay cô.

Đúng tám giờ tối, hai người đến khách sạn.

Thư ký Lý đã đợi sẵn ở bên ngoài đại sảnh khách sạn. Vừa thấy Tưởng Úc Nam, anh ta vội chạy đến. “Tổng giám đốc! Viêm...Viêm tiểu thư!”

Thư ký Lý tỏ ra rất bất ngờ khi Tưởng Úc Nam và Viêm Lương đi cùng nhau. Tưởng Úc Nam không nói lời nào, đi thẳng vào trong. Gần đến hội trường, anh dừng bước, quay sang nói với Viêm Lương: “Hình như em quên một điều.”

“Gì cơ?”

Viêm Lương không hiểu, vội cúi đầu kiểm tra xem cô đã cầm ví chưa hay để quên ngoài xe thì tay cô liền bị người nào đó nắm chặt. Khi Tưởng Úc Nam kéo tay Viêm Lương ngoắc vào cánh tay anh ta, hai nhân viên phục vụ mở cửa phòng tiệc cho họ.

Giới phòng viên chờ sẵn ở bên trong lập tức bấm máy ảnh lia lịa. Ánh đèn flash của máy ảnh khiến Viêm Lương nhất thời cảm thấy đau đầu, nhưng cô vẫn mỉm cười trước ống kính.

Có phóng viên nhanh nhẹn đưa ra câu hỏi nhạy cảm: “Không biết Tổng giám đốc Tưởng có xem tin tức gần đây không? Người phát ngôn của tập đoàn Lệ Bạc cho biết, doanh thu của họ trong năm nay vượt qua Từ thị...”

Phóng viên còn chưa hỏi xong đã bị bảo vệ mời tới khu vực dành cho truyền thông.

Thực ra đám nhà báo rất dễ đối phó. Đối với Viêm Lương, người khó đối phó nhất chính là Từ Tử Thanh, lúc này cô ta đang đi về phía cô.

“Sao hai người lại cùng đến đây?” Từ Tử Thanh cười dịu dàng với Viêm Lương.

Vừa rồi phải liên tục cười trước ống kính của đám phóng viên, bây giờ cơ mặt của Viêm Lương như cứng đờ.

Tưởng Úc Nam trả lời thay: “Thật ngại quá, vì đi đón cô ấy nên mới đến muộn. Chủ tịch Từ đâu rồi? Lúc nào ông ấy mới xuất hiện?”

“Có lẽ muộn một chút. Lúc tôi xuất phát, bác sĩ còn đang tiêm cho bố tôi. Tổng giám đốc, bộ com lê của anh may khéo quá, ở cửa hàng nào vậy? Tôi muốn đặt một bộ cho bố tôi...”

Từ Tử Thanh còn chưa nói hết câu, Viêm Lương liền kéo áo Tưởng Úc Nam. Anh liền rời mắt khỏi Từ Tử Thanh, hướng về nơi Viêm Lương hắt cằm ra hiệu.

Vừa nhìn thấy một người ở cửa ra vào, sắc mặt Tưởng Úc Nam trầm xuống. Anh quay sang mỉm cười với Từ Tử Thanh. “Xin lỗi, tôi ra ngoài kia một lát!”

Bị đối xử lạnh nhạt nên Từ Tử Thanh có vẻ không vui, nhưng cô ta nhanh chóng gạt đầu về thông cảm. “Không sao đâu ạ!”

Tưởng Úc Nam rời đi, Viêm Lương vẫn đứng im tại chỗ. Liếc thấy xung quanh không có người, Từ Tử Thanh “hừ” một tiếng. “Tôi không thèm lấy Châu Trình, cô cũng định bỏ cuộc à? Sao cái gì cô cũng tranh với tôi thế?”

Viêm Lương không buồn nhìn cô ta. “Thứ nhất, câu này tôi nên hỏi chị mới đúng, tại sao chị luôn tranh giành với tôi? Thứ hai, chị hãy xem xét tình hình rồi phát biểu cũng

chưa muộn.”

Từ Tử Thanh tuy tức giận nhưng cũng dõi theo ánh mắt của Viêm Lương. Nhìn thấy vị khách vừa đến, Từ Tử Thanh không kìm được liền nhăn mặt, nhíu mày.

Viêm Lương không muốn nhiều lời với Từ Tử Thanh. Cô chuẩn bị đi ra đón khách thì Từ Tử Thanh đột nhiên lên tiếng: “Tôi nghĩ tôi nên nhắc nhở cô một chuyện. Về đàn ông, cô vĩnh viễn không tranh nổi với tôi.”

Viêm Lương dừng bước nhưng không quay đầu, cũng không lên tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Vị khách khiến Tưởng Úc Nam thay đổi sắc mặt chính là Giang Thế Quân của tập đoàn mỹ phẩm Lệ Bạc, đối thủ lớn nhất của Từ thị.

Viêm Lương vừa đến bên cạnh Tưởng Úc Nam liền bị Giang Thế Quân nói một câu châm biếm: “Không thể không nói bố cháu đã già rồi, trong kinh doanh phải tự tìm con đường mới, sao lúc nào bố cháu cũng làm theo tập đoàn Lệ Bạc của ta? Lệ Bạc vừa triển khai hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm ở châu Âu, Từ thị cũng bắt đầu

hợp tác với nhà phân phối Bắc Mỹ.”

Viêm Lương thầm nguyện rửa ông già này nhưng bề ngoài cô vẫn tươi cười. “Bác Giang, mời bác qua bên kia, cháu đã sắp xếp vị trí ở bàn tiệc chính cho bác rồi ạ!”

Giang Thế Quân tầm tuổi Từ Tấn Phu nhưng tính tình cổ quái. Trước thái độ nhún nhường của Viêm Lương, ông ta cười ha hả. “Cháu gái được đấy, trong lòng chắc mắng chửi mấy đời tổ tiên nhà ta những vẫn có thể khách sáo với ta.”

Viêm Lương không có ý định lấy lòng Giang Thế Quân. Tình hình rồi ren mà bố cô gây ra, có con gái yêu của ông là Từ Tử Thanh đi giải quyết, chẳng liên quan gì đến cô.

Sau khi đưa Giang Thế Quân đến bàn tiệc chính, Viêm Lương lập tức chuồn sang phòng bên cạnh.

Phòng bên cạnh ánh đèn mờ mờ, bàn ghế đều phủ vải trắng, không có ai quấy nhiễu. Chỗ duy nhất không bị phủ vải là chiếc piano trên sân khấu nhỏ. Viêm Lương cầm một chai rượu, thông dong bước lên sân khấu, ngồi xuống trước cây piano.

Cô vừa uống rượu vừa mở nắp đàn, tùy tiện bấm phím đàn.

“Ding... ding... ding!”

Những nốt nhạc đơn điệu và rời rạc vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Một giọng đàn ông đột nhiên vọng tới: “Em đàn khó nghe quá!”

Viêm Lương giật mình. Âm thanh truyền đến từ cánh cửa nối sang phòng tiệc. Cô quay đầu, bắt gặp một dáng người cao lớn đang tiến lại gần. Thật ra, cô đã rất quen thuộc với sự xuất hiện đột ngột của anh ta, nhưng khi Tưởng Úc Nam đi đến bên cạnh, cô vẫn mở miệng than vãn: “Lại là anh à? Đúng là âm hồn không tan.”

“Nếu tôi là hồn ma thì cũng là con ma háo sắc. Ở đây có cô gái xinh đẹp lại một thân một mình, tôi đương nhiên phải đi theo rồi.”

Cuối cùng Viêm Lương cũng vui vẻ một chút. Cô nhăn mặt, nói: “Lão già Giang Thế Quân đâu rồi?”

“Em vừa gọi ông ta là bác Giang, bây giờ đã đổi thành lão già?”

Viêm Lương nhún vai, không trả lời.

Tưởng Úc Nam cười cười, đặt hai chiếc ly trên cây piano rồi lấy chai rượu trong tay Viêm Lương, rót vào hai chiếc ly. Viêm Lương không khách sáo cầm một ly uống cạn, sau đó cô bỏ chiếc ly vào tay Tưởng Úc Nam. “Rót đây!”

Tưởng Úc Nam rất biết phối hợp, rót đầy ly, đồng thời có lòng tốt nhắc nhở: “Cẩn thận say đấy...”

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ. “Tửu lượng của tôi hơn khối người đàn ông...”

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời Viêm Lương. Cô chau mày. Tưởng Úc Nam rút điện thoại, vì ở trong tầm mắt nên Viêm Lương nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ: “Tử Tử Thanh”.

Điện thoại lại vang lên hai hồi chuông, Tưởng Úc Nam vừa định bấm phím nghe, Viêm Lương đã giật điện thoại

của anh ta, bấm nút tắt. Nghĩ thế nào cô lại chuyển máy của anh sang chế độ im lặng.

Hai người trầm mặc uống rượu. Một lúc sau, Viêm Lương đột nhiên lên tiếng: “Lúc nhỏ tôi từng nghe nói, sau khi mang thai tôi, mẹ tôi mới biết bố tôi từ lâu đã có người phụ nữ khác bên ngoài, bọn họ còn có một cô con gái. Lúc đó, mẹ tôi hận đến mức muốn phá thai rồi ly hôn, nhưng sau đó bà không làm vậy, anh thử đoán xem là tại sao?”

Tưởng Úc Nam biết Viêm Lương không cần câu trả lời của anh, vì vậy anh im lặng chờ cô nói tiếp.

“Mẹ tôi sinh tôi chỉ với một mục đích. Nguyên văn lời của bà như sau: “Không thể rẻ rúng hai con tiện nhân đó.” Bà không cho tôi mang họ Từ, đặt tên tôi là Viêm Lương để nhắc nhở tôi, cũng là nhắc nhở bà, Từ Tấn Phu không xứng đáng là người chồng, người cha, không đáng để yêu. Thứ đáng để yêu duy nhất chỉ là tiền của ông.”

Nơi khóe mắt của Tưởng Úc Nam dường như lóe lên một tia đau thương, nhưng ở giây tiếp theo, anh bình thản uống một ngụm rượu. “Tại sao em nói cho tôi những chuyện này?”

Viêm Lương cười cười, cất giọng thăm dò anh, giọng vừa như nói đùa vừa tỏ ra chân thành: “Anh nghĩ thế nào? Tôi hy vọng anh thương hại tôi, vào thời điểm quan trọng đừng đứng về phía Từ Tử Thanh, hay tôi đang cảnh cáo anh, nếu anh giúp Từ Tử Thanh, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để lật đổ anh?”

Tưởng Úc Nam bật cười, giọng ẩn chứa sự xem thường: “Khẩu khí lớn thật đấy!”

Viêm Lương vẫn mỉm cười, nâng ly rượu. “Cheers!”

Cả hai đều uống cạn.

Chai rượu Viêm Lương mang theo chỉ một loáng đã hết sạch. Sau đó, nhân viên phục vụ đưa thêm hai chai khác, lát sau chúng cũng cạn đến tận đáy. Viêm Lương vẫn có thể gắng gượng, trong khi Tưởng Úc Nam đi không vững. Cô gọi hai nhân viên phục vụ dìu Tưởng Úc Nam quay về phòng tiệc chính, nhưng bữa tiệc đã kết thúc từ bao giờ. Viêm Lương lắc đầu nhìn hai nhân viên phục vụ khổ sở đỡ Tưởng Úc Nam. “Anh đúng là chẳng làm tròn chức trách gì cả!”

Tưởng Úc Nam đã say khướt nên không nghe thấy lời

phê bình của Viêm Lương. Cô đặt một phòng ở tầng trên của khách sạn. Nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm đặt Tủng Úc Nam nằm lên giường, Viêm Lương phụ trách rút ví tiền của Tủng Úc Nam, lấy ít tiền boa cho nhân viên phục vụ.

Hai nhân viên phục vụ vui mừng, cảm ơn rồi rít rồi rời khỏi phòng. Viêm Lương lần đầu tiên được làm xằng làm bậy trước mặt Tủng Úc Nam, sung sướng thả người xuống một góc giường, ôm gối cười ngoác miệng. Sau đó cô ngồi dậy rút, điện thoại của Tủng Úc Nam. Từ Từ Thanh gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho anh.

Thật ra lúc này Viêm Lương cũng không hoàn toàn tỉnh táo, cô vồ vồ vào mặt Tủng Úc Nam, anh ta đang ngủ say. “Anh là tai họa.”

Đúng lúc này, màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn Từ Từ Thanh: “Tổng giám đốc, anh không tiện nghe điện thoại sao?”

Viêm Lương giờ điện thoại lên xem, trong đầu chợt nảy ra một ý, cô liền điều chỉnh chức năng chụp ảnh trên điện thoại, sau đó nằm bên cạnh Tủng Úc Nam, ghé môi vào môi anh. Một tiếng “tách” vang lên, tấm ảnh hôn môi được hoàn thành.

Cảm thấy hành vi của mình vô cùng ấu trĩ nhưng Viêm Lương vẫn do dự giữa việc xóa tấm ảnh và gửi đi. Cuối cùng, cô chọn cách thứ hai. Sau khi gửi tấm ảnh, Viêm Lương ném điện thoại xuống giường.

Cô ngồi thần thờ ở mép giường một lúc. Sau đó, cô tò mò muốn biết đối phương có trả lời hay không? Vừa mò tay xuống giường tìm điện thoại, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt.

Trời đất đảo điên trong chớp mắt. Đến khi định thần, cô phát hiện Tưởng Úc Nam đang nằm đè trên người mình. Gương mặt anh ta kề sát mặt cô. Trong mắt anh ta có ý cười và một tia ác ý... Không có chút gì gọi là say rượu.

Anh ta nhìn sâu vào đáy mắt cô, cất giọng mờ ám: "Một khi em đã chủ động, tôi sẽ không khách khí."

Hai gương mặt cần kề, một người man mác ý cười, một người vẫn trong cơn kinh ngạc.

Trong quá trình mắt đối mắt, Tưởng Úc Nam từ từ ghé sát vào mặt Viêm Lương. Cô vội nghiêng đầu né tránh.

Nụ hôn của Tưởng Úc Nam trượt khỏi môi Viêm Lương, chỉ chạm vào má cô. Nhưng đêm dài mới bắt đầu, anh ta không cần vội vàng. Tưởng Úc Nam mỉm cười nâng cằm cô. “Em có biết lần đầu tiên nhìn thấy em mặc bộ xường xám này, tôi đã muốn lột bỏ nó không?”

Viêm Lương không để ý đến lời nói sỗ sàng của Tưởng Úc Nam, tập trung dùng hai tay đẩy vai anh ta nhưng anh ta không hề nhúc nhích. Anh ta thậm chí còn cắn đầu ngón tay Viêm Lương, làm cô vội rút tay lại. Phản ứng đáng yêu của Viêm Lương khiến đáy mắt Tưởng Úc Nam gợn sóng. Cô còn đang tìm cách đẩy người anh thì ngực cô đột nhiên nổi lóng.

Tưởng Úc Nam đã cởi chiếc cúc ngọc trai trên ngực áo xường xám của cô. Thấy anh ta chuẩn bị cởi chiếc cúc thứ hai, Viêm Lương hốt hoảng, nghiêng rằng cảnh cáo anh: “Anh còn động vào tôi, tôi sẽ cho anh biết tay!”

Tưởng Úc Nam quả nhiên dừng động tác, nhưng không phải do anh ta sợ hãi, ngược lại, nụ cười của anh ta khiến Viêm Lương không khỏi ngỡ ngàng: “Tôi tò mò muốn biết, rốt cuộc tôi phải làm thế nào thì em mới cảm động.”

“Dù anh có...”

Lời nói chưa dứt đã bị chặn lại. Tưởng Úc Nam bịt miệng Viêm Lương bằng một nụ hôn bá đạo, khiến cô chỉ biết ngây người. Đến khi đầu lưỡi anh ta xâm nhập vào miệng, cô mới ý thức được mình đã trúng kế của anh ta, bị anh ta hỏi dăm ba câu làm mất cảnh giác để đạt được ý đồ xấu xa.

Viêm Lương định nghiêng rằng cắn lưỡi Tưởng Úc Nam nhưng bị anh ta bóp cằm nên không thể dùng sức. Bàn tay còn lại của anh ta không kiêng nể, “châm lửa” trên cơ thể cô. Từ vành tai, xương quai xanh... tay anh ta lướt nhẹ như chuồn chuồn đập nước. Khóa ở bên hông áo xường xám bị kéo xuống, Tưởng Úc Nam thò tay vào trong áo, vuốt ve tấm lưng trần của cô, chầm chậm đi tới nơi bí ẩn giữa hai đùi cô rồi mặc sức chơi đùa.

Dưới sự tiếp xúc của đầu ngón tay anh ta, toàn thân Viêm Lương run rẩy, từng cơn tê dại chạy thẳng vào tim. Nơi bí ẩn dưới sự khiêu khích của anh ta đã bắt đầu ẩm ướt...

Cảm giác kích thích khiến đầu óc Viêm Lương ong ong, mặt mày váng vất. Đợi đến khi Tưởng Úc Nam rời khỏi bờ môi cô, bắt đầu mơn trớn vành tai, cô gần như quên mất

mình đang lâm vào tình thế cá nằm trên thớt vô cùng nguy hiểm.

Toàn thân như bị ai đó cù buồn, cô bất giác chờ người.

“Căng cứng đến mức này còn gì là thú vị! Chi bằng em hãy thả lỏng để hưởng thụ đi!”

Một giọng nói đàn ông trầm khàn vang bên tai như có ma lực khơi gợi dục vọng từ nơi sâu thẳm trong cơ thể Viêm Lương, khiến nó kêu gào đòi được giải phóng. Cô mê man nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt khuất phục của cô càng khiến anh không thể khống chế bản thân. Ở giây phút tiếp theo, Viêm Lương gần như mất hết ý thức.

Nhưng chỉ là gần như...

Khi Tưởng Úc Nam xé toạc gấu váy của Viêm Lương, tiếng xé vải như một tiếng chuông cảnh tỉnh vang lên đúng lúc, giúp lý trí đang trôi dạt ở phương nào của Viêm Lương quay về. Lúc này, Tưởng Úc Nam đã buông lỏng người cô, anh ta không ngờ cô lại dùng hết sức đẩy người anh ta vào giây phút cả hai đã ý loạn tình mê. Tưởng Úc Nam bị bật sang một bên giường, Viêm Lương thừa dịp

trốn khỏi sự khống chế của anh ta. Cô không kịp điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, vội nhảy xuống giường.

Tất cả còn chưa bắt đầu đã kết thúc. Là thất vọng hay may mắn? Tưởng Úc Nam dõi theo bóng dáng cuống quýt của Viêm Lương, anh ta từ bỏ ý định đuổi theo cô.

“Khoan đã.” Tưởng Úc Nam thông thả ngồi bên giường.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra, đến hơi thở cũng bình ổn như thường lệ. Viêm Lương chẳng thềm bặt tâm đến lời anh ta, vội vàng đi ra khỏi phòng.

Tưởng Úc Nam thở dài, tuy ngọn lửa trong người anh vẫn đang cháy nhưng lý trí chiếm thế thượng phong. “Em hãy mặc quần áo tử tế, tôi sẽ đưa em về.”

Khi biết mình đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, Viêm Lương mới phát hiện cô đang đi chân đất. Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, cô cúi xuống nhìn, bộ dạng của cô vô cùng thảm hại. Tần ngần một lúc, Viêm Lương chỉ còn cách ảo não đến bên cạnh giường lấy giày.

Tưởng Úc Nam ngồi yên nhìn cô, cười nhạt. “Chỉ cần không phải là Châu Trinh, em không định mở lòng với người đàn ông khác, đúng không?”

Viêm Lương hóa đá trong giây lát.

Bắt gặp phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam bật cười thành tiếng. “Nói thật, tôi cũng khá ghen tị với cậu ta.” Nụ cười của anh chứa đựng sự mỉa mai nhưng nghe kỹ, lại có vị chua chát.

Câu nói của Tưởng Úc Nam khiến lòng Viêm Lương trở nên hỗn loạn, cô đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Mọi cảm giác tức giận, xấu hổ và kìm nén trước đó biến mất hoàn toàn sau lời trần thuật bình tĩnh của người đàn ông này. Thay vào đó, trong lòng cô xuất hiện vô số tâm tình khó lý giải.

Trong cơ thể cô trào dâng một thứ gì đó cần được chứng minh ngay lập tức. Thứ đó như mãnh thú, như bão lũ nhấn chìm cô trong giây lát. Đến lúc có phản ứng, Viêm Lương đã ném đôi giày, quay lại phủ môi hôn Tưởng Úc Nam.

Hành động hoang dại tràn đầy sinh lực của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam trở tay không kịp, anh thậm chí bị cô đẩy về phía đầu giường. Nhưng vốn là người có phản ứng nhanh nhẹn, anh lập tức chống một tay xuống giường, một tay ôm eo cô.

Lúc này, Viêm Lương đã ngồi vắt chân qua đùi anh, cô nâng mặt anh, hôn ngẫu nhiên khiến anh sửng sốt vài giây.

Nụ hôn của Viêm Lương sâu hơn, cuồng nhiệt hơn nụ hôn của Tưởng Úc Nam trước đó. Hơi thở hỗn loạn của hai người đan xen, triền miên không dứt.

Đến khi định thần, Tưởng Úc Nam lại hung hăng đáp trả. Hai tay anh siết chặt thắt lưng Viêm Lương, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cô, hút hết hương vị ngọt ngào. Nụ hôn kéo dài, đến khi bờ môi của hai người đau rát, Viêm Lương giơ tay rút cà vạt của Tưởng Úc Nam.

Cà vạt, áo vest, áo ghi lê, áo sơ mi của anh lần lượt rơi xuống đất. Viêm Lương đẩy mạnh hai vai Tưởng Úc Nam để anh nằm xuống giường, còn cô ngồi trên người anh.

Tướng Úc Nam nhồm đầu muốn tiếp tục nộ hôn cháy bỏng nhưng Viêm Lương né tránh. Cô cắn nhẹ yết hầu và xương đòn của anh, hôn lên khuôn ngực rắn chắc của anh. Hôm nay cô quyết tâm phá vỡ tấm mặt nạ cao ngạo và xa cách của người đàn ông này.

Viêm Lương rút thắt lưng quần của Tướng Úc Nam, tay cô chà sát bộ phận đàn ông đã cương cứng của anh. Anh thở dốc một tiếng rồi giữ chặt tay cô, lật người đè cô xuống dưới.

“Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?” Viêm Lương cười khế, cọ mũi vào mũi anh.

Tướng Úc Nam chưa từng được chứng kiến bộ dạng này của Viêm Lương. Trông cô đầy vẻ khiêu khích, cũng vô cùng yêu mị. Cô như một ly rượu mạnh pha trộn sô cô la, vừa ngọt ngào vừa dễ làm người khác ngây ngất, chỉ muốn uống một hơi cạn sạch, để cảm giác tê cay lan đến tận trái tim.

Anh mỉm cười đáp lại: “Tôi vẫn thích làm theo cách của tôi hơn.”

Nói xong, anh không cần thương hoa tiếc ngọc, kéo vạt áo xường xám đã bị rách nát của Viêm Lương, cởi nốt vạt cản giữa hai đùi cô, tách hai chân cô và bắt đầu giải phóng ham muốn đã tích tụ bấy lâu.

Một cú nhấn người, Tưởng Úc Nam đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Viêm Lương.

Sự tấn công đột ngột của anh khiến Viêm Lương đau đến mức như ngừng thở. Theo phản xạ, cô uốn người nhưng bị anh chặn mọi đường lùi. Xường xám rách lộn xộn trên người cô nhưng những chỗ cần che đều lộ hết ra ngoài khiến Tưởng Úc Nam càng khó lòng kiềm chế.

Cổ họng Viêm Lương khô rát, cô liếm môi, túm chặt cổ áo xường xám.

Tưởng Úc Nam kéo tay cô xuống. Sau đó, một tay anh vuốt ve, kích thích nơi bí ẩn của Viêm Lương, một tay thuận theo lưng cô dịch chuyển xuống dưới. Mật hoa liên tục tràn ra cửa động giúp cô giảm bớt sự đau đớn. Cuối cùng, cô không kìm nổi kêu thành tiếng, liền bị anh dùng miệng chặn lại, chỉ còn tiếng nấc nghẹn.

Tưởng Úc Nam ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng của người phụ nữ, đôi mắt to tròn của cô vẫn đọng lại một tia không chịu khuất phục.

“Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?” Anh trả lại nguyên văn câu nói của cô.

Mặc dù Viêm Lương đã ý loạn tình mê nhưng lúc này, Tưởng Úc Nam cố tình làm chậm lại, anh không cho cô thỏa mãn, đẩy cô gần lên đỉnh khoái lạc rồi lập tức rút lui. Rõ ràng anh cố tình trả thù hành động khiêu khích của cô trước đó.

Viêm Lương định dùng chút ý chí còn sót lại giành quyền chủ động. Cô cong người áp sát Tưởng Úc Nam, nhưng chưa chạm vào anh, hai vai cô đã bị giữ chặt. Sau đó, anh lật người cô nằm sấp và xâm nhập vào cô từ phía sau.

Cảm giác cơ thể được lấp đầy khiến Viêm Lương thỏa mãn rên một tiếng nhưng bị Tưởng Úc Nam chặn miệng ngay lập tức. Anh xoay mặt cô, hôn cô từ phía sau. Cô không hài lòng cắn môi anh.

Môi Tượng Úc Nam nhói đau, thân dưới anh càng vận động mạnh hơn. Cái giá Viêm Lương phải trả là một sợi dây thần kinh nào đó ở bụng đột nhiên căng cứng làm cô đau buốt, cô bất giác trừng mắt với anh.

Tượng Úc Nam chỉ cười cười. Chưa kịp nhìn rõ nụ cười của anh, Viêm Lương đã bị anh ôm dậy. Ngực anh dính sát vào lưng cô, tay anh ấn vào bụng cô, dẫn dắt động tác của cô. Giây phút này, từ người anh tỏa ra một sức hút khó cưỡng lại, đó là sức mạnh có thể một tay che lấp bầu trời, độc chiếm thiên hạ khiến Viêm Lương mê mẩn, chìm đắm. Cô muốn hôn anh nhưng anh né tránh. Đến khi thưởng thức đủ biểu hiện đau đớn lẫn khoái lạc trên gương mặt cô, anh mới cười, tiếp tục hôn cô.

Nụ hôn của Tượng Úc Nam vừa ướt át vừa dịu dàng. Anh vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương nhưng ánh mắt anh dần dần nguội lạnh.

Trong lúc thân dưới vẫn không ngừng vận động, một cơn sóng đột ngột ập đến, đưa hai người lên đỉnh cực lạc.

Đây là một cuộc chiến tranh giành quyền chủ động và khống chế ở trên giường. Bất luận ai thắng ai thua, mọi tế bào trên cơ thể hai người đều được thỏa mãn.

Nửa đêm trời hơi lạnh, ánh đèn trong phòng mờ mờ. Khi dục vọng tan biến, Viêm Lương bắt đầu hồi hận về hành vi phóng túng của mình. Cô chỉnh lại áo xống, không nói một lời nào mà ngồi dậy, xuống giường.

“Chưa gì đã trở mặt nhanh như vậy sao?” Giọng nói từ sau lưng cô vang lên.

Viêm Lương bị câu nói của Tưởng Úc Nam chôn chân. Cô ngật ngưỡng một lát mới quay lại. Tưởng Úc Nam ngồi tựa vào đầu giường, một tay vắt lên thành giường, tay kia kẹp điếu thuốc lá đang cháy dở.

Vài phút trước đó, Viêm Lương vẫn còn gối đầu trên cánh tay anh, bây giờ không khí nguội lạnh, trông anh như một người xa lạ. Viêm Lương cau mày. “Tôi coi như anh say rượu, anh cũng coi tôi uống say. Hãy tin tôi, sau khi tỉnh lại chúng ta sẽ quên hết mọi chuyện.”

Dường như anh đang nhếch miệng cười.

Trong bóng tối, Viêm Lương thấy đốm lửa trên tay anh động đậy, cô cảnh giác lùi lại. Tưởng Úc Nam dập điếu

thuốc, xuống giường, đi đến trước mặt cô.

Đúng là anh mỉm cười thật, nhưng nụ cười khiến Viêm Lương rợn tóc gáy. “Tôi không ngại làm thêm lần nữa, để em nhớ lâu hơn một chút.”

Viêm Lương nhớ có người nào đó từng nói với cô, một người đàn ông thông minh không bao giờ cưỡng hiếp phụ nữ, mà bọn họ dụ dỗ người ta. Người đàn ông tên Tưởng Úc Nam ở trước mặt cô bây giờ đâu chỉ đơn giản là thông minh.

“Tôi không ngại làm thêm lần nữa, để em nhớ lâu hơn một chút.” Nói xong anh lập tức áp sát, sống mũi thẳng của anh cọ vào mũi cô.

Sau đó, Tưởng Úc Nam ngậm cánh môi Viêm Lương, nướng mắt theo dõi phản ứng của cô. Anh nâng cằm cô để nụ hôn sâu hơn. Ngón tay anh thuận theo đường cong cơ thể Viêm Lương, từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô, không ngừng thăm dò, khiêu khích. Động tác của anh nhẹ như chuồn chuồn đập nước nhưng đủ khiến toàn thân cô nóng ran.

Người Viêm Lương cứng đờ, đầu óc trống rỗng. Từ trước đến nay, cô không phải là người phụ nữ dễ bị dụ dỗ, nhưng mọi biểu hiện của Tướng Úc Nam, từ ánh mắt ẩn chứa ý cười, đôi môi nóng bỏng, yết hầu chuyển động trong lúc thưởng thức cô, thậm chí cả hơi thở của anh... đều mê hoặc cô, bảo cô hãy tận hưởng sự phóng túng hiếm có này. Một điều đáng chết là cô không có cách nào kháng cự.

“Tôi...”

Viêm Lương vừa mở miệng, anh liền đặt ngón trỏ lên miệng cô, ngăn không cho cô nói tiếp rồi cúi xuống bế cô lên. Theo bản năng, Viêm Lương vòng hai tay ôm chặt cổ anh.

Nhận ra sự hưởng ứng của cô, Tướng Úc Nam cười khế, anh bế cô đi thẳng vào phòng tắm.

Lại một màn ân ái gần một tiếng trong phòng tắm. Khi Viêm Lương được Tướng Úc Nam bế ra khỏi phòng tắm quay về giường, cô đã sức tàn lực kiệt. Tướng Úc Nam ôm cô từ phía sau, để đầu cô tựa vào ngực anh. Cô không còn sức lực mở miệng, huống hồ là lẩn tránh.

Viêm Lương cuộn chăn rồi thiếp đi. Khi cảm thấy sức nặng đè lên người biến mất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng động lạch cạch. Mở mắt, hóa ra Tưởng Úc Nam vừa từ bên ngoài trở về, tay cầm túi quần áo.

Tưởng Úc Nam đặt túi quần áo xuống ghế. Vừa quay người, anh liền chạm phải ánh mắt Viêm Lương.

“Em tỉnh rồi à?”

Viêm Lương nhìn anh đầy cảnh giác.

“Tôi mua tạm cho em bộ quần áo, kích cỡ chắc vừa người em.” Tưởng Úc Nam đi đến bên giường, giơ tay chạm vào cằm cô. Anh cúi xuống định hôn nhưng Viêm Lương đẩy mạnh vai anh, lập tức ngồi dậy.

Đến bây giờ Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo. Cô thấy mình giống con sóc nhỏ, cuộn chăn quanh người đến cuối giường, lấy túi quần áo trên ghế. Cô nhanh chóng mặc quần áo mà không nói lời nào.

Mặc xong quần áo, Viêm Lương mới có thời gian phóng

mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, cô có thể ngửi thấy mùi của hơi nước tinh khiết trong buổi sáng sớm đầy sương mù.

Từ đầu đến cuối, Tường Úc Nam chỉ khoanh hai tay trước ngực, lặng lẽ quan sát Viêm Lương. Do anh đứng ở góc tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh. Tuy nhiên, so với bộ dạng quang minh chính đại của anh, Viêm Lương cảm thấy cô như một đứa trẻ phạm lỗi. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng, nơm nớp sợ bị anh giữ lại.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng thoát khỏi cửa ải nguy hiểm. Thật ra, ngay cả cô cũng thấy khó tin, rằng anh để cô đi mà không có bất cứ hành động nào. Đến khi cửa phòng đóng sập, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Viêm Lương mới trở lại là cô của thường ngày, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, nện gót giày xuống sàn, đi thẳng ra thang máy.

Vẫn còn quá sớm, Viêm Lương rời khỏi khách sạn, đứng bên đường một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng một chiếc taxi. Buổi sáng tinh mơ hơi lạnh, Viêm Lương so vai kéo cổ áo khoác. Cô đang cúi đầu lấy điện thoại xem giờ thì một hồi còi ô tô bỗng vang lên làm cô giật mình.

Viêm Lương mừng rỡ ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy

chiếc xe hơi sang trọng đang tiến về phía mình, mặt cô lập tức tối sầm. Tiếp tục cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, cô vờ như không nhìn thấy chiếc xe, nhưng chiếc xe đã dừng trước mặt cô, cửa xe hạ xuống, Tưởng Úc Nam gác khuỷu tay lên cửa xe, giơ một tay chơi lơ lửng chuyên bắt chuyện với các cô gái lạ mặt: “Tiểu thư, đang đợi xe à?”

Viêm Lương im lặng.

“Tôi tiện đường nên có thể đưa em đi một đoạn.”

Viêm Lương lạnh lùng đáp: “Không cần!”

Sắc mặt anh trầm xuống.

Thấy Tưởng Úc Nam đặt tay lên tay nắm cửa xe, Viêm Lương tưởng anh xuống xe, nhưng cô chưa kịp lùi lại, anh đột nhiên gạt đầu, đóng cửa kính xe. Cửa kính đóng được một nửa bỗng dừng lại, Tưởng Úc Nam như nhớ ra điều gì đó. “Đúng rồi, em để quên một thứ ở chỗ tôi.”

Viêm Lương không tiếp lời, chỉ cau mày nhìn anh.

Tưởng Úc Nam thò tay ra ngoài, ngón trỏ của anh móc một vật hình tam giác. Viêm Lương vừa nhìn rõ miếng vải ren trong tay anh, anh đã nhanh chóng thu tay về. “Tôi thay em cất giữ.”

Viêm Lương trừng mắt, hét lên: “Này!” nhưng Tưởng Úc Nam đã rồ ga, phóng vụt đi cùng với chiếc quần con của cô.

Khó khăn lắm Viêm Lương mới bắt được taxi về nhà, cô chỉ ngủ chưa đến ba tiếng đã phải dậy đi làm.

Vẻ mặt mệt mỏi, bộ dạng đúng kiểu buông thả quá độ, Viêm Lương phải đánh mấy lớp phấn mới có thể che đi quầng thâm ở mắt. Sáng thứ hai có cuộc họp lúc mười giờ. Chín giờ năm mươi phút, Viêm Lương mới đến công ty. Vừa ra khỏi thang máy, cô liền gặp Từ Tử Thanh ở thang máy đối diện. Sắc mặt hai người phụ nữ trở nên khó coi trong giây lát.

Viêm Lương hơi sững lại, nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, tiếp tục đi về phía phòng hội nghị. Nếu muốn tránh Viêm Lương thì Từ Tử Thanh có thể đi hướng khác, nhưng cô ta lại đi về phía Viêm Lương, cố ý chặn

đường.

Viêm Lương cũng biết Từ Tử Thanh không bỏ qua cho cô.

“Dù gì cô cũng là nhị tiểu thư của Từ gia, có đến nỗi phải leo lên giường anh ta nhanh như vậy không?” Từ Tử Thanh lạnh lùng quở trách.

Viêm Lương nhếch miệng cười. “Tôi chỉ làm chuyện chị muốn mà chẳng được.”

Hôm nay Viêm Lương trang điểm đậm. Đôi môi màu hoa hồng hơi dẫn ra làm toát lên vẻ ngang ngược hiểm thấy. Quả nhiên câu nói của Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh tái mặt. Cô ta cau mày. “Đừng tưởng ai cũng tùy tiện như cô.”

Lần này Viêm Lương bật cười thành tiếng, tiếng cười lạnh lạnh của cô tuy không lớn nhưng cũng đủ khiến Từ Tử Thanh nhức tai. Cô vỗ vai Từ Tử Thanh. “Đóng kịch ở mức độ vừa phải còn chấp nhận được, diễn quá có thể sẽ khiến người khác buồn nôn.”

“Cô...”

“Tôi rất muốn biết, bước tiếp theo chị định đối phó với tôi thế nào? Nói cho Châu Trinh biết? Có lẽ bây giờ chị trốn Châu Trinh như trốn tà ấy chứ. Hay là nói với ông già? Thế thì tôi càng cảm ơn chị. Bố rất coi trọng Tưởng Úc Nam, nếu bố có ý tác hợp tôi và anh ta thì chị sẽ hết hy vọng. Hay là chị định rải truyền đơn khắp công ty?” Viêm Lương vừa nói vừa gật đầu. “Biện pháp này không tồi, chị có thể xem xét.”

Từ Tử Thanh chỉ còn biết đứng im, á khẩu trước câu nói của Viêm Lương, sắc mặt tái mét. Viêm Lương không rảnh rồi để dài dòng với cô ta, liền vòng qua người chị gái, đi về phía trước. Nhưng mới đi vài bước, Viêm Lương nhớ tới một chuyện nên dừng bước.

Cô quay đầu, Từ Tử Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ, thần thờ.

“Tưởng Úc Nam nhờ tôi chuyển lời tới chị, đừng có suốt ngày gọi điện cho anh ấy. Đặc biệt là...” Viêm Lương cố ý dừng lại, nhấn mạnh: “...ngoài giờ làm việc.”

Vừa nói, Viêm Lương vừa nở nụ cười chế giễu với Từ Tử Thanh, thấy sắc mặt chị gái ngày càng khó coi, cô cảm thấy rất hả dạ. Nhưng khi quay đầu, nụ cười của cô tắt ngấm, ánh mắt trở nên u ám. Cô không ngờ mình phải dùng một người đàn ông để hạ gục Từ Tử Thanh, điều này có khác gì lúc trước Từ Tử Thanh dùng Châu Trình để đả kích cô? Viêm Lương bất giác cười khổ, cho mình hai giây để điều chỉnh tâm trạng. Khi bước vào phòng họp, Viêm Lương đã lấy vẻ bình tĩnh.

“Xin chào Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương mỉm cười với tổng giám sát kinh doanh.
“Chào anh!”

Viêm Lương và tổng giám sát cùng đi vào phòng họp, vừa ngồi xuống ghế đã có đồng nghiệp đưa tài liệu cho họ.

Do công ty có kế hoạch hợp tác với Johnny Weir, mở rộng sang thị trường Bắc Mỹ, phòng Nghiên cứu phát triển sản phẩm đã đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu sản phẩm mới. Đến cuối năm nay, một số sản phẩm trang điểm và sản phẩm dưỡng da dành cho người da trắng sẽ lần lượt được tung ra thị trường.

Sản phẩm hiện đã được tiến hành đến giai đoạn kiểm tra chất lượng. Nội dung chủ yếu của cuộc họp sáng nay là thảo luận về việc làm thế nào để đưa sản phẩm vào thị trường thành công. Ngoài phòng Nghiên cứu phát triển sản phẩm, cuộc họp còn có sự tham gia của giám đốc các bộ phận Chiến lược, Tiêu thụ và phòng Quảng cáo.

Viêm Lương mới lật hai trang tài liệu, đột nhiên nghe thấy có người chào: "Good morning, Tổng giám đốc!"

Hai tay cô cứng đờ. Theo phản xạ, Viêm Lương cúi gằm mặt. Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: "Good morning!"

Còn ba phút nữa mới đến mười giờ. Ba phút này, Viêm Lương có cảm giác như dài cả năm. Tay cô liên tục lật tài liệu nhưng không vào đâu dù chỉ một chữ, vậy mà nội dung cuộc trò chuyện không liên quan, cô nghe không sót một từ.

"Tổng giám đốc, tôi qua anh bỏ về trước. Thư ký Lý nói anh không được khỏe, hôm nay đã đỡ chưa ạ?"

"Tôi đỡ nhiều rồi."

Giọng nói của Tưởng Úc Nam dù có hòa nhã cỡ nào cũng khiến người đối diện cảm thấy sự áp lực mơ hồ.

Viêm Lương lại giả bộ chăm chú đọc tài liệu, tổng giám sát kinh doanh ngồi bên cạnh cô cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: “Cánh phóng viên đợi đến cuối bữa tiệc để chụp hình, ai ngờ Tổng giám đốc và Viêm tiểu thư bỏ về trước, Chủ tịch cũng không xuất hiện ở buổi tiệc như đã hẹn. Đám phóng viên suýt nữa gây sự, may có giám đốc Từ đứng ra giải quyết.”

Từ Tử Thanh khiêm tốn đứng dậy, giọng nói vô cùng dễ nghe: “Đó vốn là phận sự của tôi mà! Nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn các phóng viên đã nỗ lực thôi.”

Viêm Lương còn muốn nghe Từ Tử Thanh ứng đối trước những lời khen ngợi như thế nào nhưng một tiếng ho khan đột nhiên vang lên. Tưởng Úc Nam hắng giọng một tiếng, cuộc tán gẫu liền chấm dứt.

Thư ký Lý lập tức nhận ra hàm ý thông qua cử chỉ đơn giản của Tưởng Úc Nam, cất giọng nhắc nhở: “Tổng giám đốc, mười giờ đúng rồi ạ!”

Tướng Úc Nam hơi gật đầu. “Bắt đầu cuộc họp!”

Viêm Lương thầm cảm thán, người đàn ông này đúng là cao thủ ra vẻ ta đây.

Lúc cô đóng tập tài liệu và ngẩng đầu, toàn thân cô bỗng hóa đá. Bởi Tướng Úc Nam đang nhìn cô, nơi đáy mắt anh có ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Đúng vậy, mặc dù ánh mắt của người đàn ông đó bình thản như không nhưng Viêm Lương có thể nhìn ra... một loại dục vọng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Bên tai là tiếng báo cáo của giám đốc bộ phận Chiến lược: “Đây là phương án tuyên truyền của chúng tôi. Trước đó chúng tôi đã họp bàn với phòng Tuyên truyền, bản đề án đã được chúng tôi thông qua...”

Viêm Lương cầm cốc nước, đưa lên miệng uống để che giấu sự bối rối, đồng thời quay sang giám đốc bộ phận Chiến lược đang phát biểu. Đúng lúc này, Tướng Úc Nam nháy mắt với cô.

Không ai để ý đến động tác nhỏ của anh, chỉ có Viêm Lương trong lúc rời ánh mắt vô tình bắt gặp. Cô đang

uống nước nên bị sặc, ho khò khè.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương, giám đốc bộ phận Chiến lược đang phát biểu cũng ngừng lại. Khóe miệng Tưởng Úc Nam hơi cong lên, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh tanh. "Sao vậy? Cô không sao đấy chứ?"

Do đang trở thành tiêu điểm của mọi người nên Viêm Lương không thể trừng mắt với Tưởng Úc Nam, cô chỉ còn cách kìm nén nổi bực tức, xua tay nói nhỏ: "Tôi không sao!"

Các phòng ban đều cố gắng hết mình vì sự thành công của sản phẩm mới, dự án kinh doanh được cuộc họp thông qua cũng rất xuất sắc, nhưng đối với Viêm Lương, đây chắc chắn là cuộc họp tồi tệ nhất trong đời mà cô từng tham gia.

Cuộc họp kết thúc, Viêm Lương vẫn ngồi im một chỗ. Cô định đợi Tưởng Úc Nam rời khỏi phòng hội nghị mới đứng dậy. Cô liếc thấy anh rời khỏi chỗ ngồi, không ngờ anh mới đi hai bước, đột nhiên có người gọi: "Tổng giám đốc!"

Người vừa gọi Tưởng Úc Nam đương nhiên là Từ Tử Thanh.

“Lát nữa tôi sẽ tới bệnh viện thăm bố tôi. Ông ấy rất quan tâm đến kế hoạch về sản phẩm mới, hay là anh cùng tôi tới bệnh viện, trực tiếp báo cáo với ông ấy thì hay hơn.”

Tưởng Úc Nam ngẫm nghĩ rồi quay sang hỏi thư ký Lý: “Kiểm tra lịch trình làm việc của tôi, xem hôm nay lúc nào rảnh?”

Thư ký Lý không cần kiểm tra, anh ta đọc làu làu: “Lát nữa Tổng giám đốc sẽ đi thị sát một số quầy VIP mới mở trong thành phố. Sau đó, Tổng giám đốc sẽ rảnh cho đến trước một giờ chiều.”

Từ Tử Thanh mỉm cười: “Vậy hẹn anh vào buổi trưa. Anh đến bệnh viện rồi tôi mời anh ăn cơm.”

“Được.”

Bởi lịch làm việc dày đặc nên không đợi Từ Tử Thanh

nói tiếp, Tưởng Úc Nam gật đầu thay lời chào cô ta rồi đi nhanh ra cửa. Đến cửa đột nhiên anh dừng bước. Thư ký Lý phản ứng không kịp, đâm sầm vào anh.

Tưởng Úc Nam quay người, ngoắc tay ra hiệu cho Viêm Lương ngay trước mặt Từ Tử Thanh và thư ký Lý.

Từ đầu đến cuối Viêm Lương theo dõi chị gái diễn kịch, giờ bỗng ngây người trước hành động của Tưởng Úc Nam. Cô không biết anh định làm gì nên không hiểu cử chỉ của anh có nghĩa là gì. Chỉ có thư ký Lý bắt ý rất nhanh, vội vàng giải thích: "Viêm tiểu thư, Tổng giám đốc mời cô cùng đi thị sát quây VIP."

Mời ư?

Nếu đây là một lời mời thì chắc chắn là lời mời cao ngạo nhất, dễ làm người khác nghiến răng nghiến lợi nhất mà Viêm Lương từng gặp. Chắc chắn anh cố ý "mời" cô đi cùng ngay trước mặt Từ Tử Thanh, làm vậy mới đảm bảo cô không từ chối.

Viêm Lương hiểu rõ ý đồ của Tưởng Úc Nam nhưng vẫn không thể cự tuyệt. Cho đến lúc ngồi lên xe của anh, cô

chỉ có thể tự an ủi bản thân: việc gì mình phải sợ người đàn ông này! Anh có thể “ăn” mình giữa ban ngày ban mặt được sao?

Thực tế chứng minh Viêm Lương đã lo xa. Sau khi lên xe, Tưởng Úc Nam rất có trật tự. Nói chính xác, từ đầu đến cuối anh đều cầm cúi xử lý tài liệu, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô. Anh đúng là người có nhiều bộ mặt, lúc cần lạnh lùng thì lạnh lùng, lúc cần nghiêm túc thì nghiêm túc, lúc trêu ghẹo phụ nữ thì mặt dày, không biết xấu hổ... Người đàn ông như vậy, Viêm Lương tự nhận, mình không đối phó nổi.

Ba quầy mỹ phẩm VIP mới khai trương nằm ở khu trung tâm thương mại lớn trong thành phố. Từ ngày Tưởng Úc Nam nhậm chức, kết quả kinh doanh tốt hơn quý trước một cách rõ rệt. Có khá đông khách hàng đến quầy mỹ phẩm, thậm chí ở địa điểm thứ hai, Viêm Lương còn gặp một quý bà giàu có bỏ ra rất nhiều tiền để mua hàng,

Quầy VIP chủ yếu kinh doanh hai dòng mỹ phẩm cao cấp là Chìa khóa của làn da và Phù sinh nhược mộng, giá không hề rẻ. Hóa đơn thanh toán của quý bà kia đã lên đơn vị “vạn”. Bởi cuộc thị sát hôm nay không hề thông báo trước nên Viêm Lương đoán, ở các quầy không xuất hiện tình trạng làm giả báo cáo kinh doanh. Viêm Lương

vừa suy tư vừa đưa mắt nhìn Tưởng Úc Nam lúc này đang đóng giả làm khách hàng trò chuyện với quý bà giàu có kia.

Tại sao anh mới nhậm chức mấy tháng mà tất cả trở nên thuận lợi như vậy? Viêm Lương vừa nhìn anh chăm chú vừa nghĩ, cho đến khi cô bắt gặp ánh mắt anh.

Tưởng Úc Nam rời mắt khỏi quý bà giàu có, làm như vô ý quét ánh mắt về phía Viêm Lương, đúng lúc cô đang nhìn trộm anh. Viêm Lương vội quay đi chỗ khác, Tưởng Úc Nam cũng quay lại với quý bà giàu có, chỉ là khóe mắt anh ẩn hiện ý cười.

Hoạt động thị sát diễn ra suôn sẻ, nhưng khi đến quầy VIP cuối cùng, họ gặp phải tình huống bất ngờ. Từ phía xa, Viêm Lương nhìn thấy cô nhân viên bán hàng dường như đang tranh chấp với hai khách hàng. Cô vội rào bước nhanh, tiến lại gần xem cô nhân viên bán hàng nói gì.

“Xin lỗi, nhãn hiệu Nhã Nhan đã không còn được bán ở quầy này, việc chăm sóc khách hàng không do chúng tôi phụ trách.”

Một người khách chỉ tay lên mặt người khách đi cùng, nói với giọng đầy vẻ tức giận: “Nhã Nhan và Chìa khóa của làn da rõ ràng là sản phẩm của một công ty, các cô không chịu trách nhiệm thì ai chịu hả?”

Hai bên tranh cãi hồi lâu, không ít người qua đường xúm lại xem trò náo nhiệt. Thấy gương mặt một vị khách bị dị ứng đến ửng đỏ, Viêm Lương nghiêm túc nói: “Đúng là bạn của chị sau khi dùng sản phẩm Nhã Nhan mới xuất hiện tình trạng này?”

Vị khách liếc cô một cái rồi lại tiếp tục lý luận với nhân viên bán hàng: “Thì dùng đồ của các cô chứ còn ai vào đây! Bạn của tôi lúc trước mua kem nhãn hiệu Nhã Nhan ở chính quầy này. Bây giờ các cô trang trí lại, chuyển sang bán sản phẩm cao cấp là có thể chối bỏ trách nhiệm hay sao? Đây rõ ràng là hành vi lừa gạt người tiêu dùng!”

Cô nhân viên bán hàng tỏ ra sốt ruột, có lẽ đây là lần đầu tiên quầy VIP gặp phải khách hàng to tiếng như vậy. Cô tiếp tục phân bua: “Thành thực xin lỗi, chúng tôi chỉ là BA^[1] sơ cấp, về vấn đề này chúng tôi cần phải hỏi ý kiến BA cao cấp mới có thể...”

[1] BA : người quản lý.

Vị khách hàng càng nôn nóng, nói: “BA cao cấp của các cô lúc nào mới tới? Chúng tôi đã đợi ở đây hơn mười phút rồi.”

“Đã có đồng nghiệp đi gọi chị ấy...”

Cô nhân viên bán hàng nói đến đây liền bị Viêm Lương cắt ngang: “Các chị có mang theo sản phẩm Nhã Nhan mà các chị nghi ngờ bị dị ứng không? Còn nữa, các chị đã đi bệnh viện giám định tình trạng dị ứng chưa?”

Vị khách đang tức giận, thấy Viêm Lương đột nhiên xen vào liền không hề khách khí, hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi...”

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai Viêm Lương. Cô quay đầu, thì ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dùng ánh mắt ra hiệu cho cô im lặng. Cô muốn phản bác nhưng ngẫm nghĩ một, hai giây, cô quyết định im lặng để Tưởng Úc Nam giải quyết. Tưởng Úc Nam đi đến trước mặt khách hàng, đưa tấm danh thiếp

cho chị ta. "Chị hãy mau chóng đưa bạn chị đến bệnh viện da liễu kiểm tra. Sau khi có kết quả kiểm tra, chị có thể gọi điện theo số ở trên danh thiếp, trực tiếp liên lạc với tôi."

Vị khách cầm tấm danh thiếp lên xem. Chị ta hơi sửng sốt, nhìn lại lần nữa để xác định mình không nhầm, sau đó ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Nếu đúng là sản phẩm của chúng tôi có vấn đề, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm." Tưởng Úc Nam nở nụ cười hòa nhã. "Bây giờ hai chị có thời gian đi bệnh viện không?"

Sau khi hai vị khách gật đầu, Tưởng Úc Nam quay sang thư ký Lý, nói: "Thư ký Lý, cậu đưa hai vị đây đi bệnh viện, chi phí khám bệnh sẽ do chúng ta chi trả."

Thái độ đúng mực của Tưởng Úc Nam nhanh chóng xóa tan cơn giận dữ của đối phương. Sau khi thư ký Lý đưa hai vị khách rời khỏi quầy VIP, cô nhân viên bán hàng thở phào nhẹ nhõm. Cô ta đang định mở miệng nói lời cảm ơn, BA cao cấp vừa được gọi đến xử lý tình huống vội vàng cung kính cúi chào Tưởng Úc Nam: "Tổng giám đốc!"

Sắc mặt Tưởng Úc Nam không còn vẻ nhã nhặn như khi anh nói chuyện với khách hàng. Anh từ từ quay đầu nhìn BA cao cấp, động tác và ánh mắt tỏa ra cảm giác bức người. “Tại sao cô không ở vị trí trong giờ làm việc?”

BA cao cấp sợ đến mức không dám nói gì.

“Ngày mai cô khỏi cần đi làm!” Nói xong, Tưởng Úc Nam quét ánh mắt lạnh lùng về cô nhân viên BA sơ cấp. “Xử lý một việc con con cũng làm loạn hết cả lên. Công ty đào tạo các cô kiểu gì vậy? Cô hãy nộp lại thẻ làm việc, từ ngày mai không cần đến đây nữa.” Lúc này, Tưởng Úc Nam lúc này trông rất uy nghiêm.

Cô nhân viên bán hàng mặt mũi ỉu xiu, tháo tấm thẻ làm việc đưa cho Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam ném cho Viêm Lương: “Hãy giao cho phòng Nhân sự.”

Nói xong anh liền bỏ đi. Viêm Lương vội vã đi theo, anh quay sang dặn cô: “Em hãy gọi điện thoại cho phòng Giải quyết khiếu nại, hỏi xem bên đó có nhận được khiếu nại của khách hàng về sản phẩm Nhã Nhan hay không?”

“Vâng!”

Hai người quay lại xe, Viêm Lương gọi điện thoại cho phòng Giải quyết khiếu nại của công ty. Sau đó, bầu không khí trong xe rơi vào trầm mặc. Mãi đến lúc ô tô dừng lại ở cột đèn đỏ thứ hai, Viêm Lương mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Bộ dạng trông anh rất đáng sợ.”

“Tôi rất ghét những người làm ăn luộm thuộm”. Tưởng Úc Nam vẫn tỏ ra lạnh lùng, vô cảm, nhưng vẻ mặt lúc này đỡ hơn lúc ở quầy VIP.

Đến giờ Viêm Lương mới phát hiện, thực ra cô cũng rất sợ anh. Do dự một lúc, cô mở miệng hỏi: “Bây giờ chắc anh không có tâm trạng tới bệnh viện thăm bố tôi đâu nhỉ?”

Một điều bất ngờ là sau khi nghe câu hỏi của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bật cười: “Sao không có tâm trạng chứ? Em yên tâm đi, từ trước đến nay, tuy ngoài mặt tôi không mấy vui vẻ nhưng thực ra tôi không bị ảnh hưởng bởi bất cứ chuyện gì. Ngược lại, em...” Anh cố ý dừng lại, nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Viêm Lương đang bối rối trước câu nói mập mờ của Tưởng Úc Nam, anh bỗng giơ tay về phía cô. Viêm Lương nhất thời quên cả phản ứng, mở to mắt nhìn đầu ngón tay

của anh vượt nhẹ khỏe môi cô. “Tại sao em lại sợ tôi như vậy?”

Viêm Lương chậm nửa nhịp mới nghiêng đầu né tránh tay anh. Cô liếc nhìn tài xế. Người tài xế nhìn thấy cử chỉ đùa giỡn của Tưởng Úc Nam nhưng vẫn giả vờ tập trung lái xe. Cặp dưới của Tưởng Úc Nam quả nhiên đã được huấn luyện kĩ càng, không hề tỏ ra bất ngờ trước bất cứ tình huống nào. Nhưng Viêm Lương không có bản lĩnh đó, cô né tránh ánh mắt có phần mãnh liệt của người đàn ông ở bên cạnh. “Con mắt nào của anh thấy tôi sợ anh?”

Tưởng Úc Nam cười thành tiếng. “Tôi chỉ muốn nhắc nhở em, phụ nữ có đôi mắt sợ sệt như con nai ngơ ngác dễ kích thích thú tính của đàn ông nhất.”

Viêm Lương không thể không thừa nhận, trái tim cô lại loạn nhịp trước câu nói của Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương xuống xe trước cổng công ty. Cô không muốn gặp Từ Tử Thanh ở bệnh viện. Trước khi Viêm Lương xuống xe, cô nhận được một câu nói chế giễu của Tưởng Úc Nam: “Trông em có vẻ rất ghê gớm, nhưng thực ra chỉ là con chuột nhát gan.”

Viêm Lương không bận tâm. “Tôi không tới bệnh viện là vì có việc quan trọng cần làm chứ không liên quan đến chuyện khác.”

Tuy lời giải thích tương đối hợp lý nhưng khi xuống xe, Viêm Lương vẫn không kìm được, đóng sập cửa xe ngay trước mặt Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương không phải nói dối, cô thực sự có chuyện quan trọng cần xử lý. Khi cô gọi điện cho phòng Giải quyết khiếu nại, sự quan co của trưởng phòng làm cô cảm thấy rất kỳ lạ, vì vậy về đến công ty, cô liền đi thẳng tới phòng Giải quyết khiếu nại.

Đang là giờ nghỉ trưa, phần lớn các đồng nghiệp đã tới căng tin ăn trưa. Cả văn phòng rộng lớn không một bóng người, Viêm Lương đi thẳng vào phòng riêng của trưởng phòng. Qua khe cửa, cô nhìn thấy trưởng phòng đang ngồi sau bàn làm việc, bộ dạng nhấp nhồm không yên.

Viêm Lương định gõ cửa, chuông điện thoại bàn bỗng đổ chuông, trưởng phòng vội vàng nhấc điện thoại. “Cuối cùng Giám đốc cũng chịu gọi điện cho tôi.”

Viêm Lương dừng tay trên cánh cửa, cau mày lắng nghe nhưng không nghe thấy gì, chỉ thấy trưởng phòng nói: “Vâng ạ!... Vâng ạ!... Được.”

Viêm Lương đang do dự không biết có nên đẩy cửa đi vào thì giọng nói của trưởng phòng như gõ mạnh vào sợi dây thần kinh đang căng thẳng của cô: “Nếu lô sản phẩm này còn bị khách hàng khiếu nại, tôi thật sự không thể giúp cô giấu giếm, Giám đốc Từ...”

Từ Tử Thanh đang gọi điện thoại ngoài hành lang bệnh viện: “Anh yên tâm đi, lô hàng có vấn đề về chất lượng đã được...”

Đầu bên kia đột nhiên cúp máy.

Từ Tử Thanh chau mày. “A lô!”

Đối phương không trả lời, Từ Tử Thanh nghi hoặc, định gọi lại. Đúng lúc này, trên hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân. Từ Tử Thanh cảnh giác, giấu di động vào lòng bàn tay rồi quay lại. Nhìn thấy người vừa đến, cô ta lập tức mỉm cười: “Tổng giám đốc!”

Tưởng Úc Nam khách sáo gật đầu rồi liếc cánh cửa phòng bệnh đóng chặt ở phía sau cô ta. “Chủ tịch đâu rồi?”

“Bố tôi đang ngủ.”

“Tôi đến không đúng lúc rồi?”

Từ Tử Thanh nở nụ cười ngọt ngào. “Tôi đang định đi ăn cơm. Hay là anh cùng đi với tôi? Ăn xong, quay lại gặp bố tôi cũng chưa muộn.”

Vài phút sau, hai người vào một nhà hàng sang trọng cách bệnh viện không xa.

Nhà hàng được bài trí theo phong cách Thượng Hải cổ xưa, nhân viên phục vụ lịch sự chờ khách gọi món. Tưởng Úc Nam cúi đầu xem thực đơn. Từ Tử Thanh không hề bận tâm đến các món ăn, chống tay lên cằm, ngắm người đàn ông ngồi đối diện. “Nếu tôi nhớ không nhầm thì Tổng giám đốc là người Thượng Hải. Món ăn Thượng Hải của nhà hàng này rất nổi tiếng, chắc sẽ hợp khẩu vị của anh.”

“Vì vậy cô mới chọn nhà hàng này?” Tuy nói với Từ Tử Thanh nhưng ánh mắt Tưởng Úc Nam vẫn dừng ở quyển thực đơn. Anh lặng lẽ giở thực đơn, một lúc sau mới nói tiếp: “Đáng tiếc là tôi đã rời Thượng Hải từ lâu, khẩu vị cũng thay đổi rồi.”

Mặt Từ Tử Thanh hơi biến sắc.

Có lẽ do khẩu vị đã thay đổi, Từ Tử Thanh gọi mấy món nổi tiếng của nhà hàng nhưng người đàn ông ở phía đối diện chỉ ăn uống qua loa. Mỗi món bày ra rất ít nhưng đến cuối bữa, thức ăn vẫn còn thừa nhiều.

Khi thanh toán tiền, Từ Tử Thanh bảo nhân viên phục vụ gói đồ ăn thừa mang về. Quả nhiên, hành động này nhận được ánh mắt khó hiểu của Tưởng Úc Nam.

Từ Tử Thanh xếp lại hộp đựng thức ăn thừa. “Sao thế?”

“Lần đầu tiên tôi chứng kiến một tiểu thư nhà giàu gói đồ ăn thừa.”

“Bởi vì đang sau bệnh viện...”

Tướng Úc Nam như nhớ ra điều gì, cắt ngang lời cô ta: “Suýt nữa tôi quên mất. Trước đây tôi từng nghe Viêm Lương nói, ngõ nhỏ ở đằng sau bệnh viện có rất nhiều mèo hoang. Cô và Châu Trình thường gói thức ăn thừa về nuôi bọn chúng.”

Trong lúc Từ Tử Thanh chưa biết đối đáp thế nào, khóe miệng Tướng Úc Nam nhếch lên nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. “Ban đầu, Giám đốc Châu bị thu hút bởi lòng tốt của Từ tiểu thư phải không?”

Lần này, Từ Tử Thanh rơi vào tình huống ngỡ ngàng thật sự.

Trên đường quay về bệnh viện, Từ Tử Thanh im lặng không nói lời nào. Khi hai người vào phòng bệnh, Từ Tấn Phu đang được cô y tá đỡ ngồi dậy, tinh thần của ông ta tốt hơn trước rất nhiều.

“Bố!”, “Chủ tịch!” Cả hai đồng thời lên tiếng.

“Sao hai người lại cùng đến đây?” Từ Tấn Phu giơ tay.
“Ngồi đi!”

Giọng nói của Từ Tấn Phu rất nhẹ, phát âm còn chưa chuẩn. Từ Tử Thanh biết ý giải thích: “Tổng giám đốc Tưởng đặc biệt đến đây để trực tiếp báo cáo tình hình mới nhất với bố, nhưng thấy bố ngủ trưa nên chúng con ra ngoài ăn cơm. Vì vậy chúng con mới về cùng nhau ạ!”

Từ Tấn Phu hiếm khi tỏ ra hài lòng về ai đó như vậy: “Tôi tin tưởng năng lực của Tưởng tiên sinh nên mới yên tâm giao công ty cho cậu quản lý. Cậu không cần báo cáo với tôi.”

Ông nhìn Từ Tử Thanh và Tưởng Úc Nam bằng ánh mắt của rất ôn hòa, dịu dàng.

Từ Tử Thanh vừa gọt táo cho Từ Tấn Phu vừa thở thê: “Bố tôi thường bảo tôi phải học hỏi nhiều điều ở Tổng giám đốc.”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, đón nhận lời tán dương. Từ Tử Thanh gọt một quả táo cho bố, rồi gọt một quả cho Tưởng Úc Nam. Anh vừa đưa tay ra nhận, cửa phòng bệnh đột nhiên mở toang.

Từ Tử Thanh giật mình, quay lại, thấy Viêm Lương đang đứng ở cửa. Từ Tấn Phu cũng sửng sốt. Chỉ có Tưởng Úc Nam không hề tỏ ra bất ngờ, thậm chí khóe mắt còn ẩn chứa ý cười. Ngay sau đó, Từ Tử Thanh mỉm cười. “Sao em lại đến đây?”

Viêm Lương lạnh lùng nhìn cô ta rồi từ từ tiến lại gần. Cô đột nhiên quăng tập tài liệu trúng gương mặt đang tươi cười của Từ Tử Thanh. Nụ cười của Từ Tử Thanh đông cứng trong giây lát. Tài liệu bay tung tóe, Từ Tấn Phu nổi giận. “Viêm Lương! Cô lại định giở trò gì hả?”

Nghe câu chát vắn của Từ Tấn Phu, Viêm Lương chỉ liếc bố cô một cái rồi lại dán mắt vào Từ Tử Thanh. “Bố hãy hỏi xem con gái yêu quý của bố đã gây ra chuyện gì cho công ty?”

Phòng bệnh rơi vào trạng thái yên ắng đến đáng sợ. Trong bầu không khí tĩnh mịch đó, mỗi người đều có ý nghĩ riêng. Từ Tấn Phu tức giận, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Từ Tử Thanh nhìn tập tài liệu, trên đó xuất hiện chữ ký của cô ta. Sắc mặt cô ta bỗng tái mét.

Viêm Lương nhặt tài liệu ném lên giường bệnh rồi nói với Từ Tấn Phu: “Chị ta chiếm dụng dây chuyền sản xuất dành riêng cho Nhã Nhan vào việc khác, còn Nhã Nhan bị chị ta đẩy cho xưởng vệ tinh ở bên ngoài. Khi sản phẩm xảy ra vấn đề về chất lượng, chị ta lại ép không cho phòng Giải quyết khiếu nại báo cáo lên cấp trên. Nếu hôm nay không phải bọn con tình cờ gặp khách hàng bị dị ứng đến quầy khiếu nại, danh tiếng của công ty sớm muộn cũng tiêu tan.”

Từ Tấn Phu cầm tập tài liệu, xem từng trang một. Trong phòng bệnh yên tĩnh, sắc mặt Từ Tấn Phu ngày càng khó coi. Cuối cùng, ông ném tập tài liệu sang một bên. “Tử Thanh, con hãy giải thích những chuyện này!”

“Bố...” Từ Tử Thanh rơm rớm nước mắt.

Từ Tấn Phu cố nén giận, quay sang Tưởng Úc Nam. “Tưởng tiên sinh, phiền cậu đưa Viêm Lương ra ngoài một lát.”

Viêm Lương nhìn Từ Tấn Phu bằng ánh mắt không thể tin nổi, cô nhận ra sự mâu thuẫn trong đáy mắt ông. Cô lại đưa mắt nhìn Từ Tử Thanh lúc này như con chuột bạch

đang kinh hãi. Ngầm hiểu ra điều gì đó, Viêm Lương bất giác nở nụ cười mỉa mai. Không đợi Tưởng Úc Nam lên tiếng, cô quay người rời khỏi phòng bệnh.

Lúc mở cửa, Viêm Lương không kìm nổi, cất giọng đầy cay đắng: “Nếu chuyện này do con làm, chắc chắn bố sẽ tổng thẳng con cho hội đồng kỷ luật mà không cần suy nghĩ.”

Từ Tấn Phu trầm mặc.

Cô con gái nhỏ của ông không nên như vậy. Lẽ ra cô phải tỏ thái độ nóng nảy, tức giận, kích động, khiến người khác dù muốn cũng không quý mến, chứ không phải bộ dạng như bây giờ, mất tinh thần, tuyệt vọng, khao khát được yêu thương nhưng vĩnh viễn không nhận được tình yêu của ông.

Rời khỏi phòng bệnh, Viêm Lương lập tức đi ra thang máy, cô không muốn ở lại đây dù chỉ một giây. Đúng lúc này, một bàn tay giữ cô lại.

Viêm Lương không cần nhìn cũng biết người ngăn cô là ai, cô giật tay người đó, biến sự không cam lòng thành lời

nói ác ý với anh: “Chị ta sẽ không bao giờ bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc, anh còn bắt tôi ở lại đây làm gì? Nhìn bọn họ diễn trò cha con thâm tình sao?”

Tưởng Úc Nam không trả lời, càng nắm chặt cánh tay cô. Cuối cùng Viêm Lương đành phải nhượng bộ, ngồi xuống chiếc ghế dài trên hành lang, vùi mặt vào hai bàn tay.

Tưởng Úc Nam cất giọng lạnh lùng: “Nhược điểm của em là quá nóng tính, còn nhược điểm của cô ta là quá tham lam. Nếu em và cô ta bổ sung cho nhau, có lẽ hai người sẽ đạt được thành tựu không thua kém Từ Tấn Phu năm đó. Đáng tiếc, bây giờ hai chị em lại coi nhau như kẻ thù. Đừng nói đến hợp tác, không đối đầu đã là tốt lắm rồi.”

Viêm Lương cười nhạt. “Anh nói cứ như anh không có nhược điểm ấy!”

Tưởng Úc Nam thẳng thắn thừa nhận: “Tất nhiên tôi cũng có nhược điểm.”

“Gì vậy?”

“Là em.”

Viêm Lương ngây người.

Liệu đây có phải lời bày tỏ tình cảm gián tiếp của một người thông minh? Đối với Viêm Lương, đây giống một câu nói đùa hơn. Cô không cười nổi, cũng không cảm thấy động lòng trước lời nói đó, chỉ nói: “Tôi chỉ không cẩn thận mà ngủ với anh một lần, quan hệ giữa chúng ta chẳng có gì đặc biệt, vậy mà tôi lại trở thành nhược điểm của anh, tôi có nên nhảy lên vì vui mừng không Tổng giám đốc?”

Tưởng Úc Nam bị cô chọc cười, nụ cười của anh có chút thâm hiểm. “Bây giờ, tôi bắt đầu thông cảm với bố em rồi, thảo nào quan hệ giữa em và bố em tệ như vậy. Đúng là một nha đầu miệng lưỡi sắc sảo! Tôi mà là bố em, tôi sẽ nhốt em lại, dùng roi da để dạy em cách đối nhân xử thế, làm thế nào để đối xử hòa nhã với mọi người, làm thế nào để khống chế tính tình.”

“Tôi...”

Viêm Lương đang định cũi lại, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra. Tưởng Úc Nam và Viêm Lương đều quay đầu, chỉ thấy Từ Tử Thanh mặt mày ủ rũ xuất hiện ở cửa phòng. Cô ta lảng tránh ánh mắt của họ, bối rối gật đầu chào Tưởng Úc Nam rồi đi thẳng. Cô ta nhanh chóng biến mất sau cửa thang máy.

Tưởng Úc Nam lạnh lùng dõi theo Từ Tử Thanh rồi quay sang Viêm Lương. “Vào trong đi!”

“Tôi không vào, vào đó chỉ tổ chuốc bực vào người.”

Tưởng Úc Nam rất có kinh nghiệm đối phó với Viêm Lương, đó là không thể dùng lý lẽ với cô. Càng dùng lý lẽ, cô sẽ càng đáp trả bằng những lời lẽ sắc bén, khó nghe. Cứ lôi cô vào trong là hành động đúng đắn nhất.

Viêm Lương ra sức giãy giụa nhưng không thành công. Cuối cùng, cô đành để Tưởng Úc Nam áp giải vào phòng bệnh.

Từ Tấn Phu vẫn ngồi trên giường bệnh, ông ta không còn tức giận như trước, thay vào đó là thái độ bình thản sau khi đã cân nhắc cách giải quyết. “Về vụ này, tôi sẽ

cho người đi điều tra, cô không cần nhúng tay vào.”

Câu nói rất bình thường nhưng hàm chứa sự cảnh cáo. Viêm Lương “hừm” một tiếng rồi quay sang Tưởng Úc Nam, ánh mắt như muốn nói: “Anh thấy chưa? Tôi biết ngay mà, quyết định của ông ấy nằm trong dự liệu của tôi.”

Chương 3: Có tôi ở đây

Nhãn hiệu mỹ phẩm mới Secret dành riêng cho thị trường Bắc Mỹ sau khi thử nghiệm trên da người thành công chính thức đi vào sản xuất. Ở thời điểm then chốt này, Từ thị công bố tin tức điều động nhân sự. Từ Tử Thanh chủ động xin từ chức giám đốc quản lý sản phẩm, bị điều tới bộ phận mới thành lập cho riêng nhãn hiệu Secret, toàn quyền phụ trách những vấn đề liên quan đến Secret.

Công ty đổ một khoản tiền lớn vào Secret. Bề ngoài thì

Từ Tử Thanh bị giáng chức, trong tay không còn thực quyền, nhưng thực ra cô ta được điều đến bộ phận có tính thử thách nhất ở thời điểm hiện tại, khiến người trong công ty đều đoán già đoán non, đây là một động thái có tính ám chỉ của Từ Tấn Phu, nhằm đào tạo Từ Tử Thanh trở thành người thừa kế công ty.

Ngược lại, Viêm Lương cũng phải trả giá vì hành động nông nổi của cô. Cô bị điều đi phụ trách Nhã Nhan, nhãn hiệu đang bị công ty xếp xó.

Lâu rồi Viêm Lương không về nhà lớn nhưng cô cũng nghe nói mẹ cô nổi giận khi nghe thông báo sắp xếp nhân sự. Viêm Lương còn tưởng mẹ cô sẽ không ngừng tranh cãi với bố. Kể từ lúc Viêm Lương hiểu chuyện, mâu thuẫn và chiến tranh trong gia đình thường xuyên xảy ra khiến cô vô cùng chán ghét. Không ngờ lần này, khi gọi điện cho cô, giọng bà Viêm rất bình thản: "Viêm Lương, con cứ yên tâm tiếp quản Nhã Nhan, mẹ sẽ trải đường giúp con". Bà Viêm không cần nhần, tức giận khiến Viêm Lương vô cùng kinh ngạc.

Vài ngày sau, công ty tổ chức đại hội cổ đông bất thường, Viêm Lương nhận được thông báo tham gia, cô tưởng Từ Tấn Phu gọi cô đến. Lúc vào phòng hội nghị, ngoài một số cổ đông lớn, Từ Tử Thanh cũng có mặt, Viêm Lương càng chắc chắn về suy đoán của mình.

Nhưng khi cuộc họp bắt đầu, Từ Tấn Phu vẫn không xuất hiện. Từ Tử Thanh ngồi bên cạnh ghế chủ tịch, không ngừng nhìn đồng hồ. Đã quá thời gian cuộc họp bắt đầu năm phút, cô ta đành quay hỏi người thư ký số một của Từ Tấn Phu là thư ký Lưu, cũng là người đứng ra triệu tập đại hội cổ đông lần này: “Bố cháu lúc nào mới đến nơi?”.

Vẻ mặt của thư ký Lưu hết sức kỳ lạ. Bà vừa định lên tiếng, cửa phòng hội nghị đã đột nhiên mở toang. Viêm Lương bất giác quay lại phía cửa. Người đi vào là mẹ cô.

Thư ký Lưu lẩn tránh ánh mắt nghi hoặc của Từ Tử Thanh. Lúc này, bà Viêm đã ngồi vào vị trí chủ tịch. Thấy bà Viêm gật đầu, thư ký Lưu tuyên bố: “Mọi người đã tập trung đông đủ, cuộc họp bắt đầu”.

Viêm Lương kinh ngạc không kém Từ Tử Thanh. Cô còn chưa tiêu hóa nổi việc mẹ cô đột nhiên xuất hiện ở đại hội cổ đông, bà Viêm đã lên tiếng: “Thành thật xin lỗi quý vị, tôi nhờ thư ký Lưu thay tôi triệu tập đại hội cổ đông lần này là muốn chính thức nói rõ một số chuyện. Nhiều năm qua tôi không quan tâm đến việc kinh doanh của công ty, bây giờ đột nhiên nhúng tay vào, mong các vị lượng thứ!”.

Viêm Lương chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng nghiêm nghị của bà Viêm như lúc này.

Một cổ đông lớn luôn đứng về phía bà Viêm là chú Trần lập tức lên tiếng: “Không có gì phải ngại. Tuy từ trước đến nay Từ phu nhân không can thiệp vào việc kinh doanh của công ty nhưng bà là nữ chủ nhân của công ty, hoàn toàn có quyền phát biểu”.

“Nói cũng đúng”. Bà Viêm mỉm cười. “Dù sao tôi cũng là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Từ thị”. Nói xong, bà đảo mắt về phía Từ Tử Thanh. Cô ta cúi đầu né tránh.

Bà Viêm tiếp tục hướng về các cổ đông trong phòng hội nghị. “Các vị đừng trách tôi nói những lời khó nghe. Từ Tấn Phu trước kia dựa vào mối quan hệ với Viêm gia chúng tôi mới tạo dựng được sự nghiệp như ngày hôm nay, đây là sự thật không ai có thể phủ nhận. Lúc sinh thời, bố tôi từng nói: giúp đỡ người khác không phải để trông mong người ta báo đáp, nhưng làm người dù sao cũng nên uống nước nhớ nguồn, các vị nghĩ có đúng không?”.

Bà Viêm nói đến mức này, các cổ đông cũng ít nhiều đoán ra.

Thấy các cổ đông trầm ngâm, bà Viêm nói tiếp: “Từ Tấn Phu cho rằng Viêm Lương thích hợp tiếp quản Nhã Nhan, tôi không phản đối quyết định này. Điều tôi phản đối là Nhã Nhan là nhãn hiệu đầu tiên của công ty, giúp công ty tạo dựng tiếng tăm, vậy mà bây giờ lần lượt bị rút khỏi thị trường, bị chiếm dụng dây chuyền sản xuất. Cũng giống các vị ngồi đây, đều là nguyên lão công thần từng bỏ không ít công sức vào công ty, khi đã hết giá trị lợi dụng rồi bị đá bay. Từ Tấn Phu làm vậy, khác nào qua cầu rút ván?”.

Các cổ đông có người gật đầu tán thành, có người trao đổi bằng ánh mắt. Sau đó, một người đại diện lên tiếng: “Từ phu nhân, có chuyện gì xin bà cứ nói thẳng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ trong khả năng của chúng tôi”.

Bà Viêm mỉm cười thay lời cảm ơn, sau đó đưa mắt ra hiệu cho thư ký Lưu.

Thư ký Lưu rút ra một tập tài liệu, bà Viêm giải thích: “Một sản phẩm tốt như vậy nên được coi trọng. Đây là đề án tôi đã nhờ người đi sâu nghiên cứu Nhã Nhan, bao gồm phân tích thị trường, định vị lại thị phần của Nhã Nhan... Viêm Lương vẫn còn trẻ, sau này con bé gặp khó

khẩn gì trong việc tiếp quản Nhã Nhan, mong các bậc trưởng bối giúp đỡ”.

Phòng hội nghị rơi vào bầu không khí tĩnh lặng hồi lâu... Các cổ đông trầm ngâm cân nhắc thiệt hơn. Cuối cùng, bọn họ lần lượt ký tên vào khung ý kiến trên bàn đề án.

Bà Viêm hài lòng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Viêm Lương từ đầu đến cuối ngồi im lặng ở một góc đi đến bên bà. Viêm Lương chần chừ vài giây mới nhúc nhích. Hai mẹ con kẻ trước người sau rời khỏi phòng hội nghị.

Đến bãi đỗ xe, bà Viêm rút điện thoại di động đã được điều chỉnh sang chế độ im lặng. Có mười mấy cuộc gọi nhỡ. Ngay lúc đó lại có cuộc gọi đến, bà liền nghe máy trước mặt con gái.

Từ Tấn Phu nghe phong thanh bà đã đến công ty, hét lên trong điện thoại: “Một người đàn bà như bà thì hiểu gì chứ? Đúng là giở trò bày bạ!”.

Bà Viêm vỗ vai Viêm Lương. “Con cứ đi làm đi!”.

Từ Tấn Phu nói rất lớn tiếng, Viêm Lương nghe rõ mồn một. Cô hết nhìn chiếc điện thoại trong tay bà Viêm lại nhìn mẹ mình, cuối cùng, cô không lên tiếng, quay người đi vào thang máy.

Bà Viêm lên xe, mỉm cười. Bà dõi theo bóng lưng con gái bằng ánh mắt kiên định. “Ít nhất tôi biết, vì con gái tôi, tôi có thể làm bất cứ điều gì”.

Dưới sự thuyết phục của bà Viêm, các cổ đông lớn đều thông qua nghị quyết ủng hộ Nhã Nhan. Chủ tịch hội đồng quản trị Từ thị Từ Tấn Phu cuối cùng đành phải ký tên vào bản đề án. Như vậy, Nhã Nhan và Secret được phân bổ chi phí đầu tư như nhau.

Nhưng do thái độ kiên quyết của Từ Tấn Phu, các cổ đông đều nhất trí, hai nhãn hiệu chỉ được rót vốn sản xuất tương đương, còn những vấn đề liên quan đến dây chuyền sản xuất, mạng lưới tiêu thụ, đầu tư quảng cáo... sẽ không giống nhau mà được quyết định bởi tình hình tiêu thụ. Sản phẩm nào chiếm thị phần cao hơn, sản phẩm đó sẽ nhận được nhiều sự ủng hộ hơn.

Hiện tại, Nhã Nhan chỉ chiếm thị phần vô cùng nhỏ bé trên thị trường, điều đó có nghĩa là, ngoài vốn sản xuất, Nhã Nhan không được hưởng bất cứ ưu tiên nào của công

ty. Viêm Lương phải đích thân tạo dựng một đội ngũ nhân viên. Cô phải dựa vào bản thân và đội ngũ nhân viên của mình để tranh giành thị trường với các sản phẩm khác. Điều này khiến người mới đi làm như Viêm Lương cảm thấy rất phiền não. May mà cô không thiếu tiền, khi không thể sử dụng người của công ty, cô có thể thông qua công ty “săn đầu người”, mời nhân tài về làm việc với mức lương cao.

Quá trình định vị lại sản phẩm, thay đổi hình thức, mẫu mã... không phải ngày một ngày hai là xong, nhưng nhiều tiền cũng là một lợi thế, có thể rút ngắn thời gian.

Trước đây, Nhã Nhan độc chiếm thị trường kem dưỡng da mặt. Ở thời điểm hiện tại, các loại kem dưỡng da cơ bản và kem bảo vệ ở mức độ sâu có cơ hội phát triển rất lớn. Chính vì vậy, ngay sau khi tiếp quản Nhã Nam, việc đầu tiên Viêm Lương tiến hành là ký hợp đồng nghiên cứu các sản phẩm kem dưỡng da cơ bản, kem chống nắng, tinh dầu, kem dưỡng da toàn thân...

Nhưng một yếu tố quan trọng không phải cứ có tiền là xong, đó là mạng lưới tiêu thụ. Các nhãn hiệu lớn đều có nhà phân phối cố định. Một người mới như Viêm Lương muốn cướp miếng cơm từ miệng người khác, thật không dễ chút nào.

Một tháng sau đó là tháng bận rộn nhất trong cuộc đời Viêm Lương. Cô và nhóm của cô không ngừng họp hành, thảo luận phương án, gạt bỏ phương án trước, lập lại phương án mới... Nhưng một nhãn hiệu đã lỗi thời đi tranh giành thị trường với các nhãn hiệu đang được ưa chuộng, quả thực khó như hái sao trên trời.

Lại một đêm thức trắng, lại một phương án không có tính khả thi. Cuối cùng Viêm Lương không kiềm chế nổi, ném tập tài liệu sang một bên, tựa người vào thành sofa, thở dài.

Nhóm của Viêm Lương làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, khi thấy cố gắng của mình hóa thành bong bóng, ai nấy đều tỏ ra thất vọng. Tuy nhiên, họ cũng thông cảm với tâm trạng của Viêm Lương nên an ủi cô: "Giám đốc Viêm, phương án tiêu thụ này không khả thi, chúng ta có thể tìm cách khác, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp".

Viêm Lương cũng biết những người ở đây càng có tư cách than vãn hơn cô, cô liên thu lại vẻ mặt cau có, mỉm cười với các đồng nghiệp. "Mọi người đều tăng ca suốt một tuần nay, hôm nay mọi người về nghỉ sớm đi. Cuộc họp kết thúc!".

Các đồng nghiệp thu dọn đồ, lần lượt rời khỏi phòng

họp. Thấy Viêm Lương vẫn còn ngồi ở đó, giơ tay bóp trán, một người hỏi: “Giám đốc Viêm, cô chưa về sao?”.

“Mọi người cứ về trước đi, tôi còn chút việc cần giải quyết nốt”.

Đồng nghiệp gật đầu, lúc ra ngoài không quên đóng cửa giúp cô.

Phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, Viêm Lương mặt mày ủ rũ. Thật ra cô chẳng có việc cần giải quyết mà cô cần ở lại một mình để kiểm điểm bản thân.

Từ thị từ một xưởng sản xuất nhỏ trở thành thương hiệu nổi tiếng trong ngành mỹ phẩm, bố cô quả là người tài giỏi. Năng lực của cô không bằng một phần mười Từ Tấn Phu, cô không thể vượt qua thì có tư cách gì coi thường ông?

Viêm Lương đang chìm đắm trong suy nghĩ, cửa phòng họp bỗng mở toang. Viêm Lương nghe thấy tiếng động, cô không muốn người khác, đặc biệt là cấp dưới nhìn thấy bộ dạng chán nản của mình, vì vậy cô vội ngồi thẳng người, lấy lại tinh thần.

Một ly cà phê nóng được đặt vào tay Viêm Lương, cô ngẩng đầu, mỉm cười. "Sao vẫn chưa về...".

Viêm Lương lập tức ngăn người.

Tưởng Úc Nam ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Viêm Lương trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô. Đến lúc này Viêm Lương mới có phản ứng. Cô lại thờ người, bỏ đi tấm mặt nạ nguy trang trong giây lát, thở dài rồi nhấp một ngụm cà phê.

Tưởng Úc Nam tựa người vào thành ghế một cách lười nhác, nhìn cô chăm chú. "Dạo này em thường thức đêm phải không?".

"Sao anh biết?".

"Trông em xấu đi rất nhiều!".

Viêm Lương trừng mắt với anh nhưng vẫn lo lắng đưa tay lên sờ mặt. Có lẽ do thức đêm nhiều nên cô trở nên

hốc hác, tiêu tụy. Hành động của cô khiến Tưởng Úc Nam lắc đầu cười khế. “Tôi nói đùa đấy, em vẫn xinh như thường”.

Đến lúc này, vẻ mặt Viêm Lương mới dịu đi, cô không lên tiếng, chỉ im lặng thưởng thức cà phê. Tưởng Úc Nam tự ý cầm tập tài liệu của cô lên xem.

Bình thường, bộ dạng của Tưởng Úc Nam rất tự nhiên nhưng ánh mắt anh có khả năng nhìn thấu vấn đề, Viêm Lương đã sớm lĩnh giáo điều này. Muốn tìm hiểu con người Tưởng Úc Nam, tuyệt đối không thể nhìn vẻ bề ngoài, mà cần đọc hiểu ánh mắt anh. Vào giây phút này, Viêm Lương có thể đọc được tin tức có lợi cho mình từ ánh mắt ấy. Cô lập tức bỏ ly cà phê xuống bàn, ngồi thẳng người. “Anh có ý kiến gì hay không?”.

Tưởng Úc Nam đóng tập tài liệu, khoanh hai tay, vắt chân chữ ngũ giống một đại công tử đang dạy bảo người hầu: “Việc định vị sản phẩm Nhã Nhan của em không ổn”.

Viêm Lương lập tức sa sầm nét mặt.

Nếu là trước đây, Viêm tiểu thư nhất định sẽ đứng dậy,

phủi mông bỏ đi. Còn bây giờ, cô lập tức điều chỉnh tâm trạng, ghé sát Tường Úc Nam như một học sinh khiêm tốn có tinh thần cầu tiến. “Không ổn ở điểm nào?”.

“Mời tôi làm tham mưu đắt lăm đấy!”.

Thấy Tường Úc Nam nhú một bên lông mày, Viêm Lương biết mình lại bị con cáo già này nắm thóp. Nhưng đây là tình huống nói chuyện bằng thực lực, mà Viêm Lương hiểu rõ thực lực của Tường Úc Nam hơn ai hết. Cuối cùng, người thỏa hiệp chỉ có thể là cô. “Anh muốn gì?”.

“Không nhiều”. Tường Úc Nam cố ý liếc xuống bờ môi Viêm Lương rồi rất nhanh lại nhìn vào mắt cô. “Một nụ hôn là đủ”.

Tường Úc Nam tưởng Viêm Lương sẽ do dự hoặc trừng mắt với mình, không ngờ, cô ấy lập tức nhào người, túm cà vạt của anh, hôn chụt một cái, sau đó, cô buông cà vạt. “Anh nói đi!”.

Tường Úc Nam lần đầu tiên bị người phụ nữ này dọa, bất giác ngây người, hồi tưởng lại nụ hôn chưa đến nửa

giây rồi mới lên tiếng: “Em không nên đặt trọng tâm vào “làm mới” mà cần “làm cũ”.”

Viêm Lương chau mày. “Đừng vòng vo tam quốc nữa, Tổng giám đốc!”.

Chọc cô giận là một việc rất thú vị, Tưởng Úc Nam tất nhiên không bỏ qua cơ hội. Ngừng một lát, anh mới từ tốn nói: “Nhã Nhan có ưu thế ở mảng kem dưỡng da mặt thì em hãy tập trung vào mảng đó, đừng biến nó trở thành nhãn hiệu thập cẩm như các nhãn hiệu khác của Từ thị. Em muốn biến Nhã Nhan trở thành nhãn hiệu toàn diện, tất nhiên không thể thiếu sản phẩm bảo vệ da cơ bản hay kem dưỡng thể... Có điều, những thứ này chỉ có thể tác dụng “thêu hoa trên gấm^[1]” mà thôi. Giống như khi nhắc đến Estée Lauder, người tiêu dùng sẽ nghĩ đến sản phẩm nào của nhãn hiệu này đầu tiên? Nhắc đến Shiseido^[2], sản phẩm đầu tiên người tiêu dùng nghĩ đến là gì?

[1] Thành ngữ “thêu hoa trên gấm”: ý chỉ việc làm thừa thãi.

[2] Estée Lauder và Shiseido là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Mỹ và Nhật Bản.

Viêm Lương chìm đắm trong lời nói của Tưởng Úc Nam, sắc mặt dần trở nên nặng nề. “Sau đó thì sao?”.

Tưởng Úc Nam chỉ nhìn cô mà không nói tiếp. Viêm Lương im lặng chờ đợi, nhưng anh đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt cô. Lần này anh không cần che đậy, đưa tay vuốt ve bờ môi Viêm Lương rồi nâng cằm cô. “Nụ hôn vừa rồi chưa đủ...”.

Chưa nói hết câu Tưởng Úc Nam đã phủ môi xuống môi Viêm Lương.

Viêm Lương ép bản thân không suy nghĩ đến vấn đề tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh phải “bán sắc”? Cô cố gắng chuyển sự chú ý đến chuyện khác, ví dụ như, tại sao kỹ thuật hôn của anh lại tuyệt vời như vậy...

Sau một nụ hôn nồng nàn, Tưởng Úc Nam mới thỏa mãn buông lỏng bàn tay đang đỡ gáy Viêm Lương. Thấy Viêm Lương vẫn còn thở hổn hển, anh cẩn nhẹ vào môi dưới hơi sưng mọng của cô rồi mở miệng: “Em đừng lúc nào cũng muốn ăn một miếng là béo ngay, cứ làm tốt sản phẩm kem dưỡng da mặt đi đã rồi tính kế lâu dài”.

Viêm Lương không biết liệu mình có đủ dũng khí đặt cược tất cả vào lọ kem dưỡng da mặt nho nhỏ, nhưng ánh mắt kiên định của người đàn ông đối diện đã tiếp sức mạnh cho cô. Dường như cô đã bị anh thuyết phục.

Tưởng Úc Nam dường như có thể nhìn thấu Viêm Lương. Cả hai trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Viêm Lương cũng quyết định, cô vừa định nói thì anh cướp lời: “Khi nào làm xong đề án, em hãy đi tìm một người”.

“Ai cơ?”.

“Lộ Chinh”.

Lộ Chinh...

Nhắc đến cái tên này, Viêm Lương lại bực mình. “Anh tưởng chúng tôi chưa tìm anh ta chắc? Tôi gọi cho thư ký của anh ta không biết bao nhiêu lần, đều không hẹn gặp được. Lộ đại công tử còn nói bận trăm công nghìn việc, không có thời gian tiếp chúng tôi”.

Là con trai độc nhất của Lộ Minh Đình, người sáng lập đồng thời là CEO đương nhiệm của tập đoàn Minh Đình, Lộ Chinh quả thực có tư cách để kiêu căng. Về điểm này, Viêm Lương không có bất cứ thắc mắc nào. Cô nghĩ, nếu có thể đưa Nhã Nhan vào hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của Minh Đình trên toàn quốc, cô sẽ không cần lo đầu ra của sản phẩm. Vì vậy, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần cúi đầu hạ giọng, nhưng tính toán hay đến mấy cũng vô dụng. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa gặp được Lộ Chinh.

Bực dọc tích tụ trong lòng bao ngày nay, hôm nay tìm được đối tượng để trút, Viêm Lương đương nhiên không bỏ qua cơ hội than thở. Cô vừa nói vừa tỏ vẻ ầm ức.

Viêm Lương đoán dáng vẻ của cô bây giờ nhất định giống học sinh tiểu học đang mách lẻo với thầy cô, chắc sẽ bị Tưởng Úc Nam cười nhạo, không ngờ anh chỉ tỏ ra ngạc nhiên, ánh mắt lóe lên tia tán thưởng. “Không tồi, em có thể nghĩ ra chiêu lợi dụng mạng lưới của Minh Đình, cũng coi như trẻ con để dạy bảo”.

Không biết đây là lời khen hay châm chọc cô nữa. Viêm Lương dẫu môi, thả lỏng người, tựa vào thành ghế.

Tưởng Úc Nam cảm thấy Viêm Lương vừa luyện được chút bản lĩnh không thể hiện cảm xúc ra mặt, nhưng ngay lập tức bị cô phá hỏng. Anh lắc đầu bất lực. “Em đừng có cứng nhắc như vậy! Nếu đã không thể hẹn anh ta qua thư ký thì em hãy trực tiếp đi gặp anh ta”.

“Anh bảo tôi sống chết phải bám lấy anh ta?”. Viêm Lương nhăn mặt, nhú mày.

“Chỉ có giả bộ làm “cháu” trước, sau này em mới có thể

làm “ông”.”

Viêm Lương khinh thường câu nói đó, cô ngẩng đầu, nhếch mép với Tưởng Úc Nam. “Thật ngại quá, Tổng giám đốc. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng học kỹ năng giả làm cháu, tôi không biết”.

“Rất đơn giản, cho dù đối phương nói gì, làm gì, em thầm chửi rửa tổ tông mười tám đời của anh ta cũng không sao, nhưng bề ngoài em vẫn phải tỏ ra đúng mực, luôn ghi nhớ mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi...”.

Lúc này, Tưởng Úc Nam ngồi lên mép bàn còn Viêm Lương mặt mũi nhăn nhó ngồi ở ghế. Hai người cách nhau một cánh tay. Vừa nói xong, anh liền giơ hai tay kéo má cô thành mặt cười. “Giống thế này...”.

Theo phản xạ, Viêm Lương định gạt tay anh ra nhưng nghĩ thế nào cô lại rút tay về, chủ động mỉm cười với anh. Tưởng Úc Nam hài lòng buông tay. Cảm thấy không cam tâm nên Viêm Lương giả bộ cười nịnh nọt: “Tôi sẽ học hỏi Tổng giám đốc làm thế nào để trở thành người không biết xấu hổ”.

Cuối cùng cũng có thể “chửi đều” Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cảm thấy rất vui.

Ánh mắt của người đàn ông bên cạnh không biết từ lúc nào đã lạnh lẽo hẳn. Viêm Lương vừa định đứng dậy đi về, vô tình bắt gặp ánh mắt ấy, liền ngẩng người trong giây lát. Khi cô còn đang thảng thốt, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay giữ ghế của cô, bởi ghế có bánh xe nên anh dễ dàng kéo Viêm Lương đến trước mặt mình.

Phòng hội nghị bật đèn sáng trưng nhưng trong đôi mắt đen của Tưởng Úc Nam có tia xao động. Theo động tác cúi người, tia sáng từ đáy mắt chợt sáng, chợt tối khiến người khác không thể nắm bắt suy nghĩ của anh.

Thấy anh mỉm cười, Viêm Lương bỗng dờ người, để mặc ngón trỏ của anh lướt trên bờ môi rồi di chuyển xuống cằm, cổ, xương đòn... đến chiếc cúc áo đầu tiên.

Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng cởi cúc áo. Đến khi Viêm Lương có phản ứng, anh đã cởi chiếc cúc thứ hai.

Viêm Lương không muốn đánh mất khí thế trước mặt Tưởng Úc Nam, vừa tóm tay anh vừa cười cười. “Anh định

kiểm tra kết quả dạy dỗ của anh? Bất luận đối phương làm gì, tôi đều phải mỉm cười với anh ta?”.

Tưởng Úc Nam không tán thành cũng không phản đối trước câu nói của cô. Anh hơi nghiêng người, ghé sát tai Viêm Lương, thổi hơi nóng vào tai cô. “Giả làm cháu không có nghĩa là không có giới hạn. Nếu hành động của tôi bây giờ vượt quá giới hạn của em, em nên cho tôi một cái bạt tai rồi đóng sập cửa, bỏ đi”.

Viêm Lương hé miệng, còn chưa kịp trả lời, anh lại ung dung bổ sung một câu: “Tất nhiên, nếu em cũng rất muốn thì không nói làm gì!”.

Viêm Lương vẫn nắm tay Tưởng Úc Nam nhưng thái độ cự tuyệt không rõ ràng. Anh dễ dàng gạt tay cô, thuận thế kéo cổ áo sang hai bên, để lộ xương quai xanh đẹp đẽ. Anh còn nhớ, buổi tối hôm tổ chức tiệc kỷ niệm của công ty, anh đã để lại dấu hôn sâu bên dưới xương đòn của cô, bây giờ chỗ đó không còn chút dấu vết, chỉ thấy làn da láng mượt. Anh lập tức cúi xuống, nơi đó lại xuất hiện dấu hôn.

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu nhìn Viêm Lương, cô hơi cup mi mắt. Dù bị hàng lông mi dài che khuất nhưng anh vẫn nhận ra cô đang đấu tranh tư tưởng. Anh không cho cô

thời gian suy nghĩ, căn nhẹ vào vành tai cô khiến người cô run rẩy rồi cất giọng khàn khàn: “Đến chỗ em hay chỗ tôi?”.

Nửa đêm, Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Cô thần thờ nằm nhìn trần nhà một lúc mới cuộn chăn ngồi dậy. Căn phòng này rất xa lạ với cô, thứ quen thuộc duy nhất là người đàn ông đang đứng bên cửa sổ kia.

Tướng Úc Nam quay lưng về phía Viêm Lương, lặng lẽ hút thuốc. Anh để trần, chỉ mặc một chiếc quần dài, đầu tóc lộn xộn. Nhìn hình bóng anh bên khung cửa sổ và đốm thuốc lập lòe trong đêm tối, Viêm Lương do dự một lúc lâu, không biết nên quay về giường nằm tiếp hay đi đến bên anh. Cuối cùng, cô nằm xuống giường, trùm chăn kín mít.

Ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ. Bóng tối có thể bù đắp sự trống rỗng trong đầu Viêm Lương nhưng không thể bù đắp sai lầm cô vừa mắc phải. Cô đã phạm cùng một sai lầm với cùng một người đàn ông hai lần. Nguyên nhân khiến cô phạm sai lầm là ý chí của cô không kiên định, dễ bị đánh bại bởi dục vọng. Đúng vậy, dục vọng là một từ vừa mê hoặc vừa nguy hiểm biết bao!

Viêm Lương còn đang tự kiểm điểm bản thân thì chặn trên người đột nhiên bị kéo ra. Cô nhướng mắt, thấy Tưởng Úc Nam đang đứng trước mặt.

Trên người anh có vết xước do móng tay cô để lại, gương mặt có chút mệt mỏi sau cơn hoan lạc. Anh chỉ nhìn cô mà không lên tiếng, sau đó, anh nằm ngang giường, gối đầu lên bụng cô.

Tưởng Úc Nam dường như đã chìm vào giấc ngủ. Anh nhắm mắt, gương mặt toát lên vẻ thanh thản hiếm thấy, hơi thở đều đều. Tấm mặt nạ lạnh lùng của anh đã hoàn toàn biến mất. Nhìn bộ dạng của anh lúc này, Viêm Lương càng tỉnh ngủ.

Hiếm có dịp được quan sát anh tỉ mỉ như bây giờ. Đôi môi anh từng khám phá cơ thể cô. Ngón tay anh từng thâm nhập vào nơi bí ẩn nhạy cảm của cô. Đôi mắt anh không rời gương mặt cô khi cô lên đỉnh cực lạc.

“Tưởng Úc Nam!”.

Viêm Lương khẽ gọi tên anh, không ngờ anh lại trả lời: “Ừ”.

Tướng Úc Nam vẫn nhắm nghiền hai mắt. Viêm Lương trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Anh cảm thấy giữa chúng ta liệu có tình yêu hay không?”.

Tướng Úc Nam bật cười, sau đó xoay người lại, đè lên người cô.

Anh và cô mắt đối mắt, tay anh từ từ kéo tấm chăn mỏng ngăn cách giữa hai người, cho đến khi hai cơ thể lỏa lồ đối diện nhau. Anh nói: “Tôi không có khái niệm gì về tình yêu nhưng hành động thì tôi rất hiểu”.

Vừa dứt lời, Tướng Úc Nam lập tức tách hai đùi Viêm Lương. Cô chống hai tay lên vai anh, ngăn cản hành động tiếp theo của anh.

Tướng Úc Nam chỉ do dự nửa giây, liền phối hợp kéo cô ngồi dậy. Anh tựa vào thành giường, để mặc Viêm Lương ngồi trên người anh. Cô nheo mắt nhìn Tướng Úc Nam rồi cúi đầu hôn lên cơ thể anh, vừa hôn vừa cắn nhẹ.

Tướng Úc Nam cảm thấy huyết thái dương mình giật giật. Theo động tác của cô, máu trong cơ thể anh dường như chảy ngược. Cuối cùng, anh không kiềm chế được, kêu một tiếng đầy khoan khoái. Xem ra, thỉnh thoảng giao quyền chủ động cho cô cũng là việc vô cùng thú vị.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Dựa vào gợi ý của Tướng Úc Nam về việc thay đổi định vị sản phẩm, bản đề án mới của Nhã Nhan nhanh chóng được hoàn thành. Về vấn đề nhà phân phối cũng cần xem xét lại, việc cần thiết trước mắt vẫn là làm thế nào để giành được “miếng thịt béo” là tập đoàn Minh Đình.

Viêm Lương đã quyết định giả làm “cháu”, cô cũng bỏ hết sĩ diện thuê một thám tử tư điều tra hành tung của Lộ Chinh, thế nhưng Lộ công tử quả thực là một người vô cùng bận rộn, lịch làm việc kín đến mức Viêm Lương không thể chen vào.

Không còn cách nào khác, Viêm Lương đành tạm thời liên hệ các nhà phân phối khác. Cô bỏ ra một ngày, mời tất cả đại diện các đại lý cấp một ăn cơm. Trong bữa cơm, cô và họ về cơ bản đạt được thỏa thuận hợp tác. Sau đó, Viêm Lương còn bảo trợ lý đưa họ về tới hộp đêm giải trí. Mọi việc đã có trợ lý giúp đỡ nên Viêm Lương không cần ở

lại uống rượu đến cuối buổi. Sau khi từ biệt, cô liền rời khỏi phòng VIP.

Không khí trong hộp đêm bức bí nên Viêm Lương rào bước ra ngoài. Đi được một đoạn, cô mới nhớ ra điều gì đó, liền rút điện thoại gọi cho trợ lý, dặn anh ta chiêu đãi khách hàng thật tốt.

“Giám đốc cứ yên tâm ạ!”. Người trợ lý nói.

Viêm Lương cúp điện thoại. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía mình. Anh ta nhanh chóng lướt qua người cô. Lúc đầu Viêm Lương không chú ý, nhưng đi được hai bước cô đột nhiên dừng bước và quay lại, đúng lúc nhìn thấy anh ta biến mất sau cánh cửa một phòng VIP khác.

Viêm Lương không ngờ lại gặp Lộ Chính ở đây, tình huống này đúng thật là “đi mòn giày sắt cũng chẳng thấy thứ cần tìm, vật tự nhiên đến tay mà chẳng tốn chút công sức”.

Viêm Lương đứng đợi ở ngoài cửa phòng VIP, cứ cách năm phút cô lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần. Cuối cùng,

cô không kiểm chế được, đi về phía cửa phòng. Khi đặt tay lên tay nắm cửa, Viêm Lương do dự vài giây, nhưng cô vẫn nghiêng rằng, đẩy cửa bước vào.

Phòng VIP này giống hệt gian phòng cô vừa chiêu đãi đại diện các đại lý. Vừa vào trong, Viêm Lương liền bị bao vây bởi khói thuốc lá và mùi nước hoa hỗn hợp. Trong phòng chỉ bật ngọn đèn tường mờ mờ, mắt cô vẫn đang trong quá trình thích ứng, đột nhiên cô bị ai đó kéo mạnh, ngồi xuống sofa.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô. “Em gái mới đến làm phải không? Hình như trước đây anh chưa gặp em bao giờ”.

Viêm Lương quay đầu, liền nhìn thấy một gương mặt say rượu đỏ bừng bừng, cô cau mày, hất tay anh ta. Không ngờ hắn tiếp tục áp sát. “Hôm nay tâm trạng em gái không vui hay sao thế? Lại đây cùng uống với anh một ly nào!”.

Một ly rượu được nhét vào tay Viêm Lương, gương mặt nóng bừng của người đàn ông này dính vào tai cô.

Viêm Lương đẩy người hăn rồi lập tức đứng dậy, vẻ cương quyết của cô trong thứ ánh sáng mờ ám này chẳng hề ăn nhập. “Xin lỗi, tôi đến đây...”.

Viêm Lương còn chưa nói hết câu, hăn ta đã đứng dậy, túm chặt tay cô, cố đổ rượu vào miệng cô. “Tôi bỏ tiền để tìm thú vui, thái độ của cô là cái kiểu gì thế!”.

Có người phát hiện điều bất thường, tiếng nhạc được chỉnh nhỏ lại, nhân viên phục vụ tiến lại gần bọn họ, nhưng Viêm Lương còn chưa kịp giải thích, người đàn ông say rượu đã bóp mạnh cằm cô. May mà hăn ta không mấy tinh táo, Viêm Lương nghiêng đầu né tránh, thuận đà giật ly rượu trong tay hăn rồi hắt vào người hăn.

Hành động của Viêm Lương không chỉ khiến hăn sửng sờ. Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Tiếng nhạc tắt hăn, một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên: “Bật đèn đi!”.

Nhân viên phục vụ không dám chậm trễ, vội chạy đi bật ngọn đèn chùm giữa phòng. Ánh đèn sáng trưng thay thế thứ ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương hơi nheo mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là người đàn ông say rượu, áo hăn dính đầy rượu vang.

Có tiếng bước chân không nhanh không chậm, vô cùng bình tĩnh tiến lại gần, Viêm Lương liền đưa mắt về hướng đó. Chủ nhân của tiếng bước chân nhanh chóng dừng lại trước mặt cô, anh ta cất giọng vẻ khó chịu: “Chuyện này là thế nào vậy?”.

Viêm Lương ngược lên nhìn người đàn ông, trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của ai đó: “Luôn luôn ghi nhớ mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi...”.

Viêm Lương liền mỉm cười, giơ tay: “Xin chào, Lộ tiên sinh!”.

Ánh mắt người đàn ông càng sắc bén, còn nụ cười của Viêm Lương càng khiêm nhường. “Tôi là Viêm Lương, người phụ trách nhãn hiệu mỹ phẩm Nhã Nhan”.

Lộ Chinh nhanh chóng dò xét Viêm Lương một lượt, vẻ mặt không còn nghiêm nghị như trước nhưng cũng không hòa nhã, khách khí. “Từ lâu tôi đã nghe nói nhị tiểu thư của Từ gia rất ghê gớm, quả nhiên...”.

Dường như nhận ra người phụ nữ trước mặt sẽ không nhận lỗi, Lộ Chinh lập tức quay sang người đàn ông ở bên cạnh, lúc này đã phần nào tỉnh rượu: “Xin lỗi Trương đồng sự^[3]. Nếu anh không phiền, tôi sẽ bảo trợ lý đưa anh qua trung tâm thương mại Minh Đình ở phía đối diện. Quần áo của anh tôi sẽ cho người mang đi giặt khô, rất nhanh thôi”.

[3] Đồng sự: thành viên hội đồng quản trị.

Trương đồng sự dường như đã hoàn toàn tỉnh táo, hắn ta trợn trừng mắt, lập tức lao về phía Viêm Lương, nhưng trước khi chạm vào người cô, hắn ta vấp ngã. Lộ Chinh nhanh tay đỡ lấy hắn ta. Trên thực tế, anh đứng chặn trước Trương đồng sự, bảo đảm sự an toàn cho người phụ nữ phía sau.

“Trương đồng sự độ lượng, tôi thay cô bé này cảm ơn anh!”.

Trợ lý của Lộ Chinh bắt gặp ánh mắt ra hiệu của anh, lập tức đi tới cửa. Lộ Chinh nhanh chóng giao Trương đồng sự cho trợ lý, còn dặn dò: “Mau đưa Trương đồng sự qua bên đó!”.

Lộ Chinh đã giải quyết phiền toái mà Viêm Lương gây ra một cách rất nhẹ nhàng và nhanh gọn. Sau khi Trương đồng sự rời khỏi phòng, âm nhạc lại nổi lên, những người còn lại ăn uống, vui đùa như không có chuyện gì xảy ra. Lộ Chinh rõ ràng không định mời Viêm Lương nhập hội của anh.

“Viêm tiểu thư, nếu tôi nhớ không nhầm, cô không phải khách của tôi hôm nay”. Vừa nói, Lộ Chinh vừa làm động tác mời Viêm Lương ra ngoài.

Viêm Lương không hề tỏ ra cô ý thức được mình là khách không mời mà đến, thái độ vẫn vô cùng cứng rắn: “Lộ Tổng, xem ra bây giờ anh cũng không bận lắm, anh có thể dành cho tôi mấy phút không?”. Tuy là một lời đề nghị nhưng vẻ mặt của Viêm Lương lạnh lùng như đang ra lệnh cho người ta.

Lộ Chinh tất nhiên không bận tâm đến lời nói của cô, từ chối ngay: “Xin lỗi, tôi rất bận!”.

“Anh rõ ràng rất...”.

Bắt gặp vẻ khó chịu trên gương mặt Lộ Chinh, trong đầu

Viêm Lương vụt qua lời dạy bảo của Tướng Úc Nam, cô liền im bật. Viêm Lương nghiêng rằng, cố kiềm chế tâm trạng, sau đó mỉm cười. "Không sao cả, tôi có thể đợi đến khi cuộc vui kết thúc rồi tìm Lộ Tổng nói chuyện sau".

Lộ Chinh không hề động lòng, nhưng là người lịch sự, anh không từ chối thẳng mà chỉ nói: "Nếu cô có thể đợi".

Nhân viên phục vụ lặng lẽ mở cửa phòng cho Viêm Lương. Cô đưa mắt về phía Lộ Chinh, dù sắp không thể tiếp tục duy trì nụ cười nhưng vẫn cố giữ bộ mặt giả tạo, buông một câu: "Chúc anh chơi vui vẻ", rồi bỏ ra ngoài.

Không ngờ Viêm Lương phải đợi đến tận hai giờ sáng.

Cô gật gà gật gù ngồi đợi ở sofa ngoài đại sảnh. Lúc đám khách hàng của cô uống say khướt, được nhân viên phục vụ dìu ra ngoài, có người còn chút tỉnh táo nhận ra cô vẫn ở đây, liền cất giọng đầy kinh ngạc: "Giám đốc Viêm?".

Viêm Lương im lặng, vờ như không nghe thấy.

“Sao cô còn ở đây?”.

Viêm Lương vô cùng ngượng ngùng nhưng cô chỉ có thể cắn răng tiếp tục chờ đợi. Mặc dù rất buồn ngủ, cô cũng chỉ tựa vào thành sofa, khép hờ mí mắt, không dám thiếp đi.

Lộ Chinh cùng đối tác vui chơi đến tận ba giờ sáng, vì là người đứng ra mời nên anh về sau cùng. Lúc này, anh vô cùng mệt mỏi, nới lỏng cà vạt, đi qua đại sảnh của hộp đêm.

Xe của Lộ Chinh đã đỗ ở ngoài cửa, nhân viên phục vụ cũng chờ sẵn ở cửa ra vào, chuẩn bị đưa chìa khóa xe cho anh. Đúng lúc đó, Lộ Chinh đột nhiên dừng bước, vì anh nhìn thấy người đang cuộn mình trên sofa. Nhìn kĩ, quả nhiên là cô tiểu thư họ Viêm có tính cách khó chịu.

Viêm Lương đang mơ màng ngủ, bỗng cảm thấy có người vỗ vỗ vào mặt mình.

Cô hơi hé mắt nhưng nhìn không rõ, chỉ biết có ai đó đứng bên cạnh. Cô muốn mở mắt nhưng không mở nổi. Bực mình vì bị đánh thức, Viêm Lương giơ ngón tay giữa

với người phá giấc ngủ của cô rồi quay người, ngủ tiếp.

Đến khi Viêm Lương quay lưng về phía mình, Lộ Chinh mới có phản ứng, vừa rồi rõ ràng cô giờ ngón giữa với anh. Ánh mắt Lộ Chinh hơi ngổ ngang, anh cười khể. Anh lại cúi xuống đánh thức Viêm Lương nhưng cô ngủ rất say, lay thế nào cũng không có phản ứng, đành đứng dậy, quay người đi ra ngoài. Mới đi vài bước, trong đầu Lộ Chinh đột nhiên vụt qua một ý nghĩ, anh lập tức quay lại, ngồi xuống chiếc sofa đơn ở bên cạnh.

Lộ Chinh nhìn cô gái đang ngủ không biết trời đất là gì ở gần đó rồi ngửa đầu tựa vào thành sofa, nhắm nghiền hai mắt. Anh vẫn còn ở hộp đêm, không ai dám làm phiền họ. Hộp đêm vốn chỉ kinh doanh đến ba rưỡi sáng, giám đốc đành phải để cửa đến tận bảy giờ, lúc Viêm Lương giật mình thức giấc. Vào giây phút choàng mở mắt, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Thôi xong rồi! Cô không biết mình đã ngủ bao lâu. Cô không chắc thứ ánh sáng ở xung quanh là ánh sáng của buổi sớm mai hay là ánh đèn của hộp đêm, càng không thể xác định có phải cô đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất để đàm phán với Lộ Chinh. Viêm Lương tức giận vỗ vài cái vào trán rồi ủ rũ ngồi dậy. Quả nhiên bây giờ đã là sáng sớm.

Vì nằm trên sofa cả đêm, cổ và vai Viêm Lương nhức mỏi, đầu ong ong. Cô nhắm mắt, tựa vào thành sofa, buột

miệng chữi thề: “Holy shit!”.

“Mới sáng sớm đã nói những lời thô tục, không phải thói quen tốt”. Một giọng nói khoan thai vang lên.

Viêm Lương chờ người trong giây lát. Giọng nói này khá quen thuộc, cô vội mở mắt. Thì ra là Lộ Chính đang ngồi bên cạnh cô. Do quá bất ngờ, Viêm Lương nhất thời quên cả mở miệng.

Lộ Chính đợi mãi không thấy cô lên tiếng, liền giơ đồng hồ, nhắc nhở: “Cô chỉ có năm phút”.

Một câu nói hiệu quả chẳng kém gì bị “sửa tươi tươi lên đầu^[4]”. Ba hồn chín vía của Viêm Lương quay về trong nháy mắt. Cô lập tức ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: “Vậy tôi xin nói ngắn gọn, tôi muốn giành quyền đặt quầy mỹ phẩm nhãn hiệu Nhã Nhan trong hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của tập đoàn Minh Đình”.

[4] Sửa tươi tươi lên đầu: nguyên văn là “thế hồ quán đỉnh”, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để.

Câu nói của Viêm Lương quả nhiên ngắn gọn nhưng lại

quá trực tiếp. Chỉ một câu nói, cô đã hoàn toàn bộc lộ mình là người thiếu kinh nghiệm. Lộ Chinh đương nhiên cũng không vòng vo: "Xin lỗi, muốn đặt quầy tại Minh Đình, Nhã Nhan còn chưa đủ đẳng cấp".

Viêm Lương sớm dự liệu anh sẽ nói vậy, cô lập tức rút ra một tập tài liệu. "Đây là bản đề án của chúng tôi và bản phân tích số liệu dành riêng cho Minh Đình".

Lộ Chinh nhìn tập tài liệu cô đưa đến trước mặt mình. Do dự một chút, cuối cùng anh vẫn nhận tập tài liệu. Vừa xem tài liệu, anh vừa nghe cô nói tiếp: "Nhã Nhan quả thật là một nhãn hiệu lâu đời, nhưng lần này, chúng tôi hoàn toàn coi Nhã Nhan là một nhãn hiệu mới rất có tiềm năng nên mới lấy chiêu bài "hệ thống kem dưỡng da kinh điển". Chúng tôi định vị lại nhãn hiệu, cải tiến mẫu mã hoàn toàn mới. Về một số phương diện như vốn đầu tư, nghiên cứu sản phẩm, quảng cáo... Nhã Nhan được đãi ngộ tương đương các nhãn hiệu khác của Từ thị. Đợi đến năm sau, khi Lộ Tổng bàn về vấn đề gia hạn hợp đồng với các nhãn hiệu khác của Từ thị, đến lúc đó, Nhã Nhan tuyệt đối đủ tư cách đặt quầy tại Minh Đình. Chúng tôi sẽ không hà tiện chi phí gia nhập, hơn nữa..."

Viêm Lương còn muốn nói tiếp, đúng lúc này, Lộ Chinh gật đầu rồi gấp tập tài liệu. Đây là động tác có hàm ý sâu xa, làm Viêm Lương bất giác ngậm miệng.

Anh ta đã bị cô thuyết phục?

Viêm Lương lại cảm thấy rất mờ mịt. Quả nhiên, Lộ Chinh cười, nói: "Cô đang vẽ cho tôi một tương lai tốt đẹp, nhưng nếu bây giờ tôi nhận lời cô, đến lúc đó, sự trở lại của Nhã Nhan không được như ý muốn, chẳng phải tôi tự nhiên ném tiền qua cửa sổ hay sao?".

Tuy sớm đoán được Lộ Chinh sẽ từ chối nhưng khi tận tai nghe những lời này, Viêm Lương vẫn không thể giữ bình tĩnh. "Quy tắc của Minh Đình các anh đều là bàn xong hợp đồng với một nhãn hiệu mới ở năm đầu tiên, năm năm sau mới được đặt quầy. Nếu sang năm tôi mới tìm anh thảo luận hợp đồng, vậy thì năm năm sau Nhã Nhan mới có thể gia nhập hệ thống của Minh Đình. Tôi không thể đợi được".

Lộ Chinh không hề động lòng trước chiêu tranh thủ sự đồng tình của Viêm Lương. "Nói thật, những lời nói của cô còn phải chờ chứng thực. Nếu Từ thị thật sự coi trọng nhãn hiệu Nhã Nhan, tổng giám đốc của các cô sẽ đích thân tìm tôi bàn bạc, làm gì đến lượt cô ra mặt. Tuy tôi rất khâm phục sự nhiệt tình của cô nhưng xét về tính chuyên nghiệp, cô và CEO của các cô rõ ràng không cùng một đẳng cấp".

Tuy lời nói không có ác ý nhưng trong lòng Viêm Lương không mấy dễ chịu. Cô trầm mặc một lúc để điều chỉnh tâm trạng. Cuối cùng cô quyết định lại diễn vai “cúi đầu nói nhỏ”, nhưng vừa định mở miệng, Lộ Chinh đột nhiên lên tiếng: “Đã hết năm phút”. Nói xong, anh đứng dậy, đi ra ngoài.

Người đàn ông này ngồi ở đây với cô cả đêm nhưng nói đi là đi. Dĩ nhiên theo bóng lưng Lộ Chinh, Viêm Lương lẩm bẩm: “Yên tâm đi Lộ Tổng, hạng mục Nhã Nhan có bất cứ tiến triển nào, tôi sẽ báo cáo với anh ngay”. Câu nói này rõ ràng thể hiện ý định, cô sẽ bám riết Lộ Chinh đến cùng.

Viêm Lương nói được là làm được, dự án Nhã Nhan cứ có tiến triển mới, cô lập tức xuất hiện trước mặt Lộ Chinh. Anh vô cùng đau đầu. Người phụ nữ này nắm rõ hành tung của anh, dù là lúc anh vừa kết thúc cuộc họp, ra khỏi công ty hay vừa đi công tác về, xuống máy bay là thấy bóng dáng cô ngay. Thậm chí, có lúc anh ăn trưa ở một nhà hàng tư nhân, Viêm Lương đột ngột xuất hiện, mỉm cười đưa tài liệu. “Lộ Tổng, mời anh xem qua!”.

Viêm Lương tất nhiên giấu nhẹm chuyện cô tìm thám tử tư điều tra lịch trình của Lộ Chinh. Sau năm lần bảy lượt

“tình cờ” gặp mặt, vừa nhìn thấy Viêm Lương, Lộ Chinh liền tỏ thái độ bất lực: “Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi...”.

Lần này, Lộ Chinh cùng đối tác đi đánh golf tại một sân golf của tập đoàn. Lúc anh ngồi xe chạy qua quả đồi nhỏ, một chiếc xe khác từ phía xa chạy ngược về phía anh. Đến khi hai chiếc xe lướt qua nhau, Lộ Chinh mới phát hiện Viêm Lương đang ngồi trên chiếc xe đối diện. Cô tỏ ra kinh ngạc khi “tình cờ” gặp anh, bảo tài xế dừng xe. Lộ Chinh cũng lịch sự ra lệnh cho tài xế: “Dừng xe”.

Hai chiếc xe dừng cách nhau một đoạn. Bắt gặp nụ cười ngọt ngào của Viêm Lương, Lộ Chinh vô cùng nhức đầu.

Khi nói đến chữ “lại”, Lộ Chinh cố ý nhấn mạnh, thể hiện tâm trạng không hài lòng, nhưng Viêm Lương chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó cô nói: “Đó là do Lộ Tổng và Nhã Nhan có duyên phận”.

Lộ Chinh lắc đầu. Rốt cuộc là nghiệt duyên mấy đời nên anh mới đi đến đâu cũng đụng phải cô?

Anh đoán hành động tiếp theo của Viêm Lương là lấy

tài liệu từ túi xách, giống như cô thường làm ở những lần gặp mặt trước. Quả nhiên, Viêm Lương cúi đầu rút tập báo cáo tiến độ mới nhất của Nhã Nhan, đưa đến trước mặt Lộ Chinh. “Lộ Tổng, đây là số liệu quảng cáo trên các đài truyền hình lớn của Nhã Nhan và tổng giá trị đơn hàng của đại lý ở các tỉnh. Mời Lộ Tổng xem qua!”.

Mấy lần trước, Lộ Chinh đều lịch sự nhận tài liệu, giờ qua vài trang gọi là tượng trưng, thế nhưng, người có giáo dục tốt đến mấy, sau năm lần bảy lượt bị quấy rối chắc cũng không chịu được nữa. Lần này, Lộ Chinh không nhìn tài liệu mà đưa thẳng cho trợ lý ngồi bên cạnh, sau đó, quay sang nói với Viêm Lương bằng một giọng vô cùng trịnh trọng: “Viêm tiểu thư tha cho tôi đi, được không?”.

Tuy lời nói có vẻ nhún nhường hơn nhưng thái độ và giọng nói của Lộ Chinh vẫn là của kẻ bề trên. Viêm Lương không tỏ thái độ, cô vẫn giữ nụ cười đúng mực trên môi. “Lộ Tổng, tôi không làm phiền anh nữa. Chúng ta gặp lại sau”.

Nói xong, cô liền bảo tài xế lái xe đi mất, để lại Lộ Chinh ngồi trong xe của mình, lắc đầu bất lực.

Bám riết Lộ Chinh lâu như vậy mà vẫn không đạt được

hiệu quả, Viêm Lương sắp hết nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ ra cách nào hay hơn. Khi cô báo cáo tình hình tiêu thụ tháng đầu tiên của Nhã Nhan kể từ khi tiếp quản nhẫn hiệu, cô liền gọi điện cho thám tử tư, hỏi về hành tung của Lộ Chinh.

Không rõ vì nguyên nhân gì, giọng nói của thám tử hơi kỳ lạ, anh ta lắp bắp: “Lộ Tổng... đang ăn trưa tại nhà hàng xoay... nhà hàng xoay trên tầng cao nhất của khách sạn Minh Đình...”.

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ nói: “Tôi sẽ tới đó ngay” rồi lập tức cúp máy.

Viêm Lương vội vàng lái xe đến khách sạn Minh Đình. Cô đi thang máy lên thẳng nhà hàng xoay ở tầng cao nhất. Vừa vào nhà hàng, Viêm Lương liền nhìn thấy tay thám tử tư ngồi bên cửa sổ, còn Lộ Chinh thì không thấy bóng dáng.

Viêm Lương nghi hoặc tiến lại gần. “Anh ta đâu rồi?”.

Tay thám tử ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Anh ta há miệng như muốn nói điều gì đó nhưng

không thể cất lời. Viêm Lương đang đợi câu trả lời của tay thám tử, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc: “Viêm tiểu thư, trùng hợp quá!”.

Viêm Lương giật mình, chần chừ vài giây mới quay đầu. Quả nhiên Lộ Chính đang đứng sau cô. Lần này, Viêm Lương không cười nổi.

Lộ Chính nửa cười nửa không nói: “Tôi luôn cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao vị tiên sinh này lại vô duyên vô cớ bám theo tôi mấy ngày nay”. Nói đến đây, anh đi vòng qua Viêm Lương, đến bên cạnh tay thám tử tư đang mặt mày tái mét và từ tốn đặt điện thoại di động của anh ta lên bàn. “Hóa ra anh ta được Viêm tiểu thư thuê”.

Tay thám tử tư cầm điện thoại, không dám ngẩng đầu, lặng lẽ chuồn mất. Viêm Lương đoán đây không phải lần đầu tiên anh ta bị bắt tại trận, nhưng nhìn bộ dạng vô cùng căng thẳng, chân tay run cầm cập của anh ta, có thể thấy đối phương là nhân vật lợi hại như thế nào, hoặc giả trước khi cô tới đây, Lộ Chính đã dọa nạt anh ta...

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ, ngay cả bản thân cô cũng đang rơi vào tình huống khó xử. Cô ngược nhìn Lộ Chính, đại não bắt đầu tổ chức ngôn từ.

Trong lúc Viêm Lương còn chưa biết giải thích thế nào, Lộ Chinh bỗng mở miệng: “Lần này cô định cho tôi xem tài liệu gì?”.

Lần này, Viêm Lương thực sự kinh ngạc.

Cô quan sát Lộ Chinh vài giây về nghi hoặc rồi mới ngập ngừng rút tập tài liệu. Khác với những lần trước, lần này Lộ Chinh nhận tài liệu, kéo ghế ngồi xuống, giở từng trang, xem kĩ càng.

Viêm Lương định thần ngay lập tức, cô kéo ghế ngồi cạnh anh, ghé sát giảng giải: “Đây là sổ liệu kinh doanh của Nhã Nhan trong ba năm trở lại đây. Mấy năm trước, quả thật tình hình kinh doanh rất ảm đạm nhưng vài tháng gần đây đã tăng lên rõ rệt. Tuy lượng tiêu thụ không bằng các nhãn hiệu khác có trong hệ thống của Minh Đình nhưng có thể thấy, sau khi thay đổi mẫu mã vỏ hộp, sức cạnh tranh của Nhã Nhan...”.

Viêm Lương còn chưa nói hết câu đã bị Lộ Chinh cắt ngang: “Cô giúp việc đã làm ở nhà tôi mười mấy năm, hôm qua tình cờ nhìn thấy tập tài liệu của cô khi giúp tôi dọn phòng, cô ấy nói, thế hệ của cô ấy có rất nhiều người dùng Nhã Nhan. Hình như... Nhã Nhan được thế hệ trước ưa chuộng?”.

Đây quả thực là ưu thế của Nhã Nhan, Viêm Lương đương nhiên thừa nhận: “Đúng vậy”.

Viêm Lương định đi sâu vào điểm này nhưng bắt gặp một tia khác thường trong đáy mắt Lộ Chinh, cô lập tức chuyển hướng: “Nhưng chúng tôi đã định vị lại Nhã Nhan. Hiện tại, sản phẩm chủ yếu nhằm vào giới trẻ. Chúng tôi không chỉ cải tiến thành phần và công thức sản phẩm mà còn mời ngôi sao nổi tiếng làm người đại diện. Chúng tôi tạo nên một nhãn hiệu dành cho giới trẻ, vì dù sao họ mới là khách hàng tiềm năng”.

Rõ ràng đây mới là câu trả lời khiến Lộ Chinh hài lòng.

Lộ Chinh xem đến trang cuối rồi mới buông tập tài liệu, hành động này là một sự khích lệ to lớn đối với Viêm Lương. Trong lúc cô còn đang ngẫm nghĩ về kế hoạch “tình cờ gặp gỡ” tiếp theo, Lộ Chinh đột nhiên lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cô: “Lúc nào cô rảnh? Tôi sẽ sắp xếp để cô gặp gỡ và thảo luận cụ thể với giám đốc kinh doanh của Minh Đình Square”.

Ra khỏi khách sạn Minh Đình, Viêm Lương ngẩng cao đầu, thở một hơi dài thỏa mãn. Bầu trời hôm nay xám xịt

nhưng cô vẫn thấy rất đẹp. Lâu rồi mới có tâm trạng vui vẻ, tất nhiên nên tìm một người để sẻ chia. Sau khi vào xe, Viêm Lương không vội nổ máy mà rút điện thoại.

Theo thói quen, cô tìm đến số của Châu Trình, nhưng vừa định gọi, ngón tay cô đột nhiên bất động. Ngẫm nghĩ một lúc, Viêm Lương trở lại danh bạ, chọn tên Tưởng Úc Nam. Trái tim bỗng đập nhanh một nhịp, cô vội bấm phím gọi, dường như chậm một giây cô sẽ hối hận.

Sau ba hồi chuông, đầu máy bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “A lô!”.

Chỉ một từ đơn giản nhưng đủ khiến Viêm Lương hồi hộp vô cớ. Trong chốc lát, cô không biết phải mở miệng thế nào.

Đầu máy bên kia im lặng vài giây, Tưởng Úc Nam đột nhiên cười khẽ. “Em đừng nói rằng, Lộ Chinh đã bị em thuyết phục đấy nhé!”.

Bị anh nhạy bén đoán ra tâm tư, Viêm Lương không thể không kinh ngạc. Lẽ nào anh có thể đoán ra sự việc qua hơi thở của cô?

Viêm Lương lắc đầu, nói bằng giọng nghiêm túc: “Còn một bước nữa nhưng cũng sắp thành công rồi”.

“Thế thì không được”. Tưởng Úc Nam bồng nghiêm giọng.

Viêm Lương không hiểu. “Sao cơ?”.

“Một doanh nhân thành công trên thương trường dễ dàng bị một người phụ nữ thuyết phục như vậy, nguyên nhân chỉ có một...”.

Tưởng Úc Nam cố ý dừng lại, Viêm Lương dở khóc dở cười. “Anh tưởng ai cũng như anh sao? Động một tí là nghĩ đến chuyện bậy bạ!”.

Rõ ràng đối phương không có bất cứ phản ứng nào nhưng Viêm Lương cảm thấy Tưởng Úc Nam đang mỉm cười. Thậm chí trong đầu cô còn vụt qua hình ảnh gương mặt anh với nụ cười nhàn nhạt cổ hữu.

Sau đó anh nói: "Tại sao em không nghĩ rằng, bởi sức hút của em quá lớn nên tôi không thể kháng cự?".

Viêm Lương không kìm được bật cười thành tiếng, vui vẻ phản pháo anh: "Tổng giám đốc hãy dành những lời đường mật này cho người đàn bà khác đi!".

Nói xong, cô liền cúp máy. Sau khi khởi động xe, Viêm Lương ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp gương mặt rạng ngời của mình qua gương. Gương mặt tràn ngập ý cười, hạnh phúc giống như một người đang yêu. Cô giật mình kinh hãi bởi ý nghĩ này.

Viêm Lương lái xe về công ty. Khi đến phòng họp nhỏ chuyên dụng của cô, trợ lý đã gọi cả nhóm tập trung đông đủ.

Vừa ngồi xuống, Viêm Lương lập tức thông báo tin vui với mọi người. Tất nhiên cô không quên giao nhiệm vụ: "Tôi cần một bản đề án hoàn hảo để thuyết phục các giám đốc của Minh Đình, càng nhanh càng tốt".

Kể từ hôm đó, nhóm làm việc của Viêm Lương trở lại cuộc sống bận rộn với những ngày làm thêm không có

điểm dừng.

Một tuần lễ trôi qua trong nháy mắt.

Trợ lý của Lộ Chinh gọi điện xác nhận, cuộc gặp với các giám đốc của Minh Đình sẽ diễn ra vào sáng hôm sau. Buổi tối hôm đó, Viêm Lương ở lại công ty để kiểm tra bản đề án lần cuối.

Vì việc hợp tác với Minh Đình, thời gian qua Viêm Lương dồn hết tinh lực vào thương hiệu Nhã Nhan, cô không có hứng thú cũng không quan tâm đến sự việc khác của công ty. Nhưng chưa được yên ổn bao lâu, lại có một người đáng ghét đến quấy nhiễu.

Viêm Lương đang bận rộn trong văn phòng, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Đối phương không gõ cửa cũng không lên tiếng, cứ thế đẩy cửa đi vào. Viêm Lương nhướng mắt, giọng rất không hài lòng: "Chuyện gì vậy?".

Khi nhìn rõ người đứng gần cửa là Từ Tử Thanh, Viêm Lương thật sự không biết nói gì hơn. Cô đã không đếm xỉa đến Từ Tử Thanh một thời gian nhưng cô ta vẫn không

buông tha cô. Đây là một loại cố chấp hay sao? Viêm Lương không thể hiểu được, vì vậy cô chẳng buồn mở miệng.

Từ trước đến nay, Từ Tử Thanh thích đến là đến, không cần biết Viêm Lương có hoan nghênh hay không. Cô ta thản nhiên tiến lại gần, đặt một tấm thiệp mời được thiết kế rất đẹp lên bàn làm việc của Viêm Lương. “Hai giờ chiều mai, Secret sẽ tổ chức buổi họp báo ra mắt sản phẩm trên toàn cầu. Tôi ở lại công ty làm thêm đến bây giờ, đi qua đây thấy cô vẫn chưa về nên tới đưa thiệp mời cho cô”.

Viêm Lương không thèm liếc tấm thiệp, mắt vẫn dán vào màn hình vi tính. “Tôi không rảnh”.

“Cô không có thời gian hay không có dũng khí dự buổi họp báo?”. Viêm Lương không ngẩng đầu cũng biết Từ Tử Thanh đang dương dương tự đắc đến mức nào.

Thấy Viêm Lương không tiếp lời, không phản bác, không tức giận, thậm chí không có bất cứ phản ứng nào. Từ Tử Thanh cố ý nhấn mạnh: “Tôi nghe nói gần đây cô đeo bám anh chàng công tử của tập đoàn Minh Đình. Vì nhãn hiệu hết thời Nhã Nhan, đến lòng tự trọng cô cũng không cần? Điều này chẳng phù hợp với tính cách của cô

chút nào”.

Viêm Lương tiếp tục giả câm giả điếc.

Khiêu khích thế nào Viêm Lương cũng tỏ ra thờ ơ, cuối cùng Từ Tử Thanh cũng mất hứng, cô ta quyết định kết thúc cuộc độc thoại vô vị: “Hai giờ chiều mai, hy vọng cô có thể tham dự. Cô hãy đến để xem Nhã Nhan rốt cuộc thua kém Secret ở điểm nào?”.

Lần này Viêm Lương tháo kính, ngẩng đầu nhưng vẻ mặt cô như không hề nghe thấy những lời nói vừa rồi của Từ Tử Thanh. Cô lạnh lùng lên tiếng: “Đi từ từ, không tiến!”.

Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng chịu thất bại trước thái độ lạnh nhạt của Viêm Lương, cô ta quay người, đi nhanh ra khỏi phòng. Hóa ra, biện pháp không để Từ Tử Thanh chiếm ưu thế chính là không thèm để ý đến cô ta. Viêm Lương không ngờ lại có cách đơn giản như vậy.

Vừa định đeo kính để tiếp tục làm việc, di động của Viêm Lương chợt đổ chuông. Trên màn hình hiện số điện thoại cá nhân của Tưởng Úc Nam. Cô vừa bắt máy, đối

phương đã hỏi ngay: “Em đang ở công ty à?”.

Cô hơi ngẩn người trước câu hỏi không đâu của anh. “Đúng vậy, sao thế?”.

“Xuống dưới đi, tôi đợi em dưới lầu”.

Viêm Lương càng ngạc nhiên. “Chẳng phải anh đi công tác sao?”.

“Ừ, tôi vừa xuống máy bay”.

Giọng nói của anh vẫn lãnh đạm như thường lệ, thậm chí có phần mệt mỏi, nhưng Viêm Lương dường như vẫn nhận ra ý nghĩa sâu xa trong câu nói của anh, anh vừa xuống máy bay liền đến công ty tìm cô.

Viêm Lương bất giác cất giọng ngờ vực: “Anh tìm tôi... có chuyện gì sao?”.

“Ừ”.

“Gì cơ?”.

“Tôi muốn gặp em”.

Đứng trong thang máy đi xuống, Viêm Lương cảm thấy rất nực cười. Cô còn cả núi công việc chưa xử lý xong, vậy mà cô không thể khống chế bản thân lao ngay xuống gặp anh.

Lúc Viêm Lương vẫn đang đấu tranh tư tưởng, thang máy đã dừng ở tầng một. Trong đầu rõ ràng có một tiếng nói ngăn cản nhưng đôi chân không chịu tuân theo sự kiểm soát của đại não, sải bước dài đi ra cửa lớn.

Lúc này là tối muộn, đại sảnh rộng lớn chỉ có người bảo vệ trực ban đang ngồi ngủ gà ngủ gật, xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Gót giày của Viêm Lương nện cồm cộp xuống nền nhà. Cho đến khi gần tới cửa ra vào, cô mới cố ý đi chậm lại. Cô lấy lại vẻ bình tĩnh, từ tốn đẩy cửa kính, bước ra ngoài.

Vào thời khắc Viêm Lương mở cửa, cô như bước vào một thế giới khác, bởi Tường Úc Nam đang chờ bên ngoài, mỉm cười với cô. Cô vẫn cố ý đi thật chậm đến

trước mặt Tưởng Úc Nam, không ngờ anh giơ tay nhìn đồng hồ. “Một phút rưỡi”.

Nghe câu này, Viêm Lương có dự cảm chẳng lành, không ngờ bị anh hỏi thẳng: “Em cũng nhớ tôi phải không?”.

“Anh đừng có tự mình đa tình như vậy! Từ trước đến nay, hiệu suất làm việc của tôi lúc nào cũng cao”.

Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương chối bay chối biến, Tưởng Úc Nam cũng không cố chấp mà đôi co với cô, mở cửa xe giúp cô. “Em muốn đi ăn đêm ở đâu?”.

Viêm Lương lên xe, cô không ngờ vụ ăn uống cuối cùng biến thành đi siêu thị mua đồ, về nhà tự nấu. Thậm chí cô không nhớ ai là người đề xuất ý kiến vớ vẩn này. Viêm Lương chỉ biết đi theo anh vào siêu thị, mua đồ, mở cửa nhà cô để Tưởng Úc Nam xách túi lớn túi nhỏ đi vào trong.

Tất nhiên, Viêm Lương không quên thông báo trước: “Tôi không biết nấu ăn”.

Tướng Úc Nam thản nhiên đón nhận “tin buồn”: “Tôi biết là được rồi”.

Viêm Lương tuyệt đối không tin anh biết nấu ăn. Thấy anh xắn tay áo, cô còn cho rằng Tổng giám đốc Tưởng làm cho có lệ, nhưng khi một đĩa mì thơm phức, đầy màu sắc đặt trước mặt, cô mới biết thế nào là “sự thật mạnh hơn mọi lời hùng biện”.

“Quả thật không nhận ra bàn tay anh ngoài biết kiếm tiền còn biết nấu nướng nữa. Tôi tưởng anh là quý công tử sống trong nhung lụa, không phải làm lụng vất vả cơ đấy!”.

“Em quên trước đây em từng nói, tôi chỉ là người làm thuê cao cấp hay sao?”. Tướng Úc Nam vừa nói vừa đưa đĩa cho Viêm Lương.

Viêm Lương nếm thử một miếng, quả thực rất ngon. Cô cầm đầu ăn, năm phút sau mới phát hiện điều bất thường. Cô ngẩng lên nhìn Tướng Úc Nam ở phía đối diện. “Anh không ăn à?”.

“Tôi không đói”.

“Chính anh đề xuất ra ngoài ăn đêm cơ mà?”.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, vẻ mặt như muốn nói cô đã biết rồi còn hỏi. “Đó chỉ là cái cớ để gặp em mà thôi”.

Viêm Lương ngây người trong giây lát. Tưởng Úc Nam liền làm ra vẻ ngạc nhiên: “Đừng nói với tôi là em không nhận ra đấy nhé!”.

Viêm Lương nói không lại anh. Đối mặt với người này, im lặng là cách duy nhất khiến bản thân không chịu thiệt thòi. Nhưng Tưởng Úc Nam cố ý dẫn dụ cô, anh rút tờ giấy ăn đưa cho cô, ra hiệu cô lau miệng. Sau đó, anh nói bằng giọng tiếc nuối: “Có một thứ tôi rất muốn ăn, tiếc là đắt quá, ngàn vàng khó đổi”.

“Gì cơ?”.

Tưởng Úc Nam hơi híp mắt. Đây là động tác quen thuộc của người đàn ông này khi anh muốn biểu đạt một ý đồ mờ ám nào đó.

Đối diện với ánh mắt đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh từ tốn trả lời: “Là em”.

Viêm Lương nhanh chóng suy nghĩ, cô nên có phản ứng thế nào, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không ngờ câu trả lời của cô là: “Tôi rất mệt, hơn nửa ngày mai tôi rất bận”. Nói xong, cô chỉ hận không thể tự vả vào miệng mình.

Quả nhiên Viêm Lương “vẽ đường cho hươu chạy”, đáy mắt Tưởng Úc Nam thoáng qua một tia ngạc nhiên. Sau đó, anh nhún vai. “Không sao cả, đợi khi nào thể lực của em dồi dào cũng chưa muộn”.

Chỉ bằng một câu nói, Tưởng Úc Nam làm Viêm Lương cứng họng. Tâm trạng rối bời, cô nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lời giải thích hợp lý cho câu vừa rồi. Cuối cùng, cô chỉ có thể trầm mặc.

Sáng hôm sau, Viêm Lương và nhóm nhân viên của cô đến trụ sở của tập đoàn Minh Đình dự cuộc họp với các giám đốc cùng một số người có liên quan của Minh Đình.

Bên cô chuẩn bị tài liệu chu đáo, thể hiện thái độ rất có

thành ý. Về điều khoản phân chia lợi nhuận, Viêm Lương cũng có sự nhượng bộ lớn đối với Minh Đình.

Sau hai tiếng đàm phán căng thẳng, cuối cùng phía Minh Đình gật đầu. “Chúng tôi đồng ý để Nhã Nhan đặt quầy tại trung tâm thương mại Minh Đình nhưng hợp đồng tạm thời chỉ ký một năm. Bốn năm còn lại sẽ được ký kết dưới hình thức hợp đồng dự trù. Nếu trong một năm này, Nhã Nhan không đạt thành tích như mong đợi, hợp đồng dự trù sẽ vô hiệu”.

Đây không phải là kết quả đàm phán tốt nhất nhưng cũng không phải tệ nhất. Ít nhất, Viêm Lương cũng có thời hạn một năm xây dựng lại nhãn hiệu Nhã Nhan. Dù chỉ một năm ngắn ngủi nhưng đối với Nhã Nhan mà nói, có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình là cơ hội khó tìm.

Cuộc đàm phán kết thúc, Viêm Lương và các giám đốc của Minh Đình lần lượt ký tên vào bản hợp đồng. Tuy trong quá trình thương lượng, hai bên có lúc bất đồng ý kiến dẫn đến tranh cãi, nhưng khi đạt được thỏa thuận, đại diện hai bên đều vui vẻ bắt tay nhau.

Giám đốc của Minh Đình gọi điện cho Lộ Chinh báo cáo kết quả cuộc đàm phán. Viêm Lương gật đầu với giám đốc thay lời chào tạm biệt rồi cùng nhóm nhân viên của cô thu

dọn tài liệu ra về. Nhưng mới đi đến cửa phòng hội nghị, Viêm Lương bị một giám đốc gọi lại: “Viêm tiểu thư!”.

Viêm Lương quay đầu. Vị giám đốc tiến lại gần, đưa điện thoại của anh ta cho cô. “Lộ Tổng muốn nói chuyện với cô”.

Chắc Lộ Chinh định nói mấy câu khách sáo như “hợp tác vui vẻ”, Viêm Lương lập tức nhận điện thoại, lên tiếng trước: “Lộ Tổng, cảm ơn anh đã cho Nhã Nhan một cơ hội”.

“Vậy Viêm tiểu thư định cảm ơn tôi thế nào?”. Lộ Chinh hỏi lại khiến cô ngẩn người.

Rõ ràng chỉ nói chuyện qua điện thoại nhưng dường như Lộ Chinh vẫn đoán ra vẻ mặt của cô lúc này, anh mỉm cười. “Hay là thế này đi, tối nay tôi muốn mời cô ăn tối, không biết cô có nể mặt không?”.

Viêm Lương hơi bất ngờ trước lời mời của Lộ Chinh.

Phản ứng đầu tiên của cô là ngẩng đầu nhìn vị giám đốc

của Minh Đình. Tuy biết vị giám đốc không nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và Lộ Chinh nhưng không hiểu sao, cô chợt dạ như người vừa gây ra lỗi lầm gì đó. Cầm điện thoại tránh xa vài bước, cô đang định từ chối, Lộ Chinh đợi lâu không thấy hồi âm, liền tự quyết định: "Sáu giờ tối, tôi đến công ty đón cô, cô thấy sao?".

Viêm Lương do dự vài giây, cuối cùng nhận lời: "Được ạ!".

Buổi chiều, Viêm Lương về công ty dự buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu Secret. Dù Từ Tử Thanh không mời, Viêm Lương cũng sẽ có mặt. Cô muốn xem, nhãn hiệu được xây dựng bởi một đội ngũ tinh anh của Từ Thị liệu có "bắn một phát" đại thành công rực rỡ như dự đoán?

Viêm Lương về đến công ty lúc một rưỡi. Buổi họp báo được tổ chức tại hội trường lớn trên tầng hai mươi tư của tòa nhà Từ thị. Vừa vào hội trường, Viêm Lương nhìn thấy các phóng viên đang lắp đặt máy móc, thiết bị tác nghiệp, cả gian phòng dường như không còn chỗ trống.

Hàng ghế đầu tiên ở bên dưới sân khấu chuyên dành cho lãnh đạo cấp cao của Từ thị. Bảng tên của những người phụ trách dự án Secret xếp theo chức vị cao thấp khác nhau. Tất nhiên, bảng tên "Từ Tử Thanh" đặt ở vị trí

chính giữa.

Các phóng viên nhanh chóng phát hiện ra Viêm Lương, lập tức bao vây lấy cô. Ánh đèn flash không ngừng lóe lên, Viêm Lương chỉ còn cách giơ tay che mắt, khó khăn lắm mới có thể tiến về phía trước.

“Viêm tiểu thư! Tại sao cô không đi cùng chị gái?”.

“Viêm tiểu thư, nghe nói Nhã Nhan vừa triển khai hợp tác chiến lược với Minh Đình, đó có phải sự thật không?”.

“Viêm tiểu thư, tập đoàn Lê Bạc cũng tổ chức buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới dành riêng cho thị trường châu Âu vào đúng hai giờ chiều hôm nay, cô nghĩ thế nào về sự trùng hợp này?”.

“Trước đây tôi phỏng vấn cô Từ Tử Thanh, cô ấy nói Từ thị và Lê Bạc từ trước đến nay luôn có mối quan hệ tốt đẹp, không cần thiết phải cạnh tranh đến mức sút đầu mẻ trán như tin đồn. Nhưng khi đồng nghiệp của chúng tôi phỏng vấn Chủ tịch Giang Thế Quân, Chủ tịch Giang lại nói có lòng tin giành được chiến thắng trong cuộc cạnh tranh với Từ thị. Viêm tiểu thư, cô có thể tiết lộ một chút về

thái độ của bố cô trước vấn đề này không?”.

“Viêm tiểu thư...”.

Tiếng nói lao xao bên tai, Viêm Lương thậm chí còn không nghe rõ câu hỏi của đám phóng viên. Tốn rất nhiều sức lực mới có thể thoát khỏi đó, cô đi qua cánh cửa bên trái sân khấu vào trong hậu trường.

Từ Tử Thanh đang ở phía sau sân khấu tiến hành kiểm tra lần cuối trước khi buổi họp báo diễn ra. Thấy Viêm Lương đi về phía mình, cô ta không khỏi kinh ngạc.

Từ Tử Thanh quay sang dặn dò tổng giám sát sản phẩm ở bên cạnh rồi tiến lại gần Viêm Lương: “Cô vẫn đến à?”.

“Tôi rất muốn biết thực lực của chị nên đến xem thế nào”.

Có lẽ Từ Tử Thanh thật sự bận rộn nên không đứng lại châm chích Viêm Lương như mọi khi.

Viêm Lương tự tìm một chỗ ở góc phòng rồi ngồi xuống như một người không liên quan. Trên bức tường trước mặt cô treo hai màn hình cỡ lớn, trong đó, một màn hình phát toàn cảnh bên ngoài hội trường, màn hình còn lại mở một kênh truyền hình, phát sóng trực tiếp buổi họp báo của tập đoàn Lệ Bạc. Từ trước đến nay, Lệ Bạc luôn là đối thủ lớn nhất của Từ thị. Chủ tịch của Lệ Bạc – Giang Thế Quân – là nhân vật rất khó chịu. Có thể thấy, Từ Tử Thanh rất kiêng dè Lệ Bạc.

Ở sau hậu trường cũng có thể theo dõi buổi họp báo bên ngoài, Viêm Lương sợ bị phóng viên làm phiền, cô không muốn xuất đầu lộ diện nên quyết định ở lại trong hậu trường.

Sắp đến hai giờ, Từ Tử Thanh và nhóm nhân viên Secret của cô ta lần lượt rời khỏi phòng nghỉ. Viêm Lương lịch sự cảm ơn lời mời của bọn họ nhưng vẫn ngồi yên ở đó.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy Từ Tử Thanh trên màn hình.

Từ Tử Thanh và một số lãnh đạo cấp cao của công ty ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Chỉ có phó giám đốc phụ trách dự án Secret lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì,

thay mặt lãnh đạo công ty chào hỏi giới truyền thông.

Khách mời tham dự buổi họp báo hôm nay, ngoài phóng viên của các tờ báo lớn, còn có các chuyên gia trang điểm nổi tiếng, đại diện các nhà phân phối mỹ phẩm trên toàn cầu, người mẫu quảng cáo... Tất nhiên không thể thiếu đối tác khu vực Bắc Mỹ - Johnny Weir.

Màn hình phát cảnh Từ Tử Thanh đang cúi đầu trao đổi với Johnny Weir vài giây mới quay lại sân khấu chính.

Người mẫu và chuyên gia trang điểm đã sẵn sàng. Dưới sự sắp đặt của Từ Tử Thanh, buổi họp báo như một show diễn cao cấp, đầy cảm giác lạnh lẽo.

Đèn trên sân khấu tắt dần, báo hiệu buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Viêm Lương xem chương trình của buổi họp báo, gồm tiết mục giới thiệu bộ sản phẩm trang điểm mắt Cảm giác tương lai, sản phẩm trang điểm mặt và bộ sản phẩm kem lót nền Hoàn mỹ. Bởi khuyết điểm của làn da người da trắng như tàn nhang, lỗ chân lông... nghiêm trọng hơn người châu Á nên sản phẩm kem lót nền Hoàn mỹ được

Từ Từ Thanh coi trọng nhất, tập trung giới thiệu ở phần thứ tư của buổi họp báo.

Buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu Secret được tiến hành từng bước theo chương trình định sẵn, Viêm Lương tạm thời chuyển sự chú ý sang buổi họp báo của Lệ Bạc trên màn hình bên cạnh.

Trong khi sản phẩm chủ đạo của Secret được giới thiệu ở phần cuối buổi họp báo, Lệ Bạc lại công bố sản phẩm chủ đạo ở ngay phần hai.

Bên này, tổng giám sát sản phẩm của Secret còn đang giảng giải khái niệm chỉnh thể của bộ sản phẩm trang điểm mắt Cảm giác tương lai, tổng giám sát sản phẩm của Lệ Bạc đã trình trọng giới thiệu: "Tiếp theo, tôi xin giới thiệu bộ sản phẩm kem lót Cao thanh...".

Viêm Lương sững sờ trong giây lát.

Cô cúi đầu nhìn tờ chương trình của Secret, lại ngẩng lên nhìn bộ kem lót gồm năm sản phẩm của tập đoàn Lệ Bạc đang được chiếu cận cảnh trên màn hình, đầu óc chưa kịp có phản ứng, Viêm Lương đã lao nhanh ra cửa.

Khi Viêm Lương chạy đến khu vực sân khấu, tổng giám sát sản phẩm của Secret nói: “Tiếp theo, tôi xin giới thiệu nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay: bộ sản phẩm kem lót Hoàn mỹ...”.

Giây phút đó, Viêm Lương như hóa đá.

Đưa mắt xuống hội trường, Viêm Lương thấy không ít phóng viên đang nghe điện thoại. Tuy cô không biết nội dung những cuộc điện thoại đó nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ như phát hiện ra lục địa mới, cô có một dự cảm không lành. Lúc này, cô cũng chẳng thể làm gì hơn, chỉ đứng đó nhìn trợ lý của Từ Tử Thanh vội vàng đi đến trước mặt cô ta, cúi đầu thì thầm điều gì đó, bất chấp ống kính camera ở xung quanh. Trợ lý càng nói càng nôn nóng, sắc mặt Từ Tử Thanh dần trở nên trắng bệch. Viêm Lương chưa bao giờ thấy bộ dạng này của người chị gái giỏi nguy trang của cô. Ngay cả lúc cô vạch trần sai sót của cô ta về vụ sản phẩm Nhã Nhan không đạt tiêu chuẩn trước mặt bố cô, Từ Tử Thanh cũng không hoảng hốt, lo sợ như bây giờ.

Từ Tử Thanh vội vàng rời khỏi hội trường. Sau đó, có người bảo tổng giám sát sản phẩm đang chủ trì buổi họp báo dừng lại. Hội trường hỗn loạn trong giây lát. Bàn

trưng bày bộ kem lót Hoàn mỹ gồm năm sản phẩm đang đặt trên sân khấu được đẩy vào bên trong. Một loạt hành động giấu đầu hở đuôi làm đám phóng viên mắt sáng lên như mèo thấy mỡ, bọn họ xông ra khỏi khu vực dành cho giới truyền thông, lao lên sân khấu, vây quanh tổng giám sát sản phẩm.

“Đồng nghiệp của chúng tôi ở chỗ Lê Bạch vừa gửi tin nhắn...”.

“Một bên là kem lót Hoàn mỹ, một bên là kem lót Cao Thanh, liệu có sự trùng hợp như vậy không?”.

“Tên sản phẩm hơi giống, bộ sản phẩm cũng giống nhau, chuyện này là thế nào?”.

Trong lúc tổng giám sát sản phẩm không biết ứng phó như thế nào, một đám bảo vệ từ ngoài hội trường tràn vào để giữ trật tự. Các phóng viên bị ép quay lại khu vực dành cho giới truyền thông. Sau đó, Từ Tử Thanh cũng trở về vị trí. Cô ta lấy micro từ tay tổng giám sát sản phẩm, lên tiếng: “Xin lỗi quý vị! Vừa rồi chúng tôi phát hiện trình tự buổi họp báo xảy ra chút vấn đề, bây giờ chúng ta lại tiếp tục”. Một câu nói vỗ về tất cả mọi người.

Thế nhưng trong khi đám phóng viên hồi hộp chờ đợi sự ra mắt của bộ sản phẩm kem lót nền Hoàn mỹ, buổi họp báo bỗng đổi thành tiết mục chuyên gia trang điểm hướng dẫn trang điểm tổng thể.

Có phóng viên đứng dậy kháng nghị: “Hướng dẫn trang điểm là nội dung tiết mục tiếp theo, bây giờ phải là phần giới thiệu sản phẩm kem lót Hoàn mỹ mới đúng”.

Người đó vừa dứt lời, các phóng viên khác nhao nhao tán đồng. Ống kính máy ảnh từ các góc đều dồn về phía Từ Tử Thanh ở hàng ghế đầu tiên.

Đến tổng giám sát sản phẩm trên sân khấu cũng im bật, đưa mắt xin ý kiến của Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh nhìn tổng giám sát, gật đầu ra hiệu hãy mặc kệ sự khiêu khích của đám phóng viên, tiếp tục chủ trì buổi họp báo.

Đứng bên cạnh theo dõi tình hình một lúc, Viêm Lương quyết định rời khỏi hội trường. Trợ lý của Từ Tử Thanh đi ngang qua cô, nói vào điện thoại: “Thư ký Lý nói Tổng giám đốc sắp đến rồi...”.

Câu nói này lọt vào tai Viêm Lương. Tưởng Úc Nam đến

đây? Cô dừng bước, nhưng sau đó vẫn nhanh chóng rời khỏi hội trường.

Tập đoàn Lệ Bạc đúng là cơn ác mộng của Từ thị.

Buổi họp báo tối tệ kết thúc sớm hơn dự kiến nửa tiếng. Phần giới thiệu bộ sản phẩm kem lót Hoàn mỹ bị cắt bỏ. Mặc dù vậy, sản phẩm chủ đạo của nhãn hiệu Secret này đã bị gán tội ăn cắp bản quyền. Kem lót Hoàn mỹ liệu có được tung ra thị trường?

Trước khi làm rõ nguyên nhân tại sao sản phẩm Cao thanh của tập đoàn Lệ Bạc giống hệt Hoàn mỹ của Secret, có lẽ không thể đưa Hoàn mỹ ra thị trường. Nhưng nếu loại bỏ Hoàn mỹ, Secret sẽ mất khâu cơ bản nhất và cũng là khâu quan trọng nhất của quá trình trang điểm là kem lót nền, có nghĩa bộ sản phẩm trở nên không hoàn chỉnh, người mua đương nhiên sẽ không hài lòng.

Đối với Viêm Lương, sự thất bại của Từ Tử Thanh là một chuyện đáng mừng, nhưng bỗng nhiên phát hiện mình đang vô cùng lo lắng cho hoàn cảnh của Secret, cô không khỏi giật mình.

Chìm trong tâm trạng mâu thuẫn, Viêm Lương bật máy tính xem tin tức về sự kiện kem lót nền Hoàn mỹ trên các trang báo mạng. Mãi đến sáu giờ chiều, cô mới chợt nhớ ra, hôm nay cô nhận lời mời ăn tối cùng một người nào đó.

Viêm Lương vội vàng tắt máy tính, điện thoại của cô bỗng đổ chuông.

Đúng sáu giờ, giờ giấc của người đó thật chính xác.

Viêm Lương bắt máy. Giọng nói từ tốn của Lộ Chinh truyền đến: “Tôi đang ở dưới tòa nhà Từ thị”.

Thái độ của Lộ Chinh tuy lịch sự nhưng có vẻ “duy ngã độc tôn^[1]”, đây là cảm nhận đầu tiên của Viêm Lương khi nghe anh nói.

[1] Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn: là thuyết trong Phật giáo, có nghĩa là: Trên trời, dưới đất chỉ một mình ta mà thôi.

“Tôi sẽ xuống ngay”. Viêm Lương vừa nói vừa xách túi rời khỏi văn phòng.

Lộ Chinh đưa Viêm Lương đến một nhà hàng sang trọng và ẩm cúng, là nơi thích hợp để hẹn hò. Viêm Lương mặc bộ đồ công sở, không thích hợp đi hò hẹn. Cô lại phân tâm, càng không thích hợp cho một buổi hò hẹn. Mấy món ăn đã được dọn lên, Lộ Chinh đang thông thả thưởng thức món gan ngỗng. Ở phía đối diện, Viêm Lương lần thứ năm không tập trung.

Cuối cùng, Lộ Chinh không thể giữ thái độ lịch sự, anh cau mày buông dao đĩa, ngẩng đầu nhìn Viêm Lương. "Viêm tiểu thư, món ăn ở đây khiến cô thất vọng hay tôi làm cô thất vọng?".

Đến lúc này Viêm Lương mới định thần. Cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, giả vờ không nghe thấy câu hỏi của anh: "Tôi đang tập trung ăn uống, anh vừa nói gì vậy?".

Ánh mắt Lộ Chinh cho thấy anh thật sự chịu thua cô nhưng vẫn mỉm cười lắc đầu. "Tôi chỉ muốn hỏi đồ ăn có hợp khẩu vị của cô không?".

Cả hai cùng xuống nước, tránh làm không khí của buổi gặp gỡ thêm ngột ngạt.

Viêm Lương cảm thấy cô nên tìm đề tài nói chuyện. Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cô mở miệng: “Chắc Lộ Tổng thường xuyên đến đây, hình như nhân viên phục vụ đều quen biết anh?”.

Sắc mặt Lộ Chinh tốt hơn trước nhiều. Tuy “tốt hơn trước” nhưng chỉ là khóe miệng anh hơi cong lên. “Đây là nhà hàng Pháp xếp hạng nhất, nhì trong cả nước, các món ăn đều rất chuẩn”.

Lộ Chinh thừa dịp nhắc đến một chuyện: “Từ đầu đến giờ cô thường xuyên lơ đãng, có phải do chuyện xảy ra giữa Secret và sản phẩm của tập đoàn Lệ Bạc?”.

Viêm Lương lập tức thay đổi sắc mặt.

Lộ Chinh phân bua: “Cô yên tâm đi, tôi không phải người thọc mạch, tôi sẽ không hỏi cô điều gì”.

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định chuyển chủ đề khác, không ngờ Lộ Chinh nói thêm một câu: “Điều duy nhất tôi cảm thấy hiếu kỳ là, tôi nghe nói quan hệ giữa cô và chị gái... Tôi còn tưởng cô sẽ không lo lắng. Không ngờ cô lo đến mức...”.

Vừa nói anh vừa cầm đĩa chỉ vào đĩa thức ăn vẫn còn nguyên trước mặt Viêm Lương. “Cả bữa tối hầu như không động đũa”.

Buổi hẹn này có được coi là vui vẻ không? Viêm Lương cho rằng khá tệ hại, nhưng Lộ Chinh không nghĩ như vậy, anh nói: “Lần sau chúng ta tới chỗ khác”.

Viêm Lương chỉ cười cười mà không lên tiếng, nhận lời hay từ chối tùy Lộ Chinh tự hiểu.

Trong thang máy đi xuống chỉ có Lộ Chinh và Viêm Lương. Cả hai đều không lên tiếng, một người trầm mặc không biết đang nghĩ gì, một người lần thứ sáu thất thần... May mà thang máy xuống nửa chừng, một phụ nữ dẫn theo một đứa trẻ đi vào thang máy. Đứa trẻ rất nghịch ngợm, chạy nhảy vòng quanh. Người phụ nữ giơ tay tóm đứa bé, nó cười khanh khách, tiếng cười ấy bỗng khiến trái tim Viêm Lương lắng xuống. Dù vậy, trong đầu cô vẫn vương vấn chuyện của công ty. Từ Tử Thanh, Secret...

“Cẩn thận!”. Bỗng có người nhắc nhở cô.

Viêm Lương định thần, chỉ thấy đứa bé giẫm phải đồ

chơi của mình, trượt chân ngã về phía cô. Cô đứng không vững, ngã dúm về một bên. Đúng lúc đó, một cánh tay rắn chắc ôm vai cô. Nhìn lên, cô thấy gương mặt của Lộ Chinh. Về mặt anh không có gì thay đổi, vẫn bình thản như thường lệ nhưng cánh tay rõ ràng siết chặt hơn.

Lúc này, thang máy dừng ở một tầng nào đó, kêu “ding dong” một tiếng rồi mở cửa. Lộ Chinh cũng buông tay khỏi vai Viêm Lương. Cô vội cúi đầu tránh ánh mắt anh, vì vậy cô đã bỏ qua gương mặt ngỡ ngàng của đôi nam nữ đang đứng đợi ngoài thang máy.

Lúc Viêm Lương điều chỉnh tâm trạng và ngẩng đầu, đôi nam nữ đã đi vào thang máy.

Đó là... Tưởng Úc Nam và Từ Tử Thanh.

Khi Viêm Lương nhìn thấy Tưởng Úc Nam, anh đã trở lại vẻ mặt vô cảm. Ánh mắt anh lướt qua Viêm Lương, dừng lại ở Lộ Chinh. “Lộ Tổng!”.

Lộ Chinh tỏ ra ngạc nhiên: “Trùng hợp quá, hai vị cũng đến đây ăn tối à?”.

Tướng Úc Nam mỉm cười thay câu trả lời. Viêm Lương quay về một bên, coi Tướng Úc Nam và Từ Tử Thanh như không tồn tại. Bốn người đi thang máy thẳng xuống bãi đỗ xe.

Trong bữa ăn, Viêm Lương đã lén nhắn tin cho trợ lý của cô, bảo trợ lý lái ô tô của cô đến nhà hàng. Cô viện cớ còn có việc ở công ty nên đi xe của cô về chứ không để Lộ Chinh tiễn.

Ô tô chậm rãi rời khỏi bãi đỗ xe, Viêm Lương nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong đầu cô bỗng xuất hiện hình ảnh Tướng Úc Nam và Từ Tử Thanh cùng đi vào thang máy. Đúng lúc này, xe đột ngột phanh "kít". Viêm Lương liền mở mắt. Cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đứng trước đầu xe đã đi sang bên cạnh, mở cửa xe cho cô ngồi.

Viêm Lương giật mình: "Tướng Úc..."

Không đợi cô nói hết câu, người ở bên ngoài đã lạnh lùng cắt ngang: "Tôi bảo em đi làm ăn, chứ không bảo em đi bán thân!".

Viêm Lương còn chưa mở miệng, trợ lý của cô đã tròn

mắt. “Tổng giám đốc!”.

Viêm Lương trừng mắt với người trợ lý, ngăm báo anh ta đừng làm mất hết khí thế của cô. Sau đó cô từ từ quay lại, tỏ vẻ như lúc này mới nhìn thấy Tưởng Úc Nam. “Tổng giám đốc, hóa ra là anh à? Sao anh đột nhiên chặn xe của tôi? Anh tìm tôi có việc gì?”.

Tưởng Úc Nam không bận tâm trước thái độ trêu ngươi của Viêm Lương, đưa mắt về phía trợ lý của cô. “Cậu xuống xe!”.

Người trợ lý không hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng bị khuất phục bởi ánh mắt lạnh lùng của Tưởng Úc Nam. Anh ta ngoan ngoãn xuống xe, đi đến trước Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam không nhìn người trợ lý, cúi đầu ngồi vào vị trí tài xế.

“Tổng giám đốc, anh...”. Người trợ lý hoảng hốt kéo cánh cửa bên ghế lái, ngăn Tưởng Úc Nam đóng cửa xe.

“Này! Anh...”. Viêm Lương cũng nhào người về phía trước.

Nhưng đáp lại cô và người trợ lý là tiếng đóng sập cửa xe rất mạnh. Tưởng Úc Nam nổ máy lái xe đi trong giây lát. Người trợ lý vội nhảy sang một bên để tránh va chạm. Chỉ một loáng, chiếc xe đã biến mất khỏi bãi đỗ xe.

Trên gương chiếu hậu ngoài cửa xe là gương mặt kinh ngạc của người trợ lý, còn gương chiếu hậu trong xe là gương mặt khóc dở mếu dở của Viêm Lương.

Không biết ngoài trời đổ mưa từ lúc nào, ô tô lao đi mỗi lúc một nhanh, nước bắn tung tóe. Vẻ mặt của Tưởng Úc Nam ngày càng lạnh lẽo, bóng gương mặt nhìn nghiêng của anh in trên cửa kính bị nước mưa làm tan vỡ.

Viêm Lương phải nắm chặt tay nắm cửa để giữ thăng bằng, cổ cất giọng bình tĩnh: “Tổng giám đốc định đưa tôi đi đâu vậy?”.

Tưởng Úc Nam tập trung lái xe, không nhìn cô.

“Cuộc hẹn của Tổng giám đốc và Từ Tử Thanh đã kết thúc rồi à?”.

Ô tô phanh kít.

Dù bám vào tay nắm cửa, nhưng theo quán tính, Viêm Lương vẫn bị bắn về phía trước. Cô còn chưa kịp ngừng đầu, bên tai đã vang lên giọng nói đều đều của Tưởng Úc Nam: “Nếu em nói cho tôi biết, em hỏi câu này vì em ghen với chị gái em, không biết chừng tôi sẽ thả em xuống xe ngay bây giờ”.

Viêm Lương nghẹn giọng. Cô cho rằng mình ngực trang rất tốt, vẻ mặt và giọng điệu làm gì có mùi giấm chua. Sau khi xác định rõ điều này, cô tỏ ra tự nhiên. “Dựa vào đâu mà anh can thiệp vào sự tự do của tôi?”.

Xe đã dừng lại, Viêm Lương nói xong liền mở cửa, nhưng vừa chạm vào tay nắm, cô liền nghe tiếng “cạch”. Tưởng Úc Nam đã bấm nút điều khiển, khóa trái cửa xe.

Biết Tưởng Úc Nam khóa cửa, Viêm Lương vẫn cố kéo tay nắm. Sau đó, cô khoanh hai tay trước ngực, làm bộ dạng chống đối. “Rốt cuộc anh có ý gì hả?”.

Trái ngược với thái độ của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bình tĩnh một cách đáng sợ. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi

của tôi”.

“Anh nghĩ tôi sẽ ghen sao?”. Viêm Lương lạnh lùng nói.
“Anh tự đề cao mình quá đấy!”.

Lần này, Tưởng Úc Nam mỉm cười, nhưng đối với Viêm Lương, thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh là một sự hành hạ, cứ như cô lại trở thành con rối, còn anh đứng trên cao điều khiển. Cô cất cao giọng: “Mau cho tôi xuống xe!”.

Tưởng Úc Nam lại nổ máy, phóng xe đi. Anh không còn tỏ ra nóng nảy mà lái xe rất bình tĩnh, nhưng điều đó vẫn không đủ để xóa tan sự bức tức của người phụ nữ ngồi ghế sau.

Hai người đều im lặng, bầu không khí trong xe ngột ngột vô cùng. Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên. Tiếng chuông phát ra từ di động của Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng chuông điện thoại, cô hơi nhú mày nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ như mọi chuyện không liên quan đến mình. Có điều, cô vẫn dỏng tai nghe cuộc trò chuyện của Tưởng Úc Nam.

Cửa xe đóng kín, không nghe rõ tiếng mưa rơi ở bên ngoài, Viêm Lương thậm chí còn nghe thấy rõ giọng nói ngọt ngào của Từ Tử Thanh ở đâu đó bên kia: “Cảm ơn anh hôm nay đã chỉ bảo tôi nhiều điều...”.

“Lời thoại” này... Viêm Lương từng nghe Từ Tử Thanh nói không dưới một lần.

“Bố, cảm ơn bố đã chỉ bảo con nhiều điều. Thật ra con có thể hiểu tại sao Viêm Lương lại thù ghét con như vậy, nhưng con không để bụng đâu ạ...”.

“Châu Trình, cảm ơn anh đã chỉ bảo em nhiều điều. Từ nhỏ, em luôn sống trong sự gièm pha của người khác. Mặc dù trước mặt em, bọn họ đều tỏ ra khách sáo nhưng em biết sau lưng, bọn họ gọi em là “con hoang”. Chỉ có anh luôn đối xử tốt và thật lòng với em...”.

...

Viêm Lương không muốn nghe tiếp. Cô nhào người tới vị trí lái xe, giơ tay bấm nút điều khiển, mở khóa cửa. Tưởng Úc Nam đang mãi nghe điện thoại nên nhất thời

không có phản ứng trước hành động của cô.

Xe vẫn chạy trên đường. Thấy Viêm Lương mở cửa, Tưởng Úc Nam không kịp bấm nút khóa cửa xe mà vội vàng ném điện thoại, túm chặt tay cô, nhưng cô đã nhanh hơn anh một bước, mở toang cửa xe. Tưởng Úc Nam vội đánh ô tô vào lề đường, phanh gấp, xe lập tức dừng lại. Viêm Lương không xông xuống xe ngay như anh dự đoán, cô như có mưu đồ từ trước, nhào người về phía anh... giơ tay rút chìa khóa ô tô rồi mới xuống xe.

Mưa không nặng hạt nhưng chỉ trong chốc lát đã làm mờ mắt người đi bộ dưới đường. Viêm Lương ném chìa khóa xe vào thùng rác ở trên vỉa hè rồi đi nhanh về phía trước. Nhưng hôm nay cô mang giày cao gót nên dù đi nhanh đến mấy, làm sao cô có thể địch nổi một người đàn ông cao hơn mét tám. Cô nhanh chóng bị anh đuổi kịp.

“Em nên sửa đổi tính nết đi! Cứ lao xuống xe như vậy, em không sợ chết sao?”.

Viêm Lương định cãi lại, mĩa mai anh vài câu cho bổ tức nhưng người đàn ông này không cho cô cơ hội mở miệng, anh kéo tay cô quay về ô tô. Lần này Viêm Lương không phản kháng, chỉ lạnh lùng nhắc nhở: “Tôi đã ném chìa khóa đi rồi, anh còn có thể đưa tôi đi đâu?”.

Trong cuộc đo sức vừa rồi, Tưởng Úc Nam tạm thời lép vế. Đây rõ ràng là hành vi thách thức quyền uy của anh. Tưởng Úc Nam đột nhiên đổi hướng, kéo Viêm Lương tiếp tục đi bộ trên vỉa hè.

Suốt quãng đường, Viêm Lương dính nước mưa, ướt như chuột lột, hứng chịu ánh mắt ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ của người qua lại... Cuối cùng, cô bị Tưởng Úc Nam lôi vào một khách sạn gần đó.

Tưởng Úc Nam kéo Viêm Lương đi thẳng đến quầy lễ tân. Lúc này, sắc mặt cô tối sầm. Đối diện với đôi nam nữ nhìn nhau như kẻ thù, làm gì có ai dám mở cửa phòng cho họ!

Cô nhân viên lễ tân hết đưa mắt nhìn Viêm Lương lại quay sang Tưởng Úc Nam. Trông họ không giống một đôi tình nhân đang cãi nhau bình thường, vì vậy cô ta không dám nhận chứng minh thư của Tưởng Úc Nam. Cô ta cẩn thận quan sát bộ dạng ướt rượt đến thảm hại của hai người rồi nhìn xuống bàn tay Tưởng Úc Nam đang túm chặt cánh tay Viêm Lương, cất giọng nghi hoặc: "Vị tiểu thư này... cô...".

Viêm Lương không giã giũa, quét ánh mắt miệt thị về phía Tưởng Úc Nam rồi quay sang nói với cô nhân viên lễ tân: "Tôi bị anh ta lôi vào đây. Tôi không hề quen biết anh ta, xin cô hãy báo công an giúp tôi".

Tưởng Úc Nam không ngờ Viêm Lương lại giờ chiều này. Tuy nghe Viêm Lương đề nghị báo công an nhưng thấy người đàn ông trước mặt có diện mạo điển trai, ăn mặc sang trọng, cô nhân viên lễ tân nghi hoặc, không biết nên xử trí thế nào. Đặt tay lên chiếc điện thoại bàn, cô ta phân vân hồi lâu rồi mới bấm môi nhắc ống nghe.

Viêm Lương thấy vậy liền đặc ý nhìn Tưởng Úc Nam.

Bắt gặp vẻ mặt đó của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam chẳng nói chẳng rằng, đưa hai tay nâng mặt cô, đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi cô.

Sau khi rời khỏi môi cô, hai tay anh vẫn để nguyên một chỗ. Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô ở cự ly gần làm cô rơi vào hoảng loạn, mãi không thể định thần.

Cô nhân viên lễ tân đang chuẩn bị bấm số điện thoại gọi bảo vệ lập tức dừng động tác, nghi hoặc nhìn Tưởng Úc

Nam, cho đến khi anh buông tay khỏi mặt Viêm Lương, đặt chứng minh thư lên quầy lễ tân.

“Tưởng Úc Nam, anh...”.

Viêm Lương chưa nói hết câu liền bị Tưởng Úc Nam cắt ngang: “Chẳng phải em vừa nói không quen tôi? Tại sao lại biết tên tôi?”.

Lần này, dù Viêm Lương giải thích thế nào cũng không thể ngăn cản cô nhân viên lễ tân làm thủ tục thuê phòng cho Tưởng Úc Nam.

Nếu không e ngại mình trở thành trò cười cho những vị khách đi qua đi lại trong khách sạn, Viêm Lương đã ra tay đánh người đàn ông bá đạo này ngay tại đại sảnh khách sạn. Cô cố nhẫn nhịn cho đến lúc ra khỏi thang máy, thấy hành lang không một bóng người, lập tức giật khỏi tay Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông này trông có vẻ không dùng sức nhưng lại giữ cô rất chặt, Viêm Lương không thể thoát khỏi. Cô ngấm nghĩ vài giây rồi quyết định giẫm vào chân anh. Hôm nay Viêm Lương đi giày gót nhọn, đây là một vũ khí lợi

hại. Cô ngấm thật chuẩn rồi giảm mạnh.

Viêm Lương đoán, anh sẽ ngồi sụp xuống vì đau, lúc đó cô có thể thoát khỏi tay anh, chạy vào thang máy.

Tưởng Úc Nam quả nhiên ngồi xuống, nhưng chuyện diễn ra sau đó không như Viêm Lương tưởng tượng. Cô chưa kịp làm gì thì Tưởng Úc Nam chỉ hơi ngồi xuống rồi ôm ngang eo, vác ngang người cô.

Hành lang không một bóng người, Viêm Lương tha hồ vùng vẫy nhưng Tưởng Úc Nam thản nhiên vác cô đi vào phòng. Sau đó, anh ném cô lên giường như ném một thứ đồ vật.

Vừa ngã xuống giường, Viêm Lương lập tức ngồi dậy, thở hổn hển. “Anh điên à?”.

Người vừa vác cô lại rất bình tĩnh như không hề tổn dù chỉ một chút sức lực, anh khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh giường, lạnh lùng theo dõi nhất cử nhất động của Viêm Lương, không hề bị ảnh hưởng bởi cơn giận dữ của cô. Đến khi cô xuống giường đi ra cửa, anh mới có phản ứng, lông mày hơi cau lại, tiến lên hai bước chặn

đường cô.

Lúc này, lớp son phấn trên mặt Viêm Lương đã nhòe nhoẹt, cô trừng mắt nhưng chẳng có chút uy lực nào. Tưởng Úc Nam giơ tay lau vết chì đen trên đuôi mắt cô. Cô lập tức nghiêng đầu né tránh.

Ngay sau đó, cô bị Tưởng Úc Nam bóp cằm. “Em đừng có khó chịu như vậy được không?”.

Viêm Lương lạnh lùng đáp: “Anh muốn tôi bán thân, còn không cho phép tôi tức giận sao?”.

Thái độ của Tưởng Úc Nam lập tức dịu hẳn. “Đó là do tôi bức quá!”.

“Hả? Tổng giám đốc Tưởng trước nay vui buồn đều không thể hiện ra ngoài cơ mà! Anh trở thành người không che giấu được cảm xúc từ lúc nào vậy? Còn nổi cáu với phụ nữ nữa chứ!”.

Viêm Lương vô tình chế giễu nhưng Tưởng Úc Nam giống như bị cô hỏi đúng trọng tâm vấn đề. Thậm chí anh

còn suy nghĩ nghiêm túc, sau đó mỉm cười bất lực. “Đúng vậy, em chỉ cùng anh ta ăn một bữa cơm thôi mà, sao tự nhiên tôi phải tức giận?”. Anh nhìn cô chăm chú, giống như nghi hoặc, cũng giống như đợi cô giúp anh giải đáp thắc mắc.

Tim Viêm Lương đập nhanh. Dưới ánh nhìn của anh, cô dường như tê liệt. Là nhất thời kích động, nhất thời không chịu nổi hay là gì? Viêm Lương nói khẽ: “Tưởng Úc Nam...”.

Cô thường gọi thẳng tên anh như vậy, nhưng giây phút này, giọng cô không giống bất cứ lần nào, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, thậm chí có chút khẩn cầu.

“Anh... anh đừng để bị Từ Tử Thanh cướp đi...”.

Trước mặt Tưởng Úc Nam, cô là một người phụ nữ ấu trĩ, buồn cười, giống đứa trẻ đang hoảng hốt, lo sợ bị người khác cướp mất món đồ chơi yêu thích, nhưng cũng là một người cô độc, quật cường, dũng cảm.

Tưởng Úc Nam nhất thời im lặng.

Ngoài cửa sổ, mưa mỗi lúc một nặng hạt. Trong phòng khách sạn, hai con người mặt đối mặt, mắt đối mắt. Về mặt vốn lạnh lùng của Tưởng Úc Nam... dường như ẩn giấu một tia rung động. Cuối cùng anh đưa tay về phía Viêm Lương như muốn vuốt ve cô, cũng như muốn phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, nhưng trước khi chạm vào làn da của cô, ngón tay anh đột nhiên dừng lại trong không trung... như không nỡ chạm vào. Anh mâu thuẫn, do dự, cử chỉ thâm tình này dường như mang theo một bí mật tàn nhẫn, mà dưới ánh mắt chân thành của đối phương, mọi bí mật trong thâm tâm anh sẽ bị phơi bày.

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam vẫn tiếp tục hành động còn dang dở, ngón tay lướt qua khóe miệng Viêm Lương, vuốt ve bờ môi đẹp đẽ của cô, sau đó tới chiếc cằm thon gọn, anh nâng mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô.

Bởi không biết nên dùng ánh mắt nào để đáp trả người đàn ông trước mặt, Viêm Lương nhất thời nín thở. Không giành được không đáng sợ, không giữ được mới nực cười. Trong hơn hai mươi năm cuộc đời cô đều có sự hiện diện của Từ Tử Thanh đã là một trò cười lớn, vậy mà khi gặp người đàn ông này, cô vẫn luôn yếu thế...

Sau khi nói ra câu đó, Viêm Lương lập tức hối hận. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên muốn phó thác cho số phận, cô cũng nhìn vào mắt anh, như muốn nhìn xuyên qua trái tim anh.

Trước mặt cô đúng là Tưởng Úc Nam mà cô quen biết, nhưng lại có điều gì đó khác biệt. Cô đột nhiên phát hiện, đứng trước mặt cô không phải người đàn ông tùy ý như thường lệ, trong đáy mắt anh xuất hiện một tia mâu thuẫn và do dự.

Sau đó, Tưởng Úc Nam hơi nghiêng người, gạt hết đồ trên chiếc bàn bên cạnh xuống đất, cánh tay còn lại ôm eo Viêm Lương, bế cô ngồi lên bàn.

Theo phản xạ, cô định nhảy xuống bàn nhưng lập tức bị Tưởng Úc Nam giữ chặt hai vai.

“Đừng động đây!”. Anh nói, là giọng ra lệnh.

Lần này, Viêm Lương quyết định phục tùng.

Cô ngồi im ở đó, còn anh đứng giữa hai chân cô. Chiếc bàn hơi thấp nên anh có thể nhìn cô từ trên xuống. Bàn tay anh dừng lại ở ngực cô, chậm rãi giúp cô cởi chiếc áo ướt.

Lòng bàn tay anh nóng bỏng, nóng lạnh giao thoa khiến Viêm Lương bất giác rùng mình. Nhưng tay anh không dừng lâu trên ngực cô mà nhanh chóng dịch chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cởi bỏ những chướng ngại.

Tưởng Úc Nam vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương, hôn lên môi cô. Một bàn tay anh đưa vào trong váy, bàn tay còn lại vuốt ve bầu ngực mẫn cảm của cô. Cuối cùng, cô vô thức bật ra tiếng rên khe khẽ.

Tưởng Úc Nam liền giơ tay che miệng cô. Trong bầu không khí tĩnh mịch, mọi sợi dây thần kinh của cô dường như đều tập trung vào cử động của anh. Để thay đổi sự chú ý, Viêm Lương ôm chặt cổ anh, hôn anh ngấu nghiến. Miệng lưỡi quấn quýt, hơi thở gấp gáp.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam đen sẫm.

Váy của cô đã bị vén lên cao, Tưởng Úc Nam giữ chặt hông cô. Viêm Lương chống tay lên ngực anh, không rõ mình muốn ngăn cản hay đang mong chờ động tác tiếp theo của anh. Tưởng Úc Nam nhấc một chân Viêm Lương, để sát bên hông anh. Sau đó anh hồi hả tiến thẳng vào người cô.

Tưởng Úc Nam vẫn thêm thèm khát nụ hôn cuồng nhiệt của cô. Anh vừa hôn vừa điên cuồng chiếm hữu.

Rất nhanh chóng, Viêm Lương được tận hưởng một sự kích thích chưa từng có. Cô thở hổn hển, chìm đắm trong khoái cảm anh mang lại.

Tưởng Úc Nam không ngừng chuyển động, thứ duy

nhất bất động là ánh mắt kiên nghị của anh. Anh nhìn chăm chú người phụ nữ có gương mặt đỏ ửng, đôi mắt mê man.

Hơi thở nặng nề và tiếng miệng lưỡi quẩn quýt không ngừng vang lên bên tai hai người. Viêm Lương bị anh hôn đến mức đầu lưỡi tê dại, toàn thân như muốn tan chảy. Trong lúc ý loạn tình mê, Viêm Lương không có cảm giác anh đã bế cô, rời khỏi chiếc bàn cứng lạnh để đến với chiếc giường mềm mại.

Khi lưng Viêm Lương vừa chạm xuống giường, anh hơi rút ra.

Người cô mềm nhũn nằm trên giường, còn anh đứng ở cạnh đó. Anh nhắc hai chân cô, cúi xuống nhìn cô.

Viêm Lương bị hoan lạc nhấn chìm, thần trí đã trôi dạt phương nào. Cô mơ màng mở mắt, lập tức giơ tay định che giấu bản thân. Tưởng Úc Nam liền kéo tay cô, động tác nhanh hơn.

Viêm Lương cố gắng đẩy lùi từng đợt sóng tình dục vào cơ thể. Cô định chống tay ngồi dậy, muốn né tránh ánh

mắt của anh, ánh mắt ấy khiến cô không chịu nổi nhưng lập tức bị anh đè xuống. Anh nhấc hai chân cô lên cao, cổ tình dùng ngón tay khiêu khích cánh hoa của cô.

Viêm Lương phải chịu một sự giày vò ngọt ngào, toàn thân như có lửa đốt, đầu óc trống rỗng.

Đến khi anh ngừng hành hạ cô, ga trải giường đã ướt đầm. Tưởng Úc Nam ôm cô sang phía giường bên kia. Viêm Lương cảm thấy anh ra khỏi người cô nhưng cũng chỉ có thể mở mắt theo dõi nhất cử nhất động của anh. Cô không còn chút sức lực để ngồi dậy, hai đùi nhức mỏi vô cùng.

Ánh mắt anh u tối như đêm đen, chỉ có hơi thở và động tác là kịch liệt. Hai chân Viêm Lương cuộn lấy thắt lưng anh. Cô nghe rõ tiếng trái tim đập thành thịch mà không biết là của ai, chỉ biết làn da, xương cốt, thậm chí máu trong người cô đều bị anh đốt cháy.

Viêm Lương vô thức dính chặt vào người anh. Cảm nhận được phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam cười khẽ, cọ cọ vào đầu mũi cô. "Em không chịu nổi à?".

Cô chỉ có thể trả lời anh bằng một nụ hôn.

Tướng Úc Nam đáp lại nụ hôn của cô. Sau đó, anh bế cô ngồi dậy. Viêm Lương ngồi trên đùi anh, hai chân vẫn quặp chặt thắt lưng anh. Anh càng tiến sâu, hai cơ thể lại hòa vào làm một.

Dưới sự giày vò của anh, Viêm Lương bị từng cơn dục vọng nhấn chìm. Đến lúc Tướng Úc Nam cảm nhận nơi sâu thẳm trong người cô không ngừng co rút, nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, cuối cùng anh cũng tiến vào nơi sâu nhất, giải phóng bản thân, đưa cả hai đến thiên đường.

Chương 4: Tiểu sự thành đại sự

Viêm Lương không thể xác định mối quan hệ giữa cô và Tướng Úc Nam dù hai người đã có sự đụng chạm thân mật nhất. Liệu cô và anh có phải người yêu? Nhưng anh thậm chí chưa từng bày tỏ tình cảm với cô.

Đúng là công việc dù khó khăn đến mấy cũng dễ giải quyết hơn vấn đề tình cảm. Nghĩ mãi không ra, Viêm Lương quyết định dồn toàn bộ tinh lực vào công việc. Còn về chuyện tình cảm, khi nào gặp lại Tưởng Úc Nam, cô làm rõ cũng chưa muộn.

Vấn đề tình cảm không như ý muốn, còn công việc lại vô cùng thuận lợi. Hoạt động quảng cáo của Nhã Nhan đạt hiệu quả tốt, lượng tiêu thụ tăng ổn định, sản phẩm được người tiêu dùng tín nhiệm.

Trái ngược với Nhã Nhan, hoàn cảnh của Secret tương đối tồi tệ. Sự kiện Lệ Bạc và Secret đụng nhau về ý tưởng và sản phẩm giống nhau gây ầm ĩ trong dư luận. Viêm Lương nghe nói, bố cô nổi trận lôi đình, tức giận đến mức phải nhập viện. Cổ phiếu của Từ thị cũng bị ảnh hưởng, giảm giá trong mấy ngày liên tiếp.

Dì Lương khuyên Viêm Lương tới bệnh viện thăm Từ Tấn Phu. Cô viện cớ công việc bận rộn, từ chối mấy lần. Đối với Từ Tấn Phu, Viêm Lương từ lâu đã không còn lời nào để nói. Dù gì cô cũng đã mang tiếng bất hiếu, bất hiếu thêm một lần cũng chẳng sao.

Nghe nói Từ Tử Thanh đang điều tra xem khâu nào xảy ra vấn đề. Cả nhóm nhân viên Secret tạm thời nghỉ ngơi. Bởi Lệ Bạc công bố bộ sản phẩm kem lót Cao thanh sớm hơn Secret ba phút nên động thái của dư luận hoàn toàn có lợi cho Lệ Bạc. Trong khi đó, Từ thị đã đổ một khoản tiền cực lớn vào dự án này, vì vậy đối với Từ thị, việc giải quyết khủng hoảng có thể nói là một trận quyết chiến sống còn.

Việc hợp tác giữa Nhã Nhan và Minh Đình dần đi vào quỹ đạo. Sau buổi họp báo, lãnh đạo của Từ thị đều không ra mặt nên rất nhiều phóng viên chặn đường Viêm Lương khi cô tới trụ sở của Minh Đình dự cuộc họp.

Viêm Lương đã bị phóng viên chặn đường mấy lần, lần nào cô cũng im lặng. Đến lần thứ năm bị đám phóng viên bao vây ở bên ngoài tòa nhà Minh Đình, cuối cùng Viêm Lương cũng không chịu nổi, lên tiếng tuyên bố: "Tuy Nhã Nhan và Secret đều thuộc Từ thị nhưng từ trước đến nay, hai nhãn hiệu có ranh giới rõ ràng, không liên quan đến nhau". Nói xong, cô liền đi thẳng.

Hôm nay, cô có cuộc họp với người phụ trách của Minh Đình Square vào lúc mười giờ, bây giờ đã là chín giờ năm mươi lăm phút, cô không muốn đến muộn vì đám phóng viên này.

Thế nhưng cánh phóng viên khó khăn lắm mới bắt được lúc Viêm Lương chịu mở miệng, đời nào bọn họ tha cho cô. Viêm Lương bị vây quanh, không thể tiến vào tòa nhà Minh Đình.

“Viêm tiểu thư, nghe nói Lệ Bạc định kiện Từ thị tội ăn cắp bản quyền, nhà phân phối ở Bắc Mỹ là Johnny Weir định rút hợp đồng?”.

...

Viêm Lương nhìn đồng hồ đeo tay, sắc mặt rất khó coi. “Tôi đã nói Secret và Nhã Nhan không liên quan gì đến nhau. Tôi không nắm rõ tin tức về Secret. Cảm ơn các vị!”.

Viêm Lương đã hết sự nhẫn nại, cô đánh mặt, rào bước. Mười mấy phóng viên bao vây, chặn đường cô. Người trợ lý định giúp Viêm Lương mở đường, nhưng vì là cô gái có thân hình nhỏ bé nên cô ấy nhanh chóng bị đám phóng viên đẩy sang một bên.

“Nghe nói sau sự cố này, Chủ tịch Từ rất thất vọng về Từ tiểu thư, thậm chí còn tức giận đến mức phải nhập viện. Đồng nghiệp của chúng tôi chụp được ảnh luật sư

riêng của Từ thị hai ngày trước thường xuyên ra vào bệnh viện. Có phải Chủ tịch Từ muốn sửa lại di chúc hay không?”.

Tiếng phóng viên léo nhéo bên tai, Viêm Lương vẫn không dừng bước. Cô cúi đầu, đi nhanh về phía trước. Trợ lý của Viêm Lương ở bên cạnh không ngừng lặp đi lặp lại: “Phiền các vị tránh đường! Phiền các vị tránh đường!”.

Đám phóng viên không những không tránh đường mà còn đưa máy ghi âm đến trước mặt Viêm Lương. Cô bức tức, giơ tay gạt đi. Một tiếng “bụp” vang lên, Viêm Lương cảm thấy đầu óc quay cuồng. Theo phản xạ, cô giơ tay ôm trán.

Chiếc camera của phóng viên nào đó đã đập mạnh vào trán Viêm Lương. Cú đập đau đến mức cô loạng choạng, lùi lại vài bước. Đột nhiên có người đỡ lưng cô, giữ cô khỏi ngã. Viêm Lương đang ôm trán nên không nhìn rõ người vừa đỡ cô. Cô chỉ cảm thấy, một bàn tay của người đó đỡ lưng cô, đưa cô đi về phía trước, bàn tay còn lại che đầu cho cô.

Nhờ sự bảo vệ cẩn thận của người đó, Viêm Lương dễ dàng vượt qua đám phóng viên, đi thẳng vào tòa nhà Minh Đình. Khi hai bàn tay của người đó rời khỏi người cô, cô

mới phát hiện anh ta chính là Lộ Chinh.

Trong khi Viêm Lương mặt đầy sát khí, Lộ Chinh chỉ cười cười. “Những tờ báo lớn bây giờ cũng lắm trò, chẳng khác mấy tờ báo lá cải chuyên đăng tin nhảm nhí”.

Viêm Lương quay lại nhìn. Đám phóng viên bị bảo vệ ngăn không cho vào bên trong tòa nhà Minh Đình. Dù cách một lớp cửa kính, bọn họ vẫn không ngừng chụp ảnh, cứ như chỉ cần Viêm Lương và Lộ Chinh đi cùng nhau là có thể trở thành tin tức nóng hổi.

Viêm Lương định giục Lộ Chinh lên tầng trên nhưng anh mở miệng trước: “Chúng ta lên đi, còn đứng ở đây nữa, chỉ e cô và tôi sẽ bị bọn họ viết bậy bạ”.

Viêm Lương gật đầu, đi vào thang máy.

Đến phòng họp chậm năm phút, nhưng vừa đẩy cửa đi vào, cô lập tức ngăn người. Phòng họp trống không. Trên bàn bày đầy tài liệu và nước uống nhưng trong phòng không một bóng người, cô nghi hoặc đi đến chỗ ngồi.

Phía sau có tiếng mở cửa, Viêm Lương quay đầu, hơi bất ngờ khi thấy người đi vào không phải người phụ trách Minh Đình Square mà là Lộ Chinh.

“Lộ Tổng?”.

Lộ Chinh đảo mắt qua phòng họp không người, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh đi đến bên cạnh Viêm Lương, bỏ túi thuốc lên bàn. “Tôi bảo họ hoãn cuộc họp mười phút”.

Viêm Lương đang ngồi, thấy vậy liền đứng dậy nhưng Lộ Chinh nhanh chóng giữ hai vai cô. Cô đành ngồi im.

Lộ Chinh đứng tựa vào bàn, mở túi thuốc, lấy lọ xit giảm đau. Anh cúi xuống định giúp nhưng cô vô thức rụt cổ. Thấy phản ứng của cô, Lộ Chinh giơ tay nâng cằm cô.

Căn cứ vào mối quan hệ của họ hiện nay, cử chỉ của Lộ Chinh tương đối tùy tiện. Anh cũng ý thức được điều này nên lập tức buông cằm cô, nhưng anh không định để cô tự xử lý vết thương. Anh không chạm vào cổ cô mà hất cằm ra hiệu cô ngẩng đầu lên và nhắm mắt.

Viêm Lương do dự trong giây lát, sau đó cô chọn phản ứng giữ thể diện cho đối phương nhất, tức là nhắm mắt theo ý Lộ Chinh. Cảm giác mát lạnh và đau buốt cùng xuất hiện, Viêm Lương phải hít một hơi thật sâu mới không ngẩn rãng. Tuy cô cho rằng mình rất bình tĩnh nhưng bộ dạng của cô vẫn chọc cười Lộ Chinh. Nghe tiếng cười khẽ, Viêm Lương lập tức mở mắt. Anh đang ở ngay trước mặt cô, khoảng cách rất gần. Khi mắt hai người chạm nhau, Viêm Lương nghiêng đầu né tránh. Góc độ này càng khiến Lộ Chinh dễ dàng dán miếng băng lên trán cô.

“Cô chịu đựng giỏi thật đấy, trán sưng vù mà vẫn như không có chuyện gì xảy ra”.

Viêm Lương coi đây là một lời khen. Lộ Chinh đứng tựa vào bàn, hai chân chạm vào đầu gối cô. Viêm Lương hơi xoay ghế quay sang hướng khác, tránh sự tiếp xúc mơ hồ của anh.

Cuộc họp bị hoãn, Viêm Lương chỉ có thể thầm khen trong lòng. Cô thật sự không biết nói chuyện gì, Lộ Chinh lại không có ý rời đi. Hai người trầm mặc một lúc, điện thoại của anh bỗng đổ chuông.

Viêm Lương tuy không ngẩng đầu nhìn nhưng cô vẫn động tai nghe Lộ Chinh nói chuyện điện thoại.

Anh chỉ nói một từ: “Ừ!”.

Lộ Chinh nhanh chóng cúp máy rồi dùng di động lướt web. Viêm Lương còn đang mãi ngắm chậu cây cảnh đặt giữa phòng họp, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của anh: “Bọn họ nhanh thật đấy!”.

“Sao thế?”.

Viêm Lương ngẩng đầu, thấy Lộ Chinh nhếch mép cười nhạt. Anh không giải thích, chỉ nhìn rồi đưa điện thoại đến trước mặt cô.

Viêm Lương đọc nội dung bài báo, cũng cười nhạt.

Hình ảnh Lộ Chinh giúp Viêm Lương thoát khỏi đám phóng viên đã được đăng trên các trang web thương mại và giải trí. Một động tác bảo vệ đơn giản nhưng ở góc chụp đó, tư thế của hai người trở nên vô cùng mờ ám.

Không chỉ có vậy, họ còn giật tit lớn: Sau khi rơi vào

tình trạng nguy cấp, Từ thị chơi canh bạc cuối cùng: Người thừa kế cặp kè với công tử Minh Đình.

Cuộc họp lần này có mặt ba bên, gồm đại diện của Minh Đình, Nhã Nhan và đại lý của Nhã Nhan ở các tỉnh. Sau cuộc họp, Viêm Lương bận rộn đi công tác các tỉnh. Mặc dù đã rời khỏi thành phố đầy thị phi nhưng scandal giữa cô và Lộ Chinh lan truyền với tốc độ chóng mặt. Đi đến đâu cô cũng bị các phóng viên quấy rầy.

Viêm Lương không ngờ một tấm ảnh có thể gây “sóng gió” như vậy, thậm chí nhiều người còn tin đó là sự thật. Viêm Lương tuyệt đối không thừa nhận ánh mắt và vẻ mặt của Lộ Chinh trên tấm ảnh thể hiện sự quan tâm, lo lắng cho cô như tin tức đã đưa.

Dì Lương ngày nào cũng gọi điện: “Chủ tịch bảo nghị tiểu thư đi công tác về thì đến gặp ông ngay”.

Viêm Lương cất giọng mỉa mai: “Sao thế? Bố cháu từ trước đến nay đều mặc kệ, không quan tâm, không hỏi han tới cháu. Dì đừng nói ông ấy đột nhiên nhớ cháu đấy nhé!”.

“Nhị tiểu thư, tình hình sức khỏe của Chủ tịch không tốt lắm, cô mau về nhà đi. Nếu chuyện của cô và Lộ công tử là sự thật, không biết chừng có thể giúp...”.

Dì Lương còn chưa nói xong, Viêm Lương đã cắt ngang: “Dì hãy nói với bố cháu, ông ấy muốn bán con gái là việc của ông ấy, còn cháu không muốn bị đem đi bán”.

Trong thời gian đi công tác, Viêm Lương nhận được vô số cuộc điện thoại cô không muốn nhận. Còn người duy nhất cô muốn nói chuyện lại chẳng gọi cuộc nào. May mà cô bận nhiều việc, buổi tối về đến khách sạn là lẫn ra ngủ. Một tuần trôi qua, thời gian rảnh rỗi của cô cộng lại không đến hai tiếng đồng hồ. Trong hai tiếng đó, cô cầm điện thoại, mở danh bạ, tìm tên “Tưởng Úc Nam” không biết bao nhiêu lần, có lúc cô do dự hồi lâu, nghiến răng bấm nút gọi nhưng điện thoại chưa kịp kết nối lại tắt đi ngay.

Kết thúc đợt công tác, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể về nhà nghỉ ngơi. Nhưng quá trình trở về cũng không đơn giản, cô phải cố tình để lộ tin tức về chuyến bay rồi lại đổi sang chuyến bay khác mới có thể tránh đám phóng viên, về nhà một cách bình an. Mặc dù vậy, Viêm Lương vẫn chưa được nghỉ ngơi vì trán cô vô cùng đau nhức.

Không biết Lộ Chinh xịt loại thuốc nào lên trán cô mà nó ngày càng sưng. May mà thời gian này được nghỉ ngơi, cô có thể tới bệnh viện kiểm tra. Viêm Lương không đến bệnh viện bố cô đang nằm mà tới khám ở bệnh viện khác.

Bác sĩ nhanh chóng cho biết, không phải thuốc của Lộ Chinh có vấn đề mà do gần đây Viêm Lương thường xuyên thức đêm, nghỉ ngơi không điều độ, vết thương không được chăm sóc tử tế nên mới bị đau. Cô lấy thuốc theo đơn của bác sĩ rồi chuẩn bị rời khỏi bệnh viện. Khi đi tới đại sảnh, Viêm Lương tình cờ phát hiện một người ở hành lang đối diện.

Người đó sai bước dài, bóng lưng vô cùng quen thuộc. Tưởng Úc Nam? Viêm Lương không chắc chắn nên vội vã đi theo.

Người đàn ông ở phía trước hết rẽ trái rồi rẽ phải, Viêm Lương suýt để mất dấu hai lần. Cuối cùng cô cũng đuổi kịp, đứng nhìn anh đi vào một phòng bệnh.

Đây là khu vực chăm sóc đặc biệt, một tầng chỉ có ba phòng, ngoài hành lang trang trí như khách sạn năm sao, chi phí chắc không rẻ. Nếu không có mùi thuốc khử trùng nồng nặc, Viêm Lương không nghĩ đây là bệnh viện. Cô ngập ngừng tiến lại gần. Qua cửa sổ phòng bệnh, cô chỉ

có thể nhìn thấy phòng khách bên trong.

Viêm Lương đứng trước cửa, đang suy nghĩ xem có nên đi vào tìm Tưởng Úc Nam không thì nhìn thấy tấm thẻ treo ngoài cửa.

Trên thẻ để tên bệnh nhân: Giang Thế Quân.

CEO của tập đoàn Lệ Bạc... Giang Thế Quân...

Viêm Lương chết lặng trong giây lát. Đầu óc trống rỗng, cô thần thờ đứng đó một lúc lâu. Cuối cùng, không thể kiềm chế hành động theo cảm tính, cô định đẩy cửa đi vào.

Đúng lúc Viêm Lương cầm tay nắm cửa, cánh cửa tự động mở ra. Cô giật mình kinh ngạc, đập vào mắt cô là gương mặt của Tưởng Úc Nam, anh đang đứng đối diện cô. Nhìn thấy Viêm Lương ở ngoài cửa, vẻ mặt Tưởng Úc Nam hơi tối lại.

Hai người mắt đối mắt, Tưởng Úc Nam có phản ứng trước tiên, gương mặt u ám của anh đột nhiên trở nên ấm

áp, anh mỉm cười, lên tiếng: “Sao em lại ở đây?”.

Viêm Lương nhú chặt lông mày, giọng sắc lạnh khác thường: “Câu này tôi nên hỏi anh mới đúng. Tại sao anh lại ở đây?”.

Lời chất vấn của cô khiến vẻ mặt Tưởng Úc Nam trầm xuống. Anh nhú mày quan sát cô, có vẻ rất không vui. Sau đó, anh chẳng nói chẳng rằng, kéo tay cô đi vào phòng bệnh.

Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi đi qua phòng khách, đến bên giường bệnh. Căn phòng bài trí đơn giản, lọ hoa bách hợp ở đầu giường tạo cảm giác ấm áp nhưng sắc mặt của Giang Thế Quân khi nhìn thấy cô đột nhiên lạnh hẳn.

Giang Thế Quân không nói lời nào. Ánh mắt ông ta dừng lại ở bàn tay Tưởng Úc Nam đang nắm tay Viêm Lương. Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Giang Tổng, tôi vẫn giữ ý kiến đó. Từ thị và Lệ Bạch từ xưa đến nay nước sông không phạm nước giếng. Việc Secret và Lệ Bạch trùng ý tưởng là sự thật không thể thay đổi, nhưng không ai có thể đưa ra chứng cứ chứng minh đối phương ăn cắp bản quyền. Vì danh dự của hai công ty, chúng ta nên mỗi người nhường một bước”.

Giang Thế Quân trầm tư, ông ta cúi thấp đầu nên không ai nhìn thấy vẻ mặt thật sự của ông ta. Lúc ngẩng lên, vẻ mặt của ông ta vẫn đầy ngạo mạn. “Lệ Bạc chúng tôi công bố sản phẩm trước các cậu. Dư luận đều đứng về phía chúng tôi, việc gì tôi phải nhượng bộ!”.

Tướng Úc Nam trầm ngâm như muốn tìm lời đối đáp. Viêm Lương hết nhìn Tướng Úc Nam lại nhìn Giang Thế Quân. Bộ dạng tự cao tự đại của Giang Thế Quân quả thực rất đáng ghét, cô không kìm được cất cao giọng: “Giang Tổng, nếu bác không muốn nhượng bộ thì chỉ còn cách “cá chết lười rách”. Trước khi điều tra ra chân tướng sự việc, chúng tôi sẽ yêu cầu cơ quan chức năng không cho hai bên tung sản phẩm ra thị trường. Một khi kem lót Hoàn mỹ của Secret không thể bán ra ngoài, chúng tôi cũng sẽ khiến Cao thanh bị hoãn vô thời hạn. Từ thị chúng tôi ít nhất còn có Nhã Nhan đang mở ra thị trường mới, liệu Lệ Bạc có thể đấu với chúng tôi hay không, điều này rất khó nói”.

Nụ cười ngông cuồng của Giang Thế Quân vụt tắt, nhưng ngay sau đó ông ta nhếch mép, nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt tán thưởng: “Không ngờ một người mới đặt chân vào giới kinh doanh lại có chiêu thâm độc như vậy!”. Ông ta đưa mắt sang Tướng Úc Nam như muốn tìm sự đồng tình, giữa những người đàn ông với nhau: “Lòng dạ

đàn bà quả là nham hiểm nhất!”.

Tướng Úc Nam bấm vai Viêm Lương ra hiệu cô thu lại sự sắc sảo vừa rồi. Viêm Lương im lặng nhìn anh, cô đã quen với việc giao quyền phát ngôn cho Tướng Úc Nam. Anh lên tiếng: “Từ trước đến nay, Giang Tổng luôn quan tâm đến toàn cục, chúng tôi tin ông sẽ không để sự việc phát triển đến mức “cá chết lưới rách”, đúng không?”.

Giọng điệu của Tướng Úc Nam có vẻ khiêm nhường nhưng nghe kĩ, không khó nhận ra một sự uy hiếp ẩn giấu trong đó. Giang Thế Quân hơi sững người, như bị rút chân khí, không nói được lời nào.

Tướng Úc Nam không có ý ở lại lâu hơn, anh thông thả đi đến đầu giường. “Giang Tổng đang bị ốm, chúng tôi mạo muội làm phiền, hy vọng ông hãy suy nghĩ kĩ rồi liên lạc với tôi”. Nói xong, anh từ tốn kẹp tấm danh thiếp vào bó hoa bách hợp.

Tướng Úc Nam và Viêm Lương rời khỏi phòng bệnh. Khi hai người ra ngoài, cửa phòng vẫn chưa khép chặt, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Cô quay sang Tướng Úc Nam: “Tôi còn tưởng...”.

Tưởng Úc Nam lập tức lên tiếng: “Em tưởng gì?”.

Người đàn ông này bày ra bộ dạng biết rồi còn hỏi làm Viêm Lương cảm thấy rất có lỗi. Cô liền chuyển chủ đề: “Giang Thế Quân bị bệnh gì vậy? Trông có vẻ khá nghiêm trọng”.

“Tôi chẳng quan tâm ông ta bị bệnh gì, tôi chỉ quan tâm đến em”. Bây giờ Tưởng Úc Nam mới có thời gian quan sát Viêm Lương. Anh nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu. Đuôi mắt trái của anh giật giật, đây là biểu hiện của riêng anh. “Em đến bệnh viện làm gì vậy?”.

“Quan tâm?”. Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến, Viêm Lương thay đổi sắc mặt ngay lập tức, tâm trạng áy náy của cô chuyển thành bất mãn. “Nếu anh quan tâm đến tôi, tại sao anh không gọi một cuộc điện thoại nào trong hơn một tuần liền?”.

Tưởng Úc Nam ngẩn người, chau mày mỉm cười. “Em và Lộ công tử ầm ĩ như vậy, tôi chỉ là một kẻ làm thuê cao cấp, làm sao dám xen vào!”.

Đây rõ ràng là một câu nói đùa nhưng khiến sự oán

trách tích tụ bấy lâu trong lòng Viêm Lương được dịp bùng phát, cô cất giọng chế giễu: “Anh nói cũng phải, bây giờ cả thế giới đều coi tôi là Lộ phu nhân tương lai. Đến bố tôi cũng chuẩn bị đem bán tôi cho Lộ gia, tôi làm sao dám nhận điện thoại của người đàn ông khác!”.

Mặt Tưởng Úc Nam biến sắc.

Viêm Lương vô cùng thích thú khi có thể chọc tức người đàn ông này. Cô tươi cười vỗ vai Tưởng Úc Nam, giả bộ an ủi: “Tôi và anh đứng đây trò chuyện, nhờ bị phóng viên quay được thì không hay chút nào! Thôi tôi đi đây, chào anh!”.

Nói xong, Viêm Lương lập tức rút tay về trước khi anh bắt được cô. Cô vui vẻ quay người bước đi.

Tưởng Úc Nam vẫn đứng yên ở đó. Viêm Lương đi vài bước bỗng quay đầu, mỉm cười với anh. Gương mặt rạng ngời, ánh mắt đầy vẻ đặc ý như trẻ con của cô giống dòng suối len lỏi vào trái tim cứng rắn của Tưởng Úc Nam, khiến nó trở nên mềm mại.

Lòng anh bỗng rung động. Vẫn biết là không được,

không nên... nhưng anh không thể khống chế sự rung động xuất phát từ con tim.

Viêm Lương quay lưng về phía Tưởng Úc Nam nên cô đã bỏ qua một tia hoảng sợ chưa từng có trong đáy mắt anh. Cô đi chưa được bao xa, Tưởng Úc Nam nhanh chóng đuổi theo, giữ cô lại.

Hai cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt Viêm Lương. Cô bị anh nhốt vào lòng.

“Lộ phu nhân tương lai?”. Tưởng Úc Nam chau mày.

Viêm Lương gật đầu. “Ừm...”, nhưng chưa kịp nói hết câu, miệng cô đã bị chặn lại.

Sau khi kết thúc một nụ hôn kéo dài nửa phút giữa chốn đông người, Tưởng Úc Nam mới hài lòng ngẩng đầu. “Em rõ ràng là người phụ nữ của tôi”.

Lúc Lộ phu nhân tương lai tỉnh dậy trên giường của Tưởng tiên sinh thì trời đã tờ mờ sáng. Sau một đêm hoan lạc, Viêm Lương mệt mỏi đến mức không còn sức để trở

mình. Cô chỉ có thể thông qua sự tiếp xúc của làn da, nhận biết Tưởng Úc Nam rời khỏi giường một lúc rồi quay lại, ôm chặt cô từ phía sau. Ban đêm trời hơi lạnh nhưng vòng tay và cơ thể của người đàn ông ở sau lưng ấm áp vô cùng.

Tưởng Úc Nam một tay ôm eo Viêm Lương, tay kia ném điện thoại lên tủ đầu giường. “Tôi làm em thức giấc à?”.

Viêm Lương đưa mắt nhìn, thấy màn hình điện thoại tối dần, cô mới xác định vừa rồi trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô thật sự nghe thấy tiếng chuông điện thoại chứ không phải đang mơ.

Viêm Lương bất giác dụi mắt. “Nửa đêm nửa hôm ai gọi điện cho anh vậy?”.

“Việc công, cần hỏi ý kiến tôi gấp”.

Viêm Lương định quay người đối diện Tưởng Úc Nam nhưng anh càng ôm chặt cô, lưng của cô dính vào ngực anh. “Giải quyết xong chưa?”.

“Rồi”. Tưởng Úc Nam thuận thế hôn lên vành tai mềm mại của cô. “Ngủ đi!”.

Căn phòng ngủ chỉ có ngọn đèn màu cam tạo không gian mờ ám. Quần áo vứt đầy trên nền nhà là minh chứng của một trận ân ái điên cuồng.

Đôi nam nữ ôm nhau dưới tấm chăn mỏng, một người nhắm mắt mơ màng, một người vẫn mở mắt. Anh mắt anh vốn thâm trầm, lúc này càng trở nên u tối. Lúc sắp ngủ say, cô nghe thấy Tưởng Úc Nam thì thầm bên tai: “Dọn đến đây sống cùng anh”.

Đây không giống trưng cầu ý kiến, cũng không phải ra lệnh mà tựa như đang trần thuật một chuyện đương nhiên. Viêm Lương tựa đầu vào vai anh. “Với thân phận gì?”.

Tưởng Úc Nam trầm lặng một lát, sau đó anh trả lời: “Bà chủ”.

Câu nói của anh như một dòng mật ngọt rót vào trái tim Viêm Lương.

Viêm Lương không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên dần chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi. Trong khi đó, chiếc điện thoại đặt chế độ im lặng trên tủ đầu giường liên tục nhấp nháy, cho đến khi không còn cuộc gọi đến nào nữa, ba chữ "Tử Tử Thanh" mới hoàn toàn biến mất khỏi màn hình.

Mỗi ngày đều là một ngày mới, nhưng trong đầu Viêm Lương chỉ quanh quẩn mấy chuyện phiền não: tình hình tiêu thụ của Nhã Nhan, sự cố của Secret, không thể tránh xa Tử Tử Thanh, Tướng Úc Nam "nóng lạnh" thất thường... Bây giờ cô lại có thêm phiền não mới, đó là mối quan hệ mập mờ với Lộ Chinh.

Hôm nay là một ngày cuối tuần thanh thoi hiếm có, tất nhiên chỉ tính đến trước cuộc điện thoại của mẹ Viêm Lương.

Lúc Viêm Lương tỉnh dậy ở nhà Tướng Úc Nam, mặt trời đã lên cao. Tuy vận động cả đêm nhưng được dịp được ngủ nướng, cô vươn vai thức giấc, tinh thần sảng khoái, trong lòng cảm thấy một sự thỏa mãn chưa từng có.

Một bên giường trống không, quần áo tối qua ném đầy dưới đất không còn nữa, chắc có người đã dọn dẹp phòng ngủ. Viêm Lương cuộn chăn xuống giường, mở tủ

quần áo, rút ra một chiếc sơ mi nam mặc tạm rồi đi dép lê ra khỏi phòng.

Vừa tới phòng khách, cô liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang ở trong phòng bếp phía đối diện. Anh quay lưng về phía cô, bận rộn làm gì đó. Viêm Lương tiến lại gần mới phát hiện Tưởng Úc Nam đang chuẩn bị đồ ăn, bên cạnh anh là nồi canh bốc khói nghi ngút. Một tay anh cầm muôi múc canh, một tay kẹp điều thuốc lá, bộ dạng trông rất thú vị.

Viêm Lương nảy ra ý, nghịch ngợm, cô bỏ dép lê, rón rén tiến lại gần Tưởng Úc Nam. Khi cô đến sau lưng anh, anh vẫn chưa phát hiện ra. Cô giơ tay định hù dọa nhưng khi tay cô gần chạm vào thắt lưng anh, anh đột nhiên quay đầu, đối mặt với cô ở cự ly gần.

Gương mặt Tưởng Úc Nam đầy vẻ cảnh giác. Sau khi nhìn rõ Viêm Lương, ánh mắt anh mới trở nên dịu dàng. Hai cánh tay Viêm Lương khẽ run trong không trung, nhưng trong giây lát, Tưởng Úc Nam kéo cô đến trước ngực anh.

“Anh nấu món gì vậy?”.

“Mỳ ống”.

Viêm Lương nhớ lần trước anh cũng xào mỳ ống cho cô ăn. Cô nghi hoặc chọc chọc ngón tay vào ngực anh. “Không phải anh chỉ biết nấu mỗi món mỳ ống đấy chứ?”.

Tưởng Úc Nam túm đầu ngón tay cô. “Đừng xem thường anh như vậy!”. Vừa nói anh vừa hất cằm về phía bàn ăn ở đằng sau.

Viêm Lương quay đầu nhìn. Vừa rồi cô chỉ nghĩ tới chuyện trêu đùa anh nên không để ý đến chiếc bàn ăn. Trên bàn bày một đĩa salad, thịt hun khói, khoai tây rán vàng, trứng rán và xúc xích nóng hổi... Viêm Lương vẫn chưa hết ngỡ ngàng, Tưởng Úc Nam nhếch mép. “Anh là người đàn ông lý tưởng của thời đại mới, kiếm tiền giỏi, nấu ăn cừ, trên giường cũng rất tuyệt”.

Viêm Lương không phản bác, bởi đối diện với một bàn đầy thức ăn, bụng cô đã bắt đầu sôi ùng ục. Về chuyện khả năng bếp núc của anh có đúng là tốt hơn kỹ thuật chăn gối hay không, cô không có thì giờ nghiên cứu. Tưởng Úc Nam vừa nói xong, Viêm Lương đã lao đến bàn ăn. “Em không làm phiền anh nữa, em nếm thử trước đây!”.

Đáng tiếc chưa kịp động đũa, Viêm Lương đã bị Tưởng Úc Nam kéo lại. “Hình như em quên điều gì thì phải...”.

“Gì cơ?”.

“Nụ hôn buổi sáng”.

Nói xong, anh lập tức cúi đầu nhưng Viêm Lương bịt miệng, lùi lại. “Em vẫn chưa đánh răng”.

“Anh không bận tâm”.

Tưởng Úc Nam dùng hành động để chứng minh lời nói của mình. Anh kéo từng ngón tay trên môi Viêm Lương, động tác thông thả, ung dung trong khi ánh mắt rất nóng bỏng.

Thấy mình lại sắp bị đánh bại, Viêm Lương càng cúi thấp. Cô tựa vào vai anh, sống chết cũng không ngẩng lên. “Không được, không được! Em phải đi đánh răng, rửa mặt...”.

Đáp lại cô là tiếng tắt bếp ga. Sau đó, Viêm Lương cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Tưởng Úc Nam bế thốc cô lên, để hai đùi cô kẹp chặt thắt lưng anh. Tư thế như con gấu túi làm Viêm Lương trờng mắt nhìn Tưởng Úc Nam.

Đối diện với ánh mắt hung dữ của cô, Tưởng Úc Nam vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Anh một tay ôm lưng Viêm Lương, tay kia kéo tay cô vòng qua cổ anh, để cô khỏi rơi xuống.

“Tối qua vận động lâu như vậy, anh cũng cần tắm rửa, chúng ta cùng làm đi!”.

“Em...”.

“Phản kháng vô hiệu”.

Nhưng... có người nào đánh rằng trong hoàn cảnh như cô bây giờ? Viêm Lương đứng đánh rằng trước bồn rửa mặt. Tưởng Úc Nam ôm cô từ phía sau, ngẩng cô qua gương. Miệng cô đầy bọt kem đánh răng, trông rất khôi

hài, đâu có gì hay ho mà anh nhìn chăm chú nhỉ?

Viêm Lương quay đầu trừng mắt với Tưởng Úc Nam. Anh cúi xuống định hôn làm cô buộc phải quay lại, tập trung đánh răng.

Việc đánh răng, rửa mặt kết thúc trong sự giám sát kỳ quái, Viêm Lương có cảm giác như được giải thoát. Cô quay người đẩy Tưởng Úc Nam. "Em xong rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!".

Tưởng Úc Nam không trả lời, anh ôm eo Viêm Lương, bế cô ngồi lên bệ rửa mặt.

Chân vừa rời khỏi mặt đất, Viêm Lương liền chống hai tay lên vai anh, không cho anh áp sát. "Anh làm gì vậy?".

"Tôi qua vẫn chưa đã".

Tưởng Úc Nam nói thẳng, không hề tỏ ra xấu hổ. Viêm Lương chỉ tay vào mũi anh, chuẩn bị lên tiếng phê bình: "Anh...".

Nhưng mới thốt ra được một từ đã bị anh bịt miệng bằng một nụ hôn. Đến khi Tưởng Úc Nam hài lòng rời khỏi môi cô, cô thở hổn hển, nói: "Anh đừng có...".

Lại bị anh hôn.

Sau hai, ba lượt như vậy, toàn thân Viêm Lương mềm nhũn. Cô nghĩ thầm, thôi thì để mặc anh muốn làm gì thì làm vậy.

Có lẽ tiêu hao thời gian nhàn rỗi trong nụ hôn không có điểm dừng cũng là sự lựa chọn không tồi. Viêm Lương đưa tay ôm cổ Tưởng Úc Nam, định hôn lại anh. Nhưng anh đã rời khỏi bờ môi cô, lướt xuống dưới.

Bởi nụ hôn không được đáp ứng, theo phản xạ, Viêm Lương nhắm mắt, liếm môi. Tưởng Úc Nam không để cô đợi lâu. Khi anh ngậm nụ hoa trên ngực cô, Viêm Lương nhanh chóng cảm thấy một cơn tê dại lan khắp cơ thể, khiến cô bất giác ngồi thẳng người. Tưởng Úc Nam ôm lưng cô, kéo lại gần, không để cô cách xa dù chỉ một centimét. Anh lại ngẩng đầu hôn lên môi cô, đầu gối tách hai đùi cô. Đây là động tác báo hiệu người thợ săn bắt đầu thưởng thức mùi vị thơm ngon của con mồi... Nhưng đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên.

Viêm Lương và Tưởng Úc Nam, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phân vân không biết nên tiếp tục hay dừng lại.

Cuối cùng, Viêm Lương lắc đầu, đẩy người Tưởng Úc Nam rồi nhảy xuống đất.

Cô vội vàng kéo áo sơ mi. "Em... em đi nghe điện thoại". Nói xong, cô lập tức chạy ra ngoài.

Tưởng Úc Nam vô thức giơ tay tóm lấy Viêm Lương nhưng chỉ chạm vào vạt áo cô rồi lại để tuột mất. Anh đứng yên một chỗ, nhìn cánh cửa phòng tắm mở toang, ánh mắt sẫm lại không biết do dục vọng dâng trào hay vì trầm tĩnh, lạnh lùng.

Viêm Lương chạy về phòng ngủ lấy túi xách trên giá treo quần áo, lục tìm điện thoại và bật máy. Thế nhưng cơ thể cô vẫn chìm trong khoái cảm, linh hồn còn ở trong phòng tắm. Đầu máy bên kia, bà Viêm gọi: "Viêm Lương, Viêm Lương, cô đang nghe đấy chứ?" thì cô mới bừng tỉnh.

“Con đang nghe đây ạ, mẹ nói đi!”. Cô vội trả lời.

“Cô làm gì mà để tôi gọi mấy lần mới trả lời?”. Bà Viêm tỏ ra bức dọc. “Trưa hôm nay về nhà ăn cơm”.

“Con không về”.

Bà Viêm dường như sớm biết con gái sẽ từ chối, lập tức lên giọng dạy bảo: “Cô sống ở ngoài gần nửa năm tôi đều không can thiệp. Tôi để cô tự do thích làm gì thì làm, nhưng lần này cô phải nghe lời tôi. Bối cô nằm viện cô cũng không đi thăm. Hôm nay ông ấy ra viện, cô về nhà ăn cơm đi! Ăn một bữa cơm có mất của cô cái gì đâu!”.

Viêm Lương bắt giác ngẩng đầu, đưa mắt về phía phòng tắm. Tưởng Úc Nam vẫn chưa ra khỏi đó, không biết do anh bị mất hứng hay có tâm tình gì khác. Viêm Lương không muốn dài dòng với mẹ. “Ăn cơm xong con sẽ đi ngay”.

“Tùy cô”.

Viêm Lương thở dài, cúp điện thoại.

Cô đứng dậy, đi về phía phòng tắm, không ngờ đụng phải Tường Úc Nam khi anh bước ra ngoài. Lúc này, Tường Úc Nam như được bao bọc bởi một lớp băng, hoàn toàn khác về nhiệt tình trước đó. Bộ dạng của anh khiến Viêm Lương có cảm giác vô cùng xa lạ.

Cũng phải, cho đến bây giờ, cô và anh chỉ có quan hệ xác thịt, cô thậm chí không biết nhiều về người đàn ông này.

“Em phải về nhà một chuyến”. Giọng nói của Viêm Lương bất giác trở nên xa cách. “Quần áo của em đâu rồi?”.

Tường Úc Nam không lên tiếng, ánh mắt anh dừng trên mặt cô vài giây, sau đó anh đi tới cửa ra vào, nhắc điện thoại treo tường. Viêm Lương ngồi bên giường nghe anh nói chuyện điện thoại, hình như anh bảo tiệm giặt ủi mang đồ tới nhà anh.

Tường Úc Nam nhanh chóng cúp điện thoại, quay về bên Viêm Lương. Viêm Lương đứng dậy, cô nghĩ cô nên nói điều gì đó, chẳng hạn như câu an ủi khi khiến anh mất hứng giữa chừng, hoặc thể hiện thái độ tiếc nuối khi

cô không thể ở lại thưởng thức bữa sáng thịnh soạn mà anh đã mất công chuẩn bị... Nhưng Tưởng Úc Nam đã mở miệng trước: “Đưa chìa khóa nhà em cho anh”.

Viêm Lương ngẩn người. “Gì cơ?”.

“Chắc em không rảnh để dọn đồ, anh sẽ gọi người chuyển giúp em. Tối nay em về thẳng đây là được”.

Lời nói của anh đơn giản nhưng cũng rất thẳng thắn, làm đối phương khó có thể từ chối. Viêm Lương cũng không định cự tuyệt, vì vậy khi Tưởng Úc Nam lục túi xách của cô tìm chìa khóa, cô chỉ im lặng, coi như đồng ý.

Dì Lương há hốc miệng khi bắt gặp bộ dạng của Viêm Lương lúc cô về đến nhà. Nhị tiểu thư của Từ gia lần nào về nhà cũng mặt nặng mày nhẹ, không chút vui vẻ. Lần này cô mang theo nụ cười nhàn nhạt và gương mặt thanh thản. Dì Lương thấy vô cùng khó hiểu nhưng không dám hỏi gì. Trong khi đó, Viêm Lương vô cùng kinh ngạc khi thấy Từ Tử Thanh và Châu Trình cùng về nhà ăn cơm.

Cô bất giác nhìn Châu Trình bằng ánh mắt dò hỏi. “Hai người...”. Ngập ngừng một lúc, cô mới thốt ra lời: “Hai

người hòa giải rồi à? Bây giờ là bạn bè bình thường hay mối quan hệ tiến thêm một bước?”.

Dường như những lời này không thể biểu đạt chính xác mối quan hệ lộn xộn của Từ Tử Thanh và Châu Trình. Châu Trình chỉ cười cười, dường như anh cũng không biết giải thích thế nào.

Cứ như vậy, tất cả mọi người mang theo nghi vấn vào bữa trưa.

Từ Tấn Phu ngồi sẵn ở bàn ăn, vẻ mặt không tốt lắm, ông tỏ thái độ quan tâm và dịu dàng hiếm có với Viêm Lương. Thấy Viêm Lương liên tục xem đồng hồ, ông lên tiếng giải thích: “Đợi thêm lát nữa, còn một vị khách chưa tới”.

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn Từ Tấn Phu, ánh mắt ẩn giấu cảm giác khó hiểu. Từ Tử Thanh và Châu Trình ở phía đối diện cũng rất ngạc nhiên khi nghe từ “khách mời”.

Lâu rồi Viêm Lương mới được bố đối xử bằng thái độ ôn hòa, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, may

mà Từ Tử Thanh nhanh nhẹn hỏi: “Bố, bố mời ai đến nhà mình ăn cơm thế?”.

Từ Tử Thanh vừa hỏi xong, Từ Tấn Phu còn chưa kịp trả lời, bên ngoài đã vọng đến tiếng bước chân. Tiếp đó là một câu xin lỗi đầy vẻ khách sáo: “Tôi xin lỗi đã đến muộn!”.

Viêm Lương như bị ai đó đập mạnh vào đầu. Sững sờ mất ba giây mới có phản ứng, cô đảo mắt một vòng, bắt gặp nụ cười kín đáo của bà Viêm, ánh mắt hòa nhã, hiền từ của Từ Tấn Phu, tất nhiên không thể thiếu vẻ kinh ngạc của Từ Tử Thanh. Sau đó cô mới quay lại nơi vừa phát ra tiếng nói.

Lộ Chinh đi theo dì Lương tới bàn ăn. Anh gật đầu chào hỏi mọi người.

Viêm Lương mở to mắt nhìn mẹ cô đứng dậy, nhường chỗ cho Lộ Chinh. Cảm xúc trong lòng cô lúc này quả thực rất khó diễn tả.

Lộ Chinh không khách sáo, anh gật đầu với bà Viêm rồi ngồi xuống cạnh Viêm Lương một cách tự nhiên, sau đó,

quay sang mỉm cười với cô. Trái ngược với Lộ Chinh, sắc mặt Viêm Lương hằm hằm khó coi.

Từ Tấn Phu lên tiếng: “Ăn cơm thôi!”. Sau đó, ông ta quay sang Lộ Chinh, nói: “Đều là các món ăn thường ngày, không biết có hợp khẩu vị của cậu không?”.

Lộ Chinh vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi. “Cháu không phải người kén ăn đâu ạ!”.

Trong bữa ăn, Lộ công tử cư xử đúng mực, không quá vồn vã cũng không quá xa cách, khiến bầu không khí cũng vui vẻ, dễ chịu. Viêm Lương cố nhẫn nhịn, cầm đũa ăn vài miếng nhưng thái độ tương đối miễn cưỡng.

Bà Viêm mấy lần nháy mắt ra hiệu nhưng Viêm Lương đều lờ đi. Cuối cùng, bà huých cùi chỏ, nói nhỏ vào tai Viêm Lương: “Trong tất cả những người ở đây, cô tiếp xúc với Lộ Chinh nhiều nhất. Sao bây giờ cô chẳng nói câu nào với cậu ta?”.

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn mẹ. Ngẫm nghĩ vài giây, cô quyết định im lặng. Cô gắp một miếng thịt, bỏ vào bát của bà rồi mấp má môi: “Mẹ ăn nhiều một chút ạ!”.

Trước thái độ của con gái, bà Viêm cũng chẳng biết phải làm sao. Viêm Lương lại cúi đầu ăn, cố gắng biến thành người vô hình.

Đúng lúc này, giọng nói của Từ Tấn Phu vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của Viêm Lương: “Lộ Chinh, hóa ra cậu cũng thích món cá om giấm Tây Hồ. Đây là món ăn Viêm Lương nhà chúng tôi thích nhất”.

Lộ Chinh đang định gắp miếng cá om giấm Tây Hồ thì Từ Tấn Phu tinh ý nhìn thấy, nghe ông nói vậy, anh liền thu đĩa về. “Vâng...”.

Lộ Chinh chưa nói hết câu đã bị Viêm Lương cắt ngang. Cô đập mạnh đĩa xuống bàn ăn. Tiếng động lớn làm kinh động những người ngồi quanh bàn. Tất cả dồn ánh mắt về phía Viêm Lương. Cô đứng dậy, nói: “Con ăn no rồi ạ!”. Nói xong, cô rời bàn ăn, đi thẳng lên cầu thang.

Ở đằng sau, Từ Tấn Phu quát lớn: “Viêm Lương!”.

Viêm Lương không đứng lại, thậm chí cô còn đi nhanh hơn. Về phòng mình, cô đóng cửa cái “rầm” rồi thả mình

xuống sofa, túm chặt chiếc gối ôm để trút bực tức.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Viêm Lương cảm thấy hối hận. Cô không nên mất lịch sự như vậy, không nên trực tiếp bày tỏ thái độ. Về điểm này, Viêm Lương tự nhận mình còn thua kém Từ Tử Thanh. Lúc nào cô cũng là người tùy tiện, lỗ mãng, không biết kiềm chế tâm trạng.

Viêm Lương đang tựa đầu vào thành sofa tự kiểm điểm bản thân thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Cô lập tức ngồi thẳng người.

Người đi vào là Từ Tử Thanh.

Viêm Lương lại tựa vào sofa. Từ Tử Thanh tìm cô, quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì mấy việc, cô đã quen từ lâu.

Quả nhiên Từ Tử Thanh ngồi xuống chiếc sofa đơn ở bên cạnh, lên tiếng: "Cô từng nói, tôi rất biết cách điều khiển đàn ông, nhưng hôm nay tôi mới phát hiện tôi còn kém xa cô".

"Quá khen!".

Từ Tử Thanh im lặng.

Đợi mãi không thấy Từ Tử Thanh nói những lời châm chọc như mọi khi, Viêm Lương cảm thấy không quen. Cô nói: “Chị lên đây không phải chỉ để khen tôi câu này đấy chứ?”.

“Tôi nói với bố là lên gác khuyên nhủ cô”.

Viêm Lương liền cười nhạt. “Tôi cũng có thể đoán ra”.

Có lẽ trên thế giới này, không ai hiểu Từ Tử Thanh hơn cô. Viêm Lương định kiểm cố đuổi Từ Tử Thanh thì cô ta nói: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc Tưởng Úc Nam và Lộ Chinh nhìn trúng cô ở điểm gì?”.

Viêm Lương ngẩn người. Cô cũng ra vẻ suy tư rồi cất giọng vẻ ngờ vực: “Giống như tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Châu Trình luôn một lòng với chị”.

“Châu Trình?”. Nhắc đến Châu Trình, Từ Tử Thanh lại có vẻ vênh váo, tự đắc. “Anh ấy...”.

Nhưng cô ta chưa nói hết câu đã bị Viêm Lương cắt ngang: “Bây giờ chị còn thời gian rảnh rồi bàn chuyện đàn ông với tôi sao? Tôi thấy chị nên dồn tinh lực vào “vũng lầy” Secret thì hơn”.

Viêm Lương biết, Secret chính là tử huyệt của Từ Tử Thanh. Quả nhiên, cô vừa dứt lời, Từ Tử Thanh liền thay đổi sắc mặt. Chứng kiến bộ dạng khó coi của Từ Tử Thanh, Viêm Lương nghĩ cuộc trò chuyện vô vị sẽ kết thúc.

Viêm Lương chờ đợi Từ Tử Thanh đứng dậy, rời khỏi phòng, nhưng có vẻ cô ta không hề có ý rời đi, mà thông thả tựa vào thành ghế. “Tôi sẽ có cách, không cần cô bận tâm”.

Lúc này, sắc mặt của Từ Tử Thanh lóe lên một tia hy vọng, vẻ cấp thiết và âu lo, cũng có ẩn ý sâu xa như thể cô ta đã tính được nước cờ tiếp theo.

Viêm Lương không rảnh rồi để nghiên cứu ẩn ý đằng sau biểu hiện phức tạp của Từ Tử Thanh. Cô thực sự muốn đuổi cô ta ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng Từ Tử Thanh lại chuyển chủ đề: “Cô hãy tự lo cho mình đi! Mẹ cô biết không thể kỳ vọng vào cô nên muốn tìm người mua tốt rồi bán quách cô đi...”.

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng vào tiếng động lớn. Từ Tử Thanh im bật. Viêm Lương cất cao giọng: “Ai đấy?”.

Cửa phòng từ từ mở ra. Đập vào mắt Viêm Lương đầu tiên là cánh tay đàn ông đang đẩy cửa. Áo sơ mi kiểu Pháp cắt may tinh tế trông rất quen, cuối cùng thì cô cũng đoán được người ở ngoài cửa là ai.

Quả nhiên là Lộ Chính.

“Xin lỗi đã làm phiền hai cô!”.

Dáng vẻ của Lộ Chính vẫn ung dung, từ tốn. Người đàn ông như anh dù có hành vi nghe trộm thì người khác cũng khó lòng nổi giận. Hơn nữa, anh còn là nhân vật không thể đắc tội. Từ Tử Thanh mỉm cười: “Sao Lộ tiên sinh lại lên trên này?”.

“Tôi mang ít hoa quả cho hai cô”.

Không đợi Viêm Lương mời, Lộ Chính đặt khay hoa quả xuống bàn nước rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Viêm Lương thể hiện sự khó chịu ra mặt, trong khi Lộ Chính lại điềm nhiên như không. Anh trịnh trọng nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện riêng”.

Viêm Lương còn chưa kịp phản ứng. Từ Tử Thanh đã đứng dậy, cất giọng đầy vẻ khách sáo: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước”.

Đi đến cửa, Từ Tử Thanh không quên lấy tư cách là chị gái, lên tiếng nhắc nhở: “Viêm Lương, dù thế nào Lộ tiên sinh cũng là khách, em đừng tùy tiện quá!”.

Viêm Lương coi như không nghe thấy.

Cánh cửa đóng lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người, không ai lên tiếng, cho đến khi Lộ Chính cầm đĩa lấy một miếng táo, đưa đến trước mặt Viêm Lương.

Viêm Lương nhìn miếng táo rồi lại nhìn anh, ánh mắt bộc lộ rõ sự kháng cự. “Anh nghe được đến đâu?”.

“Không nhiều”. Thấy Viêm Lương không có phản ứng gì, Lộ Chinh đưa miếng táo vào miệng anh, vừa nhai vừa nói: “... nhưng cũng không ít”.

“Đường đường là Lộ đại thiếu gia, sao lại có thể giờ chiều nghe lén?”.

“Nếu tôi muốn, liệu tôi có để các cô dễ dàng phát hiện?”.

Viêm Lương á khẩu, đành im lặng nghe anh nói tiếp: “Tôi ở ngoài cửa nghe thấy giọng của cô, đoán cô không muốn nói chuyện với cô ta nên mới đi vào, để cô ta biết ý rời khỏi phòng, coi như tôi giúp cô còn gì?”.

Viêm Lương không bận tâm lời giải thích của Lộ Chinh là thật hay giả. Trầm tư một lát, cô đột ngột lên tiếng: “Nếu có ý định giúp tôi, mong anh hãy vạch rõ ranh giới với gia đình tôi”.

Có lẽ Lộ Chinh chưa từng gặp người nào cầu xin anh bằng thái độ cứng rắn như vậy, anh tủm tỉm cười. “Lý

do?”.

“Tránh xa Từ gia tức là tránh xa phiền phức”.

Trái ngược với tâm trạng căng thẳng của Viêm Lương, Lộ Chinh tỏ ra rất thoải mái, anh lại ăn một miếng dưa vàng rồi mới thông thả nói: “Tốt quá, sở trường của tôi là giải quyết phiền phức”.

“Không phải anh thích tôi đấy chứ?”. Viêm Lương cau mày, hỏi thẳng.

Bộ dạng của cô chọc cười Lộ Chinh. “Xem ra cô và chị gái cô cùng có một nghi vấn?”.

Viêm Lương càng nhúu chặt mày.

Lộ Chinh nói như vậy chứng tỏ anh đã nghe thấy câu nói của Từ Tử Thanh: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc Tưởng Úc Nam và Lộ Chinh nhìn trúng cô ở điểm gì?”. Cô bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ, không biết người đàn ông này nghe được đến đâu.

Thấy Viêm Lương lặng thinh, Lộ Chinh cất giọng trầm trầm: “Chắc cô không biết, thật ra bố tôi cũng có con riêng”.

“Anh nói với tôi chuyện này làm gì?”.

“Đừng có hấp tấp như vậy, cô nghe tôi nói xong đã!”.

“Tuy bố tôi rất lợi hại nhưng mẹ tôi còn ghê gớm hơn. Chỉ cần người em trai cùng cha khác mẹ của tôi đặt chân về nước, cậu ta sẽ không nhận được một đồng nào từ tài sản của bố tôi. Vì vậy cậu ta chỉ còn cách ngoan ngoãn trốn ở nước ngoài, không thể quấy nhiễu thế giới thanh tịnh của tôi”.

Đoán Lộ Chinh đã nói hết, Viêm Lương liền lên tiếng: “Không phải anh cảm thấy thương hại tôi, muốn làm Chúa cứu thế của tôi đấy chứ?”.

Câu nói này của Viêm Lương không khiến Lộ Chinh tức giận, nụ cười trên môi anh càng ôn hòa. “Đây chỉ là một trong những nguyên nhân khiến tôi có hứng thú với cô. Lý do quan trọng hơn...”.

Anh đột nhiên dừng lại, nhìn Viêm Lương chăm chú. Viêm Lương cảm thấy rất sốt ruột nhưng vẫn giả vờ không có hứng thú lắng nghe. Cuối cùng Lộ Chinh từ tốn nói: "Tôi vô cùng hiểu kỳ, không hiểu người phụ nữ như thế nào mới được Tưởng Úc Nam coi trọng như vậy?".

Đáp án này... Viêm Lương không biết nên vui hay nên buồn. Tâm tư có rối bời nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên. "Chẳng lẽ Lộ Tổng cũng muốn so tài cao thấp với Tưởng Tổng về phương diện tranh giành phụ nữ?".

Lộ Chinh không tán thành cũng không phủ nhận, nói: "Có lẽ cô không rõ, ba từ "Tưởng Úc Nam" có ý nghĩa như thế nào. Bố tôi từng nhận xét, Tưởng Úc Nam là nhà quản lý xuất sắc nhất Trung Quốc trong hai mươi năm trở lại đây. Cô nên biết bố tôi từng mời Tưởng Úc Nam về làm CEO của Minh Đình với mức lương rất cao. Mức lương đó cộng với số cổ phần của Minh Đình thì gấp ba lần con số bố cô đưa ra, vậy mà Tưởng Úc Nam kiên quyết từ chối. Chúng tôi còn tưởng lần này anh ta sẽ mở công ty riêng, ai ngờ anh ta lại nhảy sang Từ thị".

Người thuộc hạng "con cháu ông trời" như Lộ Chinh lại đề cao một người làm công ăn lương như thần thánh, Viêm Lương cười, nói: "Nếu Lộ Tổng muốn bày tỏ sự khâm phục với Tưởng Úc Nam, tôi có thể giúp anh chuyển lời đến anh ấy".

Lộ Chinh cũng mỉm cười nhưng lập tức cất giọng nghiêm túc: “Tưởng Úc Nam đồng ý tiếp quản Từ thị, rõ ràng là có ý đồ khác”.

Vừa nói Lộ Chinh vừa mơ hồ liếc qua Viêm Lương. Không khó để nhận ra “ý đồ khác” mà anh ta ám chỉ chính là cô.

Viêm Lương không thích ánh mắt đánh giá phụ nữ như đồ vật của Lộ Chinh. Cô vô thức né tránh. “Có lẽ Tưởng Úc Nam cảm thấy tiếp quản công ty đang trên đà xuống dốc như Từ thị thì có tính thử thách hơn”.

Lộ Chinh không còn hứng thú tiếp tục giải thích, anh nửa đùa nửa thật kết thúc chủ đề này: “Một người phụ nữ có chút năng lực nhưng tính tình rất tệ, ngoài diện mạo xinh đẹp ra còn ẩn giấu sức hút nào khác? Hy vọng sau khi tiếp xúc nhiều với cô, tôi sẽ có câu trả lời xác đáng”.

Một bữa trưa vốn chẳng ra sao, thêm câu nói của Lộ Chinh nên càng trở nên tệ hại.

Từ Tấn Phu định buổi chiều mời Lộ Chinh đi câu cá nhưng bị bác sĩ gia đình ngăn cản: “Chủ tịch vừa xuất viện, cần phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Tốt nhất Chủ tịch đừng đi!”.

Từ Tấn Phu trầm ngâm một lát rồi ra lệnh cho Viêm Lương: “Con cùng Lộ Chinh đi câu cá đi!”.

Điều đáng ngạc nhiên là Viêm Lương không từ chối. Cuối cùng, cô cũng không phải nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt bố mẹ cô trước khi rời khỏi đó.

Tuy nhiên, lúc Viêm Lương cùng Lộ Chinh đi ra ngoài lấy xe, tình hình bỗng thay đổi. Lộ Chinh lịch sự mở cửa xe cho Viêm Lương, cô đứng lại, nói: “Nếu Lộ Tổng không để bụng, tôi xin cáo từ ở đây”.

“Vừa rồi cô nhận lời đi câu cá, hóa ra chỉ là giả bộ trước mặt bố mẹ cô?”.

Anh biết rồi còn hỏi, Viêm Lương mỉm cười thay lời xin lỗi. Sau đó, cô quay người đi về ô tô của mình. Khi Viêm Lương lái xe đi qua, Lộ Chinh vẫn đứng bên cạnh cửa xe. Hình bóng anh dần biến mất trong gương chiếu hậu, nhìn

có vẻ cô độc, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, “con cháu ông trời” này bị đối xử như vậy...

Viêm Lương lái xe thẳng đến nhà Tưởng Úc Nam.

Cô dừng lại ở bãi đỗ xe hồi lâu, mãi chẳng nghĩ được gì. Cuối cùng, cô lặng lẽ xuống xe.

Tưởng Úc Nam đưa cho cô tấm thẻ mở cửa. Vài phút sau, Viêm Lương đã đứng trước cửa nhà anh.

Một khi đặt chân vào căn hộ này, những ngày tháng sau này của cô chắc chắn sẽ đổi khác. Đối với cô, tương lai và tình yêu đều hết sức mịt mù.

Viêm Lương đặt tay lên cửa nhưng không biết có nên bấm chuông hay không. Cô còn đang ngập ngừng, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Tưởng Úc Nam đứng ở cửa như chờ đợi cô từ lâu.

Viêm Lương giật mình. “Anh...”.

Không nghe cô nói hết câu, Tưởng Úc Nam chỉ tay về phía cửa sổ phía đối diện. “Anh đã nhìn thấy xe của em”.

Viêm Lương nghiêng người tránh Tưởng Úc Nam để đi vào phòng khách, liền trông thấy đồng hành lý của mình.

Tưởng Úc Nam ôm Viêm Lương, đưa cô đi vào trong. Viêm Lương quay đầu nhìn anh. Đây là gương mặt rất quen thuộc nhưng cô phát hiện, cô không biết gì về người đàn ông này.

Tưởng Úc Nam dường như nhận ra ánh mắt khác thường của Viêm Lương. Anh hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Bị anh nhìn chăm chăm, Viêm Lương bất giác cắn môi. Thật ra từ lúc đỗ xe, cô đã suy nghĩ xem có nên hỏi thẳng anh vấn đề này.

“Tại sao trước đây anh lại từ chối lời mời của Minh Đình?”.

Bàn tay Tưởng Úc Nam đang đặt trên eo Viêm Lương bỗng cứng đờ. Sau vài giây im lặng, anh bỗng nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm. “Em lại gặp Lộ Chinh à?”.

Viêm Lương không thể không thừa nhận, bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc này trông rất đáng sợ. Rõ ràng là một câu chuyện dễ tài nhưng lại khiến cô tự vấn lương tâm xem mình có làm điều gì sai trái không.

Tưởng Úc Nam không cho cô thời gian xoay sở, hỏi tiếp: “Trưa nay em về nhà, không phải để dự tiệc chiêu đãi con rể tương lai của bố mẹ em đấy chứ?”.

Cô chưa hề hé lộ tin tức, vậy mà anh cũng đoán ra. Viêm Lương bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh thuê thám tử theo dõi cô hay không. Nhưng thắc mắc lớn nhất của Viêm Lương bây giờ không phải vấn đề đó, mà là...

“Tưởng Úc Nam!”.

Cô đột nhiên gọi tên anh bằng một giọng nghiêm túc, làm Tưởng Úc Nam bất giác giật mí mắt.

Viêm Lương cắn môi. “Anh nhìn trúng em ở điều gì?”.

Thực tế chứng minh nghi vấn của cô rất có lý, bởi khi cô hỏi câu này, trên mặt Tưởng Úc Nam xuất hiện vẻ lúng túng. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, nhìn cô bằng ánh mắt rất chân thành, Viêm Lương cho rằng anh sẽ nói những lời tình cảm khiến cô xúc động. Cô nín thở chờ đợi.

Đáp lại sự háo hức của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam tỏ ra nghiêm túc. “Nhìn trúng em ở điểm... cơ thể em mềm dẻo, có thể uốn cong, gấp khúc”.

Một giây... hai giây... Viêm Lương chờ đến mất ba giây, khó khăn lắm cô mới kiềm chế không tung một cú đâm vào gương mặt đáng ghét của người đàn ông này.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, dường như rất hài lòng với câu trả lời đầy hàm ý của anh. Sau đó, anh cất giọng nghiêm túc. “Nguyên nhân anh từ chối Minh Đình rất đơn giản. Minh Đình đã có hệ thống quản lý hoàn thiện, không có tính thử thách bằng một công ty đang trên đà xuống dốc như Từ thị. Anh là người thích đối mặt với thử thách. Tất nhiên, còn có một nguyên nhân khác...”. Tưởng Úc Nam cố ý dừng lại. “Trên chuyến bay về nước, anh tình cờ gặp nhị tiểu thư xinh đẹp, đầy sức cuốn hút của Từ gia.

Anh cho rằng, lợi dụng công việc để giải quyết chuyện riêng tư là một sự lựa chọn không tồi”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Viêm Lương cảm thấy hơi bối rối, cô không phân biệt được Tưởng Úc Nam nói thật hay chỉ trêu chọc mình. Cô cũng không biết nên vui mừng hay nên thờ dài.

Cuối cùng, Viêm Lương bật cười, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tổng giám đốc là người công tư không phân minh như vậy sao?”.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, chấp nhận lời chỉ trích của cô.

Viêm Lương giả bộ kinh ngạc: “Vừa làm việc vừa tán gái, Tổng giám đốc liệu có phẩm chất của một nhà lãnh đạo chuyên nghiệp hay không?”.

Cô vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam liền ôm lưng cô, kéo cô sát vào người anh. Viêm Lương bị anh ôm chặt đến mức nghẹt thở. Gương mặt anh kề sát mặt cô, anh nheo mắt. “Dám phê bình anh công tư không phân minh? Xem ra em vẫn chưa biết thế nào là công tư không phân minh thực sự”.

Viêm Lương nhanh chóng hiểu tại sao lúc Tưởng Úc Nam nói câu này, ánh mắt anh vụt qua một tia nham hiểm.

Hôm sau là thứ Hai, Tưởng Úc Nam không gọi lái xe, đích thân đảm nhiệm công việc của người tài xế, lái xe đưa Viêm tiểu thư đi làm.

Đường bị tắc, tài xế Tưởng tranh thủ ngấu nghiêng bữa sáng trong lúc dừng xe. Lần đầu tiên chứng kiến Tưởng Úc Nam ăn uống nhồm nhoàm, cô thật sự muốn chụp lại cảnh này. Nếu đám lãnh đạo cấp cao lúc nào cũng cung kính, e dè Tưởng Úc Nam mà nhìn thấy bộ dạng ăn như hổ đói của anh bây giờ, không biết phản ứng của bọn họ sẽ ra sao? Chắc sẽ là một màn vô cùng hấp dẫn.

Viêm Lương đang mãi suy nghĩ thì Tưởng Úc Nam đột nhiên ngẩng lên. Chạm phải ánh mắt anh, cô bỗng so vai, rụt cổ.

“Sao em nhìn anh như vậy?”. Tưởng Úc Nam tỏ ra cảnh giác.

Viêm Lương hơi lúng túng, nhưng ngay sau đó, ánh mắt cô xuất hiện một tia tinh nghịch. “Đột nhiên em nghĩ tới một vấn đề”.

“Gì hả?”.

“Thật ra...”. Viêm Lương cố nhin cười. “Anh sinh năm con heo phải không?”.

Thấy mặt Tưởng Úc Nam biến sắc, Viêm Lương liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đắc ý.

Trái ngược với tài xế Tưởng, Viêm tiểu thư ngồi ở ghế lái phụ ăn rất từ tốn. Ô tô còn cách công ty một đoạn đường, cô cũng vừa kịp ăn xong. Cô lấy tờ giấy ăn lau miệng, thong thả nói. “Anh hãy dừng xe ở ngã rẽ phía trước”.

Tưởng Úc Nam không đáp lời, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi. Viêm Lương giải thích: “Lát nữa em sẽ đi bộ đến công ty. Nếu đồng nghiệp thấy em ngồi xe của anh, không biết bọn họ sẽ đồn đại kiểu gì”.

Tất nhiên, Tưởng Úc Nam không để cô toại nguyện. Xe sắp đến ngã rẽ tiếp theo, Tưởng Úc Nam rõ ràng giảm tốc độ, như chuẩn bị dừng lại, nhưng khi Viêm Lương giơ tay định mở cửa, Tưởng Úc Nam liền rồ ga, chiếc xe phóng như bay qua ngã rẽ.

Viêm Lương giật mình hét lớn: “Anh...”.

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu, mỉm cười với cô qua gương. “Đây là trình độ lái xe đỉnh nhất của loài heo rồi, em thông cảm nhé!”.

Anh quả nhiên là loại người có thù tất báo. Viêm Lương tức tối khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh.

Ô tô nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của tòa cao ốc Từ thị. Thở ra vào do tài xế cầm, Tưởng Úc Nam lại lái xe riêng nên bảo vệ không nhận ra, không cho vào. Anh đành hạ cửa kính xe.

Người bảo vệ kinh ngạc khi thấy gương mặt nhìn nghiêng của Tưởng Úc Nam trong ô tô. Anh ta cung kính cúi chào: “Tổng giám đốc!”.

Ngồi ở ghế lái phụ, Viêm Lương chỉ còn cách quay đầu, dùng tay che mặt để tránh bị phát hiện.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe. Anh vừa đỗ xe, Viêm Lương vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, đi vòng ra phía trước. Đúng lúc này, cô bị giữ chặt cánh tay rồi bị một lực lớn kéo lại, làm mất thăng bằng, ngã vào đầu xe.

Viêm Lương nhìn lên liền thấy Tưởng Úc Nam. Cô còn chưa kịp cảm thán người đàn ông này hành động quá nhanh, Tưởng Úc Nam đã tiến lên một bước. Anh chống hai tay lên nắp đầu xe, khóa cô trong lòng.

Tưởng Úc Nam hơi cúi xuống, ép Viêm Lương ngã về sau. Sau lưng cô là đầu xe, cô không còn đường nào để tránh, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh đang ngày càng áp sát.

“Em lại quên một việc rồi”.

Nghe Tưởng Úc Nam nói vậy, Viêm Lương bất giác chau mày. Cô không phải không biết anh đang ám chỉ điều gì, ngược lại còn biết quá rõ “một việc” mà anh nhắc tới.

Trước khi Viêm Lương cự tuyệt, Tưởng Úc Nam cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi cô. Cô mở to mắt, trong đầu vụt qua ý nghĩ đây là bãi đỗ xe.

Bên tai vang lên tiếng động cơ ô tô ngày càng gần. Viêm Lương vừa chịu đựng nụ hôn của Tưởng Úc Nam vừa đưa mắt quan sát động tĩnh qua bờ vai anh.

Một chiếc ô tô đỗ ở vị trí đối diện, có người nhanh chóng xuống xe. Người đó sau khi xuống xe liền phát hiện màn tình cảm ướt át trước mặt. Viêm Lương hoảng hốt đẩy vai Tưởng Úc Nam.

Rõ ràng Tưởng Úc Nam nhận ra có người ở phía sau quan sát hai người nhưng vẫn không chịu dừng lại. Anh ấn đầu Viêm Lương thấp xuống, giấu cả người cô ở trước thân anh. Sau đó, anh tiếp tục nụ hôn táo bạo còn dang dở.

Người kia biết ý, lập tức rời khỏi bãi đỗ xe. Một lúc lâu sau, Tưởng Úc Nam mới buông tha người phụ nữ đang ở trong lòng mình.

Viêm Lương trừng mắt nhìn anh. Cô chạy lại chỗ chiếc

gương chiếu hậu, sau đó không kìm được lên tiếng cầu nhàu: “Anh ăn hết son môi của em rồi!”.

Tưởng Úc Nam giơ ngón tay cái lau khóe miệng, vẻ mặt bình thản ẩn hiện một tia suồng sã. “Viêm tiểu thư hãy từ từ mở mang kiến thức, thế nào mới gọi là “công tư không phân minh” thật sự...”.

Câu nói này văng vẳng bên tai Viêm Lương cho đến tận cuộc họp sáng thứ Hai hằng tuần. Mọi người có mặt đông đủ, Tưởng Úc Nam mới thông thả đi vào phòng hội nghị. Nhìn thấy anh, trong lòng Viêm Lương có cảm giác kỳ lạ không thể nói thành lời.

Cô đành cúi đầu xem tài liệu. May mà cuộc họp thường kỳ nhanh chóng bắt đầu. Tưởng Úc Nam từ đầu đến cuối đều giữ bộ mặt lạnh lùng ở vị trí chủ tịch, Viêm Lương nhẹ nhõm hẳn.

Thời gian này, tâm điểm của công ty đều tập trung vào Nhã Nhan và Secret. Trong khi Secret vẫn giậm chân tại chỗ, Nhã Nhan đã đạt thành tích kinh doanh tốt, tạo nên một sự so sánh rõ ràng.

Đến lượt đại diện nhãn hiệu Secret phát biểu, Từ Tử Thanh mang tin vui đến cho mọi người: "Sau nhiều lần tiếp xúc với Giang Thế Quân, Lê Bạc đã đồng ý hòa giải với chúng ta...".

Việc sản phẩm kem lót Hoàn mỹ bị đụng ý tưởng và không tung ra thị trường theo đúng kế hoạch gây ảnh hưởng không nhỏ đến tình hình cổ phiếu của Từ Thị. Sau mấy ngày giảm giá liên tiếp, giá cổ phiếu của Từ thị hiện nay đã ổn định trở lại, nhưng sự cố này khiến công ty phải chịu tổn thất không nhỏ.

Tướng Úc Nam cất giọng nghiêm nghị: "Tình hình hòa giải thế nào rồi?".

Trên mặt Từ Tử Thanh xuất hiện tia ngượng ngập, cô ta lưỡng lự vài giây rồi nói: "Giang Thế Quân đưa ra điều kiện, Lê Bạc mua đứt sản phẩm kem lót Hoàn mỹ thì mới chấp nhận dẹp yên sự việc".

Viêm Lương nghe nói vậy, lập tức rút cằm xuống bàn. Đáp ứng yêu cầu mua đứt của Giang Thế Quân đồng nghĩa với việc Từ thị thừa nhận sao chép ý tưởng của Lê Bạc? Nhưng ở giây tiếp theo, Viêm Lương liền ngồi thẳng người. Đây là chuyện của Secret, của Từ Tử Thanh, không liên quan đến cô.

Tướng Úc Nam không phát biểu ý kiến. Từ Tử Thanh quan sát sắc mặt của anh, vội vàng giải thích: “Tôi vẫn chưa chấp nhận đề nghị của Giang Thế Quân. Nếu tiếp tục tiến hành hòa giải, tôi tin chúng ta sẽ tìm được cách giải quyết có lợi cho chúng ta”.

Tướng Úc Nam gật đầu.

Tiếp theo đến lượt Viêm Lương phát biểu.

Sau khi báo cáo tình hình tiêu thụ của Nhã Nhan kỳ này, Viêm Lương đề nghị tăng thêm chi phí đầu tư vào quảng cáo, bao gồm cả người đại diện phát ngôn.

Các lãnh đạo cấp cao đều nhất trí với yêu cầu của Viêm Lương. Trợ lý của Viêm Lương thay cô đưa bảng dự toán và văn bản đồng ý đến tận tay Tướng Úc Nam. Tướng Úc Nam xem qua bảng dự toán rồi ký tên vào văn bản đồng ý.

Viêm Lương tiếp tục thuyết trình: “Sau khi CF mới ra lò, đại lý ở các tỉnh sẽ phối hợp cùng chúng ta triển khai một loạt hoạt động quảng cáo mới. Tương tự, chúng ta cũng

sẽ phát CF mới trên các đài truyền hình lớn và ở Minh Đình Square tại các thành phố lớn.

Văn bản đồng ý nhanh chóng được giao đến tay Viêm Lương, đúng lúc cô kết thúc bài báo cáo, nhường chỗ cho đại diện các bộ phận phát biểu. Viêm Lương mở văn bản đồng ý, kiểm tra chữ ký của Tưởng Úc Nam. Cô lập tức ngây người. Trong văn bản đồng ý kẹp một mẫu giấy: "Mười hai giờ, nhà hàng đối diện, phòng VIP số hai".

Là nét chữ cứng cáp của anh.

Viêm Lương lặng lẽ đóng tập tài liệu, cúi đầu một lúc mới có thể lấy lại vẻ mặt bình thản. Cô ngẩng lên, hướng ánh mắt về phía vị trí chủ tịch.

Người ngồi ở đó đang chống cằm, nghiêng đầu, chăm chú nghe một trưởng phòng báo cáo. Gương mặt anh rất điềm tĩnh, đến mức Viêm Lương còn cho rằng, mẫu giấy vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Viêm Lương tới nhà hàng ở tòa cao ốc đối diện vào lúc mười hai giờ ba mươi phút. Vừa đẩy cửa phòng VIP số hai, cô liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngồi một mình bên

bàn ăn, cau mày, cúi đầu xem đồng hồ.

Nghe tiếng cửa mở, Tưởng Úc Nam ngẩng lên, vẻ mặt rất không vui. “Em đến muộn nửa tiếng”.

Viêm Lương dẫu môi, không hề cảm thấy có lỗi khi trễ hẹn. Cô kéo ghế ngồi xuống, Tưởng Úc Nam đành chịu thua cô, quay sang nói với nhân viên phục vụ vừa đi vào: “Dọn đồ ăn được rồi”.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng rời khỏi, Viêm Lương lật quyển thực đơn. “Anh gọi món gì vậy?”.

Tưởng Úc Nam không trả lời, đột nhiên nhìn cô chăm chú. Cảm nhận được ánh mắt của anh, Viêm Lương tiếp tục cúi đầu xem thực đơn. Tưởng Úc Nam đứng dậy, đi đến bên cạnh Viêm Lương rồi ngồi xuống, anh giơ tay nâng mặt cô lên. “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Viêm Lương không thể né tránh, ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn cố tỏ ra thản nhiên. “Gì là gì chứ?”.

Tưởng Úc Nam vẫn nâng cằm, nhìn sâu vào mắt cô. Viêm Lương lúc này bề ngoài vẫn tỏ ra lạnh nhạt nhưng bên trong sóng trào dữ dội. “Ánh mắt em có thể lừa người khác, nhưng không lừa được anh. Em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

Nói xong, anh buông cằm cô, tạo một khoảng cách an toàn và thích hợp cho việc thổ lộ và lắng nghe. Nhìn gương mặt vô hại của Tưởng Úc Nam, tâm tư của Viêm Lương bất giác quay về thời điểm nửa tiếng trước đó.

Thật ra Viêm Lương có thể đến nhà hàng lúc mười hai

giờ như đã hẹn, nhưng cô vô tình đụng phải Từ Tử Thanh trước cửa công ty. Chính xác hơn, cô gặp Từ Tử Thanh đang rời khỏi ô tô của Giang Thế Quân.

Lúc đó, Viêm Lương đứng cách lề đường một đoạn nhưng vẫn có thể nhìn thấy Giang Thế Quân ngồi ghế sau ô tô mỉm cười, cười với Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh đứng bên ngoài xe, hơi cúi xuống, hình như nói điều gì đó với Giang Thế Quân. Sau đó cô ta quay lưng chuẩn bị bước đi, nhưng bị Giang Thế Quân kéo tay làm cô ta buột phải chui nửa người vào trong xe.

Tâm nhìn của Viêm Lương bị Từ Tử Thanh che khuất, nhưng từ tư thế của họ, có thể đoán ra Từ Tử Thanh hôn má tạm biệt đối phương.

Từ Tử Thanh không phải đang ở nước ngoài, cô ta cũng không phải người phụ nữ có tác phong của người phương Tây. Giang Thế Quân càng không phải người đàn ông có mối quan hệ thân thiết với Từ Tử Thanh đến mức cần một nụ hôn tạm biệt...

Viêm Lương đứng bất động.

Sau nụ hôn tạm biệt, Từ Tử Thanh quay người đi vào tòa nhà cao ốc Từ thị. Cô ta cũng ngây người khi nhìn thấy Viêm Lương.

Từ Tử Thanh và Viêm Lương đứng yên lặng nhìn nhau hồi lâu. Chiếc xe chở Giang Thế Quân ở phía sau Từ Tử Thanh vẫn chưa rời đi. Chiếc xe màu đen sáng loáng dưới ánh mặt trời như một khán giả đang chờ xem màn kịch hay.

Viêm Lương phảng phất nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của Giang Thế Quân sau cửa kính màu đen.

Chiếc xe từ từ lăn bánh. Cùng lúc đó, Từ Tử Thanh sai bước đi vào tòa nhà Từ thị. Khi đi ngang qua Viêm Lương, cô ta không hề dừng lại.

Viêm Lương đứng bất động trước tòa cao ốc đông người qua lại. Trong đầu cô hiện lên cử chỉ thân mật của Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân, cả câu nói của Từ Tử Thanh ở cuộc họp ban sáng. "Sau nhiều lần tiếp xúc với Giang Thế Quân, Lệ Bạc đã đồng ý hòa giải với chúng ta".

Viêm Lương thoát khỏi dòng hồi ức, nhanh chóng trở lại phòng VIP của nhà hàng. Cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam.

Chỉ trong giây lát, Viêm Lương đã lấy lại vẻ bình tĩnh. Ngay cả sự phòng bị, cô cũng giấu xuống tận đáy mắt. “Không có gì!”.

“Em...”. Tưởng Úc Nam vừa mở miệng thì có tiếng gõ cửa, anh liền im bật. Nhân viên phục vụ đi vào, bày các món ăn lên bàn.

Chiếc bàn tròn nhanh chóng được xếp đầy những món ăn trông rất hấp dẫn. Viêm Lương bỗng cảm thấy vô cùng đói bụng, cô lấy bát múc canh. Tưởng Úc Nam ngập ngừng như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh không lên tiếng, chỉ cầm lấy bát của Viêm Lương, giúp cô múc canh.

Ăn cơm xong về đến công ty, Viêm Lương ngồi trong văn phòng của mình một lúc lâu. Cuối cùng cô cũng đứng dậy, rời khỏi văn phòng. Vài phút sau, Viêm Lương đã xuất hiện trước cửa phòng giám đốc tài vụ.

Nhìn tấm biển ngoài cửa đề hai chữ: “Châu Trình”, Viêm Lương do dự một lúc mới đưa tay gõ cửa. Bên trong nhanh chóng truyền tới giọng nói quen thuộc: “Mời vào!”.

Viêm Lương căn môi, đẩy cửa đi vào. Cửa vừa mở, cô liền nhìn thấy Châu Trình đang ngồi sau bàn làm việc, vừa ăn cơm hộp vừa xem tài liệu.

Nghe tiếng động, Châu Trình ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên khi thấy Viêm Lương. Anh buông đũa, chào hỏi bằng giọng thân thiết: “Sao em lại đến đây?”.

Chứng kiến bộ dạng bận rộn của Châu Trình, trong lòng Viêm Lương không khỏi bùi ngùi. “Sao giờ anh mới ăn cơm?”.

“Không còn cách nào khác, gần đây phòng anh bận quá!”.

Châu Trình vừa nói vừa nhún vai.

Tổng giám tài vụ^[1] sắp về hưu. Trên thực tế, cả bộ phận Tài vụ đều do một mình Châu Trình chống đỡ. Thời

điểm cuối tháng luôn là lúc bận rộn nhất, Châu Trình không có thời gian ăn trưa cũng là điều dễ hiểu.

[1] Tổng giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.

Sau khi bảo Viêm Lương ngồi chơi, Châu Trình lại cầm cú xử lý văn kiện. Thỉnh thoảng, anh ngẩng lên hỏi han Viêm Lương một, hai câu: "Hôm qua em về nhà ăn cơm, chúng ta không có thời gian nói chuyện tử tế. Ông già định đẩy em cho Lộ Chinh, chắc trong lòng em bức bối lắm phải không? Lúc đó mặt em nhăn như bị rách...".

Viêm Lương cười ngượng ngùng.

Thấy Châu Trình không rảnh để tiếp chuyện, Viêm Lương ngồi trầm ngâm một lúc, cuối cùng, cô quyết định nói thẳng: "Trưa nay em gặp Từ Tử Thanh, chị ta đi cùng Giang Thế Quân".

Viêm Lương rõ ràng thấy bàn tay đang cầm bút của Châu Trình cứng đờ, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, tiếp tục đặt bút xuống tờ văn bản.

Từ đầu đến cuối Châu Trình không hề ngẩng đầu. Thái độ của anh khiến Viêm Lương không khỏi nghi ngờ: "Hình như anh chẳng kinh ngạc lúc nào?".

Bàn tay đang cầm bút của Châu Trình lại bất động. Vài giây sau, anh buông bút, ngẩng lên nhìn Viêm Lương. Gương mặt anh không che giấu vẻ buồn bã nhưng giọng nói rất bình thản: "Tử Thanh tuy bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng từ trước đến nay, cô ấy luôn là người có suy nghĩ riêng, anh... tôn trọng quyết định của cô ấy".

Nói xong, Châu Trình lại cúi xuống xem tài liệu như không có chuyện gì xảy ra. Dường như anh muốn dùng hành động để chứng minh sự "tôn trọng" của anh.

Viêm Lương không thể kìm chế, khẽ "hừ" một tiếng. Cô lăm lăm lặp lại câu nói vừa rồi của Châu Trình: "Anh tôn trọng quyết định của chị ta...". Nói đến đây, Viêm Lương đột nhiên nổi giận. Cô đứng dậy, tiến lại gần, giật cây bút và tập giấy trong tay Châu Trình ném sang một bên. "Người phụ nữ anh thích có thể bất chấp thủ đoạn, kể cả lên giường với một ông già để đạt được mục đích, vậy mà anh còn tôn trọng quyết định của chị ta?".

Đáy mắt Châu Trình thoáng qua một tia tức giận, nhưng từ trước đến nay, khả năng nhẫn nhịn và kiềm chế của

anh luôn rất tốt, vì vậy tia tức giận cũng nhanh chóng tan biến. Anh vẫn điềm nhiên khuyên nhủ Viêm Lương: “Tử Thanh chỉ lợi dụng cảm tình của Giang Thế Quân đối với cô ấy để giải quyết một số việc, không đến mức kinh khủng như em nói đâu!”.

“Anh tưởng con cáo già Giang Thế Quân đó cam tâm tình nguyện chui đầu vào rọ? Muốn đạt được lợi ích từ ông ta, cần phải trả cái giá lớn hơn nhiều lần. Từ Tử Thanh đâu không lại ông ta...”.

Châu Trình im lặng, không phản bác lời cô.

Đến nước này, Viêm Lương chỉ còn cách lắc đầu bất lực. Bàn làm việc bị cô làm loạn cả lên, cô nhìn đồng văn bản lộn xộn trên bàn rồi quay người rời khỏi phòng.

Đến cửa phòng, Viêm Lương chợt dừng bước. Cô quay đầu nhìn người đàn ông đáng thương vẫn ngồi bất động sau bàn làm việc rồi hỏi một câu vĩnh viễn không có đáp án: “Tại sao tình yêu của anh dành cho chị ta lại hèn mọn như vậy?”.

Một tháng sau, sự kiện đụng ý tưởng cuối cùng cũng kết thúc êm đẹp, người phụ trách Secret Từ Tử Thanh và CEO tập đoàn Lệ Bạc đạt được thỏa thuận chung, cùng hưởng sáng chế kem lót Hoàn mỹ. Nhưng hai công ty bán sản phẩm sang hai thị trường châu Âu và Bắc Mỹ, sau này không vượt ranh giới của nhau.

Do dính scandal, Secret tung sản phẩm ra thị trường chậm hai tháng so với kế hoạch, khiến công ty tổn thất đến con số chục triệu, cũng khiến người ngoài giới nghi ngờ năng lực của Từ Tử Thanh. Tuy nhiên, sự nghi ngờ, chất vấn dần lắng xuống, những lời châm biếm của giới truyền thông dành cho đại tiểu thư của Từ gia cũng dần biến mất. Nguyên nhân rất đơn giản, Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân không dưới một lần bị phóng viên bắt gặp cùng nhau ra vào nơi công cộng, nhưng cả hai đều một mực khẳng định bọn họ chỉ là những người bạn lâu năm. Nể mặt Lệ Bạc, giới báo chí không dám đi sâu khai thác mối quan hệ của bọn họ cũng như chĩa mũi nhọn vào Từ Tử Thanh.

Viêm Lương có nghe mẹ cô nhắc đến thái độ của Từ Tấn Phu về mối quan hệ giữa Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân. Nghe nói, bố cô gọi Từ Tử Thanh về nhà, nói chuyện cả buổi chiều trong thư phòng. Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn bình yên vô sự.

Bà Viêm thắc mắc, không hiểu Từ Tử Thanh dùng cách nào để thuyết phục Từ Tấn Phu, Viêm Lương càng không có hứng thú tìm hiểu Secret chính thức tung sản phẩm ra thị trường đồng nghĩa với việc Nhã Nhan sẽ mất ưu thế ở công ty. Trước mắt, Viêm Lương còn có nhiều việc phải bận tâm hơn mấy chuyện không liên quan đến mình.

Cô lại bắt đầu những tháng ngày vô cùng bận rộn.

Trước đây, khi còn sống một mình, Viêm Lương thường làm việc thuê đêm, biến văn phòng thành nhà cũng chẳng ai dám nói “không được”. Nhưng bây giờ tình hình đã khác, cô thường nhận được những cuộc điện thoại bất mãn của người nào đó.

Ví dụ như lúc này, điện thoại trong phòng làm việc của Viêm Lương bỗng đổ chuông. Bây giờ đã hơn một giờ sáng, ai còn gọi điện thoại tới văn phòng cô? Viêm Lương hồ nghi nhắc điện thoại, nhưng cô không lên tiếng, cho đến khi đối phương mở miệng: “Quả nhiên em vẫn ở công ty”.

Viêm Lương ngẩn người.

Cô buông bút, kéo dây điện thoại rồi tựa người vào thành ghế để thư giãn gân cốt, nhất là vùng cổ, vai đã mỏi nhừ. “Chẳng phải anh đi công tác hay sao? Anh về nước từ lúc nào vậy?”.

“Một tiếng rưỡi trước”. Giọng nói của Tưởng Úc Nam đầy vẻ mệt mỏi. “Về đến nhà chẳng thấy em đâu, anh đoán em vẫn ở công ty”.

“Tình hình bắt buộc thôi mà, em đang tiến hành kế hoạch mở rộng Nhã Nhan sang lĩnh vực dược mỹ phẩm vào đầu năm sau. Dự có phương án cụ thể, em sẽ cho anh xem, thời gian tương đối gấp”.

“Lúc anh đi công tác, em bận làm thêm giờ. Anh về rồi mà em vẫn còn làm việc. Xem ra cuối năm anh phải lấy danh nghĩa cá nhân, trao giải thưởng chuyên cần cho em mới được!”.

Giọng nói của người đàn ông này có một sức hút đặc biệt, khiến bao mệt mỏi của Viêm Lương tan biến trong giây lát. Cô không muốn anh nghe thấy tiếng cười của cô, chỉ nhếch môi cười không thành tiếng. Sau đó, Tưởng Úc Nam hỏi tiếp: “Sao em lại khóa cửa ngoài khu văn phòng của em?”.

Viêm Lương tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cô phản ứng rất nhanh, lập tức cất giọng nghi ngờ: “Không phải anh...”.

Không đợi Viêm Lương nói xong, Tưởng Úc Nam đã cắt ngang: “Ra ngoài mở cửa cho anh”.

Giọng nói của anh lọt vào tai Viêm Lương. Cô cầm ống nghe, ngồi thẳng dậy, mất ba giây mới có phản ứng. Vợ vàng ném điện thoại, cô đứng dậy, lao thẳng ra cửa.

Chạy khỏi văn phòng Viêm Lương mới chợt nhớ ra, thẻ cảm ứng vẫn còn ở trên bàn. Cô vợ vàng quay lại lấy thẻ.

Tưởng Úc Nam từ sân bay về nhà nhưng không kịp thay quần áo, vẫn mặc bộ com lê phẳng phiu, đứng bên ngoài chờ cô từ bao giờ.

Viêm Lương cà thẻ, cánh cửa lớn từ từ mở ra. Không đợi cô chạy ra ngoài, Tưởng Úc Nam đã tiến lên một bước, ôm chầm lấy cô.

Tưởng Úc Nam đi công tác một tuần. Nỗi nhớ nhung trong bảy ngày xa cách gói gọn trong một nụ hôn triền miên, mãnh liệt. Bởi cả khu văn phòng không bật đèn, đèn thang máy phía sau Tưởng Úc Nam là nguồn sáng duy nhất. Nụ hôn trong bóng tối càng kín đáo và gợi tình. Do phải ngẩng mặt, cái gáy vốn đang nhức mỏi của Viêm Lương lại càng mỏi hơn, nhưng cô không muốn kết thúc sự giày vò ngọt ngào này.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một luồng sáng chiếu vào. Tưởng Úc Nam chắc cũng nhận ra điều bất thường, toàn thân cứng đờ. Viêm Lương mở mắt, bắt gặp người bảo vệ đang đứng sau lưng Tưởng Úc Nam không xa, anh ta cầm đèn pin chiếu thẳng vào họ.

Viêm Lương vô thức rời khỏi Tưởng Úc Nam, nhưng mới lùi được nửa bước đã bị anh kéo lại, ôm vào lòng.

Tưởng Úc Nam ôm chặt cô, quay lại phía sau. Về mặt anh lạnh lùng đến nỗi người bảo vệ lắp bắp: “Tổng... Tổng giám đốc”.

Tưởng Úc Nam ra lệnh: “Anh có thể đi được rồi!”.

Người bảo vệ vội vàng vâng dạ, tắt đèn pin, quay người rời đi. Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa dần, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, định rời khỏi vòng tay Tưởng Úc Nam nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Tưởng Úc Nam nói nhỏ vào tai cô: “Anh ta vẫn quay đầu nhìn đấy”.

Viêm Lương vội vàng áp mặt vào bờ ngực anh, không dám động đậy. Đến khi cảm nhận được vòng ngực của người đàn ông này rung lên, bên tai lại truyền đến tiếng cười khẽ dịu dàng của anh, cô mới biết mình đã bị lừa.

Viêm Lương đẩy người Tưởng Úc Nam, đưa mắt về phía thang máy. Người bảo vệ đã khuất dạng từ lúc nào, làm gì có chuyện quay đầu nhìn lén?

Viêm Lương đi thẳng về văn phòng. Tuy cô tỏ thái độ quyết liệt nhưng kỳ thực vẫn dỏng tai nghe xem Tưởng Úc Nam có đi theo không. Về đến văn phòng, cô chẳng nói một lời, định khóa trái cửa phòng. Không nằm ngoài dự đoán của cô, cánh cửa lập tức bị một người chặn lại từ bên ngoài.

Tưởng Úc Nam ở ngoài cửa vẫn điềm nhiên như không. “Em giận thật đấy à?”.

Viêm Lương trừng mắt, không lên tiếng.

“Chỉ vì một người bảo vệ thôi sao?”. Tưởng Úc Nam biết rõ còn giả bộ hỏi.

Viêm Lương nhìn anh. Cô cắn răng, cố gắng giữ giọng bất cần: “Tổng giám đốc bận rộn như vậy, đi công tác cả tuần, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi được. Bây giờ tôi rất bận, mong Tổng giám đốc đừng làm phiền”.

Dù Viêm Lương có nguy trang thế nào cũng không thể che giấu tâm tình thật sự của mình. Thấy cô nghĩ một đằng nói một nẻo, Tưởng Úc Nam bất giác nheo mắt cười tủm tỉm. “Chẳng phải vừa xuống máy bay, anh đã đi tìm em ngay còn gì?”.

Viêm Lương chợt nhớ lại, việc anh đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa khiến tim cô đập thành thịch. Thật ra cô cũng không có ý trách móc anh.

Viêm Lương thả lỏng cánh cửa. Tưởng Úc Nam nhân cơ hội lách vào bên trong. Anh dang hai tay ôm eo cô, kéo cô vào lòng. Hai người ngực kề ngực, nghe rõ tiếng hai trái tim đập. Trầm mặc một lúc, Tưởng Úc Nam mở miệng hỏi:

“Còn bao lâu nữa mới có thể về?”.

Viêm Lương quay đầu nhìn tập tài liệu trên bàn, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Khoảng một tiếng nữa”. Thấy rõ quầng thâm dưới mắt Tưởng Úc Nam, ngữ khí dịu dàng hiếm có có lẽ do anh quá mệt mỏi. Anh ôm cô rất chặt. Cô hơi ngả đầu về sau để nhìn anh. “Hay là anh về nhà trước đi!”.

Tưởng Úc Nam tì cằm lên trán Viêm Lương, khẽ gật đầu nhưng vẫn không có ý buông cô ra, như thể quyến luyến, không muốn rời xa. Ôm thêm một lúc, anh mới thả lỏng hai tay. “Anh nghỉ ở sofa một lúc, khi nào em làm xong việc thì gọi anh dậy”.

Nói xong, anh liền quay người đi tới chiếc sofa ở góc phòng.

Người đàn ông cao hơn một mét tám nằm xuống sofa khiến nó không còn khoảng trống. Tưởng Úc Nam chỉ có thể cuộn người, trông giống một chú cún hiền lành, khiến người khác có cảm giác muốn bảo vệ nhưng lại e dè. Đợi anh nhắm mắt, thở đều đều, Viêm Lương mới quay về bàn làm việc.

Kim giờ trên chiếc đồng hồ treo tường lặng lẽ chuyển động. Đèn trong văn phòng sáng trưng, Viêm Lương cảm cúi bận rộn, ánh sáng chiếu xuống người cô tạo thành chiếc bóng dài trên bàn làm việc. Bên ngoài cửa sổ, sắc trời ngày càng tối sẫm, tối đến cực điểm rồi dần xuất hiện tia sáng ban mai. Trời đã tờ mờ sáng.

Cuối cùng cũng xong việc, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Cô tắt máy tính rồi bóp trán thư giãn. Vài giây sau, cô bỗng dừng động tác. Lúc này cô mới chợt nhớ trong phòng còn một người khác.

Viêm Lương đưa mắt về chiếc sofa. Tưởng Úc Nam vẫn đang ngủ say. Ngay cả trong mơ, vẻ mặt của anh cũng rất nghiêm nghị, lông mày nhíu lại. Viêm Lương thuận theo tầm mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, không ngờ đã năm tiếng đồng hồ trôi qua.

Viêm Lương vươn vai, đứng dậy, đi về phía Tưởng Úc Nam. Cô chuẩn bị đánh thức anh nhưng đột nhiên thay đổi ý định. Cô ngồi xõm xuống bên cạnh sofa, lặng lẽ quan sát.

Viêm Lương dường như chưa bao giờ nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngủ. Mỗi khi hai người ở bên nhau, anh đều dậy sớm hơn cô. Đối với Viêm Lương, dáng vẻ của anh lúc này

vô cùng xa lạ. Cô ngấm một lúc lâu, vô thức cúi sát mặt anh, định hôn lên ấn đường đang chau lại của anh.

Khi đôi môi Viêm Lương vừa chạm vào trán Tưởng Úc Nam, anh đột nhiên mở mắt. Dù ngủ say nhưng anh vẫn vô cùng cảnh giác.

Đối diện với ánh mắt đầy cảnh giác của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương chợt có chút hoảng loạn. Cô chống tay xuống ghế, nhồm dậy, ngồi sang chiếc sofa đơn ở bên cạnh.

Tưởng Úc Nam nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay bóp trán, cất giọng khàn khàn: "Sớm biết vậy anh đã giả vờ ngủ say".

Viêm Lương không đáp lại. Tưởng Úc Nam mặc áo vest rồi đi đến trước mặt cô. Một tay anh chống xuống thành sofa, bàn tay còn lại nâng cằm cô. "Sao lại xì mặt ra rồi?".

Viêm Lương nhìn gương mặt dịu dàng gần kề, trong đầu hiện lên hình ảnh ánh mắt cảnh giác của anh. Giác quan thứ sáu của người phụ nữ khiến cô không cười nổi. Cô nhắm mắt, hỏi anh: "Chúng ta bây giờ... là quan hệ gì?".

Tưởng Úc Nam im lặng.

Đợi mãi không nhận được câu trả lời, Viêm Lương ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt chăm chú của người đàn ông này khiến Viêm Lương cảm thấy một sự căng thẳng mơ hồ. Cô mở miệng thăm dò: “Bạn tình trên giường?”.

Viêm Lương vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam liền nhú mày.

Cô hoàn toàn không đoán ra ẩn ý đằng sau vẻ mặt anh lúc này. Cô chỉ thấy vẻ mặt anh bỗng trở nên nghiêm túc, sau đó anh nhếch mép. “Em nghĩ tôi chỉ vì một bạn tình mà bỏ nhiều thời gian và tinh lực như vậy? Còn lo em đá đưa với người đàn ông khác, chịu đựng những cơn cáu giận và tính nết khó chịu của em, nghe em than vãn hết lần này đến lần khác, lấy lòng bố em, đối phó với chị gái em, nửa đêm nửa hôm đến đây đón em?”.

Viêm Lương chưa từng được thấy bộ dạng tức giận của Tưởng Úc Nam. Từ trước đến nay anh luôn là người kiềm chế rất giỏi, đây là lần đầu tiên anh nổi nóng với cô.

“Hay tôi nên lý giải thành, người phụ nữ nào rơi vào

lười tình cũng đều suy tính thiệt hơn như em?". Tưởng Úc Nam nói tiếp.

Lần nay, đến lượt Viêm Lương ngậy người.

"Em...".

Viêm Lương không biết phải mở miệng thế nào. Cô định nói gì đó nhưng lại im bật. Sau đó cô đứng dậy, về bàn làm việc, lấy túi xách rồi đi ra cửa. "Chúng ta về thôi!".

Tưởng Úc Nam nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt chột sáng chột tối. Anh không vội vàng đi theo cô mà gọi điện cho thư ký Lý, dặn dò vài câu rồi mới rời khỏi văn phòng.

Bây giờ là sáng sớm, Tưởng Úc Nam lái xe, Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu về nhà ngủ bù, cô cũng chỉ có thể ngủ hơn một tiếng, vì vậy Viêm Lương định về nhà tắm rửa, ăn sáng xong rồi lại đi làm ngay.

Trong lúc Viêm Lương mơ màng chìm vào giấc ngủ, một hồi chuông điện thoại đánh thức cô. Cô mở mắt mới biết

không phải tiếng chuông từ di động của mình, liền quay sang bên cạnh, thấy Tưởng Úc Nam đang đeo tai nghe, nổi máy điện thoại.

Không biết đối phương nói gì, Tưởng Úc Nam chỉ “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Sau đó, anh đánh tay lái, rẽ sang con đường đi về hướng ngược lại.

Tưởng Úc Nam đột nhiên đổi phương hướng khiến Viêm Lương chờ ra một lúc mới có phản ứng. “Chúng ta không về nhà sao?”.

Giọng Tưởng Úc Nam hơi khác lạ: “Tôi đưa em tới một nơi trước đã”.

Trực giác khiến Viêm Lương liên tưởng đến cuộc điện thoại anh vừa nhận, cô liền hỏi: “Ai gọi điện cho anh vậy?”.

“Thư ký Lý”.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Tưởng Úc Nam làm Viêm Lương hết hứng thú nói chuyện, cô lại tựa vào cửa xe,

tranh thủ chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, chiếc xe bỗng phanh gấp.

Viêm Lương đang nửa tỉnh nửa mê, theo phản xạ xô người về phía trước. Cô lập tức mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ngoài đường rất ít người đi lại, xe cô cũng chỉ thấp thoáng. Những cửa hàng, cửa hiệu hai bên đường vẫn đóng im ỉm. Nhưng có một cửa hàng đang từ từ kéo cánh cửa cuốn lên cao.

Tưởng Úc Nam nhắc nhở Viêm Lương: “Xuống xe”.

Trong cửa hàng, nhân viên phục vụ còn đang sốt ruột chờ cánh cửa cuốn lên hết, Tưởng Úc Nam đã kéo tay Viêm Lương đi vào. Nhìn thấy hai người, nhân viên phục vụ niềm nở chào hỏi: “Tưởng tiên sinh phải không ạ?”.

Nhìn lên tấm biển hiệu, Viêm Lương hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cô cũng cảm thấy rất mơ hồ.

Đây là một cửa hàng vàng bạc đá quý nổi tiếng về nhẫn cưới. Vì chưa đến giờ bán hàng, nhân viên phải vội vàng mở cửa chỉ để tiếp hai vị khách là cô và Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương kinh ngạc, hết đưa mắt nhìn tấm biển quảng cáo lại quay sang Tưởng Úc Nam. Trong lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chưa kịp mở miệng, Tưởng Úc Nam đã lôi cô vào trong.

Nhân viên đi phía sau vội vã tiến lên, bật một loạt đèn trong tủ kính trưng bày. Một nhân viên khác cất giọng nhẹ nhàng: “Do Lý tiên sinh dặn chúng tôi chuẩn bị nhẫn hai carat trở lên nên đồng nghiệp của chúng tôi đã đi lấy ở két bảo hiểm. Xin tiên sinh chờ thêm một lát!”.

Viêm Lương đứng giữa khu vực trưng bày đồ trang sức, đầu óc trống rỗng. Bên này, Tưởng Úc Nam đã chọn được hai kiểu nhẫn, bảo cô nhân viên lấy cho anh xem. Tưởng Úc Nam cầm chiếc nhẫn, ngắm nghía một hồi, dường như anh rất hài lòng, sau đó quay sang Viêm Lương.

Viêm Lương cau mày nhìn chiếc nhẫn xuất hiện trước mặt cô, cô không cầm lấy mà ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam. Cô thấy bờ môi mỏng của anh hơi hé, chậm rãi nói ba từ.

Viêm Lương quả thật đang đợi người đàn ông này nói với cô ba từ quan trọng. Nhưng... tuyệt đối không phải ba từ anh vừa thốt ra.

“Đính hôn đi!”.

Chương 5: Cho phép tôi đời này gặp em

Thấy Viêm Lương không từ chối, Tưởng Úc Nam lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, cầm tay Viêm Lương, nhẹ nhàng đeo nhẫn cho cô.

Viêm Lương giật mình hoảng loạn, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đang từ từ được đeo vào ngón tay mình. Cô đột nhiên thu tay lại, làm bàn tay Tưởng Úc Nam chơi vơi trong không trung. Anh nhìn người phụ nữ trước mặt, cô đã cuộn tay thành nắm đấm, giấu bên hông.

Tướng Úc Nam bất giác cau mày.

Thấy cặp lông mày nhíu chặt và đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, trong lòng Viêm Lương xuất hiện nỗi căng thẳng mơ hồ, giọng nói cũng trở nên gấp gáp: “Em..”

Chuyện gì cũng không thể chắc chắn, điều duy nhất có thể xác định, có lẽ chính là câu trả lời của cô mà anh đang chờ đợi,

“Cho em...” Viêm Lương cắn môi, ngập ngừng, ngập ngừng. “...thời hạn một tháng.”

Nửa tháng sau, Viêm Lương đón trận tuyết đầu tiên kể từ khi cô về nước, cả thành phố chính thức bước vào một mùa đông lạnh giá.

Hôm tuyết rơi là thứ Hai. Tại cuộc họp đầu tuần, CFO của Từ thị tuyên bố về hưu trước thời hạn, Châu Trình được đề bạt làm CFO mới.

Qua cửa kính của phòng hội nghị, Viêm Lương có thể nhìn thấy một màu trắng phủ kín các nóc nhà, cửa sổ mờ

hơi nước. Bên ngoài, nhiệt độ giảm xuống dưới không độ, bên trong các tòa cao ốc vẫn giữ hai mươi độ C.

Sau khi Tưởng Úc Nam đích thân công bố tên của giám đốc tài chính mới, Viêm Lương vô thức đưa mắt về phía Châu Trình ở đối diện.

Châu Trình mặc bộ com lê ba lớp mỏng manh, không thích hợp với ngày tuyết rơi giá lạnh, nhưng vào giây phút này, trên gương mặt anh là sự hớn hờ hiếm thấy.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Châu Trình đứng dậy đón nhận những lời chúc mừng của đồng nghiệp. Viêm Lương cũng đứng lên đi về phía anh. Cô đang định chúc mừng thì Từ Tử Thanh bỗng xông đến trước mặt Châu Trình.

“Chúc mừng anh!” Từ Tử Thanh nói.

Châu Trình nhìn Từ Tử Thanh, ánh mắt anh ẩn chứa tia dè dặt. “Cảm ơn em!”

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Viêm Lương lập tức dừng bước. Cô ngấp ngừng một giây rồi quay người, đi

thăng ra cửa phòng hội nghị, nhanh chóng đi đến chỗ thang máy. Trước cửa thang máy có mấy người, Viêm Lương bất giác dừng lại.

Tưởng Úc Nam, thư ký Lý và hai giám đốc đang đứng đợi thang máy. Thư ký Lý là người phát hiện ra Viêm Lương đầu tiên, anh ta cúi đầu chào: “Viêm tiểu thư!”

Thư ký Lý vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức quay lại.

Viêm Lương gặp Tưởng Úc Nam ở nơi công cộng không dưới một lần, nhưng thấy anh khách sáo gật đầu chào cô bằng thái độ xa lạ, Viêm Lương thấy không quen. Khi vào thang máy, sắc mặt cô ảm đạm.

Viêm Lương cố ép bản thân coi Tưởng Úc Nam như không tồn tại. Đang ngẩng đầu nhìn bảng điện tử báo hiệu số tầng nhấp nháy, điện thoại của cô bỗng rung lên.

Viêm Lương lấy di động ra xem. Cô ngỡ người khi thấy số điện thoại gửi tin nhắn cho cô. Đó là số của Tưởng Úc Nam, người đang đứng trong thang máy với cô.

Viêm Lương chợt dạ quay vào một góc, chắc chắn không ai nhìn thấy mới mở tin nhắn: “Trưa nay anh có việc đột xuất nên không thể ăn cơm cùng em.”

Viêm Lương ngẫm nghĩ, định nhắn lại: “Được”, không ngờ Tưởng Úc Nam nhanh hơn cô, gửi thêm một tin nhắn: “Cậu ta được thăng chức, em nên mừng cho cậu ta mới phải! Sao em có vẻ không vui vậy?”

Viêm Lương kinh ngạc.

Trong suốt cuộc họp, Tưởng Úc Nam không hề đưa mắt về phía cô. Tan họp, anh cũng là người rời khỏi phòng hội nghị đầu tiên. Giờ nào phút nào, con mắt nào của anh thấy cô không vui?

Viêm Lương đưa tay lên sờ mặt, nghĩ mãi cũng không hiểu đầu cua tai nheo gì. Cuối cùng, cô không trả lời tin nhắn của Tưởng Úc Nam mà bỏ điện thoại vào túi xách.

Thang máy dừng ở một tầng nào đó, hai giám đốc đi ra. Trong thang máy chỉ còn lại Tưởng Úc Nam, thư ký Lý và Viêm Lương. Đến tầng sáu mươi tư, Tưởng Úc Nam cũng cũng chuẩn bị bước ra. Thư ký Lý đứng chếch trước mặt

Viêm Lương, đi ra trước. Viêm Lương lùi lại nửa bước, nhường lối cho Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam tiến về cửa thang máy. Khi đi qua Viêm Lương anh đột nhiên giơ tay ôm eo cô. Viêm Lương giật mình, lập tức quay đầu, không ngờ đôi môi cô vừa vặn chạm vào môi Tưởng Úc Nam. Cô hoảng hốt lùi lại.

Tất cả những chuyện đó chỉ diễn ra trong hai giây. Viêm Lương vẫn chưa định thần, Tưởng Úc Nam mỉm cười hài lòng. Sau đó anh chỉnh lại cổ áo, lấy lại vẻ mặt vô cảm rồi rời khỏi thang máy.

Viêm Lương ngây ngốc nhìn cửa thang máy đóng lại. Đến lúc này cô mới có phản ứng, đưa tay lên môi, phì cười.

Cả buổi sáng Viêm Lương không bận việc, cô quyết định rời khỏi văn phòng, lên tầng thượng hít thở không khí trong lành, nhưng lên đến tầng trên cùng, Viêm Lương mới phát hiện, do có trận tuyết lớn, bảo vệ đã khóa cánh cửa đi ra sân thượng. Cô ngồi xuống bậc cầu thang, trong lòng rối bời.

Viêm Lương đề nghị Tướng Úc Nam cho cô một tháng, vì cô nghĩ khoảng thời gian đó đủ để cô cân nhắc kỹ càng. Ai ngờ thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng, chỉ còn cách thời hạn chưa đến mười lăm ngày. Trước đó, đã vô số lần cô thăm dò Tướng Úc Nam, cũng chỉ vì muốn anh cho cô một cảm giác an toàn. Tuy nhiên, hôn nhân chính là thứ Viêm Lương cảm thấy thiếu cảm giác an toàn nhất.

Trong nửa tháng qua, cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Tất nhiên là chưa, bởi cô dành toàn bộ thời gian cho công việc. Cô và Tướng Úc Nam đều bận rộn, anh không hỏi, cô cũng không để tâm đến vấn đề đó.

Viêm Lương định nhân cơ hội này để suy nghĩ nghiêm túc về lời đề nghị của Tướng Úc Nam thì di động của cô bỗng đổ chuông.

Giọng người trợ lý vang lên ở đầu máy bên kia: “Văn bản phê chuẩn được mỹ phẩm đã có rồi. Phòng Thiết kế vừa gửi tới hai bản thiết kế mẫu.”

Viêm Lương thở dài. “Tôi sẽ về ngay!” Nói xong, cô tắt máy, hai tay vỗ nhẹ lên mặt rồi đứng dậy.

Khi quay về phòng, Viêm Lương lấy lại vẻ nghiêm túc của một người chỉ biết đến công việc, những thứ khác bỏ lại hết phía sau. “Bản thiết kế đâu rồi?”

Trợ lý thiết kế đợi ở văn phòng từ bao giờ, giao bản thiết kế cho Viêm Lương. Cô vừa cởi áo khoác ngoài, vắt lên sofa vừa xem bản vẽ. “Bản lập thể đã có chưa?”

Trợ lý thiết kế đưa một chiếc đĩa cho Viêm Lương. “Ở trong này rồi ạ!”

“Được, bây giờ chúng ta đến phòng họp.” Viêm Lương nói xong, lập tức đi ra cửa. Vừa đi cô vừa dặn dò trợ lý: “Gọi người chỉnh máy chiếu ở phòng họp đi!”

Cứ như vậy, Viêm Lương lại làm ngày làm đêm suốt một tuần liền. Cô tiêu tụy đi trông thấy. Tuy nhiên, cô khá hài lòng với kết quả công việc.

Một giờ sáng, Viêm Lương mặc chiếc áo khoác dày, cổ quàng khăn len to sụ rời công ty. Cô định mời các đồng nghiệp đi ăn khuya. Cả đám người xuống đến tầng một toà cao ốc, một đồng nghiệp đã đỗ xe chờ sẵn ở bên đường. Viêm Lương đang định lên xe cùng đồng nghiệp, đột nhiên nghe thấy có một người cất giọng nghi hoặc:

“Ồ!”

Viêm Lương đang cúi đầu chuẩn bị lên xe, nghe tiếng kêu, lập tức đứng thẳng, quay đầu nhìn cấp dưới. Người đó nói tiếp: “Kia chẳng phải là giám đốc Châu sao?”

Viêm Lương thuận theo ánh mắt của cấp dưới, hướng về phía một chiếc ô tô đỗ cách đó không xa. Châu Trình và vài nhân viên phòng Tài vụ cũng đang chuẩn bị lên xe.

Nhìn thấy họ, Châu Trình liền đi đến bên Viêm Lương. “Em làm việc đến bây giờ mới về à?”

Nhóm nhân viên Nhã Nhan và các nhân viên phòng Tài vụ quyết định cùng đi ăn khuya.

Viêm Lương đương nhiên ngồi xe của Châu Trình. Trong xe rất ấm áp, cuối cùng cô cũng có thể tháo khăn quàng cổ vừa dày vừa nặng rồi hà hơi vào lòng bàn tay để xoa tan buốt giá. Châu Trình quan sát cô qua gương chiếu hậu. “Mới có vài ngày không gặp, sao trông em như già đi mấy tuổi thế?”

Viêm Lương nhìn anh. “Anh cũng có khá hơn đâu!”

“Chẳng còn cách nào khác, anh phải làm trâu đê ba ngày nay.”

Trên đường đi, hai người trò chuyện khá vui vẻ nhưng Viêm Lương vẫn cảm thấy không thoải mái vì điện thoại di động của Châu Trình không ngừng rung, nhưng anh không nghe máy.

Khi chiếc điện thoại rung lần đầu, Viêm Lương còn không để ý, nhưng đến lần thứ hai, thứ ba.. cuối cùng cô cũng nhận ra tiếng rung báo hiệu có người gọi tới phát ra từ điện thoại của Châu Trình trong túi tài liệu trên ghế sau.

Viêm Lương không kịp được cất tiếng hỏi: “Tại sao anh không nghe điện thoại?”

Cô vừa dứt lời, di động của anh lại có tín hiệu gọi tới.

Thấy anh vẫn không có phản ứng, Viêm Lương đành lấy túi tài liệu từ ghế sau đưa đến trước mặt Châu Trình. Anh

do dự vài giây rồi mới rút điện thoại ra khỏi túi, nhưng không nghe máy và ấn phím tắt cuộc gọi. Sau khi điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, Châu Trình ném điện thoại sang bên cạnh.

Viêm Lương bất giác cau mày. “Anh...”

Châu Trình bật radio, vặn to âm lượng. Vẻ mặt của anh có vẻ buồn bực khiến Viêm Lương không dám nói gì thêm.

Ô tô dần tăng tốc. Viêm Lương và Châu Trình đều trầm mặt. Đúng lúc này, đầu xe đột nhiên truyền đến tiếng động lớn, chiếc xe rung lên, Châu Trình vội vàng đạp phanh.

Sau khi để lại hai vệt dài trên mặt đường, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viêm Lương vừa hỏi vừa mở cửa kính thò đầu ra ngoài.

Châu Trình mở cửa xe bước xuống. “Để anh xuống xem

thế nào!”

Cửa xe vừa mở, gió lạnh thổi vào, Viêm Lương rút cổ, đóng cửa kính. Châu Trình nhanh chóng quay lại. “Mặt đường kết băng, có lẽ xe cào tuyết không cào bằng mặt đường, lốp xe của anh bị rạch rồi.”

“Vây...”

“Em cứ ngồi yên trong xe, đừng ra ngoài, một mình anh có thể giải quyết.”

Nói xong, Châu Trình thò nửa người vào trong xe, điều chỉnh nhiệt độ cho ấm hơn. Sau đó, anh đứng ngoài xe, đóng chặt cửa.

Bên ngoài sương mù dày đặc làm mở cửa kính, Viêm Lương dùng tay áo lau hơi nước trên đó, lặng lẽ theo dõi Châu Trình bận rộn ở ngoài. Đúng lúc này, trên ghế lái có thứ gì đó nhấp nháy.

Viêm Lương cúi đầu, thấy chiếc điện thoại di động kẹp dưới ghế. Màn hình điện thoại liên tục nhấp nháy. Viêm

Lương hết nhìn Châu Trình đang lấy chiếc laptop dự phòng ở cốp sau lại quay sang nhìn di động. Trong đầu cô nhớ lại việc vừa rồi Châu Trình không nghe điện thoại. Ngập ngừng vài giây, cô cầm điện thoại của anh.

Trên màn hình hiển thị mười bảy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn. "Châu Trình, em xin anh, nếu anh không giúp, em sẽ chết mất!"

Người gửi tin nhắn là Từ Tử Thanh.

Viêm Lương như hóa đá.

Đầu cô trống rỗng, không suy nghĩ được gì. Một lúc lâu sau, bên tai Viêm Lương bỗng vang lên tiếng lạch cạch, theo phản xạ, cô bỏ điện thoại vào túi.

Sau đó, cánh cửa bên ghế lái mở toang.

Mới ra ngoài một lúc, đôi môi Châu Trình như đông cứng. anh vừa hà hơi vào lòng bàn tay vừa chuẩn bị nổ máy.

Viêm Lương thậm chí vẫn còn nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch. Cô cố giữ vẻ bình thản, hỏi Châu Trình: “Anh sửa nhanh thế?”

Châu Trình cười cười: “Em quên bố anh một đời làm nghề tài xế rồi à? Từ nhỏ anh đã giúp bố thay không biết bao chiếc lốp xe nên đương nhiên anh thông thạo rồi!”

Lạnh đến mức phải ngồi trong xe một lúc, Châu Trình mới hồi tỉnh. Ô tô từ từ lăn bánh trong thời tiết giá lạnh. Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc, giống như đầu óc Viêm Lương lúc này.

Trời lạnh là lúc thích hợp để ăn lẩu. Châu Trình đỗ xe ở ngoài một nhà hàng lẩu nổi tiếng, xung quanh có rất nhiều ô tô, dù là nửa đêm nhưng nhà hàng vẫn rất đông khách. Châu Trình lập tức nhận ra xe của đồng nghiệp, anh đỗ xe vào chỗ trống bên cạnh.

Châu Trình tắt máy, chuẩn bị xuống xe. Viêm Lương vẫn thất thần không có phản ứng, anh giơ tay trước mặt cô rồi bật “tách” ngón tay. “Đến nơi rồi!”

Lúc này Viêm Lương mới khôi phục thần trí, tháo dây an

toàn rồi xuống xe, đi theo Châu Trinh vào trong cửa hàng. Vừa mới vào cửa, mùi thơm cay nồng đặc biệt, hơi nóng của những nồi nước lẩu xộc vào mũi Viêm Lương. Tiếng cười nói của thực khách vang lên bên tai cô.

Bên ngoài vô cùng lạnh giá, bên trong là cảnh tượng ấm áp, Viêm Lương bất giác dừng lại ở ranh giới giữa nóng và lạnh. Châu Trinh đi trước cũng phát hiện ra tâm trạng bất thường của Viêm Lương, anh quay đầu nghi hoặc hỏi cô: “Sao thế?”

Cuối cùng, Viêm Lương ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Từ Tử Thanh lại gây ra rắc rối gì vậy?”

Viêm Lương có thể nhận ra, Châu Trinh thay đổi sắc mặt trong giây lát.

Bây giờ, đổi lại là Châu Trinh đứng bất động, còn Viêm Lương từ từ tiến về phía anh. Đến trước mặt Châu Trinh, Viêm Lương dễ dàng phát hiện sự đấu tranh tư tưởng ẩn giấu trong đáy mắt anh. Cô cố kìm nén nỗi xót xa, cất giọng lạnh nhạt: “Anh không nói cho em biết cũng không sao, sớm muộn gì em cũng điều tra ra. Đến lúc đó đừng trách em đổ thêm dầu vào lửa trong lúc chị ta gặp khó khăn.”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Châu Trình xuất hiện một tia hoảng loạn, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thậm chí mỉm cười với Viêm Lương. "Anh biết em chỉ nói thế thôi, thực tế em rất dễ mềm lòng, chắc chắn em không tàn nhẫn như vậy đâu!"

Viêm Lương bất giác phì cười nhưng thu lại nụ cười trong nháy mắt. Cô lục túi xách, lấy điện thoại di động của Châu Trình, trả lại cho anh. Sau đó, cô đi qua anh vào trong, không chút lưu luyến.

Viêm Lương lên phòng riêng trên tầng hai. Các đồng nghiệp đã đợi từ lâu. "Giám đốc Viêm, ở đây!"

Viêm Lương vừa ngồi xuống, cửa phòng mở toang, thấy Châu Trình xuất hiện, người của phòng tài vụ nhiệt tình vây anh. "Giám đốc, anh mau tới đây ngồi đi!"

Châu Trình đảo mắt một vòng, cả bàn ăn chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Viêm Lương. Anh do dự một, hai giây rồi tiến lại gần cô. Cô lập tức quay sang trò chuyện với cấp dưới.

Châu Trình quan sát gương mặt nhìn nghiêng của cô,

định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Để phân tán sự chú ý, anh mỉm cười nhận bát đĩa từ người bên cạnh.

Khi đồ ăn trong nồi lẩu chín hẳn, Châu Trình mới quay sang nhìn Viêm Lương. Lúc này, cô vẫn đang nói chuyện với cấp dưới. Châu Trình ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn.

Viêm Lương nhanh chóng nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn từ di động của cô. Cô ngừng cuộc trò chuyện, rút điện thoại ra xem rồi ngây người khi đọc dòng tin: "Khi nào ăn xong, chúng ta cần nói chuyện riêng." Người gửi tin là Châu Trình.

Châu Trình vẫn cầm điện thoại, thấy gương mặt Viêm Lương lạnh lùng, vô cảm, đọc xong tin nhắn liền chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi ném vào túi xách, trong lòng anh trào lên nỗi bất an.

Phòng ăn mờ mịt do khí nóng bốc lên từ nồi lẩu, đám nhân viên vừa ăn vừa vui vẻ trò chuyện, chỉ có hai người không mấy tập trung. Đến khi cảm thấy không cười nổi nữa, Viêm Lương đứng dậy. "Tôi vào nhà vệ sinh một lát!"

Nói xong, cô tiện tay cầm túi xách, rời khỏi phòng ăn. Ra ngoài, cô không tới phòng vệ sinh mà đi dọc hành lang, vừa rút điện thoại vừa trầm tư suy nghĩ.

Tin nhắn cầu cứu Từ Tử Thanh gửi cho Châu Trình thể hiện nhiều tình huống có thể xảy ra. Viêm Lương cảm thấy cô cần phải tìm hiểu tình hình tài chính, đời sống tình cảm của Từ Tử Thanh, thậm chí cả những sự kiện bất ngờ xảy ra đối với cô ta trong thời gian gần đây...

Nên nhờ ai điều tra những việc này? Nên gọi điện cho ai bây giờ? Viêm Lương ngập ngừng hồi lâu.

Trong lúc Viêm Lương đang lướt qua danh bạ điện thoại lần thứ hai, một bàn tay đột nhiên cướp lấy điện thoại cô. Cô giật mình, quay đầu liền bắt gặp Châu Trình.

“Thấy em cầm túi xách, anh đoán không phải em vào nhà vệ sinh.”

Viêm Lương không trả lời, giơ tay định giằng lấy điện thoại nhưng đã bị Châu Trình giữ lại.

“Có những chuyện em biết sẽ chỉ phiền phức thêm. Hãy tin anh, anh sẽ xử lý êm đẹp!”

Viêm Lương không kìm được cười nhạt. “Châu Trình, cả đời này, việc anh làm nhiều nhất là bao che cho Từ Tử Thanh và đi giải quyết hậu quả chị ta để lại.”

Viêm Lương vừa nói vừa với điện thoại nhưng bị Châu Trình cố giữ. Là người nổi tiếng ôn hòa nhưng đến lúc này, Châu Trình cũng tỏ ra tức giận: “Bây giờ em mà can thiệp, chỉ khiến sự việc rắc rối hơn.”

Viêm Lương dừng lại, hết nhìn Châu Trình lại đưa mắt về phía chiếc điện thoại đang nằm trong tay anh. Cô cười nhạt, quyết định không lấy điện thoại, cũng không về phòng ăn mà quay người đi thẳng ra ngoài.

Châu Trình vội gọi: “Viêm..”

Viêm Lương không quay đầu, chân bước nhanh hơn. Tối nay, cô chưa có miếng nào vào bụng, chỉ uống hai ly rượu và ôm một cục tức trong lòng.

Về đến nhà đã là nửa đêm, Viêm Lương đá tung giày, đi chân trần vào phòng khách. Cô ném túi xách xuống bàn và uống nước rồi thả mình xuống sofa.

Đúng lúc này, Viêm Lương thấy điện thoại bàn nhấp nháy. Sau khi dọn đến sống chung với Tưởng Úc Nam, để mọi người tiện liên lạc, Viêm Lương cũng chuyển luôn số điện thoại bàn ở căn hộ cũ tới đây.

Viêm Lương nhoài người ấn phím xanh, giọng nói của Châu Trình lập tức vang lên trong điện thoại: "Viêm Lương, em đừng làm việc theo cảm tính, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc..."

Viêm Lương lập tức rút dây điện thoại, căn phòng trở lại yên tĩnh. Cô tựa người vào thành sofa, lặng lẽ thở dài. Không biết bao lâu sau, cô vẫn ngồi ở sofa, không buồn nhúc nhích. Đột nhiên có tiếng mở cửa, cô liền đưa mắt về phía cửa.

Tưởng Úc Nam xuất hiện ở cửa ra vào.

Thấy cô ở nhà, Tưởng Úc Nam hơi ngạc nhiên. Anh thay dép lê đi vào phòng, quan sát Viêm Lương vẫn còn mặc áo

khoác chỉnh tề, bất giác hỏi: “Em vừa về à?”

Viêm Lương gật đầu.

Tưởng Úc Nam có vẻ rất mệt mỏi. Anh ngồi xuống cạnh cô, nhắm mắt bóp trán. Viêm Lương theo thói quen, gác bàn chân lạnh giá lên đùi anh.

Chân vẫn chưa kịp ủ ấm, Viêm Lương không kìm được, hỏi: “Làm thế nào mới có thể điều tra tình hình tài chính gần đây của một người?”

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy Tưởng Úc Nam đờ người. Sau đó, người đàn ông này cảnh giác ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Có một người bạn trai có tính cảnh giác cao như Tưởng Úc Nam, nhiều lúc cũng thật đáng sợ. Để tránh sự việc rắc rối thêm, chi bằng... “Không phải chuyện quan trọng.”

Viêm Lương không muốn nói, Tưởng Úc Nam cũng chẳng ép. Anh đứng dậy, đi vào thư phòng, một lúc sau quay ra, đưa cho Viêm Lương một tấm danh thiếp. “Bề

ngoài chỉ là một công ty tài vụ, nhưng chắc chắn họ có thể giúp em.”

Viêm Lương xem xét kĩ tấm danh thiếp rồi lặng lẽ bỏ vào túi xách. Đầu cô hỗn loạn, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bầu không khí yên tĩnh làm suy nghĩ của Viêm Lương bay đi rất xa. Cô bất giác nghĩ đến chuyện Châu Trình bao che cho Từ Tử Thanh hết lần này đến lần khác.

Viêm Lương từng đổ kị và oán hận Từ Tử Thanh khi Châu Trình đối xử với cô ta tốt như vậy. Bây giờ, cô không còn cảm thấy đổ kị, nhưng lòng oán hận vẫn không giảm bớt, thậm chí cô còn thêm phần ngưỡng mộ Từ Tử Thanh. Nghĩ đến đây, Viêm Lương quay sang nhìn Tưởng Úc Nam dường như đã ngủ say bên cạnh.

Mặc dù rất mệt mỏi và buồn ngủ nhưng anh vẫn tự nguyện ngồi ở phòng khách với cô. Tuy nhiên, giác quan thứ sáu thường xuất hiện trong cô, khiến cô cảm giác người đàn ông này nguy hiểm.

Một ý nghĩ chợt vụt qua, Viêm Lương ngồi thẳng dậy, quỳ gối trên sofa. Sau đó, cô vắt chân qua đùi Tưởng Úc Nam.

Bị Viêm Lương quấy nhiễu, Tưởng Úc Nam liền tỉnh giấc. Cơn buồn ngủ nhanh chóng tan biến, anh lặng lẽ nhìn cô. Viêm Lương cúi xuống hôn lên môi anh rồi dừng lại quan sát phản ứng của anh. Sau đó, cô lại cúi đầu, tiếp tục hôn. Hai, ba lần như vậy. Tưởng Úc Nam phì cười. “Sao hôm nay em có hứng thú thế?”

Viêm Lương hỏi lại: “Anh mệt rồi à?”

“Một chút!”

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, hứng thú của Viêm Lương giảm đi một nửa. Cô thu chân, đứng xuống đất, đưa tay kéo Tưởng Úc Nam. “Vậy anh mau tắm rửa rồi đi ngủ đi! Bây giờ là...” Viêm Lương liếc mắt về phía chiếc đồng hồ treo tường. “Một giờ ba mươi...”

Còn chưa dứt lời, Viêm Lương liền bị Tưởng Úc Nam kéo mạnh, ngồi xuống sofa.

Trong khi cô chưa kịp ngồi yên, Tưởng Úc Nam lại kéo cô nằm xuống, gối lên đùi anh. Sau đó, anh cúi thấp, xóa

bỏ khoảng cách giữa hai người.

Đến khi Viêm Lương và Tưởng Úc Nam nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu trong đôi đồng tử của đối phương, anh mới từ tốn mở miệng: “Hiếm có dịp Viêm Lương tiểu thư nổi nhả hứng, dù mệt cỡ nào tôi cũng sẽ phục vụ hết mình.”

Mùa đông mặc nhiều quần áo, cởi từng chiếc là một việc tương đối phiền phức. trên tấm thảm cạnh sofa nhanh chóng chất đầy quần áo. Tưởng Úc Nam vừa hôn lên xương đòn của Viêm Lương vừa cởi áo lót của cô. Viêm Lương phối hợp với anh, giơ tay để anh tháo dây áo.

Nhưng vừa giơ tay, cô thật sự không muốn động đậy. Bận rộn nhiều ngày liền, cuối cùng Viêm Lương cũng biết thế nào gọi là “lực bất tòng tâm”. Cảm thấy cô bắt đầu cự tuyệt nụ hôn của mình, Tưởng Úc Nam bất giác dừng lại, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi.

Viêm Lương dẫu môi, giọng nói đầy vẻ nũng nịu: “Em mệt quá, không muốn làm...”

Tưởng Úc Nam nằm sấp trên người Viêm Lương một lúc rồi mới chịu ngồi dậy, cài cúc áo sơ mi.

Anh vừa cài cúc vừa quay đầu nhìn Viêm Lương. Cô vẫn nằm yên, một tay che mắt, một tay dè lên chiếc áo lót đã bị cởi móc ở trước ngực. Bộ dạng cô lúc này trông thật khôi hài.

Tưởng Úc Nam mỉm cười lắc đầu rồi bế cô lên, đứng dậy.

Viêm Lương ôm chặt cổ anh, để mặc anh bế vào phòng ngủ. Cô thậm chí chẳng buồn tắm rửa, đánh răng, vừa đặt mình đã trùm chăn kín mít, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống mép giường, đưa tay kéo chăn khỏi mặt cô. Người phụ nữ này bận đến mức quên cả trang điểm. Gương mặt mộc của cô lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Em khiêu khích anh, cuối cùng lại nói không muốn, đúng là khó hầu hạ quá!”

Viêm Lương không trả lời, lại kéo chăn trùm kín mặt. Tưởng Úc Nam hết cách, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm rửa. Viêm Lương chỉ kịp nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh dậy, cô mơ màng không biết bây giờ là mấy giờ, điều duy nhất cô có thể xác định là cánh tay đàn ông đang ôm eo

mình.

Viêm Lương quay lại, ngẩng nhìn Tưởng Úc Nam đang trong giấc nồng. Người đàn ông này có ngũ quan cân đối, diện mạo điển trai nhưng khá nghiêm nghị. Im lặng lắng nghe, Viêm Lương có thể nghe thấy hơi thở đều đều của anh.

Cách đây rất lâu, cô từng đọc một cuốn sách, trong đó có câu: "Tình yêu không phải thể hiện qua khát vọng cơ thể kết hợp, mà là khát vọng muốn được ngủ cùng đối phương."

Viêm Lương quay lại, nhắm nghiền hai mắt, hít một hơi thật sâu. Cô muốn các tế bào trên cơ thể đều cảm nhận được sự tĩnh lặng, bình yên này.

Mọi phiền não tạm thời gác lại, nhưng những chuyện cần xử lý trước sau cũng phải đối mặt.

Vài ngày sau, công ty tài vụ chuyển cho Viêm Lương một bản báo cáo tỉ mỉ. Thời gian vừa qua, một nguồn vốn lưu động rất lớn dưới danh nghĩa Từ Tử Thanh được chuyển vào một dự án đầu tư cá nhân. Tuy nhiên, việc

thu chi ở trạng thái cân bằng, không có gì khác thường.

Bản báo cáo này không những không xóa đi nghi ngờ của Viêm Lương mà càng khiến cô cảm thấy khó hiểu. Từ Tử Thanh say mê đầu tư từ lúc nào? Hơn nữa, bỏ ra nguồn vốn lớn như vậy cũng có nghĩa phải chịu rủi ro rất cao.

Viêm Lương đề nghị công ty tài vụ tiếp tục điều tra. Cuối cùng, nghi vấn của cô cũng có lời giải đáp. Những dự án đầu tư này đều có liên quan đến tập đoàn Lệ Bạc, có lẽ Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân cùng bỏ vốn đầu tư.

Điều này chỉ là do Viêm Lương suy đoán. Công ty tài vụ chỉ có thể giúp cô đến đây mà thôi. Viêm Lương ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định cầm bản báo cáo đến phòng Tài vụ của công ty.

Bây giờ đang là giờ làm việc, phòng Tài vụ vô cùng bận rộn, Viêm Lương đi thẳng đến văn phòng của giám đốc.

Cửa phòng khép hờ, Viêm Lương đẩy cửa đi thẳng vào. Châu Trình đang ngồi sau bàn làm việc duyệt văn bản, cấp

dưới đứng chờ bên cạnh. Nghe thấy tiếng động, anh ta ngẩng đầu rồi lập tức ngậy người. Anh ta định lên tiếng chào hỏi nhưng Viêm Lương đã đi tới bàn làm việc.

Châu Trình đang chăm chú xem tài liệu, không hề biết Viêm Lương đến. Một tập tài liệu được đưa đến trước mặt, Châu Trình nhận lấy, để sang bên cạnh theo thói quen. Anh đột nhiên cứng đờ người, vội cầm tập tài liệu đó.

Mới đọc hai dòng đầu tiên, sắc mặt Châu Trình tái mét. Anh ngẩng lên, liền nhìn thấy Viêm Lương đang đứng ngay trước mặt.

Châu Trình vội nói với cấp dưới: "Cậu ra ngoài trước đi!"

Anh ta rời văn phòng, tiện tay đóng cửa giúp họ.

Châu Trình trầm ngâm nhìn Viêm Lương, siết chặt tập tài liệu Viêm Lương vừa mang đến. Một lát sau, Châu Trình mới thả lỏng tay, khuôn mặt cũng trở lại vẻ bình thản. Anh trả bản báo cáo cho Viêm Lương.

Viêm Lương không cầm tập tài liệu. “Bây giờ anh có thể nói được rồi chứ?”

“Sao em điều tra những thứ này?” Châu Trình hỏi.

Viêm Lương không trả lời.

Châu Trình tiếp tục nói: “Không hiểu ông già lấy thông tin từ đâu biết chuyện Tử Thanh bỏ vốn đầu tư với Giang Thế Quân. Em cũng thấy rồi đấy, khoản tiền không phải là nhỏ. Hình như trước đây ông già có ân oán với Giang Thế Quân. Hành động lần này của Tử Thanh khiến ông già rất thất vọng. Tử Thanh muốn anh giúp cô ấy cầu xin ông già tha thứ.”

Viêm Lương trước đó đã lờ mờ đoán ra. Lẽ nào... cô đoán đúng?

Cô bất giác cười nhạt nhưng vẫn không dám tin. “Nếu chỉ đơn giản như vậy, anh không đến nỗi sợ em biết việc này?”

“Còn nữa...” Châu Trình ngập ngừng, ánh mắt nhìn

Viêm Lương bỗng trở nên phức tạp.

Viêm Lương vẫn vô cảm chờ anh nói tiếp. Châu Trình thấy vậy, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Ông già vốn đã mời luật sư Vạn lập di chúc mới, định tăng thêm tài sản và cổ phần cho Tử Thanh. Nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện này..."

Lần này, Viêm Lương thật sự muốn cười phá lên nhưng cô không cười nổi. Không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy mà cô chẳng hay biết gì. Hóa ra... cô mới là người ngoài cuộc duy nhất ở trong nhà.

Không biết im lặng trong bao lâu, cuối cùng Viêm Lương khó nhọc lên tiếng: "Châu Trình, anh không cho em biết việc này, chắc không phải vì sợ em sẽ đau lòng khi biết bố em định đem tài sản em đáng được hưởng chuyển sang cho Tử Thanh đấy chứ?"

Châu Trình không thừa nhận, tất nhiên, anh cũng không phủ nhận.

Viêm Lương trầm ngâm một lúc rồi lại cười. nụ cười này còn có ảm đạm, thê lương hơn cảnh sắc mùa đông ngoài cửa sổ. "Một lí do khác, anh sợ sau khi biết chuyện, em sẽ

dùng thủ đoạn tàn nhẫn dồn Từ Từ Thanh vào bước đường cùng để bảo vệ lợi ích của mình...”

Châu Trình dường như bị cô đoán trúng, ánh mắt anh chợt xuất hiện một tia hoảng hốt. Đây mới là nguyên nhân khiến anh lo lắng đúng không? Viêm Lương gật đầu, cổ họng nghẹn ứ. Để nuốt trôi cục nghẹn, cô cố gắng ngoác miệng cười, thậm chí cười thành tiếng. “Cũng phải, làm sao em dám mơ rằng anh sẽ đứng về phía em!”

Châu Trình ngây người trong giây lát. Sau đó anh vội vàng đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc, đến bên Viêm Lương, đặt một tay lên vai cô, an ủi: “Viêm Lương, em...”

Viêm Lương thu lại nụ cười. Cô hất tay Châu Trình khỏi vai, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng. “Các người cứ chống mắt chờ xem tôi làm thế nào để đoạt những thứ vốn thuộc về tôi từ tay chị ta!”

Giọng nói Viêm Lương rất kiên quyết. Từng từ như bất chấp tất cả, khiến huyết thái dương của Châu Trình không ngừng giật giật. “Viêm Lương, em... đừng như vậy...”

Nếu là trước đây, chắc chắn Viêm Lương sẽ mềm lòng khi nghe giọng nói khẩn cầu của Châu Trình, nhưng bây

giờ, cô chỉ nở nụ cười chế giễu, lấy lại bản báo cáo trên bàn làm việc rồi không do dự rời khỏi đó. Đến lúc ra ngoài, cô vẫn không thèm quay lại liếc Châu Trình dù chỉ một lần.

Sau khi ra khỏi phòng Tài vụ, Viêm Lương không quay về văn phòng mà rời công ty, lái xe đến văn phòng luật sư Vạn Khanh Niên do luật sư Vạn làm chủ.

Luật sư Vạn không chỉ là luật sư đại diện của Từ thị, ông còn là luật sư riêng của Từ gia trong nhiều năm, phụ trách tất cả sự vụ liên quan đến pháp luật của Từ gia.

Luật sư Vạn hiện đang ở nước ngoài. Đối với Viêm Lương, đây là một tin tức tốt lành. Một người khác của văn phòng luật là luật sư Cao chịu trách nhiệm đón tiếp Viêm Lương.

Mục đích của Viêm Lương đến văn phòng luật sư rất đơn giản: "Tôi muốn xem bản di chúc của ông ngoại tôi đã công khai nhiều năm trước."

Mấy năm nay, luật sư Cao mới chỉ gặp Viêm Lương vài lần. Ông ta rất hiếu kỳ khi thấy Viêm Lương đột nhiên xuất

hiện ở văn phòng luật và đưa ra yêu cầu này. “Viêm tiểu thư có thể cho tôi biết nguyên nhân không? Tại sao cô đột nhiên muốn xem bản di chúc?”

Viêm Lương chỉ cười cười, thể hiện rõ thái độ không muốn trả lời. Luật sư Cao là người luôn luôn tôn trọng ý nguyện của khách hàng. Ông ta không hỏi gì thêm, lập tức đưa Viêm Lương tới phòng cất trữ dữ liệu.

Bản di chúc đã được công bố từ lâu, Viêm Lương không cần quyền hạn mới có thể xem di chúc. Cô nhanh chóng nhận bản di chúc gốc. Trải qua năm tháng, viền mép tờ giấy đã ngả sang màu vàng.

Lúc ông ngoại qua đời, Viêm Lương mới chập chững biết đi, vì vậy cô cảm thấy xa lạ với chữ ký của ông ở cuối bản di chúc. Nhưng nhiều năm qua, không dưới một lần cô nghe nói đến điều khoản có liên quan đến mình trong bản di chúc.

Hôm nay, Viêm Lương đích thân đến đây là muốn kiểm tra xem nội dung bản di chúc liệu có khác so với những gì cô nghe được từ người khác.

Viêm Lương đọc kĩ bản di chúc rồi ngẩng đầu nhìn luật sư Cao. “Ông ngoại tôi chỉ định tôi kế thừa cổ phần của Từ thị mà ông sở hữu lúc sinh thời, nhưng sau khi tôi kết hôn, quyền thừa kế mới có hiệu lực. Điều này có nghĩa là, lúc nào tôi có giấy đăng ký kết hôn, cổ phần sẽ tự động chuyển sang tên tôi?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao ông ngoại tôi lại đặt ra quy định này?”

Trước sự truy vấn của Viêm Lương, luật sư Cao hơi ngập ngừng. Ông ta ngẫm nghĩ, cố gắng chọn câu từ dễ hiểu: “Ông ngoại cô làm vậy để tránh cổ phần rơi vào tay một người mà ông ngoại cô không thích.”

“Người ông không thích... là bố tôi?”

Luật sư Cao im lặng, coi như thừa nhận. Ông ta không khỏi thán phục sự nhạy bén của cô gái trẻ trước mặt.

Bắt gặp nụ cười có vẻ sâu xa trên khóe miệng luật sư Cao, Viêm Lương biết mình đã đoán đúng. Cô suy nghĩ vài

giây rồi nói tiếp: “Ông ngoại tôi không muốn trao lại cổ phần cho mẹ tôi, vì như vậy bố tôi sẽ được chia một nửa, cuối cùng, phần tới tay tôi chẳng còn là bao. Ngoài ra, ông còn ra điều kiện sau khi tôi kết hôn mới có thể thừa kế cổ phần là bởi ông cho rằng, một khi đến tuổi kết hôn, tôi đã có lập trường vững vàng, chắc chắn sẽ không bị bố tôi thao túng. Lúc đó, ông có thể yên tâm giao cổ phần cho tôi mà không lo chảy ra bên ngoài?”

Viêm Lương nói xong liền nhướn mắt quan sát luật sư Cao. Luật sư Cao không trả lời, giữ nụ cười thâm sâu trên môi. Viêm Lương trả lại bản di chúc. “Cám ơn ông!”

“Tiểu thư còn cần gì nữa không?”

“Không cần.”

Viêm Lương rời khỏi văn phòng luật sư. Khi đứng dưới tòa nhà văn phòng luật, trong lòng cô đã hạ quyết tâm. Cô rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc.

Điện thoại riêng của Tưởng Úc Nam tắt máy, Viêm Lương đành gọi vào một số khác của anh.

Người nghe máy là thư ký Lý. “Viêm tiểu thư?”

Thư ký Lý từng gặp Viêm Lương ở căn hộ của Tưởng Úc Nam mấy lần khi anh ta có việc quan trọng cần tìm Tưởng Úc Nam. Anh ta đã biết rõ mối quan hệ giữa cô và Tưởng Úc Nam. Bây giờ, nghe giọng nói của anh ta ở đầu máy bên kia, Viêm Lương vẫn khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Cô điều chỉnh tâm trạng rồi mới lên tiếng: “Tổng giám đốc đâu rồi?”

“Chúng tôi đang cùng lãnh đạo Cục Giám sát được phẩm ăn cơm.”

Viêm Lương giơ tay nhìn đồng hồ, hóa ra đã đến giờ ăn trưa.

“Tôi muốn gặp riêng Tổng giám đốc bàn một chuyện, anh có thể sắp xếp giúp tôi không?”

“Gấp lắm sao?”

“Đúng vậy!”

“Lịch làm việc của Tổng giám đốc đã kín đến tuần sau, có lẽ...” Hình như thư ký Lý đang kiểm tra lịch làm việc, anh ta im lặng một lát rồi nói tiếp: “Nếu hôn may tổng giám đốc không làm thêm, chín giờ tối là có thể kết thúc công việc. Viêm tiểu thư có thể đợi Tổng giám đốc về nhà rồi bàn với anh ấy...”

Lời nói thẳng tuột của thư ký Lý chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào mặt Viêm Lương. Cô thở dài, cúp điện thoại, đi ra ô tô để quay về công ty.

Đi được nửa đường, điện thoại của Viêm Lương chợt đổ chuông. Cô quan sát đường đi vừa đeo tai nghe. “A lô!”

Đối phương chỉ nói mấy từ đơn giản: “Em đang ở đâu?”

Viêm Lương ngẩn người, vài giây sau mới có phản ứng: “Chẳng phải anh đang cùng lãnh đạo Cục Giám sát được phẩm ăn cơm sao?”

Tướng Úc Nam không trả lời mà hỏi lại: “Em có việc gấp cần gặp anh?”

Viêm Lương trầm mặc. Cô cắn môi, đánh tay lái, dừng xe bên lề đường. Sau đó cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Em muốn gặp anh nói chuyện trực tiếp.”

Đầu máy bên kia im lặng một, hai giây: “Em đang ở đâu? Anh tới đón em.”

“Thư ký Lý nói lịch làm việc của anh kín mít, bây giờ anh có thời gian rảnh à?”

“Em quan trọng hơn.” Tưởng Úc Nam trả lời ngay.

Em quan trọng hơn...

Tưởng Úc Nam nói câu này rất thoải mái, tự nhiên, dường như đây là một câu nói rất bình thường. Nhưng trái tim Viêm Lương như bị gõ mạnh một cái, mấy giây sau cô mới định thần. “Không cần đâu, em đang lái xe ở bên ngoài, em tới đón anh.”

Tưởng Úc Nam đọc địa chỉ nhà hàng. Viêm Lương cúp điện thoại rồi quay đầu xe, tăng tốc tiến về nơi đó.

Bây giờ là giờ cao điểm, tình trạng tắc đường khá nghiêm trọng, Viêm Lương mất nửa tiếng mới đến được nhà hàng. Cô gọi cho Tưởng Úc Nam: "Em đến rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương lái xe thẳng vào sân trước của nhà hàng. Ô tô vẫn chưa dừng hẳn, cô đã nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang đi ra ngoài.

Nhìn thấy xe của cô, Tưởng Úc Nam lập tức tiến lại gần. Thời tiết giá lạnh mà anh mặc đồ mỏng manh, chỉ có một chiếc áo khoác bên ngoài bộ com lê. Đôi găng tay da màu đen là đồ giữ ấm duy nhất. Tưởng Úc Nam lên xe, mang theo hơi lạnh giá buốt, Viêm Lương lập tức điều chỉnh điều hòa cho ấm hơn.

Trước đó, sắc mặt Tưởng Úc Nam lạnh lùng như thời tiết bên ngoài, sau khi gặp Viêm Lương, vẻ mặt anh cũng ấm áp hơn. "Em nói đi!"

Lúc này, Viêm Lương tự nhiên không biết mở miệng thế nào. Cô khởi động xe, ngập ngừng, nói: "Chúng ta tới một nơi trước đã!"

Viêm Lương không trả lời, Tưởng Úc Nam cũng không

miễn cưỡng.

Xe chạy bon bon trên đường, bàn tay cầm vô lăng của Viêm Lương đông cứng. Tưởng Úc Nam liếc cô một cái. “Em lạnh lắm à?”

“Một chút.”

Tưởng Úc Nam điều chỉnh điều hòa cho ấm hơn.

Không biết trầm mặc bao lâu, cuối cùng Viêm Lương cũng đã chuẩn bị tâm lý. Mặt vẫn hướng về phía trước, cô bình thản nói với Tưởng Úc Nam: “Em không muốn dính hôn.”

Cô không nhìn anh, tất nhiên không thể biết phản ứng của anh, nhưng cô có thể cảm nhận rõ, nhiệt độ trong xe vốn đang ở ba mươi độ lập tức xuống đến không độ trong nháy mắt.

Vài giây sau...

“Lý do?” Tưởng Úc Nam cất giọng nói trầm thấp, vô cùng nghiêm túc.

Tưởng Úc Nam vừa dứt lời, Viêm Lương đánh tay lái rẽ vào một con đường nhỏ. Không bao lâu, chiếc xe dừng lại. Tưởng Úc Nam vô tình đưa mắt ra ngoài cửa xe, anh hóa đá trong giây lát.

Cặp lông mày nhíu chặt của anh ẩn giấu nỗi ưu tư.

Ánh mắt anh vẫn chưa rời khỏi tấm biển đề ba chữ “Cục Dân Chính” trên tòa nhà ngoài cửa xe, Viêm Lương đã lên tiếng: “Chúng ta... kết hôn đi!”

Viêm Lương chưa bao giờ trải qua giây phút căng thẳng như lúc này.

Đôi mắt cô không bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào trên gương mặt Tưởng Úc Nam. Cô thấy lông mày anh nhíu chặt, đôi đồng tử nhuộm một màu u ám khó diễn tả.

Viêm Lương rất lo lắng anh sẽ chất vấn cô, đại loại như: “Tại sao em đột nhiên đổi ý định?” Đến lúc đó, cô sẽ

không biết phải trả lời thế nào. Nhưng người đàn ông này chỉ im lặng. Ánh mắt anh phức tạp đến nỗi Viêm Lương không biết anh đang khấn nguyện, mong chờ, nghi ngờ hay phân vân lựa chọn?

Hai người trầm mặc hồi lâu. Viêm Lương giống như một phạm nhân đang chờ phán quyết cuối cùng. Cô có cảm giác từ đầu đến chân cứng đờ, đến hơi thở cũng trở nên dè dặt.

Cuối cùng, lông mày của Tưởng Úc Nam dần ra, khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười. "Em đang... cầu hôn tôi?"

Viêm Lương hít một hơi thật sâu để điều chỉnh nhịp đập trái tim. "Tưởng tiên sinh... Anh có bằng lòng không?"

"Tất nhiên!"

Cuối cùng Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng thốt ra từ đó.

Viêm Lương không biết nụ cười của cô vào giây phút này đã đủ làm tan chảy gió tuyết của mùa đông giá lạnh.

Chương 6: Thế nào gọi là chân tình

Vừa xuống xe, tóc Viêm Lương bị gió thổi tung. Cô vuốt tóc, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hôm nay là một ngày đông giá rét, mây đen phủ kín trời, dường như báo hiệu không phải một ngày đẹp.

Viêm Lương quay sang Tưởng Úc Nam đang đứng ở cửa xe bên kia. Người đàn ông này có dáng vẻ mạnh mẽ, rắn rỏi, không hề bị ảnh hưởng bởi thời tiết. Tâm tư vốn đang rối bời của cô bình ổn trong giây lát. Viêm Lương hít một hơi thật sâu, cùng anh đi vào tòa nhà Cục Dân chính.

Lúc này vẫn là giờ nghỉ trưa, nơi đăng ký kết hôn tạm thời không làm việc. Viêm Lương và Tưởng Úc Nam đứng ngoài hành lang, nhân lúc chờ đợi gọi điện thoại kêu người mang giấy tờ cần thiết đến Cục Dân chính.

Người mang giấy tờ đến cho Tưởng Úc Nam là thư ký Lý. Mặc dù cảm thấy hoang đường nhưng anh ta nhanh chóng che giấu tâm trạng và tỏ thái độ lịch thiệp: "Xin chúc mừng!"

Người mang sổ hộ khẩu đến cho Viêm Lương là dì Lương. Bà vô cùng kinh ngạc. Một giây trước khi giao

quyển sổ hộ khẩu cho Viêm Lương, bà đột nhiên rút tay lại, liếc nhìn Tưởng Úc Nam ở bên cạnh bằng ánh mắt nghi ngờ. Sau đó bà quay sang Viêm Lương, lắp bắp: "Nhị tiểu thư... cô... Phu nhân chưa biết..."

Viêm Lương rất bình tĩnh: "Cháu sẽ nói cho mẹ cháu sau."

Cuối cùng Dì Lương cũng không dám trái ý, giao quyển sổ hộ khẩu cho Viêm Lương.

Tới giờ làm việc, Tưởng Úc Nam và Viêm Lương phải làm một loạt thủ tục như xếp hàng, điền phiếu, chụp ảnh, in vân tay, ký tên, đóng dấu... như những cặp tình nhân khác. Viêm Lương đột nhiên cảm thấy mọi chuyện đang diễn ra có phần không chân thực.

Tưởng Úc Nam ôm vai Viêm Lương. Theo phản xạ, cô hơi so vai, phản ứng của cô không giống vui mừng. Nhắm tay Viêm Lương, Tưởng Úc Nam mới phát hiện lòng bàn tay cô đầy mồ hôi lạnh. Anh cất giọng nghi hoặc: "Em sao thế?"

"Em có cảm giác... không chân thực."

Tưởng Úc Nam phì cười, lắc đầu. Thấy Viêm Lương mãi mê cúi đầu kiểm tra giấy chứng nhận kết hôn, anh liền nâng cằm cô, hôn cô giữa chốn đông người.

Chứng kiến nụ hôn nóng bỏng của Tưởng Úc Nam và Viêm Lương, một vài cặp đôi đang xếp hàng chờ đến lượt có phản ứng khác nhau. Có người nhìn một nửa của mình bằng ánh mắt thâm tình, có người căng thẳng chỉnh lại cà vạt, cũng có người nắm chặt tay bạn gái...

Sau nụ hôn, Tưởng Úc Nam vẫn ôm chặt Viêm Lương. Anh thì thầm vào trán cô, cất giọng dịu dàng: "Bây giờ em đã thấy chân thực chưa?"

Ít nhất lồng ngực của anh cũng ấm áp một cách chân thực, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Tưởng Úc Nam, giơ tay về phía anh. "Tân hôn vui vẻ!"

Nụ cười và tư thế của người phụ nữ này như sau khi ký hợp đồng thành công, nói với đối tác: "Hợp tác vui vẻ!"

Tướng Úc Nam cười cười, nắm chặt bàn tay cô. “Vui vẻ!”

Hai bàn tay chạm vào nhau. Chỉ mong khế ước có thể kéo dài đến hết cuộc đời.

Tuy Viêm Lương dặn đi dặn lại dì Lương giữ bí mật nhưng đến tầm chiều tối, cô vẫn chưa tan sở, bà Viêm đã xông thẳng đến công ty tìm cô. Lúc đó, Viêm Lương và các đồng nghiệp đang tiến hành biểu quyết bản thiết kế thứ ba của sản phẩm mới. Cô vừa nghe tổng giám sát sản phẩm trình bày vừa cúi đầu xem bản thiết kế. Đúng lúc cô đang tập trung cao độ thì bỗng có người đẩy mạnh cánh cửa phòng hội nghị.

Viêm Lương giật mình. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nghiêm nghị trách mắng: “Đúng là đồ càn quấy!”

Gần mười người ngồi trong phòng họp lập tức dồn ánh mắt về phía cửa ra vào. Họ liền nhìn thấy bà Viêm đang đứng bên cửa, gương mặt bừng bừng tức giận.

Ngây người vài giây, Viêm Lương mới nghĩ ra tại sao mẹ cô nổi giận, cô bất giác dựng tóc gáy. Thấy vẻ mặt hoảng hốt của các đồng nghiệp, Viêm Lương thở dài, cố gắng

giữ giọng nói bình thường. “Mọi người ra ngoài trước đi!”

Các đồng nghiệp đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ thu dọn đồ, lần lượt rời khỏi phòng hội nghị. Lúc đi ngang qua bà Viêm, tất cả đều căng thẳng cúi thấp đầu, thậm chí không dám chào hỏi bà.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Viêm Lương giả bộ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không có tác dụng với bà Viêm. Bà nhanh chóng tiến lại gần. Gương mặt của hai mẹ con được ánh sáng màu xanh lạnh lạnh trên màn hình chiếu vào, khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng.

“Nếu hôm nay không phải tôi bỏ một buổi làm đẹp để về nhà, không phải tôi tình cờ nhìn thấy di Lương cất quyển sổ hộ khẩu về lại thư phòng, liệu có phải cả đời này tôi cũng không biết con gái tôi đã kết hôn?”

Viêm Lương không biết phải nói gì.

“Cô nóng vội quá, hôn nhân và việc đại sự, sao cô có

thể...?”

Viêm Lương sớm đã đoán ra phản ứng dữ dội của mẹ. Cô im lặng lắng nghe rồi trịnh trọng giải thích: “Mẹ, con đã suy nghĩ kĩ rồi mới quyết định. Hơn nữa, từ trước đến nay, mẹ luôn hết lời khen ngợi Tưởng Úc Nam còn gì?”

Nghe Viêm Lương nói vậy, bà Viêm càng tức giận: “Tôi khen ngợi cậu ta là vì cậu ta có năng lực làm việc, vì cậu ta có thể kiếm tiền cho Từ thị. Nhưng nói đến đối tượng kết hôn, Lộ Chinh mới là người thích hợp với cô nhất. Lộ Chinh mới có thể giúp cô ổn định chỗ đứng ở Từ thị.”

Viêm Lương suýt nữa không kìm được cười nhạt một tiếng.

Cô vẫn giữ thái độ mềm mỏng với bà Viêm: “ Nếu con lấy Lộ Chinh, con chỉ có thể trở thành thứ đồ trang trí, lệ thuộc vào chồng con. Hơn nữa, theo sự hiểu biết của con về Lộ Chinh, anh ta không hề để tâm đến một công ty có cục diện rồi ren như Từ thị. Mẹ cho rằng anh ta sẽ vì con mà quan tâm đến Từ thị sao? Hơn nữa, chắc nhiều người cũng biết Lộ Minh Đình đã tuyên bố thẳng, yêu cầu đầu tiên đối với con dâu tương lai của ông ta là không được can thiệp và hỏi han đến công việc của chồng.”

Bà Viêm cau mày về lương lự, đương nhiên bà cũng đã nghe lời đồn này.

Viêm Lương càng chắc chắn cô có thể thuyết phục mẹ. Cô không cho bà Viêm thời gian suy nghĩ, liền nói tiếp: “Nếu con chỉ cần một người chồng mỗi tháng cho con một khoản tiền lớn để tiêu xài, Lộ Chinh sẽ là sự lựa chọn tốt nhất của con. Nhưng thứ con cần là Từ thị. Con cần vương quốc, chứ không phải giống mẹ, cả đời chỉ là một người phụ nữ đứng sau một người đàn ông và đặt tất cả hạnh phúc của mình vào tay người đàn ông đó.”

Bà Viêm thần thờ, nỗi đau được giấu kín trong lòng bà bị phơi bày một cách tàn nhẫn.

Đặt tất cả hạnh phúc vào tay người đàn ông đó... Đây có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong cuộc hôn nhân kéo dài gần ba mươi năm của bà.

Dáng vẻ trầm mặc của bà Viêm thể lương đến mức Viêm Lương không đành lòng. Cuối cùng, cô không thể chạm vào nỗi đau của mẹ. Cô dừng lại vài giây rồi chuyển sang vấn đề nhẹ nhàng hơn: “Mẹ, con biết giữ chừng mực. Kết hôn với Tưởng Úc Nam, con có thể nhận được số cổ phần ông ngoại để lại cho con. Thêm vào đó, Tưởng Úc Nam được các thành viên trong hội đồng quản

trị hết sức tín nhiệm, chỉ cần một nửa số cổ đông ủng hộ con, sớm muộn gì con cũng sẽ thành chủ nhân của công ty này.”

Một lúc lâu sau, bà Viêm vẫn không thể thốt nên lời. Ánh sáng màu xanh từ màn hình không ngừng chiếu xuống gương mặt bà, gương mặt xinh đẹp do biết giữ gìn, chăm sóc nên hầu như không xuất hiện nếp nhăn. Cuối cùng, bà cũng lấy lại vẻ bình tĩnh, nổi bi ai và đáng thương hoàn toàn biến mất.

Có lẽ đây mới là sự tư lợi của một người mẹ. “Viêm Lương, coi hôn nhân là một lá bài, cô sẽ sống rất mệt mỏi. Ban đầu, mẹ muốn cô lấy Lộ Chinh là vì nếu có một ngày nào đó cô muốn rời khỏi Tử thi, ở bên Lộ Chinh, cô sẽ có một cuộc sống yên ổn.”

Viêm Lương trầm mặc.

Mẹ cô nói, cô coi cuộc hôn nhân này như một lá bài nhưng Viêm Lương biết, đây không đơn giản là một lá bài, bởi ít nhất giữa cô và Tưởng Úc Nam còn có tình cảm.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể坦然 đối diện với sự lo lắng của mẹ, cất giọng cương

quyết: “Con cần thành công, chứ không phải sự yên ổn.”

Ngoài cửa phòng hội nghị, Tường Úc Nam nhếch mép cười lạnh lùng. Sau đó, anh không đứng thêm dù chỉ một giây, lập tức quay đầu đi thẳng.

Bước chân mạnh mẽ của người đàn ông lúc này toát lên một sự lạnh lùng chưa từng thấy.

Sau khi tiễn bà Viêm về, Viêm Lương bảo trợ lý gọi điện cho các đồng nghiệp đến phòng hội nghị, tiếp tục cuộc họp dở dang.

Mất gần một tiếng tranh luận sôi nổi, nhóm của Viêm Lương cuối cùng quyết định sử dụng phương án thiết kế thứ ba. Khi nào có hàng mẫu, sản phẩm mới của Nhã Nhan là được mỹ phẩm Thảo bản tập có thể chính thức đi vào sản xuất. Hoạt động tuyên truyền, quảng cáo cũng sẽ được khởi động trong thời gian tới.

Ngoài cuộc họp này, hôm nay Viêm Lương không có bất cứ công việc nào khác. Cô nghỉ làm sớm, cầm tờ giấy đăng ký kết hôn đến văn phòng luật sư. Người đón tiếp cô vẫn là luật sư Cao.

Luật sư Cao lại một lần nữa có cái nhìn khác về Viêm Lương, nhưng lần này không phải khâm phục, mà ông ta cảm thấy cô có chút ngông cuồng.

Sáng sớm ngày mai, cổ phần sẽ chính thức chuyển sang tên của Viêm Lương. Cuối cùng cô cũng có thể trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng. Cô thông thả lái xe rời khỏi văn phòng luật. Sau khi đăng ký kết hôn vào đầu giờ chiều hôm nay, cô và Tưởng Úc Nam đã hẹn trước, cả hai cùng nghỉ làm sớm. Vợ chồng mới cưới, cho dù không đi du lịch hay hưởng tuần trăng mật thì cũng không thể trải qua đêm đầu tiên ở công ty.

Lái xe đến nửa đường, điện thoại của Viêm Lương chợt đổ chuông.

Viêm Lương hơi ngây người khi nhìn thấy cái tên “Thư ký Lưu” hiện trên màn hình. Tuy số này từng là số điện thoại của thư ký Lưu nhưng đây là số điện thoại làm việc, hiện do thư ký mới của Từ Tấn Phu sử dụng.

Bởi lần trước giúp mẹ Viêm Lương triệu tập đại hội cổ đông bất thường, thư ký Lưu đã bị ép về hưu trước thời hạn. Mặc dù bà là thư ký riêng của Từ Tấn Phu nhiều năm

nhưng Từ Tấn Phu vẫn đang giận dữ, không hề nể tình xưa nghĩa cũ.

Viêm Lương định không nghe máy nhưng nghĩ thế nào, cô bật tai nghe. Đầu kia truyền đến một giọng nói xa lạ: “Viêm tiểu thư!”

“Chào chị!”

“Bố cô vừa nhận được điện thoại từ luật sư...”

Viêm Lương không có tâm trạng nghe tiếp, lập tức cắt ngang: “Nếu bố tôi muốn phát biểu quan điểm về cuộc hôn nhân của tôi, vậy xin chị hãy giúp tôi chuyển lời đến ông ấy, đây là việc riêng của tôi, không cần ông ấy bận tâm. Nếu ông ấy vẫn vương vấn số cổ phần của ông ngoại tôi thì tôi chỉ có thể nói, không có ông ngoại tôi, sẽ không có Từ thị ngày hôm nay. Ông ngoại tôi không cho phép công ty rơi vào tay một đứa con hoang.”

Ở đầu máy bên kia, cô thư ký mới nhậm chức nghẹn giọng trước thái độ kiên quyết của Viêm Lương. Không biết cô ta đưa điện thoại cho Từ Tấn Phu lúc nào. Viêm Lương vừa lái xe vừa nghe bố cô nạt nộ: “Tử Thanh là chị gái cô, tại sao hể mở miệng cô lại gọi chị gái là con hoang

này, con hoang nợ?”

Viêm Lương không trả lời, tiếp tục lái xe với vẻ mặt vô cảm, lòng không hề dậy sóng. Thấy Viêm Lương im lặng, Từ Tấn Phu vô cùng tức giận. “Từ Tấn Phu tôi sao có thể sinh ra một đứa con gái mất dạy, độc ác, tàn nhẫn như cô!”

Viêm Lương cười nhạt rồi cúp điện thoại, không cho Từ Tấn Phu cơ hội nói tiếp.

Còn chưa tháo tai nghe, điện thoại của cô lại đổ chuông. Xem ra Từ Tấn Phu vẫn chưa chửi mắng đủ, Viêm Lương ấn nút tắt máy.

Thực ra Viêm Lương còn đang do dự, nên hay không nên làm một việc nào đó. Hôm nay bị bố cô mắng là đồ tàn nhẫn, độc ác, cô quyết định sẽ làm chuyện độc ác một lần.

Cô gọi điện thoại cho trợ lý, dặn dò: “Anh hãy nhắn tin cho các tờ báo lớn, nói thiên kim tiểu thư của Từ thị Từ Tử Thanh có mối quan hệ mờ ám với Giang Thế Quân của tập đoàn Lê Bạc, kẻ thù không đội trời chung với Từ thị.

Từ Tử Thanh bất chấp thể diện của gia tộc, vì lợi ích riêng mà câu kết với Giang Thế Quân. Hành vi của cô ta khiến các lãnh đạo cấp cao của Từ thị vô cùng tức giận, lần lượt yêu cầu Từ Tấn Phu trừng phạt con gái yêu...”

Trợ lý nói về nghi hoặc: “Giám đốc Viêm, đây là...”

“Cứ làm theo lời tôi nói.”

Viêm Lương nói xong liền cúp máy, tắt nguồn. Thế giới xung quanh cô cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh. CƠN “gió tanh mưa máu” của ngày mai thì để ngày mai tính tiếp. Lúc Viêm Lương về đến nhà, vẫn chưa tới sáu giờ chiều. Vì tắt di động, cô dùng máy bàn gọi cho Tưởng Ưc Nam.

Điện thoại riêng của anh nhanh chóng được kết nối nhưng người nghe máy lại là thư ký Lý.

“Đang họp?” Viêm Lương ngạc nhiên hỏi lại.

“Vâng ạ!” Thư ký Lý trả lời.

“Chẳng phải anh ấy hủy bỏ lịch làm việc hôm nay rồi sao?”

“Thật ngại quá! Viêm... Tưởng phu nhân, cuộc họp này rất quan trọng. Tổng giám đốc không thể vắng mặt.”

Đối với Viêm Lương, danh xưng “Tưởng phu nhân” rất xa lạ nhưng nghe cũng thật êm tai. Viêm Lương mỉm cười, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Vậy anh hãy chuyển lời của tôi đến anh ấy, bảo anh ấy họp xong thì về thẳng nhà. Hôm nay không ra ngoài ăn cơm, tôi sẽ tự chuẩn bị bữa tối.”

“Được ạ!”

Sau khi cúp máy, Viêm Lương mới phát hiện cô vừa buột miệng khoác lác. Đích thân xuống bếp? Cô tuyệt đối không phải mẫu người này.

Trong nhà của hai người lúc nào cũng bận rộn với công việc, tử lạnh tất nhiên trống không. Viêm Lương đành phải mặc áo khoác, đi siêu thị ở gần đó mua đồ ăn.

Vừa đẩy xe hàng dạo một vòng siêu thị vừa tra thực đơn

trên di động, Viêm Lương mua không ít nguyên liệu để nấu nướng. Nhìn giỏ hàng đầy ắp, cô có cảm giác rất thỏa mãn.

Khi vào bếp. Viêm Lương mới thấy bất lực. Bởi cô quá lóng ngóng, vụng về. Món bún tết rán cháy đen, phải đổ vào thùng rác. Cá rán nát bươm, cũng phải đổ vào thùng rác... Viêm Lương quay như chong chóng, bận tới mắt tới mũi, thậm chí còn cực nhọc hơn cả làm việc. Biết không còn sớm nữa, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là tám giờ tối. Vậy mà cô mới chỉ nấu xong một món trứng xào cà chua.

Nhìn bàn ăn trống không, lại nhìn xuống chiếc thùng rác gần đây ở bên cạnh, Viêm Lương bực tức phi con dao xuống cái thớt gỗ. Cô ôm trán, đứng cạnh bếp một lúc. Cuối cùng cô thở dài, quyết định bỏ cuộc, quay về phòng khách, gọi điện thoại bảo nhà hàng mang đồ ăn tới.

Nửa tiếng sau, trên bàn ăn đầy thức ăn ngon lành. Sau khi tiễn nhân viên nhà hàng, Viêm Lương quay lại ngắm nghía bàn ăn. Cô khoanh tay trước ngực, nở nụ cười hài lòng rồi nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới chín giờ tối...

Tưởng Úc Nam có lẽ đã kết thúc cuộc họp.

Viêm Lương ngồi xuống sofa chờ đợi.

Chín giờ...

Mười giờ...

...

Tiếng cửa mở đánh thức Viêm Lương đang gật gà gật gù trên sofa. Cô nhồm người đưa mắt về phía cửa ra vào, cuối cùng Tưởng Úc Nam đã đi làm về.

Một giờ sáng. Thấy thời gian hiển thị trên đồng hồ, sắc mặt Viêm Lương rất tệ.

“Em còn chưa ăn cơm?” Tưởng Úc Nam tỏ ra kinh ngạc.

Viêm Lương trầm mặc thể hiện sự bất mãn.

Tưởng Úc Nam đi đến bên bàn ăn, nhìn một bàn thức ăn đã nguội ngắt. Sau đó, anh quay lại, ngồi xuống sofa, nở nụ cười áy náy. “Đêm tân hôn để bà xã bụng đói ở nhà một mình, anh là người có tội!”

Viêm Lương nhú mày. “Anh định làm gì để tạ tội?”

Anh nhìn bốn phía. “Phạt anh ăn hết chỗ thức ăn nguội lạnh kia có được không, Tưởng phu nhân?”

Đây là một ý kiến không tồi. Viêm Lương từ tốn kéo tay áo, để lộ chiếc đồng hồ đeo tay rồi giơ đến trước mặt Tưởng Úc Nam, “Anh phải ăn hết trong vòng nửa tiếng.”

Không ngờ Viêm Lương lại đồng ý đề xuất mà anh tùy tiện nói ra, Tưởng Úc Nam chau mày cười cười, cuối cùng đành chấp hành: “Tuân lệnh!”

Đúng nửa tiếng sau, một giây một phút cũng không kém, Viêm Lương xem đồng hồ rồi đứng dậy đi tới bàn ăn kiểm tra. Tưởng Úc Nam đã ăn hết nhẵn.

Nhưng trông anh vẫn không có vẻ gì là no bụng, anh

thong thả đứng dậy, cầm tờ giấy ăn lau miệng, ý cười nhàn nhạt nơi khóe mắt thể hiện sự tán thưởng. “Không ngờ tay nghề nấu nướng của bà xã lại khá như vậy!”

Nghĩ đến đồng vỏ hộp đựng đồ ăn trong thùng rác, Viêm Lương bất giác nở nụ cười ngượng ngùng. Cô còn đang cười, Tưởng Úc Nam đã bổ sung: “Có thể ngang hàng với đầu bếp của nhà hàng đối diện...”

Nụ cười của Viêm Lương bỗng cứng đờ. Tưởng Úc Nam đứng dậy, tiến lại gần Viêm Lương, ôm cô từ phía sau. Anh hất tóc cô về một bên, để lộ cái gáy với đường nét đẹp đẽ của người phụ nữ.

Tưởng Úc Nam thì cầm lên vai Viêm Lương, thò tay vào trong bộ đồ ở nhà của cô. “Anh ăn no rồi, bây giờ đến lượt anh cho em ăn no.”

[©STE.NT](http://STE.NT)

Sáng sớm hôm sau, khi Viêm Lương tỉnh giấc, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Anh để lại một mẫu giấy dưới chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường. “Ông xã em đi làm kiếm tiền.”

Bỏ tờ giấy xuống, Viêm Lương mới nhìn đồng hồ, sau đó tìm di động. Sau cuộc điện thoại của Từ Tấn Phu, Viêm Lương tắt máy từ hôm qua nên không ai có thể liên lạc với cô. Đồng hồ báo thức trên điện thoại của cô cũng bị người nào đó tắt mất. Hành vi này của đức ông chồng, nên nói là chu đáo hay không chu đáo?

Viêm Lương nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt. Khi ngẩng đầu, cô bắt gặp khuôn mặt hồng hào, đôi môi đỏ mọng như một đóa hoa rực rỡ sắc màu của người phụ nữ trong gương. Viêm Lương mỉm cười lắc đầu, gạt bỏ hình ảnh cuộc ân ái đêm qua ra khỏi tâm trí. Vừa ra khỏi phòng tắm, cô liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trờ lý gọi điện.

Hôm qua, cô bảo trợ lý nhắn tin cho báo chí, có lẽ bây giờ trên các tờ báo lớn đều xuất hiện tin tức liên quan đến Từ thị. Hôm nay sẽ là một ngày không an lành. Chắc trợ lý gọi điện thoại đến báo cáo kết quả, Viêm Lương nhanh chóng bắt máy.

“Giám đốc Viêm, không xong rồi!” Giọng nói hoảng hốt của trợ lý truyền đến tai Viêm Lương. Đột nhiên cô có dự cảm chẳng lành.

“Nhã Nhan... xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viêm Lương hỏi bằng giọng căng thẳng.

Người trợ lý tỏ ra luống cuống, giọng nói run rẩy: “Có khách hàng... sau khi sử dụng kem dưỡng da của Nhã Nhan... bị dị ứng. Bọn họ liền kết nhau đi kiện chúng ta. Sáng sớm hôm nay, có rất nhiều tờ báo lớn đã đưa tin về việc này. Thư của luật sư cũng vừa được gửi đến... gửi đến văn phòng của Giám đốc.”

Tin dữ như gáo nước lạnh giội thẳng xuống đầu Viêm Lương khiến cô hóa đá ngay tức khắc.

Không biết đã thần thờ bao lâu, đến khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch, hoang mang của mình trên chiếc gương ở bức tường đối diện, Viêm Lương mới giật mình bừng tỉnh.

Cô vội vàng thay đồ, vừa kẹp điện thoại vào vai vừa thay quần áo, đại não cũng nhanh chóng hoạt động, xem làm thế nào để cứu vãn tình hình.

“Bảo bộ phận PR liên hệ với người phụ trách của các tờ báo lớn, cố gắng khống chế, không để tin tức lan rộng. Hãy tìm cách nhanh nhất liên hệ với nhóm khách hàng khiếu nại, sắp xếp một cuộc đàm phán với bọn họ. Chỉ cần giải quyết êm xuôi, mất bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Viêm Lương nhanh chóng thay bộ đồ công sở, tiếp tục dặn dò cấp dưới: “Hãy điều tra căn kẽ nguyên nhân của sự cố lần này, bao gồm lô hàng kem dưỡng da nào xảy ra vấn đề, khâu sản xuất nào bị lỗi... Hãy tìm hiểu cả những vụ khiếu nại của khách hàng bị dị ứng sau khi sử dụng kem dưỡng da của chúng ta trong một năm trở lại đây...”

Nói đến đây, bàn tay đang cài cúc áo của Viêm Lương đột nhiên cứng đờ. Cô nhớ ra một chuyện.

Kem dưỡng da... Dị ứng... Khiếu nại...

Gần một năm trước, Từ Tử Thanh chuyển dây chuyền sản xuất vốn thuộc về Nhã Nhan cho một sản phẩm khác, Nhã Nhan bị đẩy xuống nhà máy vệ tinh. Lúc đó từng có khiếu nại của khách hàng về những sản phẩm kém chất lượng, khiến da mặt họ bị dị ứng... Hai sự việc này liệu có liên quan đến nhau?

Viêm Lương không dám phán đoán nhiều, sợ đầu óc rối loạn, không tỉnh táo để suy xét vấn đề. Cô cúp máy, cầm áo khoác và túi xách chạy một mạch ra khỏi nhà.

Cửa nhà đóng sập sau lưng Viêm Lương, trên hành lang chỉ có tiếng gót giày của cô nện xuống nền còm cộp, mỗi lúc một gấp gáp, mỗi lúc một xa dần... Cô lái xe như bay tới công ty. Trên đường, cô nhận bốn cuộc điện thoại, gọi đi bảy cuộc, từ chối ba cuộc, tất nhiên là cấp dưới của cô báo cáo tình hình, bạn bè hỏi thăm và giới báo chí quấy rầy.

Từ Tấn Phu cũng gọi điện nhưng Viêm Lương không nghe. Khi kết thúc cuộc gọi cuối cùng, đúng lúc đến tòa nhà Từ thị, Viêm Lương liền giảm tốc độ, chuẩn bị lái xe vào tầng hầm.

Phát hiện đám phóng viên tụ tập trước cửa tòa nhà, đầu Viêm Lương đau buốt. Có phóng viên tinh mắt nhận ra xe của cô, bọn họ liền mang các thiết bị tác nghiệp chạy nhanh về phía cô. Các phóng viên khác thấy vậy cũng ào ào chạy tới, vây quanh xe của Viêm Lương trong nháy mắt. Chiếc xe không thể tiến về phía trước, Viêm Lương cũng không thể xuống xe. Các phóng viên cầm máy ảnh chụp lia lịa qua cửa kính ô tô. Mặc dù cách một lớp kính nhưng ánh đèn flash liên tục vẫn làm Viêm Lương nhức mắt.

Lúc này, bảo vệ của tòa nhà mới chạy đến. Xe của Viêm Lương vẫn không thể đi vào trong. Thấy mấy bảo vệ ở ngoài không chế đám phóng viên một cách khó khăn, Viêm Lương quyết định, tắt máy, xuống xe.

Chân cô còn chưa chạm đất, các phóng viên đã nhào tới. Giọng nói của họ vang lên như sấm bên tai.

“Viêm tiểu thư, Nhã Nhan đột nhiên xảy ra sự cố về chất lượng sản phẩm, liệu người phụ trách có bị liên lụy?”

“Nghe nói bộ phận PR của Từ thị đã phong tỏa tin tức, đây là...”

“Viêm tiểu thư, mối quan hệ giữa chị gái cô và Giang Thế Quân có đúng như tin đồn...”

“Vì mối quan hệ nhập nhằng với Giang Thế Quân, có thật là Từ Tử Thanh sẽ bị loại trừ khỏi tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Từ thị?”

“Tôi vừa nhận được tin, chiều hôm nay, chủ tịch Từ Tấn Phu sẽ tổ chức một cuộc họp báo. Tổ chức họp báo đúng thời điểm nhạy cảm này, mục đích để dẹp yên scandal của Nhã Nhan, hay vì muốn bác bỏ tin đồn chị gái cô?”

“Viêm tiểu thư, một nguồn tin cho biết, hội đồng quản trị của Từ thị sẽ phải đối mặt với sự biến động rất lớn. Cổ phần của các cổ đông lớn cũng sẽ thay đổi. Tin đồn này có phải sự thật không?”

“Thời gian qua, Từ thị hồi sinh nhờ vào sự phát triển của Nhã Nhan. Cùng một ngày mà bị đả kích nặng nề bởi hai sự kiện nghiêm trọng, Từ thị đã có phương án giải quyết chưa?”

Đám phóng viên hỏi hết câu này đến câu khác, đều là những vấn đề sắc bén. Viêm Lương giữ im lặng từ đầu đến cuối. Nhờ có bảo vệ mở đường, cô đi xuyên qua đám người, cuối cùng cũng có thể vào bên trong tòa nhà Từ thị.

Sau một hồi bị bao vây, xô đẩy, trông Viêm Lương thật thảm hại. Cô vuốt lại mái tóc, sai bước dài về phía thang máy.

Đúng lúc này, trợ lý chạy xuống dưới, thở hổn hển, báo cáo. “Sau khi nhận được tin dữ, các cổ đông lập tức đến công ty. Bây giờ họ đang ở văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị. Bọn họ nói, nhất định chờ Chủ tịch đích thân đến đây, giải thích về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Viêm Lương vừa sốt ruột nhìn biển báo số tầng trên thang máy vừa hỏi trợ lý: “Tổng giám đốc đâu rồi?”

“Tổng giám đốc đang ở văn phòng chủ tịch, vồ về tinh thần các cổ đông.”

“Anh ấy có truyền đạt mệnh lệnh nào không?”

“Mệnh lệnh của Tổng giám đốc cũng gần giống những điều Giám đốc đã dặn dò chúng tôi qua điện thoại. Ngoài ra, đợi Chủ tịch đến công ty, Tổng giám đốc sẽ rút lui, đi làm việc khác. Quan trọng nhất là thuyết phục các cổ đông không thuộc hội đồng quản trị, khuyên bọn họ đừng bán tháo cổ phiếu của Từ thị.”

Chỉ nghe những điều này, Viêm Lương cũng đủ đau đầu. Tối qua cô còn nghĩ, đợi qua giai đoạn bận rộn này, cô và Tưởng Úc Nam sẽ tổ chức tiệc cưới. Xem ra, đây là

ước mong xa vời.

Một người hỏi, một người trả lời, thang máy nhanh chóng đến nơi. Viêm Lương vội vàng rời khỏi thang máy, đi thẳng tới văn phòng của cô. Trợ lý vẫn tiếp tục báo cáo: “Tôi đã làm theo yêu cầu của Giám đốc, soạn thảo một thông cáo báo chí về scandal của Từ Tử Thanh, gửi cho các phóng viên chúng ta quen biết. Nhưng tin tức chưa kịp tác động đến công chúng thì lại xuất hiện sự cố dị ứng của Nhã Nhan. Sau khi thị trường chứng khoán mở cửa vào buổi sáng hôm nay, cổ phiếu của chúng ta không ngừng rớt giá...”

Viêm Lương không kịp được, thở dài một tiếng.

Ngắm đi ngắm lại, cả đời này cô mới làm người độc ác một lần, không ngờ bị báo ứng nhanh như vậy. Nếu thời gian xảy ra hai vụ Scandal không trùng hợp, mọi chuyện sẽ khác...

“Trước giờ mở cửa ngày mai, nếu hai vụ scandal, đặc biệt là sự cố dị ứng da không được giải quyết dứt điểm, giá cổ phiếu chắc chắn sẽ thảm hại hơn. Đến lúc đó, chỉ e các cổ đông không thuộc hội đồng quản trị tinh thần hoảng loạn, dẫn đến việc bán tháo cổ phiếu.”

Viêm Lương vừa nói xong, trợ lý hỏi ngay: “Giám đốc Viêm, chị định giải quyết thế nào?”

Viêm Lương lắc đầu. Đây không phải là công việc thuộc phạm vi cô phụ trách. Việc duy nhất cô cần làm vào lúc này là xử lý êm xuôi vấn đề của Nhã Nhan.

Mặc dù Viêm Lương đưa ra điều kiện rất hấp dẫn nhưng nhóm người tiêu dùng khiếu nại Từ thị vẫn từ chối liên hệ, gặp gỡ riêng. Không chỉ có người của cơ quan tư pháp, các cơ quan quản lý chất lượng sản phẩm và công thương đều gọi điện đến văn phòng của cô, yêu cầu nhanh chóng giải quyết sự cố. Nếu không, bọn họ sẽ không nể mặt, xử lý nghiêm khắc theo quy định.

Báo chí đưa tin ngày càng rầm rộ. Đến chuyện Từ Tử Thanh lạm dụng dây chuyền sản xuất của Nhã Nhan gần một năm trước cũng bị moi ra. Cùng lúc đó, Viêm Lương nhận được báo cáo nguyên nhân xảy ra sự cố: “Một số người tiêu dùng do sử dụng lô hàng kém chất lượng từ gần một năm trước nên mới bị dị ứng.”

“Lô hàng đó chúng ta đã thu hồi từ lâu, sao đến bây giờ vẫn còn bán trên thị trường?” Viêm Lương nhíu mày.

“Chuyện này... chúng tôi vẫn chưa điều tra ra.”

“Tiếp tục điều tra cho tôi!”

Viêm Lương suýt gằm lên trong ống nghe điện thoại, nhưng cô đã cố kìm nén rồi cúp máy.

Chưa tới giờ ăn trưa, Viêm Lương đã nhận được tin, không ít đại lý của Nhã Nhan đã dỡ sản phẩm khỏi cửa hàng. Phản ứng đầu tiên của Viêm Lương sau khi nghe tin này là gọi điện thoại cho giám đốc của Minh Đình Square.

Giám đốc của Minh Đình Square tỏ ra bối rối. Vòng vo một hồi, ông ta chỉ có thể cho Viêm Lương câu trả lời nước đôi: “Thật ra chúng tôi rất khó xử. Hay là thế này đi, Viêm tiểu thư hãy đích thân gọi điện thoại cho Lộ tổng nói một tiếng. Nếu Lộ tổng nhận lời cô, chúng tôi nhất định sẽ làm theo.”

Viêm Lương đã đến bước đường cùng. Cô không còn thời gian lưỡng lự, tay này vừa cúp điện thoại của giám đốc Minh Đình Square, tay kia đã bấm số điện thoại của Lộ Chinh.

Đáng tiếc, người nhận điện thoại là thư ký của Lộ Chinh. “Rất xin lỗi, Lộ tổng đang nghỉ phép ở nước ngoài. Trong thời gian đi nghỉ, Lộ tổng không xử lý việc của công ty.”

Nghe thư ký nói vậy, lòng Viêm Lương chùng xuống. Cô nhắm mắt, ngửa đầu tựa vào thành ghế, nhưng chưa đến một phút, trợ lý lại gõ cửa đi vào. “Điện thoại của đại lý cấp một, Giám đốc có nghe không ạ?”

Viêm Lương đành mở mắt. “Hãy giúp tôi vỗ về bọn họ!”

Đây là một trận chiến ác liệt nhưng Viêm Lương thậm chí không biết đối thủ là ai. Bây giờ thời gian vô cùng gấp rút, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là trực tiếp gọi điện thoại cho Lộ Chinh đang ở nước ngoài.

Viêm Lương bấm số, gần như nín thở chờ đợi. Điện thoại đổ ba hồi chuông, người bên kia bắt máy. “A lô!”

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói của Lộ Chinh. Theo phản xạ, cô ngồi thẳng người, cố gắng gạt bỏ tâm trạng tồi tệ, sau đó mới lên tiếng: “Lộ tổng, là tôi, Viêm Lương đây ạ!”

“Hà?” Một từ ngắn gọn nhưng bộc lộ sự kinh ngạc pha lẫn chút vui mừng của Lộ Chinh.

Viêm Lương không có thời gian để suy đoán phản ứng của anh, cất giọng kính cẩn, lễ phép: “Xin lỗi đã mạo muội làm phiền anh!”

Nghe Viêm Lương nói vậy, Lộ Chinh hơi ngây ngời. Đến khi lên tiếng, anh đã lấy lại giọng bình thản. Viêm Lương có cảm giác anh lịch sự quá mức cần thiết. “Viêm tiểu thư tìm tôi vì công việc?”

Viêm Lương hít một hơi thật sâu mới có dũng khí lên tiếng: “Chuyện là thế này...”

Sau khi kể sơ qua sự việc, Viêm Lương đưa ra đề nghị: “Tôi hy vọng Lộ Tổng nể mặt chúng ta hợp tác vui vẻ trong thời gian qua, tạm thời đừng rút hết sản phẩm của Nhã Nhan ở hệ thống cửa hàng của Minh Đình.”

Lộ Chinh trầm mặc hồi lâu. Mãi không thấy anh lên tiếng, Viêm Lương nắm chặt điện thoại, đi đi lại lại quanh bàn làm việc, trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Chuyện này...” Lộ Chinh bỗng lên tiếng.

Qua giọng điệu của anh, Viêm Lương có thể đoán tiếp theo sẽ là câu từ chối. Cô vội cắt ngang: “Tôi hứa sẽ giải quyết sự cố của Nhã Nhan trong thời gian nhanh nhất. Ba ngày, xin anh hãy cho tôi ba ngày. Ba ngày sau, nếu tôi không giữ lời, đến lúc đó anh bắt chúng tôi rút sản phẩm, thậm chí hủy bỏ hợp đồng, chúng tôi cũng chấp nhận.”

“Được thôi!” Lộ Chinh trả lời dứt khoát. “Cô chỉ có ba ngày.”

Tạm thời giữ được hệ thống tiêu thụ ở Minh Đình, Viêm Lương càng có cơ hội thuyết phục các đại lý cấp một.

Cô vừa kết thúc cuộc điện thoại với Lộ Chinh, trợ lý gõ cửa, đi vào. “Giám đốc Châu gọi điện, chị có nghe không ạ?”

Viêm Lương mệt mỏi xua tay. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô gọi trợ lý đang chuẩn bị đóng cửa: “Các cổ đông hiện vẫn còn ở văn phòng chủ tịch đấy chứ?”

“Vâng, Chủ tịch cũng đến rồi.”

Viêm Lương lập tức đứng dậy, đi thẳng tới văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị.

Bên ngoài văn phòng chủ tịch không một bóng người. Cô nhân viên lễ tân cũng không ngồi ở bàn làm việc. Viêm Lương đi thẳng tới cửa phòng chủ tịch mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Cô không gõ cửa mà đẩy luôn cửa vào.

Cánh cửa vừa mở, Viêm Lương nghe thấy tiếng của một số cổ đông: “Cách duy nhất bây giờ là có người đứng ra chịu toàn bộ trách nhiệm...”

Người khác hỏi: “Ai tự nguyện đứng ra chịu trách nhiệm lớn như vậy chứ?”

Từ Tấn Phu ngồi vị trí chủ tịch cau mày.

Hai cổ đông cất giọng ngạc nhiên: “Viêm Lương?”

Lúc này Viêm Lương mới sải bước đi vào trong. Vừa đi

cô vừa nói: “Các chú, các bác chắc cũng đã nhận được tin, lô hàng Nhã Nhan xảy ra sự cố liên quan đến chị gái cháu?”

Quan sát phản ứng của họ, Viêm Lương biết, những người có mặt ở đây đã biết được sự thật.

Từ Tấn Phu đột nhiên lên tiếng: “Viêm Lương, cô ra ngoài trước đi!”

Viêm Lương coi như không nghe thấy. “Chú Trần nói đúng. Bây giờ muốn ngăn chặn, không để mọi việc ngày càng xấu đi, chúng ta phải hành động nhanh gọn, dứt khoát. Nếu cần một người chịu trách nhiệm, cháu có một ứng cử viên, các chú, các bác thử xem có thích hợp không.”

Từ Tấn Phu dường như đoán ra ý đồ của Viêm Lương, phần nộ đứng dậy, chỉ tay về phía cửa. “Viêm Lương, cô đừng ăn nói bậy bạ. Mau rút đi cho tôi!”

Cút đi...

Từ này đúng là khó nghe!

Viêm Lương nhú mày nở nụ cười chua xót, sau đó cô tiếp tục lên tiếng: "Người này là ...Từ Tử Thanh."

Tất cả đều sửng sốt, ngoài Từ Tấn Phu, bởi ông ta sớm đoán ra Viêm Lương sẽ nói như vậy. Ông ta lập tức quay lại, gầm lên với cô thư ký đang đứng bên cạnh: "Gọi bảo vệ lên đây!", rồi tức giận chỉ vào mặt Viêm Lương: "Lôi nó ra ngoài cho tôi!"

Lần này Từ Tấn Phu thực sự tức giận, sắc mặt ông ta tái mét. Cô thư ký lo lắng bệnh cũ của ông tái phát, lâm vào thế khó xử, không biết nên đi gọi bảo vệ hay an ủi Từ Tấn Phu.

Thấy thư ký do dự, Từ Tấn Phu lập tức quát mắng: "Cô cũng muốn tạo phản phải không?"

Cô thư ký hoảng sợ, vội vàng cầm di động để gọi bảo vệ. Đúng lúc này, Từ Tấn Phu đang đứng thờ hờn hển đột nhiên thấy khó thở, lão đảo, ngã xuống ghế.

Cô thư ký thấy vậy, vội vàng buông điện thoại, giơ tay đỡ Từ Tấn Phu. Từ Tấn Phu tức ngực, khó thở ngồi im trên ghế, cô thư ký liền vỗ lưng cho ông, giúp ông bình tĩnh lại.

Tất nhiên Viêm Lương không bỏ qua cảnh này. Tim cô thắt lại, nhưng may mắn là ngay sau đó, sắc mặt Từ Tấn Phu không còn khó coi như trước. Mặc dù có vẻ rất yếu ớt nhưng ông vẫn còn sức để sai khiến thư ký: "Còn không mau đi gọi bảo vệ!"

Nghe Từ Tấn Phu ra lệnh, trong lòng Viêm Lương cảm thấy rất mâu thuẫn. Một mặt, cô thở phào nhẹ nhõm, mặt khác, cô miệt thị bản thân tự nhiên lo lắng cho ông. Thấy cô thư ký tần ngần cầm di động, Viêm Lương bồng bồng tỉnh, nói với thư ký: "Mau đi lấy thuốc cho Chủ tịch!"

Từ Tấn Phu liền ra lệnh: "Đi gọi bảo..."

Tiếng nói yếu ớt của Từ Tấn Phu nhanh chóng bị Viêm Lương cắt ngang: "Nếu Chủ tịch có mệnh hệ gì, chị sẽ phải đối mặt với tương lai thất nghiệp, thậm chí là phải hầu tòa!"

Cô thư ký bị thái độ nghiêm túc của Viêm Lương dọa sợ

chết khiếp, vội vàng rời khỏi phòng chủ tịch.

Cô thư ký vừa đi khuất, Viêm Lương liền nói: “Nếu các chú, các bác tạm thời chưa nghĩ ra cách giải quyết hợp lý hơn, vậy thì hãy giơ tay biểu quyết, quyết định xem có cần Từ Tử Thanh xuất đầu lộ diện gánh toàn bộ trách nhiệm hay không.”

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, sắc mặt những cổ đông ở đây đều tái nhợt. Từ Tấn Phu lúc này tuy sức khỏe không tốt, nói cũng khó khăn nhưng sự uy nghiêm vẫn còn nguyên vẹn, các cổ đông không dám trở mặt với ông.

Dù không dám trở mặt, họ vẫn lên tiếng bày tỏ sự bất mãn của mình: “Lão Từ! Nói thật, chúng tôi vô cùng thất vọng về Tử Thanh.”

Chú Trần, vị cổ đông lớn từ trước đến nay luôn đứng về phía mẹ Viêm Lương, không bỏ lỡ cơ hội lên tiếng: “Tôi tạm thời không bàn tới quan hệ giữa Tử Thanh và Giang Thế Quân. Chỉ tính riêng những việc con bé làm với Nhã Nhan trước kia, tôi thấy không thỏa đáng chút nào. Nếu không phải sự việc lần này bị vỡ lở, có lẽ cả đời này chúng tôi sẽ chẳng biết sự thật. Thậm chí, chúng tôi còn định giao cả tương lai của công ty vào tay con bé.”

Một cổ đông khác không kìm được tiếng thở dài. “Lão Từ, ông nôn nóng muốn bảo vệ con gái, chúng tôi có thể thông cảm, nhưng... cần phải cho Tử Thanh một bài học.”

Từ Tấn Phu hoàn toàn im lặng. Ông đảo mắt một lượt qua các cổ đông, nhanh chóng tính toán, cuối cùng lên tiếng: “Được thôi, Viêm Lương đã đề xuất cách này, tôi sẽ làm theo ý con bé. Bây giờ chúng ta cùng giơ tay biểu quyết.”

Một năm trở lại đây, Từ Tấn Phu liên tục phải nằm viện, hầu như không can thiệp vào những cuộc đấu đá giữa những bè phái trong nội bộ lãnh đạo cấp cao, nhưng điều đó không có nghĩa ông không nắm được tình hình. Những cổ đông nào đứng về phía ông, cổ đông nào lén lút giúp mẹ con Viêm Lương.... ông đều biết rõ.

Từ Tấn Phu hạ lệnh, mọi người nhanh chóng giơ tay biểu quyết. Kết quả đúng như Từ Tấn Phu dự đoán: một nửa tán thành và một nửa phản đối.

Theo thông lệ, số phiếu tán thành phải quá bán, nghị quyết mới được thông qua. Vào giây phút này, ánh mắt của Từ Tấn Phu hướng về Viêm Lương không giống như đang nhìn con gái, mà như nhìn một đối thủ thất bại trong tay ông.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng chủ tịch mở toang, thư ký của Từ Tấn Phu không chỉ mang thuốc, mà còn dẫn theo bốn người bảo vệ tiến lại gần Viêm Lương.

Viêm Lương cảm thấy điện thoại trong tay cô khẽ rung, một tin nhắn vừa được gửi tới. Cô cúi đầu đọc tin nhắn, rồi lại ngẩng lên nhìn bốn người bảo vệ cao lớn.

Bọn họ cưỡng ép cô ra ngoài là một việc dễ dàng như trở bàn tay, nhưng gương mặt Viêm Lương không hề xuất hiện một tia sợ sệt, cũng không phẫn nộ, ngược lại, vẻ mặt cô ẩn giấu một sự ngạo nghễ. Viêm Lương mỉm cười với Từ Tấn Phu. Ở giây phút sau đó, cô lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, đồng thời ngồi xuống vị trí đối diện với một cổ đông vừa rời không giờ tay, bình tĩnh nói với ông ta: “Chú Liêu, chắc chú không biết, hôm qua cháu vừa giải đông sổ cổ phần của Từ thị mà ông ngoại để lại cho cháu. Mẹ cháu cũng vừa chuyển giao toàn bộ sổ cổ phiếu của bà cho cháu. Bây giờ, cổ phần do cháu sở hữu đã vượt qua chú, cũng có nghĩa là...” Viêm Lương cố ý dừng lại, đảo mắt một vòng quanh căn phòng, cuối cùng mới quay lại nhìn Liêu đồng sự: “Vị trí của chú trong hội đồng quản trị đã tự động bãi bỏ.”

Viêm Lương vừa dứt lời, vẻ mặt các cổ đông lập tức

thay đổi. Trong số đó, tệ hại nhất là Liêu đồng sự, người vừa nhận được tin dữ và Từ Tấn Phu, người vừa mới uống thuốc.

Viêm Lương quay mặt về phía bố cô nhưng ánh mắt cô dừng lại không đến một giây. Sau đó, cô nở nụ cười tao nhã và bổ sung một câu: "Quyết định của cháu là..."

Viêm Lương vừa nói vừa từ tốn giơ tay.

Kết quả biểu quyết thay đổi trong nháy mắt. Việc Từ Tử Thanh phải đứng ra nhận trách nhiệm đã được quyết định. Từ Tấn Phu rơi vào trạng thái hoàn toàn trầm mặc. Viêm Lương, người vừa xoay chuyển cục diện, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ông, bày ra vẻ đáng tiếc. "Bố, con đã cho người gọi chị gái con đến đây. Bố hãy đích thân nói cho chị ấy biết kết quả biểu quyết của cuộc họp đại hội cổ đông bất thường ngày hôm nay."

Từ Tấn Phu vẫn ngồi bất động, ông ta ngẩn đầu nhìn Viêm Lương, ánh mắt ẩn chứa một tia căm hận. "Tất cả những trò này là do cô sắp đặt phải không?"

Viêm Lương ngậy người.

Từ Tấn Phu lắc đầu như không thể tin nổi. Vài giây sau, ông đột nhiên ngẩng lên, khoe miệng xuất hiện nụ cười mỉa mai. “Cô không hổ danh là con gái Từ Tấn Phu, cô chơi trò gian thương này còn giỏi hơn tôi, tàn nhẫn hơn tôi...”

Từ “tất cả” Từ Tấn Phu vừa nói... là chỉ hành vi thao túng cổ phần của cô, hai vụ scandal bị tiết lộ vào buổi sáng hôm nay và cả chuyện cô đang “bức vua thoái vị”?

Viêm Lương nhanh chóng lấy lại tinh thần. Vào giây phút Từ Tấn Phu nghi ngờ chất vấn của cô, tia ấm áp của tình thân cuối cùng trong lòng cô đã hoàn toàn tan biến. Cô mỉm cười với Từ Tấn Phu, cô không lên tiếng thừa nhận hay phủ nhận. Sau đó, cô đặt di động đến trước mặt Từ Tấn Phu, không nói lời nào, quay người rời khỏi phòng chủ tịch.

Từ Tấn Phu cúi xuống nhìn điện thoại của Viêm Lương. Một người lão luyện trong chốn thương trường như ông, không ngờ bị con gái chơi một vở đau đến mức tay đầy mồ hôi lạnh. Khi Từ Tấn Phu đọc nội dung tin nhắn, hơi lạnh từ lòng bàn tay thấm thấu qua huyết mạch, xuyên thẳng vào tim.

Màn hình điện thoại hiển thị tin nhắn mẹ Viêm Lương vừa gửi đến: “Đã hoàn tất thủ tục chuyển giao cổ phần, cô cứ làm mạnh tay đi!”

Làm mạnh tay đi... Mạnh tay hủy diệt mọi thứ của đứa con hoang mà bố cô yêu quý.

Viêm Lương rời khỏi văn phòng chủ tịch, mang theo khí thế bùng bùng của người giành thắng lợi. Cô đi thẳng tới thang máy, xuyên qua hành lang, cuối cùng về phòng làm việc của mình.

Xung quanh không một bóng người, Viêm Lương không cần tiếp tục ngưng trang. Cửa vừa khép lại, hai chân mềm nhũn, cô bất giác tựa vào cánh cửa. Cô không biết cảm giác của cô lúc này là gì. Cô đã thành công nhưng tại sao trái tim trống rỗng? Một sự trống trải chưa từng thấy...

Viêm Lương đi đến bàn làm việc, nhắc điện thoại, bấm vội một dãy số, giống như đây là ngọn cỏ cứu mạng cô vừa túm được. Vào giây phút này, cô cần có người chia sẻ, chia sẻ niềm vui, chia sẻ cảm giác bất lực cùng cô.

Điện thoại đổ ba hồi chuông đối phương bắt máy.

Viêm Lương đã không kìm nén được reo lên: “Tưởng Úc Nam!”

Đầu máy bên kia im lặng. Vài giây sau mới vang lên một giọng nói: “Tổng giám đốc... đang bàn công chuyện với cố đông Lại Chính Niên.”

Giọng nói thư ký Lý như một gáo nước lạnh giội xuống đầu Viêm Lương, khiến cô đờ người.

Trong tình hình nguy cấp như hiện nay, để ổn định giá cổ phiếu của Từ thị, ngăn cản các cổ đông bán tháo cổ phiếu một cách ác ý, người nắm trong tay tương đối nhiều cổ phiếu như Lại Chính Niên đương nhiên trở thành đối tượng Tưởng Úc Nam gặp gỡ đầu tiên.

Viêm Lương nhú mày, cố gắng cất giọng khách sáo: “Vậy xin hãy chuyển lời đến Tổng giám đốc, bảo anh ấy sau khi xong việc thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng ạ!”

Viêm Lương cúp điện thoại. Không được nghe giọng nói trầm ấm, có tác dụng an thần của Tưởng Úc Nam, cô không khỏi cảm thấy thất vọng nhưng cô biết, anh cũng đang nỗ lực vì cô. Nghĩ đến đây, trái tim cô không còn trống rỗng đáng sợ như lúc trước.

Viêm Lương nhìn ra ngoài cửa sổ. Không gian bên ngoài mờ mịt, u ám, dường như nó sẽ kéo dài suốt mùa đông.

Cùng dưới một bầu trời u ám.

Trên hành lang ngoài phòng làm việc của Lại Chính Niên.

Thư ký Lý tắt điện thoại, quay về văn phòng. Vừa đi đến cửa văn phòng, anh ta nghe thấy giọng nói chắc nịch của Lại Chính Niên: "Tưởng tiên sinh cứ yên tâm! Tôi rất có lòng tin vào Chủ tịch Từ và Tưởng tiên sinh. Tôi sẽ không bị ảnh hưởng bởi vụ scandal ngày hôm nay mà bán tháo cổ phiếu."

Đáp lại câu nói của Lại Chính Niên là tiếng cười trầm thấp, mơ hồ. Tiếng cười nhanh chóng biến mất, thay thế bằng một giọng nói trầm tĩnh, có sức thuyết phục: "Lại

tiên sinh, chắc anh hiểu nhầm ý tôi rồi. Hôm nay tôi đích thân đến đây, với mục đích... khuyên anh bán hết số cổ phiếu của Từ thị trong tay anh."

Chương 7: Có lúc yêu nhau

Cuộc họp báo định tổ chức vào lúc hai giờ chiều bị hoãn đến bốn giờ mới bắt đầu. Hội trường có sức chứa một trăm người không còn chỗ trống. Viêm Lương đẩy cửa, đảo mắt một lượt quanh hội trường. Các phóng viên chờ đợi suốt mấy tiếng đã hết kiên nhẫn nhưng họ vẫn không rời khỏi vị trí của mình.

Để tránh gây ra náo loạn, Viêm Lương chỉ đứng ở cuối hội trường mà không vào bên trong. Trước khi tới đây cô nhận được tin, Từ Tấn Phu gặp riêng Từ Tử Thanh ở phòng chủ tịch. Hai cha con nói chuyện gần một tiếng. Họ sẽ cùng xuất hiện ở buổi họp báo.

Một lúc sau, Viêm Lương quả nhiên nhìn thấy người

phát ngôn của Từ thị từ hậu trường đi ra sân khấu. Vào giây phút người đó xuất hiện, ánh đèn của máy ảnh lóe lên liên tục, cả hội trường chỉ còn tiếng chụp ảnh “tách tách”.

Căn cứ vào kết quả biểu quyết của các đại cổ đông trước đó, sau khi người phát ngôn phát biểu ngắn gọn, Từ Tử Thanh sẽ bước ra sân khấu, nhận mọi trách nhiệm về mình.

Tuy nhiên, tình hình thực tế khiến Viêm Lương vô cùng thất vọng. Khi bài phát biểu đầy vẻ khách sáo của người phát ngôn kết thúc, người xuất hiện trên sân khấu không phải Từ Tử Thanh.

Từ Tấn Phu đích thân chống gậy ra sân khấu.

Từ Tấn Phu phải chống gậy, bước đi chậm chậm. Hình ảnh vị Chủ tịch tinh anh ngày nào đã biến mất, thay thế bằng hình ảnh ông già ốm yếu, nhưng sự uy nghiêm của ông vẫn còn nguyên vẹn. Khi ông xuất hiện trên sân khấu, cả hội trường im lặng.

Từ Tấn Phu đảo mắt một lượt quanh hội trường rồi từ

tồn nói: “Xin chào các bạn phóng viên!”

Câu này không khác gì câu mở đầu của người phát ngôn trước đó. Các phóng viên đợi mấy tiếng đồng hồ không phải để nghe lời phát biểu mang tính công thức này, vì vậy, họ thể hiện sự bất mãn ra mặt.

Vẻ mặt của đám phóng viên rất phong phú, có người sốt ruột, có người mĩa mai, có người nghiêm túc chờ đợi... Trong khi đó, Từ Tấn Phu ở trên sân khấu, từ đầu đến cuối luôn giữ vẻ mặt bình thản. “Về scandal của Từ Tử Thanh, con gái tôi, đó là tin đồn hoàn toàn vô căn cứ, không đúng sự thật. Nhân đây, tôi xin nghiêm túc bác bỏ tin đồn này.”

Một phóng viên có vẻ không kiềm chế được liền đứng bật dậy. Bảo vệ ở bên cạnh thấy vậy vội vàng đi tới, định bắt anh ta ngồi về vị trí. Từ Tấn Phu lắc đầu ra hiệu cho bảo vệ không được manh động.

Người bảo vệ quay về chỗ cũ, giọng nói của anh chàng phóng viên cũng vang lên: “Scandal liên quan đến Nhã Nhan thì sao? Người bị hại đã gửi đơn kiện tới cơ quan có thẩm quyền, chứng cứ cũng đã được công bố rộng rãi. Lẽ nào đây cũng là tin đồn vô căn cứ?”

Từ Tấn Phu dường như sớm biết phóng viên sẽ hỏi vấn đề này, ông nhanh chóng đưa ra câu trả lời đã có sự chuẩn bị trước: “Chúng tôi cần điều tra kỹ lưỡng mới có thể đưa ra kết luận. Trước khi có kết luận, tôi sẽ không phát biểu bất cứ ý kiến gì về sự cố dị ứng da của Nhã Nhan. Tôi mong giới báo chí đừng tùy tiện suy đoán. Chúng tôi sẽ nhanh chóng cung cấp cho các vị câu trả lời thỏa đáng.”

Thái độ đánh chết cũng không thừa nhận của Từ Tấn Phu trước giới truyền thông đủ làm Từ thị mất hết thể diện. Viêm Lương vẫn đứng gần cửa. Từ vị trí này, cô như một người ngoài cuộc đứng xem trò cười của thiên hạ. Trong khi bố cô đã trở thành một thằng hề trên sân khấu.

Từ Tấn Phu là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, cũng là đại diện lợi ích của các cổ đông. Vào giây phút này, nhất cử nhất động của ông đã đi ngược lại ý nguyện của các cổ đông. Nếu các cổ đông thất vọng, vị trí chủ tịch của ông liệu còn giữ được bao lâu?

Chỉ vì Từ Tử Thanh, ông làm vậy có đáng không?

Viêm Lương phát hiện, bây giờ cô có thể hoàn toàn bình tĩnh chấp nhận sự thật, sự thiên vị của bố cô đối với Tử Từ Thanh là không có giới hạn.

Trên sân khấu, Từ Tấn Phu tiếp tục: “Đối với những người bị hại, tôi thay mặt Từ thị thành thật xin lỗi các vị. Tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp tổn thất của các vị.”

Từ Tấn Phu vừa dứt lời, từ phía sau Viêm Lương đột nhiên có mấy người đi vào hội trường.

Dường như bọn họ không phát hiện ra sự tồn tại của Viêm Lương, hùng hổ đi ngang qua cô. Viêm Lương không thể không chú ý đến bọn họ, bởi ngay cả bước chân của họ cũng thể hiện sự phẫn nộ.

Viêm Lương nhíu mày cảnh giác. Mấy người mới vào nhanh chóng tiến lại khu vực sân khấu. Trên sân khấu, Từ Tấn Phu ra hiệu cho thư ký đưa chiếc gậy gỗ cho ông. Ông đứng thẳng, sau đó cúi đầu. “Tôi xin lỗi!”

Từ Tấn Phu dứt lời liền có một tiếng động vang lên.

Mấy người vừa mới xuất hiện cầm một chiếc xô nhựa chứa chất lỏng màu trắng không biết được làm bằng thứ gì, tạt vào người Từ Tấn Phu vẫn đang trong tư thế cúi

người trên sân khấu.

Tất cả những người có mặt ở đó đều sửng sốt.

Trong khi mọi người vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông cầm chiếc xô nhựa cất giọng tức giận: "Gương mặt vợ tôi bị các người hủy hoại rồi, bây giờ tôi đem sản phẩm của các người tạt vào mặt các người, xem các người có thể dễ dàng nói câu xin lỗi như thế không?"

Ngay sau đó, tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên, át cả tiếng của người đàn ông kia. Đám phóng viên đợi suốt buổi chiều, cuối cùng cũng chụp được hình ảnh có giá trị.

Lúc này, đám bảo vệ mới xông lên bắt mấy người gây sự. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, tiếng bấm máy ảnh ngày càng dồn dập. Trước khi sự việc trở nên mất kiểm soát, Từ Tấn Phu đã được trợ lý dìu về hậu trường.

Viêm Lương vẫn đứng yên, theo dõi tình hình. Khi cánh cửa thông ra hậu trường khép lại, bóng lưng bố cô biến mất sau cánh cửa, Viêm Lương nở nụ cười nhàn nhạt.

Để bảo vệ thanh danh của Từ Tử Thanh, một người từ trước đến nay rất coi trọng thể diện như Từ Tấn Phu có thể hy sinh cả danh dự của mình...

Viêm Lương quay người bỏ đi, nụ cười trên môi cô nhanh chóng biến mất.

Hôm nay cô về nhà sớm đến mức khi về đến nhà, Tưởng Úc Nam rất bất ngờ khi nhìn thấy cô: "Sao hôm nay em về sớm vậy?"

Viêm Lương không có chút tinh thần, cô ôm trán, thậm chí chẳng buồn thở dài. "Dù em làm gì cũng không thể thay đổi tình thế, chi bằng mặc kệ tất cả. Dầu sao cũng không đến lượt em đi thu dọn bãi chiến trường."

Tưởng Úc Nam hơi ngẩn người, đi đến bên Viêm Lương, ôm vai cô theo thói quen. "Em bị đá kích gì mà đột nhiên trở nên tiêu cực như vậy?"

Viêm Lương vẫn ngồi trên sofa, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đứng trước mặt. Cô không trả lời câu hỏi của anh mà bỗng giờ hai tay, ôm chặt lấy anh. Cô áp má vào bụng anh, không muốn mở miệng, cũng chẳng có gì để nói, chỉ ôm anh rất chặt. Bây giờ, anh là chỗ dựa duy

nhất của cô.

Tưởng Úc Nam dường như chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, người anh cứng đờ. Một giây sau, anh đã lấy lại sự bình tĩnh vốn có, đưa tay vuốt tóc Viêm Lương.

Lúc này, Viêm Lương mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Việc đàm phán với đám cổ đông Lại Chính Niên có thuận lợi không?”

Từ thị đang đối mặt với tình hình rối ren, hỗn loạn. Việc quan trọng nhất bây giờ là ổn định lòng người. Tưởng Úc Nam rõ ràng cũng ý thức sâu sắc điều này. Hôm nay, anh đích thân đi thuyết phục các cổ đông, chắc đạt kết quả tốt nên mới trả lời thoải mái: “Thuận lợi.”

Nghĩ đến việc mình không phải đơn độc chiến đấu, bên cạnh còn có người đồng đội tài giỏi như Tưởng Úc Nam, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể buông lỏng đôi tay bất lực. Cô ôm gối, ngồi thu mình ở một góc sofa.

“Anh nghe nói rồi, em tung con bài tẩy trước mặt các cổ đông. Bọn họ biết trong tay em có nhiều cổ phần như

vậy, tất nhiên sẽ không bao che cho Từ Tử Thanh. Nhưng cuối cùng...”

“Cuối cùng bố em đem cả ghế chủ tịch hội đồng quản trị ra đặt cược, để bảo vệ Từ Tử Thanh. Nếu Từ Tử Thanh tiếp tục mắc sai lầm, ông ấy sẽ nhận hết trách nhiệm về mình và xin từ chức.” Viêm Lương mỉm cười. “Đúng là tình yêu của người cha như núi.”

Tưởng Úc Nam lại đọc được một tầng ý nghĩa khác. “Bố em tuy thiên vị Từ Tử Thanh nhưng ông ấy vẫn chưa đến mức hồ đồ. Mặc dù lần này ông ấy đứng ra bảo vệ chị gái em, nhưng trong tương lai, bố em chắc chắn không thể tiếp tục trọng dụng Từ Tử Thanh. Nói cách khác, em đã giành thắng lợi trong cuộc chiến với chị gái em. Từ Tử Thanh tất nhiên cũng biết rõ, cô ta không còn đất dụng võ ở Từ thị. Có lẽ em cũng hiểu tính cách của chị gái. Đối với cô ta, tình thân, tình yêu, tình phụ tử...đều không bằng một chữ “lợi”. Khi không còn hy vọng vào Từ thị, tất nhiên cô ta sẽ tìm chỗ dựa khác là Giang Thế Quân.”

Tưởng Úc Nam nói có lý, nhưng lẽ nào con cáo già Giang Thế Quân không nhận ra ý định của Từ Tử Thanh? Viêm Lương suy tư hồi lâu, đến mức Tưởng Úc Nam không nhìn nổi, búng tay vào trán cô. “So với việc tốn công phí sức nghiên cứu những điều này, chi bằng em đi chuẩn bị nước tắm giúp chồng em còn hơn.” Tưởng Úc

Nam ghé sát mặt Viêm Lương, mỉm cười với cô. “Em thấy sao?”

Trong căn hộ của Châu Trình.

Gọi gần trăm cuộc điện thoại mà Từ Tử Thanh không nghe máy, anh chỉ còn cách nhắn tin. Lúc điện thoại đổ chuông, anh đang soạn tin nhắn thứ ba mươi ba. Thấy hai chữ “Tử Thanh” hiện trên màn hình, Châu Trình vội vàng bắt máy.

Chờ đợi bao lâu, cuối cùng điện thoại cũng kết nối nhưng Châu Trình đột nhiên không biết nói gì.

“Chúng ta gặp nhau đi!” Từ Tử Thanh nói.

So với thái độ thản nhiên của Từ Tử Thanh, sự luống cuống của Châu Trình đúng là một trò lố bịch. Anh cố cất giọng bình tĩnh: “Hôm nay anh gọi cả trăm cuộc điện thoại cho em, nhưng em không bắt máy.”

Từ Tử Thanh cố ý bỏ qua đề tài này, nói thẳng: “Gặp anh ở chỗ cũ.”

Đây là một quán cà phê sách mở cửa đến một giờ sáng.

Thời đi học, Châu Trình thường cùng một cô gái đến nơi này. Họ hay chọn vị trí gần cửa sổ, ngồi suốt buổi chiều. Đến khi ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ hắt vào, anh vẫn chưa muốn về. Bởi người con gái ngồi đối diện anh còn đang cầm cúi nghiên cứu quyển sách tiếng nước ngoài dày cộp.

Bây giờ, quán cà phê vẫn ở đó, vị trí bên cửa sổ vẫn như cũ nhưng cô gái ngồi đối diện anh không còn mang dáng vẻ khiến anh mê đắm như thời niên thiếu.

Châu Trình đứng ở cửa quán cà phê một lúc lâu mới cất bước đi vào.

Nghe tiếng bước chân, Từ Tử Thanh liền quay lại, nhìn Châu Trình chăm chú cho đến khi anh ngồi xuống vị trí đối diện.

“Em không nghe điện thoại của anh, vì lúc đó em đang ở bên Giang Thế Quân.”

Cuối cùng Châu Trình cũng bật cười vì sự ngu xuẩn của mình. “Anh còn tưởng sau khi trải qua những chuyện này, em cần sự an ủi của anh.”

Từ Tử Thanh không tỏ thái độ.

“Cuối cùng, em đã tìm thấy người đàn ông có thể thỏa mãn tham vọng của em. Chúc mừng em!” Châu Trình mỉm cười, nụ cười không che dấu nổi đắng cay. Trong lòng anh còn đắng hơn ly cà phê đen Từ Tử Thanh đã gọi trước cho anh.

Dường như Từ Tử Thanh cũng có tâm sự, nhưng cô ta cố kìm nén, chỉ gượng cười quan sát bộ dạng thảm hại của Châu Trình. “Bố em đã nói rõ, sau này sẽ không giao công ty cho em quản lý. Đã không thể trở thành chủ nhân của Từ thị, chi bằng em cố gắng trở thành nữ chủ nhân tương lai của Lệ Bạc...”

Châu Trình chỉ cười cười. Rõ ràng là một nụ cười thản nhiên nhưng khiến người khác cảm thấy xót xa.

Từ Tử Thanh lấy lại ví da từ túi xách, rút mấy tờ tiền, kẹp vào hóa đơn thanh toán rồi đứng dậy. “Lúc trước em

đầu tư thất bại, bất đắc dĩ mới phải dùng đến khoản tiền vốn của Secret. Cảm ơn anh đã giúp em che dấu vụ này, thậm chí còn nói dối Viêm Lương. Cảm ơn anh! Em đã bù vào khoản thiếu hụt rồi, anh yên tâm!”

Châu Trình giật mình. “Em lấy đâu ra số tiền lớn như vậy?”

Từ Tử Thanh quay người bỏ đi, dùng bóng lưng để trả lời câu hỏi của Châu Trình,

Châu Trình từng vô số lần đứng yên một chỗ để dõi theo bóng Từ Tử Thanh, lần này có lẽ là lần cuối cùng. Từ ngày mai, anh không còn giá trị lợi dụng đối với Từ Tử Thanh, cũng không còn lí do gặp cô ta nữa.

Ngày đầu tiên sau khi kết hôn, Viêm Lương bị đám phóng viên truy đuổi đến mệt thở hơi tai.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn, sáng sớm vừa tỉnh giấc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là trải qua một ngày tồi tệ đến cùng cực, hôm nay chắc sẽ không xảy ra chuyện tồi tệ hơn đây chứ?

Đúng lúc này, sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc. “Mới sáng sớm đã ngủ gật rồi!”

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam đã thức từ lâu, nhìn cô bằng ánh mắt tỉnh táo.

“Chào buổi sáng!” Viêm Lương vừa nói vừa nhoài người hôn lên môi anh.

Đã có nụ hôn buổi sáng, Tưởng Úc Nam tất nhiên không chần chừ thêm dù chỉ một phút. Anh ngồi dậy, xuống giường, đi vào phòng vệ sinh.

Đến cửa phòng vệ sinh, Tưởng Úc Nam đột nhiên nhớ ra một chuyện. Anh quay đầu, nói với Viêm Lương: “Vừa rồi có người gọi điện đến máy bàn tìm em.”

Viêm Lương “ờ” một tiếng. Cô cho Tiểu Lương, trợ lý của cô số điện thoại bàn ở nhà. Mới sáng sớm đã gọi điện, chắc trợ lý có việc quan trọng cần báo cáo.

“Tiểu Lương gọi đến phải không?” Viêm Lương lập tức ngồi dậy, đầu óc cô trở nên căng thẳng ngay tức thì. “Cô

ấy nói gì thế?”

Đáy mắt Tưởng Úc Nam ẩn giấu điều gì đó, bởi anh đứng hơi xa nên Viêm Lương không nhìn rõ. Sau đó, cô nghe thấy anh thốt ra ba từ: “Là Lộ Chinh.”

Không hiểu sao Viêm Lương có thể nhận ra vẻ dữ tợn của người đàn ông đối diện qua giọng nói vô cùng bình thản của anh. Cảm nhận này như ảo giác bao trùm người cô vài giây. Cho đến khi Tưởng Úc Nam điềm nhiên quay người đi vào phòng vệ sinh, Viêm Lương mới định thần, vội vàng lên tiếng: “Anh ta nói gì thế?”

Nghe câu hỏi của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bất giác dừng lại. Anh chau mày hồi tưởng. Dường như nghĩ đến chuyện gì đó rất buồn cười, anh nhếch mép, cất giọng mỉa mai: “Anh ta nói anh ta về nước vì chuyện của Viêm tiểu thư. Anh ta muốn gặp Viêm tiểu thư để bàn chuyện cụ thể.”

Khi Viêm Lương để tâm quan sát, nụ cười mỉa mai trên khóe miệng Tưởng Úc Nam đã biến mất hoàn toàn, không lưu lại chút dấu vết.

Viêm Lương không có thời gian nghỉ ngơi. Tuy tối qua cô luôn miệng nói, sẽ không hao công tốn sức đi thu dọn bãi chiến trường Từ thị, nhưng bây giờ, trong đầu cô chỉ có lời cam kết ba ngày với Lộ Chính. Viêm tiểu thư nói một đằng nghĩ một nẻo lập tức nhảy xuống giường, còn không kịp đi dép lê, cứ thế chạy chân trần ra phòng khách. Cô nhấc điện thoại bàn, tìm số Lộ Chính vừa gọi đến rồi bấm máy.

Điện thoại được kết nối, đối phương còn chưa kịp mở miệng, Viêm Lương đã sốt ruột lên tiếng trước. “Lộ tổng, tôi là Viêm Lương.”

Lộ Chính sớm biết cô sẽ gọi điện, không hề tỏ ra ngạc nhiên. Nghe giọng nói khiêm nhường và khẩn thiết của Viêm Lương, anh cũng rất quả quyết, nói ngay: “Tôi vẫn đang trên đường cao tốc, khoảng hai mươi phút nữa mới vào thành phố.”

Đường cao tốc sân bay?

Viêm Lương không ngờ Lộ Chính vẫn chưa về đến nhà, lẽ nào anh vừa xuống sân bay đã gọi điện cho cô?

Ngẩng lại mới thấy buồn cười, thậm chí còn hơi xấu hổ, trước đó cô luôn tỏ ra lạnh nhạt với Lộ Chinh, đặc biệt là lần Từ Tấn Phu mời anh đến nhà ăn cơm, bây giờ thời thế thay đổi, cô phải hạ mình cầu xin giúp đỡ của anh. Cô thậm chí mong Lộ Chinh ân cần, niềm nở với cô một chút. Tất nhiên cô cũng tỏ ra nhún nhường. “Bây giờ tôi sẽ đến trụ sở của Minh Đình đợi anh.”

Viêm Lương nói xong định cúp máy. Lộ Chinh đột nhiên lên tiếng: “Tôi vẫn chưa ăn sáng. Lát nữa gặp cô ở nhà hàng.”

“Nhà hàng nào cơ?”

Lộ Chinh im lặng một, hai giây, dường như đang liên tưởng tới một chuyện thú vị. Anh khẽ cười: “Trước đây, Viêm tiểu thư từng thuê người theo dõi hành tung của tôi đúng không? Chắc cô cũng biết rõ tôi thích ăn sáng ở nhà hàng nào nhất.”

Nói xong, Lộ Chinh tắt máy. Viêm Lương đứng cạnh sofa hồi tưởng mấy giây. Cô lập tức bừng tỉnh, chạy như bay về phòng ngủ.

Sau khi đánh răng, rửa mặt với tốc độ nhanh nhất, Viêm

Lương lao vào phòng thay đồ. Tưởng Úc Nam đang đứng thất cầ vạt trước gương, nghe thấy tiếng động, quay đầu liếc Viêm Lương một cái. “Người nào hôm qua mới nói không muốn dính dáng đến những việc này?”

Viêm Lương vừa thay bộ váy công sở, đang kiểg chân tìm giầy cao gót trong tủ giầy. “Đây là tâm huyết ba đời của nhà họ Từ chúng em, không phải muốn bỏ là có thể từ bỏ.”

Nói xong, Viêm Lương cũng tìm thấy đôi giầy. Một tay cô xách giầy, một tay với áo khoác ngoài trên mặc rồi chạy thẳng ra khỏi phòng thay đồ.

Mới chạy vài bước, Viêm Lương chợt nghĩ tới một việc chưa làm. Cô vội vàng quay lại, chạy đến trước mặt Tưởng Úc Nam. Cô giơ tay kéo cà vạt của anh rồi kiểg chân, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, hôn lên môi anh và nháy mắt. “Ông xã cố lên!”

Tưởng Úc Nam ngẩn người rồi mỉm cười. “Bà xã cố lên!”

Tưởng Úc Nam dõi theo bóng lưng Viêm Lương cho đến khi cô hoàn toàn biến mất, mới quay lại thất cầ vạt. Áo vest của anh dừng lại ở dẫy áo vest, tay lướt qua một

lướt như muốn chọn chiếc phù hợp. Đúng lúc này...

Phòng thay đồ vốn rất tĩnh mịch bỗng vang lên tiếng động lớn, báo hiệu cơn giận dữ chợt bùng nổ không hề báo trước của người đàn ông.

“Bịch!”

Một loạt tiếng “bịch, bịch” vang lên, một nửa dãy áo vest bị Tưởng Úc Nam ném mạnh xuống đất. Tiếp theo là tiếng động cực lớn.

Tưởng Úc Nam tung một nắm đấm cực mạnh vào chiếc gương treo tường. Đó là một cú đấm tàn nhẫn, cứng rắn, không chút kiềm chế. Khi mặt gương bị vỡ cũng là cảm giác đau đớn truyền qua bàn tay đầy máu của anh, đột kích vào từng huyết quản, đến tận trái tim anh.

Trên mỗi mảnh gương vỡ đều có hình bóng của Tưởng Úc Nam.

Hình bóng không trọn vẹn...

Viêm Lương đến một nhà hàng trực thuộc tập đoàn Minh Đình. Nhân viên phục vụ có lẽ đã nhận được thông báo, tươi cười chào đón cô: "Chào buổi sáng, Viêm tiểu thư!" Sau đó, anh ta dẫn cô đi tới chiếc bàn ăn đã được chuẩn bị từ trước.

Nhìn quyển thực đơn đặt bên cạnh, Viêm Lương xoa tay: "Đợi Lộ tổng đến rồi tôi gọi món sau!"

Nhân viên phục vụ mỉm cười lễ độ. "Lộ tổng nói, Viêm tiểu thư có thể dùng bữa trước."

Viêm Lương đang sốt ruột, làm gì có tâm trạng ăn uống. Cô chỉ gọi một ly cà phê rồi trả lại quyển thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Khi cà phê được đưa lên, Viêm Lương cũng chẳng để ý, cô không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Lộ Chinh cũng xuất hiện.

Vừa vào cửa, Lộ Chinh liền nhìn thấy một người phụ nữ đang cúi đầu nhìn đồng hồ.

Anh chợt dừng bước rồi đi nhanh về phía Viêm Lương.

Phát hiện ra Lộ Chinh, Viêm Lương lập tức mỉm cười với anh.

“Cô đợi lâu rồi phải không?” Lộ Chinh vừa nói vừa ngồi xuống. “Tôi tranh thủ về nhà tắm rửa, thay quần áo, chắc không đến muộn quá đâu chứ?”

Đây là một người đàn ông coi trọng vẻ bề ngoài. Viêm Lương lắc đầu tỏ ý không để bụng. Lộ Chinh chịu gập mặt, cô đã vô cùng cảm kích, làm sao dám trách tội anh.

Viêm Lương bất giác cắn môi. Sau khi hạ quyết tâm, cô đứng dậy, cúi gập người chín mươi độ trước Lộ Chinh. “Sự cố của Nhã Nhan lớn đến mức đã vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi. Hôm qua, tôi hứa với anh có thể giải quyết trong ba ngày. Thật ra, tôi đã đánh giá quá cao bản thân, đánh giá thấp tình hình. Tôi xin lỗi!”

Nói đến đây, Viêm Lương cố ý dừng lại, chờ Lộ Chinh tỏ thái độ. Không biết anh sẽ cười nhạo, tức giận bỏ đi hay lưỡng lự có nên cho cô thêm một cơ hội?

Nhưng Lộ Chinh có vẻ muốn nghe cô nói hơn, anh tiếp tục im lặng. Viêm Lương chỉ có thể cúi đầu, nói tiếp: “Tôi biết lần này tôi đã thất bại, không thể xoay chuyển tình thế, nhưng tôi vẫn muốn xin Lộ Tổng cho tôi thêm một chút thời gian, cho Nhã Nhan thêm một cơ hội...:

“Ai nói cô thất bại?” Lộ Chinh đột ngột cắt ngang.

Viêm Lương ngây người. Dù vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu nhưng cô có thể thấy Lộ Chinh đứng dậy.

Anh không chỉ đứng dậy mà còn giúp Viêm Lương cầm áo khoác của cô vắt lên thành ghế. Viêm Lương đứng thẳng người, nhìn Lộ Chinh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lộ Chinh đưa áo khoác cho cô, hất cằm về phía cửa ra vào, ra hiệu cô đi theo anh.

Viêm Lương càng cảm thấy khó hiểu, “Chúng ta đi đâu?”

“Ăn brunch^[1].” Lộ Chinh không giải thích nhiều. Nói

xong, anh liền sai bước dài ra cửa.

[1] Brunch: Bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa.

Thấy Lộ Chinh mỗi lúc một xa dần, Viêm Lương chỉ còn cách đi theo. Không bao lâu sau, Viêm Lương cùng Lộ Chinh đến một nhà hàng brunch nổi tiếng trong thành phố. Nhà hàng này chỉ cách nhà hàng của Minh Đình chưa đến năm phút đi bộ. Bữa ăn ở đây được phục vụ theo hình thức tự chọn, thu hút không ít người có tiền và giới doanh nhân của thành phố. Đồ ăn ngon là một trong những nguyên nhân khiến nhà hàng luôn đông khách, nhưng quan trọng nhất là đám doanh nhân có thể vừa tranh thủ ăn uống vừa đàm phán những phi vụ làm ăn lớn.

Nhìn thấy họ, nhân viên phục vụ liền nở nụ cười tươi. “Lộ tiên sinh!”

Đây không phải lần đầu tiên Viêm Lương tới nhà hàng này, cô cũng biết một bữa ăn ở đây có thể tạo cơ hội làm ăn vô hạn. Viêm Lương dường như đoán ra mục đích của Lộ Chinh khi anh đưa cô đến nơi này.

Lộ Chinh liếc Viêm Lương, sau đó anh hơi gập cánh tay

lại. Đây là hành động ám chỉ rõ ràng, Viêm Lương hiểu ý, cô ngập ngừng một chút mới khoác tay Lộ Chinh.

Hai người khoác tay nhau đi vào nhà hàng.

Lộ Chinh và Viêm Lương xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Khách của nhà hàng đang trò chuyện vui vẻ bỗng nhiên im bật. Trên mặt mỗi người dường như đều viết một câu nghi vấn: "Cô gái bên cạnh Lộ Chinh là nhị tiểu thư của Từ gia đang dính scandal?"

Viêm Lương đảo mắt quanh nhà hàng một lượt, nhìn thấy không ít người quen. Trong đó, người đàn ông ở gần cô và Lộ Chinh nhất chính là Đinh Thần Hải, nhà phân phối mỹ phẩm lớn nhất cả nước.

Sau khi xảy ra vụ dị ứng da, trị giá số hàng Nhã Nhan bị dỡ khỏi hệ thống cửa hàng bán lẻ của Đình Thần Hải trong phạm vi toàn quốc đã lên đến chục triệu nhân dân tệ.

Rơi vào hoàn cảnh này, Viêm Lương vô thức càng nắm chặt cánh tay Lộ Chinh. Nhưng khi cô khó khăn lắm mới lấy được dũng khí để diễn tốt màn kịch, Lộ Chinh đột nhiên dừng bước.

“Trước khi đánh cược danh tiếng của Lộ gia để giúp cô chuyển bại thành thắng, tôi muốn hỏi cô một chuyện riêng tư.” Lộ Chinh nói.

Tâm trạng của Viêm Lương sớm đã không thể dùng từ “thấp thỏm” để hình dung. Cùng Lộ Chinh xuất hiện trước công chúng, có nghĩa cô đã tỏ rõ lập trường với các đối thủ và đồng minh: Từ thị sẽ không sụp đổ. Ít nhất vào thời điểm này, có sự hậu thuẫn của Minh Đình, Từ thị sẽ đứng vững. Chính vì vậy, khi Lộ Chinh đường đột nêu ra vấn đề, Viêm Lương cảm thấy bất an. “Gì cơ?”

Lộ Chinh ngập ngừng, có vẻ khó mở miệng, nhưng ngay sau đó, anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường. “Quan hệ giữa cô và Tưởng Úc Nam... dường như thân mật hơn suy đoán của tôi?”

Viêm Lương ngẩn người. Sau khi định thần, cô quay sang nhìn Lộ Chinh.

Bắt gặp vẻ mặt của người phụ nữ bên cạnh, Lộ Chinh lơ mờ có câu trả lời. Hai người im lặng, mắt đối mắt. Một giây... Hai giây... Ba giây...

Lộ Chinh đột nhiên mỉm cười. "Thôi khỏi, tôi không nên hỏi thì hơn."

Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi mở miệng: "Tôi..."

Lộ Chinh liền cắt ngang: "Nếu cô nói ra, tôi chỉ sợ sẽ không thể kiềm chế, lập tức quay đầu bỏ đi."

Lời cảnh cáo rất có hiệu lực, Viêm Lương im lặng ngay tức thì.

Lộ Chinh dường như hài lòng với phản ứng của Viêm Lương. Anh mỉm cười, cùng cô đi về phía Đình Thần Hải.

Đinh Thần Hải đứng dậy, nhiệt tình chào hỏi: “Chào Lộ tổng! Chào...” Ông ta cố ý dừng lại, rồi ánh mắt sang người phụ nữ bên cạnh Lộ Chinh. “...Viêm tiểu thư!”

“Hóa ra hai người biết nhau à?” Biểu hiện ngạc nhiên của Lộ Chinh thành thực đến mức không che vào đâu được.

Tất nhiên Viêm Lương cũng ra sức phối hợp, cô mỉm cười lịch sự với Đinh Thần Hải. Không đợi Viêm Lương lên tiếng giải thích, Đinh Thần Hải nhanh chóng trả lời: “Hệ thống cửa hàng mỹ phẩm của công ty tôi tháng trước mới nhập một lô hàng Nhã Nhan rất lớn. Tôi và Viêm tiểu thư cũng có thể coi là chỗ quen biết.”

Đinh Thần Hải vừa nói vừa đưa Viêm Lương và Lộ Chinh đi sâu vào bên trong nhà hàng. Trong nhà hàng xếp một dãy bàn dài với đồ ăn các loại. Thức ăn đựng trong bát, đĩa bằng gốm sứ trông rất ngon, đẹp mắt. Trên mỗi bàn ăn đều đặt một lọ hoa hồng tươi. Một số thực khách ngồi ở bàn ăn tròn, số đông khác đứng bên cạnh chiếc bàn dài, vừa gắp đồ ăn vào đĩa vừa trò chuyện với đối tác hoặc bạn bè. Bầu không khí khá vui vẻ, thoải mái.

Viêm Lương nhanh chóng hòa nhập với họ. Những vị khách có mặt lập tức thu lại ánh mắt kinh ngạc. Bọn họ

gật đầu chào hỏi Lộ Chinh và người phụ nữ đi cùng anh.

Viêm Lương cũng cố gắng tỏ ra lịch sự, niềm nở. Cô vừa gấp miếng cua bỏ vào đĩa, Đinh Thần Hải đã không kìm được, hỏi dò: "Tôi còn tưởng bây giờ Viêm tiểu thư bận rộn lắm, không ngờ có thể gặp cô ở đây."

Nhắc đến công việc là Viêm Lương thực sự đau đầu, nhưng cô không thể hiện ra mặt, chỉ nở nụ cười nhạt với Đinh Thần Hải: "Từ thị chúng tôi thật ra vẫn hoạt động bình thường. Tại giới truyền thông có bé xé ra to nên mọi người mới tưởng sự việc rất nghiêm trọng."

Lộ Chinh vừa gấp salad cho Viêm Lương vừa tiếp lời, giọng có vẻ hơi bất lực, nhưng cũng có vẻ yêu thương chiều chuộng: "Cô ấy lúc nào mà chẳng ung dung, thông thả! Các cơ quan chính quyền chưa có kết quả điều tra, đã không ít đại lý rút hết sản phẩm của Nhã Nhan, vậy mà cô ấy vẫn không coi là gì cả. Còn có thời gian cùng tôi đến đây ăn sáng."

Câu nói "vô ý" của Lộ Chinh dường như tác động không nhỏ đến Đinh Thần Hải. Đinh Thần Hải đang gấp một miếng chanh lên đĩa liền dừng lại, bỏ miếng chanh về chỗ cũ. Ông ta nhíu mày, suy tư vài giây rồi hỏi Lộ Chinh: "Nói như vậy, các quầy mỹ phẩm của Nhã Nhan ở Minh Đình

Square vẫn bày bán bình thường?”

Đinh Thần Hải “cắn câu”, Viêm Lương như mở cờ trong bụng, lập tức tiếp lời: “Thật ra Nhã Nhan...”

Đúng lúc này, Lộ Chinh liếc cô một cái. Viêm Lương biết ý liền im lặng, giao quyền phát ngôn cho Lộ Chinh.

Lộ Chinh từ tốn lên tiếng: “Lô hàng có vấn đề về chất lượng đã bị Từ thị thu hồi từ lâu. Không biết khâu nào làm ăn tắc trách, để hàng tuồn ra ngoài thị trường cấp thấp nên mới gây ra sự cố lần này. Về lý mà nói, các đại lý nhập hàng theo con đường chính thức không thể có tình trạng kém chất lượng. Thần Hải, ngài thấy tôi nói có đúng không?

Đinh Thần Hải chỉ cười cười. Ông ta không tỏ thái độ rõ ràng nhưng khẩu vị của ông ta đột nhiên kém hẳn. Viêm Lương chậm rãi chọn thức ăn bên chiếc bàn dài, quay lại nhìn thấy đĩa thức ăn của Đinh Thần Hải vẫn trống không, cô lịch sự hỏi thăm: “Đinh tiên sinh, ngài không muốn ăn sao?”

Bấy giờ Đinh Thần Hải mới định thần, cặp lông mày của

ông ta dẫn ra, mỉm cười với Lộ Chinh và Viêm Lương. “Hai vị thứ lỗi, tôi cần gọi một cuộc điện thoại khẩn cấp, tôi ra ngoài một lát.”

Viêm Lương không rõ có phải Đinh Thần Hải đã thay đổi cách nhìn về Nhã Nhan hay không nên không dám thờ phào nhẹ nhõm.

Giọng nói trầm trầm của Lộ Chinh chợt vang lên bên tai cô: “Tôi đoán ông ta đi gọi điện thoại ra lệnh bày bán sản phẩm Nhã Nhan như cũ.”

Viêm Lương quay sang Lộ Chinh, nhún vai. “Hy vọng là vậy!”

Trong vòng nửa tiếng, Lộ Chinh giới thiệu Viêm Lương với không ít khách hàng. Sau khi đi một vòng, cô mới được thanh thơi một chút, phản ứng đầu tiên của cô là muốn thoát khỏi ánh mắt dò xét của mọi người. Cô nói với Lộ Chinh: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát”, rồi lập tức rời khỏi chỗ ngồi.

Trốn vào nhà vệ sinh, cuối cùng Viêm Lương cũng được yên tĩnh. Cô dùng điện thoại để kiểm tra tình hình cổ phiếu của Từ thị hôm nay, không khỏi kinh ngạc khi cổ

phiếu không tụt đến mức sàn như cô dự đoán. Thậm chí có thời điểm, giá cổ phiếu còn tăng nhẹ. Viêm Lương xem kĩ thời gian cổ phiếu tăng, đó là sau khi cô cùng Lộ Chính xuất hiện ở nhà hàng không lâu... Viêm Lương hy vọng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Khi Viêm Lương bỏ điện thoại vào túi xách, chuẩn bị rời đi, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng giày cao gót nện cồm cộp trên nền nhà.

Viêm Lương còn chưa kịp mở cửa đi ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người phụ nữ.

“Hôm nay, thị trường chứng khoán vừa mở cửa, cổ phiếu của Từ thị lại tiếp tục giảm, sao cô ta còn rảnh rỗi đến đây ăn uống nhỉ?”

“Con gái của Từ gia đúng là ghê thật! Thấy cô chị câu được ông già của tập đoàn Lệ Bạc, cô em không nhịn nổi, liền ra tay quyến rũ công tử của Lộ gia.”

“Ngẫm lại mới thấy cô ta cũng đáng thương thật! Đường đường là thiên kim tiểu thư, vậy mà rơi vào hoàn cảnh phải bán thân cầu vinh...”

“Rơi vào hoàn cảnh gì chứ? Không biết chừng Viêm tiểu thư người ta lại rất mong ầy chứ!”

Viêm Lương im lặng lắng nghe. Cô định trốn trong đó thêm một lúc nhưng nghĩ lại, cô lập tức thay đổi ý định, mở cửa, ngẩng cao đầu đi ra ngoài.

Nhìn thấy Viêm Lương, hai người phụ nữ đang đứng trước bồn rửa mặt liền tròn mắt. Viêm Lương điềm nhiên như không nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ. Một trong hai người cười cười với cô.

Viêm Lương cũng mỉm cười lại. Vừa cười cô vừa nói: “Có một tôn giáo cho rằng, những kẻ thích đặt điều sau khi chết sẽ bị cắt lưỡi và đày xuống địa ngục. Hy vọng các cô không phải tin đồ của tôn giáo đó.”

Nhìn thấy gương mặt cứng đờ của đối phương, Viêm Lương hơi nhún mày, quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi cánh cửa nhà vệ sinh khép lại phía sau lưng, Viêm Lương đứng bất động vài giây. Cô hít một hơi thật sâu rồi mới quay lại nhà hàng, tiếp tục đối diện với những

ánh mắt không mấy dễ chịu của đám người đó. Khi đến bên Lộ Chinh, Viêm Lương đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

Lộ Chinh tinh ý nhận ra vẻ mặt không vui của Viêm Lương. Anh lặng lẽ dùng tay vẽ hình mặt cười trong không trung. Viêm Lương dẫu môi vẻ không cam tâm tình nguyện, nhưng cuối cùng cô vẫn nhếch miệng theo chỉ thị của anh.

Hai người đi về đầu bên kia của chiếc bàn dài. Khi Viêm Lương đi qua một người đàn ông đang ngồi đọc báo trên chiếc bàn ăn tròn, đúng lúc anh ta nhướng mắt, tình cờ nhìn thấy cô. Ánh mắt của anh ta hơi thay đổi, lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng khi bắt gặp Lộ Chinh ở bên cạnh cô, anh ta lập tức che dấu sự kinh ngạc, gấp tờ báo, đứng dậy. “Lộ tiên sinh!”

Viêm Lương liếc qua tờ báo.

Bức ảnh Từ Tấn Phu bị hắt thứ chất lỏng màu trắng tại buổi họp báo chiều qua chiếm một diện tích lớn trên mặt báo. Dù người đàn ông này cố ý gấp đôi tờ báo nhưng Viêm Lương vẫn có thể nhìn ra tấm ảnh.

“Chẳng phải anh đang đi nghỉ ở nước ngoài sao?” Anh ta hỏi.

Viêm Lương không biết người đàn ông này là ai, nhưng dường như Lộ Chinh có mối quan hệ khá thân thiết với anh ta. Anh trả lời: “Trong nhà xảy ra chút việc nên tôi về sớm hơn dự định.”

Trong nhà?

Thời gian gần đây Lộ gia rất yên bình, vậy từ “nhà” mà Lộ Chinh nói là ám chỉ...

Người đàn ông lập tức liếc nhìn Viêm Lương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Viêm tiểu thư của Từ thị được Lộ công tử coi là “người nhà”. Lộ Chinh vẫn thân nhiên, giới thiệu với Viêm Lương với anh ta: “Đây là Lâm Thụy của công ty chứng khoán Phương Đại. Đây là...”

Không đợi Lộ Chinh nói hết câu...

“Tôi biết, là thiên kim của Từ gia.” Lâm Thụy giơ tay về phía Viêm Lương. “Viêm tiểu thư, nghe danh cô đã lâu!”

Thấy Lộ Chỉnh nhìn mình bằng ánh mắt khích lệ, Viêm Lương không hề do dự, bắt tay Lâm Thụy.

Lộ Chỉnh có ý đồ riêng nên mới sắp xếp để Viêm Lương tay bắt mặt mừng thân mật với nhân vật có tiếng trong giới chứng khoán, cô chỉ cần phối hợp là được. Sau đó, Lộ Chỉnh ra ngoài nhận một cuộc điện thoại. Khi quay lại, anh cắt ngang cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Viêm Lương và Lâm Thụy: “Thật ngại quá, tôi còn một số công chuyện phải đi trước!”

Lâm Thụy lịch sự gật đầu với Viêm Lương. “Hẹn gặp cô lần sau!”

Viêm Lương đi theo Lộ Chỉnh ra ngoài nhà hàng mới mở miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Cô có hứng thú tham quan trung tâm thương mại thế giới Minh Đình đang xây dựng không?”

Viêm Lương thực lòng muốn ở lại nhà hàng nói chuyện với Lâm Thụy hơn. Cô biết Lâm Thụy có rất nhiều khách hàng lớn, mỗi người bỏ ra một số vốn đầu tư nhỏ mua cổ phiếu của Từ thị cũng đủ giúp cô lật ngược thế cờ. Chỉ cần giá cổ phiếu của Từ thị giữ ổn định một, hai ngày, cộng thêm thanh thế Lộ Chinh tạo ra cho cô, nhiều khả năng Nhã Nhan sẽ thoát ra khỏi tình cảnh tồi tệ hiện nay.

“Đến đó làm gì?” Viêm Lương vừa lưu luyến quay lại phía nhà hàng vừa hỏi.

“Đổi chỗ khác, diễn lại màn vừa rồi.” Lộ Chinh trả lời.

Trung tâm thương mại thế giới Minh Đình là dự án đầu tư lớn nhất của M cho đến thời điểm này. Dự án cũng được chính phủ coi là công trình trọng điểm, sau khi hoàn thành sẽ trở thành CBD^[2] lớn nhất thành phố.

[2] CBD viết tắt của từ Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

Tuy đang trong quá trình xây dựng nhưng các khu vực riêng biệt như khu mua sắm, giải trí, tòa nhà văn phòng và phố đi bộ khép kín đã sơ bộ hình thành.

Lộ Chinh đi theo người phụ trách thị sát trung tâm mua sắm, giải trí. Một số phóng viên đi theo anh lấy tin, bọn họ tất nhiên tỏ ra hiếu kỳ khi thấy Viêm Lương xuất hiện bên cạnh Lộ Chinh. “Lộ Tổng, quan hệ giữa anh và Viêm tiểu thư...”

Trợ lý của Lộ Chinh định cắt ngang câu hỏi của phóng viên nhưng thấy Lộ Chinh không tỏ ra tức giận, anh ta lặng lẽ đứng sang một bên. Trong khi đó, Lộ Chinh vẫn không dừng bước, anh vừa đi vừa nói: “Nhãn hiệu được mỹ phẩm Thảo bản tập của Nhã Nhan sẽ đặt cửa hàng đầu tiên tại nơi này. Hôm nay có thời gian rảnh rồi nên tôi đưa cô ấy đến đây xem.”

Vừa dứt lời, Lộ Chinh dừng bước. Anh quay sang Viêm Lương chỉ tay về khoảng đất trống cách đó không xa. “Chỗ đó dành riêng cho Thảo bản tập, vị trí đẹp nhất...”

Không chỉ đám phóng viên kinh ngạc, ngay cả Viêm Lương cũng ngẩn người. Lộ Chinh nháy mắt mỉm cười, dáng vẻ rất triu mến.

Tiếng chụp ảnh “tách tách” liên tục vang lên. Máy ảnh của phóng viên sẽ lưu lại khoảnh khắc này. Gương mặt người đàn ông đầy vẻ cương chiêu, còn người phụ nữ thì tỏ ra bất ngờ, luống cuống.

Viêm Lương đâu chỉ luống cuống. Anh chàng Lộ công tử này có vẻ đóng kịch hơi thái quá, khi quay lại ô tô, Viêm Lương không kìm được, lên tiếng hỏi: “Tại sao anh lại giúp tôi?”

Lộ Chinh cúi đầu xem tin tức trên điện thoại. Xem xong anh mới ngẩng lên nhìn Viêm Lương nhưng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Phóng viên này không tồi, chụp ảnh tôi còn đẹp hơn ảnh bìa trên tạp chí tài chính lần trước.”

Viêm Lương liếc qua điện thoại của anh, cô không ngờ tin tức cô và Lộ Chinh đi thăm công trường trung tâm thương mại Minh Đình được đăng tải nhanh như vậy. Cô thu lại ánh mắt, hỏi một lần nữa: “Tại sao?”

Trình độ đánh trống lảng của Lộ Chinh rõ ràng không ăn thua với Viêm Lương. Lộ Chinh tựa như không nghe thấy câu hỏi của Viêm Lương, trầm ngâm rồi lên tiếng: “Nếu đã không thể cứu vãn sai lầm trong quá khứ, chi bằng cho bọn họ một tương lai tốt đẹp, để các đối tác nhìn thấy tia hy vọng, bọn họ sẽ kiên định ủng hộ cô.”

Tuy nhiên, câu trả lời không đúng trọng tâm của Lộ

Chinh không thể gạt bỏ sự cố chấp của người phụ nữ này. Anh không trả lời, cô lại hỏi lần nữa: "Tại sao?"

Tại sao ư?

Lộ Chinh suy nghĩ một lúc, sau đó anh tủm tỉm cười. "Có lẽ vì tôi yêu..." Anh cố ý dừng lại, khiến toàn thân Viêm Lương căng ra trong chốc lát. Cuối cùng, anh vẫn cười cười, một lúc sau mới từ tốn nói: "... yêu cảm giác làm Chúa cứu thế." Nói xong, không đợi phản ứng của Viêm Lương, anh lại cúi đầu lướt web, xem ảnh chụp chung của hai người.

Cùng lúc đó, người lên mạng xem ảnh và tin tức không chỉ có mình Lộ Chinh.

Nghe tiếng gõ cửa, Tưởng Úc Nam mới rời mắt khỏi màn hình vi tính, lạnh nhạt nhìn về phía cửa ra vào.

Vừa vào phòng, thư ký Lý liền phát hiện ra điều khác lạ. Là người thân tín ở bên cạnh Tưởng Úc Nam nhiều năm, anh ta dễ dàng nhận ra một tia không bình thường ẩn giấu sau ánh mắt bình tĩnh của Tưởng Úc Nam.

Thư ký Lý ngập ngừng vài giây mới lên tiếng: “Giang Thế Quân tiên sinh đến rồi ạ!”

“Mời ông ta vào!” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa tắt trang web. Hình ảnh đôi nam nữ từ tướng mạo, dáng vẻ và khí chất đều rất xứng đôi trong bài báo biến mất khỏi màn hình máy tính ngay tức thì...

Sau khi tạm biệt Lộ Chinh, Viêm Lương về đến nhà mà vẫn chưa tới ba giờ chiều. Thị trường chứng khoán vẫn đang hoạt động. Một điều an ủi là cổ phiếu của Từ thị không tiếp tục rớt giá mà vẫn giữ xu thế tăng nhẹ cho đến lúc sàn chứng khoán đóng cửa. Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, tạm thời cô đã có cái để nói với các cổ đông.

Sự kiện Từ Tấn Phu làm trái quyết định của các cổ đông, khẳng khái bảo vệ Từ Tử Thanh khiến Từ gia mất hết danh dự trong hội đồng quản trị. Mặc dù mối quan hệ với Từ Tấn Phu rất tồi tệ nhưng bà Viêm vẫn đích thân ra mặt, đi thuyết phục một số đại cổ đông trước đây vì nể ông ngoại Viêm Lương mới đầu tư cổ phần, nên mới tạm thời giữ được uy tín đang trong tình trạng nguy khốn của Từ gia.

Ngẫm lại mới thấy nực cười, cuối cùng mẹ con Viêm Lương lại là người gánh trách nhiệm của Từ gia, gồm

những việc làm sai trái của Từ Tử Thanh. Thậm chí, cô vì chuyện này mà phải trả một cái giá không nhỏ.

Trong tương lai, Nhã Nhan và Secret vẫn cần nguồn vốn đầu tư, nếu các cổ đông cổ tình không phê chuẩn... Viêm Lương không dám nghĩ tiếp, dù sao cũng không chỉ có việc này khiến cô buồn phiền.

Cả ngày hôm nay, Viêm Lương không đến công ty. Tuy thoát khỏi sự đeo bám của các phóng viên châu chực bên ngoài tòa nhà Từ thị nhưng tin tức xuất hiện trên các báo lá cải, cô chẳng có cách nào trốn tránh.

Sau khi trên mạng đăng tin về cô và Lộ Chinh, ngay đầu giờ chiều, tin tức đã xuất hiện trên một loạt trang web lớn, thậm chí cả báo giấy cũng đưa tin. Điều này có ích cho Nhã Nhan nhưng cũng hủy hoại thanh danh của cô. Cô đọc kỹ lời bình luận của cư dân mạng dưới các mẫu tin, hình như không có nhận xét chính diện. Cô không xem tiếp mà thu nhỏ cửa sổ trang web. Nếu biết tin, liệu Tưởng Úc Nam có suy diễn giống cư dân mạng? Viêm Lương không khỏi đau đầu khi nghĩ đến chuyện này.

Một lúc sau, điện thoại chợt đổ chuông, Viêm Lương ngẩn người. Không phải vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến đây chứ? Cô cầm điện thoại, thấy không phải số

Tưởng Úc Nam, cảm xúc trong lòng không ngừng lên xuống như những con sóng xô bờ.

Viêm Lương nghe điện thoại, thấy đối phương ngập ngừng không lên tiếng, cô đành nói trước. "Dì Lương?"

"Nhị tiểu thư, cô có thể..." Dì Lương như có yêu cầu gì đó nhưng lại khó mở miệng, bà do dự một, hai giây mới nói tiếp: "... về nhà thăm Chủ tịch?"

"Sao thế ạ?"

"Tôi cũng không rõ. Sáng nay, Chủ tịch và phu nhân cãi nhau một trận. Sau đó, ông ấy nhốt mình trong thư phòng cả buổi, vừa mới ra ngoài. Chủ tịch bảo tôi gọi cô về nhà một chuyến."

Viêm Lương ôm trán, cô không hứng thú với đề nghị của dì Lương. "Cháu chẳng có gì nói với ông ấy cả!"

Dì Lương sớm đoán Viêm Lương sẽ trả lời như vậy, lập tức giở chiêu cũ, tận tình khuyên nhủ: "Cô hãy về nhà một chuyến đi, dù sao cũng là cha con. Tuy ông ấy..."

“Dì gọi Từ Tử Thanh về đi! Hai người đó mới thực sự là cha con.”

Nói đến đây, Viêm Lương vô ý ngẩng đầu, chợt sửng lại. Tưởng Úc Nam không biết đứng ở cửa thư phòng từ lúc nào. Anh khoanh tay trước ngực, không hề tỏ ra áy náy khi lén nghe cô nói chuyện. Thấy Viêm Lương phát hiện sự có mặt của mình, Tưởng Úc Nam vẫy vẫy ngón tay, coi như chào hỏi cô.

Viêm Lương không rõ Tưởng Úc Nam nghe được bao nhiêu. Cô thực sự không muốn người ngoài biết chuyện nhà cô. Mặc dù anh đã là con rể của Từ gia, về lý mà nói cũng được coi là người của Từ gia nhưng Viêm Lương vẫn sợ bị người đàn ông này chứng kiến trò hề của gia đình mình.

Nói vòng vo vài câu với dì Lương, cuối cùng Viêm Lương cũng ngắt máy. Từ đầu đến cuối cô đều không nhận lời về nhà. Thấy cô để di động xuống bàn, Tưởng Úc Nam mới đi vào phòng.

Viêm Lương nở nụ cười miễn cưỡng. “Anh về lúc nào vậy? Về nhà cũng không lên tiếng...”

“Thấy em đang nói chuyện điện thoại, anh không muốn làm phiền em.”

Tưởng Úc Nam đến bên cạnh Viêm Lương. Cô nhướng mắt nhìn anh rồi lại nhìn màn hình máy tính, bàn tay bất giác sờ vào con chuột.

Viêm Lương vẫn chưa kịp làm gì thì giọng nói trầm trầm của Tưởng Úc Nam đã vang lên bên tai: “Khỏi cần đóng trang web, anh xem tin tức rồi.”

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương liền ngẩng đầu.

Tưởng Úc Nam nhìn cô, vẻ mặt vừa bất lực vừa tức cười. Hóa ra anh đã bắt được ý đồ của cô.

Viêm Lương không hiểu được phản ứng của Tưởng Úc Nam lúc này. Suy đi tính lại, cô chỉ có thể nói một câu: “Em xin lỗi...”

Quan sát kĩ Tưởng Úc Nam, Viêm Lương không phát hiện dù chỉ một tia tức giận trên gương mặt anh. Nhưng

sống với người đàn ông này một thời gian, cô cũng biết rõ khả năng không thể hiện cảm xúc ra ngoài của anh, vì vậy, cô hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Tưởng Úc Nam trầm mặc chấp nhận lời xin lỗi của Viêm Lương. Anh cúi xuống, đoạt lấy con chuột trong tay cô, giúp cô đóng trang web.

“Hai chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, em tưởng anh tin những tin đồn vô căn cứ của giới báo chí sao?

Nhìn vẻ mặt và đôi mắt không gợn sóng của anh, Viêm Lương cảm thấy mình có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, anh đột nhiên lên tiếng khiến vai Viêm Lương cứng đờ. “Có điều...”

Một tay Tưởng Úc Nam đang ôm Viêm Lương, tất nhiên anh cũng cảm thấy vai cô cứng đờ. Vì anh đang cúi thấp nên hai người mắt đối mắt, mũi chạm vào nhau. Lúc anh nói, hơi thở nóng hổi của anh mơn man trên bờ môi cô. “...Thời gian còn lại của ngày hôm nay, em hãy bỏ tất cả những chuyện nhức đầu, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh anh, coi như một sự bù đắp, được không?

Lúc này, gương mặt hai người chỉ cách nhau vài centimet. Vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức áp sát, giống như anh sẽ hôn. Tuy nhiên, sau khi nghe điện thoại của dì Lương, Viêm Lương quả thật không còn tâm trạng đón

nhận nụ hôn của anh. Cô đang phân vân không biết có nên hôn qua loa cho xong thì Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại. Anh nói: “Anh đói rồi, em đi nấu cơm đi!”

Viêm Lương ngẩn người.

Bàn tay Tưởng Úc Nam từ bờ vai Viêm Lương trượt xuống eo cô, nhẹ nhàng nhắc cô đứng dậy, còn mình ngồi xuống ghế. Bây giờ đổi lại là anh ngẩng đầu nhìn cô, “Anh bận rộn cả ngày, còn chưa được miếng cơm nào vào bụng.”

Viêm Lương im lặng nhìn anh.

Quan sát người đàn ông này từ trên cao, có thể thấy sự mệt mỏi ẩn giấu đằng sau gương mặt bình thản của anh. Anh bận rộn hơn cô nhiều. Sau khi công ty xảy ra sự cố, anh phải ứng phó với hàng loạt tình huống bất ngờ liên tiếp.

“Được thôi!”

Viêm Lương nhận lời, đi vòng qua bàn vi tính ra cửa.

Mới đi được vào bước, cô nghe thấy anh nói: “Không được lười biếng như lần trước, gọi đồ ăn bên ngoài để đổi phỏ.”

Viêm Lương dừng bước, trong lòng nghĩ: anh quả nhiên là người đàn ông thù dai. Cô bất giác kéo dài giọng, bày tỏ sự quyết tâm: “Tuân... lệnh!”

Tưởng Úc Nam mỉm cười nhìn theo bóng lưng cô. Khi cô vừa đi khuất, nụ cười trên môi anh cũng vụt tắt.

Trên màn hình máy tính đã tắt hết các trang web, nhưng chương trình theo dõi thị trường chứng khoán vẫn còn hoạt động. Tưởng Úc Nam phóng to trang web, số liệu màu đỏ và xanh lá cây lập tức hiện lên.

Cổ phiếu của Từ thị sau mấy đợt lên xuống thất thường, nay dừng lại ở chỉ số không đến nỗi quá tuyệt vọng.

Sau đó, Tưởng Úc Nam tắt chương trình theo dõi cổ phiếu, tắt luôn cả máy vi tính. Màn hình tối đen phản chiếu gương mặt anh. Trên gương mặt lạnh lẽo ấy từ từ xuất hiện nụ cười, nhưng không giống nụ cười trước đó, nụ cười của anh lúc này có nét châm biếm rõ ràng.

Tưởng phu nhân mất đứt một tiếng đồng hồ để chuẩn bị bữa tối nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Tưởng tiên sinh ngồi bên bàn ăn chứng kiến Tưởng phu nhân trở tài. Anh sớm đã từ bỏ ý định trước đó, dịu dàng hỏi bà xã: “Hay là... gọi đồ ăn đi!”

Viêm Lương hất đồ ăn cháy sém trong chảo vào thùng rác, sau đó, cô quay đầu trừng mắt với Tưởng Úc Nam. “Em đã làm xong hai món, bây giờ anh mới bảo gọi đồ ăn là sao?”

Viêm Lương nghiêng răng nghiêng lợi khiến người đàn ông từ trước đến nay luôn ở trên cao chỉ đạo người khác lập tức ngậm miệng. Anh cúi xuống nhìn hai đĩa thức ăn được gọi là “món” của cô: một đĩa salad rau xanh và một đĩa salad hoa quả.

Tưởng Úc Nam do dự một lát. Vì bà xã, cũng là vì dạ dày của mình, cuối cùng anh đứng dậy, đi đến chỗ bếp. Trước khi Viêm Lương nấu món cá chua ngọt lần ba, Tưởng Úc Nam đoạt lấy cái xẻng từ tay cô. “Thôi khỏi, để anh nấu cho!”

Viêm Lương nhú mào nhìn anh. Về mặt nghiêm túc của cô lập tức dẫn ra. Sau khi xác định Tưởng Úc Nam vào bếp thay, cô liền nở nụ cười tươi rói.

Cuối cùng cũng được giải phóng, Viêm Lương cởi tạp dề, nhường vị trí cho Tưởng Úc Nam. Cô đi đến bàn ăn, ngồi xuống, lên tiếng dặn dò như bà chủ: “Em đói bụng quá, anh nấu hai món là được rồi!”

Tưởng Úc Nam quay lưng lại phía cô, lặng lẽ lắc đầu, vẻ vô cùng bất lực. Viêm Lương không hề cảm thấy áy náy, cô ăn tạm mấy miếng salad cho đỡ đói.

Vài phút sau, phòng bếp tràn ngập mùi thơm của món cá.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã khuất bóng. Viêm Lương ôm bụng đói háo hức ngồi chờ bữa tối nên không hề phát hiện, đêm tối đã bao trùm lên khu chung cư này...

Tại một nhà hàng cách tòa chung cư của Tưởng Úc Nam không xa, trong phòng VIP khá rộng chỉ có một mình Từ Tấn Phu.

Đây là lần thứ sáu Từ Tấn Phu giơ tay xem đồng hồ. Đúng lúc này, cửa phòng VIP bị mở ra. Nghe tiếng động, Từ Tấn Phu liền ngẩng đầu. “Chuyện gì vậy? Sao cô đến muộn thế?”

Vừa cất giọng quở mắng con gái, Từ Tấn Phu ngây ra khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa. Ông ta nghi hoặc, trầm tư vài giây, sau đó nhú mào. “Sao ông lại có mặt ở đây?”

“Thế nào, không hoan nghênh tôi à?”

Từ Tấn Phu không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng của ông là câu trả lời rõ ràng nhất.

Người mới đến bất chấp sự miệt thị của Từ Tấn Phu, kéo chiếc ghế gần nhất, ngồi xuống: “Tôi đến đây để báo cho Chủ tịch Từ một tin vui.”

Lúc người này bước vào phòng, theo sau ông ta là hai người đàn ông trẻ tuổi, bọn họ cung kính đứng một bên chờ đợi.

Từ Tấn Phu không đáp lời mà bấm điện thoại. Tổng đài thông báo đối phương đã tắt máy, trong đầu Từ Tấn Phu cố gắng xâu chuỗi vấn đề. Bề ngoài, ông nở nụ cười gượng gạo. “Từ trước đến nay, Lê Bạc luôn là kẻ thù không đội trời chung của Từ thị, tôi có thể nghe tin vui gì từ miệng Giang Tổng?”

Ông nói rất có lý, Giang Thế Quân chỉ cười cười, không lên tiếng.

Trái ngược với bộ dạng đầy cảnh giác và căng thẳng của Từ Tấn Phu, Giang Thế Quân còn chưa lên tiếng, trợ lý đứng bên cạnh ông ta cung kính nói với Từ Tấn Phu: “Chủ tịch Từ, Giang tổng đặc biệt đến đây để báo ông biết, tập đoàn Lê Bạc chính thức thu mua Từ thị của ông.”

Câu nói này cuối cùng cũng chọc cười Từ Tấn Phu, người từ trước đến nay không bao giờ cười nói một cách tùy tiện.

Giang Thế Quân không nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng Từ Tấn Phu. Ông ta cúi đầu, không nói câu nào. Lúc ông ta hơi nhíu mày, người trợ lý hiểu ý, liền rút một tập tài liệu từ cặp xách, đem đến trước mặt Từ Tấn Phu.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần không lưu thông giữa chúng tôi và một số cổ động của quý công ty. Trong đó có cả giấy tờ chứng minh chúng tôi đã mua cổ phần lưu thông trên thị trường của Từ thị.”

Nụ cười của Từ Tấn Phu bỗng trở nên cứng đờ. Lúc này, Giang Thế Quân mới chậm rãi ngẩng đầu, như muốn thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của vị tiền bối chỉ hơn ông ta vài tuổi trên thương trường.

Từ Tấn Phu không chỉ mang vẻ mặt cứng đờ, bàn tay của ông cũng không thể khống chế, hơi run lên khi cầm tập tài liệu. Mặc dù ông nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh nhưng biểu hiện của ông không thoát khỏi cặp mắt điều hâu của người đối diện. Giang Thế Quân lặng lẽ dõi theo Từ Tấn Phu mở tập tài liệu, nụ cười trên khóe miệng ông ta càng sâu hơn.

Đọc danh sách cổ đông ký tên chuyển nhượng cổ phần, Từ Tấn Phu phảng phất thấy một âm mưu đã được chuẩn bị từ lâu. Ông biết, càng những lúc như thế này thì càng phải giữ bình tĩnh. Vì vậy, mới chỉ xem được nửa tập tài liệu, Từ Tấn Phu nhướng mắt, “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Tất cả số cổ phần cộng lại mới có bao nhiêu? Giang tổng định dựa vào cái này để cướp quyền kiểm soát Từ thị trong tay tôi? Đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Giang Thế Quân lắc đầu. “Xem ra Chủ tịch Từ đã già rồi, trí nhớ kém hơn xưa nhiều...”

Trước câu nhạo báng của Giang Thế Quân, Từ Tấn Phu cảnh giác nhíu mày, nhanh chóng nghĩ lại xem trong quá khứ ông có gì sơ suất?

Đáng tiếc, dù đã cố gắng hết sức nhưng Từ Tấn Phu vẫn không tìm ra đầu mối. Giang Thế Quân cười nhạt, nhắc nhở: “Lẽ nào Chủ tịch đã quên, lúc bổ nhiệm CEO mới, Chủ tịch Từ đưa ra điều kiện hấp dẫn chưa từng có, trong đó bao gồm cả việc chia cổ phần cho CEO đương nhiệm.”

Một câu nói đánh trúng mục tiêu. Sắc mặt Từ Tấn Phu tái nhợt trong giây lát. Một lúc lâu sau, ông ta mới mở miệng: “Giang Tổng là... ông chủ đứng sau Tưởng Úc Nam?”

Lần này, Giang Thế Quân không nhịn được, bật cười thành tiếng. Ông ta lắc đầu, bày ra vẻ đáng tiếc. “Chủ tịch Từ hình như đã quá xem thường người thanh niên này.”

“...”

“Con gái út của Chủ tịch Từ nhân tin hẹn ông ra đây nói chuyện, kết quả, người xuất hiện lại là tôi...” Giang Thế Quân từng bước dần dặt vấn đề đến bờ vực thẳm. “Chủ tịch Từ, ông nghĩ việc này là thế nào?”

Tốn nhiều thời gian, dày công giăng lưới, cuối cùng cũng đến thời khắc Từ Tấn Phu biết sự thật. Vẻ mặt Từ Tấn Phu từ tái nhợt chuyển sang trắng bệch trong phút chốc. Cuối cùng, ông ta mặt không còn giọt máu, thở hỗn hển, đau đớn ôm ngực.

Tận mắt chứng kiến sự thay đổi trên gương mặt Từ Tấn Phu, Giang Thế Quân vui vẻ đứng dậy.

Thấy Giang Thế Quân đứng lên, trợ lý tự động lùi lại nửa bước để nhường lối. Ông ta thông thả đi đến bên Từ Tấn Phu đang ngồi bất động.

Mặc dù Từ Tấn Phu có vẻ không chịu nổi sự đả kích nhưng Giang Thế Quân không hà tiện giáng cho ông đòn cuối cùng. Giang Thế Quân chậm rãi rút mấy tờ giấy từ tập tài liệu Từ Tấn Phu vẫn chưa xem hết, đặt vào tay ông.

“Hơn nữa... thực ngại quá, cô con gái lớn mà ông yêu thương nhất đã gán cổ phần của cô ta cho tôi.”

Bàn tay Từ Tấn Phu không thể khống chế sự run rẩy. Khi nhìn thấy chữ ký quen thuộc trên tờ giấy cuối cùng, toàn thân ông co giật mạnh, đồng giấy tờ tuột khỏi tay, rơi xuống...

Giang Thế Quân cúi đầu nhìn ba chữ “Từ Tử Thanh” trên văn bản, sau đó ông ta ngẩng lên, mỉm cười. “Chủ tịch Từ, ông thông minh một đời nhưng lại sinh ra đứa con gái vô cùng ngu ngốc. Đầu tư thất bại, con bé đó chỉ biết lạm dụng công quỹ để bù vào. Tôi giúp con bé trả lại khoản công quỹ, nó coi tôi như thánh, tôi nói gì nó cũng nghe theo. Chỉ tội thằng nhóc Châu Trình, giúp con bé giấu giếm nhiều chuyện như vậy...”

Đôi mắt Từ Tấn Phu đã vằn lên tia máu đỏ, Ông gầm một tiếng, muốn cắt ngang lời Giang Thế Quân nhưng ông đột nhiên cảm thấy khó thở, lời nói không thể thoát ra khỏi miệng. Giang Thế Quân vẫn tiếp tục cất giọng bình thản: “Chứng cứ tôi nắm được có thể tố một người vào tù. Chủ tịch Từ có nữ để con gái lớn của ông đi ăn cơm tù? Hay là cứ để Châu Trình giúp đến cùng, gánh hết tội gian lận thương mại?”

Bài diễn thuyết của Giang Thế Quân cuối cùng cũng kết thúc. Ông ta đứng yên ở đó, khoanh hai tay trước ngực nhìn Từ Tấn Phu đang run rẩy, lấy lọ thuốc trong túi áo một cách khó nhọc. Khi Từ Tấn Phu mở nắp lọ thuốc, bàn tay ông không nắm chặt làm lọ thuốc rơi xuống đất. Những viên thuốc trắng tinh rơi tung tóe dưới tấm thảm trải sàn màu đỏ trông thật nhức mắt. Nhưng lúc này, sắc mặt Từ Tấn Phu còn trắng hơn những viên thuốc, môi tím lại. Ông cúi xuống nhặt lọ thuốc nhưng cả người mất thăng bằng, ngã quỵ trên tấm thảm.

Từ góc độ của Giang Thế Quân, tư thế của Từ Tấn Phu giống một kẻ xưng tội đang khẩn cầu được xá tội. Thấy Từ Tấn Phu sắp nhặt được viên thuốc ở gần ông ta nhất, Giang Thế Quân liền ngồi xổm xuống, nhặt viên thuốc trước Từ Tấn Phu. Nhưng ông ta không đưa thuốc đến miệng Từ Tấn Phu mà giơ lên chỗ sáng, quan sát một hồi.

Từ Tấn Phu thoi thóp giơ tay về phía Giang Thế Quân, như muốn xin xỏ, xin Giang Thế Quân nhân từ nương tay, nhưng đáp lại ông ta là nụ cười thâm hiểm trên khóe miệng Giang Thế Quân.

Để tránh tình trạng Từ Tấn Phu đau đớn đến mức không còn minh mẫn, bỏ sót những câu nói của mình, Giang Thế Quân cố ý ghé sát vào tai ông, nói rành rọt từng từ một: "Hiện tại, số cổ phần tôi nắm giữ vẫn chưa

đủ để đối kháng Chủ tịch Từ, nhưng ai có thể biết ngày mai xảy ra chuyện gì? Giống như ông.. Có thể sống đến ngày mai, còn phải xem vận may của ông thế nào!”

Nói xong, Giang Thế Quân vỗ nhẹ lên vai Từ Tấn Phu, dường như muốn nói: “Chủ tịch Từ, ông nên giữ gìn sức khỏe thì hơn...”

Giang Thế Quân vẫn giữ nụ cười trên môi, đứng dậy chỉnh lại cổ áo. “Thật ngại quá, tôi còn phải tiếp khách ở phòng bên cạnh, không thể ở đây hầu chuyện Chủ tịch Từ!” Nói xong, ông ta không quay đầu, đi thẳng ra ngoài. Bước chân tuyệt tình của ông ta giẫm nát viên thuốc cứu mạng.

Cà chua ngọt, gà xào cung bảo, rau xanh xào dầu, hai đĩa salad. Sau khi thức ăn được bày lên bàn, Viêm Lương ngẩng đầu nhìn đại đầu bếp nhà mình, cô giơ tay đón bát cơm anh xới rồi cầm cúi ăn.

Tưởng Úc Nam lặng lẽ ngồi bên cạnh như muốn đợi cô phát biểu ý kiến về tay nghề nấu nướng của anh, nhưng có lẽ Viêm Lương thật sự đói bụng, cô không ngẩng đầu lên dù chỉ một lần,

Tưởng Úc Nam hết nói nổi, đành chủ động hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Lúc này, Viêm Lương mới tạm thời buông bát, giơ ngón tay cái tỏ ý khen ngợi, bàn tay còn lại gấp một miếng cá bỏ vào miệng, nhưng cô đột nhiên khựng lại...

Tưởng Úc Nam chuẩn bị cầm đũa, nghe tiếng hít thở mạnh, anh ngẩng đầu liền thấy cô đang ôm ngực, sắc mặt nhợt nhạt.

“Em sao thế?”

“Không hiểu sao tim em bỗng nhói một cái.”

“Đã thấy đỡ chưa?”

Viêm Lương cau mày, ấn bàn tay lên ngực. Cảm thấy không có hiện tượng bất thường, mới ngẩng đầu lên gạt đầu với Tưởng Úc Nam.

Sau khi ăn uống no nê, Viêm Lương ngồi trên sofa xem

ti vi. Tưởng Úc Nam dọn dẹp bàn ăn rồi ngồi xuống cạnh cô.

Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn, hai người thư thả ở bên nhau mà không bị công việc làm phiền, không có phóng viên quấy nhiễu. Hai người đương nhiên không quen với sự nhàn rỗi hiếm có này. Tưởng Úc Nam ôm Viêm Lương, chăm chú xem ti vi mà không lên tiếng. Viêm Lương hơi mất tập trung, nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa đến chín giờ tối, cô ngoảnh đầu hỏi Tưởng Úc Nam: “Tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Thì xem ti vi, sau đó đi ngủ. Ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày rất bận rộn.” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa chuyển kênh truyền hình. Họ quả nhiên là những người tẻ nhạt, không thạo mấy trò yêu đương. Viêm Lương không hứng thú với mấy chương trình truyền hình vô vị, trong đầu cô bắt đầu liệt kê những việc người yêu nhau thường làm. Cô phát hiện, họ không giống một đôi tình nhân bình thường.

“Hình như chúng ta chưa từng đi xem phim cùng nhau.”

Tưởng Úc Nam chuyển sang kênh tin tức, tùy tiện trả lời: “Ờ!”

“Chúng ta chưa từng cùng nhau đi du lịch bao giờ.”

“New York.”

Câu trả lời của anh bị Viêm Lương phủ nhận ngay: “ Đi công tác không tính.”

“Ừ thì không tính.”

Viêm Lương lại nói: “Chúng ta chưa gặp gỡ phụ huynh của hai bên, cũng chưa tổ chức đám cưới.”

“Anh gặp phụ huynh của em rồi!” Tưởng Úc Nam lập tức phản bác.

Dường như Viêm Lương không nghe thấy câu nói của anh, cô lẩm bẩm: “Không biết đến bao giờ mới hết bận để có thể hưởng một chuyến tuần trăng mật thực sự!”

Tưởng Úc Nam vẫn dán mắt vào màn hình tivi, có vẻ

không lắng nghe Viêm Lương nói chuyện. Mấy phút sau, anh đột nhiên tắt ti vi. Viêm Lương vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi. Tưởng Úc Nam lên tiếng: "Chúng ta giải quyết vấn đề xem phim trước!"

Tưởng Úc Nam đứng dậy, anh giơ tay định kéo Viêm Lương đứng lên theo. Viêm Lương không muốn nhúc nhích, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời tối đen, chẳng nhìn thấy thứ gì, cô lắc đầu: "Bên ngoài lạnh lắm, em không muốn ra ngoài chút nào!"

"Vậy chúng ta xem ở nhà!"

Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi xềnh xệch, cô vội vàng xỏ đôi dép lê, đi theo anh tới phòng chiếu phim hai người chưa từng sử dụng. Tưởng Úc Nam nói: " Một người bạn tặng anh mấy đĩa phim nhựa nhưng anh chưa xem bao giờ."

Phòng chiếu phim được thiết kế như một rạp chiếu bóng mini, chỉ có điều, khi đối diện với máy chiếu phim, Tưởng Úc Nam tỏ ra không mấy thành thạo. Anh đặt đĩa phim nhựa vào máy theo sách hướng dẫn, Viêm Lương đi lấy chai rượu vang và hai chiếc ly. Lúc cô quay lại phòng chiếu phim, Tưởng Úc Nam đang chạy thử máy chiếu.

“Nhanh như vậy à?” Viêm Lương còn tưởng cô sẽ một lần được chứng kiến Tưởng Úc Nam lúng ta lúng túng.

Mặc dù không đến nỗi bó tay, Tưởng Úc Nam vẫn nhún vai bất lực. “Phiền phức quá, chúng ta tới rạp chiếu phim xem cho rồi!”

Viêm Lương vừa rót rượu vừa phản bác: “Ở nhà mới có không khí!” Xem ra cô rất thích thú với thiết kế phòng chiếu mini này.

Tưởng Úc Nam chọn đại một đĩa nhựa, bỏ vào máy mà không để ý là phim gì, cho đến khi hàng chữ giới thiệu xuất hiện trên màn hình.

Đây là một tác phẩm điện ảnh rất nổi tiếng của Ý, nói về tình yêu của người cha.

Bộ phim kể câu chuyện hai cha con người Do Thái bị nhốt vào trại tập trung Nazi. Người cha không nỡ chứng kiến cậu con trai năm tuổi của anh ta hốt hoảng, sợ hãi nên đã dùng trí tưởng tượng phong phú của mình, nói dối con trai rằng họ đang chơi một trò chơi, cần phải tuân theo các quy tắc của trại tập trung mới có thể giành được

chiến thắng cuối cùng[3].

[3] Bộ phim này có tên là Cuộc sống tươi đẹp (Life is beautiful), tác phẩm điện ảnh kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm mươi hai giải thưởng khác.

Một bộ phim vô cùng cảm động.

Viêm Lương sục sùi xúc động, nhất là khi chứng kiến một người cha nhỏ bé nhưng vĩ đại đã làm tất cả vì cậu con trai của mình. Chìm đắm trong không khí của bộ phim, Viêm Lương không kìm được, quay sang hỏi Tưởng Úc Nam: “Bố anh là người thế nào?”

Tưởng Úc Nam đang chăm chú xem phim. Viêm Lương không rõ anh đang suy nghĩ câu hỏi của cô hay xem phim quá nhập tâm, chỉ biết anh không có phản ứng. Đợi một lúc lâu không thấy Tưởng Úc Nam trả lời, Viêm Lương không thể kiềm chế, hỏi lại lần nữa.

Đúng lúc đó, Tưởng Úc Nam đột nhiên đứng dậy: “Chai rượu này mùi vị làm sao ấy, để anh đi lấy chai khác. Em muốn uống loại nào?”

Viêm Lương không ngờ anh lại hỏi vậy. Cô cầm ly rượu uống một ngụm, không phát hiện mùi vị khác lạ nào, nhưng cô còn chưa mở miệng, Tưởng Úc Nam đã hỏi tiếp: “Laroque?”

Nói xong, Tưởng Úc Nam liền đi qua trước mặt Viêm Lương. Thấy anh đã mở cửa phòng chiếu phim, Viêm Lương đành lên tiếng: “Được ạ!”

Bộ phim đang chiếu đến cảnh hấp dẫn, Viêm Lương một mình ngồi trên ghế tựa khá lớn, nghe tiếng Ý từ đĩa phim gốc. Nhiều năm trước, cô đã từng xem bộ phim này. Bây giờ xem lại, cô càng xúc động hơn.

Tưởng Úc Nam quay lại phòng chiếu phim từ lúc nào mà Viêm Lương không hề hay biết. Đến tận khi anh lên tiếng gọi cô: “Viêm Lương!”

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam đang đứng bên cánh cửa mở hé. Sau lưng anh là căn phòng sáng trưng, trước mặt anh là khoảng tối. Tưởng Úc Nam đứng giữa ranh giới sáng và tối, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: “Có điện thoại tìm em!”

Viêm Lương ra phòng khách nhận điện thoại.

“Nhị tiểu thư...” là tiếng dì Lương.

“Dì..” Mới chỉ thốt ra một từ, Viêm Lương đã không thể nói tiếp, bởi đầu máy bên kia, dì Lương đột nhiên nấc nghẹn.

Viêm Lương ngậy người một lúc mới định thần, cô cất giọng khẩn trương: “Sao thế dì?”

Dì Lương nhất thời không trả lời. Viêm Lương im lặng chờ đợi. Ngay sau đó, có người giật điện thoại của dì Lương. Viêm Lương liền nghe thấy giọng nói của bà Viêm: “Bố cô...”

Có thứ gì đó ập đến, che lấp lỗ tai của Viêm Lương. Cô đứng bất động, ngón tay cầm ống nghe cứng đờ, dường như không nghe được câu nào.

Đến khi một bàn tay cầm lấy ống nghe điện thoại từ tay Viêm Lương, cô mới định thần. Bàn tay anh ấm áp đến mức Viêm Lương có thể ý thức tay cô lạnh lẽo biết bao.

Nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam có chút lo lắng: “Em sao thế?”

Viêm Lương hé miệng nhưng không thốt nên lời. Tưởng Úc Nam chỉ còn cách đưa ống nghe điện thoại lên tai. “A lô!”

Tiếng “a lô” của anh như một con dao sắc nhọn đâm mạnh vào thần trí cô, khiến cô hoàn hồn ngay tức khắc. Lúc này cô mới nhớ mấy từ cô vừa nghe được: bệnh viện, bệnh viện... Đầu óc trống rỗng, cô vội vàng cầm chìa khóa ô tô, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà.

Viêm Lương lái xe như bay đến bệnh viện mẹ cô vừa nói. Tất cả mọi người đang đứng ngoài phòng bệnh, nghe tiếng bước chân dồn dập, mọi người đều quay ra nhìn.

Viêm Lương xuất hiện với bộ dạng bơ phờ, trán lấm tấm mồ hôi. Cô vẫn mặc bộ đồ ở nhà, chân đi dép lê. Trong đám người có dì Lương, chú Châu, Châu Trình, mẹ con Từ Tử Thanh... Viêm Lương đáp lại ánh mắt của họ. Cô đột nhiên cảm thấy tất cả sự oán hận ở trong lòng đều lắng xuống.

Những người đứng ngoài phòng bệnh không ai lên tiếng.

Viêm Lương im lặng, lắng nghe tiếng trái tim đang dần trở lại bình thường.

Một lúc sau, bà Viêm từ phòng bệnh đi ra.

Là người rất biết cách gìn giữ nhan sắc, nhưng chỉ sau một đêm, mẹ cô đã bạc nửa đầu. Viêm Lương không chắc chắn đây chỉ là ảo giác của cô hay sự thật. Cô đi đến bên mẹ, nghe bà nói với dì Lương. “Chuẩn bị tang lễ đi!”

Ngữ khí của bà Viêm nhàn nhạt, không chút ghen ngào. Dì Lương vâng dạ gật đầu. Bà Viêm lại quay sang nhìn Viêm Lương. “Cô và Từ Tử Thanh vào trong đó, nhìn mặt bố cô lần cuối.”

Viêm Lương và Từ Tử Thanh cùng đi vào phòng bệnh. Có lẽ đây là lần duy nhất trong đời, hai cô gái ở cạnh nhau mà không có thái độ chống đối, không có những lời mỉa mai, cay độc. Nếu có thì chỉ là không khí trầm lặng, u ám.

Nhìn thấy người nằm trên giường được phủ tấm vải trắng, Viêm Lương thẩn thờ ở cửa phòng, cô không có dũng khí tiến lại gần. Trong khi đó, Từ Tử Thanh đi nhanh đến bên giường bệnh, hai chân cô ta mềm nhũn, quỳ xuống sàn nhà.

Từ Tử Thanh gục đầu xuống giường, đôi mắt vô hồn. Trông cô ta có vẻ đau thương đến cực điểm, nhưng không thể phát ra tiếng khóc.

Một lúc lâu sau, Viêm Lương mới đi tiến lại gần giường bệnh.

Từ Tử Thanh ngẩng đầu nhìn cô. Viêm Lương không biết nên làm gì, cô chỉ có thể cúi xuống, đỡ Từ Tử Thanh đứng dậy. Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng gắng sức đứng lên, ôm chặt Viêm Lương, bật khóc nức nở.

Viêm Lương đứng bất động ở đó, cảm nhận giọt nước mắt của Từ Tử Thanh chảy vào trong cổ áo cô. Cô đột nhiên mất phương hướng, không biết mình có nên rơi lệ? Cô dựa vào ai để khóc đây?

Chương 8: Anh ta không phải bến đỗ của em

Tin tức Từ Tấn Phu qua đời khiến cổ phiếu của Từ thị rơi xuống mức sàn trong ba ngày liên tiếp.

Viêm Lương ở lại nhà ba ngày liền. Tưởng Úc Nam ở công ty giải quyết hậu sự. Tất cả mọi người đều suy đoán, “con tàu” Từ thị sắp chìm xuống đáy biển. Tưởng Úc Nam ngoài chuyện giải quyết hậu sự cũng không còn cách xoay chuyển.

Khi gặp Viêm Lương ở Từ gia, Tưởng Úc Nam thấy cô mặt mày hốc hác, không có bất cứ cảm xúc nào. Anh nói: “Nơi này giao cho anh, em về ngủ một giấc đi!”

Viêm Lương xua tay từ chối. “Thật ra cũng chẳng có gì, em phải ở bên linh cữu theo tập tục quê nhà mà thôi!”

Tưởng Úc Nam đi theo Viêm Lương ra ngoài. Sân vườn hai bên đặt ghế mây, bây giờ, những chiếc ghế mây đều được phủ vải trắng.

Nhìn thấy tấm vải trắng, trong lòng Viêm Lương lại vô cùng đau xót. Cô giật tấm vải, ném xuống bãi cỏ rồi ngồi xuống ghế.

Tưởng Úc Nam không ngồi mà đứng bên cạnh, để cô ngã đầu vào hông anh.

Mùa đông năm nay là mùa đông khó khăn nhất trong cuộc đời Viêm Lương, không chỉ vì thời tiết giá lạnh...

Viêm Lương không biết nói gì, mở miệng hỏi lấy lệ: “Công ty không có chuyện gì đấy chứ?”

“Khá tồi tệ.”

Thực ra Viêm Lương có thể đoán được câu trả lời của Tưởng Úc Nam. Rơi vào tình cảnh này, công ty sao có thể yên ổn? Nhưng cô không ngờ, câu tiếp theo của Tưởng Úc Nam là: “Chúng ta đang bị thu mua một cách ác ý.”

Viêm Lương cứng đờ người.

“Mẹ em bảo anh đừng nói chuyện này cho em biết, nhưng anh cảm thấy em có quyền được biết.” Tưởng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lương, do dự một lát mới nói tiếp: “... để em chuẩn bị tinh thần.”

Viêm Lương đột nhiên đứng dậy. Cô chờ đợi nhìn Tưởng Úc Nam một lúc, mới nhận ra không phải cô nghe nhầm. Tâm trí vẫn dừng lại ở tin dữ “thu mua ác ý”, cô lảo bầm lặp lại: “Chuẩn bị tinh thần?” Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Bị Tưởng Úc Nam nhìn chăm chú, cuối cùng Viêm Lương cũng lấy lại sự bình tĩnh. “Tin tức về vụ thu mua ở đâu ra?”

“Trên thị trường cổ phiếu, có một công ty nhân lúc cổ phiếu của Từ thị rớt giá liền mua vào với số lượng rất lớn. Các phòng ban người thấy mùi bất thường liền tiến hành điều tra, mới phát hiện...” Tưởng Úc Nam dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp tục nói: “... tình hình còn tệ hơn chúng ta tưởng.”

Viêm Lương không khỏi kinh ngạc.

Đầu óc rối như tơ vò, Viêm Lương cảm thấy thở cũng thật khó khăn. Bên tai cô còn văng vẳng giọng nói của Tưởng Úc Nam: "Tình hình còn tệ hơn chúng ta tưởng..."

Tệ ư? Tệ đến mức nào? Viêm Lương do dự một lát, cuối cùng hỏi: "Bên mua đã động đến các cổ đông?"

Tưởng Úc Nam nhìn cô, gật đầu.

Viêm Lương cảm thấy trước mắt tối sầm trong giây lát. Mấy ngày qua, tin dữ dồn dập ập đến, đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô ngồi sụp xuống ghế, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu, hỏi: "Anh đã điều tra ra ai đứng đằng sau tất cả những chuyện này chưa?"

Tưởng Úc Nam lắc đầu. "Trước mắt mới chỉ điều tra ra một công ty hữu danh vô thực."

Viêm Lương vô thức nắm chặt hai bàn tay, Tưởng Úc Nam thấy vậy liền ôm cô. "Em đừng lo lắng quá, anh đã khởi động phương án thu mua khẩn cấp. Mẹ em đã quyết định bỏ tiền mua lại cổ phiếu, thủ tục có liên quan đã ký xong rồi, có lẽ mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn."

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mới thấy nhẹ nhõm một chút. Vụ thu mua ác ý kinh động đến Từ thị, bên thu mua nắm trong tay số cổ phần không nhỏ. Viêm Lương không có dũng khí nghĩ tiếp, thà cô để người đàn ông trước mặt báo cho cô biết tình hình: “Những cổ đông nào đã bán cổ phần?”

“Hiện tại mới chỉ biết hai người là Lại Chính Niên và Lưu Quân.”

Vẻ mặt của Tưởng Úc Nam lúc này cho thấy tình hình vô cùng nghiêm trọng. Viêm Lương không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ cúi đầu nghe anh nói tiếp: “Anh nhận được tin, mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Châu Thành Khoan. Anh đã tiếp xúc với Châu Thành Khoan, hy vọng có thể cứu vãn tình hình.”

Ngọn gió đông thổi bay một góc tấm vải trắng nằm trên mặt cỏ. Nhìn góc tấm vải bay phấp phới, Viêm Lương đột nhiên phát hiện, thật ra cô cũng giống tấm vải trắng đó, hoàn toàn bất lực trước các thế lực bên ngoài. Cô lặng lẽ nhặt tấm vải, sau đó ngược nhìn Tưởng Úc Nam.

“Đừng ngơ ngẩn ở đây nữa! Xem tay em kìa, đông cứng cả rồi!” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa ủ hai bàn tay của Viêm Lương vào lòng bàn tay anh. “Chúng ta vào nhà đi...”

Được hơi ấm của anh truyền tới, Viêm Lương mới cảm thấy ấm áp hơn một chút. Đáng vẻ bình tĩnh của người đàn ông này luôn kéo cô thoát khỏi đáy sâu tuyệt vọng...

Viêm Lương gật đầu, để mặc Tưởng Úc Nam dắt vào nhà, bỏ lại sắc trời u ám ở sau lưng.

Vừa vào cửa, Viêm Lương nhìn thấy dì Lương đang đi nhanh về phía cô. Thấy hai người, dì Lương gật đầu với Tưởng Úc Nam trước, sau đó quay sang Viêm Lương, nói: "Luật sư Vạn đến rồi, phu nhân bảo nhị tiểu thư tới thư phòng. Luật sư Vạn sẽ công bố bản di chúc ngay bây giờ."

Tưởng Úc Nam mỉm cười với Viêm Lương: "Anh ở đây đợi em."

Tuy là con rể của Từ gia nhưng đối với chuyện phân chia tài sản, Tưởng Úc Nam vẫn chỉ là người ngoài. Viêm Lương gật đầu rồi đi theo dì Lương lên tầng trên.

Châu Trình đang đứng ở hành lang ngoài thư phòng hút

thuốc. Nhìn thấy Viêm Lương, anh nhếch miệng thay lời chào hỏi. Mặc dù Châu Trình mỉm cười nhưng Viêm Lương chỉ thấy vẻ lo âu trên gương mặt anh.

“Chẳng phải anh cai thuốc từ lâu rồi sao?”

Đó là chuyện xảy ra mấy năm trước. Một lần Từ Tử Thanh ca thán trong nhà toàn mùi thuốc lá, chưa đầy một tháng sau, Châu Trình đã cai hẳn thuốc lá.

Lúc này nghe Viêm Lương hỏi câu đó, Châu Trình chậm rãi hít một hơi thuốc, cười cười với cô mà không lên tiếng.

Viêm Lương biết cô chẳng có tư cách giật điều thuốc Châu Trình đang hút dở, vì thế cô không nói lời nào, quay đầu đi vào thư phòng.

Lúc còn sống, mỗi khi ở nhà, Từ Tấn Phu thường giam mình trong thư phòng. Đồ đạc cũng như việc trang trí thư phòng đều làm theo ý ông ta. Bây giờ, mẹ con Từ Tử Thanh đang ngồi đợi trên chiếc sofa bên cạnh. Viêm Lương đưa mắt về phía họ, vô tình nhìn thấy tấm ảnh gia đình treo trên tường.

Tấm hình này chụp năm năm trước. Trên ảnh, Viêm Lương cau có mặt mày, Từ Tử Thanh tươi cười rạng rỡ, Từ Tấn Phu tinh thần khỏe mạnh ngồi ở vị trí trung tâm... Đó là một gia đình bên trong rạn nứt nhưng vẫn còn cái vỏ bọc hoàn hảo. Chẳng như bây giờ, đến sự đoàn kết giả tạo cũng không cần tiếp tục duy trì...

Lúc Viêm Lương đang chìm trong suy tư, cửa thư phòng mở ra, bà Viêm và luật sư Vạn đi vào.

“Viêm Lương!”

Viêm Lương lập tức bừng tỉnh sau tiếng gọi của mẹ, cô rời mắt khỏi tấm ảnh gia đình.

Nhìn thấy mẹ và luật sư Vạn, Viêm Lương nhanh chóng lấy lại tinh thần, ngồi xuống một chỗ cách xa mẹ con Từ Tử Thanh.

Luật sư Vạn công bố di chúc, trong đó quan trọng nhất là việc phân chia tài sản, bao gồm cả tài sản do Từ Tấn Phu đứng tên. Vì những chuyện Từ Tử Thanh gây ra cho Từ thị, ngoài số cổ phần được hưởng trước đó, trong bản di chúc, Từ Tấn Phu không chia thêm cổ phần cho Từ Tử

Thanh, toàn bộ số cổ phần của ông ta được chuyển giao cho bà Viêm. Quyết định này của Từ Tấn Phu đồng nghĩa với việc, Viêm Lương sẽ kế thừa Từ thị. Từ Tấn Phu để lại phần lớn bất động sản cho mẹ con Từ Tử Thanh. Ngoài cổ phần và bất động sản, tất cả tài sản khác ủy thác cho một quỹ tiền tệ quản lý, mọi người đều được hưởng lợi ích. Mẹ con Viêm Lương và mẹ con Từ Tử Thanh được phân chia lợi nhuận theo tỷ lệ 4:6. Ngôi nhà họ đang ở là tài sản chung của bà Viêm và Từ Tấn Phu, vì vậy, mẹ con Từ Tử Thanh sẽ rời khỏi đây, chuyển đến ngôi biệt thự Từ Tấn Phu để lại cho bọn họ.

Tất cả mọi người đều không có ý kiến gì về bản di chúc, lần lượt ký tên rồi rời đi... Câu "người đi trà lạnh" có lẽ ám chỉ tình huống hiện tại, Viêm Lương ngồi đó, dõi theo hình bóng mẹ con Từ Tử Thanh, trong khi cô rất muốn nói một câu với người cô oán hận bao năm nay: "Tạm biệt!"

Hoặc là vĩnh biệt...

Lúc Viêm Lương rời mắt khỏi bọn họ, thẫn thờ nhìn ly cà phê trước mặt, Từ Tử Thanh đi đến cửa nhận được ánh mắt ra hiệu của mẹ cô ta, liền quay lại chào: "Mẹ cả, con đi đây!"

Bà Viêm gật đầu. Bà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền gọi: “Tử Thanh!”

Từ Tử Thanh nghi hoặc quay lại.

Tất cả mọi người có mặt ở thư phòng đều nghe rõ câu tiếp theo của bà Viêm: “Cô ra giá đi, tôi muốn mua lại toàn bộ sổ cổ phần trước đó bố cô cho cô.”

Sắc mặt Từ Tử Thanh lập tức thay đổi.

Thấy cô ta mãi vẫn không lên tiếng, bà Viêm đoán cô ta khó xử, liền cất giọng ôn hòa: “Cô hãy suy nghĩ kỹ đi! Thời gian này Từ thị rất không ổn định, hy vọng cô nghĩ đến đại cục!”

Từ Tử Thanh do dự một lát, cuối cùng trả lời nước đôi: “Con sẽ nhanh chóng trả lời mẹ!”

Cuối cùng cũng rời đi...

Từ Tử Thanh và mẹ cô ta lên xe rời khỏi ngôi nhà lớn. Mẹ Từ Tử Thanh vẫn khóc không thành tiếng. Từ Tử Thanh chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai cô ta là tiếng nấc nghẹn ngào của mẹ, nhưng đầu óc cô ta lại vang lên câu nói của bà Viêm: “Cô ra giá đi, tôi muốn mua lại toàn bộ số cổ phần trước đó bố cô cho cô...”, “Cô hãy suy nghĩ kỹ đi! Thời gian này Từ thị rất không ổn định, hy vọng cô nghĩ đến đại cục.”

“Mẹ!” Từ Tử Thanh đột nhiên lên tiếng.

Mẹ cô ta giật mình, vội lau nước mắt, hắng giọng rồi nói: “Sao thế?”

“...” Từ Tử Thanh trầm mặc một lúc, cuối cùng chỉ nói: “Không có gì ạ!”

Ô tô đưa Từ Tử Thanh rời xa ngôi nhà cô ta đã sống mười mấy năm. Dù không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng cô ta vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng, cô ta nói với tài xế: “Chú cho cháu xuống xe ở ngã rẽ tiếp theo, rồi đưa mẹ cháu về nhà trước.”

“Con đi đâu vậy?”

Từ Tử Thanh nở nụ cười miễn cưỡng: “Con có chút việc.”

Tài xế dừng xe ở một góc ngã tư, Từ Tử Thanh lập tức xuống xe, bắt taxi đi đến tập đoàn Lê Bạc.

Mọi người đều biết Từ Tử Thanh là Giang phu nhân tương lai nên cô ta ra vào tập đoàn Lê Bạc như chốn không người. Trên đường đến văn phòng làm việc của Giang Thế Quân, cô ta miễn cưỡng chào hỏi mọi người.

Nhìn thấy Từ Tử Thanh, thư ký của Giang Thế Quân lập tức đứng dậy, định gọi điện báo cho ông ta. Từ Tử Thanh ngăn lại. “Không cần đâu, để tôi tự vào là được!”

Từ Tử Thanh đẩy cửa đi vào.

Văn phòng của Giang Thế Quân rất rộng, bên ngoài là phòng tiếp khách, còn có cả sân golf trong nhà, bên trong mới là phòng làm việc của ông ta. Từ Tử Thanh đi đến cửa phòng làm việc, đang định đẩy cửa, bên trong đột nhiên vang lên tiếng nói: “Úc Nam, bao giờ cháu mới cùng chú đi thăm mộ bố cháu?”

Hình như đối phương đang ở ngoài trời, ngửi điệu trầm tĩnh mang theo cả gió mùa đông nên vô cùng lạnh lẽo: “Một thời gian nữa.”

“Vậy ngày mai chú sẽ đi một mình!” Giang Thế Quân chống tay lên trán. Trông ông ta như đang nói chuyện với người vô cùng thân thuộc. “Đợi đến lúc cháu có thời gian, bó hoa đặt ở mộ bữa trước chắc thối nát rồi!”

Hai người không trò chuyện lâu, khi đối phương cúp máy, Giang Thế Quân liền bấm số của thư ký ở bên ngoài, vừa sờ ấm trà lạnh ngắt vừa dặn dò thư ký: “Pha ấm trà mang vào đây!”

“Vâng ạ!”

Giang Thế Quân không thích chờ đợi, vì vậy thư ký của ông ta đều là người nhanh nhẹn. Không bao lâu sau, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ. Giang Thế Quân ngẩng đầu: “Vào đi!”

Cánh cửa mở ra, nhưng người đi vào không phải thư ký, mà là...

Giang Thế Quân hơi sửng người, nheo mắt đầy nghi hoặc nhưng nhanh chóng mỉm cười: “Sao em lại đến đây?”

Từ Tử Thanh bê ấm trà đi vào, cô ta nở nụ cười rạng rỡ: “Sao vậy? Không muốn gặp em à?”

Từ Tử Thanh đi đến bàn làm việc, rót đầy một chén trà rồi đặt vào tay Giang Thế Quân một cách thành thạo.

Giang Thế Quân không uống ngay, ông ta hỏi: “Không phải hôm nay luật sư đến nhà em công bố di chúc sao?”

“Kết thúc rồi em mới đến đây!”

“Kết quả thế nào?” Giang Thế Quân hỏi ngay, dường như ông ta còn sốt ruột hơn cả Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh gượng cười. “Bố em để lại Từ thị cho em gái em như dự đoán.” Nói xong, cô ta cũng rót một tách trà cho mình.

Bộ dạng bình thản của Từ Tử Thanh khiến Giang Thế Quân bất giác nheo mắt, dò xét: "Tôi tưởng em không hài lòng với kết quả này?"

Ngoài dự đoán của ông ta, Từ Tử Thanh nhún vai bất cần. "Từ thị bây giờ vô cùng rối ren, con bé đó tiếp quản một đồng tạp loạn chứ có gì hay đâu! Đến người có năng lực như Tưởng Úc Nam cũng chẳng thể cứu vãn. Em đã nghĩ thông suốt rồi, thương trường như chiến trường, chi bằng em an phận làm người phụ nữ đứng sau một người đàn ông còn hơn."

Từ Tử Thanh vừa uống trà vừa lặng lẽ quan sát phản ứng của người đàn ông trước mặt. Tuy nhiên, Giang Thế Quân chỉ hơi gật đầu, gương mặt ông ta không thể hiện bất cứ tâm tình nào khác. Từ Tử Thanh cũng không rõ, cô ta có nên thở phào nhẹ nhõm trước thái độ bình thản của đối phương.

Bỏ qua những ý nghĩ phức tạp trong lòng, Từ Tử Thanh ngồi xuống ghế, nhìn chăm chú mái tóc muối tiêu của Giang Thế Quân. Sau vài giây cân nhắc, cô ta mới ghé sát, nói: "Anh thì sao? Lát nữa có bận việc không?"

"Không, bây giờ tôi có thể về. Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn tối!"

Giang Thế Quân vừa nói vừa đứng dậy. Hai người kẻ trước người sau đi ra cửa. Giang Thế Quân lấy áo khoác trên giá mặc vào người, Từ Tử Thanh đứng sau ông ta, thò tay vào túi. Cô ta bấm phím một trên di động, điện thoại lập tức đổ chuông.

Giang Thế Quân mặc xong áo khoác, quay lại liền thấy Từ Tử Thanh đang gọi điện thoại. “Mẹ à?”

“Con đang ở ngoài.” Từ Tử Thanh nhướn mắt nhìn Giang Thế Quân, ngừng một, hai giây mới nói tiếp: “Sao vậy ạ?”

Đối phương nói gì đó.

“Vâng ạ, con sẽ về ngay!”

Sau khi cúp điện thoại, Từ Tử Thanh ngược nhìn Giang Thế Quân, vẻ rất áy náy. “Không thể đi ăn cơm cùng anh rồi!”

“Ở nhà có việc à?”

Từ Tử Thanh gật đầu.

“Được rồi, để hôm khác rồi tính!” Giang Thế Quân cất giọng sáng khoái. Từ Tử Thanh tươi cười bước đến, hôn lên má ông ta. “Lần sau em mời!” Nói xong, cô ta vội vàng đi ra ngoài, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Từ Tử Thanh gần như bỏ chạy, đáng vẻ tao nhã thường lệ biến đi đâu mất. Cô ta đi thẳng xuống tầng trệt rồi rời khỏi Lệ Bạc. Đến khi lên xe taxi, tài xế nổ máy, toàn thân cô ta mới bắt đầu run rẩy.

Từ Tử Thanh bất giác quay đầu, dõi theo tòa nhà Lệ Bạc đang mỗi lúc một xa. Cô ta đột nhiên có cảm giác, sau một ô cửa sổ trong tòa nhà đó, có một đôi mắt đang chăm chú theo dõi cô ta.

Từ Tử Thanh thu lại ánh mắt, ngáp ngừng giây lát rồi rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc. Đối phương nhanh chóng bắt máy. Không đợi người đó lên tiếng, Từ Tử Thanh đã nói: “Châu Trình, anh đang ở đâu?” Châu Trình vẫn chưa trả lời, Từ Tử Thanh lại nói tiếp: “Em muốn gặp

anh ngay bây giờ!”

Viêm Lương ở lại nhà lớn của Từ gia gần ba ngày mới bị Tướng Úc Nam ép ra về.

Tang lễ của bố cô sẽ tổ chức vào thứ Hai tuần sau, bà Viêm đang vô cùng bận rộn. Bị Tướng Úc Nam bắt rời khỏi nhà, Viêm Lương khó tránh khỏi bức tức.

Sau khi lên ô tô của Tướng Úc Nam, lần đầu tiên Viêm Lương lên tiếng chỉ trích anh kể từ khi hai người sống chung: “Anh không nên bắt em rời khỏi nhà, để mẹ em một mình trong ngôi nhà lớn như vậy, em không yên tâm chút nào!”

“Là mẹ em bảo anh đưa em đi!”

Nghe lời giải thích của Tướng Úc Nam, Viêm Lương nhướn mày nhưng không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn ra cửa sổ. Vài giây sau, một cánh tay khoác lên vai Viêm Lương, xóa bỏ khoảng cách tồn tại giữa cô và Tướng Úc Nam.

“Mấy ngày nay em chưa hề chớp mắt? Mắt em thâm quầng rồi kìa!”

Viêm Lương tựa đầu vào vai Tưởng Úc Nam, giọng nói của cô thể hiện rõ sự mệt mỏi: “Hôm qua, mấy chú bác đến viếng, trong đó có cả Lưu Quân. Anh thử nói xem, liệu em có thể tỏ ra bình thường được không? Lưu Quân đã bán cổ phần cho người khác, ông ta còn mặt mũi nào đến nhà em? Lúc nói ra mấy từ “hãy nén đau thương”, liệu ông ta có nghĩ đến cảm nhận của mẹ con em không?”

“Quả nhiên... thể thái viêm lương^[1].” Viêm Lương chậm rãi thốt ca câu thành ngữ trùng tên cô, phảng phất như cảm nhận được số mệnh.

[1] Thể thái viêm lương: lòng người thay đổi, thói đời đen bạc.

Tưởng Úc Nam siết chặt vai cô: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều...”

“Sao em có thể không suy nghĩ? Bố em chết rồi, nếu đối phương thu mua cổ phần thành công, sản nghiệp của Từ gia sẽ bị hủy trong tay em, vậy...”

Tưởng Úc Nam nghiêng người, giơ tay kéo cô vào lòng, vuốt ve gáy cô.

Viêm Lương muốn rơi nước mắt, cô ngấm nghĩ rồi nói sang chuyện khác: “Em đang nghĩ, song song với việc thu mua lại cổ phiếu, liệu chúng ta có nên đặt ra chế độ cổ phần mới để những cổ đông đứng về phía mẹ em nhận được cổ tức ưu tiên đặc biệt. Nếu chúng ta vẫn không thể ngăn cản việc thu mua ác ý, vậy thì “trạng chết chúa cũng bằng hà”, lúc bất đắc dĩ, chúng ta hãy hoàn trả những món nợ chưa đến kỳ hạn trước, để đổi phương sau khi thu mua sẽ gặp nguy cơ lớn về tài chính...”

Tưởng Úc Nam im lặng lắng nghe, càng siết chặt vòng tay ôm Viêm Lương.

Viêm Lương nói tiếp: “Đúng rồi, còn một cách... Nếu chúng ta biết ai là kẻ đứng sau vụ thu mua ác ý này thì có thể tìm kiếm một người đồng ý mua lại cổ phiếu của Từ thị một cách đường hoàng. Người này và đối tượng thu mua ác ý cạnh tranh lẫn nhau, giá cổ phiếu sẽ lập tức tăng lên, thậm chí có thể thông qua quyền chọn lựa...”

Tưởng Úc Nam cắt ngang: “Nếu em làm vậy, không biết chừng em sẽ bị phá sản trong khi vẫn chưa đánh gục được đối phương.”

Viêm Lương ngậy người. Nghĩ mới thấy cô làm việc quá cảm tính. Tưởng Úc Nam nói đúng, chưa đến lúc bắt đầu, cô không nên liều mạng với kẻ địch đang ở trong bóng tối.

“Vây...”

Viêm Lương vừa mở miệng, điện thoại bỗng đổ chuông. Cô mới đổi số điện thoại để tránh sự quấy nhiễu của giới truyền thông và những người không liên quan, số mới này chỉ có người thân và cấp dưới của cô biết. Thời gian qua, cứ mỗi cuộc điện thoại gọi tới, có khả năng Viêm Lương lại nhận được một tin dữ. Do đó, cô bắt máy ngay lập tức. Là điện thoại của Châu Trình.

“Châu...”

Viêm Lương mới thốt ra một từ, Châu Trình đã cắt ngang: “Em đang ở đâu? Anh có việc cần tìm em.”

Viêm Lương nhíu mày. Giọng nói của Châu Trình khiến cô bất giác ngồi thẳng người: “Chuyện gì vậy?”

“Qua điện thoại không thể nói rõ ràng, bây giờ anh cần gặp em, anh đợi em ở khu chung cư em sống trước kia.”

Tưởng Úc Nam lặng lẽ quan sát Viêm Lương. Cô nghe Châu Trình nói: “Đừng hỏi tại sao, em cứ đến đây là được rồi!”

Viêm Lương hết cách. “Anh đừng nói là chuyện của Từ Tử Thanh đấy nhé.”

Châu Trình im lặng, coi như sự thừa nhận. Viêm Lương bất lực, chỉ có thể nói: “Được rồi!”

Viêm Lương cúp điện thoại, cô không thể giải đáp câu hỏi của Tưởng Úc Nam: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tưởng Úc Nam hiển nhiên nghe thấy giọng nói nóng của Châu Trình. Tất nhiên, anh cũng không bỏ sót một câu nói của Viêm Lương: “Anh đừng nói là chuyện của Từ Tử Thanh đấy nhé!”

Không đợi Viêm Lương bịa ra lý do, Tưởng Úc Nam nói ngay: “Anh đưa em đến đó!”

“Không cần đâu, em bắt taxi là được rồi, anh cứ về nhà trước đi!”

Tưởng Úc Nam không ép, bảo tài xế dừng xe. Dõi theo Viêm Lương cho đến khi cô lên taxi đi khỏi, chiếc xe của anh cũng mới rời đi.

Mười phút sau, taxi dừng lại dưới khu chung cư trước đây Viêm Lương sinh sống. Cô lập tức nhận ra xe của Châu Trình cách đó không xa. Châu Trình đứng tựa vào thân xe, xung quanh không thấy bóng dáng của Từ Tử Thanh.

Viêm Lương cầm túi xách xuống xe, Châu Trình nhanh chóng nhìn thấy cô. Đợi cô tiến lại gần, anh chỉ nói một câu ngắn gọn: “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

Châu Trình lặng lẽ ngồi vào ghế tài xế. Bộ dạng của anh như nói cho Viêm Lương biết, lần này anh sẽ không giải đáp thắc mắc của cô.

“Vừa rồi Tưởng Úc Nam đưa em rời khỏi nhà đấy à?”

“Đúng thế, có chuyện gì sao?”

“Không có gì!”

Giọng nói của Châu Trình hơi kỳ lạ. Viêm Lương cảm thấy đây chỉ là lời hỏi thăm không quan trọng nên không tiếp tục truy vấn.

Ô tô nhanh chóng đi ra vùng ngoại ô, mỗi lúc một xa. Đến khi Châu Trình lái xe vào một nghĩa trang, Viêm

Lương không biết nên hỏi về chuyến đi kỳ lạ này thế nào.

Châu Trình xuống xe, dẫn Viêm Lương men theo cầu thang đá lên núi. Viêm Lương dừng lại, nhắc nhở anh: “Anh đến nhầm chỗ rồi! Mộ của bố em nằm ở nghĩa trang khác.”

Viêm Lương không nhúc nhích, nhìn tấm ảnh phủ đầy bụi trên bia mộ và hai bó hoa vẫn còn tươi ở bên cạnh. Sau đó, cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Người này là...”

Châu Trình không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt có phần thương hại. Viêm Lương bất giác cảm thấy lạnh sống lưng.

Bầu không khí rờn rợn như có một sự chỉ dẫn vô hình khiến Viêm Lương lại quay đầu nhìn kỹ tấm bia mộ. Sự trầm mặc của Châu Trình và tiếng gió thổi bên sườn núi giống một tấm lưới bủa vây lấy Viêm Lương, giọng nói bất giác căng thẳng: “Rốt cuộc ông ấy là...”

“Hai hôm trước, Giang Thế Quân đến đây thăm mộ ông ấy.” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Viêm Lương.

Viêm Lương quay đầu, thấy Từ Tử Thanh đang đứng trên bậc thang đá. Vừa nhìn thấy Từ Tử Thanh, tâm trạng rối bời trong lòng Viêm Lương lập tức được thay thế bằng cảm giác hoang đường, khó hiểu.

“Bạn của Giang Thế Quân thì có liên quan gì đến tôi mà Châu Trình lôi tôi đến đây?”

Viêm Lương vừa nói vừa đưa mắt về phía Châu Trình. Anh chỉ cúi đầu im lặng. Chứng kiến cảnh này, Viêm Lương chẳng buồn nhếch mép cười nhạt. Sao cô có thể quên mất người đàn ông này lúc nào cũng chỉ xoay quanh Từ Tử Thanh, cô có thể trông mong ở anh điều gì? Viêm Lương không nói thêm lời nào, quay đầu bỏ đi, nhưng mới đi hai bước, Từ Tử Thanh đột nhiên thốt ra một câu khiến cô lập tức chôn chân.

“Cô có phát hiện, dung mạo của người đàn ông đó rất giống một người...” Từ Tử Thanh hất cằm về phía tấm ảnh trên bia mộ. “... rất quen thuộc với cả cô và tôi.”

Taxi vừa dừng lại, Viêm Lương lập tức nhét tiền vào tay tài xế rồi mở cửa lao ra ngoài. Từ ngoài cổng Từ gia, cô chạy qua vườn hoa, xông vào nhà, đụng trúng người dì

Lương vừa đi tiễn nhân viên của công ty tổ chức tang lễ.

Dì Lương khó khăn lắm mới đứng vững, nhìn thấy Viêm Lương liền hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Sao nhị tiểu thư lại quay về?”

Viêm Lương thở hổn hển, xoa tay, cô không kịp trả lời, chạy qua dì Lương lên gác. Cô nhanh chóng đi tới thư phòng trên tầng hai.

Mấy ngày trước, cả gia đình còn tụ tập ở thư phòng nghe công bố di chúc. Bây giờ thư phòng không một bóng người. Viêm Lương tìm đến két bảo hiểm đặt dưới bàn sách, sờ tay vào khóa mật mã, thần thờ một lúc mới đứng dậy chạy ra ngoài và hét xuống dưới: “Dì Lương! Mau gọi mẹ cháu đến đây...”

Vừa dứt lời, Viêm Lương nhìn thấy bà Viêm đang đi lên cầu thang. Đúng lúc bà ngẩng đầu, nhìn thấy con gái đang đứng trên hành lang với dáng vẻ vô cùng sốt ruột.

“Dì Lương nói cô về nhà...” Bà Viêm cất giọng nghi hoặc. “Chuyện gì thế?”

Viêm Lương không kịp giải thích, hỏi thẳng: “Mật mã kết bảo hiểm là gì hả mẹ?”

Bà Viêm giúp Viêm Lương mở kết bảo hiểm. Thấy Viêm Lương vội vàng bày tập hồ sơ trong kết bảo hiểm ra ngoài, bà Viêm không bình tĩnh được, hỏi: “Cô tìm gì vậy?”

Viêm Lương xếp giấy tờ đầy bàn rồi cúi xuống giở xem qua loa. Cô không có hứng thú với nội dung của tập hồ sơ mà chỉ giở đến trang cuối cùng có chữ ký, nhưng không thấy thứ cô cần tìm.

Các tập hợp đồng lần lượt rơi xuống đất, Viêm Lương dường như vẫn chưa muốn ngẩng lên. Cô vừa cảm cúi tìm kiếm vừa hỏi: “Mẹ, mẹ có bao giờ nghe nói đến một người tên là Tống Cẩm Bằng không ạ?”

“Tống Cẩm Bằng?” Bà Viêm nhíu mày ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. “Tôi chưa từng nghe nói đến tên người này.”

Trong đầu Viêm Lương vụt qua ba chữ “Tống Cẩm Bằng” khắc trên bia mộ, cô đột nhiên cảm thấy nhức đầu, đến mức phải ngừng một lát mới có thể tiếp tục giở tập tài liệu. “Con nhớ hình như con đã nhìn thấy cái tên này ở đâu... Tài liệu của bố đều nằm ở đây phải không ạ?”

“Sao cô không đến phòng dữ liệu của công ty mà tìm, nơi đó chắc có bản photo điện tử.”

“Đó là chuyện từ nhiều năm trước. Lúc bấy giờ công ty vẫn chưa tiến hành lưu trữ hồ sơ điện tử.”

Bà Viêm muốn giúp cũng đành chịu. “Từ trước đến nay tôi không nhúng tay vào việc của công ty.”

Bà Viêm giúp cô xem chữ ký trên hai bộ hồ sơ, cũng không tìm ra tên “Tống Cẩm Bằng”. Đúng lúc này bà chợt nghĩ ra điều gì đó, liền buông tập hồ sơ. “Hay là cô hỏi thư ký Lưu, bà ấy làm việc cho bố cô mấy chục năm, có lẽ sẽ giúp được cô.”

Thư ký Lưu?

Đến khi xem bản hợp đồng cuối cùng vẫn không có kết quả, Viêm Lương đành bỏ cuộc. Cô lập tức rút điện thoại, tìm số của thư ký Lưu.

Từ lúc bị Từ Tấn Phu cho về hưu sớm, thư ký Lưu cho Viêm Lương một số điện thoại riêng để tiện liên lạc. Viêm Lương gọi điện thoại, người nghe máy là con trai cô ấy. Anh ta cho biết thư ký Lưu đã về quê thăm họ hàng.

“Bao giờ cô ấy mới quay về?”

Con trai của thư ký Lưu thể hiện thái độ không mấy hòa nhã, anh ta chẳng thèm trả lời câu hỏi của Viêm Lương. Ngừng vài giây, Viêm Lương cố kìm nén tâm trạng sốt ruột, cất giọng nhẹ nhàng: “Xin anh hãy cho tôi một số điện thoại mà tôi có thể liên lạc với mẹ anh ngay lập tức, được không?”

Đầu máy bên kia chột vọng tới tiếng cười lạnh lùng, sau đó là giọng nói mỉa mai: “Mẹ tôi cả đời phục vụ Từ gia. Các người nói đuổi việc là đuổi việc, không chút nể tình. Bây giờ các người lại muốn tìm mẹ tôi... Rất xin lỗi, tôi không muốn các người quấy rầy cuộc sống của mẹ tôi.”

“Tôi thành thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự có việc gấp...”

Đầu máy bên kia vang lên tiếng “bụp”, đối phương đã cúp máy.

Hai ngày sau, Viêm Lương nhận được điện thoại của thư ký Lưu. Trong hai ngày này, Viêm Lương vẫn ở nhà của Từ gia. Cô tỏ thái độ kiên quyết muốn ở bên mẹ... Tưởng Úc Nam cũng không ép cô phải về cùng anh.

Hôm nay là ngày chôn cất Từ Tấn Phu.

Viêm Lương đứng bên cạnh mẹ. Trước mỗi câu: "Xin hãy nén đau thương" của khách viếng tang, Viêm Lương không muốn nghĩ xem tâm trạng của cô là gì. Trong lúc đầu óc để đi chỗ khác, cô thoáng thấy bóng dáng thư ký Lý. Viêm Lương giật mình, vô thức đưa mắt về phía thư ký Lý, liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương vẫn chưa công khai hôn sự của cô, vì vậy khi Tưởng Úc Nam xuất hiện, mọi người đều tưởng anh đến viếng tang với thân phận CEO. Nhân viên của công ty tổ chức tang lễ đưa cho Tưởng Úc Nam một bông cúc trắng, đồng thời nhắc nhở anh, lúc hạ huyệt, khách sẽ đặt bông cúc trắng lên chiếc quan tài.

Tưởng Úc Nam cũng không giải thích, cầm bông cúc trắng đi về phía Viêm Lương. Anh gật đầu chào bà Viêm. Bà Viêm mỉm cười xin lỗi: "Úc Nam, dù sao cậu và Viêm

Lương vẫn chưa tổ chức đám cưới, cậu không được phát khăn tang.”

“Không sao đâu ạ!”

Tưởng Úc Nam rỏ ra độ lượng, bà Viêm rất hài lòng về thái độ của anh. Thấy Viêm Lương không rời mắt khỏi Tưởng Úc Nam, bà Viêm đưa mắt nhìn người quen đang ký tên ở cửa vào, lên tiếng: “Tôi ra ngoài một lát, hai đứa nói chuyện đi!” Sau đó, bà nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng cho hai người trẻ tuổi.

Viêm Lương ngẩng nhìn gương mặt Tưởng Úc Nam, cô thất thần mất vài giây mới phát hiện mẹ đã đi xa. Lúc này cô mới bừng tỉnh, nhưng đầu óc trống rỗng. Cô cúi xuống hỏi nhỏ: “Tình hình của công ty gần đây thế nào?”

Tưởng Úc Nam lắc đầu.

Viêm Lương đã lường trước được tình huống này, bởi trong hai ngày này, cô lấy danh nghĩa bà Viêm, mời mấy vị cổ đông lớn đến Từ gia. Trong số những cổ đông từ trước đến nay luôn kiên quyết ủng hộ Từ gia, bây giờ cũng xuất hiện những bất đồng quan điểm rõ ràng, nói gì đến những cổ đông giữ thái độ trung lập.

Thấy Viêm Lương ưu phiền, mẹ cô từng hỏi: “Hay là gọi Úc Nam đến đây?”

Lúc bấy giờ, Viêm Lương chỉ im lặng lắc đầu. Cô mời các cổ đông đến nhà chứ không phải công khai mời bọn họ đến công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị, cũng vì nguyên nhân...

Bà Viêm còn nói: “Chắc chắn đám cưới của cô và Úc Nam sẽ bị hoãn vô thời hạn, thôi thì hôm tổ chức tang lễ, vợ chồng cô cùng đứng ra tiếp đãi quan khách, cũng để họ hàng và người quen biết trước sự việc.”

Thấy Viêm Lương từ chối đề nghị này, còn nhăn nhó vì không biết làm thế nào để giải thích với Tưởng Úc Nam, bà Viêm liền giúp cô nghĩ ra cái cớ “tục lệ ở quê”.

“Mấy ngày nay em không ngủ được à?” Tưởng Úc Nam giơ tay vuốt ve gương mặt Viêm Lương. “Nhìn em kìa, người gầy rộc đi rồi!”

Viêm Lương định thần, cố gắng mỉm cười với anh,

nhưng nụ cười của cô rất miễn cưỡng. Ánh mắt của cô vô tình vượt qua bờ vai Tưởng Úc Nam, nhìn thấy Từ Tử Thanh đứng cách đó không xa. Không biết cô ta đã nhìn cô bao lâu...

“Tôi nghe Giang Thế Quân gọi điện cho Tưởng Úc Nam, hỏi anh ta có cùng đi thăm mộ...”

Giang Thế Quân hẹn Tưởng Úc Nam cùng đi thăm mộ?

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Viêm Lương cứng đờ. May mà đúng lúc này, điện thoại của cô bỗng đổ chuông. Viêm Lương thừa dịp cúi xuống, nhờ mái tóc xõa che giấu vẻ mặt, sau đó rút điện thoại ra khỏi túi áo. Viêm Lương chỉ tay vào di động, ra hiệu cô muốn nghe điện thoại rồi tránh xa Tưởng Úc Nam hai bước.

Đó là một điện thoại lạ, Viêm Lương bắt máy: “A lô!”

Đối phương gọi cô bằng câu xưng hô quen thuộc: “Nhị tiểu thư!”

Viêm Lương giật mình: “Thư ký Lưu?”

Viêm Lương giật mình tỉnh dậy từ giấc mộng. Trên trần nhà có một vết sáng, là ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào.

Ánh trăng như mang theo không khí giá lạnh vào căn phòng ấm áp khiến Viêm Lương bất giác rùng mình. Cô day day huyết thái dương, nhẹ nhàng ngồi dậy. Bên tai cô bỗng vang lên giọng nói đầy vẻ lo lắng của Tưởng Úc Nam: “Em không ngủ được à?”

Viêm Lương cứng đờ người, vài giây sau mới quay đầu về phía Tưởng Úc Nam. Lúc này anh đã tỉnh ngủ, đang dựa vào đầu giường nhìn cô. Tưởng Úc Nam là người rất thính ngủ, Viêm Lương chỉ cần động nhẹ là đã có thể đánh thức anh.

Viêm Lương nhếch miệng cười, lắc đầu thay câu trả lời. Cô lại kéo chăn nằm xuống. Vừa đặt mình xuống giường, Tưởng Úc Nam liền giơ tay kéo cô vào lòng. Tư thế ôm ấp khiến Viêm Lương nhất thời không thể ngẩng đầu, đành áp mặt vào ngực anh, nghe anh hỏi: “Sao vậy? Mơ thấy ác mộng à?”

“Cũng không hẳn là ác mộng.” Trong căn phòng tối, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt nói dối của người phụ

nữ. “Chỉ là em nghĩ đến tang lễ lúc ban ngày.”

“Thảo nào...” Tưởng Úc Nam thở dài, ôm cô chặt hơn.

“Gì cơ?” Viêm Lương hỏi nhỏ.

“Trước đó, anh tỉnh dậy một lần, thấy em tuy đang ngủ nhưng đôi lông mày nhíu chặt.” Giọng nói của người đàn ông vô cùng dịu dàng, anh như một người thầy có trách nhiệm, khuyên nhủ cô: “Cố gắng vượt qua khoảng thời gian này, tất cả rồi sẽ tốt thôi!”

Cuối cùng Viêm Lương không thể kìm nén, ngược lên nhìn Tưởng Úc Nam.

Đây là người đàn ông có vẻ ngoài trầm ổn, đáng tin cậy. Vào giây phút này, anh yên lặng như pho tượng, dịu dàng và lơ đãng, không tranh đua với đời. Mặc dù vậy, gương mặt anh vẫn toát ra khí khái đàn ông và một cảm giác uy hiếp nào đó. Viêm Lương từng cho rằng, cô rất hiểu anh.

Cô nhắm mắt, muốn kết thúc cuộc nói chuyện, chìm

vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, giọng nói ngái ngủ và ầm ập của cô chậm rãi vang lên: "Anh không hiểu đâu... Anh chưa từng trải qua cảm giác có người thân qua đời, sẽ không thể lý giải nỗi đau này khó chịu đến mức nào!"

Dù cô oán hận bố cô bao nhiêu năm, nhưng...

Viêm Lương quay người, không nói gì nữa. Hơi thở của cô đều đều, như đã ngủ say. Nhưng thực ra, mắt cô vẫn mở, chỉ là ánh mắt vô hồn, không nhìn thấy bất kỳ tia cảm xúc nào.

Tưởng Úc Nam nhìn tấm lưng Viêm Lương. Anh vô thức giơ tay, nhưng ngón tay đột ngột dừng lại trước khi chạm vào bờ vai cô. Do dự vài giây, anh trầm mặc thu tay về, nằm thẳng người nhìn trần nhà cho đến khi trời sáng.

Khi tia nắng ban mai xuyên qua vầng mây u ám chiếu xuống mặt đất, một đêm mất ngủ đã kết thúc. Tưởng Úc Nam quay sang nhìn người phụ nữ cả đêm chỉ nằm một tư thế, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy.

Một ngày mới lại bắt đầu. Tưởng Úc Nam đánh răng rửa mặt, thay quần áo như thường lệ. Trong phòng thay đồ,

chiếc gương bị Tướng Úc Nam đâm vỡ đã được thay thế bằng một mặt gương hoàn toàn mới, không hề có vết rạn nứt.

Buổi sáng, Tướng Úc Nam có thói quen vừa đứng trước gương chải cà vạt vừa thầm nhắc nhở bản thân: mình không yêu cô ấy, không yêu cô ấy...

Không yêu...

Câu này gần như trở thành một lời nguyện. Tướng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề rồi quay về phòng ngủ, từ đầu đến cuối anh đều giữ vẻ mặt vô cảm. Chỉ đến khi nhìn người phụ nữ vẫn ngủ say trên giường, đáy mắt anh mới vụt qua một tia bi thương.

Anh đến bên giường, cúi thấp người. Không ai có thể biết, ý nghĩa thật sự của nụ hôn anh đặt lên trán Viêm Lương là...

“Anh xin lỗi!”

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa, cho đến khi hoàn toàn

biến mất Viêm Lương mới mở mắt. Cô cũng nghe thấy tiếng khép cửa.

Lúc này là giờ cao điểm, giao thông trong nội thành ùn tắc nhưng Viêm Lương lái xe ra khu vực ngoại thành nên không gặp trở ngại, cô chạy một mạch đến nghĩa trang.

Hôm qua, sau khi kết thúc tang lễ, Viêm Lương một mình đi gặp thư ký Lưu rồi mới trở về thành phố nên vẫn chưa được nhìn kỹ mộ của bố cô.

Trên lạc khoản của mộ chỉ đề hàng chữ: Vợ: Viêm Nhụy Vân, Triệu Thanh Phương. Con gái: Viêm Lương, Từ Tử Thanh.

Viêm Lương đột nhiên cảm thấy, hai cái tên Viêm Nhụy Vân và Triệu Thanh Phương đặt gần nhau dường như không còn nhức mắt như trước. Ngay sau đó, cô cho rằng suy nghĩ của mình rất hoang đường, nhưng dù hoang đường đến mức nào cũng không thể vượt qua bốn chữ “người chết yên nghỉ”.

Viêm Lương lấy một tấm ảnh đen trắng từ túi xách.

Đây là bức ảnh chụp từ nhiều năm trước, các góc đã ngả màu ố vàng. Trên ảnh đều là những người tham gia xây dựng Từ thị từ những năm đầu tiên. Ở thời kỳ xã hội còn khép kín đó, một nhóm thanh niên trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết cùng lập nghiệp, trong đó có thư ký Lưu lúc bấy giờ vẫn là một cô gái trẻ trung, cả người đàn ông tên Tống Cẩm Bằng, tất nhiên cũng có mặt Từ Tấn Phu.

Trên bức ảnh đen trắng ấy, Từ Tấn Phu còn rất trẻ. So với ảnh trên bia mộ, gương mặt ông ta không thay đổi nhiều, chỉ là đã ghi thêm dấu ấn thời gian.

Lúc này, Viêm Lương cầm bức ảnh, đứng yên lặng trước mộ Từ Tấn Phu. Cô nhìn chăm chú tấm hình bố cô trên bia mộ nhưng trong đầu vang lên giọng nói của thư ký Lưu.

“Nhị tiểu thư! Cô... Sao cô biết Tống Cẩm Bằng?”

“Thật ra cô không cần tìm hiểu những chuyện xa xưa đó...”

“Nhị tiểu thư, không phải tôi không muốn nói, mà quá thực...”

“Ông ấy là người sáng lập, cũng là người tạo ra công thức của Nhã Nhan và cũng là cộng sự của bố cô năm đó...”

“Công ty thành lập không bao lâu đã gặp phải vấn đề về tài chính. Thấy tình hình khó khăn, Tổng Cẩm Bằng định rút vốn, đồng thời có ý bán công thức của Nhã Nhan cho một công ty mỹ phẩm nước ngoài, nhưng bố nhị tiểu thư đã nhờ vào công thức của Nhã Nhan trong tay Tổng Cẩm Bằng để thu hút vốn đầu tư của ông ngoại nhị tiểu thư. Bởi từ thị tung ra thị trường trước, công ty mỹ phẩm nước ngoài bị tổn thất lớn. Họ bắt Tổng Cẩm Bằng phải bồi thường một khoản tiền khổng lồ. Sau đó... tôi không bao giờ gặp lại Tổng Cẩm Bằng...”

“Người nhà của Tổng Cẩm Bằng ư? Nhị tiểu thư, cô hỏi điều đó làm gì?”

“Tôi thật sự không rõ...”

“Đây là ảnh cả nhóm chúng tôi chụp trước cửa công ty lúc công ty mới thành lập. Cô xem, khi đó quy mô công ty còn rất nhỏ, chúng tôi phải thuê cửa hàng của người khác. Lúc bấy giờ, mọi người còn rất trẻ, tôi cứ nghĩ tầm

ảnh này sẽ theo tôi xuống mồ...”

...

Viêm Lương cúi xuống, lặng lẽ nhìn tấm ảnh. Nụ cười của những người trên ảnh rất trong sáng, thể hiện tinh thần hăng hái. Cô rời mắt khỏi tấm ảnh, hướng về phía ngôi mộ.

Sau đó, cô nói rành rọt từng từ: “Có lẽ kiếp trước con gây ra nhiều tội chướng nên kiếp này mới phải làm con gái của bố. Nhưng xin bố hãy yên tâm, cho dù đối thủ là ai, con cũng không để bọn họ hủy hoại Từ gia.”

Viêm Lương đứng đó, lạnh lùng xé nát tấm ảnh ngay trước ngôi mộ của bố cô. Cô thả tay, để cơn gió lạnh thổi những mẩu giấy vụn bay đi thật xa. Sau đó, cô quay người đi thẳng.

Viêm Lương bình thản đi xuống từng bậc thang đá, bước chân của cô không chút hoảng loạn. Theo tiếng bước chân đều đều như một lời tuyên thệ, Viêm Lương rút điện thoại, bấm số của Từ Tử Thanh.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Từ Tử Thanh biết Viêm Lương gọi tới, theo thói quen, cô ta không lên tiếng trước.

Đổi đầu bao nhiêu năm, Viêm Lương phát hiện đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với người chị gái cùng cha khác mẹ bằng thái độ ôn hòa, nhã nhặn: "Từ Tử Thanh, tôi đột nhiên phát hiện, chúng ta đấu nhau suốt đầu mề trán như vậy có tác dụng gì? Chỉ để kẻ địch trong bóng tối thừa cơ tiến tới, cuối cùng khiến Từ gia sụp đổ mà thôi."

Từ Tử Thanh trầm mặc trong giây lát rồi nói: "Cô định làm gì?"

Viêm Lương nhất thời á khẩu. Đúng vậy, cô định làm gì? Cô có thể làm được gì?

Ngọn gió đông buốt giá thổi đến tận tim, ngôi mộ ở sau lưng toát lên một vẻ thê lương, ảm đạm. Viêm Lương rùng mình, chợt bừng tỉnh. "Đầu tiên, tôi cần xác định xem số cổ phần bố để lại cho chị, bây giờ vẫn đứng tên chị hay bị Giang Thế Quân nuốt mất rồi."

Từ Tử Thanh im lặng.

Sự trầm mặc của Từ Tử Thanh khiến tim Viêm Lương đập mạnh, giọng nói có phần hoảng hốt: “Không phải chị...”

May mà Từ Tử Thanh lập tức lên tiếng: “Chuyện đó cô yên tâm đi!”

Viêm Lương bất giác thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Giang Thế Quân, Tổng Cẩm Bàng, Tướng Úc Nam... Tôi không tin tất cả chỉ là sự trùng hợp. Giả dụ, ông chủ đứng sau công ty MT đang tiến hành thu mua cổ phiếu của Từ thị một cách ác ý là Giang Thế Quân...”

“Không cần đặt giả thiết.” Từ Tử Thanh lập tức ngắt lời Viêm Lương. “Giang Thế Quân đang cùng tổng giám đốc của MT uống trà tại câu lạc bộ tư nhân của ông ta.”

“Chị gặp bọn họ à?”

“Nếu tôi gặp phải bọn họ, cô cho rằng tôi còn có thể bình tĩnh gọi điện cho cô thế này không?” Ngữ khí của Từ

Tử Thanh hơi bất lực, cũng có vẻ tự giễu. “Tôi cài máy nghe trộm trên ô tô của Giang Thế Quân.”

Phảng phất như có một cơ hội sống sót nhẹ nhàng bay vào tai Viêm Lương. Cô đã đi đến ô tô của mình, mở cửa ngồi vào trong, nôn nóng khởi động máy. Giọng nói của cô còn cấp thiết hơn động tác của cô: “Chị còn nghe được điều gì nữa?”

“Ông ta có rất nhiều ô tô, hôm nay lại ngồi đúng chiếc xe tôi đã cài máy nghe lén. Ngoài chuyện hẹn tổng giám đốc MT đi uống trà thì chẳng xuất hiện tin tức có giá trị nào.”

Viêm Lương cup mi mắt, cổ xua tan nỗi thất vọng. Cô nắm chặt vô lăng, lái ô tô ra khỏi bãi đỗ. “MT ra thông báo, bọn họ đã mua được năm phần trăm cổ phần Từ thị trên thị trường. Mẹ tôi đã gặp gỡ và thuyết phục các đại cổ đông, chắc chắn bọn họ sẽ chuyển hướng sang cổ đông vừa và nhỏ khác. Nếu bọn họ lấy được giấy ủy quyền trong tay cổ đông vừa và nhỏ, tình hình của chúng ta sẽ càng tồi tệ hơn. Vì vậy...”

Ở một góc độ nào đó, Viêm Lương cảm thấy cô và Từ Tử Thanh phối hợp vô cùng ăn ý. Ví dụ vào thời khắc này, cô vừa dừng lại, Từ Tử Thanh lập tức tiếp lời: “Giang Thế

Quân bây giờ vẫn chưa đề phòng tôi. Tôi có thể lấy được danh sách cổ đông vừa và nhỏ mà bọn họ đang tiếp xúc hoặc có ý đồ tiếp xúc.”

Tại sao khi nhắc đến Giang Thế Quân, Từ Tử Thanh không hề bộc lộ sự oán trách hay căm ghét?

Còn Viêm Lương cô vô cùng căm hận người đàn ông tên Tưởng Úc Nam, người đã lừa dối và lợi dụng cô. Cô chỉ muốn xé xác anh thành trăm mảnh, thậm chí chỉ cần nghĩ đến cái tên này, trái tim cô như bị một lưỡi dao sắc nhọn khắc lên những đường ngang dọc...

Từ Tử Thanh vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười khẽ của Viêm Lương.

“Cô cười gì vậy?” Từ Tử Thanh hơi bực bội.

“Tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi phải học cách bày mưu tính kế với chồng mình. Giống...” ... Anh ta bày mưu tính kế với tôi...

Viêm Lương vừa nói vừa mỉm cười. Tuy nhiên, ánh mắt

cô còn lạnh lẽo hơn lớp băng kết trên cửa sổ. Cô nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Chị có tin gì hãy thông báo cho tôi ngay!”

Viêm Lương về đến nhà là lúc nửa đêm. Cô mệt đến mức chẳng buồn cởi giày, cứ đi cả giày cao gót vào phòng khách, thả người xuống sofa, nằm bất động.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Viêm Lương nhắm mắt nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc. Cô mệt đến mức đầu óc lơ mơ. Cả ngày hôm nay, Viêm Lương bôn ba ở bên ngoài, đến giờ vẫn chưa có giọt nước vào miệng. Dù rất buồn ngủ nhưng cô không tài nào chợp mắt, đầu óc hỗn loạn.

Biện pháp hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất của phản thu mua là mua lại cổ phần. Điều này cần một nguồn vốn rất lớn. Dù bán hết tài sản và bất động sản của Từ gia cũng chưa chắc địch nổi kẻ có âm mưu thâm tính và dày công sắp đặt kế hoạch từ lâu. Cách duy nhất có thể giải quyết triệt để vấn đề vốn là tìm kiếm công ty thứ ba cứu viện từ bên ngoài, nhưng Viêm Lương biết đi đâu tìm một công ty có tài lực hùng hậu trong thời gian ngắn, hơn nữa, việc này phải tiến hành lặng lẽ mà không cho CEO của Từ thị biết...

Đúng lúc này, tiếng bước chân rón rén cắt đứt suy nghĩ

của Viêm Lương.

Viêm Lương giơ tay gác lên mắt. Bên tai cô, ngoài tiếng bước chân mỗi lúc một gần, chỉ còn lại tiếng trái tim cô đập thình thịch. Sau đó, có người ngồi xuống cạnh sofa.

Đối phương thuận tay kéo chân cô, giúp cô cởi giày cao gót.

Viêm Lương nghe thấy tiếng thở dài của anh. Đúng vậy, sao có thể không thở dài? Anh đóng kịch vất vả quá mà! Cô cười thầm mĩa mai. Cùng lúc đó đối phương kéo cánh tay đang che mắt của cô. Sự đụng chạm khiến Viêm Lương bất giác run nhẹ.

Cô có thể cảm nhận đối phương dừng động tác. Biết mình đã bị phát hiện, cô đành mở mắt.

Cô chạm phải đôi mắt đầy vẻ lo lắng của Tưởng Úc Nam.

Đối diện với ánh mắt đã được che đậy một cách hoàn hảo, Viêm Lương đã tưởng thật trong một tích tắc.

“Em ngủ ở đây bao lâu rồi? Sao không về phòng?”
Tưởng Úc Nam mặc áo choàng tắm, tay cầm chiếc khăn mặt, đầu tóc vẫn ướt rượt. Dù vừa tắm xong nhưng anh vẫn không thể che giấu vẻ mệt mỏi. Viêm Lương cười cười: “Muộn thế rồi cơ à? Anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Anh cũng vừa về, mới tắm rửa xong.” Tưởng Úc Nam đưa tay nhổ lông mày của cô. “Em ở nhà với mẹ một ngày, chắc cũng rất mệt phải không?”

“Không đến nỗi!” Viêm Lương nở nụ cười miễn cưỡng, cử động bờ vai nhúc nhích. Sau đó, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói với Tưởng Úc Nam: “Em cũng đi tắm đây!”

Vào phòng tắm khóa trái cửa, Viêm Lương mệt mỏi tựa vào cánh cửa. Nhìn chiếc gương treo ở tường đối diện, cô cảm thấy người phụ nữ trong gương không giống cô...

Sau khi tắm xong và sấy khô tóc, Viêm Lương đi chân trần về phòng ngủ. Tưởng Úc Nam đã ngủ say, cô lặng lẽ đến bên cạnh chiếc giường anh đang nằm.

Mắt của con người có 576 triệu Pixels, lại đứng từ trên cao nhìn xuống nhưng sao cô vẫn không thể nhìn thấu trái tim người đàn ông này.

Viêm Lương ngồi xuống giường, chạm ngón tay vào lồng ngực, nơi trái tim anh đang đập. Dưới làn da, có phải quả tim đó được bao bọc bởi một lớp sắt thép? Ngón tay cô chậm rãi di chuyển ngược lên trên cơ thể người đàn ông, khi dừng lại ở cổ, bàn tay còn lại của Viêm Lương cũng áp lên đó. Chỉ cần dùng sức siết chặt...

Trước khi Viêm Lương kịp làm gì đó, Tưởng Úc Nam bỗng mở mắt mà không hề có dấu hiệu báo trước. Hai khuôn mặt chỉ cách một cánh tay nên Viêm Lương có thể nhìn thấy ánh mắt đầy cảnh giác của anh trong bóng tối.

Cơ thể Viêm Lương phản ứng nhanh hơn tư duy một bước. Cô cúi xuống hôn Tưởng Úc Nam theo bản năng. Tia cảnh giác trong đáy mắt anh hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc đến tột độ. Trước nụ hôn bất ngờ của bà xã, Tưởng Úc Nam chỉ ngây người trong giây lát rồi lập tức đáp trả mãnh liệt hơn.

Đai thắt áo choàng tắm của Viêm Lương bị tuột ra. Hai cơ thể cọ xát, áo choàng tắm dần cởi tới bụng. Tưởng Úc Nam giơ tay kéo, áo choàng tắm của Viêm Lương rơi

xuống đất.

Viêm Lương ngồi trên bụng Tưởng Úc Nam, cô kéo cúc áo anh, cắn mạnh. Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Viêm Lương, sau giây phút ngây người ngẩn ngui, Tưởng Úc Nam nhanh chóng lấy lại tinh thần, anh định lật người nhưng bị cô ấn nằm xuống. Cuối cùng, anh quyết định thỏa hiệp, giữ chắc thắt lưng cô, để mặc cô khiêu khích.

Dục vọng nguy hiểm đã bùng cháy. Tưởng Úc Nam gần đến ranh giới không thể kiềm chế, anh càng muốn giành thế chủ động, nhưng Viêm Lương vẫn cố chấp không cho anh nhúc nhích. Một bàn tay cô khóa chặt tay anh, bàn tay còn lại dùng sức siết cổ anh. Trong mắt anh, thái độ điên cuồng của cô là một sự mê hoặc tuyệt vọng, càng kích thích dục vọng trong người anh, cho dù bị cô siết cổ mạnh đến mức ngạt thở.

Khi không thể chịu đựng nữa, Tưởng Úc Nam giật tay khỏi sự khống chế của Viêm Lương. Anh lật người đè cô xuống dưới, đáp trả sự mê hoặc của cô bằng hành động cuồng dã và kịch liệt hơn.

Viêm Lương nằm trên giường, cuối cùng chẳng còn sức lực. Cô giơ tay che mắt, không muốn nhìn thấy gì, cũng không muốn nghĩ tới điều gì, để mặc Tưởng Úc Nam bận

rộn trên cơ thể cô. Nụ hôn nóng bỏng của anh in trên da thịt cô, mang theo dục vọng nguyên thủy đã bị cô khiêu khích và không thể khống chế.

Tưởng Úc Nam vùi đầu trên ngực Viêm Lương, cắn mạnh nụ hoa nháy cảm ở đó đến mức cô đau nhói. Cảm giác đau đớn đó thấu đến tận tim, kích thích nỗi đau khổ tột cùng bị kìm nén ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng.

Vào giây phút tiếng khóc bật ra khỏi cổ họng, người sống sờ không chỉ có một mình Tưởng Úc Nam.

Bờ môi ấm áp của anh rời khỏi đỉnh đôi mềm mại của Viêm Lương. Viêm Lương ngậy người nhìn trần nhà, một lúc sau mới có phản ứng, đó là tiếng khóc của cô.

Tưởng Úc Nam nhồm dậy, anh lo lắng nâng mặt cô, ánh mắt vụt qua một tia phức tạp. “Viêm Lương?”

Viêm Lương gạt tay Tưởng Úc Nam, liếc anh một cái. Cuối cùng, cô nở nụ cười áy náy, quay lưng về phía anh. “Em buồn ngủ rồi, chúng ta ngủ thôi!”

Tướng Úc Nam trầm mặc trong giây lát rồi cố tình kéo Viêm Lương quay lại, đối diện anh. "Viêm Lương..."

Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng... như một ảo giác đẹp để...

Viêm Lương im lặng nhìn anh như một người đàn ông xa lạ. Một giây... Hai giây... Cuối cùng, cô bật khóc nức nở. Như bị kìm nén quá lâu, người phụ nữ này cuối cùng cũng bùng nổ.

Trên giường hỗn loạn. Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc xé ruột xé gan.

Viêm Lương cuộn người như con tôm. Ai có thể biết, người đàn ông đang ôm chặt cô, trái tim anh... thật ra cũng đang rỉ máu?

Tiếng khóc thê lương vang ra tận phòng khách, mãi lâu sau vẫn chưa ngừng.

Trong chiếc túi xách đặt trên bàn nước, điện thoại di động vừa nhận được mấy tin nhắn. Di động đã được cài

mặt mã, chỉ ba giây sau, tin nhắn được để ở chế độ ẩn.

Ở một nơi khác trong thành phố, trên tầng cao nhất của tòa nhà Minh Đình, Lộ Chinh đang đứng bên cửa sổ. Bầu trời đêm được ánh đèn neon chiếu sáng như lúc bình minh. Khu vực CBD^[2] phồn hoa được phủ một lớp ánh trắng nhàn nhạt, lạnh lẽo.

[2] CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD được hiểu là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung tâm bán lẻ, trung tâm thương vụ, trung tâm dịch vụ, và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin...

Lộ Chinh cúi đầu nhìn hai tin nhắn anh vừa gửi đi. Ánh sáng từ bên ngoài phản chiếu gương mặt sáng sủa, để lộ góc cạnh sắc sảo.

“Viêm tiểu thư, về việc chiều nay cô tìm tôi thương lượng, tôi suy nghĩ đến tận bây giờ. Tôi từng xử lý nhiều vụ làm ăn nan giải hơn nhiều, nhưng lần này, tôi không định dùng thước đo thương mại để đánh giá khả năng hợp tác giữa chúng ta.”

“Chi bằng cô cho tôi một lý do, tại sao tôi phải bỏ ra cái giá lớn như vậy để giúp cô?”

Chương 9: Không có niềm vui nào không nguy hiểm

Viêm Lương suy sụp tinh thần, nhưng may có cái cố bố mất để che giấu tâm trạng. Sáng sớm hôm sau, cô và Tưởng Úc Nam vẫn chào buổi sáng như thường lệ. Trước khi ra cửa, họ còn trao cho nhau nụ hôn buổi sáng ngọt ngào. Chỉ có điều, mỗi người họ đều mang một tâm tư dưới vỏ bọc đôi vợ chồng mới cưới.

Kế hoạch phản thu mua lặt vặt bắt đầu.

Viêm Lương không rõ Từ Tử Thanh làm cách nào có thể moi được thông tin cơ mật, nhưng ít nhất những tin tức này đã thắp sáng ngọn đèn trên con đường vốn mờ mịt của cô. Tin tức của Từ Tử Thanh giúp Viêm Lương rất nhiều. Điều quan trọng nhất, cô có thể thẳng thắn đề cập với Lộ Chinh về kế hoạch của mình: "Theo một nguồn tin đáng tin cậy, MT bỏ một khoản từ bốn tỷ rưỡi đến năm tỷ đô la để tiến hành thu mua. Tôi muốn trực tiếp đối đầu

với bọn họ, phương pháp chỉ có hai từ “dốc tiền”. Trong thời gian ngắn, tôi chỉ có thể huy động nguồn vốn có hạn. Sau khi tính toán, tôi thiếu khoảng bảy trăm triệu đến một tỷ đô la. Tôi muốn mượn anh số tiền này, tôi sẽ dùng toàn bộ cổ phần của tôi ở Từ thị để bảo đảm.”

Viêm Lương không tiết lộ cho Lộ Chinh biết ông chủ thật sự đứng sau MT là ai. Cô không dám ngả bài vào lúc này. Địa điểm hẹn gặp Lộ Chinh là một sân chơi golf tương đối kín đáo.

Vào một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo nhưng trời quang mây tạnh, Viêm Lương đứng một bên, vừa theo dõi Lộ Chinh chơi golf vừa trình bày kế hoạch của cô. Lộ Chinh vung gậy, quả bóng bay thành một đường cong đẹp mắt về phía xa.

Không giống cú đánh bóng được ăn cả ngã về không, Lộ Chinh tỏ thái độ không chắc chắn, thậm chí hơi do dự. Anh buông cây gậy đánh golf, quay sang hỏi Viêm Lương: “Tối qua... Không phải, nói chính xác hơn, cô đã nhận được tin nhắn tôi gửi vào sáng sớm hôm nay chưa?”

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp nhưng cô vẫn giả bộ trấn tĩnh, gật đầu.

“Vì vậy...” Lộ Chinh cau mày. “Cô gán cổ phần của Từ thị cho tôi làm vật bảo đảm? Đây chính là lý do cô đưa ra để thuyết phục tôi giúp cô?”

Viêm Lương trầm mặc, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn Lộ Chinh. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt rõ ràng đang nhắc nhở cô: thứ anh muốn không phải điều này.

Nhưng bây giờ, ngoài giả bộ ngốc nghếch, Viêm Lương còn có thể làm gì khác? Ai bảo cô tự cho mình thông minh, đem bản thân gả phắt đi trong lúc hồ đồ. Bây giờ, dù cô muốn dùng thân mình làm lá bài giao dịch với người đàn ông này cũng không thể...

Lộ Chinh như nhìn thấu tâm tư của Viêm Lương. Anh không nỡ ép buộc, lại giống như ý thức được sự ám chỉ vừa rồi không phù hợp với người có giáo dục như anh. Tóm lại, Lộ Chinh nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lúc nhìn Viêm Lương, anh lại có phong thái nho nhã, thông thả quen thuộc. Anh từ tốn phân tích: “Cô nên biết, cô thắng là tốt nhất, bởi một khi cô thắng, cô có thể giữ được Từ thị, đồng thời giáng một đòn nặng nề cho đối phương, lại có thể tránh trường hợp đối phương quay lại phản công. Nhưng nếu cô thua, kết quả không chỉ đơn giản là khuynh gia bại sản, món nợ lớn mà cô thiếu tôi sẽ khiến cô cả đời này không ngóc đầu lên nổi.”

Viêm Lương bất giác trầm mặc hồi lâu, cân nhắc hậu quả. Rốt cuộc cô sẽ thắng lợi giòn giã hay thua một cách triệt để? Tương lai quả thực rất khó đoán, nhưng cô còn có thể làm gì? Chẳng lẽ cứ khoanh tay đứng nhìn Từ thị bị kẻ khác nuốt mất.

Không được, tuyệt đối không được!

Trong lúc Viêm Lương nghiêng rằng không trả lời, đáy mắt Lộ Chinh vụt qua một tia thương xót. Anh siết chặt bàn tay đang cầm gậy đánh bóng. “Từ thị bây giờ chỉ còn là đồng đồ nát. Có người muốn thu mua, cô có thể bán công ty với giá hời. Khoản tiền này đủ để cô tạo lập sự nghiệp của riêng mình.”

“Từ thị là sự nghiệp tôi muốn làm cả cuộc đời này.” Viêm Lương cất giọng cương quyết.

Đối với người phụ nữ nói dối không đo mặt, Lộ Chinh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

Sân golf chỉ mở cửa cho một vị khách là Lộ Chinh nên khó tránh khỏi bầu không khí vắng vẻ. Viêm Lương rất sốt

ruột, trong khi Lộ Chinh vẫn từ tốn, thông thả. Cô chỉ có thể kìm nén tâm trạng nôn nóng, đứng bên cạnh xem Lộ Chinh chơi bóng. Bây giờ cô đang đi cầu xin anh giúp đỡ nên đành phải cúi đầu hạ giọng. Nhân viên nhật bóng đã bày sẵn mấy cây gậy đánh golf, Lộ Chinh lại một lần nữa rời ánh mắt khỏi Viêm Lương. Anh đứng thẳng, vung gậy, lại là một đường bóng đẹp mắt. Viêm Lương dõi theo quả bóng màu trắng nhỏ bay vút trong không trung. Đúng lúc này Lộ Chinh lên tiếng: "Theo tôi được biết, sở thích của cô là thiết kế giày cao gót chứ không phải quản lý doanh nghiệp."

Lộ Chinh nói rất nhẹ nhàng nhưng đủ khiến Viêm Lương cứng đờ người trong giây lát. Dường như anh cũng ý thức được mình đã lỡ lời, không nói tiếp mà chuyển sang chủ đề khác: "Nếu cô đã quyết, tôi sẽ không khuyên nhủ cô nữa. Ba ngày sau, cô hãy đến công ty tôi ký hợp đồng."

Viêm Lương vẫn chưa hết ngạc nhiên sau câu nói trước đó của Lộ Chinh, nghe anh nhận lời một cách quả quyết, cô lại rơi vào một vòng xoáy kinh ngạc khác.

Ba ngày...

Dù Lộ Chinh có năng lực đến mấy, Viêm Lương cũng

không thể tin vào câu nói “ba ngày sau ký hợp đồng” của anh. Vì dù sao Lộ Chính cũng phải thuyết phục hội đồng quản trị của Minh Đình bỏ vốn đầu tư. Chỉ riêng điều này, chắc chắn mất không ít thời gian.

Viêm Lương cố gắng hồi phục thần trí, che giấu cơn xúc động từ đáy lòng. Cô nói nhỏ với Lộ Chính: “Được thôi! Bây giờ tôi về bảo người thảo hợp đồng. Tôi sẽ gửi anh trước buổi tối hôm nay. Sau khi anh xác nhận hợp đồng không còn vấn đề gì, ba ngày sau chúng ta sẽ ký hợp đồng.”

Nói xong, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian không đợi người, thấy Lộ Chính gật đầu đồng ý, Viêm Lương lập tức tạm biệt ra về. Lộ Chính dõi theo hình bóng người phụ nữ đi giữa sân golf rộng bát ngát, không ngờ cô đột nhiên dừng bước, quay lại phía anh.

Đứng cách nhau một đoạn, Lộ Chính thấy vẻ do dự trong mắt Viêm Lương. Cô cắn môi, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: “Khoảng thời gian tôi làm ăn không đàng hoàng ở nước ngoài, đến mẹ tôi cũng không biết, anh tìm hiểu ở đâu vậy?”

Lộ Chinh cười cười: “Đây được coi là vấn đề riêng tư đúng không? Tôi có thể không trả lời?”

Gương mặt tươi cười của người đàn ông dưới cơn gió nhẹ, bộc lộ một thứ tình cảm mà Viêm Lương không tài nào hiểu nổi.

Trong khi Viêm Lương rời khỏi sân golf với tâm trạng nghi hoặc, cùng lúc đó, Từ Tử Thanh nổi trận lôi đình trong văn phòng của người khác: “Tôi đã trả hết nợ cho các anh rồi, tại sao số cổ phần tôi gán ở chỗ các anh vẫn chưa được giải đông?”

“Việc này...”

Từ Tử Thanh đứng dậy, hết kiên nhẫn để lý luận với đối phương. “Mau gọi Stive Quách đến đây. Từ trước đến nay đều là anh ta giúp tôi giải quyết, anh ta là người hiểu rõ thủ tục nhất.”

Đối phương ngập ngừng đứng dậy. “Cô đợi một lát, tôi sẽ đi mời Quách Tổng đến ngay!”

Thấy đối phương nhanh chóng biến mất sau cánh cửa, Từ Tử Thanh mệt mỏi ngồi xuống ghế. Một lúc sau, cửa văn phòng lại bị đẩy ra. Nghe thấy tiếng động, Từ Tử Thanh lập tức quay đầu. “Stive...”

Cô ta á khẩu ngay tức thì. Bởi người đi vào không phải Stive Quách mà là Giang Thế Quân.

Theo phản xạ, Từ Tử Thanh đứng dậy, nở nụ cười rạng rỡ. “Sao anh lại đến đây?”

Giang Thế Quân mỉm cười nhìn cô ta, chậm rãi đi vào phòng, giơ tay ấn Từ Tử Thanh ngồi xuống ghế, gạt mái tóc lòa xòa che mắt đôi mắt hoảng hốt của cô ta. Động tác của Giang Thế Quân rất thân mật, nhưng lại khiến Từ Tử Thanh dờ người.

“Em có muốn nghe tôi kể một câu chuyện không?”
Giang Thế Quân cất giọng dịu dàng.

Từ Tử Thanh như bị đóng đinh trên ghế. Cả cơ thể và đầu óc cô ta không thể phản ứng trong phút chốc, chỉ biết nghe Giang Thế Quân nói tiếp: “Có một người phụ nữ rất ngu xuẩn, thời gian trước cứ tưởng mình nắm được tin

tức nội bộ, có thể kiếm một khoản tiền lời nhờ đầu tư cổ phiếu. Kết quả thì sao? Cô ta thiệt hại nặng nề, còn phải lạm dụng công quỹ để bù vào. Nhờ sự che giấu của một người đàn ông cả đời làm chó săn cho cô ta, coi như cô ta gặp may, đem số cổ phần cô ta sở hữu của Từ thị đi cầm cố, lấy tiền bù vào công quỹ trước thời hạn cuối cùng.”

“ ... ”

“Tại sao nói người đàn bà này ngu xuẩn? Là bởi cô ta phạm tội lạm dụng công quỹ, giao dịch nội bộ... mà còn ngây thơ tưởng rằng mình có thể che mắt người khác. Trên thực tế, cô ta sớm đã bị nắm đằng chuôi.”

Từ Tử Thanh như bị siết chặt cổ họng, không thể thốt ra lời. Bờ môi cô ta run rẩy, dù cô ta cố cứng rắn đến mấy cũng bị người đàn ông trước mặt đánh cho tan tác. Giang Thế Quân vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn người phụ nữ đáng tuổi con, tuổi cháu ông ta bằng ánh mắt dịu dàng. “Tất nhiên, cô ta còn bị phát hiện làm chuyện này nữa.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Giang Thế Quân lập tức thay đổi, ông ta ném một thứ gì đó xuống bàn, ngay trước mặt Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh cúi đầu nhìn. Giây phút đó, cô ta tròn mắt, đầy vẻ kinh hãi. Bởi thứ Giang Thế Quân vừa cho cô ta xem là tập ảnh người nào đó đang lén lút cài máy nghe trộm lên xe của ông ta.

So với vẻ mặt chấn động của Từ Tử Thanh, Giang Thế Quân chỉ hơi thay đổi sắc mặt. Cuối cùng, ông ta chau mày, bày ra bộ dạng vô tội khi bị người khác lừa dối. “Em muốn biết sự thật thì có thể đường đường chính chính hỏi tôi. Sao em nghĩ tôi sẽ không cho em biết?”

“Thế Quân, anh hiểu nhầm rồi, em...”

Lời nói dối của Từ Tử Thanh khiến vẻ nguy hiểm tỏa ra từ người Giang Thế Quân càng trở nên rõ ràng, cho dù động tác của ông ta vẫn nho nhã như thường lệ. Giang Thế Quân kéo chiếc ghế ở bên cạnh, cởi cúc áo vest, thong thả ngồi xuống. Sau đó ông ta nói: “Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?”

Từ Tử Thanh căng thẳng gặm móng tay, không trả lời. Giang Thế Quân cất tiếng cười khinh miệt: “Chắc em đã điều tra ra, sản phẩm Nhã Nhan chính là lấy tên từ Liêu Nhã Nhan, vợ của Tổng Cẩm Bằng, cũng là mẹ của Úc Nam?”

Tưởng... Úc... Nam... Từ Tử Thanh thầm gọi cái tên này. Sống lưng cô ta đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố tỏ ra ngây thơ. "Thế Quân, ý... ý anh là gì? Em không hiểu."

Đến lúc này Từ Tử Thanh vẫn còn làm bộ làm tịch, tâm trạng của Giang Thế Quân dường như bị ảnh hưởng bởi thái độ của cô ta, nụ cười trên môi ông ta lập tức biến mất. "Tuy nhiên, chắc em không biết, Liêu Nhã Nhan..." Giang Thế Quân hít một hơi thật sâu, ngữ khí của ông ta đột nhiên trở nên dịu dàng. Ông ta từ từ tiết lộ quá khứ khiến ông ta đau đớn xen lẫn ngọt ngào: "... là người phụ nữ tôi yêu suốt cuộc đời này."

Từ Tử Thanh cố nặn ra nụ cười nhưng khóe miệng cô ta không thể nhếch lên.

Không biết vô tình hay hữu ý, Giang Thế Quân nhắc lại một lần lời bày tỏ động trời của ông ta: "Thật vậy, tôi yêu một đời. Năm đó, tôi không thể mang lại hạnh phúc cho Nhã Nhan, tôi cảm thấy Tổng Cẩm Bằng mới là người có thể chăm sóc cô ấy cả đời, nên quyết định rút lui. Nhưng không ngờ đối lại là..." Từ trước đến nay, Từ Tử Thanh luôn nghĩ Giang Thế Quân là người đàn ông không bao giờ biết đến đau thương, nhưng vào giây phút này, ông ta nhắm mắt, cất giọng ghen ngào: "... cái chết của cô ấy."

“Tổng Cẩm Bằng là một người chính trực. Nếu không phải vì mục đích cứu người vợ yêu quý, ông ta sẽ không bán công thức của Nhã Nhan cho công ty nước ngoài. Ông ấy vốn có thể kiếm được một khoản đủ thanh toán chi phí của ca phẫu thuật. Nào ngờ, Từ Tấn Phu không chỉ nuốt trọn công thức của Nhã Nhan mà còn kiện Tổng Cẩm Bằng ra tòa...”

Nói đến đây, Giang Thế Quân liền mở mắt nhìn Từ Tử Thanh, đáy mắt ông ta đầy nỗi căm hận. Việc bóc trần vết sẹo của quá khứ đau đến mức nào, ông ta hận đến mức đó.

“Nếu không phải vì sự ích kỷ của Từ Tấn Phu, Nhã Nhan sẽ không chết!”

Từ Tử Thanh vội cúi đầu, giấu vẻ mặt hoảng loạn dưới mái tóc lò xo. Giang Thế Quân tiếp tục nói: “Chúng tôi giảng dạy nhiều năm nay, sắp đến lúc có thể “thu lượm”, đáng tiếc, vào thời điểm then chốt này, Úc Nam chỉ vì một cô gái mà mềm lòng...”

Đây có vẻ là câu chuyện buồn cười, Giang Thế Quân lắc đầu, nhếch mép: “Nó cho rằng Từ Tấn Phu đã chết, coi như một mạng đổi một mạng, ân oán kết thúc. Nó sẽ giấu em gái em sự thật trong cả cuộc đời này. Nhưng làm sao

có thể? Chắc em cũng biết, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt. Úc Nam bị tình cảm che mờ mắt, không thể ra tay tàn nhẫn, tôi cũng không trách nó. Dù sao lúc Nhã Nhan chết, nó vẫn còn nhỏ, không có khái niệm thù hận. Nhưng tôi thì khác, hôm mai táng Nhã Nhan, trời mưa như trút nước, cả cuộc đời tôi không bao giờ quên ngày hôm đó.”

Giọng nói của Giang Thế Quân trầm trầm, ông ta vừa nói vừa nghiêng rặng. Từ Tử Thanh bất giác rùng mình. Xuất phát từ bản năng tự vệ, Từ Tử Thanh đứng dậy định bỏ đi, nhưng mới đi một bước, cô ta như bị trói chặt hai chân bởi câu nói của Giang Thế Quân.

“Trước khi tận mắt chứng kiến Từ gia các người khuyhnh gia bại sản, tôi sẽ không buông tay.”

Con người bị áp bức đến cực điểm sẽ bất chấp tất cả để phản kích. Từ Tử Thanh cũng không ngoại lệ. Bị ép đến ranh giới giữa sự sống và cái chết, mọi nỗi hoảng sợ đều tan biến, khí thế tức nước vỡ bờ dội lên tới đỉnh đầu khiến cô ta không tiếp tục bỏ chạy mà quay lại, nở nụ cười mỉa mai với Giang Thế Quân. “Cảm ơn Giang Tổng đã cho tôi biết sự thật. Điều này có giá trị hơn tin tức tôi nghe lén rất nhiều!”

Từ Tử Thanh lấy điện thoại trong túi xách, làm động tác bấm số ngay trước mặt Giang Thế Quân: "Giang Tổng có tin em gái tôi còn cảm kích Giang Tổng hơn tôi khi nghe được sự thật này? Từ thị mà thành công trong việc đẩy lui kẻ địch, cũng đồng nghĩa chúng tôi thiếu Giang Tổng một món nợ ân tình lớn."

Đáng tiếc, câu nói của Từ Tử Thanh không thể đánh tan sự tự tin của người đàn ông đối diện. Ông ta không hề thay đổi sắc mặt. Từ Tử Thanh muốn lý giải nụ cười bình thản trên khóe miệng Giang Thế Quân nhưng không tài nào hiểu nổi. Cô ta nhìn Giang Thế Quân bằng ánh mắt đầy cảnh giác: "Đây là nơi công cộng, lẽ nào ông muốn giết người diệt khẩu?"

Giang Thế Quân vẫn ngồi ở đó bất động, bộ dạng vô cùng thư thái. Ông ta nhìn Từ Tử Thanh như theo dõi một vai hề nhảy nhót trên sân khấu. Vẻ mặt của ông ta khiến Từ Tử Thanh chau mày. Cùng lúc đó, Giang Thế Quân cất giọng từ tốn: "Giao dịch nội bộ, sử dụng công quỹ vào mục đích riêng... Nếu tôi giao chứng cứ cho cảnh sát, cô cho rằng cô sẽ ngồi tù mấy năm?"

Ngón tay đang bấm số điện thoại của Từ Tử Thanh cứng đờ trong giây lát.

“Còn nữa, cô thật sự tin rằng, khoản vốn tôi dùng để thu mua Từ thị chỉ là bốn tỷ rưỡi đến năm tỷ?”

Như bị một hung khí sắt nhọn đâm trúng chỗ hiểm, Từ Tử Thanh trợn tròn hai mắt, gương mặt lộ vẻ khó tin.

Sau vài giây thương thức bộ dạng giống con thú nhỏ đang khiếp sợ của Từ Tử Thanh, Giang Thế Quân nói tiếp: “Ngay từ đầu, tôi đã phát hiện cô đặt máy nghe lén. Cô đoán thử xem, tại sao đến tận hôm nay tôi mới vạch trần? Tôi cố tình tung tin tức giả cho cô, để từng bước dụ em gái cô đánh cược tất cả vào một ván bài. Đáng tiếc, đây là vực sâu không đáy. Em gái cô chỉ cần một ngày không từ bỏ, chẳng bao lâu nữa, con bé đó sẽ đánh mất Từ thị và gánh một món nợ khổng lồ.”

Từ Tử Thanh á khẩu.

“Bất kể các người định làm gì để cứu vãn, kết cục cũng chỉ có một. Đó chính là...” Giang Thế Quân cố ý dừng lại, quan sát vẻ mặt vô cảm của Từ Tử Thanh, mới hài lòng tung chiêu cuối cùng. “... phá sản.”

Tất cả nhuệ khí đã bị đánh tan tác bởi dăm ba câu nói của kẻ địch lớn mạnh. Căn phòng trở nên vô cùng im ắng.

Một lúc lâu sau, Từ Tử Thanh mới bừng tỉnh. Ánh mắt cô ta không còn vẻ khiếp sợ, mà đó là nỗi tuyệt vọng. So với khiếp sợ, tuyệt vọng mới là điều đáng sợ nhất.

Cuối cùng Giang Thế Quân cũng đứng dậy, đi đến bên Từ Tử Thanh. “Cô nên nhớ bố cô đã giao Từ thị cho Viêm Lương. Ở đây không còn chuyện của cô nữa. Nếu cô không nhúng tay vào, tôi có thể bỏ qua cho cô.”

Giang Thế Quân vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Từ Tử Thanh, sau đó gơ tay, vuốt ve gương mặt cứng đờ của cô ta. Nụ cười an ủi trên khóe môi còn giả tạo hơn động tác của ông ta. “Chắc cô hiểu rõ tính cách em gái cô hơn tôi. Có bé đó dù khuyên gia bại sản cũng sẽ tiếp tục bảo vệ Từ thị. Còn cô thì sao? Lẽ nào cô cũng muốn mất hết tất cả? Mẹ cô nửa đời làm vợ bé, khó khăn lắm mới tranh thủ giành được chút tài sản cho bà ta và cho cô...”

Hiện thực tàn nhẫn như một cú đấm mạnh vào lòng Từ Tử Thanh, cô ta máy móc ngẩng đầu nhìn Giang Thế Quân, đáy mắt ánh lên một tia hoảng sợ. Điều này tất nhiên không lọt qua mắt Giang Thế Quân. Ông ta lập tức bày ra bộ dạng một bậc trưởng bối khuyên nhủ hậu bối hướng thiện, vỗ vai Từ Tử Thanh. “Tuy cô ngu ngốc nhưng ít nhất còn có một ưu điểm. Đó là... lòng ích kỷ. Cô

có thể nói cho Viêm Lương biết chuyện tôi vừa nói với cô, chỉ cần cô không sợ ngồi tù và biến thành hai bàn tay trắng.”

Vẻ mặt Từ Tử Thanh thờ ơ, cô ta không đáp lời. Nhưng Giang Thế Quân đã nhìn ra sự dao động của cô ta. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ cầm sổ tài sản mình có ra nước ngoài sống cuộc đời yên ổn, chứ không phải lội xuống bãi bùn này.”

Nói xong, Giang Thế Quân lập tức thu lại vẻ mặt ôn hòa và bàn tay đặt trên vai Từ Tử Thanh. Ông ta lạnh lùng quay người bỏ đi, để lại một mình Từ Tử Thanh đứng trong căn phòng trống rỗng. Cơ sóng lớn trong lòng cô ta cuộn cuộn, một lúc lâu sau mới lấy lại vẻ bình tĩnh.

Từ Tử Thanh cúi xuống nhìn mấy con số hiện trên màn hình điện thoại. Cô ta lắc đầu, dường như muốn gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ trong đầu. Cô ta tiếp tục bấm số nhưng động tác ngày càng chậm và cuối cùng dừng hẳn.

Rõ ràng căn phòng không một bóng người, vậy mà Từ Tử Thanh dường như nghe thấy một giọng nói văng vẳng bên tai: “Cô có thể nói cho Viêm Lương biết chuyện tôi vừa kể với cô, chỉ cần cô không sợ ngồi tù và biến thành hai bàn tay trắng.”

Hai bàn... tay trắng!

Ba ngày sau, Viêm Lương thức dậy từ sớm.

Thời gian qua, nếu có ăn ở nhà cũng đều do Tưởng Úc Nam phụ trách bữa sáng. Hôm nay, Viêm Lương phá lệ, chăm chỉ một lần.

Tưởng Úc Nam trải qua một cơn ác mộng dài, vừa tỉnh dậy. Thời gian này anh thường mơ một giấc mơ, đến mức anh đã chuẩn bị tinh thần để gặp lại giấc mơ đó. Khi mở mắt, anh cũng thành công trong việc đưa thần trí từ giấc mộng trở về hiện thực. Chỉ đáng tiếc, khi không nhìn thấy hình bóng quen thuộc nằm bên cạnh, Tưởng Úc Nam lại rơi vào nỗi hoảng sợ mơ hồ.

Bên cạnh giường trống không, chẳng còn hơi ấm cũng như dấu vết chứng tỏ sự tồn tại của Viêm Lương... Cảnh này giống hệt cảnh mở đầu trong cơn ác mộng của anh.

Đúng lúc đó, cửa phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một hình dáng. Tưởng Úc Nam lập tức quay lại, ánh mắt anh

đờ dẫn mất nửa giây. Sau đó anh liền khôi phục về bình thản, mỉm cười: “Em dậy sớm thế?”

Viêm Lương cũng nở nụ cười ngọt ngào: “Mau dậy đi, em rán thêm trứng nữa là xong bữa sáng.”

Tưởng Úc Nam tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng khi thấy Viêm Lương quần tạp dề, tay cầm đũa, anh lập tức đi đánh răng rửa mặt với tốc độ nhanh nhất rồi tới phòng ăn. Quả nhiên, trên bàn bày đầy đồ ăn sáng.

Thấy anh đứng bên bàn ăn bất động, Viêm Lương kiểm chân ôm cổ anh. “Anh còn ngây ra đó làm gì?”

Ánh mắt ẩn giấu tia phức tạp của Tưởng Úc Nam biến mất khi anh quay lại nhìn Viêm Lương, thay thế bằng một vẻ hài lòng. “Nếu anh nói, đây là lần đầu tiên có người chuẩn bị bữa sáng cho anh trong mười mấy năm qua, liệu em có cho phép anh không nhẩn tâm đánh chén chúng?”

Viêm Lương ngẩn người, nhưng nhanh chóng cười tươi: “Ai tin nổi? Đường đường là Tưởng Úc Nam, chắc có rất nhiều cô gái tự nguyện xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh ấy chứ! Anh sợ đồ em nấu khó ăn nên mới viện cớ này phải không?” Vừa nói cô vừa đặt hai tay lên vai Tưởng

Úc Nam, ấn anh ngồi xuống ghế. “Bây giờ em ra lệnh, anh phải ăn hết chỗ này.”

Tưởng Úc Nam không giải thích. Viêm Lương vòng tay qua cổ Tưởng Úc Nam, đè xuống lưng anh, đợi anh nhận xét sau khi ăn miếng đầu tiên. Tưởng Úc Nam chỉ cười cười, cắt một miếng thịt hun khói, quay người đưa vào miệng cô. “Hôm nay em vẫn về nhà với mẹ à?”

“Ừ.” Viêm Lương tỏ vẻ lo lắng. “Mẹ em gần đây tâm trạng bất ổn, sức khỏe cũng kém hơn trước. Em muốn thường xuyên ở bên mẹ để động viên bà.”

Nửa tiếng sau, Viêm Lương lái xe đến tập đoàn Minh Đình.

Ngoài hợp đồng đã định, hai bên còn ký thêm nhiều khoản bí mật. Sau khi nguồn tiền được chuyển vào tài khoản, tiền độ sang tên cổ phần của Từ thị cho Lộ Chinh sẽ được đẩy nhanh. Danh sách cổ đông vừa và nhỏ mà Từ Tử Thanh giao cho Viêm Lương, cô cũng cần giải quyết ngay.

Vẫn chưa rời khỏi phòng họp của tập đoàn Minh Đình, Viêm Lương đã âm thầm sắp xếp các bước tiếp theo. Lúc

trợ lý giúp Viêm Lương mở cửa phòng, đằng sau chốt có tiếng gọi: “Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương quay đầu, đúng lúc thấy Lộ Chỉnh đứng dậy.

Lộ Chỉnh còn chưa mở miệng, thư ký của anh ta đã lên tiếng: “Viêm tiểu thư xin dừng bước, Lộ Tổng muốn nói chuyện riêng với tiểu thư.”

Viêm Lương gật đầu, dặn dò trợ lý: “Đợi tôi ở bãi đỗ xe.”

Khi trợ lý đi khỏi, thư ký của Lộ Chỉnh cũng rời văn phòng, thuận tay khép cửa. Phòng hội nghị chỉ còn lại Viêm Lương và Lộ Chỉnh.

Lộ Chỉnh giơ tay ra hiệu Viêm Lương ngồi bên cạnh anh. Cô liền ngồi xuống.

“Vừa rồi có mặt người ngoài nên tôi không tiện nói một chuyện.”

Viêm Lương lập tức ngồi thẳng người. Lộ Chinh ngừng một lát để quan sát phản ứng của cô, mới nói tiếp: “Bây giờ chúng ta đã ký hợp đồng rồi, cô cũng nên gỡ bỏ sự đề phòng, nói cho tôi biết ông chủ đứng đằng sau MT là ai?”

Viêm Lương chờ người trong giây lát.

Dưới ánh mắt dò xét của Lộ Chinh, Viêm Lương do dự hồi lâu. Cuối cùng cô ngẩng đầu, nở nụ cười với vẻ áy náy. “Nhờ nguồn vốn của Minh Đình, kế hoạch phản thu mua của tôi chắc cũng không che giấu được bao lâu. Đến lúc đó, ông chủ đứng sau MT nhất định đứng ngồi không yên, bị ép vào đường cùng, người đó sẽ chủ động lộ diện.”

Lộ Chinh lắc đầu bất lực. “Xem ra cô vẫn không tin tôi.”

Viêm Lương tưởng anh sẽ tiếp tục truy vấn, nhưng anh chuyển sang đề tài khác: “VẬY... cuối tuần này tôi muốn hẹn cô ăn tối, cô có thể nể mặt không?”

Đây dường như là điều kiện trao đổi. Lộ Chinh không tiếp tục truy vấn, nhưng Viêm Lương phải nhận lời mời ăn tối cùng anh. Cô gật đầu đồng ý. Sau khi hẹn thời gian và

địa điểm cụ thể, cô lập tức rời khỏi Minh Đình, không còn thời gian phân tán tư tưởng. Vừa rời khỏi Minh Đình, cô lái xe về thẳng nhà của Từ gia. Máy cổ đồng bị Giang Thế Quân liệt vào danh sách thuyết phục hôm nay đến thăm mẹ Viêm Lương.

Nghĩ lại thật khôi hài, cô đường đường là nhị tiểu thư của Từ gia mà phải lén lút, thậm chí phải lấy cớ vừa mất cha mới có thể hẹn gặp các cổ đồng.

Một điều đáng mừng là cô đã ổn định tinh thần các đại cổ đồng. Theo tin tức Từ Tử Thanh cung cấp, Giang Thế Quân chuyển mục tiêu sang cổ đồng vừa và nhỏ. Chỉ cần lần này Viêm Lương hành động nhanh gọn, giành được sự ủng hộ của ít nhất một nửa số cổ đồng vừa và nhỏ, cô có thể thay đổi cục diện.

Việc Viêm Lương mua lại cổ phiếu lưu động trên thị trường sẽ khiến giá cổ phiếu tăng lên. Giá cổ phiếu tăng đến mức nhất định sẽ thu hút sự chú ý của Giang Thế Quân. Lúc bấy giờ, bộ mặt thật của người nào đó không thể tiếp tục che giấu...

Viêm Lương lái xe vào cổng nhà lớn. Đang chuẩn bị vào garage, chợt nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc đỗ ở vị trí ngoài cùng, liền phanh gấp. Chiếc xe đó rõ ràng là xe

của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương hạ cửa kính nhìn thật kĩ. Đúng là xe của Tưởng Úc Nam.

Cô ngồi trong xe ngấm nghĩ hồi lâu, tim đập thình thịch. Viêm Lương không dám vào nhà, chỉ còn cách gọi điện trước.

Người nghe máy là dì Lương. “Nhị tiểu thư?”

Hiện tại, chỉ có Viêm Lương và vài trợ lý đặc lực, thư ký Lưu, bà Viêm và Từ Tử Thanh biết kế hoạch phản thu mua của cô. Ngay cả dì Lương cũng không rõ tình hình. Viêm Lương dán mắt vào chiếc xe ô tô cách đó không xa, hỏi: “Tưởng Úc Nam đến thăm mẹ cháu phải không ạ?”

“Đúng vậy, Tưởng tiên sinh đến để bàn một số chuyện với phu nhân. Hình như hai người đã bàn xong rồi, Tưởng tiên sinh vừa...”

Dì Lương còn chưa nói hết câu, bên tai Viêm Lương chợt vang lên tiếng gõ cửa kính. Cô giật mình, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, Tưởng Úc Nam đang đứng cạnh xe cô.

Cùng lúc đó, đầu máy bên kia truyền đến giọng nói của dì Lương: “Tưởng tiên sinh vừa ra khỏi nhà, chắc vẫn chưa đi xa.”

Viêm Lương không kịp trả lời dì Lương, bởi theo phản xạ, cô lập tức tắt máy và hạ cửa kính xe.

Trên lớp cửa kính đang từ từ hạ xuống, Viêm Lương nhìn thấy gương mặt cô từng bước được nguy trang đầu vào đây. Khi cửa kính được kéo xuống, cô tỏ vẻ vui mừng: “Sao anh lại ở đây?”

Tưởng Úc Nam nhìn gương mặt Viêm Lương một lượt mới trả lời: “Anh đến để bàn với mẹ em chuyện công bố tin tức chúng ta đã kết hôn.”

Viêm Lương sửng sờ trong giây lát. Người đàn ông từ trước đến nay rất giỏi đọc suy nghĩ của người khác dường như không chú ý đến phản ứng bất thường của Viêm Lương, nói tiếp: “Chúng ta đăng ký kết hôn một thời gian nhưng vẫn chưa chính thức công bố ra bên ngoài. Anh nghĩ... đã đến lúc công khai rồi.”

Viêm Lương trầm mặc hồi lâu, cô không biết nên dùng biểu cảm nào để đối diện Tưởng Úc Nam. Ngẫm nghĩ một

hồi, cuối cùng cô chỉ có thể hỏi: “Mẹ em nói thế nào?”

“Mẹ em tôn trọng ý kiến của chúng ta.”

Viêm Lương gật đầu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Tưởng Úc Nam nhìn cô rồi giơ tay xem đồng hồ. “Em vào nhà đi, buổi tối anh đến đón em.” Nói xong, anh cúi người, đưa tay giữ gáy Viêm Lương, ép cô ngẩng đầu rồi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. Sau đó anh đứng thẳng người, đi tới xe của mình.

Nhưng mới đi vài bước, Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại. Viêm Lương không chú ý đến anh, cô vừa thu lại nụ cười giả tạo liền nhìn thấy anh quay về phía cô.

Viêm Lương ngây người, nhưng cô lập tức mỉm cười. “Sao thế?”

“Anh vừa nhớ ra một việc...” Tưởng Úc Nam cất giọng từ tốn. “Lúc đến đây, anh gặp Từ Tử Thanh. Sức khỏe mẹ cô ta gần đây không tốt, hình như bệnh cũ tái phát. Từ Tử Thanh nói sẽ đưa mẹ ra nước ngoài chữa bệnh, cô ta đến chào tạm biệt mẹ em.”

“Ờ...”

Viêm Lương dõi theo Tưởng Úc Nam cho tới khi anh lên xe rồi rời đi. Cô gác khuỷu tay lên thành cửa. Qua gương chiếu hậu, cô thấy xe của anh mỗi lúc một xa, cuối cùng biến mất sau cánh cửa cổng.

Tin tức kết hôn...

Nghĩ đến điều này, ngoài sự tự giễu ra, Viêm Lương không còn bất cứ suy nghĩ nào khác.

Lúc nào công bố tin tức kết hôn mới thích hợp?

Viêm Lương còn đang giả bộ phiến não về vấn đề này, giới truyền thông độc ác đã lặng lẽ thay cô quyết định tất cả...

Vào một buổi sáng, Viêm Lương vẫn cùng Tưởng Úc Nam ra khỏi nhà như thường lệ, nhưng chờ đón họ không chỉ có một ngày nắng đẹp giữa mùa đông mà là ánh đèn từ camera và máy ảnh của đám phóng viên còn nhức mắt hơn cả ánh mặt trời.

Cô hoàn toàn không ngờ bên ngoài chung cư là cảnh tượng hoành tráng như vậy, lập tức trợn tròn hai mắt.

Viêm Lương vẫn chưa kịp bừng tỉnh, đã có phóng viên xông đến hỏi: “Viêm tiểu thư... Không đúng, tôi nên gọi là Tưởng phu nhân... Hai người kết hôn từ bao giờ?”

Một phóng viên đứng phía sau cầm chiếc micro dài cổ chen lên, suýt nữa chọc vào người Viêm Lương. Đúng lúc này, hai bàn tay kịp thời ôm lấy trán cô, ấn đầu cô thấp xuống nên mới thoát nạn.

Tuy nhiên, động tác bảo vệ Viêm Lương của Tưởng Úc Nam không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của đám phóng viên, càng không thoát khỏi ánh đèn máy ảnh nhấp nháy.

“Thảo nào trước đó chúng tôi ở bên ngoài căn hộ của Viêm tiểu thư suốt mà chẳng gặp cô, hóa ra cô đã dọn đến sống cùng chồng...”

“Tại sao hai người phải bí mật kết hôn?”

“Nghe nói nhân viên làm việc nơi đăng ký kết hôn tiết lộ tin tức, hai người có định kiện nhân viên đó không?”

Viêm Lương cúi thấp đầu, tìm khe hở giữa vô số mũi giày của đám phóng viên để xông ra ngoài, nhưng rất nhiều phóng viên đứng chặn ở cửa, cô muốn tiến nửa bước cũng khó.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng Viêm Lương có thể cảm nhận Tưởng Úc Nam đang bảo vệ cô, lặng lẽ mở đường cho cô. Đến khi bàn tay trên vai Viêm Lương ấn cô vào trong ô tô, cô mới ngẩng lên, đúng lúc bắt gặp Tưởng Úc Nam đang đóng cửa ở bên ngoài.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng ngồi vào vị trí lái xe, nổ máy phóng đi, bỏ mặc đám phóng viên ở phía sau.

“Em không sao đấy chứ?”

Tưởng Úc Nam vừa quan sát phía trước vừa hỏi Viêm Lương.

Viêm Lương mãi dõi theo đám phóng viên qua gương

chiếu hậu, nghe câu hỏi của Tưởng Úc Nam, cô mới thu ánh mắt, lặng lẽ lắc đầu.

Để bình ổn tâm trạng, Viêm Lương vô thức bật chương trình phát thanh trên xe.

Trong chương trình, giọng nói hưng phấn của DJ như vô số mũi kim đâm vào tai Viêm Lương: "Tiếp theo là tin tức vô cùng nóng hổi, nhị tiểu thư của Từ gia thời gian trước mới xảy ra scandal cùng Lộ Chính của Tập đoàn Minh Đình. Không ai có thể ngờ, cô gái đó đã kết hôn từ lâu..."

Viêm Lương vô cùng buồn bực, giơ tay định tắt radio nhưng Tưởng Úc Nam nhanh hơn một nhịp, đập mạnh tay vào nút tắt. Viêm Lương bất giác quay đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh u tối vài giây rồi trở lại bình thường.

Giới truyền thông ồn ã như vậy, Viêm Lương không muốn công khai chuyện kết hôn cũng không được.

Khi sự việc bị lộ, điều Viêm Lương lo lắng nhất không phải đánh giá của người khác về cô, mà là Lộ Chính, người cuối tuần này hẹn cô cùng ăn tối.

Vì cô, Lộ Chinh trở thành trò cười cho thiên hạ... Ở một góc độ khác, Lộ Chinh là ân nhân của cô. Vì vậy, Viêm Lương không biết phải xin lỗi anh thế nào.

Đến tận buổi chiều ngày Chủ nhật, Viêm Lương vẫn không nhận được điện thoại của Lộ Chinh. Bữa cơm tối chắc đã bị hủy bỏ, thời gian hẹn gặp bất giác trôi qua, Viêm Lương vẫn ngồi trong tiệm áo cưới, nhìn dì Lương không biết tìm đâu ra quyển catalogue áo cưới.

“Nhị tiểu thư, dù tạm thời không tổ chức hôn lễ nhưng cũng nên chụp ảnh cưới. Tiểu thư hãy đưa mấy tấm ảnh cưới cho giới truyền thông để bịt miệng họ.”

Trong lòng Viêm Lương rất buồn bực, cô chống tay lên trán, không trả lời. Dì Lương tưởng cô không thể quyết định, lại nói: “Lát nữa Tướng tiên sinh sẽ đến đây, nếu tiểu thư không thể quyết định, đợi cậu ấy đến rồi cùng chọn kiểu váy.”

Lúc dì Lương đi kiểm thêm vài quyển catalogue khác, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Cô lấy di động từ túi xách, ngáy người khi thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình.

Do dự một, hai giây, Viêm Lương mới bắt máy.

Đầu máy bên kia im lặng.

Viêm Lương đang lưỡng lự không biết nên mở lời thế nào, đối phương đột nhiên lên tiếng trước: “Cô trễ hẹn rồi...”

Giọng nói của Lộ Chinh ẩn hiện ý cười.

Khi dì Lương vui vẻ cầm cả tập catalogue áo cưới quay về, Viêm Lương đã chạy ra cửa tiệm.

“Nhị tiểu thư!”

Tiếng gọi đầy kinh ngạc của dì Lương cũng không khiến Viêm Lương quay lại. Lúc tới nhà hàng đã hẹn với Lộ Chinh, nhà hàng đã hết giờ kinh doanh nhưng cô vẫn nhìn thấy ngay chiếc bàn ở góc trong cùng.

Dưới một ngọn đèn, một chiếc ghế, Lộ Chinh ngồi uống rượu một mình. Bóng lưng kéo dài dưới ánh đèn khiến người đàn ông này lộ vẻ yếu đuối chưa từng thấy.

Viêm Lương lặng lẽ tiến lại gần. Mặc dù trong lòng cô do dự nhưng bước chân không chút ngập ngừng.

Đi đến bên bàn, Viêm Lương đứng lúc nghe một nhân viên phục vụ nói với Lộ Chinh: "Lộ Tổng, tôi đã mở cửa phòng 1619 ở tầng dưới giúp anh, để tôi dìu anh xuống phòng."

Lộ Chinh đang cúi đầu, lúc này mới ngẩng lên, nhưng không phải vì câu nói của nhân viên phục vụ, mà vì anh cảm nhận được... sự xuất hiện của cô.

Lộ Chinh chỉ im lặng nhìn nhưng cũng đủ khiến Viêm Lương vô cùng khó xử. Anh không nói lời nào. Sau đó, anh đứng dậy, chỉnh lại cổ áo vest, đi thẳng ra ngoài cửa.

Viêm Lương dõi theo bước đi hơi xiêu vẹo của anh, cô cầm theo thẻ mở cửa phòng đặt trên bàn, giải thích với nhân viên phục vụ: "Để tôi đưa Lộ Tổng xuống dưới!" Sau đó, cô bước nhanh theo Lộ Chinh.

Rõ ràng Lộ Chinh đã say khướt nhưng vẫn không cần người đỡ. Viêm Lương chỉ lặng lẽ đi sau, cho đến khi anh dừng lại trước cửa phòng 1619.

Anh ngẩng đầu nhìn số phòng. Vừa định đặt tay lên tay nắm cửa, thân hình anh lảo đảo, Viêm Lương vội chạy tới đỡ anh, lúc này Lộ Chinh mới nhìn cô.

“Tôi...”

Viêm Lương vừa mở miệng liền bị anh ngăn lại: “Thật đáng tiếc...” Anh đặt ngón trỏ lên môi cô, cười nói: “Tôi đã chậm một bước...”

Lộ Chinh chỉ mỉm cười nhưng anh càng như vậy, Viêm Lương càng cắn chặt môi, trong lòng áy náy.

Anh rút lại ngón trỏ đang đặt trên bờ môi Viêm Lương, sau đó, chậm rãi tiến lại gần, dường như muốn nhìn rõ gương mặt cô. Cuối cùng, anh chậm rãi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Từ đầu đến cuối, Viêm Lương đứng bất động ở đó.

Cánh cửa phòng số 1620 ngay bên cạnh phòng 1619 lặng lẽ khép lại. Tường Úc Nam tựa lưng vào cánh cửa, gương mặt lạnh lùng, vô cảm.

Sau sự trầm mặc tưởng như kéo dài nửa thế kỷ, Tường Úc Nam rút điện thoại, bấm một dãy số. Đối phương không lên tiếng. Cuối cùng, anh cất giọng lạnh lẽo: "Tại sao lại để cháu chứng kiến cảnh này?"

Im lặng một lúc, đầu máy bên kia vang lên tiếng cười khê của Giang Thế Quân. "Cháu thông minh như vậy, không thể không phát hiện điều bất thường."

Ánh mắt vốn sắc bén như lưỡi dao của Tường Úc Nam tựa như bị đối phương nói trúng tim đen, bỗng trở nên mờ dần.

Giang Thế Quân tiếp tục nói: "Tôi không muốn cháu tiếp tục sống lừa mình dối người. Tôi muốn cháu tận mắt chứng kiến con bé đó đã làm những chuyện gì để đối phó chúng ta. Tôi muốn giúp cháu nhìn rõ, nó không đáng để cháu dối xử thật lòng."

Bên ngoài cửa phòng 1619.

Cuối cùng, Lộ Chinh không thể chờ đợi sự hồi ứng của Viêm Lương. Anh ngẩng đầu, dưới đôi mắt mơ màng của người say rượu là trái tim vô cùng tỉnh táo. Anh mỉm cười: “Tôi đã vượt qua giới hạn rồi, tôi xin lỗi, Tưởng phu nhân!”

“Tôi xin lỗi...”

“Tưởng phu nhân...”

Vào thời khắc này, diện mạo hay dáng vẻ của người đàn ông trước mặt đều toát ra sự thê lương. Viêm Lương từ từ thả lỏng bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm. Cô ngật ngừng vài giây rồi giơ tay, tựa như muốn vỗ về tâm trạng mất mát của Lộ Chinh. Nhưng đúng lúc đầu ngón tay sắp chạm vào mặt Lộ Chinh, Viêm Lương liền rút tay về. Cuối cùng, cô đẩy nhẹ vai anh, mỉm cười, nói: "Lộ Tổng, anh say rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền anh nữa. Tạm biệt!"

Nụ cười của Viêm Lương rất xa cách, vạch rõ ranh giới giữa hai người. Lộ Chinh tất nhiên nhận ra điều đó, anh cũng không miễn cưỡng. Cảm giác ưu việt trời sinh, lòng tự trọng và khả năng kiềm chế hơn người không cho phép anh bắt ép Viêm Lương. Anh do dự vài giây rồi lùi lại.

Nhưng dù khả năng kiềm chế tốt đến mấy, Lộ Chinh cũng không thể chống đỡ cảm giác đau đến tận tâm can khi tận mắt chứng kiến cô không chút do dự, quay người bước đi.

Không biết bao lâu sau, Lộ Chinh mới định thần, mắt vẫn dõi theo hành lang dài trống không. Hiện thực tàn nhẫn quét sạch ước mong cuối cùng của anh. Lộ Chinh mở cửa vào phòng, đóng chặt cửa, để mặc bóng tối nuốt chửng anh.

Tiếng đóng cửa vang lên rồi nhanh chóng trả lại bầu không khí tĩnh mịch trên hành lang. Một lúc sau, cửa phòng 1620 lặng lẽ mở ra, một người đàn ông bước ra ngoài, nhìn căn phòng bên cạnh bằng ánh mắt u tối.

Cuối cùng cô vẫn làm chuyện đó...

Tưởng Úc Nam lạnh lùng thu ánh mắt, đi thẳng ra thang máy với vẻ mặt vô cảm. Lúc anh bước vào thang máy, vách tường thang máy phản chiếu gương mặt không một chút xao động của anh.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tưởng Úc Nam chau mày nhìn màn hình rồi bắt máy. Đầu máy bên kia truyền tới giọng nói của dì Lương: “Tưởng tiên sinh, nhị tiểu thư có việc gấp phải đi một lát. Tiên sinh lái xe cẩn thận, không cần vội đến đây đâu!”

“Được ạ!”

Tưởng Úc Nam nói xong liền tắt máy. Thang máy lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh trong vòng ba giây, sau đó

vang lên tiếng “bụp” cực lớn.

Chiếc điện thoại đã bị chủ nhân của nó ném mạnh vào bức tường kim loại, vỡ tan tành. Khi thang máy xuống đến tầng một, Tưởng Úc Nam giẫm chân lên mảnh vỡ điện thoại, mặt vô cảm bước ra ngoài.

Đây là lần thứ hai trong đời Viêm Lương đi lòng vòng không mục đích trong thành phố.

Lần thứ nhất là ngày sinh nhật mười tuổi của cô. Cô muốn tổ chức sinh nhật ở bên ngoài cùng bạn bè nhưng bà Viêm không cho phép. Bà nói, cả gia đình tụ tập chúc mừng cô. Đáng tiếc, buổi tối hôm đó Từ Tử Thanh bị ốm phải nhập viện, tất cả mọi người vội vàng đến bệnh viện, bỏ mặc cô ở nhà một mình. Viêm Lương vô cùng tức giận, mang chiếc bánh ga tô cao gần bằng cô bỏ nhà ra đi. Lang thang ngoài đường vài tiếng đồng hồ, cuối cùng cô mệt đến mức không đi nổi. Lúc cô gục xuống, chiếc bánh ga tô cũng lăn lóc trên mặt đất.

Lúc đó, một con mèo hoang nằm trong thùng giấy ở góc phố đi đến chỗ Viêm Lương, ngược nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi, sau đó mới dè dặt liếm hết chỗ kem dính trên mặt đất.

Nhưng lần này, chẳng còn ánh mắt đáng thương như thế nhìn cô nữa.

Khi Viêm Lương đẩy cửa vào nhà, từ phòng khách lập tức vọng tới giọng nói vô cùng quen thuộc: “Em đi đâu mà về muộn thế?”

Căn phòng không bật đèn, Viêm Lương đứng trong bóng tối một lúc mới định hướng được nơi phát ra tiếng nói.

“Châu Trình gặp phải vài rắc rối.” Viêm Lương nói với Tưởng Úc Nam đang ngồi trên sofa. Trong bóng tối, cô không cần nỡ nụ cười áy náy, giả tạo. “Em phải đi giải quyết.”

Nơi anh ngồi vang lên tiếng động, hình như Tưởng Úc Nam đứng dậy, tiếng giày da không bình tĩnh bước về phía Viêm Lương. “Sao em tắt điện thoại?”

Tưởng Úc Nam đứng trước mặt Viêm Lương nhưng trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của anh. Viêm Lương ngẩn người vài giây mới bừng tỉnh, rút

điện thoại khỏi túi xách. “Anh gọi điện cho em à? Sao em chẳng biết gì cả?” Sau đó, cô giờ điện thoại cho anh xem. “Hết pin rồi, thảo nào...”

Tưởng Úc Nam nở nụ cười hiếm hoi. Nhờ nụ cười, gương mặt vốn lạnh lùng của anh trở nên ôn hòa hơn. “Không sao! Anh đã đến tiệm áo cưới nhưng không vừa ý bộ nào. Em có thích nhà thiết kế nào không? Anh sẽ bảo người hẹn nhà thiết kế đó để đặt may áo cưới.”

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, quay người bật đèn và thay dép đi trong nhà. Lúc này, cô mới phát hiện đôi giày dưới chân Tưởng Úc Nam, bất giác ngẩng đầu nghi hoặc. “Anh cũng vừa mới về à? Giày còn chưa thay.”

Tưởng Úc Nam nhận ra anh đi cả giày vào nhà, nói: “Vừa rồi anh mãi nghĩ một chuyện nên quên mất...” Nói xong, anh nhào người ra phía sau Viêm Lương, lấy đôi dép đi trong nhà. Giây tiếp theo anh hơi cúi xuống, ôm chặt eo Viêm Lương, như muốn hôn cô.

Viêm Lương giật mình, lùi một bước theo phản xạ nhưng bị Tưởng Úc Nam ôm chặt trong nháy mắt. Sau đó, anh liên tục hôn lên khóe miệng, cằm, cổ và xương quai xanh của cô. Viêm Lương buộc phải dùng sức đẩy mạnh vai Tưởng Úc Nam, ngăn cản hành động của anh. “Anh

ngủ sớm đi. Mai là thứ Hai, còn phải tiến hành cuộc họp hội đồng quản trị nữa.”

Tưởng Úc Nam dừng lại vài giây rồi tiếp tục vùi đầu vào cổ Viêm Lương. Ngay sau đó, anh lập tức thu tay về, đặt một nụ hôn lạnh lẽo lên trán Viêm Lương. “Em mau đi ngủ đi!” Nói xong, anh ngồi xuống chiếc ghế con bên cạnh cửa thay giày.

Nhìn mái tóc đen của Tưởng Úc Nam, trong lòng Viêm Lương xuất hiện tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, cúi người hôn lên tóc anh, rồi cất giọng nhàn nhạt: “Anh cũng ngủ sớm đi! Chúc ngủ ngon!”

Sáng hôm sau là thứ Hai, công ty diễn ra cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ.

Ngoài hai thành viên xin nghỉ, các thành viên khác trong hội đồng quản trị đều có mặt đúng giờ. Sau khi Từ Tấn Phu qua đời, vị trí chủ tịch tạm thời do bà Viêm nắm giữ, nhưng trên thực tế, quyền hạn cao nhất đã thuộc về Viêm Lương. Viêm Lương tương đối quen thuộc với các chú, các bác có mặt ở đây, vì vậy, họ tỏ ra quan tâm đến chuyện riêng tư của Viêm Lương hơn đồng báo cáo công thức rập khuôn tẻ nhạt. Trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, ai nấy đều hỏi Viêm Lương:

“Cháu gái, sao cháu kết hôn mà chẳng thông báo với chúng tôi?”

“Đây là chuyện vui mà, cháu không muốn công bố à?”

“Nếu không phải hôm nay gặp đám phóng viên đó ở dưới lầu, đến bây giờ bác vẫn chẳng biết gì cả!”

“Lúc nào cháu mới tổ chức tiệc cưới?”

“Tưởng Úc Nam là người có năng lực, làm con rể Từ gia không có điều gì đáng bàn cãi, tuy so với công tử của Lô gia thì...”

“Lão Bành, anh nói gì vậy?”

“Thật ngại quá, tôi hồ đồ rồi. Tổng giám đốc Tưởng rất xứng làm con rể Từ gia...”

...

Viêm Lương nghe họ nói với tâm trạng mệt mỏi, may mà cuộc họp nhanh chóng bắt đầu. Để cắt giảm chi phí đầu tư, nhanh chóng thu hồi nguồn vốn, nhãn hiệu Secret tạm ngừng mở rộng thị trường Bắc Mỹ, chi phí đầu tư cho sản phẩm dược mỹ phẩm của Nhã Nhan cũng bị cắt bớt. Ngoài ra, có khả năng trong tương lai, Từ thị phải cắt giảm nhân viên để tiết kiệm chi phí. Những việc này cần được toàn thể thành viên hội đồng quản trị biểu quyết mới có thể chính thức thực thi.

Tại cuộc họp lần này, Viêm Lương nhấn mạnh kiến nghị cắt giảm nhân viên.

Viêm Lương đoán, những vấn đề cô nêu ra ngày hôm nay đã truyền đến tai Tưởng Úc Nam. Lớp vỏ này sớm muộn cũng bị bóc trần, nhưng cô không rảnh để chú ý nhiều như vậy. Hơn nữa, một khi kẻ địch ra ngoài ánh sáng, tình hình có lẽ càng bất lợi đối với cô.

Tiền mặt cô có trong tay, nguồn vốn do Lộ Chinh cung cấp và phần lớn số vốn thu được từ việc cắt giảm sẽ được dùng để thu mua cổ phiếu. Chỉ cần vượt qua kiếp nạn lần này, tất cả sẽ trở nên sáng sủa hơn. Nhanh chóng bố trí mọi việc đầu vào đây là điều duy nhất Viêm Lương nên làm lúc này.

“Việc cắt giảm nhân viên bắt đầu từ chi nhánh công ty ở nước ngoài...”

Lời nói của Viêm Lương bị cắt ngang bởi tiếng ồn, huyên náo ở bên ngoài phòng hội nghị.

Tiếng người bảo vệ vang lên: “Xin lỗi, ông không thể vào trong...”

Viêm Lương nhú mào, đảo mắt qua trợ lý ngồi bên cạnh. “Mau ra ngoài xem xảy ra chuyện gì?”

Người trợ lý gật đầu, chạy về phía cửa phòng, nhưng vừa chạm vào tay nắm cửa, cánh cửa đã bị người bên ngoài đẩy mạnh.

Cánh cửa đập vào tường “bốp” một tiếng, người trợ lý vô thức lùi lại một bước. Tiếng người bảo vệ truyền đến tai tất cả mọi người trong phòng một cách rõ ràng: “Ông không thể vào bên trong!”

Một người đàn ông đi vào, bất chấp tiếng ngăn cản của

bảo vệ. Viêm Lương đưa mắt nhìn, gương mặt cô cứng đờ trong giây lát. Lúc này, một thành viên hội đồng quản trị ngồi ở vị trí đối diện cửa ra vào đứng dậy. "Giang Thế Quân?"

Giọng nói đầy kinh ngạc của Chu đồng sự đã giúp Viêm Lương lấy lại thần trí. Cô đứng dậy, cười nhạt: "Giang Tổng, hình như đây không phải nơi ông có tư cách đặt chân đến?"

Đối diện với sự tức giận của Viêm Lương, Giang Thế Quân nhếch mép cười, bộ dạng điềm nhiên. Bảo vệ ở bên ngoài định xông vào phòng liền bị vệ sĩ của ông ta ngăn lại.

Hai vệ sĩ của Giang Thế Quân chặn ở bên ngoài, tiện tay đóng cửa phòng hội nghị.

Thấy Giang Thế Quân từng bước tiến lại gần, Viêm Lương lập tức bấm điện thoại nội bộ trên bàn, cất giọng nghiêm nghị: "Bảo vệ làm ăn kiểu gì thế, mau cử người lên phòng hội nghị..."

Chưa nói hết câu, Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng tút tút, cô nghi hoặc quay lại, Giang Thế Quân đang ấn vào

nút tắt trên điện thoại.

“Sao tôi không có tư cách xuất hiện ở đây?” Giang Thế Quân vừa nói vừa vòng qua Viêm Lương, tiện tay kéo chiếc ghế trống bên cạnh cô. Ông ta nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt đầy vẻ thách thức. “Bây giờ tôi là cổ đông lớn thứ hai của Từ thị. Từ tiểu thư, cô không biết chuyện này sao?”

Lời nói của Giang Thế Quân như quả bom ném xuống phòng hội nghị, không chỉ một mình Viêm Lương sửng sờ.

Tất cả hình ảnh từ cuộc họp hội đồng quản trị đều xuất hiện trên màn hình trong văn phòng CEO. Tưởng Úc Nam im lặng cầm điều khiển ngồi sau bàn làm việc. Thư ký Lý đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt Tưởng Úc Nam vẫn không thay đổi, thư ký Lý nghi hoặc nói: “Tổng giám đốc, trước đó anh đã dặn tạm thời không ngả bài? Giang Tổng làm như vậy chẳng phải...”

Tưởng Úc Nam xua tay không cho anh ta nói tiếp. Thư ký Lý liền im lặng. Tưởng Úc Nam vẫn ngồi yên trên ghế,

ánh mắt phức tạp của anh dừng lại ở gương mặt đang cố kiềm chế của người phụ nữ trên màn hình.

Ngoài cửa sổ, một buổi sáng trong lành đã trở lại từ lúc nào...

Không khí dường như đông lại trong phòng hội nghị số một. Thông báo của Giang Thế Quân một đánh trúng hồng tâm. Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau. Sắc mặt ai nấy đều nặng nề và nghi hoặc.

Bộ dạng chết lặng của Viêm Lương lọt vào mắt các bậc trưởng bối, tất nhiên sẽ có người không kiềm chế được, ra mặt thay cô. "Giang Tổng, câu chuyện hài hước của ông chẳng buồn cười một chút nào! Chúng tôi đang họp, mời ông đi ra ngoài!"

Giang Thế Quân vẫn ngồi im một chỗ, quan sát các cổ đông ở phía đối diện bằng ánh mắt thách thức. Sau đó ông ta phất tay, trợ lý đứng gần cửa lập tức hiểu ý, giơ tay mở cửa. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía phòng hội nghị, một người đàn ông trẻ tuổi đi vào. Bảo vệ ở ngoài bị vệ sĩ của Giang Thế Quân khống chế, không thể làm gì được.

Người đàn ông trẻ tuổi dừng lại bên Giang Thế Quân, anh ta cung kính gật đầu chào Giang Thế Quân, sau đó nhướn mày nhìn đám cổ đông của Từ thị, tự giới thiệu: "Xin chào các vị, tôi là đại diện MT, phụ trách kế hoạch thu mua cổ phần của Từ thị. Tôi được Giang tiên sinh thuê để làm việc này..." Vừa dứt lời, cả hội trường đều "ồ" lên kinh ngạc.

Đại diện MT từ tốn rút một tập tài liệu từ túi xách. "Đây là giấy tờ chứng minh quyền sở hữu cổ phần, quý vị có thể xem qua!"

Các thành viên hội đồng quản trị sớm đã nghe nói đến vụ thu mua ác ý của MT. Tuy nhiên, bọn họ không ngờ chủ mưu đứng sau vụ này chính là tập đoàn Lệ Bạc, đối thủ của Từ thị gần hai mươi năm nay.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương khiến cô càng thêm căng thẳng, gần như không đứng vững. Cô lao đảo lùi lại, phải bám lấy thành ghế mới đứng vững, cố gắng lấy lại tinh thần.

Viêm Lương vuốt mái tóc lòa xòa, cất giọng bình tĩnh: "Xin lỗi Giang Tổng, chắc ông cũng biết, quy định của pháp luật, thành viên hội đồng quản trị là do các cổ đông bỏ phiếu lựa chọn. Dù bây giờ ông là cổ đông lớn thứ hai

của Từ thị nhưng chỉ cần một ngày ông chưa được bầu vào hội đồng quản trị thì ông không có tư cách ngồi đây.”

Giang Thế Quân không khỏi bất ngờ trước thái độ bình thản của Viêm Lương, ông ta nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên và có phần cảnh giác.

Viêm Lương nói xong, lập tức quay sang các cổ đông khác, khóe miệng cong lên thành nụ cười áy náy: “Thật ngại quá! Thưa các chú, các bác! Bởi sự xuất hiện của vị khách không mời, cuộc họp của chúng ta không thể tiếp tục. Bây giờ cháu tuyên bố giải tán cuộc họp, các chú, các bác có ý kiến gì không ạ?”

Các cổ đông gật đầu tán thành. Viêm Lương lại nhắc điện thoại, gọi tới phòng bảo vệ: “Cử một đội bảo vệ tới phòng hội nghị số một ngay lập tức!” Viêm Lương nhấn mạnh từng từ, trình trọng dẫn dõ đối phương. Trong khi đó, ánh mắt lạnh lùng của cô dừng lại trên người Giang Thế Quân.

Trợ lý của Giang Thế Quân vẫn đứng bên cánh cửa đóng kín. Thấy các cổ đông lần lượt đi về phía này, lại nghe câu nói có ý đe dọa của Viêm Lương, anh ta bất giác hướng ánh mắt về phía Giang Thế Quân.

Dưới sự mặc nhận của Giang Thế Quân, trợ lý buộc phải mở cửa phòng hội nghị, ra hiệu vệ sĩ nhường lối.

Cuối cùng, phòng hội nghị chỉ còn lại Giang Thế Quân và Viêm Lương. Viêm Lương giả bộ cầm cúi thu dọn tài liệu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Cô thấy Giang Thế Quân đứng dậy, tiến lại gần phía mình. Động tác của Viêm Lương bỗng cứng đờ nhưng vẫn không ngừng đầu.

Giọng nói thâm hiểm vang lên bên tai cô: “Nếu tôi nhớ không nhầm, đại hội cổ đông của Từ thị sẽ được tổ chức vào ngày mừng Một tháng sau, tức là chỉ còn sáu ngày mười bốn tiếng đồng hồ nữa... Tôi muốn xem, trước khi chết, con mỗi giây giụa lần cuối như thế nào...”

Tiếng bước chân của Giang Thế Quân mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng biến mất bên ngoài cửa phòng hội nghị.

Viêm Lương bị rút sạch chút sức lực cuối cùng, ngồi thẫn thờ trên ghế, sắc mặt tái nhợt. Người trợ lý đứng bên ngoài phòng hội nghị lo lắng nhìn cô chống tay lên trán, cúi đầu ở ghế chủ tịch hồi lâu. Thấy cô không nhúc nhích, trợ lý ngập ngừng một lát rồi lặng lẽ giúp cô đóng cửa mà không đi vào quấy rầy.

Viêm Lương không biết cánh cửa đóng từ khi nào. Đến khi nó lại bị đẩy ra, cô vẫn chẳng để tâm, cho tới khi tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Rõ ràng đây là tiếng bước chân đàn ông nhưng lại giống như từng nhát búa gỗ vào tim Viêm Lương, khiến nó đau buốt. Càng đau, cô càng không muốn ngẩng đầu. Tiếp theo, một cánh tay rắn chắc quàng lên vai cô.

Người đó không lên tiếng, chỉ ôm chặt vai Viêm Lương. Từ vị trí của cô, có thể ngả đầu vào lòng anh.

Theo bản năng, Viêm Lương tựa vào người Tưởng Úc Nam. Trước đây, cô đã rất cần chỗ dựa này, vào những lúc cô yếu đuối nhất. Nhưng không phải hôm nay và thời khắc này.

Viêm Lương rất muốn khóc nhưng cô lại nở nụ cười gượng gạo. “Tổng giám đốc sắp trả được mỗi thù lớn, trong lòng anh rất sung sướng đúng không?” Cánh tay đang khoác vai cô bỗng cứng đờ.

“Em nói gì?” Vẫn là giọng nói bình tĩnh và uy nghiêm quen thuộc.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi...” Cuối cùng Viêm Lương cũng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngay trước mắt. Đôi lông mày hơi nhíu lên, ánh mắt sắc bén, làn môi mỏng, chiếc cằm ngạo mạn... Nhưng thật ra, cô chưa từng biết bộ mặt thật của người đàn ông này. “Anh còn định đóng kịch đến bao giờ? Tôi mệt mỏi rồi...”

Vụ tập đoàn Lê Bạc thu mua Từ thị chưa đến nửa ngày sau đã lan truyền khắp nơi. Từ thị mất hết thể diện cũng là điều nằm trong dự kiến. Nhiều người cười, nói Giang Tổng ức hiếp mẹ góa con cô, nhưng trên thực tế là châm biếm tình hình thảm hại của Từ thị, tiện thể tỏ ra khâm phục người đàn ông cáo già Giang Thế Quân.

Ngay tối hôm đó, Viêm Lương dọn khỏi căn hộ của Tưởng Úc Nam. Vì cần mang theo cả tài liệu nên không chỉ thuê công ty vận chuyển, mà còn đích thân về lấy.

Trước khi dọn đồ, Viêm Lương tranh thủ ăn tối cùng bà Viêm.

Viêm Lương ăn ngấu ăn nghiến. Đây là cách duy nhất cô có thể làm để mình không suy sụp. Bà Viêm lại chẳng muốn ăn, cầm đĩa rồi lại buông đĩa, ảo não nói với Viêm

Lương: “Nếu lúc trước cô chọn Lộ Chinh...”

Bàn tay cầm đũa của Viêm Lương hơi run run. Ngay sau đó, cô làm ra vẻ không nghe thấy, tiếp tục cúi mặt ăn cơm, không khóc, không cười, cũng chẳng mở miệng.

Sau bữa tối, Viêm Lương tiễn mẹ lên xe do chú Châu lái rồi tự lái xe về căn hộ của Tưởng Úc Nam.

Cửa nhà không khóa, Viêm Lương đẩy cửa đi vào. Cô không ngờ, trong nhà không chỉ có nhân viên của công ty vận chuyển mà còn có một người đàn ông. Anh lặng lẽ ngồi ở sofa trong phòng khách hút thuốc. Tưởng Úc Nam vẫn mặc com lê chỉnh tề, đi cả giày vào nhà như buổi tối hôm qua. Trông anh giống như một người chồng đang chờ vợ đi làm về, toàn thân mệt mỏi, sa sút. Trông anh cũng giống một nhà đầu tư vừa phá sản, để mặc người lạ vào chuyển hết đồ trong nhà, còn mình từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ hút thuốc. Bên cạnh anh không có gạt tàn, tàn thuốc rơi đầy xuống nền nhà.

Viêm Lương không biết nên đối mặt với cảnh tượng này như thế nào. Vào giây phút đó, những người đang bận rộn đi lại dường như biến mất, căn phòng rộng lớn chỉ còn có cô đang đứng ở cửa và anh ngồi trên sofa. Khoảng cách giữa hai người là khói thuốc lá mờ mịt.

Nhưng tiếng đồ đạc va chạm lịch kịch đã phá vỡ tất cả, kéo Viêm Lương trở về với thực tại. Ở đây không có “nhà”, không có gia đình, chỉ có lòng người hiểm ác. Trên đời có một số thứ là vậy, chân thực quá sẽ khắc nghiệt, rõ ràng quá sẽ tàn khốc... Viêm Lương cố giữ bình tĩnh, đi qua phòng khách tới thư phòng. Sau khi thu dọn tài liệu, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trên thực tế, cô cũng làm vậy. Tuy nhiên, khi Viêm Lương ôm thùng tài liệu đi qua phòng khách, một giọng nói thản nhiên đã ngăn cô lại: “Bao giờ tôi mới nhận được đơn xin ly hôn từ luật sư của em?” Giữa hai ngón tay người đàn ông đang ngồi trên sofa kẹp một điếu thuốc mới châm.

Nói xong, Tưởng Úc Nam nhướng mày nhìn cô, trong đôi đồng tử đen láy của anh vẫn là tâm tình khó đoán biết. Viêm Lương quay đầu, đối diện anh.

Viêm Lương quay đầu nhìn anh. Trước mặt cô là một hình ảnh giả tạo đẹp để biết bao, trong mắt anh dường như xuất hiện nỗi đau, sâu sắc đến mức một lúc lâu sau cũng không tan biến, tựa như cho cô biết trên thế giới tàn khốc này, thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, cũng là thứ duy nhất có thể hâm nóng trái tim lạnh lẽo của anh, có thể mang đến cho anh chút ấm áp đáng thương sắp bỏ anh mà đi mãi mãi.

Viêm Lương khép hờ mi mắt. Đến khi mở mắt, cô đã gạt bỏ lớp sương mù lưu luyến giả dối. Cô dùng mắt, dùng trái tim ghi nhớ về chân thực của người đàn ông trước mặt. Chính người này đã dùng phương thức tàn khốc nhất để dạy cho cô biết thế nào là lòng người hiểm ác.

“Tại sao tôi phải ly hôn?” Viên mắt đỏ hoe nhưng Viêm Lương vẫn cố mỉm cười. “Trước sau gì Giang Thế Quân cũng sẽ chuyển giao cổ phần của Từ thị cho anh. Chỉ cần một ngày tôi vẫn là Tưởng phu nhân thì tài sản của anh sau khi kết hôn đều có phần của tôi.” Nói xong, cô lạnh lùng quay người bước đi.

Chương 10: Giả dối vẫn cứ là giả dối

Viêm Lương chính thức đưa ra đề nghị hội đồng quản trị bãi bỏ chức vụ CEO của Tưởng Úc Nam. Không ai có thể ngờ hai nhân vật mới xuất hiện tin đồn kết hôn cách đây không lâu lại trở mặt đúng vào thời điểm này. Hai đương sự tất nhiên giấu kín nguyên nhân đổ vỡ, các thành viên hội đồng quản trị mù mịt, giới truyền thông vẫn thêm

mắm thêm muối như thường lệ.

Điều này có nghĩa là tại cuộc đại hội cổ đông sắp tới, có hai vấn đề quan trọng cần toàn thể các cổ đông tiến hành biểu quyết: Giang Thế Quân gia nhập hội đồng quản trị và vấn đề đi hay ở của Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dường như sớm dự liệu Viêm Lương sẽ làm vậy, anh chẳng thèm đến công ty. Tuy không liên lạc nhưng Viêm Lương vẫn biết tin tức về anh thông qua báo chí: đi đâu ăn cơm, đi đâu chơi tennis, chơi bài với ai... Người đàn ông này ung dung, tự tại như đang trong kỳ nghỉ phép.

Ngược lại, Viêm Lương vô cùng bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Chỉ cần vượt qua đại hội cổ đông vào tháng sau, kế hoạch gia nhập hội đồng quản trị của Giang Thế Quân bị phá bỏ, Từ thị sẽ tránh được nguy cơ đổi chủ. Có một điều Viêm Lương không hiểu nổi, trong khi cô bận tối mắt tối mũi, đối phương lại án binh bất động. Cô gần như dốc hết tài sản trong nhà, mua vào không ít cổ phiếu của Từ thị để đảm bảo dù xảy ra chuyện gì, vị trí cổ đông lớn nhất của Từ gia cũng không bị lung lay.

Cho đến thời điểm còn cách đại hội cổ đông hơn một tuần, buổi sáng hôm đó, Viêm Lương vừa chớp mắt vài

phút sau một đêm làm việc vất vả, trợ lý của cô vội vã đi vào. “Viêm... Viêm tổng... có... có...”

Viêm Lương ấn huyết thái dương, nhìn trợ lý đứng ở cửa phòng lấp ló ba lần. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người trợ lý hít một hơi thật sâu, khó khăn nói: “Có người gửi đồ đến đây.”

Viêm Lương nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu thái độ của trợ lý. Người trợ lý nhanh chóng đưa một hộp quà rất lớn thắt dải lụa trắng ở bên ngoài tới bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương lặng lẽ quan sát chiếc hộp, dải lụa trắng thắt thành hình bông hoa ở trên hộp. Cô do dự vài giây rồi mở nắp hộp.

Đúng như cô dự đoán, trong hộp là một bộ váy cưới mới tinh.

Không đợi Viêm Lương mở miệng hỏi, người trợ lý liền thông báo: “Họ nói là Tưởng tiên sinh gửi.”

Trợ lý vừa dứt lời, Viêm Lương đã đóng nắp hộp. Cô đẩy chiếc hộp sang một bên, cất giọng vẻ hết kiên nhẫn: “Giúp tôi đem vứt đi.”

Người trợ lý có vẻ không đành lòng, dù chỉ nhìn qua nhưng cô ta cũng biết bộ váy này là hàng đắt tiền. Viêm Lương lập tức nhắc lại: “Đem bỏ đi!”

Trợ lý gật đầu lia lịa, ôm hộp quà, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ngày thứ Hai, ngoài việc nhận được hộp quà đáng ghét, mọi chuyện khác đều diễn ra bình thường. Viêm Lương liên tục họp bàn phương án cắt giảm nhân viên với giám đốc chi nhánh ở châu Âu và châu Mỹ.

Điều lệ mới của công ty cũng được Viêm Lương thẩm duyệt lần cuối và sẽ được công bố ở đại hội cổ đông một tuần sau đó. Một trong những nội dung sửa đổi quan trọng nhất là: các cổ đông chỉ có một cơ hội xin gia nhập hội đồng quản trị. Nếu lần đó thất bại, cổ đông sẽ vĩnh viễn mất tư cách gia nhập hội đồng quản trị. Nếu điều lệ mới này được thực thi, quyền kiểm soát Từ thị của Viêm Lương sẽ càng được đảm bảo. Khả năng giành thắng lợi

của cô sẽ nhiều hơn một chút. Nhưng ngày thứ Ba dường như đã bắt đầu vén tấm màn tuyệt vọng của Viêm Lương...

Sáng thứ Ba, thị trường chứng khoán vừa mở cửa được một tiếng, giá cổ phiếu của Từ thị đã xuống đến hết biên độ dao động. Viêm Lương lập tức nhận ra hiện tượng bất thường, dấn dò cấp dưới: "Đi điều tra xem có phải Giang Thế Quân bán tháo cổ phiếu?"

Đúng như cô dự liệu, là Giang Thế Quân giở trò... hoặc nói chính xác hơn, Tưởng Úc Nam đã bắt đầu ra tay.

Viêm Lương không nhịn được cười. Tưởng Úc Nam chắc hẳn nắm được số vốn cô dùng vào việc phản thu mua. Có điều, anh đã tính thiếu khoản tiền một tỷ đô la của Lộ Chinh. Anh tưởng chơi trò bán khống này có thể dồn cô vào chỗ chết? Ngược lại, hành động của anh có lợi cho cô.

Viêm Lương lập tức thông báo cho Châu Trình, người phụ trách vụ thu mua cổ phiếu: "Giúp em theo dõi thật sát sao vụ này. Ngày mai mở thị trường, họ bán tháo ra bao nhiêu, em sẽ mua vào bấy nhiêu."

Lấy đá chọi đá là hành vi tương đối nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ suất, mọi nỗ lực sẽ biến thành công cốc. Châu Trinh cân nhắc thay cô: “Em chắc chắn?”

Câu trả lời tất nhiên là “chắc chắn”.

Bị dồn đến nước này, Viêm Lương đã không còn đường lùi.

Thứ Tư, thứ Năm... Viêm Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý nên không bất ngờ trước hành động bán tháo liên tục của Giang Thế Quân. Một bên mua, một bên bán, giá cổ phiếu của Từ thị giữ ở mức ổn định. Chỉ có điều, mức lỗ của bên Viêm Lương ngày càng lớn, như rơi xuống vực sâu không đáy.

Đến thứ Sáu, Giang Thế Quân đã bán hết số cổ phiếu lưu động của Từ thị. Để đối phó với chiêu “đập nồi dìm thuyền^[1]” của ông ta, Viêm Lương đã sử dụng đến nguồn vốn dự trữ cuối cùng.

[1] Đập nồi dìm thuyền có nghĩa “quyết đánh đến cùng”, dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh dìm hết thuyền, đập vỡ hết nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Cuối cùng Viêm Lương cũng giành thắng lợi.

Vào giây phút thị trường chứng khoán đóng cửa, văn phòng của Viêm Lương tràn ngập tiếng hoan hô.

Sự căng thẳng của Viêm Lương kéo dài suốt một tuần liền cuối cùng cũng được thả lỏng. Cô quan sát con số lên xuống trên màn hình vi tính, ngả đầu ra thành ghế rồi từ từ nhắm mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Có người đề nghị: "Chúng ta mở champagne chúc mừng đi!"

Những người khác đều giơ tay tán thành.

Trong không khí vui vẻ, duy nhất chỉ có Châu Trình vẫn giữ bộ dạng đầy lo lắng, anh đặt báo cáo tình hình bị lỗi trong một tuần qua bên bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương mới nhẹ nhõm một chút đã phải đối mặt với con số thâm hụt và lời nhắc nhở trình trọng của Châu Trình: "Thứ Hai tuần sau, nếu cổ phiếu giảm giá quá bảy

điểm thì đó không phải vấn đề có tiền để tiếp tục mua hay không, mà là em có khuynh gia bại sản hay không?”

Viêm Lương còn chưa kịp trả lời đã có người giúp cô gạt bỏ nỗi lo của Châu Trình: “Giang Thế Quân đầu tư tổng cộng năm tỷ, phần dùng ở thị trường cổ phiếu lưu động nhiều nhất không vượt quá bốn mươi phần trăm. Theo tính toán cụ thể, khoản lỗ từ việc bán tháo cổ phiếu lưu động trong tuần qua của Giang Thế Quân đã vượt quá bốn mươi phần trăm, do đó ông ta không còn tiền để tung chiêu khác. Ngoài ngày thứ Hai giảm xuống mức sàn thì từ thứ Ba đến hôm nay, chúng ta đều ổn định giá cổ phiếu. Chỉ cần Giang Thế Quân không bày trò, sẽ không xuất hiện tình trạng cổ động hoảng loạn, cổ phiếu làm sao có thể giảm hơn bảy điểm?”

Châu Trình im lặng, tỏ vẻ “hy vọng là như vậy”. Viêm Lương đứng dậy, nói: “Giám đốc Châu nói rất đúng! Hay là như vậy đi, champagne để dành đến thứ Hai tuần sau hãy mở. À không, đến lúc đó không chỉ đơn giản là mở champagne, mà là có nên mở tiệc thịnh soạn để chúc mừng hay không!”

Sau một thời gian dài, cuối cùng Viêm Lương cũng nở nụ cười tươi tắn, cô quay sang Châu Trình. “Đến lúc đó, Giám đốc Châu nhớ trả toàn bộ chi phí đấy nhé!”

Châu Trình cười gượng gạo: “Không thành vấn đề!”

Thứ Hai tuần sau.

Buổi trưa, giá cổ phiếu vẫn bình ổn, không có biến động bất thường.

Động thái kỳ lạ của cổ phiếu Từ thị trong tuần trước đã dẫn đến nhiều ý kiến khác nhau từ các chuyên gia chứng khoán. Không ít chuyên gia dự đoán khối thuốc súng sẽ kéo dài đến tuần này. Việc giá cổ phiếu ổn định đương nhiên khiến suy đoán của một số chuyên gia “chưa đánh đã bại”. Đến giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người trong văn phòng Viêm Lương đều thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt là Châu Trình, anh thấy may mắn vì linh cảm của anh không chính xác.

Không khí trong văn phòng không còn vẻ căng thẳng như trước đó mà sôi nổi hẳn lên. “Xem ra chúng ta có thể mở champagne chúc mừng rồi!”

“May mà bọn họ không biết chúng ta nhận được một tỷ từ Tập đoàn Minh Đình, bằng không chúng ta khó có thể giành chiến thắng.”

Châu Trình đột nhiên trở thành đối tượng bị "tập kích": "Giám đốc Châu, dù sao tiệc mừng công tối nay anh cũng không chạy thoát, hay là... anh mời cả bữa trưa đi!"

Châu Trình mỉm cười hiền lành. "Tới nhà hàng nào?"

Sau khi quyết định địa điểm, tất cả mọi người kéo nhau rời đi. Châu Trình đi đến cửa tình cờ quay lại, thấy Viêm Lương vẫn đứng bên cửa sổ hút thuốc, anh hỏi: "Em không đi à?"

Viêm Lương cố nở nụ cười miễn cưỡng rồi quay lại: "Em còn chút việc, mọi người cứ đi trước đi!"

Không hiểu Châu Trình nhìn thấy điều gì trên mặt Viêm Lương, ánh mắt anh lộ vẻ thương hại quen thuộc. Vì vậy, cô cảm thấy một sự chán ghét không rõ nguyên nhân, vô thức tránh né Châu Trình, lại quay về phía cửa sổ, tiếp tục hút thuốc.

Trước đây, Viêm Lương không nghiện thuốc lá, cô hút cũng được không hút cũng chẳng sao. Thời gian gần đây, hằng đêm cô dường như không rời tay khỏi điếu thuốc.

Chất nicotine giúp cô trấn tĩnh, đặc biệt là lúc nửa đêm, khi cô thấy yếu đuối nhất.

Thời khắc này, chất nicotine lại có tác dụng lấp đầy khoảng trống trong lòng cô. Cũng có thể coi như cô đã thành công, nhưng tại sao trong lòng cô xuất hiện một sự trống rỗng chưa từng có.

Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc. Viêm Lương và thế giới bên ngoài chỉ cách một lớp cửa kính, nhưng cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Sau khi Châu Trình rời đi, Viêm Lương đứng bên cửa sổ một lúc lâu. Gạt bỏ cảm giác bi thương chất chứa trong tim, cô bắt đầu nghĩ đến một số việc cần giải quyết. Cô phải đích thân gặp mặt Lộ Chỉnh để bày tỏ lòng biết ơn, dù sao khoản tiền một tỷ của anh đã cứu Từ gia.

Viêm Lương tắt điều thuốc, liên lạc với thư ký của Lộ Chỉnh. Thư ký cho biết, Lộ Chỉnh đang cùng cha anh họp ở Minh Đình, khoảng một rưỡi chiều mới rảnh rỗi.

Viêm Lương tính toán thời gian, xuất phát lúc một giờ chiều. Cô vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ của công ty, điện thoại

bỗng đổ chuông.

Viêm Lương vừa đeo tai nghe vừa đánh tay lái chuẩn bị vào đường vòng. Sau khi bấm phím bắt máy, giọng nói căng thẳng của Châu Trình lập tức truyền tới: “Cổ phiếu của Từ thị đột nhiên rớt giá...”

Viêm Lương liền thẳng gấp.

Bánh xe ma sát trên đường phát ra tiếng kêu rin rít. Màng nhĩ của Viêm Lương phảng phất bị giọng nói của Châu Trình xuyên thủng. Dường như cô không thể tin được. “Anh nói gì?”

Viêm Lương bỏ cả ô tô, chạy một mạch về văn phòng. Khi cô đẩy cửa xông vào, đón cô là Châu Trình với vẻ mặt viết hai chữ: “Xong rồi... Chúng ta sụp đổ rồi!”

Sụp đổ?

Chỉ hai từ đơn giản nhưng như sét đánh ngang tai tất cả mọi người. Ai ra chiêu tàn nhẫn như vậy, độc ác như vậy, khiến Viêm Lương không kịp trở tay. Viêm Lương ngây

người mất ba giây, lập tức chạy đến máy vi tính. “Mỗi cổ phiếu lỗ bao nhiêu?”

Châu Trình chưa kịp trả lời, Viêm Lương đã lên tiếng: “Tiếp tục mua vào!”

Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc: “Chúng ta... không còn vốn...”

“Không thể nào... Giang Thế Quân rõ ràng chỉ có năm tỷ...” Ánh mắt Viêm Lương chết cứng trên màn hình với những chỉ số lên xuống. Cô lắc đầu khó hiểu.

Trong lúc lăm băm, đầu óc cô bỗng bừng tỉnh. Có lẽ, Giang Thế Quân không chỉ có một công ty bình phong là MT... Ông ta còn có công ty bình phong khác... Công ty đó cũng đã bí mật mua cổ phiếu của Từ thị. Đợi đến hôm nay mới bán ra...

Nếu nói hôm nay mới là ngày ông ta thật sự bán khống cổ phiếu, vậy thì thứ Sáu tuần trước chỉ là một hiện tượng giả tạo ông ta dùng để che mắt cô. Điều đó có nghĩa là, nguồn vốn Giang Thế Quân bỏ ra không chỉ dừng ở con số năm tỷ...

Không thể nào!

Cũng không phải không có khả năng đó... Có thể... tin tức Từ Tử Thanh cung cấp cho cô là giả... Từ Tử Thanh đã bị con cáo già Giang Thế Quân lừa gạt? Hay... Từ Tử Thanh liên kết với Giang Thế Quân để lừa gạt cô?

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, điện thoại của Viêm Lương bỗng đổ chuông. Cô giật mình, cúi xuống nhìn. Là... điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Cả văn phòng đang hỗn loạn. Viêm Lương thần thờ nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình.

Kể từ khi cắt đứt quan hệ, cô đã xóa tên Tưởng Úc Nam ra khỏi danh sách điện thoại, nhưng số điện thoại của anh đã in sâu trong đầu cô từ lâu, không như cô tưởng, muốn quên là có thể quên.

Cuối cùng, Viêm Lương vẫn nghe điện thoại.

Chuông điện thoại đã tắt hẳn khi cô bắt máy, nhưng

không vì thế mà bên tai Viêm Lương trở nên yên tĩnh, ngược lại vẫn có tiếng ù ù khiến cô gần như suy sụp.

Đầu máy bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng quen thuộc: “Nếu em bán tháo cổ phiếu, chắc chắn tôi sẽ nhân cơ hội mua vào. Như vậy, cổ phần của tôi sẽ vượt quá em, tôi sẽ trở thành cổ đông lớn nhất Từ thị. Một khi tôi trở thành cổ đông lớn nhất, các cổ đông khác vì sợ áp lực nhất định sẽ đồng ý để tôi gia nhập hội đồng quản trị. Còn nếu em không chịu bán ra, vậy thì cuối cùng em sẽ... phá sản.”

Ngoài giọng nói đáng ghét trong điện thoại, văn phòng của Viêm Lương lúc này cũng vang lên tiếng nói của đám nhân viên: “Viêm tổng, chúng ta bán ra hay...?”

“Viêm Lương, đừng mua thêm nữa. Làm vậy... em sẽ phá sản đấy!”

Viêm Lương không nói nên lời. Gương mặt cô tái nhợt. Trong khi đó người ở đầu máy bên kia dường như nhận ra hiện trường hoảng loạn, anh cất giọng âm trầm: “Thử hỏi một người phụ nữ phá sản, liệu các cổ đông còn cho rằng cô ấy có tư cách lãnh đạo công ty?”

Đúng lúc này, Châu Trình phảng phất nhìn ra hy vọng, lập tức nhắc nhở Viêm Lương: “Chúng ta có thể nhờ Lộ Chinh tăng thêm...”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia ra tay một cách chính xác và tàn nhẫn, bóp nát tia hy vọng đó khiến Viêm Lương rơi vào trạng thái chết sống. “Tất nhiên, chỉ cần tên Lộ Chinh hành động theo cảm tính, tiếp tục rút tiền cho em, em vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng. Chỉ đáng tiếc... bây giờ Giang Thế Quân đang ngồi uống trà với Lộ Minh Đình.”

Viêm Lương chết sống trước giọng điệu hời hợt của anh.

“Có phải em cảm thấy bản thân thất sách? Bán mình cho cậu con trai để đổi lấy lợi lộc, nhưng không biết, Lộ Minh Đình luôn là đối tác tốt của tôi. Tất nhiên cũng phải cảm ơn em đã giúp Lộ Minh Đình nhận ra cậu con trai của ông ta đã mờ mắt vì một người phụ nữ, giúp tôi càng có cơ hội đi sâu hợp tác với Lộ Minh Đình. Nhân đây, tôi xin chân thành cảm ơn em!”

Viêm Lương bị nụ cười khinh miệt của Tưởng Úc Nam đánh cho hiện nguyên hình. Cô bừng tỉnh từ nỗi tuyệt vọng, yếu ớt thốt ra một câu: “Tưởng Úc Nam, anh thật

tàn nhẫn!”

Đầu máy bên kia trầm mặc trong giây lát. Một lúc sau, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Viêm Lương: “Nếu hôm nhận được áo cưới do tôi gửi đến, chỉ cần mở ra, em sẽ phát hiện bức thư tôi viết cho em. Trong thư, tôi kể tường tận kế hoạch đánh đổ Từ gia trong một tuần qua. Nếu em đọc được, em hoàn toàn có cơ hội giành thắng lợi... Đáng tiếc, em không làm vậy...”

Nói xong, Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại, không chút lưu luyến...

Mười hai giờ trưa. Sương mù dày đặc bao phủ tòa nhà Minh Đình.

Tại văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị.

Lộ Chinh cùng bố anh và người đại diện một công ty vừa quyết định gia nhập dự án đầu tư lớn nhất từ trước đến nay của Minh Đình sẽ được khởi động trong thời gian tới đã họp bàn nhiều tiếng đồng hồ. Lúc này, có người gõ cửa đi vào. Lộ Chinh nhướng mắt, là thư ký của anh.

Người thư ký đứng yên một chỗ, hơi cúi đầu và cất giọng cung kính: “Chủ tịch, Lê tổng, Lê tổng.”

Sau khi chào hỏi xong, anh ta đi đến bên cạnh Lê Chinh, cúi thấp người nói nhỏ vào tai anh: “Viêm tiểu thư vừa gọi điện, nói muốn gặp Lê Tổng. Tôi mời cô ấy khoảng một rưỡi tới đây.”

Lê Chinh nhìn đồng hồ, gật đầu, biểu thị đồng ý. Vừa đưa mắt đi chỗ khác, anh liền bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của bố anh. Nhưng Lê Minh Đình nhanh chóng thu hồi ánh mắt, Lê Chinh cũng không để ý. Khoảng một giờ hai mươi phút, cuộc họp giữa ba người kết thúc. Lê Chinh thay bố anh đưa Lê Tổng xuống dưới lầu. Sau đó anh quay về văn phòng của mình. Xem lại thời gian, cô chắc sắp tới nơi...

Một giờ ba mươi...

Một giờ ba mươi lăm....

Một giờ bốn mươi...

Lộ Chinh ngồi yên một chỗ, liên tục nhìn đồng hồ. Anh còn bận việc khác, cần phải rời công ty lúc hai giờ. Nhìn thời gian mỗi giây mỗi phút qua đi, Lộ Chinh nghiêng rằng, quay người lấy điện thoại. Anh vừa chuẩn bị bấm số, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người thư ký đứng ở cửa, sắc mặt hơi do dự, như có điều muốn nói: “Lộ Tổng...”

Lộ Chinh nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Viêm tiểu thư... có khả năng không tới đây.”

Lộ Chinh cao giọng: “Tôi hỏi anh câu nào anh mới trả lời câu đó? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, người thư ký mới đi vào phòng, cầm máy tính bảng đưa cho Lộ Chinh. “Vừa rồi các tờ báo lớn đều đăng một loạt tin tức tương tự...”

Lộ Chinh cầm máy tính bảng xem một lượt, sắc mặt ngày càng khó coi.

Ngón tay anh lướt nhẹ trên màn hình. Hầu hết các bài báo đều đăng tải nội dung: "Đối với động thái bất thường của Từ thị trên thị trường chứng khoán thời gian gần đây, một nhân vật biết rõ nội tình tiết lộ, đó là hành động thu mua và phản thu mua của tập đoàn Lệ Bạc và Từ thị tạo thành. Trong ngày hôm nay, cổ phiếu của Từ thị lại một lần nữa sụt giá nghiêm trọng. Nhân vật nói trên cho biết, đó là do cô Viêm Lương, con gái Từ Tấn Phu, đã thất bại thảm hại trong chiến dịch phản thu mua, nguồn vốn đứt đoạn, tổn thất dự kiến vượt qua con số một phẩy năm tỷ đô la..."

Lộ Chinh không cần xem tiếp, lập tức lấy áo vest ở thành ghế, sải bước dài ra ngoài. Vừa đi, anh vừa dặn dò thư ký: "Chuẩn bị xe cho tôi!"

Người thư ký định thần, vội vàng đi theo, giúp anh cầm áp khoác ngoài trên giá. Chưa đuổi kịp đến nơi, người thư ký thấy Lộ Chinh đột nhiên đứng sững trước cửa thang máy.

Nguyên nhân khiến Lộ Chinh kinh ngạc là sự xuất hiện của Giang Thế Quân bên cạnh người thư ký thứ nhất của Lộ Minh Đình trong thang máy.

Tầng trên cùng của tòa nhà Minh Đình chỉ có hai văn

phòng, một là văn phòng chủ tịch của bố Lộ Chinh, hai là văn phòng tổng giám đốc của anh. Mà Giang tổng rõ ràng không phải là khách của Lộ Chinh.

Trong lúc anh ngăn người, người thư ký thứ nhất đột nhiên mở miệng: “Lộ Tổng đi ra ngoài sao?”

Lộ Chinh nhanh chóng che giấu tâm trạng. “Đúng, tôi có chút việc gấp.”

Lúc này Lộ Chinh và Giang Thế Quân hơi gật đầu thay lời chào hỏi. Lộ Chinh đứng tránh sang một bên nhường lối cho bọn họ ra khỏi thang máy. Khi anh bước vào thang máy, chuẩn bị bấm nút, thư ký thứ nhất nói: “Lộ Tổng, Chủ tịch gọi anh cùng đến văn phòng.”

Trước khi Lộ Chinh từ chối, thư ký thứ nhất đã quay sang dặn dò thư ký của Lộ Chinh: “Đây là ý của Chủ tịch, anh hãy đi hoãn hết lịch làm việc của Lộ Tổng.”

Lộ Chinh đành phải đi theo bọn họ tới văn phòng chủ tịch. Thư ký thứ nhất đứng bên ngoài, đóng cửa lại.

Vừa vào phòng, Giang Thế Quân lập tức chào hỏi Lộ Minh Đình, lúc này đứng dậy nghênh đón. “Lão Lộ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lộ Chinh sa sầm mặt, vô thức quan sát phản ứng của bố anh, chỉ thấy Lộ Minh Đình cười vui vẻ. “Quán ăn Thừa Đức mà hôm nọ Giang Tổng hẹn tôi và phu nhân cùng tới dùng bữa khó đặt chỗ quá. Chắc hôm nào phải mượn tên tuổi của anh để đi ăn một bữa mới được!”

Một dự cảm tồi tệ dâng lên trong lòng Lộ Chinh, nhưng anh cố kìm nén nỗi bất an, bình thản nghe Giang Thế Quân đáp lời: “Nhà hàng đó nổi tiếng khó đặt chỗ. Quan chức hay người có tiền vẫn phải hẹn trước như thường. May mà tháng trước tôi đã đặt một bàn, đến lúc đó anh phải nể mặt đấy nhé!”

Lộ Chinh trầm mặc lắng nghe, trong lòng không khỏi cảm thán, Giang Thế Quân đúng là con cáo già.

Trong lúc anh thầm cười khổ, câu nói tiếp theo của Giang Thế Quân dường như bộc lộ nội tình thật sự: “Ban đầu cũng là thằng nhỏ Úc Nam nói cho tôi biết phu nhân của anh là người Thừa Đức, tôi mới chợt nhớ ra nhà hàng đó.”

Lộ Minh Đình không tiếc lời khen ngợi Tưởng Úc Nam: “Nhắc đến Tưởng Úc Nam, tôi lại nhớ tới môn cờ tướng, lúc nào hẹn cậu ta ra ngoài chơi với ông già này một ván. Bây giờ rất hiếm người trẻ tuổi chơi cờ giỏi như cậu ta...”

Tưởng... Úc... Nam...

Lộ Chinh như đoán ra mọi chuyện qua ba từ này, hoặc là... sự thật nào đó.

Giang Thế Quân và Lộ Minh Đình vui vẻ trò chuyện như hai người bạn già lâu ngày không gặp. Lộ Chinh liếc nhìn đồng hồ để bàn cách chỗ anh không xa, tâm tư anh sớm đã không còn ở nơi này. Đúng lúc này, giọng nói của Giang Thế Quân kéo anh về thực tại. “Hôm nay tôi đến đây là muốn bàn việc nghiêm túc. Chắc anh cũng đã nghe tin cổ phiếu Từ thị rớt giá rồi.”

Trong lòng Lộ Chinh thấp thỏm không yên, nhưng anh đành giả bộ thản nhiên nhìn Giang Thế Quân. Ông ta liếc anh một cái với hàm ý sâu xa rồi nói tiếp: “Việc chúng tôi thu mua Từ thị đã ngã ngũ. Tới đây, ngành mỹ phẩm trong nước sẽ có biến động lớn. Nửa đầu năm nay, Từ thị đều có quầy mỹ phẩm đặt tại Minh Đình Square ở các thành phố lớn trong cả nước. Tôi hy vọng sau khi nhãn hiệu của Từ thị bị dỡ bỏ, chỗ trống đó sẽ do sản phẩm

của Lê Bạch chúng tôi thay thế.”

Đến lúc này, Lộ Chinh không thể ngồi yên, anh đứng dậy nói: “Con có việc gấp. Hai người cứ nói chuyện đi. Còn đi ra ngoài một lúc.”

Nó xong, anh liền bỏ đi.

Lộ Minh Đình dõi theo bóng con trai, không kêu anh đứng lại ngay. Ông ta lặng lẽ quan sát bước chân Lộ Chinh ban đầu đi chậm một cách kiềm nén, sau đó nhanh dần và cuối cùng dừng lại để mở cửa.

Vào giây phút đó, Lộ Minh Đình mới mở miệng, giọng nói thất vọng vô cùng: “Lộ Chinh, từ trước đến nay anh luôn công tư phân minh, sao bây giờ lại không biết giữ chừng mực chỉ vì một người đàn bà?”

Lộ Chinh đứng ngây như phỗng.

Trong khi đó, ở sau lưng anh, Giang Thế Quân ngồi vắt chân, nhếch miệng cười, bổ sung một câu: “Còn là người đàn bà đã có chồng?”

Giọng nói của ông ta không to không nhỏ, đủ để hai bố con họ Lộ nghe thấy rõ ràng.

Lộ Chinh hít một hơi sâu, quay người. Anh coi như Giang Thế Quân không tồn tại, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Bố, chuyện này bố đừng can thiệp...”

Thái độ bình tĩnh của anh dường như chọc giận Lộ Minh Đình. Ông ta cất cao giọng, vang vọng cả văn phòng rộng lớn: “Nếu anh bước ra khỏi căn phòng này nửa bước, tôi sẽ thu hồi chức vụ CEO của anh, xem anh làm thế nào để giúp con bé đó!”

Chỉ sau một đêm, toàn thế giới đều biết Từ gia bị ép đến đường cùng. Trên thương trường, kẻ yếu vĩnh viễn không phải để thương hại, mà để chà đạp...

Viêm Lương không thể đến công ty, không thể về căn hộ của cô, càng không thể bén mảng đến nhà lớn, bởi vì nơi nào cũng có phóng viên rình rập, với họ, chỉ cần chụp một tấm ảnh với bộ dạng sa sút của cô cũng là thu hoạch lớn.

Viêm Lương cùng một trợ lý ở trong khách sạn. Bây giờ đã là nửa đêm, cô trợ lý lướt qua các tin tức rồi tắt ti vi, cất giọng bức tức: "Nhân vật biết rõ nội tình gì chứ? Chắc chắn là Giang Thế Quân tiết lộ tin tức cho báo chí. Giậu đổ bìm leo, bây giờ mọi người đều tránh xa Từ thị, ngân hàng đòi nợ, bạn bè không dám ra tay giúp đỡ. Giang Thế Quân định thừa dịp này ép chết Từ gia đây mà."

Nghe cô trợ lý nói vậy, Viêm Lương nhếch miệng cười. Tất cả đều là lỗi của Giang Thế Quân sao? Trong lòng Viêm Lương có đáp án rõ ràng: cao thủ thật sự ẩn nấp trong bóng tối, làm mọi chuyện xấu xa nhưng không hề bị nguyên rủa.

Đêm nay lại mất ngủ.

Cố vấn tài chính của Từ gia gửi thông báo: đến sáng sớm hôm nay, Từ gia mắc nợ một phẩy năm tỷ đô la. Giống con số mà tin tức đã đưa. Đến chuyện cô bị tổn thất bao nhiêu, anh đều có thể tính toán...

Viêm Lương ngồi thẩn thờ trên giường một lúc. Sau đó cô với tay lấy điện thoại, nhắn tin. Cô viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, khó khăn lắm mới thành một câu: "Mẹ, nếu con nói, con muốn bán tất cả bất động sản đứng tên con để lấy tiền đối phó với Lê Bạc, liệu mẹ có...", nhưng cuối

cùng cô vẫn nhắm mắt, xóa tin nhắn.

Chỉ nhắm mắt vài giây, Viêm Lương đột nhiên mở mắt, cầm điện thoại. Động tác của cô vô cùng gấp gáp, như thể nếu cho mình thời gian suy nghĩ dù chỉ một giây, cô sẽ hối hận.

Viêm Lương bấm dãy số di động đã thuộc lòng.

Lúc này đã là ba giờ sáng, nhưng điện thoại mới đổ hai hồi chuông, đối phương đã bắt máy, tựa hồ anh đang đợi cuộc điện thoại của cô.

Viêm Lương đưa mắt về phía cô trợ lý đang ngủ say ở giường bên cạnh, nói: "Tưởng Úc Nam..." Trong phòng dường như chỉ có hơi thở tuyệt vọng của Viêm Lương. "Chúng ta gặp nhau đi!"

Đầy máy bên kia không một tiếng động, khi Viêm Lương tưởng anh sẽ từ chối cô thì cuối cùng anh cũng mở miệng.

Nhưng chỉ là những từ cứng nhắc: "Thời gian? Địa

điểm?”

“Nửa tiếng nữa...” Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi chữa lại: “Anh quyết định đi!”

Thái độ của cô rất nhún nhường, Tưởng Úc Nam thản nhiên tiếp nhận: “Nửa tiếng nữa, tại khách sạn số một của Minh Đình...”

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp. Không đợi cô có phản ứng, Tưởng Úc Nam nói tiếp: “Phòng 1619.”

Nghe đến đây, Viêm Lương cuối cùng cũng bùng tỉnh. Cô nhú mào nhưng Tưởng Úc Nam đã cúp máy, để mặc cô với tiếng “tút tut” đơn điệu trong điện thoại. Trong lòng cô nổi lên từng đợt sóng.

Viêm Lương lái xe chưa đầy hai mươi phút là tới khách sạn số một. Trước cửa phòng 1619, tay nắm cửa bằng đồng lấp lánh ánh sáng mờ mờ, hoa tươi bày ở hành lang vẫn còn đọng nước... Cảnh tượng này không còn xa lạ với cô.

Cô hít một hơi sâu, bấm chuông. Một lát sau, cửa tự mở ra từ bên trong. Đối với Viêm Lương, gương mặt và vẻ mặt người đàn ông xuất hiện ở khung cửa vô cùng xa lạ.

Anh làm động tác “mời vào”. Viêm Lương trầm mặc và cảnh giác theo anh đi vào phòng. Trên bàn có nửa chai Whisky, một thùng đá và một ly rượu chỉ còn một nửa.

Tưởng Úc Nam rót một ly nước, đưa cho Viêm Lương. Anh đã uống không ít rượu. Khi nhận ly nước, Viêm Lương ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ người anh.

Cử chỉ của anh rất khách khí nhưng lại trướng ra bộ mặt lạnh lùng.

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, không hỏi han, không mĩa mai, cũng không bộc lộ niềm vui của người chiến thắng. Anh chỉ ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh Viêm Lương, lặng lẽ uống rượu.

Viêm Lương cầm cốc nước, nhưng không uống nổi một hớp. Trong cuộc đo sức về tâm lý trầm mặc này, cuối cùng cô cũng chịu thua. Cô đặt mạnh cốc nước xuống bàn, nói: “Tôi chấp nhận để các anh gia nhập hội đồng

quản trị. Tại đại hội cổ đông tổ chức vào ngày kia, tôi sẽ bỏ phiếu tán thành. Nhưng vị trí chủ tịch hội đồng quản trị không thay đổi, vẫn thuộc về Từ gia chúng tôi.”

Tưởng Úc Nam cầm ly rượu, đang chuẩn bị ngửa cổ uống, nghe Viêm Lương nói vậy, anh liền dừng động tác. Cách miệng cốc thủy tinh trong suốt, Viêm Lương nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên, thành nụ cười khinh bạc.

Sau khi uống hết ly rượu, Tưởng Úc Nam nhướng mày nhìn cô. “Em dựa vào cái gì để ra điều kiện với tôi?”

“Dựa vào tình hình bây giờ tôi vẫn là cổ đông lớn nhất của Từ thị.”

“Ngày mai khi thị trường chứng khoán mở cửa, nếu cổ phiếu của Từ thị vẫn tiếp tục rớt giá, đồng cổ phần của em sẽ biến thành mớ giấy lộn, không đáng giá một xu.”

Một câu nói trúng chỗ hiểm khiến Viêm Lương á khẩu ngay tức thì. Trước mặt cô chỉ có hai con đường. Một là cô tiếp tục chống đỡ, nhưng đến cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, đăng ký phá sản, Từ thị sụp đổ, đem bán đấu giá, cuối cùng bị Lê Bạc mua lại.

Hai là cô bỏ cuộc ở thời điểm này, bán số cổ phiếu có trong tay với giá thấp để trả một phần nợ nần. Lệ Bạc sẽ mua lại số cổ phần đó với giá cực thấp, bỏ ra số tiền ít nhất đánh bại Từ gia, nhanh chóng trở thành cổ đông lớn nhất của Từ thị. Từ thị sau một loạt quyết sách thất bại, tỷ lệ tài sản cố định trên nợ vô cùng thảm hại, bị đá ra khỏi hội đồng quản trị một cách không thương tiếc.

Cả hai con đường đều là đường cùng. Lúc này, Viêm Lương chỉ có thể làm một việc: cầu xin người đàn ông trước mặt nương tay, cho Từ gia một con đường sống.

“Chi bằng em hãy nghe đề nghị của tôi?” Tưởng Úc Nam nhếch mép.

Thật ra cả hai đều biết rõ sự thật: ngoài nhận lời, Viêm Lương không còn con đường nào khác.

Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Em đừng ngăn cản Lệ Bạc thu mua Từ thị nữa. Trong tương lai, tôi có thể sắp xếp một chức vụ ở Lệ Bạc cho em. Chỉ cần em ngoan ngoãn làm Tưởng phu nhân, tôi có thể đảm bảo giữ nguyên các nhãn hiệu thuộc về Từ thị, không chuyển giao cho Lệ Bạc, cũng không bán cho các doanh nghiệp khác.”

Tướng Úc Nam từ tốn lắc lắc ly rượu trong tay, viên đá trong ly rượu chạm vào thành cốc phát ra tiếng kêu chói tai, hòa với giọng nói của anh: “Đề nghị của tôi thế nào?”

Nghĩ đến việc trước đây, Viêm Lương cảm thấy hài hước vô cùng. Lúc đó, cô tràn đầy tự tin là có thể đánh bại Lệ Bạc. Vậy mà cho tới bây giờ, cô chỉ có thể ngồi đây, suy nghĩ tới đề nghị nhục nhã này.

“Tôi cần thời gian suy nghĩ.” Viêm Lương cắn răng nói.

Viêm Lương nghi ngờ Tướng Úc Nam hình như sớm đoán ra câu trả lời của cô, bởi anh trả lời rất dứt khoát: “Được!”

Thời gian đồng nghĩa với cơ hội. Người đàn ông này chịu cho cô một tiếng đồng hồ, cô sẽ có thêm một tiếng tìm kiếm khả năng đột phá khác.

Tuy nhiên, Viêm Lương mới thả lỏng tinh thần vài giây, lại nghe Tướng Úc Nam nói tiếp: “Có điều, thời gian của em không nhiều.” Tướng Úc Nam nhìn đồng hồ đeo tay. “Đến lúc thị trường mở cửa còn chưa đầy năm tiếng nữa.”

Tưởng Úc Nam không hổ danh là người tinh tường. Câu nói nhẹ nhàng của anh lập tức bóp chết ý nghĩ kéo dài thời gian của Viêm Lương.

“Đến lúc đó vẫn không nhận được câu trả lời của em, tôi coi như em từ chối. Em nghe rõ chưa?” Giọng anh từ tốn, như một quân tử chỉ đường đi nước bước cho cô. Viêm Lương hận đến mức trong tay mình không có con dao, nếu có, cô sẽ lao tới, kết thúc mạng sống của người đàn ông này.

Lý trí là thứ đáng sợ nhất, cũng là thứ tốt nhất giúp Viêm Lương nhanh chóng xóa bỏ những suy nghĩ không thiết thực. Trước đó vì vội vàng đến đây, cô quên không đeo đồng hồ, bây giờ đành phải rút điện thoại di động xem giờ.

Lúc này, Viêm Lương mới phát hiện, điện thoại đã đổi thành chế độ im lặng của cô có sáu cuộc gọi nhỡ.

Người gọi đều là Châu Trình. Thấy Viêm Lương không nghe máy, Châu Trình chỉ còn cách nhắn tin thông báo: nhà phân phối Johnny Weir trước đó hợp tác với Từ thị đã móc nối giúp với một tập đoàn ở Bắc Mỹ, anh đang trên

đường ra sân bay.

Các đối tác, chủ nợ, ngân hàng, thậm chí cả các cổ đông đều trở mặt một cách vô tình khiến Viêm Lương nếm trải hết mùi vị thối đời đen bạc trong một ngày. Do đó tin tức Châu Trình vừa thông báo chẳng phải là cơ hội đột nhiên rơi xuống đầu cô hay sao?

Viêm Lương mừng thầm trong lòng nhưng cô mím môi để tránh bộc lộ tâm trạng trước mặt Tưởng Úc Nam. Cô đứng dậy ra về, không dám đối diện với người đàn ông có thể nhìn thấu mọi sự này. “Tôi sẽ cho người thảo hợp đồng trong năm tiếng đồng hồ. Chúng ta ký kết ở Từ thị.”

Nhưng khi Viêm Lương đi qua chiếc sofa đơn Tưởng Úc Nam đang ngồi, anh đột nhiên mở miệng: “Khoan đã!”

Viêm Lương lập tức dừng bước. Tay cô nắm chặt điện thoại.

Tưởng Úc Nam bỏ ly rượu xuống bàn, thông thả đứng dậy.

Anh nhất định phát hiện ra điều gì đó... Viêm Lương nghe trái tim mình đập thành thịch. Ngón tay đang siết chặt điện thoại của cô bất giác run rẩy. Vào thời khắc Tưởng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lương, toàn thân cô cứng đờ. Hơi rượu xộc vào mũi cô.

“Hình như em quên điều gì rồi?” Tưởng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lương, nói nhỏ.

Từng từ thốt ra từ miệng anh như mũi kim sắc nhọn, đâm vào sợi dây thần kinh đã tê liệt của Viêm Lương. Cô vội trả lời lấy lệ: “Gì cơ?”

Phản ứng khẩn trương của Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lý giải thành “biết rồi còn hỏi”. Anh không lập tức mở miệng, mà tiến hành trò chơi săn mồi, từng bước dụ cô rơi vào bẫy: “Em không nhớ à? Lúc em mới đến đây, tôi đã hỏi, em dựa vào cái gì để bàn điều kiện với tôi? Với tình cảnh của Từ gia hiện nay, tôi đưa ra điều kiện nhân từ như vậy, em định lấy gì trao đổi với tôi?”

Lời vừa dứt, Tưởng Úc Nam chậm rãi giữ hai bả vai Viêm Lương, xoay người cô đối diện với anh. Bốn mắt chạm nhau, Viêm Lương chỉ thấy mắt anh đã bị chất cồn bao phủ. “Căn phòng này, chắc em không xa lạ đúng không?”

Một lời ám chỉ rõ ràng, mùi rượu của người đàn ông xộc vào mũi Viêm Lương, lan tỏa trong cơ thể cô, kích thích bản năng phản kháng của cô. Một nửa đầu óc cô bây giờ muốn gọi điện thoại cho Châu Trình, nửa còn lại kêu gào cô ngăn cản sự đụng chạm của Tưởng Úc Nam. Nhưng lý trí vẫn vô cùng tàn khốc, ép Viêm Lương đứng im trong khi cô lặng lẽ bỏ điện thoại vào túi.

Viêm Lương không muốn đối diện nên cố tình nhắm nghiền hai mắt.

Hơi thở của Tưởng Úc Nam như có như không trên bờ môi Viêm Lương, như thể anh sẽ hôn cô ngay lập tức. Nhưng hơi thở quen thuộc đó cuối cùng rời khỏi môi cô, từ từ chuyển đến bên tai cô.

Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng cười nhạt của anh.

Cô vội mở mắt. Gương mặt người đàn ông sát gần. Anh cất giọng ôn hòa, ấm áp nhưng cũng rất tàn nhẫn: "Đừng hiểu nhầm, tôi không phải Lộ công tử của em, không cần em dùng sex để hối lộ."

Viêm Lương có thể đọc được sự lằng nhục không lời của Tưởng Úc Nam đối với cô qua ánh mắt anh. Sự phẫn nộ khiến Viêm Lương xé toang lớp mặt nạ nhu thuận trong giây lát. Cô lùi lại một bước, vung tay về phía Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam túm lấy cổ tay cô một cách chính xác, mỉm cười, nói: “Sao, dám làm không dám chịu à?”

Viêm Lương giật tay khỏi tay anh, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng. Tưởng Úc Nam vẫn thản nhiên như không, anh chẳng bận tâm đến chuyện này, rút trong túi ra một thứ, đưa đến trước mặt Viêm Lương.

Đó là một hộp nhung, chiếc hộp vuông vắn, đường nét mềm mại trông rất đáng yêu. Nhưng bên trong không biết ẩn chứa mưu mô như thế nào?

Viêm Lương ngậy người nhìn chiếc hộp, cho đến khi Tưởng Úc Nam mở ra.

Bên trong là chiếc nhẫn cưới tương đối quen thuộc với Viêm Lương. Đó là chiếc nhẫn buổi sáng sớm hôm đó Tưởng Úc Nam dẫn cô đi mua.

Trong mắt Viêm Lương, viên kim cương lấp lánh trở nên chói mắt vô cùng. Ngón tay cô cứng đờ đến mức không cảm nhận thấy độ lạnh khi Tưởng Úc Nam đeo nhẫn vào tay cô.

“Sau khi đại hội cổ đông kết thúc, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.” Tưởng Úc Nam nâng gương mặt hóa đá của cô. “Em nên biết, em không có quyền nói “không”.”

Anh hơi cúi người, đặt một nụ hôn không có độ ấm lên môi cô, kết thúc màn lãng mạn y như thật này.

Viêm Lương thất thểu rời khỏi khách sạn.

Bấy giờ đã là lúc sáng tinh mơ nhưng mây mù vẫn che kín bầu trời, không để một tia sáng lọt qua. Đèn đường vẫn bật sáng, khách sạn Minh Đình ở sau lưng Viêm Lương sáng rực rỡ nhưng vẫn khiến cô cảm thấy con đường phía trước mờ mịt.

Viêm Lương dừng bước, giơ tay sờ lên mặt nhẫn kim cương. Nó vừa cứng vừa lạnh, không cho cô cơ hội từ chối.

Cuối cùng Viêm Lương cũng nhớ ra cô có thể làm gì để cứu bản thân. Cô vội vàng rút điện thoại, gọi cho Châu Trình. Đối phương tắt máy. Có lẽ anh đã lên máy bay. Viêm Lương xem thời gian, tính toán lộ trình từ thành phố tới sân bay. Cô lắc đầu, bấm số điện thoại khác của Châu Trình, nhưng chưa kịp nhập hết dãy số, đột nhiên có người gọi điện đến. Màn hình hiển thị số di động của chú Châu. Viêm Lương không nghĩ ngợi, lập tức bắt máy.

“Viêm Lương!” Sau câu nói ngắn ngủi là hơi thở hoảng loạn và gấp gáp.

Đầu óc Viêm Lương đang căng lên như dây đàn, cô liền nín thở. “Chú Châu, chú sao thế?”

“Châu Trình... bị cấm xuất cảnh rồi.”

“Chú nói gì cơ?”

“Chú lái xe đưa Châu Trình ra sân bay... Nhưng nó vừa đến sân bay không bao lâu liền bị cảnh sát giữ lại... Bọn họ nói... nói có người tố giác Châu Trình dính dáng đến hoạt động phạm tội thương mại...”

Là ai, ai giáng cho một một đòn tàn nhẫn như vậy ở thời khắc xuất hiện tia hy vọng cuối cùng?

Bên tai Viêm Lương vẫn vang lên tiếng than vãn đứt đoạn của bậc trưởng bối. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô quay đầu ngược nhìn khách sạn Minh Đình ở sau lưng.

Ở một tầng nào đó, một ô cửa sổ nào đó, có người đang thưởng thức sự ngoắc ngoải của loài giun dế ở bên dưới?

Viêm Lương vội đến Cục Cảnh sát, cô nhìn thấy chú Châu sốt ruột đi đi lại lại trên hành lang. Lương chú hơi khom còn ánh mắt không rời khỏi cánh cửa phòng thẩm vấn đang đóng kín. Bộ dạng của chú khiến Viêm Lương cảm thấy xót xa.

Nghe thấy tiếng bước chân của Viêm Lương, chú Châu liền quay đầu, tựa như tìm thấy chỗ để bầu vút trong lúc nguy nan, ánh mắt chú nhìn Viêm Lương lóe lên một tia hy vọng. Viêm Lương bị chú chiếu tướng đến mức muốn độn thổ cho xong. Cô thì có thể giúp gì? Châu Trình rơi vào tình cảnh này đều là do cô và Từ Tử Thanh...

Viêm Lương khó nhọc che giấu mọi tâm tình, tiến về phía trước, đỡ chú Châu ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Thời gian từ từ trôi qua, hành lang vô cùng tĩnh mịch. Viêm Lương không dưới một lần nói với chú Châu: "Hay là chú về nghỉ đi, cháu ở đây đợi anh ấy được rồi." Chú Châu xua tay, ra hiệu từ chối.

Trong thời gian cùng chú Châu chờ đợi, Viêm Lương vẫn không được nghỉ ngơi. Về vụ của Johnny Weir, cô đành phải cử người khác đi đàm phán. Nhưng ngoài cô và Châu Trình, công ty không có người nào nắm rõ tình hình nên không mấy khả quan. Châu Trình bị đưa về cục thẩm tra suốt đêm, đến giờ vẫn chưa ra khỏi phòng thẩm vấn. Bên ngoài, trời đã sáng. Viêm Lương nhìn đồng hồ trên máy di động, đã hơn bảy giờ sáng. Người cô cử đi vẫn đang trên máy bay đi New York, trong khi hơn hai tiếng đồng hồ nữa là đến giờ mở cửa thị trường chứng khoán.

Chú Châu ngồi bên cạnh, có lẽ do thức đêm hoặc quá lo lắng, đôi mắt chú vẫn tia máu. Viêm Lương thật sự lo lắng. "Chú cả đêm không về, cô ở nhà không rõ tình hình, chắc sẽ rất lo lắng. Cháu sẽ gọi người đưa chú về."

Bất chấp sự từ chối của chú Châu, Viêm Lương bấm điện thoại gọi tài xế đến Cục Cảnh sát đón người.

Tài xế nhanh chóng đến nơi, chú Châu do dự một lát rồi cũng quyết định ra về. Sức khỏe của mẹ Châu Trình không tốt, tâm trạng xúc động dễ phát bệnh. Chuyện xảy ra hồi đêm, chú Châu không cho vợ biết. Hôm nay quay về nhà, chỉ e là không thể che giấu.

Trước khi đi, chú còn không quên dặn Viêm Lương: "Có thông tin gì, nhớ gọi điện ngay cho chú!"

Gần tám giờ sáng, cuối cùng cảnh sát cũng thả người. Viêm Lương đang gọi điện thoại, nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô lập tức cúp máy, đi tới đón, nhưng người ra không phải Châu Trình.

Viêm Lương kinh ngạc, vô thức dừng bước. Ở phía trước, một cảnh sát từ trong phòng đi ra nói với Từ Tử Thanh: "Từ tiểu thư, chúng tôi sẽ mời cô đến hợp tác điều tra bất cứ lúc nào!"

Từ Tử Thanh có vẻ mất kiên nhẫn. Cô ta định nói điều gì đó, ánh mắt vô tình chạm phải Viêm Lương.

Từ Tử Thanh ngáy ra một lúc rồi vội đưa mắt đi chỗ khác. Người cảnh sát quay vào phòng, bên ngoài cửa chỉ còn lại hai người phụ nữ. Trước ánh mắt lạnh lùng của Viêm Lương, Từ Tử Thanh nở nụ cười miễn cưỡng. “Viêm Lương... lâu rồi không gặp.”

Viêm Lương bất giác “hừ” một tiếng. “Chẳng phải chị đưa mẹ chị ra nước ngoài chữa bệnh hay sao?”

Vẻ mặt Từ Tử Thanh gần như rúm ró. Cuối cùng, cô ta tránh ánh mắt của Viêm Lương, quay sang cửa phòng thăm vẫn đóng kín, đánh trống lảng: “Châu Trình chắc cũng sắp được thả ra...”

Viêm Lương im lặng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt lạnh lùng và khinh miệt của Viêm Lương không rời khỏi Từ Tử Thanh. Ánh mắt đó như con dao sắc nhọn bóc đi lớp mặt nạ áy náy của cô ta. Từ Tử Thanh cất giọng ầm ức: “Kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện là Giang Thế Quân. Ông ta đã lừa tôi. Nếu tôi tiếp tục đối đầu với ông ta, tôi cũng chẳng thể cứu Từ thị, còn khiến mình chết thảm hơn. Người không vì mình thì trời tru đất diệt. Cô không thể trách tôi!”

Người không vì mình thì trời tru đất diệt... một lý do không dễ phản bác chút nào!

Nếu cô ta có chút hối hận, cô ta không còn là Từ Tử Thanh, nói chuyện với loại người này chỉ tốn nước bọt. Việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là tranh thủ giúp Châu Trình lần cuối cùng. “Từ Tử Thanh, tôi chỉ nói một câu thôi! Châu Trình đã vì chị mà làm nhiều chuyện như vậy, nếu lần này chị dám để anh ấy gánh tội thay chị, tôi sẽ không bỏ qua cho chị đâu!”

Dù cảm hận đến mấy cũng không thắng nổi sự bất lực của ngày hôm nay. Lời uy hiếp của Viêm Lương lộ rõ vẻ yếu ớt. Từ Tử Thanh hiển nhiên cố ý né tránh đề tài này. Cô ta không nhắc một từ về Châu Trình, ngược lại khuyên nhủ Viêm Lương: “Tôi định cả đời này không quay về đây, nhưng người đại diện ở trong nước đột nhiên báo cho tôi biết, việc xử lý bất động sản đứng tên tôi xảy ra vấn đề, tôi buộc phải lén lút về nước. Kết quả tôi vừa đặt chân đến khách sạn liền bị cảnh sát gõ cửa. Chắc chắn là do Giang Thế Quân bày trò. Ông ta vô cùng tàn nhẫn và tuyệt tình. Viêm Lương, chắc chắn cô đâu không lại ông ta. Nhân cơ hội còn chưa đến bước đường cùng, cô mau rút lui đi!”

Từ Tử Thanh chuyển đề tài cứng nhắc như vậy, Viêm

Lương cảm thấy cô đã hiểu rõ thái độ của Từ Tử Thanh về vấn đề của Châu Trình...

Viêm Lương không buồn mở miệng. Dù sao bây giờ cô cũng trắng tay, còn điều gì có thể khiến cô sợ hãi? Nhưng câu nói vô tình của Từ Tử Thanh đánh trúng chỗ hiểm của cô: "Tên Tưởng Úc Nam đó, Viêm Lương, tôi khuyên cô một câu, nếu có thể thì cô mau ly hôn đi. Trừ khi cô định sống chết với bọn họ đến cùng, bằng không cô không thể nào thắng cuộc. Nếu tôi là cô, dù phá sản tôi cũng không muốn nửa đời sau, đêm đêm phải chung chăn gối với kẻ thù, phải tính kế để đối phương sống không bằng chết."

Vết thương trong lòng Viêm Lương bị Từ Tử Thanh vô tình xé toạc.

Đêm đêm chung chăn gối với kẻ thù, đầu óc tính kế để đối phương sống không bằng chết... Cuộc sống như vậy, sẽ khổ sở đến mức nào?

Nhưng cô đã bị anh hủy hoại tất cả. Cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh, nhìn anh sống thành thoi sung sướng?

Cô không cam lòng...

“Giang Thế Quân bỏ nửa cuộc đời để chuẩn bị kế hoạch trả thù, Tưởng Úc Nam từ nhỏ sống trong thù hận. Tôi không rõ họ khổ sở đến mức nào. Nhưng tôi biết bọn họ đã thành công. Rất... thành... công.” Viêm Lương nghiêng răng ken két khi nhắc đến từ “thành công”. Cuối cùng, cô cười nhạt. “Sao tôi lại không làm được?”

Đến lúc Châu Trình được thả về, Từ Tử Thanh đã bỏ đi mất. Khi rời khỏi phòng thẩm vấn, thấy Viêm Lương ngồi một mình trên ghế ở bờ tường đối diện mình, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt Châu Trình tắt hẳn...

Anh tưởng Từ Tử Thanh đợi anh? Viêm Lương thầm nghĩ, nhưng cô không nói ra câu nói gây tổn thương đó, chỉ cất giọng lãnh đạm: “Đi thôi!”

Bây giờ đã hơn chín giờ sáng, Viêm Lương cùng Châu Trình rời khỏi Cục Cảnh sát. Cô đứng dưới bậc thang, ngẩng đầu ngắm mây đen trên bầu trời.

Mùa đông năm nay là mùa đông dài nhất ở thành phố này.

Điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Cô nhìn số điện thoại trên màn hình, bấm phím nghe. Tâm trạng của cô không một chút xao động, bình tĩnh vô cùng.

Giọng nói của đối phương cũng không hề gợn sóng.
“Đã hết thời gian rồi.”

“...”

“Câu trả lời của em?”

Viêm Lương không cần có bất cứ động thái nào, chỉ trong một ngày, tin tức về đám cưới của cô đã lan truyền khắp thành phố.

Từ Tấn Phu qua đời chưa đến ba tháng, cô con gái đã định tổ chức đám cưới hoành tráng. Hơn nữa, còn tiết lộ tin tức cho giới truyền thông. Điều này khiến mọi người dự đoán, liệu đây có là đám cưới thế kỷ?

Cuộc hôn nhân như vậy, không gây xôn xao dư luận

cũng khó. Rất nhiều người ở phía sau cười nhạo Viêm Lương, hành động của cô là hành động của kẻ điên rồ. Như một câu nói cũ, xương cốt của bố cô vẫn chưa lạnh...

Dù biết không thể xoay chuyển tình thế, dì Lương vẫn không kìm được, khuyên nhủ Viêm Lương: “Nhị tiểu thư, cô hãy hủy bỏ hôn ước đi! Tên khốn đó không đáng để cô lấy!”

“Lấy chứ! Tại sao cháu không lấy? Anh ta dùng thủ đoạn để tiện cướp mất sản nghiệp của cháu, cháu sắp trở thành Tướng phu nhân, tài sản của anh ta chẳng phải là của cháu sao?” Viêm Lương ngẩn ngơ nói, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười.

“Lấy hôn nhân của mình ra làm lá bài, liệu có đáng không? Viêm Lương, cô đừng hy sinh hạnh phúc riêng vì gia đình.”

Trước đó, Từ Tử Thanh từng nói với Viêm Lương câu tương tự. Đối diện với dì Lương, người chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn, Viêm Lương chỉ mỉm cười, không lên tiếng.

Nơi đáy mắt thoáng vẻ căm hờn, nụ cười của Viêm Lương rạng rỡ đến mức viền mắt đỏ hoe.

Một buổi sáng thời tiết thay đổi thất thường. Đại hội cổ đông vốn bắt đầu từ lúc mười giờ bị hoãn không lý do.

Giang Thế Quân, người đang chờ đón thẳng lợi tại phòng hội nghị tòa nhà Từ thị lúc này đang nổi trận lôi đình ở văn phòng của Lê Bạc.

Trong tay Giang Thế Quân là tập hợp đồng Tưởng Úc Nam vừa mang đến.

Giang Thế Quân cố gắng kìm nén tâm trạng khó tin, xem bản hợp đồng. Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn không kìm được, ném mạnh tập hợp đồng xuống bàn. Tập hợp đồng rơi xuống, ông ta run run chỉ tay vào chữ ký và con dấu của Tưởng Úc Nam và Viêm Lương ở trang cuối cùng: "Tại sao cháu lại ký tên vào bản hợp đồng này?"

Sự việc hoang đường đến mức buồn cười nhưng Giang Thế Quân không cười nổi. "Thảo nào hôm qua cháu đột nhiên dừng sự tấn công trên thị trường chứng khoán, giới truyền thông bỗng loan tin đồn kết hôn. Lúc đó chú nên nghĩ tới điều này... nghĩ tới điều này mới phải."

Tưởng Úc Nam ngồi một bên bàn làm việc. Anh vẫn khoanh tay trước ngực, hơi ngả người vào thành ghế, không hề phản ứng trước cơn giận dữ của Giang Thế Quân. Sau đó, anh nhướn mắt nhìn ông ta. “Cháu đến đây là để thông báo với chú về bản hợp đồng, chỉ có vậy thôi!”

Tưởng Úc Nam hiển nhiên cho rằng mình không cần giải thích với Giang Thế Quân.

Giang Thế Quân lắc đầu: “Kế hoạch ban đầu của chúng ta không phải như vậy!”

Tưởng Úc Nam nhếch mép thay câu trả lời.

Giang Thế Quân cũng có lúc lâm vào tình cảnh bất lực. Ngoài việc tận tình khuyên bảo, ông ta chẳng còn cách nào khác: “Trước kia chú tung tin giả, mục đích là khiến con bé đó tưởng chú sẽ chuyển mục tiêu sang các cổ đông vừa và nhỏ, để nó mất khoản tiền lớn chạy theo mục tiêu giả này, đồng thời làm suy yếu sức cạnh tranh của nó trong việc mua bán cổ phiếu, cũng tránh để nó gây trở ngại đến quá trình mua chuộc cổ đông lớn của chúng ta. Chú đã chắc chắn có thể liên kết cổ đông lớn để hất nó ra khỏi hội đồng quản trị. Bây giờ thì hay rồi, cháu và nó ký hợp đồng kiểu gì thế này? Đến những nhân

vật cốt cán trong hội đồng quản trị, những người con bé đó gọi là chú, là bác cũng đã về phe chú. Hôm nay, sau khi đại hội cổ đông kết thúc, Từ gia của nó coi như xong. Cháu làm vậy, chẳng phải tha cho nó hay sao?”

“Đó là kế hoạch của chú.” Giọng nói của Tưởng Úc Nam rất thoải mái, thể hiện thái độ không muốn tiếp tục đề tài này. Anh đứng dậy, theo thói quen chỉnh lại cổ áo com lê, sau đó ngẩng đầu, nở nụ cười mơ hồ. “Kể từ ngày hôm nay, tiến hành theo kế hoạch của cháu.” Nói xong, anh liền bỏ đi.

“Thế này mà gọi là kế hoạch ư? Cháu muốn dùng hợp đồng để đổi lấy cuộc hôn nhân mỹ mãn? Úc Nam, ban đầu chú giao quyền quyết định cho cháu, không phải để cháu làm ăn bừa bãi.”

Tưởng Úc Nam hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời nói của ông ta, anh không dừng bước. Giang Thế Quân đứng đó, nhìn theo bóng lưng anh. Ông ta đột nhiên hiểu ra vấn đề. “Cháu làm như vậy là vì trách chú cho cháu biết chuyện xấu xa giữa con bé đó và Lộ Chinh?”

Tưởng Úc Nam dừng bước.

Sự do dự của anh khiến Giang Thế Quân bắt được một tia hy vọng: “Hay là cháu cho rằng, cháu bố thí một chút nhân từ cuối cùng với con bé đó thì có thể cứu vãn điều gì? Tuy những chuyện xảy ra sau này chú lợi dụng Từ Tử Thanh tung tin giả, cháu đều không hay biết, nó không thể trách cháu, nhưng cháu đừng quên... người đứng đằng sau thao túng thị trường chứng khoán trong thời gian qua chính là cháu. Cháu tưởng cháu chỉ ép con bé giơ cờ trắng đầu hàng mà không ép nó chết, nó sẽ cảm kích hay sao?”

Tưởng Úc Nam vẫn quay lưng về phía Giang Thế Quân. Sống lưng thẳng của anh không bộc lộ bất cứ tâm tình nào. Chỉ có hai bàn tay buông thõng bên hông đang cuộn chặt lại.

Giang Thế Quân tung một đòn cuối cùng vào biểu hiện bình tĩnh của người đàn ông trẻ tuổi nhưng tâm tư sâu

sắc trước mặt: “Xem ra cháu không hiểu, một khi phụ nữ tàn nhẫn thì đáng sợ đến mức nào. Chỉ cần cháu yêu họ, họ đều có thể nghĩ ra cách hành hạ cháu.”

Yêu...

Một ngọn cỏ cuối cùng chổng lên, khiến cả thành trì sụp đổ trong nháy mắt. Vào giây phút đó, Tưởng Úc Nam nghe thấy tiếng lòng mình tan vỡ. Nhưng lời nói thốt ra từ miệng anh vẫn lạnh lùng và thản nhiên, như trần thuật một sự thật dù dối mình lừa người thế nào cuối cùng cũng bại lộ: “Về chuyện của cô ấy và Lộ Chính, cháu không trách chú, ngược lại cháu phải cảm ơn chú. Chú lại một lần nữa nhắc nhở cháu, loại người như cháu...” Tưởng Úc Nam dường như cười khế, ánh mắt di chuyển, dập tắt hy vọng cuối cùng của Giang Thế Quân: “... không xứng đáng có tình yêu.”

Tòa nhà Từ thị.

Do sự vắng mặt của Viêm Lương và Giang Thế Quân, đến tận mười một giờ đại hội cổ đông vẫn chưa thể bắt đầu. Đại hội cổ đông bị hủy bỏ hay chỉ tạm thời hoãn lại, chẳng ai có câu trả lời chính xác.

Các cổ đông mỗi người mang một tâm tư, nhưng không ai không nhìn đồng hồ và thì thầm bàn tán.

Có người không kìm được, nói lớn tiếng: “Rốt cuộc lúc nào mới bắt đầu...”

Cổ đông chưa kịp dứt lời, cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra.

Trợ lý của Giang Thế Quân mở cửa phòng hội nghị. Người đi vào đầu tiên là Giang Thế Quân, sắc mặt không mấy vui vẻ. Hai người là thành viên hội đồng quản trị ngồi ở phía đối diện nhìn nhau rồi cùng đưa mắt về phía Giang Thế Quân.

Ánh mắt đầy thâm ý của hai bên bị Viêm Lương vừa đi vào cửa bắt gặp. Giây phút đó, lòng Viêm Lương chùng xuống. Bởi vì một trong hai cổ đông là chú Trần, người có quan hệ rất tốt với bà Viêm.

Quả nhiên sự đời đúng như câu châm ngôn: không có bạn bè mãi mãi, cũng không có kẻ địch mãi mãi, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn...

Hai đối thủ lớn nhất cùng xuất hiện, cả hội trường im lặng trong giây lát. Giang Thế Quân đứng ở vị trí chủ tịch, đảo mắt qua hội trường với tư thế kẻ bề trên. Sau đó ông ta ngoảnh đầu, làm động tác “mời” Viêm Lương: “Cô nói đi!”

Phong cách lịch thiệp nhưng chứa đựng sự tàn nhẫn và thâm độc biết bao! Giang Thế Quân giao quyền phát ngôn của Viêm Lương chính là muốn cô tự xé bỏ sự tôn nghiêm của Từ gia trước mặt mọi người.

Viêm Lương nhìn mọi người, Giang Thế Quân lùi lại một bước, nhường vị trí cho cô. Lúc này, cô như người cầm quyền chịu nổi nhục mất nước, chân tay lạnh toát.

“Tôi xin đại diện người cha quá cố Từ Tấn Phu và chủ tịch hội đồng quản trị lâm thời Viêm Nhụy Vân, tức mẹ tôi, tuyên bố... kể từ ngày hôm nay trở đi, Từ gia từ bỏ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, đồng thời tiến cử... Giang Thế Quân...” Viêm Lương hít một hơi sâu, nhắm mắt, kìm nén chút mâu thuẫn cuối cùng. “Đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị nhiệm kỳ tiếp theo.”

Cả hội trường xôn xao.

“Cô ta còn có thời gian mà đi thử áo cưới? Công ty đã bị cô ta hai tay dâng cho người khác...”

“Cô ta đi thăm mộ ông già Từ gia à? Gia phong bị cô ta hủy rồi. Đổi lại là tôi, cả đời này tôi không còn mặt mũi dâng hương hoa cho bố ấy chứ...”

“Chị gái cô hại Châu Trình nhà chúng tôi sắp bị ngồi tù, cô còn mặt mũi đến đây đưa thiệp mời?”

Vào một buổi sáng cuối mùa đông, người phụ nữ đang trở thành trung tâm bàn tán của dư luận cùng chồng mình tiến hành chụp ảnh cưới tại một khu nghỉ mát ở ngoại ô thành phố.

Tướng Úc Nam trước đó đã thông báo với lãnh đạo khu nghỉ mát nên cả khu vực đều có bảo vệ canh gác, tránh sự quấy nhiễu của đám phóng viên.

Viêm Lương không xa lạ với khu nghỉ mát này. Cách đây không xa là sân golf hàng đầu của thành phố, trực thuộc tập đoàn Minh Đình.

Sau khi chụp xong hai bộ ảnh, Viêm Lương về phòng, thay váy cưới có đuôi dài tới hai mét. Hôm nay, cô diện bốn bộ váy cưới, kiểu dáng khác nhau. Những bộ váy cưới này đều được đặt may ở nước ngoài, mới được chuyển về nước để chuẩn bị cho buổi chụp hình. Sau khi thay xong, Viêm Lương ngắm mình trong gương, không có bất cứ cảm tưởng nào. Trong khi đó, trợ lý ở bên cạnh hết lời khen ngợi: “Đúng là bộ sau đẹp hơn bộ trước!”

Nhóm chụp ảnh và địa điểm đều do thư ký Lý toàn quyền phụ trách. Lúc nhân viên trang điểm lại cho Viêm Lương, thư ký Lý gõ cửa, đi vào. “Tướng phu nhân, sắp đến giờ trưa rồi, cô có muốn ăn chút gì trước không?”

Viêm Lương coi như không nghe thấy, trang điểm xong liền đứng dậy, nhắc váy đi ra ngoài. Lúc đi qua cửa, cô lướt qua vai thư ký Lý, chẳng hề để ý đến đối phương. Thư ký Lý một mình đứng đó, ngượng ngập ho khan một tiếng.

Viêm Lương đi hai bước liền nhìn thấy Tướng Úc Nam ngồi trên chiếc ghế dài kiểu châu Âu ở phía đối diện.

Anh đã thay bộ lễ phục chú rể tương ứng, xem ra đang đợi Viêm Lương. Cô dừng bước, hai nhân viên đi sau giúp cô nâng gấu váy, chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi. Ai ngờ Viêm

Lương chỉ dừng một giây rồi sải bước dài rời khỏi đó.

“Bữa trưa sắp mang đến rồi. Em hãy ăn chút rồi chụp tiếp!” Tưởng Úc Nam đột ngột lên tiếng.

Lúc này, Viêm Lương đi ngang qua anh. Cô chỉ hơi dừng bước, ném ánh mắt khinh miệt về phía anh rồi bỏ đi.

Thợ chụp ảnh không theo kịp bước chân của cô, quay sang nói với Tưởng Úc Nam: “Tưởng tiên sinh cứ ăn trước đi, tôi đi chụp ảnh ngoại cảnh một mình phu nhân trước!”

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, thợ chụp ảnh nghĩ anh đã ngầm đồng ý, lập tức rảo bước nhanh. Tưởng Úc Nam đột nhiên gọi lại: “Khoan đã!”

Thợ chụp ảnh quay đầu. Tưởng Úc Nam đứng dậy, đi về phía anh ta. “Bên ngoài tương đối lạnh, khi nào không chụp hình, anh hãy khoác cho cô ấy!”

Nói xong, Tưởng Úc Nam đưa cho anh ta áo khoác com lê. “Anh hãy nói đây là áo của nhân viên, phiền anh!”

Thợ chụp ảnh gật đầu. Lúc nhận áo khoác, anh ta không thể kìm nén ý nghĩ: Đúng là một cặp vợ chồng kỳ quái...

Ngọn gió đông rét cắt da cắt thịt.

Viêm Lương mặc bộ váy cưới hở ngực, gấu váy tung bay, trông giống một lá cờ điêu tàn.

Trước khi chụp hình, nhân viên bận rộn đi đi lại lại chuẩn bị, Viêm Lương đứng một bên xoa bờ vai lạnh giá, phóng tầm mắt ra xa. Thảm cỏ xanh mướt như đang giữa mùa hạ, chỉ có người ở trong hoàn cảnh đó mới cảm nhận được cái rét tê tái.

Đúng lúc này, một chiếc áo khoác ấm áp khoác lên vai Viêm Lương. Cô giật mình so vai, vừa quay đầu liền sững sờ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Viêm Lương, Lộ Chinh ngập ngừng: "Tôi... nghe nói hôm nay cô đến đây chụp ảnh cưới. Đúng lúc tôi chơi golf ở sân bên cạnh nên..."

Tựa hồ không thể nói tiếp, cuối cùng Lộ Chính thở dài. “Thôi, tôi cũng chẳng biết nói gì, chỉ là... đang ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào...”

Nói xong, anh lấy một chiếc hộp đóng gói rất đẹp từ tay người trợ lý ở bên cạnh đưa cho Viêm Lương. Cất giọng dịu dàng: “Tân hôn vui vẻ!”

Tân hôn vui vẻ...

Bốn từ này buồn cười biết bao. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt đầy vẻ thương xót khiến Viêm Lương đau buốt tim gan.

Chuẩn bị cả quàn cưới, vậy mà anh còn nói anh chỉ tình cờ đi ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào.

Hai tay Viêm Lương nắm chặt gấu áo khoác, nhìn người đàn ông chỉ mặc chiếc sơ mi mỏng ở trước mặt. Cơ mặt cứng đờ, mãi cô mới nhếch miệng thành một nụ cười.

Nhưng ai biết trong lòng cô, máu đang nhỏ từng giọt.

Ngắm nụ cười của Viêm Lương, Lộ Chinh đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, cô có đồng xu một đồng không?”

Viêm Lương ngẩn người.

Thợ chụp hình cầm chiếc áo khoác của Tưởng Úc Nam đi tới, thấy Viêm Lương ngây ra ở đó liền hỏi: “Anh cần đồng xu làm gì?”

Không đợi Viêm Lương trả lời, thợ chụp hình nhanh chóng bảo trợ lý đi lấy một đồng xu cho Viêm Lương. Viêm Lương còn chưa định thần, Lộ Chinh đã lấy đồng xu từ tay cô.

Anh giờ giờ đồng xu, mỉm cười với cô.

Viêm Lương vẫn không mở miệng, cho đến khi Lộ Chinh cất giọng vui vẻ: “Tôi đại diện tập đoàn Minh Đình chính thức thông báo cho cô biết, kể từ hôm nay, công ty chúng tôi sẽ xóa bỏ món nợ một tỷ của cô.”

Gió thổi tan nụ cười của ai?

May mà ngọn gió mùa đông không ngừng thổi tới mới có thể che giấu sự run rẩy trong giọng nói của Viêm Lương: “Hội đồng quản trị của Minh Đình sao có thể đồng ý...”

Nói đến đây, gương mặt cô đột nhiên cứng đờ, vẻ cảm động biến mất trong giây lát, thay vào đó là sự lạnh lùng và cảnh giác. Lộ Chính cũng phát hiện ra điều bất thường, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Viêm Lương.

Tướng Úc Nam đang tao nhã tiến lại gần.

Khác với tư thế ung dung, tao nhã, ánh mắt của anh lạnh lẽo vô cùng. Cho dù anh đi đến trước mặt Lộ Chính, lịch sự chào hỏi: “Lộ Tổng, trùng hợp thật đấy, ở đây cũng có thể gặp anh”, nhưng Lộ Chính không hề cảm nhận thấy một chút thân thiện.

Viêm Lương diện bộ váy cưới lộng lẫy, còn Tướng Úc Nam mặc lễ phục nghiêm chỉnh, điều này nhắc nhở Lộ Chính về mối quan hệ của hai người. Cho dù không thoải mái nhưng đến nước này cũng bị hiện thực thuyết phục, Lộ Chính nở nụ cười ôn hòa, nói với Tướng Úc Nam: “Tôi và Tướng phu nhân là chỗ bạn bè thân quen. Hôm nay lại

có việc ở gần đây nên tiện đường đến xem thế nào!”

“Vậy à?” Tướng Úc Nam nhướng mày, quay sang Viêm Lương, ánh mắt anh có ý cảnh cáo rõ ràng.

Lộ Chinh cũng không có ý ở lại lâu hơn. Anh nhìn đồng hồ, chào tạm biệt: “Tôi còn có công chuyện, không làm phiền hai vị...” Nói đến đây, anh không thể kiềm chế, lại đưa mắt về phía người phụ nữ im lặng từ đầu đến cuối, như muốn nói với cô: “Tạm biệt!”

Lộ Chinh cuối cùng cũng không có cơ hội nói ra hai từ này. Bởi vì Tướng Úc Nam đã tiếp lời bằng giọng khách sáo: “Tạm biệt!”

Lộ Chinh không thể nhìn Viêm Lương được nữa, quay sang Tướng Úc Nam gật đầu: “Tạm biệt!”

Viêm Lương vẫn còn khoác áo com lê của Lộ Chinh. Nhưng cô chỉ có thể túm chặt vạt áo, dõi theo bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông mỗi lúc một xa mà không thể thốt ra câu: “Xin dừng bước!”

Lộ Chinh rời đi, mang theo “niết bàn” cuối cùng trong lòng Viêm Lương. Tương lai cô có trở nên tàn nhẫn hay bất chấp thủ đoạn đến mức nào, nhưng ít nhất trong mắt người đàn ông vừa khuất dạng, cô cũng từng có một thời tốt đẹp.

Sau khi họ chụp xong bộ ảnh cưới, mặt trời đã xuống núi. Ngày mùa đông trời tối rất nhanh, Viêm Lương ngồi trong phòng nghỉ tẩy trang, thay quần áo. Đám nhân viên bận rộn thu dọn đồ đạc ở xung quanh.

Căn phòng vốn rất ồn ào, nhưng không hiểu tại sao, mọi tiếng động đều cùng lúc dừng lại trong giây lát. Viêm Lương đang bận tẩy trang nên không để ý. Sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi, đám nhân viên lần lượt bỏ hết công việc, rời khỏi căn phòng. Viêm Lương không thể mở mắt xem là chuyện gì, cho đến khi bên tai vang lên tiếng bước chân trầm ồm, không nhanh không chậm của người nào đó.

Trong đầu Viêm Lương chỉ có từ “chán ghét”. Cô giả vờ không nghe thấy, ngồi yên lặng trước bàn trang điểm, tiếp tục công việc tẩy trang.

Tướng Úc Nam lặng lẽ ra hiệu đám nhân viên rời đi, như thể chỉ có thời khắc không bị làm phiền, anh mới có

dũng khí đi đến bên Viêm Lương. Trong gương phản chiếu hình bóng Tưởng Úc Nam đứng sau lưng cô, nhưng Viêm Lương vẫn không có phản ứng.

Tưởng Úc Nam cúi đầu nhìn thấy khóa váy áo mới kéo một nửa, anh lặng lẽ giúp cô kéo lên. Hai tay anh đặt lên hai vai Viêm Lương.

Động tác của anh tự nhiên, hất cằm về phía hộp quà Viêm Lương đặt trên bàn hóa trang. "Sao không mở ra xem?"

Viêm Lương hất tay Tưởng Úc Nam khỏi vai cô, bỏ ngoài tai câu nói của anh, cũng chẳng động đến hộp quà. Trước thái độ thờ ơ của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam cầm hộp quà, giúp Viêm Lương mở ra.

Bên trong hộp quà là một đôi giày cao gót.

Món quà của Lộ Chinh.

Viêm Lương vốn định mau chóng tẩy trang rồi bỏ đi, không muốn ở cùng Tưởng Úc Nam dù chỉ một giây,

nhưng khi khoe mắt liếc thấy đôi giày, cô lập tức dừng động tác. Viêm Lương ngẩn người nửa giây, lập tức đứng dậy, gần như giằng lấy đôi giày từ tay Tưởng Úc Nam.

Sao Viêm Lương có thể không nhận ra đôi giày này? Đến tên tiếng Anh Elaine của nhà thiết kế độc lập khắc dưới đế giày, từng đường nét chữ cái đều vô cùng quen thuộc với cô.

Ánh mắt phức tạp của Tưởng Úc Nam dừng lại ở tên tiếng Anh đó. Viêm Lương vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc tốt độ, chợt nghe tiếng anh cười khẽ: "Hóa ra hai người quen nhau từ lúc ở New York."

Nghe tiếng cười giễu cợt của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mới ngẩng đầu, liền bắt gặp gương mặt vô cùng lạnh lẽo của anh. Những câu nói của anh mới khiến cô càng kinh ngạc hơn: "Ý anh là gì?"

New York...

Thời gian cô du học ở đó, cô chưa từng gặp hay có bất cứ mối quan hệ nào với hai người đàn ông này.

New York...

Bây giờ nhớ lại, Viêm Lương cảm thấy thật may mắn vì không có hình ảnh Tưởng Úc Nam trong quá khứ của cô.

Tưởng Úc Nam đã lấy lại vẻ bình tĩnh, dường như câu nói vừa rồi chỉ là buột miệng. Anh nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: "Tôi tưởng cả đời này em không chịu nói chuyện với tôi."

Viêm Lương cẩn thận bỏ đôi giày vào hộp, cúi thấp người trước gương, tẩy vết son môi. "Anh tưởng tôi nói một, hai câu với anh là tôi đã tha thứ cho anh?"

Viêm Lương cười lạnh một tiếng, lấy áo khoác và túi xách trên sofa bỏ đi. Bước chân gấp gáp của cô lập tức bị một câu nói tàn nhẫn chôn xuống đất: "Tôi chẳng cần em tha thứ cho tôi, ngược lại, nếu em hận tôi cả đời này là tốt nhất!"

Bất động trong giây lát, Viêm Lương tiếp tục đi ra ngoài, đóng sập cửa thay câu trả lời.

Đám cưới thế kỷ. Ngoài cô dâu, Từ gia không ai tham dự. Đám doanh nhân nhà giàu trong thành phố hầu như đều tham dự, trừ Lộ gia.

Yến tiệc linh đình, khách khứa đông như trẩy hội. Ngắm ly rượu đẹp để trong tay, Viêm Lương suy nghĩ xem nên uống say khướt hay giữ trạng thái tỉnh táo. Cuối cùng cô chọn về sau.

Cô cần tỉnh táo để xem mình diễn kịch khôi hài như thế nào.

Hai MC nổi tiếng của đài truyền hình được mời đến chủ trì hôn lễ. Màn hình lớn đang phát câu chuyện tình yêu của cô dâu, chú rể, từ lúc mới quen biết nhau cho đến lúc hạnh phúc tay trong tay. Công ty tổ chức đám cưới tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, họ đóng gói tất cả thành cuộc gặp gỡ định mệnh, yêu nhau và cuối cùng ước hẹn trọn đời một cách lãng mạn.

Chẳng trách khách khứa vỗ tay rào rào.

Ánh mắt Viêm Lương dừng trên tấm ảnh cưới của hai người. Đúng là không nhận ra thời tiết ngày hôm đó tệ hại

đến mức nào. Quang cảnh được sửa thành trời quang mây tạnh, nắng vàng rực rỡ. Ai có thể nhìn ra nụ cười của người phụ nữ trong ảnh giả tạo đến mức nào?

Sau khi tiễn một quan chức đến chúc mừng, Tưởng Úc Nam vòng qua eo Viêm Lương, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô, giọng đầy vẻ tán thưởng: “Em cười rất đẹp!”

Đương nhiên cô phải cười, hơn nữa phải nở nụ cười rạng rỡ để tất cả mọi người đều thấy.

Mặc dù vậy, một diễn viên chuyên nghiệp đến mấy cũng có lúc không thể cười nổi. Ở trong nhà vệ sinh, Viêm Lương cho phép mình tháo bỏ tấm mặt nạ, lắng nghe người ngoài đánh giá diễn xuất của cô.

“Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ chọn Lộ Chinh. Từ thị dân cho người khác, ít nhất cũng nên tranh thủ vị trí nữ chủ nhân tương lai của Minh Đình mới đúng. Tưởng Úc Nam dù lợi hại đến mức nào cũng chỉ là kẻ làm thuê cao cấp mà thôi. Dựa vào anh ta, tuy có thể sống cả đời nhàn nhã nhưng làm sao sánh bằng Minh Đình. Chức vụ CEO là gì chứ?”

“Cô cũng thực dụng quá! Không biết chừng Tưởng Úc Nam và cô ta yêu nhau thật. Xã hội này không phải ai cũng thích tiền bạc, vẫn còn nhiều người coi trọng tình cảm.”

“Nói cũng đúng, vừa rồi nhìn cô dâu có vẻ rất hạnh phúc. Người ta đồn đại cô ta sắp phát điên đến nơi, hôm nay mới biết cô ta không đến nỗi thảm như vậy, mấy tin đồn chắc sẽ nhanh chóng lắng xuống.”

“Ừ, rơi vào tình cảnh bố mất, sản nghiệp đi tong... Gặp nhiều cú sốc như vậy mà người đàn ông của cô ta vẫn không từ bỏ cô ta... May quá còn gì!”

...

Lúc Viêm Lương quay lại sảnh, nụ cười vẫn đọng trên khóe miệng.

Hai người phụ nữ vừa nói chuyện trong nhà vệ sinh là khách đi cùng bạn bè trong giới doanh nhân. Lúc cánh đàn ông đến chúc mừng Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mỉm cười chào hỏi: “Xin chào!”

Sau khi họ ra về, Tưởng Úc Nam thấy tâm trạng của Viêm Lương dường như tốt hơn. Cô cười giả tạo hay thành thật đều không qua nổi mắt anh. Anh bắt giác mỉm cười: “Hình như em quen biết họ?”

Nói xong, Tưởng Úc Nam giúp cô vén sợi tóc lòa xòa ra sau tai. Viêm Lương nhìn anh, ánh mắt long lanh: “Vừa rồi trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy bọn họ thảo luận một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tại sao tôi lại chọn anh mà không chọn Lộ Chính?” Nụ cười trên môi Viêm Lương càng rạng rỡ và ngọt ngào.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam tối sầm.

Viêm Lương dường như rất thoải mái, cô chủ động nắm tay Tưởng Úc Nam. Lòng bàn tay anh cứng đờ, như biểu lộ tâm tình nào đó. Tưởng Úc Nam giật khỏi tay cô: “Em muốn uống gì để tôi đi lấy?”

Nói xong, anh định đi về phía nhân viên phục vụ cách

chỗ họ không xa.

Viêm Lương liền kéo tay anh.

Cô mỉm cười với Tưởng Úc Nam, ánh mắt vô cùng dịu dàng. "Tuy nhiên, tôi quên không cho bọn họ biết, tôi không chọn Lộ Chinh, chẳng phải là do tôi không nỡ rời xa anh, mà bởi tôi cảm thấy mình không xứng với anh ấy. Anh có hiểu không? Tôi muốn nói..." Nụ cười của Viêm Lương càng tươi tắn, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Cô lặp lại rõ ràng từng từ một: "... không... xứng... với anh ấy!"

Viêm Lương nghe thấy tiếng vỗ vụn ở đâu đó. Cuối cùng cũng có người biết thế nào là đau lòng.

Đây là nụ cười chân thực đầu tiên của Viêm Lương trong buổi tối hôm nay.

Sau khi hôn lễ kết thúc, công ty tổ chức đám cưới đặc biệt sắp xếp buổi "after party", từ chối toàn bộ giới truyền thông. Họ còn mời ca sĩ và người mẫu nổi tiếng góp vui, khách khứa vui chơi thỏa thích đến tận hai giờ sáng mới tan cuộc.

Chẳng ai chú ý, cô dâu không có mặt tại hoạt động cuối cùng này.

Ngay sau hôn lễ, Viêm Lương lập tức bỏ đi. Đêm tân hôn mà cô không có nơi nào để đi, chỉ có thể một mình lái xe lòng vòng trên đường trong đêm tối. Đến khi dừng lại, Viêm Lương phát hiện cô quay về ngôi nhà lớn của Từ gia lúc nào mà không hay biết.

Ngôi biệt thự này là quà cưới ông ngoại Viêm Lương tặng Từ Tấn Phu và Viêm Nhụy Vân khi hai người kết hôn. Cho đến bây giờ, ngoài ngôi nhà của Từ gia ở New Zealand, những bất động sản khác đều được rao bán. Căn hộ của Viêm Lương và nhà lớn cũng không may mắn thoát khỏi. Dưới sự giúp đỡ của công ty môi giới nhà đất, giá bán ngôi biệt thự này khá hời. Viêm Lương đoán chủ nhân mới sẽ nhanh chóng dọn đến.

Dì Lương cùng mẹ Viêm Lương sang New Zealand tĩnh dưỡng. Bây giờ, căn nhà rộng lớn trống không, chiếc chìa khóa dự phòng cuối cùng đang nằm trong tay Viêm Lương. Trước đây, mỗi khi về nhà, người giúp việc đều mở cửa cho cô, bây giờ cô chỉ có thể xuống xe, tự mở chiếc khóa sắt nặng nề ở cổng rồi dùng hết sức đẩy cánh cổng.

Viêm Lương đậu xe ngoài cổng, đi bộ vào trong.

Vườn hoa, cây cảnh ở hai bên đều là của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thời bấy giờ. Viêm Lương nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi ngày đều có người đến chăm chút, cắt tỉa cành lá. Dù là mùa đông, nơi này vẫn được bao phủ bởi một màu xanh tươi. Vậy mà bây giờ, Viêm Lương chỉ thấy cảnh vật tiêu điều.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng đi đến tòa nhà chính. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt cô là gian phòng khách trống không. Xem ra, chủ nhân mới không thích phong cách trang trí cũ nên dọn hết đồ đạc đi chỗ khác.

Hầm rượu vẫn được bảo quản nguyên vẹn. Viêm Lương đi cầu thang cuốn xuống tầng hầm, vừa chọn một chai rượu vừa nghĩ thầm: nếu Từ Tấn Phu dưới tuổi vàng biết cô tặng hết số rượu ông sưu tập bao nhiêu năm qua cho chủ nhân mới mà cô không biết mặt, chắc ông sẽ tức đến mức đội mồ dậy, quật cho cô một trận...

Viêm Lương nở nụ cười tự giễu.

Cô cầm chai rượu và chiếc ly đi lên phòng khách. Phòng khách không còn bàn ghế, Viêm Lương ngồi xuống đất, tự rót cho mình một ly.

Một mình uống hết nửa chai rượu, cô cũng hơi say, nâng ly rượu, nói: "Kính một ly nào!"

Kính ai đây?

Kính kẻ thù bất chấp thủ đoạn, kính người nhà tự tư tự lợi, hay kính... người ngu xuẩn cùng cực chính là cô? Viêm Lương cười khanh khách, nhắm mắt, ngửa cổ uống cạn.

Đúng lúc này, Viêm Lương nghe thấy tiếng lạch cạch. Tiếng khóa cửa chuyển động. Cô mơ màng đưa mắt về phía cửa ra vào, chỉ thấy cánh cửa từ từ mở ra, một hình bóng cao lớn đi vào. Bởi xung quanh rất tối nên ngoài thân hình cao lớn đó, cô chẳng nhìn rõ diện mạo của anh ta. Cô đang định mở to mắt quan sát thì người vừa đi vào đã tới chỗ có ánh sáng.

Đập vào mắt Viêm Lương là đôi giày da, quần Âu, áo sơ mi mỏng, cuối cùng là gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc

Nam. Viêm Lương tỉnh táo trong giây lát, cười nhạt một tiếng rồi lại cúi đầu, rót một ly.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại cách Viêm Lương nửa mét. Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trên đầu cô: "Em đỗ xe ngoài đường, cửa xe không đóng, áo khoác cũng bỏ ngoài xe."

Vừa nói, Tưởng Úc Nam vừa khoác áo khoác lên vai Viêm Lương.

Chiếc áo khoác dày không mang đến chút hơi ấm, ngược lại cô cảm thấy rét run. Cô vừa uống rượu vừa lên tiếng: "Đây không phải nơi công cộng, không hoan nghênh anh, anh hãy cuốn xéo cho tôi!"

Tưởng Úc Nam khẽ cười một tiếng. Anh ngồi xuống, tầm mắt ngang với Viêm Lương, xòe lòng bàn tay... Trong đó có một chiếc chìa khóa nhà.

Viêm Lương sững sờ.

Tưởng Úc Nam lấy ly rượu trong tay Viêm Lương, đặt

lên môi, đúng chỗ có vết son nhàn nhạt, uống một ngụm.

Sau khi có phản ứng, Viêm Lương lắc đầu cười khổ, không khỏi khâm phục Tưởng Úc Nam. “Là anh mua ngôi biệt thự này?”

Đây đương nhiên là một câu hỏi thừa. Tưởng Úc Nam đã rất thành công trong việc cướp đi từng thứ của Từ gia. Cô bây giờ là “con chó chết chủ”, làm gì có tư cách ngăn cản anh vui vẻ sau khi trả được mối thù lớn. Viêm Lương hít một hơi thật sâu. “Được, tôi cuốn xéo!”

Viêm Lương uống không ít rượu, người có cảm giác phiêu diêu. Cô từ từ đứng dậy, chuẩn bị rời đi, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay kéo, cả người cô lao đảo rồi ngã xuống.

Chai rượu và ly rượu đều đổ xuống sàn nhà. Nếu không phải bàn tay Tưởng Úc Nam đỡ sau gáy, Viêm Lương đã bị sút đầu mẻ trán.

Tưởng Úc Nam cúi thấp người, nhìn cô. Rượu vang chảy dưới nền nhà như phản chiếu lên đôi mắt anh. Viêm Lương vội vàng đẩy vai anh nhưng anh nhanh chóng ngăn

cản sự kháng cự của cô.

“Một khi chúng ta đã đạt được tiếng nói chung trong cuộc hôn nhân này thì em nên biết tôi không cam tâm làm người chồng hữu danh vô thực...”

Theo động tác cúi thấp người của Tưởng Úc Nam, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt anh cũng tan biến.

“Em quả thực không xứng đáng với Lộ Chinh, bởi vì nơi này...” Ngón tay anh chỉ vào môi Viêm Lương. Bàn tay anh thuận theo đường nét trên cơ thể di chuyển xuống dưới, dừng lại ở trước ngực cô. “Nơi này...”, rồi từ từ lần vào trong gấu váy cô. “Cả nơi này nữa... đều khắc tên Tưởng Úc Nam tôi.”

Viêm Lương hoảng loạn, ngoảnh đầu sang một bên. Nụ hôn của Tưởng Úc Nam rơi xuống má cô.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, nhưng có lẽ do tức giận hoặc chỉ định lặng lẽ thưởng thức phản ứng khi bị rơi vào bước đường cùng của Viêm Lương nên khóe miệng anh hơi nhếch lên thành ý cười như có như không. Viêm Lương ra sức giãy giụa, chai rượu bị đổ nằm lăn lóc một chỗ có thể

cứu cô. Theo phản xạ, Viêm Lương giơ tay với chai rượu nhưng không tới. Cô ra sức đạp chân, cuối cùng đạp trúng bụng Tưởng Úc Nam. Anh đau đốn "hừ" một tiếng, Viêm Lương thoát khỏi sức mạnh kẹp chặt cổ tay cô. Cô nhào người lấy chai rượu, đập mạnh vào đầu Tưởng Úc Nam.

Một tiếng động lớn vang lên.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng đoạt chai rượu trong tay Viêm Lương, ném mạnh về bức tường kính cách đó không xa.

Bức tường kính nứt thành một vết dài.

Mảnh thủy tinh vỡ bắn vào mặt Viêm Lương. Cô không có thời gian bưng tỉnh, chỉ cảm thấy hai bàn tay che mặt mình.

Sau tiếng va chạm, căn phòng trở lại bầu không khí tĩnh mịch. Bàn tay che mặt Viêm Lương từ từ rời đi. Cô không có cảm giác đau đốn như tưởng tượng, ngược lại, một dòng chất lỏng ấm nóng nhỏ từng giọt xuống mặt cô.

Tướng Úc Nam để mặc Viêm Lương quan sát vết thương do bị mảnh thủy tinh găm trúng trên mu bàn tay anh. Anh coi như không có chuyện gì xảy ra, dùng đầu ngón tay lau vết máu trên mặt Viêm Lương rồi mỉm cười.

Anh đang cảm thấy may mắn vì cô không bị thương?

Không, chắc chắn anh đang chế giễu sự mất bình tĩnh của cô. Viêm Lương lấy lại lí trí trong chốc lát. Cô tức giận đẩy người Tướng Úc Nam. Cô gần như dùng toàn bộ sức lực, Tướng Úc Nam ngã về phía sau, phải chống tay xuống đất mới giữ được thăng bằng.

Lòng bàn tay anh ấn vào mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, Viêm Lương nhìn thấy máu chảy ra từ đó, nhưng cô không hề bắt gặp vẻ đau đớn trên gương mặt Tướng Úc Nam.

Người đàn ông này đối với bản thân còn tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể nhân từ mà nương tay với cô? Viêm Lương cười lạnh, cuối cùng cũng nhận ra cô kém ở điểm nào.

Trên con đường trả thù, anh tuyệt đối là tấm gương của

cô.

Áo khoác rơi trên mặt đất, dính đầy rượu vang. Nhìn màu đỏ nhức mắt đó, Viêm Lương tỉnh tâm hồi nhớ lại, bước đầu tiên của Tưởng Úc Nam trong kế hoạch là gì?

Là tiếp cận cô, giành được sự tín nhiệm của cô.

Tưởng Úc Nam ngồi trong bóng tối, cúi thấp đầu, không ai có thể thấy vẻ mặt của anh lúc này. Trông anh rất thảm hại nhưng vẫn lặng thinh nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Cuối cùng Viêm Lương vẫn bỏ đi, không chút lưu luyến.

Tưởng Úc Nam nhếch mép nhưng vẫn không thể nở nụ cười giả dối.

Sau khi Viêm Lương bỏ đi, hơi ấm cuối cùng trên thế giới này cũng rời bỏ anh.

Không biết bao lâu sau, bên tai Tưởng Úc Nam dường như vang lên tiếng bước chân Viêm Lương. Áo giáp này rất quen thuộc với anh, mỗi lần cô tuyệt tình bỏ đi, để lại

anh một mình ở chỗ cũ chờ đợi. Trong một giây phút nào đó, anh như nghe thấy tiếng bước chân cô quay lại, cũng mừng rỡ ngẩng đầu nhưng chỉ thấy căn phòng trống không.

Tiếng bước chân dừng lại trước mặt Tường Úc Nam, đôi giày cao gót đứng trên những mảnh thủy tinh. Nhưng vào thời khắc đó, Tường Úc Nam không dám ngẩng đầu, anh sợ mình lại chìm trong nỗi mất mát không thể nói thành lời.

Cảm giác mất mát đó khiến người mạnh mẽ như Tường Úc Nam cũng khó có thể chống đỡ.

Nhưng may mà sự mất mát giống như đau đớn, dù có xé nát tim gan cũng không địch nổi một câu: "Quen là ổn ngay thôi!"

Lúc này, ngôi nhà lớn của Từ gia ngoài Tường Úc Nam thì không còn một bóng người. Tường Úc Nam nhủ thầm "quen là ổn ngay thôi", sau đó từ từ ngẩng lên.

Viêm Lương đang đứng trước mặt anh.

Vào thời khắc đó, Tưởng Úc Nam dường như đã quên đi tất cả. Quên đi bó hoa điều linh bên mộ mẹ, quên đi hình ảnh bố nhảy lầu, máu chảy thành sông, quên đi nỗi hận khắc cốt ghi tâm, quên cả... mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn người phụ nữ đứng trước mặt. Trong mắt anh chỉ có hình bóng cô.

Dường như Viêm Lương vừa vội vàng chạy về, vẫn còn thở hổn hển. Vẻ mặt cô ngoài lạnh lùng không còn bất cứ tâm tình nào khác. Nhưng túi nylon cô đưa cho Tưởng Úc Nam đã truyền tải tất cả những điều không thể nói thành lời.

Tưởng Úc Nam mở túi. Bên trong là băng gạc, thuốc kháng sinh, bông cầm máu.

Đêm tối không một tiếng động. Ánh trăng chiếu khắp không gian.

Viêm Lương và Tưởng Úc Nam ngồi trên thành cửa sổ, cô băng bó cho anh. Cô tập trung mọi sự chú ý vào vết thương của anh còn anh lạnh lùng nhìn cảnh tượng lộn xộn ở phía đối diện.

Mảnh thủy tinh đầy mặt đất được ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi, hắt vào đáy mắt Tưởng Úc Nam. Nhưng ánh sáng lấp lánh cũng không đủ che giấu nét u ám vốn có trong mắt người đàn ông này.

Căn phòng đã bật hệ thống sưởi ấm nên không đến nỗi lạnh lẽo. Tưởng Úc Nam và Viêm Lương không đổi mắt, cũng chẳng tìm hiểu tâm tư của đối phương, chỉ lặng lẽ diễn tốt vai trò của mình.

Đó là một người phụ nữ dễ mềm lòng và một người đàn ông lạnh lùng. Không ai lên tiếng, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ. Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Khi chuông điện thoại reo vang, Viêm Lương đang toàn tâm toàn ý với vai diễn chột giết mình, đôi bàn tay vô thức siết mạnh. Nỗi đau đớn từ vết thương lan tỏa nhưng Tưởng Úc Nam vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ liếc cô một cái, đến chân mày cũng không động đậy.

Tưởng Úc Nam sờ tay vào túi áo, rút điện thoại, bấm

nút nghe.

Bởi xung quanh vô cùng tĩnh lặng nên Viêm Lương có thể nghe rõ giọng quen thuộc của Giang Thế Quân: “Xem ra cháu vẫn còn sống... Rất tốt!”

Giọng nói của Giang Thế Quân đầy vẻ châm chọc. Tưởng Úc Nam ngẩng đầu nhìn Viêm Lương. Cô đang bận rộn băng bó vết thương, không hề có phản ứng, dường như lúc này không có việc gì quan trọng hơn vết thương của anh. Từ một nơi xa, chỉ một câu nói qua sóng điện thoại, Giang Thế Quân đã phá vỡ tâm tư cô đang che giấu. “Với cá tính của con bé đó, không biết chừng nó sẽ giấu dao dưới gối, trực tiếp giải quyết cháu trong đêm tân hôn. Cháu hãy cẩn thận đấy!”

Tưởng Úc Nam bật cười.

Tiếng cười của anh tuy rất khế nhưng cũng đủ ép Giang Thế Quân phải tỏ thái độ nghiêm túc. Ông ta lập tức chuyển chủ đề: “Mấy ngày trước, thư ký của chú nói tình cờ gặp cháu ở bệnh viện. Chú quên mất không hỏi cháu xảy ra chuyện gì.” Ngừng một lát, ông ta đột nhiên cất giọng nghiêm nghị: “Có phải con bé đó làm cháu bị thương không?”

Ngón tay Viêm Lương cứng đờ nhưng cô nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, coi như không nghe thấy. Do cúi đầu, cô không được chứng kiến tia sáng trong mắt người đàn ông bên cạnh nhanh chóng biến mất.

Một lúc lâu sau cô vẫn không nghe thấy câu trả lời của Tưởng Úc Nam.

Sau khi băng bó xong, Viêm Lương đứng dậy, định đi nhặt mảnh thủy tinh nhưng cổ tay cô lập tức bị túm chặt.

Viêm Lương quay đầu, bắt gặp Tưởng Úc Nam đang ngẩng mặt nhìn cô. Không biết anh tắt điện thoại từ lúc nào, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Xung quanh lại rơi vào yên lặng. Viêm Lương không hiểu ánh mắt của anh. Là một người vợ, liệu cô có nên bày tỏ sự quan tâm đến sức khỏe của chồng mình, hay bày ra bộ dạng muốn quan tâm nhưng không thể?

Cuối cùng Viêm Lương cũng mở miệng, giọng nói không mấy chắc chắn: “Anh đến bệnh viện làm gì?”

Viêm Lương chỉ buột miệng hỏi, thể hiện sự lo lắng giả tạo sau khi đã suy nghĩ nhưng đáy mắt Tưởng Úc Nam vụt qua một tia hoảng loạn mà cô chưa thấy bao giờ. Mặc dù tia hoảng loạn nhanh chóng biến mất nhưng cũng đủ khiến Viêm Lương dờ người. Lúc vạch trần bộ mặt thật của anh, cô cũng không thấy người đàn ông này hốt hoảng như vậy.

Viêm Lương bị sự kinh ngạc bao trùm, nhất thời buông lỏng sự cảnh giác. Cho đến khi Tưởng Úc Nam đột nhiên siết chặt cổ tay cô và cất giọng lạnh lùng: “Đừng học tôi chiêu thu phục lòng người. Em không học nổi đâu!”

Việc cô quan tâm đến sức khỏe của anh lại chọc giận anh? Viêm Lương không kịp suy nghĩ sâu về vấn đề này bởi Tưởng Úc Nam đã đứng dậy, đẩy cô vào tường. Người anh ép sát vào cô, nâng cằm cô, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét rồi mỉm cười. “Trong mắt em tôi nhìn thấy nỗi hận.”

Bị vạch trần ngay tại trận quả thực không hay lắm, Viêm Lương giật tay và đẩy người anh. Tưởng Úc Nam bị đẩy lùi nửa bước nhưng anh chỉ mỉm cười, nhướn mắt nhìn người phụ nữ đang tức tối. Sau đó, ánh mắt anh trở nên tàn nhẫn, trong lúc Viêm Lương chưa có phản ứng, anh đã bước đến, hai tay nâng mặt cô và cúi xuống hôn.

Trong lúc bờ môi anh liên tục tấn công, Viêm Lương nghe thấy giọng nói mơ hồ của anh: “Chúng ta hình như vẫn còn chuyện chưa làm xong...”

Theo phản xạ, Viêm Lương cắn chặt môi, đẩy người Tưởng Úc Nam. Nhưng lần này, cô không thể đẩy hai cánh tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy mình. Khi váy của cô trượt xuống dưới, tay của Tưởng Úc Nam đã xâm nhập vào trong qua lỗ mở khóa, Viêm Lương gần như hét lên: “Buông tôi ra!”

Trong lúc va chạm, máu đã thấm đỏ lớp vải băng bó trên bàn tay Tưởng Úc Nam nhưng vẫn không đủ ngăn cản anh đè Viêm Lương vào góc tường. Một tay anh khóa chặt hai cổ tay cô ở phía sau, cúi đầu cắn mút xương đòn của cô, bất chấp sự vùng vẫy. Mặc dù căn phòng rất ấm áp nhưng khi tấm lưng trần của Viêm Lương cọ vào tường, cô vẫn cảm thấy lạnh buốt. Miệng lưỡi của Tưởng Úc Nam ngày càng nóng bỏng. Anh hôn lên bầu ngực của cô, tay anh lướt qua bụng cô, thâm nhập vào nơi bí ẩn.

Mọi sự phản kháng của Viêm Lương đột nhiên biến mất. Tưởng Úc Nam giống một tay thợ săn đang thưởng thức sự giãy giụa của con mồi, cũng lập tức ngừng cuộc tấn công hung bạo khi không nhận được sự hồi ứng của con mồi.

Lần này đến lượt Viêm Lương dùng ngón trỏ nhắc cằm Tưởng Úc Nam, ánh mắt cô vụt qua tia khinh miệt. “Muốn chạm vào tôi không phải không được, nhưng cần xem anh đưa ra cái giá nào.”

Tưởng Úc Nam chau mày.

Anh buông lỏng đôi tay, đứng thẳng người dò xét Viêm Lương. Anh cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu, cất giọng châm biếm: “Thiên kim tiểu thư của Từ gia cũng có lúc chà đạp bản thân như vậy sao?”

“Đường đường là một người đàn ông như anh còn có thể bán thân cho tôi để đổi lấy sự tín nhiệm của tôi. Ít ra tôi còn tử tế hơn anh, mua bán hàng hoàng, không lừa già dối trẻ.”

Đáp lại lời cô là nụ cười lạnh lùng của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương không bận tâm, tiếp tục lẩm bẩm: “Trước khi sự việc xảy ra, dự án mới của Nhã Nhan vốn sẽ khởi động trong năm nay. Bây giờ Giang Thế Quân đóng băng nguồn vốn đầu tư của dự án này. Tôi cần chữ ký khôi phục dự án của anh.”

Tưởng Úc Nam cup mắt trong giây lát như đang trầm tư

suy nghĩ. Lúc anh ngẩng đầu, ánh mắt anh đã lấy lại vẻ u ám mà người khác không thể nhìn thấu. “Nếu tôi nhớ không nhầm, dự án này cần nguồn vốn tới tám chữ số. Em cho rằng, bây giờ em vẫn còn xứng đáng với cái giá đó?”

Tưởng Úc Nam cau mày, tỏ vẻ coi thường thái độ ngông cuồng, tự đại của Viêm Lương. Nhưng Viêm Lương dường như nhận ra sự hốt hoảng trong ánh mắt được che giấu hoàn hảo của anh.

Anh đang sợ hãi điều gì? Viêm Lương không rõ, cũng không thể đoán ra. Giống như vừa rồi, khi cô nhắc đến bệnh viện, anh cũng bộc lộ vẻ hốt hoảng như thế. Bây giờ, điều duy nhất cô có thể làm là đánh cược một phen...

Viêm Lương nghiêng rằng, nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn ông đang nắm quyền sinh quyền sát trước mặt. “Anh đang sợ hãi điều gì? Anh sợ tôi dùng Nhã Nhan để lật đổ anh ngay trong tầm kiểm soát của anh? Trong ấn tượng của tôi, chồng tôi đâu có nhát gan như vậy!”

Không khí yên lặng chết chóc, hai người mắt đối mắt. Một giây... Hai giây... Ba giây...

Tướng Úc Nam đột nhiên xoay bờ vai của Viêm Lương, đẩy cả người cô vào tường. Cùng lúc đó, Viêm Lương cảm thấy bàn tay lạnh lẽo thuận theo đùi cô tiến vào trong, kéo tuột bức bình phong cuối cùng.

Bị anh nhắc eo, Viêm Lương hoảng hốt túm tay anh. “Anh vẫn chưa...”

Tướng Úc Nam ép sát sau lưng cô. Nhân lúc cô quay lại, anh hôn lên môi cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: “Mặc cả xong.”

Đồng thời, Tướng Úc Nam kéo khóa quần, để vật đàn ông đâm thẳng vào cơ thể vẫn còn khô khan của Viêm Lương.

Cảm giác đau đớn lan tỏa khiến Viêm Lương “hừ” một tiếng. Hai chân cô mềm nhũn, muốn trượt xuống đất. Được Tướng Úc Nam đỡ thắt lưng, cô mới miễn cưỡng đứng vững. Anh bắt đầu vận động điên cuồng.

Những cú đâm giội vào đông bão khiến tầm nhìn của Viêm Lương chấn động, lắc lư. Trong cơn vận động hoang dã, đôi tay Viêm Lương chống lên tường theo sự dẫn dắt

của Tưởng Úc Nam, hai chân cô giạng ra, khó nhọc giữ thăng bằng. Người đàn ông phía sau thu lại bàn tay đang ở trước ngực cô, đỡ hông cô để cô có thể nghênh đón đợt tấn công càng mạnh mẽ của anh.

Tưởng Úc Nam nhắc mũi Viêm Lương, tăng cường vận động, ép cô dung nạp vật nóng bỏng của anh sâu hơn. Viêm Lương buộc phải kiểng ngón chân, nơi bí ẩn mềm mại không ngừng được chà sát... Cô cúi đầu, cảm nhận cơn kích thích cuồng dã này.

Trong lúc không ngừng co rút, xuất phát từ bản năng bảo vệ, cuối cùng Viêm Lương cũng cảm thấy cơ thể của cô tiết ra chất dịch ướt át. Trong lòng cô bình tĩnh đến đáng sợ, tựa như linh hồn đã rời khỏi cơ thể, lơ lửng trên không trung, lạnh lùng quan sát.

Người đàn ông ở phía sau dường như bất mãn trước thái độ bàng quan của cô, ra sức vận động cơ thể, cũng là bóp nát linh hồn cô một cách vô tình.

Toàn thân Viêm Lương như tê liệt, sợi dây thần kinh căng lên như dây đàn. Cô túm lấy cổ tay anh, bắt lực lắc đầu. Bản thân cô cũng không biết mình đang cầu xin điều gì.

Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại ở nơi sâu thẳm đó. Chất dịch ẩm áp chảy xuống, thuận theo cặp đùi đang run rẩy của Viêm Lương, dính cả vào quần anh. Tiếng “hừ hừ” kìm nén ở cổ họng người phụ nữ như dự đoán anh chiếm hữu cô sâu hơn, mạnh hơn. Lại một đợt va chạm vào nơi sâu nhất, cuối cùng Viêm Lương không kìm được, bật ra tiếng rên quỵến rũ, hành hạ màng nhĩ của người đàn ông ở phía sau.

Khi cơn khoái cảm bắt đầu đến như thác lũ, đôi mắt đã vắn lên tia máu của Tưởng Úc Nam lướt qua chiếc cổ đẹp đẽ, tấm lưng thon thả... của cô. Trên làn da cô lờ mờ xuất hiện những vết bầm do sự tàn sát của anh.

Tưởng Úc Nam nhắm mắt, cảm nhận từng cơn co rút trong cơ thể cô. Lúc mở mắt, trong thâm tâm chỉ còn lại nỗi mê lương. Tưởng Úc Nam buông tay. Đôi chân mềm nhũn của Viêm Lương lập tức khuỵu xuống, cô chống tay lên nền đá hoa lạnh lẽo, không ngừng run rẩy. Tưởng Úc Nam đứng thẳng, chỉ cụp mắt nhìn mà không hề có ý đỡ cô dậy.

Lúc này Viêm Lương thật thảm hại. Tưởng Úc Nam đứng trước mặt cô, cời từng lớp vải trên bàn tay mà trước đó cô băng bó cho anh.

Vết thương tuy không sâu nhưng đủ khiến anh đau buốt đến tận xương tủy nhưng về mặt anh vẫn không chút cảm xúc.

Sau khi tháo lớp vải băng cuối cùng, Tưởng Úc Nam ném xuống đất. Sự quan tâm của cô, dù là thật lòng hay giả dối đều bị vứt bỏ như đồng giẻ rách.

Tưởng Úc Nam ngồi xuống, nâng mặt Viêm Lương. Sự kháng cự trong mắt cô là hiện thực tàn khốc nhất trên thế gian này. Tưởng Úc Nam bóp mạnh cằm cô, cất giọng lạnh lẽo: "Tôi thà để em hận tôi... Đúng... hận như bây giờ." Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô. Trong đó có một nỗi hận đang dâng trào, chôn vùi tất cả. "Hãy cứ hận tôi..."

Chút tình ý cuối cùng mà cô dành cho anh đã bị anh phá hủy.

Chương 11: Có được coi là một cuộc đo sức?

Hai năm sau.

Một buổi sáng, ngoài trời mưa tầm tã, Viêm Lương vắng nhà lâu ngày, hôm nay lại mặc áo choàng ngủ xuống tầng một ăn sáng.

Phòng ăn được thắp sáng bởi ngọn đèn chùm, bức tường kính được nước mưa cọ rửa. Cây cối trong vườn bị những cơn mưa rào mùa hạ giội xuống xối xả trở nên xơ xác, tiêu điều.

Ngôi biệt thự của Từ gia đã được Tưởng Úc Nam trang trí lại theo sở thích của anh. Mặc dù sống trong ngôi nhà mới hai năm, Viêm Lương vẫn không có cảm giác quen thuộc. Hơn nữa, số bữa cơm cô ăn ở nhà trong hai năm qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vì vậy không thể trách những người giúp việc mới được thuê hai năm nay không biết rõ khẩu vị của cô.

Viêm Lương cúi đầu nhìn đồ ăn sáng xếp đầy trên bàn: sủi cảo rán, bánh rán hành hoa, cháo hành hoa, trứng rán hành hoa... Viêm Lương không nói một lời nào, cũng không động đũa, chỉ cầm cốc nước mật ong, uống vài

ngụm.

Bắt gặp vẻ mặt lạnh nhạt của Viêm Lương, người giúp việc vô thức đưa mắt về vị trí đối diện cô. Sau một hồi dẫn đo, người giúp việc cất giọng dè dặt: “Cô chủ, cậu chủ vẫn chưa biết cô chủ từ New Zealand trở về. Tối qua, cậu chủ phải làm thêm, vì vậy mới... cả đêm không về...”

Viêm Lương coi như không nghe thấy. Cô đặt cốc nước xuống bàn, lẳng lặng cầm tờ báo xếp ngay ngắn ở bên cạnh, vừa giở báo vừa hỏi: “Hành lý của tôi đâu rồi?”

“Tôi đã thu dọn và mang hết về phòng rồi ạ!”

Viêm Lương gật đầu, định đặt tờ báo về chỗ cũ, ánh mắt cô dừng lại.

Viêm Lương chờ đến mất hai giây mới lại giở tờ báo, tới chuyên mục giải trí vừa bị cô bỏ qua.

Sau khi tập đoàn Lệ Bạc thu mua Từ thị thành công, những nhân vật có liên quan biến mất khỏi tầm ngắm của giới truyền thông gần hai năm. Bây giờ, tin tức CEO

đương nhiệm của tập đoàn Lê Bạc Tường Úc Nam và một người phụ nữ thần bí cùng xuất hiện ở một câu lạc bộ tư nhân chiếm vị trí nổi bật trên chuyên mục giải trí.

Cuối bài viết, phóng viên còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: “Cho đến lúc phóng viên gửi tin, vẫn chưa thấy hai người rời khỏi câu lạc bộ.”

Thời gian chụp tấm ảnh trên mặt báo là tối hôm qua. Bấy giờ là nửa đêm, trời lại mưa lớn nên tấm ảnh không được rõ nét, không nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ đó, nhưng chỉ qua dáng hình lơ mờ cũng có thể suy đoán đó là một mỹ nhân.

Còn bộ dạng của Tường Úc Nam, dù hóa thành tro bụi Viêm Lương vẫn nhận ra.

Người giúp việc lập tức lắp bắp: “Cô chủ, cậu chủ...”

Viêm Lương im lặng, đặt tờ báo về chỗ cũ. Trên mặt cô vẫn là vẻ thờ ơ, lãnh đạm như thường lệ. Tuy nhiên, trong một giây không để ý, Viêm Lương vô thức gắp miếng sỏi cào rán, bỏ vào miệng. Đến khi mùi hành hoa ngập tràn trong khoang miệng, cô mới định thần, chỉ còn cách cố nuốt. Người giúp việc đứng bên cạnh sốt ruột nhìn tờ báo

như muốn thu dọn. Viêm Lương đã buông đũa, chuẩn bị rời đi. Lúc này, cô mới mở miệng, giọng nói khô khốc: “Nhớ kĩ, tôi không ăn hành hoa.”

Viêm Lương định quay về phòng trên tầng hai, nhưng mới quay đầu định đi về phía cầu thang, bên tai vang lên tiếng chào của người giúp việc: “Tưởng tiên sinh... Chào buổi sáng!”

Viêm Lương vô thức dừng bước.

Tiếng giày da từ xa đến gần, sau đó là tiếng kéo ghế lạch cạch. Viêm Lương tưởng anh ngồi xuống ăn sáng, cô đang chuẩn bị bỏ đi, cổ tay bỗng bị nắm chặt.

“Cùng ăn sáng đi!” Giọng nói của Tưởng Úc Nam vang lên ngay sau lưng cô.

“Tôi no rồi!” Viêm Lương chẳng thèm quay đầu, cố gắng rút tay về nhưng Tưởng Úc Nam dùng sức, cả người cô bị kéo xuống ghế.

Sau đó, Tưởng Úc Nam ngồi xuống cạnh Viêm Lương.

Người giúp việc vội vàng chuẩn bị bộ bát đĩa mới. Tóc và áo khoác ngoài của Tưởng Úc Nam ướt nước mưa nhưng anh không bận tâm, nhận bát đĩa rồi ăn sáng.

Viêm Lương cũng không bỏ đi, lặng lẽ ngồi đó nhìn anh ăn. Vài phút sau, cô cười nhạt. "Tối qua làm thêm ở trên giường với đàn bà, bây giờ khẩu vị của anh vẫn tốt như vậy sao?"

Bàn tay cầm đĩa của Tưởng Úc Nam dừng lại. Trong lúc Viêm Lương tưởng anh sẽ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn, anh đột nhiên buông đĩa.

Người giúp việc hoảng hốt chạy đến, vội vàng ôm tập báo vào lòng, lên tiếng giải thích: "Là tôi sơ ý... Tôi quên không chọn báo rồi mới mang vào đây."

Trái ngược với tâm trạng hoảng sợ của người giúp việc, Tưởng Úc Nam lại tỏ ra ung dung, thông thả. Anh cầm khăn ăn lau khóe miệng, động tác từ tốn, tao nhã, nhưng ánh mắt sắc bén của anh như lưỡi dao quét qua người Viêm Lương.

Sau đó, Tướng Úc Nam mỉm cười, nói với người giúp việc. “Không phải xin lỗi! Người này luôn miệng nói đi New Zealand thăm mẹ, vậy mà cũng bị chụp hình cùng đàn ông ở New York đấy thôi!”

Câu nói của Tướng Úc Nam rõ ràng là để an ủi người giúp việc nhưng ánh mắt anh không rời khỏi Viêm Lương. Bị anh chiếu tướng, Viêm Lương nhú mày vẻ khó chịu.

Mặc dù trong lòng rất sốt ruột nhưng bề ngoài Viêm Lương vẫn tỏ ra điềm nhiên. Hai năm trước, Johnny Weir giới thiệu đối tác cho Từ thị nhưng do Châu Trình đột ngột bị bắt giữ ở sân bay nên Viêm Lương đã bỏ lỡ cơ hội đó. Hiện tại, vụ làm ăn này có chuyển biến nên Viêm Lương và Châu Trình bay sang New York, gặp mặt người phụ trách tập đoàn là Lương Thụy Cường, một doanh nhân người Hoa nổi tiếng ở New York để bàn bạc cụ thể.

Đúng dịp lớp đại học của Viêm Lương ở New York tổ chức buổi họp mặt thường niên. Có cái cố đi họp lớp, nếu bị Tướng Úc Nam phát hiện, cô cũng dễ dàng che đậy mục đích thật sự của mình.

Chỉ đáng tiếc, các nhãn hiệu của Từ thị đã bị Giang Thế Quân khóa chặt. Trong tay Viêm Lương chỉ còn lại Nhã Nhan, một nhãn hiệu có giá trị tương đối thấp, không có

triển vọng, vì vậy rất khó thu hút sự đầu tư của Lương Thụy Cường. Cô và Châu Trình ở New York hai tuần nhưng cũng chỉ có thể gặp tổng giám sát kinh doanh của Lương Thụy Cường mà không có cơ hội gặp trực tiếp ông ta.

Viêm Lương lấy lại tinh thần, nói với người giúp việc: “Đi ra ngoài trước đi!”

Người giúp việc tất nhiên không muốn bị lôi vào cuộc tranh chấp của hai vợ chồng ông bà chủ, gật đầu rồi lập tức đi nhanh ra ngoài. Lúc này, Tưởng Úc Nam chống tay lên cằm, nửa cười nửa không như dò xét Viêm Lương. “Sao em lại nhăn nhó thế? Xem ra chuyển đi New York với Châu Trình không mấy vui vẻ?”

Vất vả bay đi bay lại giữa New York và New Zealand mà công việc không chút tiến triển, cô có thể vui vẻ được sao? Cô nên làm thế nào để che giấu cảm giác chán chường và thất vọng? Viêm Lương mở miệng chất vấn: “Anh cho người theo dõi tôi?”

“Tôi bận rộn như vậy, làm gì có thời gian quản lý cuộc sống riêng của em! Tôi có mối quan hệ khá thân thiết với tổng biên tập một tờ báo nên họ mới không đăng tin.”

Người đàn ông này dường như không phát hiện ra mục đích thật sự của cô và Châu Trinh ở New York, đáng lẽ Viêm Lương có thể thử phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao, khi thấy tâm trạng của Tưởng Úc Nam dường như rất tốt, cổ họng Viêm Lương đột nhiên tắc nghẹn, rơi vào trạng thái buồn bực vô cớ.

Trong đầu cô vụt hiện hình ảnh trên tờ báo, đôi nam nữ nhìn nhau mỉm cười. Viêm Lương có cảm giác như đứng ngồi không yên, ném lý do đi New York họp lớp ra khỏi đầu, không lên tiếng giải thích với Tưởng Úc Nam mà làm bộ dạng bất cần. “Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai có tư cách trách móc ai.”

Vừa dứt lời, Viêm Lương vội vàng đứng dậy. “Tôi còn phải tới công ty làm việc, không quấy rầy anh dùng bữa.”

Lần này, Tưởng Úc Nam không kéo cô lại, để mặc cô bỏ đi. Từ đầu đến cuối, anh dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt vô cảm. Nhưng khi cô đi lên cầu thang, anh đột nhiên lên tiếng: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của một người bạn.”

Viêm Lương dừng bước nhưng lập tức tiếp tục bước lên cầu thang. “Tưởng tiên sinh đã có bạn gái rồi mà vẫn cần tôi đi cùng sao?” Nói xong, Viêm Lương đã lên tầng

hai. Khi cô sắp biến mất khỏi tầm nhìn của anh, anh thông thả bổ sung một câu: “Đó là một người bạn chung... Lộ Chinh.”

Viêm Lương lập tức dừng bước.

Đối với người đàn ông ngồi dưới nhà, hành động của cô hài hước biết bao? Vì vậy anh cúi đầu không nhìn thẳng. Khi anh ngẩng lên, hành lang ở tầng hai đã không còn bóng dáng Viêm Lương.

Viêm Lương vào phòng thay đồ thay quần áo, định tới công ty làm việc. Khi lấy bộ đồ công sở màu đen trên mắc áo, động tác của cô chợt dừng lại. Bên tai cô vang lên câu nói: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của một người bạn...”

Lộ Chinh...

Dường như là người cô quen ở kiếp trước. Bây giờ nhắc đến tên này, Viêm Lương chỉ cảm thấy như cách một đời.

Không biết Viêm Lương thẫn thờ trước tủ quần áo bao

lâu, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Tưởng Úc Nam: “Em hãy bỏ chút thời gian đi mua váy áo để mặc đi dự lễ đính hôn.”

Viêm Lương chột bưng tỉnh nhưng không quay lại.

Tưởng Úc Nam đưa mắt liếc đồng váy áo chỉ có ba màu đen trắng, xám treo trên móc. “Tôi sắp quên mất dáng vẻ của em ngoài bộ đồ công sở rồi!”

Viêm Lương bỏ ngoài tai, cô cởi áo choàng ngủ, chuẩn bị thay đồ. “Tôi không đi!”

Bị đối xử lạnh nhạt nhưng Tưởng Úc Nam không hề tỏ ra bức bối, ngược lại, anh đứng tựa vào cánh cửa, lên tiếng: “Em không cảm thấy hiếu kỳ sao? Người đàn ông nặng tình với em như vậy, rốt cuộc cưới một cô gái như thế nào?”

Nhìn bóng lưng của Viêm Lương, có thể thấy cô đang hít một hơi thật sâu. Quả nhiên khi quay lại, cô nở nụ cười rất lịch sự. “Mời anh ra ngoài, tôi còn phải thay quần áo!”

Tướng Úc Nam chau mày nhìn Viêm Lương, không nhúc nhích.

Viêm Lương bật cười thành tiếng, không đẩy anh ra ngoài mà quay lưng, cởi váy ngủ, mặc áo sơ mi và váy công sở.

Bờ vai mảnh mai, eo thon gọn, đôi chân dài thẳng tắp...

Mặc dù so với hai năm trước, Viêm Lương gầy đi không ít nhưng từng tắc da trắng nõn của cô vẫn rất quen thuộc với anh. Tướng Úc Nam vẫn tựa người vào cánh cửa, động tác không thay đổi nhưng ánh mắt tối đi mấy phần.

Cuối cùng, Viêm Lương kéo khóa váy ở bên hông, quay đầu lấy túi xách trên giá làm bằng kính, đi về phía cửa ra vào. Từ đầu đến cuối, cô không hề để ý đến Tướng Úc Nam, tựa như anh chỉ là không khí.

Tướng Úc Nam đứng bên cửa, chặn đường Viêm Lương.

Viêm Lương đứng im, cúi đầu, vuốt mái tóc lòa xòa,

chờ anh nhường lối. Tưởng Úc Nam không có ý rời đi, cất giọng vô cảm: “Trái ngược với yêu không phải là hận mà là không đếm xỉa. Tưởng phu nhân, hai năm qua em đã thể hiện rất tốt điều này.”

Lần này, Viêm Lương không kìm được phì cười.

Cô thông thả ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. “Yêu ư? Anh đừng nhắc đến từ buồn nôn đó. Ban đầu tôi chọn anh cũng chỉ vì anh có thể giúp tôi lật đổ Từ Tử Thanh, nhưng cuối cùng tôi gieo gió gặt bão, rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Chúng ta hãy tự hỏi bản thân, từ đầu đến cuối trong lòng chúng ta có tồn tại từ “yêu” hay không?” Viêm Lương chỉ ngón tay vào ngực Tưởng Úc Nam. “Hay chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi?”

Viêm Lương nói xong liền thu tay, lách qua người Tưởng Úc Nam, đi ra ngoài.

Vào thời khắc lướt qua vai nhau, một nỗi đau đớn từ “kỳ kinh bát mạch^[1]” chạy thẳng vào tim. Tưởng Úc Nam đứng bất động ở đó, cảm nhận nỗi đau xé nát ruột gan.

[[1]] Kỳ kinh bát mạch: Theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí hóa trên giao

lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là “kỳ kinh bát mạch”. Kỳ kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy mạch, Dương kiều (kiểu) mạch, Âm kiều (kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Đốc có huyết riêng, còn sáu mạch khác không có huyết riêng, có thể dùng một số huyết của các kinh chính (huyết hội với tám mạch) để điều hòa mạch khí của sáu mạch này.

Sau đó, anh từ từ lấy lại sự bình tĩnh.

Không biết bao lâu sau, có tiếng bước chân đi lên cầu thang, Tưởng Úc Nam vẫn đứng yên một chỗ, quay lưng về phía cầu thang. Tiếng bước chân dừng lại sau lưng anh, giọng nói của thư ký Lý vang lên: “Chuyên cơ của Lương Thụy Cường sẽ hạ cánh sau một tiếng nữa. Tổng giám đốc, chúng ta nên xuất phát rồi!”

Lúc này Tưởng Úc Nam mới định thần, day day ấn đường, quay đầu, nói: “Đi thôi!” Nói xong, anh cùng thư ký Lý đi xuống tầng một.

Đi xuống được nửa cầu thang, Tưởng Úc Nam bất giác dừng bước, quay đầu về phía phòng thay đồ đã không còn một bóng người. Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Từ đầu đến cuối trong lòng chúng ta có tồn tại từ “yêu” hay không?... Hay là chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi...”

Tướng Úc Nam thu lại ánh mắt, đi xuống nhà, gạt bỏ giọng nói quen thuộc đó ra khỏi đầu.

Cơn mưa rào như bắc ngang cả mùa hạ. Viêm Lương về nước một tuần mà chưa gặp một ngày trời quang đãng, chỉ có mưa xối đất xối cát không ngừng.

Tuy nhiên cô vừa thấy một tia nắng trong thời tiết tồi tệ này.

Viêm Lương tin đây không phải tia nắng của một mình cô, bởi khi gọi điện đến, giọng nói của Châu Trình cũng hưng phấn đến mức run run: "Lương Tổng đang ở Trung Quốc. Anh đã nhờ người tìm ra nơi ở của ông ta rồi."

Vận may đến bất ngờ khiến Viêm Lương không dám tin vào tai mình. "Ai cơ? Lương Thụy Cường?"

"Hiện tại Lương Tổng đang đợi chúng ta ở khách sạn. Ông ấy chỉ cho chúng ta ba mươi phút. Em hãy đem theo tất cả tài liệu đến đó."

Ba mươi phút...

Viêm Lương vội vàng cúp điện thoại, mở ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc. Cô cất đồng tài liệu đã chuẩn bị cho chuyến đi New York lần trước vào một két bảo hiểm cỡ nhỏ. Thời gian cấp bách, cô vội đến mức nhập sai mật mã hai lần. Cuối cùng cô mở tủ, lấy hết tài liệu bỏ vào túi, chạy khỏi văn phòng.

Châu Trình đã nhắn địa chỉ khách sạn vào di động của Viêm Lương. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết khởi động ô tô, phóng đi với tốc độ nhanh nhất. Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

Viêm Lương chọn con đường ngắn nhất đến khách sạn, nhưng khi thấy đoạn đường phía trước ngập lụt vì mưa lớn, cô lập tức phanh kít lại.

Tiếng trái tim đập trong lồng ngực Viêm Lương đã át tiếng mưa. Cô nhìn đồng hồ, nếu quay lại đi đường khác thì không thể đến điểm hẹn trong vòng ba mươi phút.

Đường có vẻ ngập không sâu lắm. Viêm Lương nghiêng rằng, khởi động xe, lái xe đi thẳng qua con đường ngập nước.

Ô tô của Viêm Lương đi được gần nửa đoạn đường, nước ở bên ngoài đã ngập đến cửa xe. Cô đoán ô tô của cô có thể đi hết đoạn đường, liền thở phào nhẹ nhõm, giơ tay gạt cần số, tăng tốc.

Đúng lúc này...

Động cơ đột nhiên tắt ngúm.

Lúc Viêm Lương tỉnh lại, cô đang ở trong bệnh viện. Ký ức cuối cùng dừng ở thời khắc nước tràn vào xe của cô.

Cảnh cuối cùng trước khi cô bất tỉnh là cửa kính ô tô bị một vật nhọn đập vỡ.

Bây giờ, Viêm Lương vẫn cảm thấy hoảng sợ đến nghẹt thở. Mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện xộc vào mũi khiến cô chau mày, đầu đau như búa bổ.

Có tiếng bước chân tiến lại gần. Viêm Lương lập tức cảnh giác, muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu, hàng mi động động một lúc mới có thể mở mắt một cách khó nhọc.

Một cô gái trẻ trong trang phục y tá đi vào. “Viêm tiểu thư, chị tỉnh rồi à?”

Khó khăn lắm Viêm Lương mới nhìn rõ dung mạo của cô y tá. Nhưng vừa mở miệng, cô phát hiện từ cổ họng đến lồng ngực đau buốt, không thể thốt ra lời.

“Nước ở trong dạ dày chị đã được xử lý sạch sẽ nhưng chị nằm viện thêm một đêm để theo dõi.”

Viêm Lương chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy, lòng tay đau nhức. Cô cúi đầu nhìn, vết thương ở các đốt ngón tay là do cô đập cửa kính xe. Nhân viên y tế đã xử lý vết thương trong lúc cô bất tỉnh.

“Ai đưa tôi đến đây?”

Đến Viêm Lương còn cảm thấy giọng mình nhỏ như tiếng muỗi kêu, cô y tá phải căng tai mới nghe rõ.

“Là vị này...” Cô y tá vừa nói vừa quay lại phía sofa ở góc phòng nhưng ngoài chiếc áo vest ướt sũng vắt trên

thành ghế thì không thấy người đâu.

Cô y tá nghi hoặc quay lại, nói: “Có lẽ người đó vừa mới đi..”

Viêm Lương ngậy người nhìn chiếc áo vest vẫn đang nhỏ nước xuống nền nhà, lòng cô chột căng lên như dây đàn. Cô y tá vừa đi về phía cửa vừa lẩm bẩm: “Ban nãy, rõ ràng người đó vội vàng đến mức chỉ hận không thể lôi hết bác sĩ trong bệnh viện đến cứu người phụ nữ này. Sao bây giờ anh ta lại bỏ đi mà chẳng nói lời nào thế nhỉ?”

Lúc cô y tá sắp đi khuất sau cánh cửa, Viêm Lương đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu hỏi: “Cô có thấy tập tài liệu của tôi không?”

Cô y tá thò đầu vào phòng. “Gì cơ?”

“Thứ tôi nắm chặt trong tay ấy.”

Viêm Lương vẫn nhớ sau khi nước tràn vào trong xe, cô đã gọi điện báo cảnh sát rồi gọi cho Châu Trình, bảo anh đến giúp. Viêm Lương phải chờ rất lâu, nước trong xe mỗi

lúc một dăng cao, cửa kính xe lại không thể hạ xuống. Cô dùng nắm đấm, dùng khuỷu tay, thậm chí dùng cả giày cao gót để đập cửa kính nhưng không ăn thua. Chân tay cô đầy vết xước, cửa xe vẫn không nhúc nhích, tập tài liệu nổi lềnh bềnh trên mặt nước, cô vội vàng vơ lấy, nắm chặt trong tay. Nỗi kinh hoàng đó kéo dài bao lâu? Bây giờ nhớ lại, cảm giác đó vẫn rõ mồn một. Nước sắp ngập tới nóc xe, Viêm Lương nhồm người đứng dậy, ra sức hít chút không khí còn sót lại, cho đến khi nước ngập đến cằm cô rồi khiến cô không thở nổi.

Thần Chết cách cô rất gần, dường như cô còn nhìn thấy bộ dạng của ông ta.

Cho đến khi một tiếng “chát” vang lên. Tiếp đó lại là tiếng “chát, chát, chát!”

Tiếng động đó như gõ vào trái tim đã ngừng đập của Viêm Lương, ngày càng mãnh liệt, cuối cùng khiến nó đập trở lại. Cô bừng tỉnh, ho khan một tiếng.

Là tiếng đập cửa xe? Viêm Lương đưa mắt nhìn ra ngoài, qua làn nước, cô như nhìn thấy một gương mặt trầm tĩnh.

Là thần Chết đến lấy mạng cô, hay là...

“Chát!” Sau cú gõ cuối cùng, cửa kính bị vỡ tung tóe trong nước.

Có người nắm chặt tay cô.

Người đó dùng bàn tay kiên định, lôi cô ra khỏi xe ô tô với một sức mạnh đến thần Chết cũng không thể làm được gì.

Mưa lớn quất vào mặt Viêm Lương, cảm giác sống lại khiến cô hồi tỉnh một lần nữa. Cô đã thoát chết ư?

Một lực vừa phải và có tiết tấu ấn xuống lồng ngực Viêm Lương, bờ môi lạnh giá phủ lên môi cô, một luồng không khí tràn vào khoang miệng cô.

Đây là cảnh sát cứu nạn?

Hay là...

“Châu Trình!” Khi giọng nói mơ hồ thoát ra khỏi miệng Viêm Lương, bờ môi của đối phương cứng đờ.

Viêm Lương cảm thấy cô được bế lên rồi người đó chạy đi với tốc độ rất nhanh. Cô không còn sức để mở mắt, thậm chí không nghe rõ giọng nói có vẻ nôn nóng của người đó, nhưng cô vẫn nhớ rõ, từ đầu đến cuối cô luôn nắm chặt tập tài liệu, không rời.

Đó là thứ còn quan trọng hơn tính mạng của cô, vậy mà bây giờ tập tài liệu không cánh mà bay. Viêm Lương lập tức ngồi dậy. Thấy cô chuẩn bị xuống giường, cô ý tá vội quay lại đỡ. Cô vốn không có sức để tự đứng lên, đầu óc quay cuồng, choáng váng, cô phải túm cánh tay cô ý tá mới có thể đứng vững.

“Chị còn chưa hồi phục, đã định đi đâu vậy?”

Viêm Lương muốn nói chuyện nhưng cổ họng tắc nghẹn không thể thốt ra tiếng, chỉ có tiếng ho khàn khàn. Cô ý tá thông minh lập tức hiểu ý. “Tôi nghe nói ô tô của chị vẫn ở dưới nước, dù đồ của chị còn ở trong xe thì bây giờ cũng không tìm thấy đâu!”

“Trận mưa này rất lớn. Một, hai ngày trước, đài truyền hình đưa tin có người gặp tình huống giống chị nhưng người đó không may mắn như chị, chết đuối trong ô tô của mình. Chị vừa thoát chết còn chuyện gì quan trọng hơn là nghỉ ngơi chứ?” Cô y tá tiếp tục khuyên nhủ.

Thế nhưng Viêm Lương khẳng khái làm theo ý mình, cô giật tay khỏi tay cô y tá, nhưng mới đi được nửa bước, cô mất thăng bằng, ngồi phịch xuống mép giường.

Viêm Lương nhắm mắt cho đỡ quay cuồng. Sau đó, cô ngẩng đầu nói với cô y tá: “Có thể cho tôi mượn điện thoại không?”

Cầm di động của cô y tá, Viêm Lương gọi cho Châu Trình.

Lúc cô vừa nhập chữ số cuối cùng, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Một cơn choáng váng ngăn ngui trối buộc chân tay Viêm Lương, khiến đầu ngón tay cô dừng lại trên màn hình. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra.

Châu Trình xuất hiện trong tầm mắt Viêm Lương.

Ánh mắt hoảng loạn của anh đảo một lượt quanh căn phòng. Thấy Viêm Lương ngồi trên giường bệnh, anh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi đến trước mặt cô.

Sắc mặt Viêm Lương vô cùng nhợt nhạt. Châu Trình vô thức giơ tay định sờ trán cô nhưng lại rút tay về ngay.

“Em không sao đây chứ?”

Thảo nào cô y tá biết họ của cô, thì ra là Châu Trình cứu cô rồi đưa cô đến bệnh viện. Tuy nhiên, Viêm Lương không rảnh để cảm nhận sự sống sau tai nạn này. “Tài liệu mất rồi.”

Đâu chỉ đơn giản là chán chường, Viêm Lương có cảm giác như mất đi nửa mạng sống. Cơ hội cô đợi suốt hai năm đã bị chính cô phá tan. Nhưng bây giờ không phải lúc ảo não, cần tìm cách cứu vãn. Cô cất giọng khàn đặc: “Phải mất ít nhất một ngày mới có thể chuẩn bị lại tài liệu, Lương Thụy Cường ở Trung Quốc mấy ngày? Dù thế nào cũng phải hẹn gặp ông ta trước khi ông ta quay về New York.” Giọng nói của Viêm Lương khàn đặc, Châu Trình phải vừa nghe đoán mới hiểu ý cô. Anh lập tức ra hiệu cô im lặng. “Chẳng phải em bảo người đưa tài liệu đến khách

sạn rồi sao?”

Thấy vẻ mù mờ của Viêm Lương, Châu Trình nhìn cô y tá vẫn đứng bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô y tá, có thể đi gọi bác sĩ tới đây không?”

Sau khi cô y tá đi ra ngoài, Châu Trình mới kể ngọn nguồn sự việc: “Nhận được điện thoại của em, anh lập tức đi ngay mà chẳng để ý đến Lương Thụy Cường. Trên đường đến đây, anh nhận được một cuộc điện thoại, đối phương nói em đã được đưa tới bệnh viện, không có gì đáng lo. Ngoài ra, em đã nhờ người đưa tài liệu đến chỗ Lương Thụy Cường.”

Viêm Lương không tin vào tai mình, giọng nói khàn đặc của cô thể hiện rõ tâm trạng thấp thỏm. “Lương Thụy Cường phản ứng ra sao?”

“Lúc đến bệnh viện, anh nhận được điện thoại của thư ký của Lương Thụy Cường. Có lẽ cảm nhận được thành ý của chúng ta, cuối cùng Lương Tổng cũng nói bóng gió, không loại trừ khả năng hợp tác.”

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Giây phút này, sự đau đớn tràn ngập cơ thể cô. Những vết xước do quệt vào kính vỡ ở bàn tay, khuỷu tay, đầu gối đều vô cùng đau đớn. Viêm Lương lặng lẽ ngồi trên giường bệnh, không nhúc nhích. Đầu óc cô bình tĩnh vô cùng, bắt đầu nghĩ đến khả năng hợp tác, những việc cần làm tiếp theo... Cô phải hết sức thận trọng bởi mỗi bước đi sau này sẽ quyết định sự thành bại của cô.

Hiện tại, Viêm Lương vẫn là người phụ trách, cô chỉ còn cách cố gắng hết sức. Muốn đánh bại Giang Thế Quân, cách hữu hiệu nhất bây giờ là mượn danh nghĩa của Lương Thụy Cường để khiến Giang Thế Quân cắn câu. Hai năm trước, cuộc chiến thu mua đánh bại Từ thị nhưng cũng khiến Lê Bạc tổn thất nghiêm trọng. Nếu không phải Viêm Lương và Tưởng Úc Nam có hợp đồng ràng buộc, Giang Thế Quân đã xé nhỏ nhãn hiệu của Từ thị và đem bán từ lâu. Bây giờ, Viêm Lương phải làm thế nào để thuyết phục Lương Thụy Cường không chỉ xuất vốn đầu tư mà còn cho phép cô mượn danh nghĩa ông ta làm việc? Làm thế nào để dụ Giang Thế Quân bán Từ thị cho Lương Thụy Cường?

Trong lòng tràn ngập tia hy vọng, Viêm Lương cảm thấy sôi sục, ánh mắt nhìn Châu Trình sáng ngời, trái ngược với sắc mặt tái nhợt. "Em phải đích thân đi gặp Lương Thụy Cường."

Châu Trình hiểu ý cô, cất giọng nghi hoặc: “Em muốn nói... bây giờ sao?”

Viêm Lương trịnh trọng gật đầu.

Châu Trình lập tức từ chối: “Bây giờ em hãy ở lại bệnh viện cho anh, không được đi đâu cả!”

Viêm Lương định mở miệng cãi lại, đúng lúc bác sĩ đi vào để kiểm tra sức khỏe cho cô. Châu Trình chỉ còn cách tạm thời lánh mặt. Thấy anh đi ra cửa, Viêm Lương nói với theo: “Anh hãy đi mua giúp em bộ quần áo ở trung tâm thương mại gần đây đi!” Cô ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Em sẽ mặc khi ra viện sau hai ngày nữa.”

Châu Trình gật đầu, rời đi. Bác sĩ đi đến bên giường bệnh. “Cô hãy nằm xuống, tôi phải...”

Bác sĩ chưa nói hết câu, Viêm Lương đã cắt ngang: “Tôi có thể ra viện ngay bây giờ không?”

Viêm Lương tỏ thái độ rất kiên quyết, cuối cùng bác sĩ cũng đồng ý. Đến khi Châu Trình quay về phòng bệnh,

Viêm Lương lấy túi quần áo từ tay anh, xuống giường, đi vào phòng vệ sinh.

Châu Trình cất giọng ngạc nhiên: “Không phải em...”

Đúng là không biết trời cao đất dày, Châu Trình lắc đầu. “Em điên rồi! Bây giờ gió thổi em cũng có thể gục ngã, em không ở bệnh viện điều trị tử tế, lẽ nào định đi gặp Lương Thụy Cường thật sao?”

Viêm Lương lập tức đóng chặt cửa phòng vệ sinh, mặc kệ Châu Trình ra sức gõ cửa, cũng không đáp lại nửa câu.

Viêm Lương nhanh chóng thay quần áo. Bộ váy đen khiến làn da cô càng trắng bệch như tờ giấy. Châu Trình vừa định mở miệng, cô đã lên tiếng trước: “Bác sĩ đã cho phép em xuất viện, em nên nghe lời bác sĩ hay nghe lời anh?”

Một Viêm Lương mồm mép lạnh lợi như vậy chỉ tồn tại trong ký ức của Châu Trình. Hai năm nay, cô sống khép mình, trở thành người trầm lặng. Châu Trình nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Viêm Lương chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng ra ngoài, anh lặng lẽ đi theo.

Sau khi hoàn tất thủ tục xuất viện, Viêm Lương ngồi vào xe của Châu Trình. Ngoài trời vẫn mưa to, trước mặt chỉ có một màu trắng xóa, tầm nhìn mờ hồ.

Châu Trình lo lắng quay sang Viêm Lương đang ngồi ở ghế lái phụ. Gương mặt cô không chút sắc hồng, như sẽ gục xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng Châu Trình không lên tiếng, trầm mặc khởi động xe.

Châu Trình lái xe khá nhanh, mưa gió cũng không ngừng. Viêm Lương thắt dây an toàn rồi nhắm mắt, ngồi yên lặng ở đó. Trong đầu cô quanh đi quẩn lại mấy vấn đề: Ai đang lặng lẽ giúp cô? Cô nên nói gì khi gặp Lương Thụy Cường? Làm thế nào mới có thể khiến Tưởng Úc Nam hủy hợp đồng? Ngoài đêm tân hôn hai năm trước, Tưởng Úc Nam không hề nổi giận với cô, dù chỉ một giờ, nếu cô chọc giận anh thì hậu quả sẽ thế nào? Cô phải làm gì để dụ Giang Thế Quân rơi vào bẫy?...

Càng nghĩ càng đau đầu.

Cảm thấy ô tô dừng lại, Viêm Lương mở mắt một cách khó nhọc. Cô phát hiện cảnh sắc xung quanh rất quen thuộc. Đây đâu phải khách sạn Lương Thụy Cường ở, mà là căn biệt thự của Từ gia.

Trong tai Viêm Lương vẫn còn tiếng ù ù. Giọng nói của Châu Trình như cách một lớp màng mỏng, từ nơi xa truyền tới: “Em hãy nghe lời anh, nghỉ ngơi cho khỏe. Anh đã hẹn Lương Thụy Cường ngày khác rồi. Bây giờ em đột nhiên xuất hiện chỉ khiến ông ta cảm thấy hai chúng ta bất đồng quan điểm trong việc xử lý vấn đề, như vậy sẽ lợi bất cập hại.”

Châu Trình nói xong, không đợi Viêm Lương lên tiếng, anh đã cầm ô, xuống xe, đi đến mở cửa xe giúp Viêm Lương. “Để anh đưa em lên nhà.”

“Anh không đưa em đi gặp Lương Thụy Cường, em sẽ tự đi.”

Viêm Lương tỏ ra cố chấp, giữ vô lăng định di chuyển tới vị trí lái xe. Nhưng cô vừa nhúc nhích, trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn. Châu Trình thò nửa người vào trong xe, đỡ cô ra ngoài. Cuối cùng cô đành ngoan ngoãn

nghe lời.

Châu Trình đưa cô đến cửa nhà rồi tạm biệt. Viêm Lương một mình mở cửa vào nhà. Lúc này đã là tầm chạng vạng, mưa vẫn chưa ngớt, sắc trời đã tối hẳn.

Viêm Lương đi thẳng lên tầng trên. Toàn thân cô không còn chút sức lực, phải bám cầu thang đi từng bước, cuối cùng cũng lao đảo về đến phòng ngủ.

Vừa vào cửa, Viêm Lương liền chống tay lên trán, đứng tựa vào tường nghỉ ngơi. Trong phòng ngủ không có chút động tĩnh nhưng trước mắt cô đột nhiên có ánh sáng.

Cô ngẩng đầu, đưa mắt về nơi có ánh sáng, phát hiện cửa phòng tắm vừa mở toang.

Ánh sáng từ trong phòng tắm chiếu ra ngoài, Viêm Lương từ từ nhìn rõ một hình bóng xuất hiện ở cửa phòng tắm.

Tưởng Úc Nam?

Hơi nước từ trong phòng tắm lan tỏa. Người đàn ông ở phía đối diện rõ ràng vừa mới tắm nước nóng nhưng sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Trong làn hơi nước mờ mịt, Tưởng Úc Nam ngẩn người khi thấy Viêm Lương.

Ánh đèn trong phòng tắm hắt ra từ sau lưng Tưởng Úc Nam. Hai người, mặt cắt không còn giọt máu, đứng ở hai đầu sáng và tối.

Viêm Lương cảm thấy hoa mắt, chóng mặt. Vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông đứng đối diện, nhưng ánh mắt u tối của anh khiến cô muốn né tránh. Cô cố gắng lấy lại tinh thần, miễn cưỡng đi về phía giường ngủ.

Với tình trạng của Viêm Lương hiện tại, chắc chắn thả mình xuống giường là ngủ ngay. Nhưng vừa đi đến bên cạnh giường, chân cô như giẫm phải thứ gì đó. Đang định cúi đầu nhìn thì một luồng khí nóng quen thuộc phả vào người cô. Cùng lúc đó, một hình bóng cao lớn từ sau lưng cô chiếu xuống giường, nuốt trọn hình bóng của cô.

Tướng Úc Nam đứng ngay sau lưng Viêm Lương. Mặc dù anh không lên tiếng nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng. Cuối cùng, Viêm Lương nghiêng rằng, kéo chần chui vào trong, nhắm nghiền hai mắt.

Viêm Lương nằm nghiêng người, quay lưng về phía Tướng Úc Nam. Nếu anh hỏi tại sao sắc mặt cô tệ như vậy, cô cũng không định mở miệng. Chỉ cần cô và anh không trò chuyện cô sẽ không để lộ sơ hở, anh sẽ không phát hiện ra điều bất thường.

Nghĩ vậy, Viêm Lương nhắm mắt chờ đợi sự chất vấn của Tướng Úc Nam hoặc tiếng bước chân rời đi. Tuy nhiên từ đầu đến cuối Tướng Úc Nam vẫn giữ thái độ trầm mặc, không bỏ đi cũng không lên tiếng. Anh chỉ đứng bên giường, lặng lẽ ngắm nhìn thân hình mảnh mai của người phụ nữ trước mặt.

Sau đó, Tướng Úc Nam giơ tay, định kéo tay Viêm Lương vào trong tấm chăn mỏng, nhưng gần chạm vào cô, anh đột nhiên dừng lại, ngồi xuống, nhặt hai viên thuốc màu trắng vừa bị Viêm Lương vô ý giẫm nát.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, Viêm Lương mới mở mắt. Sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen như mực từ bao giờ. Cho tới lúc thiếp đi đầu óc cô vẫn rối như tơ vò. Lương Thụy

Cường... Cô có nên đánh cược tất cả vào canh bạc đó?

Viêm Lương bị bóng đèn đến ngạt thở.

Trong cơn ác mộng, cô chìm dưới nước. Trong ô tô kín mít, cô hốt hoảng mở cửa nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Cô không thể mở mắt, cũng không thở nổi. Nổi kinh hoàng, chết chóc bao trùm người cô. Trong nỗi tuyệt vọng, cô cố giơ tay lần cuối. Đúng lúc này, cửa xe đột nhiên mở ra như có kỳ tích. Viêm Lương mừng rỡ, nhào người ra khỏi xe. Lúc cô sắp bơi lên mặt nước để hít thở không khí, đột nhiên xuất hiện một bàn tay nắm chặt gót chân cô, kéo cô xuống nước. Viêm Lương hoảng sợ cúi đầu, bắt gặp gương mặt Tưởng Úc Nam, anh đang ra sức lôi cô cùng chết.

Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Tiếng ù ù bên tai kéo Viêm Lương từ cơn ác mộng trở về hiện thực. Mũi cô như bị tắc nghẹn, cô chỉ còn cách há miệng thở dốc. Mở to mắt nhìn trần nhà, cô cố xóa bỏ gương mặt đáng sợ trong giấc mộng ra khỏi đầu.

Bên ngoài cửa sổ, cuối cùng mưa bão cũng dần tan

nhưng cơn mưa vẫn dột thành tấm màn trắng vô cùng vô tận.

Hóa ra tiếng kêu ù ù bên tai không phải do Viêm Lương bị ù tai mà là tiếng điện thoại di động rung.

Thời tiết mùa hè vừa ẩm ướt vừa nóng bức. Không biết ai tắt điều hòa làm Viêm Lương toát mồ hôi. Việc toát mồ hôi khiến cơ thể cô dễ chịu hơn nhiều, đầu óc không còn choáng váng như trước. Điện thoại di động liên tục rung lên, báo hiệu có người gọi tới. Viêm Lương không chịu nổi, xuống giường đi tới cửa phòng tắm, lục tìm di động trong áo sơ mi và quần Âu vắt ở ngoài phòng tắm.

Điện thoại ướt sũng nhưng vẫn có thể sử dụng, Viêm Lương bắt máy, cô còn chưa kịp lên tiếng thì đầu máy bên kia đã vang lên giọng nói gấp gáp: "Tổng giám đốc, cuối cùng anh cũng nghe máy!"

Thư ký Lý... Người này luôn ra vẻ đạo mạo như sếp của anh ta. Giọng nói của Viêm Lương không chút nhiệt tình. "Là tôi."

Đầu máy bên kia trầm mặc trong giây lát, thư ký Lý

nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cất giọng cung kính: “Tưởng phu nhân, tôi không có cách nào liên lạc với Tổng giám đốc. Hai người đang ở cùng nhau à? Cô có thể bảo Tổng giám đốc nghe điện thoại không?”

“Anh tìm anh ta có chuyện gì?”

“Việc này...”

Thư ký Lý im lặng, Viêm Lương cũng không định dò hỏi. Cô cầm điện thoại, ra khỏi phòng, ngó nghiêng xuống tầng một nhưng không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Cô định xuống cầu thang, đúng lúc nhìn thấy người giúp việc đi lên, cô cất tiếng hỏi: “Có thấy cậu chủ đâu không?”

Người giúp việc tròn mắt ngạc nhiên. Ông bà chủ ngôi nhà này cả năm không nói với nhau đến ba câu, tất cả mọi người đều quen với cuộc chiến tranh lạnh kéo dài của họ. Hôm nay, cô chủ tự nhiên quan tâm đến hành tung của chồng mình, người giúp việc làm sao không kinh ngạc.

“Cậu chủ hình như đang ở... phòng ngủ phụ.”

Viêm Lương nghe xong lập tức đi về phía phòng ngủ phụ. Cửa phòng khóa trái, Viêm Lương gõ cửa cũng không có người trả lời, cô đành bảo người giúp việc gọi: “Cậu chủ, thư ký Lý gọi điện tới.”

Trong phòng vẫn không có tiếng động, Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi nói với người giúp việc: “Hãy đi lấy chìa khóa dự phòng lên đây!”

Người giúp việc nhanh chóng đi lấy chìa khóa, Viêm Lương mở cửa phòng. Vừa đi vào trong, cô lập tức hóa đá trong giây lát. Tưởng Úc Nam đang nằm bất động trên sàn nhà.

Viêm Lương choáng váng đầu óc. Sau khi có phản ứng, cô lập tức xông đến, quỳ xuống sàn nhà, đỡ vai Tưởng Úc Nam. “Tưởng Úc Nam!”

Tay Viêm Lương chạm vào bờ trán nóng ran của Tưởng Úc Nam. Dù cô gọi thế nào, người đàn ông đã bất tỉnh cũng không có phản ứng.

Lúc này, người giúp việc xông vào phòng. Viêm Lương nói: “Mau kéo tay cậu chủ, giúp tôi đỡ anh ấy dậy.”

Người giúp việc gật đầu, đi sang một bên. Hai người phụ nữ cố gắng đỡ anh dậy nhưng người anh nặng như chì, còn Viêm Lương vẫn chưa hồi phục sức khỏe. Cô không thể đỡ Tưởng Úc Nam, lại mất đà ngồi phịch xuống.

Sau một hồi lắc lư, lông mi của Tưởng Úc Nam khẽ động, đôi mắt sâu thẳm từ từ mở ra.

Người giúp việc có phản ứng trước tiên, mừng rỡ nói: “Cô chủ, cậu chủ tỉnh rồi kìa!”

Viêm Lương ngoảnh đầu lại. Trong khoảnh khắc, cô như rơi vào động không đáy tối đen như bầu trời ngoài cửa sổ.

Hai người mắt đối mắt, ánh mắt yếu ớt của Tưởng Úc Nam như chìm trong hồi ức. Anh nhìn Viêm Lương chăm chú rồi từ từ giơ tay vuốt ve khuôn mặt cô, khóe miệng hơi cong lên.

Động tác của anh rất dịu dàng, tựa như chỉ cần mạnh tay một chút, giấc mộng sẽ tan vỡ. Nụ cười của anh hàm

chứa rất nhiều điều nhưng ánh mắt anh quá u ám khiến Viêm Lương không chịu nổi, vô thức muốn né tránh.

Viêm Lương rút tay về, đứng dậy, lùi lại một bước.

Hành động trốn tránh của cô trong mắt Tưởng Úc Nam giống như một cái máy. Anh cứ mở mắt nhìn Viêm Lương từ từ lùi lại, cuối cùng quay đầu bỏ đi.

Tưởng Úc Nam bất động nhìn cô, tựa như rơi vào sự giày vò kéo dài một thế kỷ.

Viêm Lương quay về phòng lấy điện thoại gọi cho bác sĩ gia đình, mời bác sĩ đến nhà một chuyến. Khi cô trở lại phòng ngủ phụ, Tưởng Úc Nam đã được người giúp việc đỡ lên giường, nhắm nghiền hai mắt. Nhìn gương mặt trắng bệch của anh, Viêm Lương thầm nghĩ, tại sao anh lại cười với cô như vậy? Nụ cười của anh khiến trái tim cô đập nhanh.

Bác sĩ mà Viêm Lương mời đến là bác sĩ gia đình của Từ gia trước kia, từng chăm lo bệnh tình của Từ Tấn Phu trước khi ông qua đời. Đến nay, vị bác sĩ này vẫn giữ mối quan hệ tốt với người của Từ gia. Chính vì vậy, Viêm

Lương không hề bất ngờ khi tin tức Tưởng Úc Nam bị ốm truyền đến tai Châu Trình.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên với Lương Thụy Cường tuy không đạt kết quả như mong đợi nhưng cũng tương đối vui vẻ, thuận lợi. Từ trước đến nay, Lương Thụy Cường không bao giờ đích thân nhúng tay vào các dự án đầu tư, vậy mà lần này ông ta tỏ ra hứng thú với đề xuất của Viêm Lương, khiến cô tràn trề hy vọng. Thư ký của Lương Thụy Cường tiễn Viêm Lương và Châu Trình ra về. Lúc lên xe, Châu Trình như muốn nói điều gì đó. Khi anh lần thứ ba liếc Viêm Lương qua gương chiếu hậu, Viêm Lương không kìm được, hỏi thẳng: “Anh muốn nói gì?”

“Anh nghe nói, mấy ngày trước Tưởng Úc Nam bị ốm?”

“Chỉ bị sốt thôi, không chết được đâu!”

Giọng nói của cô hơi lạnh lùng, Châu Trình gật đầu, không hỏi tiếp. Anh lại dõi mắt về con đường phía trước. Trầm mặc một lúc, Châu Trình lại lên tiếng: “Xem ra em vẫn còn lo lắng cho anh ta.”

“Tất nhiên rồi, nếu anh ta chết, kế hoạch của em sẽ đổ xuống sông xuống biển. Em không chỉ không đoạt lại Từ

thị mà Giang Thế Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em.”

“Em thật sự nghĩ như vậy, hay chỉ mạnh miệng nói vậy thôi?”

“Anh nghĩ sao?” Viêm Lương trề môi, như mỉm cười nhưng ánh mắt sắc bén của cô đã trả lời câu hỏi của Châu Trình.

Châu Trình lặng lẽ quan sát Viêm Lương, như muốn nhìn thấu suy nghĩ thực sự của cô nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc, anh thật sự đoán không ra tâm tư của cô.

“Nếu chúng ta và Lương Thụy Cường hợp tác thành công, em và Tưởng Úc Nam cả đời này không đội trời chung. Em nên suy nghĩ cho kỹ.”

“Anh cho rằng em kiên quyết không ly hôn với anh ta là vì điều gì?” Viêm Lương hơi tức giận, giọng nói càng trở nên lạnh lẽo. “Em không phải anh, sẽ không làm theo cảm tính như anh.”

Không ai ngờ, trận ốm của Tưởng Úc Nam khiến mối quan hệ của vợ chồng anh có sự thay đổi lớn, nhưng không phải thay đổi theo chiều hướng tích cực mà là ngày càng tệ hại.

Sau hai năm, Viêm Lương lại một lần nữa trở thành đề tài bàn tán trong giới thượng lưu. Cô thường qua đêm ở ngoài, bị phóng viên các báo lá cải chụp được hình ảnh vui vẻ uống rượu với những người đàn ông xa lạ. Nhiều người suy đoán, Tưởng phu nhân đột nhiên trở nên bất thường là vì muốn trả thù Tưởng Úc Nam vì scandal hẹn hò âm ỉ của anh trước đó.

Thái độ của Tưởng Úc Nam cũng thu hút sự quan tâm của dư luận. Không rõ vì trong lòng hổ thẹn hay quan hệ vợ chồng thật sự đứng bên bờ vực thẳm, anh không hề bận tâm đến hành vi phóng túng của bà xã.

Đây là lần thứ ba trong tuần Viêm Lương qua đêm ở ngoài. Cô trở về nhà lúc trời tờ mờ sáng. Tưởng Úc Nam không ở nhà, chỉ có những người giúp việc mở to mắt nhìn cô ăn mặc diêm dúa, chân nam đá chân chiêu đi lên gác. Viêm Lương biết, tin tức cô cả đêm không về sẽ nhanh chóng đến tai Tưởng Úc Nam.

Giới hạn lòng bao dung của người đàn ông này đối với

cô đến đâu? Cô cần đập đổ giới hạn chịu đựng của anh.

Sau khi tẩy trang, Viêm Lương đi tắm rửa. Chất còn chảy xuống cống theo dòng nước, cô chỉ còn lại một cái đầu trống rỗng và cơ thể mệt mỏi.

Cô ngẩng cao đầu, để mặc dòng nước lạnh chảy xuống người. Đúng lúc này, tiếng mở cửa rất mạnh vang lên.

Viêm Lương giật mình, lập tức quay đầu. Cô thấy cánh cửa phòng tắm bị đẩy mạnh, đập vào tường đánh "rầm". Viêm Lương lập tức lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nhìn Tưởng Úc Nam đứng ngoài cửa.

Thân hình anh thẳng tắp, gương mặt đầy tức giận.

Viêm Lương thu lại ánh mắt, coi như anh không tồn tại. Cô lại ngẩng đầu, nhắm mắt để nước chảy xuống mặt. Tưởng Úc Nam còn chưa thay dép, Viêm Lương nghe thấy tiếng giày da tiến lại gần. Cô im lặng chờ đợi.

Chỉ một giây sau, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi xềnh xệch ra ngoài.

“Anh giờ trò điên gì vậy?” Cô cố tình hỏi.

Tưởng Úc Nam lặng thinh.

Viêm Lương vẫn trong trạng thái không mảnh vải che thân, tóc ướt rượt, nước chảy tong tong xuống nền nhà. Cô bị Tưởng Úc Nam lôi vào phòng thay đồ. Anh vung tay, cả người cô ngã xuống sofa. Người đàn ông trước mặt Viêm Lương có đôi mắt đỏ ngầu giận dữ. Cô giơ tay rút áo trong tủ, che chắn trước ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, lục tủ tìm quần áo, động tác như mất kiên nhẫn. Anh nhanh chóng lấy bộ quần áo ném xuống sofa. “Mặc vào!”

“Đi đâu?” Viêm Lương hỏi.

Tưởng Úc Nam nghiêng răng, rít lên: “Mặc vào!”

Tưởng Úc Nam bắt cô mặc bộ váy dạ hội gợi cảm màu

da... Viêm Lương biết sự kết hợp này có ý nghĩa như thế nào nhưng cô cố ý ngồi đó, không nhúc nhích.

Trước thái độ không tình nguyện của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam càng u ám. Anh trầm mặc nhìn cô, sau đó đột nhiên cúi người, nâng mặt cô, siết mạnh cằm cô.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng nghe thấy câu nói mà cô chờ đợi từ lâu. "Em đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta. Em ngoan ngoãn nghe lời, còn tôi bỏ qua chứng cứ phạm tội của Châu Trình, không bán các nhãn hiệu của Từ thị."

Nói xong, Tưởng Úc Nam buông tay. Viêm Lương vẫn không lên tiếng, như đã chịu khuất phục. Tưởng Úc Nam rời khỏi phòng thay đồ. Viêm Lương nghe thấy tiếng anh dặn dò người giúp việc ở bên ngoài: "Mau đi lấy khăn tắm và máy sấy tóc lại đây!"

Tưởng Úc Nam vẫn nhớ số đo của Viêm Lương, bộ váy dạ hội màu da anh chọn cho cô rất vừa vặn. Váy ngắn trên đầu gối, bó sát làm nổi bật đường cong hoàn hảo.

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương ngồi ở hai đầu hàng ghế sau xe ô tô. Tưởng Úc Nam nhắm mắt còn Viêm Lương nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại là một ngày mưa gió, người đi

bộ trên vĩa hè cầm ô hồi hả qua lại. Không ai nói cho cô biết chiếc xe đang đi đâu. Khi xe dừng lại trước cánh cửa xoay của khách sạn Minh Đình, Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

Công tử của chủ tịch tập đoàn Minh Đình tổ chức lễ đính hôn tại đây, vào buổi tối hôm nay.

Nhà trai gia cảnh hiển hách, nhà gái là quan chức cao cấp, Viêm Lương đã nghe tin đính hôn của họ từ lâu. Tin tức Lộ Minh Đình bỏ một khoản tiền lớn, sáng lập một quỹ cho con dâu tương lai lan truyền khắp phố, Viêm Lương không muốn biết cũng khó.

Bảo vệ mở cửa xe ô tô cho Viêm Lương. Sau khi xuống xe, Tưởng Úc Nam đi đến trước mặt cô, hơi đưa cánh tay về phía cô. Trước động tác có tính ám chỉ của anh, Viêm Lương không có ý định phối hợp, cô đi thẳng về phía cửa khách sạn. Nhưng cô bị Tưởng Úc Nam kéo lại trong nháy mắt. Anh cầm tay cô, khoắc vào tay anh. Viêm Lương định rút tay về nhưng bị anh giữ chặt. Hai người đi vào khách sạn Minh Đình trong cuộc độ sức âm thầm. Nhưng dưới con mắt của người ngoài, vợ chồng họ sánh bước bên nhau, tay trong tay rất tình cảm.

Tiệc đính hôn có quy mô hơn một trăm bàn, hoành

trắng vô cùng. Đi vào bên trong, Viêm Lương bắt gặp vô số nhân viên phục vụ mặt mày hớn hởi.

Trong thang máy chỉ có hai người, Tưởng Úc Nam thôi không ép buộc Viêm Lương. Giây phút cửa thang máy khép lại, Viêm Lương lập tức thu tay, ôm hai vai lùi về một góc.

Tưởng Úc Nam đứng thẳng người, không quay đầu nhìn Viêm Lương mà dõi mắt về phía trước, cất giọng đầy ngạo mạn: “Em có cảm giác gì khi người tình cũ kết hôn?”

Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức: “Đau khổ tột cùng.”

Viêm Lương vừa dứt lời, sống lưng Tưởng Úc Nam cứng đờ. Phát hiện ra điều đó, khóe miệng Viêm Lương cong lên. Đúng lúc này, cửa thang máy “ding” một tiếng, báo hiệu đến đích. Lần này, Viêm Lương hết sức phối hợp, thân mật khoác tay Tưởng Úc Nam rời khỏi thang máy.

Sau khi ký tên vào danh sách khách mời, nhân viên phục vụ dẫn họ vào hội trường.

Tưởng Úc Nam đứng ở cửa, đảo mắt một lượt, tìm những nhân vật quan trọng trong buổi tiệc hôm nay.

Nhìn thấy Lộ Minh Đình đang vui vẻ trò chuyện với nhà thông gia, Tưởng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: “Chúng ta đi chào hỏi.”

Viêm Lương bất giác đưa mắt về phía Lộ Minh Đình. Dáng vẻ và cách ăn mặc của ông ta thể hiện rõ là một nhà tư bản kỳ cựu. Thì ra đây là bố của Lộ Chính, cũng là một trong những người bắt tay với Giang Thế Quân đánh đổ Từ thị.

Tưởng Úc Nam đưa Viêm Lương tiến vào hội trường. Trên đường đi, không ít khách mời nhiệt tình chào hỏi anh, Tưởng Úc Nam gật đầu đáp lại. Khi vợ chồng Tưởng Úc Nam đi qua, đám khách bắt đầu thì thầm bàn tán, nghi vấn lớn nhất chính là: “Tưởng phu nhân... chẳng phải là bạn gái cũ của Lộ thiếu gia hay sao?”

“Cô ta trang điểm nổi bật như vậy, không biết có ý đồ gì?” Viêm Lương sớm đã luyện được bản lĩnh bỏ ngoài tai những lời bàn tán không hay về mình. Cô bình thản đi theo Tưởng Úc Nam đến bên Lộ Minh Đình.

Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, Lộ Minh Đình nở nụ cười thân mật. “Úc Nam đến rồi à?”

“Lộ tiên sinh!”

“Sắc mặt cậu hình như không được tốt lắm.”

“Tôi bị ốm vặt thôi, không có gì đáng lo.” Tưởng Úc Nam quay sang Viên Lương. “Đây là phu nhân của tôi.”

“Tưởng phu nhân?” Lộ Minh Đình lập tức đưa mắt nhìn Viên Lương, nụ cười của ông ta ẩn chứa sự lạnh lẽo. “Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.”

Ở một góc hội trường, Lộ Chinh đang trò chuyện cùng bạn bè. Được người trợ lý nhắc nhở, anh lập tức quay đầu về phía Lộ Minh Đình.

Thời gian đột nhiên ngừng lại.

Như thể chợt bừng tỉnh từ trong cơn u mê, Viên Lương

ngập ngừng ngẩng đầu. Cô đứng ở bên này, Lộ Chinh đứng ở bên kia dù cách cả hội trường rộng lớn, hai người đều tìm thấy đối phương ngay lập tức.

Họ trầm mặc, mắt đôi mắt.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp hội trường. Lộ Chinh gật đầu, mỉm cười với Viêm Lương. Điều duy nhất Viêm Lương có thể làm lúc này là cúi thấp đầu.

Người đàn ông ở phía đối diện trao cho cô tình yêu mà cô khao khát từ nhỏ. Nhưng đáng tiếc, số phận đã định anh chỉ có thể là khách qua đường.

Còn người đàn ông ở bên cạnh cô... là người mượn danh nghĩa tình yêu khiến cô thương tích đầy mình. Có điều, người đàn ông này là sự lựa chọn của cô nên cô phải gánh chịu mọi hậu quả. Tưởng Úc Nam vui vẻ trò chuyện với Lộ Minh Đình, Viêm Lương cười cắt ngang: "Thật ngại quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát!"

Sau đó, Viêm Lương ngồi một mình ở khu vực hút thuốc lá làm một điếu thuốc. Khi hút đến nửa điếu thuốc, Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Có tiếng bước

chân lại gần, rồi dừng lại trước cái ghế ở bên cạnh cô.

Người đó lặng lẽ ngồi xuống. Viêm Lương vẫn cúi đầu, cho đến khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Có thể cho tôi xin ít lửa không?”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Viêm Lương cứng đờ trong giây lát.

Người đàn ông lại nói: “Lâu rồi không gặp!”

Lúc này, Viêm Lương mới ngẩng đầu nhìn Lộ Chinh. “Lâu rồi không gặp!”

Cô nở nụ cười xã giao giả tạo. Nhìn cô như vậy, Lộ Chinh cũng mỉm cười. “Bộ váy của em rất đẹp!”

“Chồng tôi giúp tôi chọn.”

Nụ cười trên môi Lộ Chinh cứng đờ.

Đây mới là biểu hiện Viêm Lương muốn thấy. Cô không xứng với người đàn ông này nên không thể độc chiếm tình cảm quyến luyến của anh. Tình cảm đó nên thuộc về người vợ tương lai của anh.

Lộ Chinh rút bật lửa từ túi quần, châm một điếu thuốc. Viêm Lương bất giác cười cười. “Anh cũng có bật lửa, sao còn xin lửa tôi?”

Cô chỉ muốn tìm đề tài nói chuyện cho tự nhiên hơn, ai ngờ đạt hiệu quả ngược lại.

“Nếu không viện cớ, tôi làm sao có dũng khí đi tìm em?”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng giọng nói thản nhiên đó đã khơi gợi một ký ức trong lòng Viêm Lương khiến cô không kiềm chế ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt anh trầm tĩnh như hồ nước nhưng có sức mạnh cuốn người đối diện vào trong đó.

Thuốc lá đã cháy hết, đốt nóng đầu ngón tay Viêm

Lương, buộc cô tỉnh táo. Viêm Lương vội vàng thả tay, mẩu thuốc lá rơi xuống đất, đốm lửa lóe lên lần cuối rồi tắt hẳn.

Viêm Lương đứng dậy. “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài trước đây!”

Lộ Chinh không níu kéo. Anh biết không thể níu kéo, cũng không có tư cách giữ cô ở lại. Anh chỉ có thể lặng lẽ dõi theo hình bóng cô.

Viêm Lương bỏ mặc ánh mắt của người đàn ông sau lưng cô, mở cửa đi nhanh ra ngoài, vẫn chưa đi đến góc rẽ, cô đột ngột dừng bước.

Tưởng Úc Nam đang đứng bên bức tường cách đó không xa

Viêm Lương định thần, rồi lạnh lùng đi lướt qua Tưởng Úc Nam. Trong lòng Viêm Lương biết rõ, Tưởng Úc Nam đời nào dễ dàng bỏ qua cho cô. Lúc cổ tay Viêm Lương bị anh giữ chặt cô đã chuẩn bị tâm lý. Viêm Lương chỉ không ngờ Tưởng Úc Nam nói: “Tình yêu đầu tiên của em dành cho Châu Trình, tình yêu cuối trao cho Lộ Chinh. Tôi thì sao? Tôi có được điều gì ở em?”

Đã từ lâu Tưởng Úc Nam không nhìn thấy Viêm Lương hốt hoảng, bối rối như vừa rồi... Nhưng vì một người đàn ông khác.

Mặc dù trong lòng anh đã biết trước, có lúc ép bản thân vui vẻ chấp nhận sự thật, thế nhưng...

Giọng nói của Tưởng Úc Nam thể hiện sự bất lực. Đây là sự nguy trang rất quen thuộc với Viêm Lương. Cô nhướng mắt nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, giơ tay vỗ nhẹ mặt anh, nói rành rọt từng từ một: "Anh giành được mọi sự thù hận của tôi."

Viêm Lương định giật tay khỏi sự khống chế của Tưởng Úc Nam nhưng lại bị anh giữ chặt cả hai tay.

Tưởng Úc Nam dùng sức đẩy Viêm Lương vào tường. "Em đã hận đến mức muốn tôi chết đi, thế thì tại sao việc tôi chỉ bị ốm qua loa lại khiến em căng thẳng như vậy?"

Viêm Lương hỉ mũi giễu cợt. "Tưởng tiên sinh, anh học được thói đa tình ở đâu thế?"

Ánh mắt anh cứng đờ.

Viêm Lương cười. “Anh lạ thật đấy! Chẳng phải anh mong tôi thù anh hay sao? Bây giờ anh cứ như một người sắp chết, bắt đầu khao khát được người khác tha thứ ấy nhỉ?”

Tưởng Úc Nam đột nhiên nhìn thấu sự thật. Anh im lặng một giây rồi bật cười. “Đúng vậy, là tôi nhất thời hồ đồ...”

Tưởng Úc Nam cúi đầu, nhìn sâu vào mắt cô. Viêm Lương chau mày định ngoảnh mặt đi chỗ khác. Tưởng Úc Nam bất thành linh giữ mặt cô, phủ môi xuống môi cô.

Một nụ hôn đến bất ngờ mang theo hơi thở đã trở nên xa lạ với Viêm Lương từ lâu...

Viêm Lương không kịp căn răng, đầu lưỡi của anh đã tiến sâu vào.

Toàn bộ sợi dây thần kinh của Viêm Lương đều tập trung cảm nhận sự giày vò mạnh mẽ của Tưởng Úc Nam

trong giây lát. Hai năm qua anh không động đến cô. Ngày hôm nay, anh như con dã thú đói khát từ lâu, đầu lưỡi cô bị anh mút đến đau rát, sự phản kháng của cô bị anh làm tan rã, đến hơi thở cũng bị anh cướp đoạt.

Cho tới khi Tưởng Úc Nam hài lòng buông Viêm Lương, cô mới thoát khỏi sự khống chế của anh. Viêm Lương lập tức vung tay tát Tưởng Úc Nam nhưng bị anh dễ dàng tóm được.

Lồng ngực Viêm Lương phập phồng, môi cô sưng đỏ. Tưởng Úc Nam nắm cổ tay cô, bình tĩnh quan sát cô.

Đám nhân viên phục vụ đi ngang qua đều ngoảnh về bên này. Viêm Lương nghiêng rằng, rút tay bỏ đi mất. Dõi theo bóng lưng Viêm Lương cho đến khi cô khuất dạng, Tưởng Úc Nam mới quay đầu.

Lộ Chinh vừa rồi vẫn đứng bên ngoài cửa khu vực hút thuốc, bây giờ đã không thấy bóng dáng.

Anh đi về căn phòng nghỉ của khách sạn. Cô dâu tương lai vẫn đang chải đầu, trang điểm ở bên trong. Anh vừa định gõ cửa, trong đầu chợt vụt qua hình ảnh đôi nam nữ

hôn nhau nồng nàn, cô rất không tình nguyện...

Lộ Chinh lập tức thu tay về. Còn chưa kịp quay người bỏ đi, có người đã chạy đến tìm anh. “Lộ thiếu, Chủ tịch đang tìm anh.”

Lộ Chinh ngấm nghĩ rồi trả lời: “Cứ nói không tìm thấy tôi.”

Nói xong, anh lập tức bỏ đi nhưng mới đi hai bước, cánh cửa phòng nghỉ đột nhiên mở ra. Lộ Minh Đình từ phòng nghỉ đi ra. “Anh định đi đâu vậy?”

Lộ Chinh thở dài, trong lòng không muốn nhưng cũng chỉ còn cách quay đầu. “Bố!”

“Hôm nay Tử Nam rất xinh đẹp, anh không vào ngắm con bé một chút sao?”

“Hả? Vậy à?” Lộ Chinh chau mày nhưng không có ý định đi vào phòng nghỉ.

Thấy con trai tỏ ra lơ đãng, Lộ Minh Đình nhíu mày. “Tôi thay anh mời vợ chồng họ đến đây là vì muốn anh hoàn toàn dập tắt hy vọng.”

Lộ Chinh ngẩn người.

Lộ Minh Đình thất vọng lắc đầu. “Đàn bà trên thế giới nhiều vô kể, tôi thấy con bé Viêm Lương đó cũng chỉ có hai mắt, một mũi như bất cứ người nào. Dù nó đặc biệt trong mắt anh thì cũng là vợ của người khác, có gì đáng để anh quyến luyến đến tận bây giờ?”

Đến bố anh cũng nhận ra tâm trạng quyến luyến của anh? Sự ngụy trang của anh trong hai năm qua quá thất bại rồi...

Lộ Chinh nở nụ cười thê lương.

Lộ Minh Đình trầm mặc trong giây lát, sau đó ông ta mở miệng, giọng ôn hòa hẳn: “Con trai, từ nhỏ đến lớn anh đều biết rõ bản thân muốn gì, cũng biết làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình. Anh nên biết điều gì mới là tốt nhất đối với anh. Anh đừng vì một người đàn bà mà đánh mất lý trí anh đã rèn luyện suốt bao năm qua.”

Lời nói của Lộ Minh Đình hoàn toàn có lý, Lộ Chinh nhún vai về bất lực. “Có lẽ con chỉ muốn trải nghiệm một lần cảm giác hoàn toàn không thể khống chế, hoặc là...”

Hoặc là... anh bất chấp tất cả một lần, quên mình phần đầu vì thứ anh thật sự mong muốn, chứ không phải liên quan đến trách nhiệm và thể diện của anh.

Thư ký của Lộ Minh Đình đi vào. Thấy Lộ Chinh đứng ở đó, vẻ mặt vô cảm, anh ta nhất thời không biết có nên quấy rầy hay không. Do dự một lát, anh ta mới nhắc nhở Lộ Minh Đình: “Chủ tịch, Bộ trưởng Lý đến rồi.”

Lộ Minh Đình gật đầu, nói với Lộ Chinh: “Tôi đi chào hỏi khách khứa, anh hãy vào trong xem Tử Nam thế nào!” Nói xong, ông ta không lập tức rời đi mà đưa mắt ra hiệu thư ký mở cửa phòng nghỉ. Nhìn theo bóng Lộ Chinh cho đến khi anh đi vào, Lộ Minh Đình mới cùng người thư ký đi ra hội trường.

Trong phòng nghỉ rộng lớn, nhân viên trang điểm đang thu dọn đồ. Đám bạn thân của cô dâu đang vây quanh bàn trang điểm. Một người tình cờ ngáng đầu, lập tức mỉm cười nói với cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước bàn trang

điểm. “Trang Tử Nam, người đàn ông của cậu đến rồi kìa.”

Tất cả quay về phía cửa ra vào, nhân viên trang điểm cúi đầu chào hỏi: “Lộ tiên sinh!”

Lộ Chinh mỉm cười với họ, sau đó tiến lại gần bàn trang điểm. Người phụ nữ tên Trang Tử Nam lập tức nở nụ cười với Lộ Chinh nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt. Ở một góc độ nào đó, trông cô rất giống một người.

Lộ Chinh cuối cùng cũng quyết định đối mặt với hành động lừa mình dối người nực cười này.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy một lúc không?”

Lộ Chinh vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang Trang Tử Nam. Sau đó, cả đám người lần lượt rời đi, để lại không gian riêng cho đôi tình nhân.

Anh và cô cũng có thể gọi là đôi tình nhân? Mỗi tuần đi xem phim vào thứ Bảy, ngày Chủ nhật cùng cô tới viện dưỡng lão hoặc trại trẻ mồ côi, tham gia hoạt động công

ích. Mỗi tuần cùng ăn hai bữa, nếu có việc đột xuất sẽ gọi điện thông báo cho đối phương... Trong một năm hẹn hò, khoảng thời gian hai người ở bên nhau rất có trật tự nhưng thiếu cảm xúc.

Anh tán thưởng tham vọng kinh doanh của cô. Còn cô khao khát có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình để phát triển sự nghiệp. Cuộc hôn nhân kiểu này, vốn dĩ ai nấy đều đạt mục đích của mình mà thôi.

Trầm mặc một lúc, Lộ Chinh đột nhiên nói: “Em còn nhớ em từng hỏi anh, tại sao anh lại sưu tầm nhiều giày cao gót như vậy?”

“Sao bỗng dưng anh nhắc tới chuyện đó?”

Lộ Chinh cười cười. “Đó là tác phẩm của một nhà thiết kế độc lập ở New York. Mỗi đôi giày đều khắc tên của nhà thiết kế là Elaine. Thực ra tên tiếng Trung của cô ấy là Viêm Lương.”

Mặt Trang Tử Nam hơi biến sắc. Cô nhớ tên người phụ nữ này Viêm Lương... là bạn gái tin đồn duy nhất của Lộ Chinh.

“New York...” Ký ức xa xôi biết bao, nhưng trong lòng anh tựa hồ nhớ rõ từng chi tiết nhỏ nhất. “Sau này anh mới biết, lúc bấy giờ cô ấy bị người nhà bắt ra nước ngoài học ngành tài chính tiền tệ, nhưng cô ấy không thích ngành đó nên đổi sang học ngành thiết kế. Chắc em cũng biết khoảng thời gian đó, mẹ anh định cư ở New York.”

Trang Tử Nam gật đầu, sắc mặt có vẻ khó coi.

“Vì nguyên nhân này, anh thường bay đi bay về giữa hai nơi. Lúc bấy giờ, cô ấy chắc mới học thiết kế khoảng một năm. Cô ấy cùng bạn mở một cửa hàng bán giày nhưng đứng trước nguy cơ đóng cửa. Anh tình cờ gặp cô ấy, khi cô ấy đang thương lượng với người chủ cho thuê nhà ở bên ngoài cửa hàng. Cô ấy vừa dùng tiếng Anh khẩn cầu người ta vừa dùng tiếng Trung chửi rủa, trông rất thú vị. Đáng tiếc là lúc đó anh không dừng lại thưởng thức. Sau khi về nước, anh tình cờ nhớ đến cô ấy, thế là anh nhờ người giúp việc của mẹ anh đến cửa hàng đó mua giày, rồi anh tặng đôi giày cho mẹ anh.”

Rốt cuộc là hồi ức thú vị đến mức nào mà khóe mắt anh tràn ngập ý cười?

Trang Tử Nam cụp mi mắt. Cô không biết nên làm gì để đối diện với người đàn ông có bộ dạng ầm áp chưa từng thấy trước mặt.

“Đáng tiếc, mẹ anh chưa từng xỏ chân vào đôi giày đó. Có thể thấy trình độ thiết kế của cô ấy không cao.”

“Hóa ra hai người đã sớm quen biết...” Giọng nói của Trang Tử Nam như tiếng thở dài.

Lộ Chinh cười cười. “Kể từ lần đó, mỗi tháng anh đều nhờ người giúp việc của mẹ anh đến cửa hàng cô ấy mua giày. Mỗi đôi giày đều tặng kèm thư viết tay của cô ấy. Ngoài lời cảm ơn thông thường, cô ấy thỉnh thoảng kể về ước mơ của mình. Tuy chỉ gặp cô ấy một lần nhưng thực ra anh đã biết cô ấy từ lâu.”

Trang Tử Nam lặng lẽ lắng nghe nhưng cô vô thức căn môi dưới. Lộ Chinh luôn là người quan sát rất giỏi, lần này, anh cố tình không để mắt. “Mặc dù không phải là người trong ngành nhưng anh cũng có thể nhận ra, thiết kế của cô ấy ngày càng tiến bộ. Nhưng một năm sau, trong lá thư cảm ơn, cô ấy nói cho anh biết, cô ấy và người bạn định bán cửa hàng. Cho đến khi cô ấy đi tìm anh vì chuyện đặt quầy Nhã Nhan ở Minh Đình Square, anh mới biết cô ấy cũng giống anh, buộc phải từ bỏ lý

tưởng vì sự nghiệp của gia đình.”

Trang Tiểu Nam cố mỉm cười. Nhưng khóe miệng cô cứng đờ.

Lộ Chinh giống như trút bỏ gánh nặng. “Nhiều khi thương hại và thương yêu chỉ cách nhau một đường thẳng. Thật ra anh đã sớm không thể phân biệt tình cảm của anh đối với cô ấy là tình yêu hay sự thương hại. Trang Tử Nam, anh cảm thấy em nên suy nghĩ cho kĩ. Người đàn ông như vậy có đáng để em gửi gắm cả cuộc đời hay không?”

Buổi tiệc đính hôn bắt đầu, Lộ Chinh mặc com lê chỉnh tề, đi lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì.

Tiếng người chủ trì lại vang lên: “Tiếp theo, xin mời Trang tiểu thư lên sân khấu!”

Không ai xuất hiện.

Người chủ trì bất giác cất cao giọng: “Mời Trang tiểu thư!”

Khi người chủ trì lặp lại lần thứ ba, nhân viên phục vụ trong cả hội trường đưa mắt nhìn nhau, khách dự tiệc thì thầm to nhỏ, Lộ Minh Đình lập tức đứng dậy.

Cô dâu đã bỏ trốn...

Tin tức vừa lan ra, cả hội trường xôn xao.

Tướng Úc Nam ngồi yên một chỗ. Hội trường ồn ào, náo loạn đến mức nào cũng không ảnh hưởng đến ánh mắt lạnh lẽo của anh. Chỗ ngồi bên cạnh anh trống không. Cho đến khi Lộ Minh Đình và bố mẹ cô dâu vội vàng rời khỏi hội trường, Tướng Úc Nam mới rời mắt khỏi vị trí bên cạnh, nhìn người đàn ông trên sân khấu.

Chú rể trên sân khấu không hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự vắng mặt của cô dâu. Ánh mắt anh lại khóa chặt vào chỗ ngồi trống không bên cạnh Tướng Úc Nam.

Viêm Lương rời khỏi khách sạn Minh Đình trước khi buổi tiệc đính hôn bắt đầu, cô lại một lần nữa qua đêm ở bên ngoài.

Nửa đêm, Viêm Lương tắm xong, cuộn khăn tắm đi ra ngoài. Do cô ở trong phòng tắm quá lâu, người đàn ông ở phòng ngoài đã ngủ say.

Viêm Lương ngồi xuống cạnh giường, không khách sáo giờ tay vỗ lên mặt người đàn ông nhưng anh ta vẫn không tỉnh.

Người đàn ông có thân hình màu đồng rắn chắc là DJ tại một quán bar, ngón tay anh ta rất đẹp, nụ cười vô cùng cuốn hút. Viêm Lương cho rằng cô có chút cảm tình với anh ta. Nhưng bây giờ ngấm kỹ anh ta trong giấc ngủ say, Viêm Lương chỉ cảm thấy gương mặt này vô cùng xa lạ.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đây là phòng khách sạn xa hoa, chiếc giường hình bầu dục cỡ lớn, quần áo bừa bộn dưới đất. Viêm Lương đứng dậy, tìm quần áo của cô, mặc vào người. Sau đó cô lục túi xách lấy ví tiền, rút tập tiền đặt lên tủ đầu giường.

Mua hàng trả tiền, sau đêm nay, họ trở thành người xa lạ. Trong lúc đi ra cửa phòng khách sạn, Viêm Lương vô

tình nhìn thấy bóng dáng của mình trong chiếc gương cỡ lớn ở bức tường đối diện, bất giác dừng bước.

Người phụ nữ trong gương xinh đẹp nhưng không có linh hồn. Đôi mắt cô trống rỗng, vô cảm.

Viêm Lương về đến nhà là lúc nửa đêm. Vừa lái ô tô vào nhà để xe, một người giúp việc xông đến trước đầu xe của viêm Lương: “Cô chủ, cậu chủ đang đợi cô ở phòng khách.”

“Tôi biết rồi!”

Miệng nói vậy nhưng thực ra Viêm Lương chẳng hề bận tâm. Cô xuống xe, đi cầu thang ở nhà để xe lên thẳng tầng trên, về phòng ngủ liền đặt mình xuống giường.

Trong lúc mơ màng, điện thoại của Viêm Lương rung lên. Cô cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn từ một số lạ.

“Tôi là đàn ông, dù thế nào cũng không thể nhận tiền của đàn bà, hơn nữa chúng ta vẫn chưa làm gì cả.”

Viêm Lương cố nhớ xem cô đưa số điện thoại cho đối phương từ lúc nào nhưng nghĩ mãi không ra. Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa phòng chuyển động. Theo phản xạ, Viêm Lương ném điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm nghiền hai mắt.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tấm chăn mỏng bị kéo ra, một bên giường hơi lún xuống, Viêm Lương rất phiền não, cô quay người sang một bên giả vờ ngủ say.

Người đàn ông vừa ngồi xuống giường đưa mắt nhìn chỗ lõm trên đệm, nơi Viêm Lương vừa nằm ngủ. Anh giơ tay chạm vào, vẫn có thể cảm thấy hơi ấm cơ thể cô để lại.

Người đàn ông ngoảnh đầu về phía chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng, bây giờ là hai giờ sáng. Cách bữa tiệc đính hôn lộn xộn gần mười tiếng đồng hồ.

Tưởng Úc Nam cúi xuống, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Viêm Lương. Đúng lúc này, anh nhìn thấy những dấu hôn còn rõ nét trên chiếc cổ trắng ngần của cô.

Viêm Lương bị người đàn ông nổi giận kéo tóc. Cô đau đến mức giật mình tỉnh giấc, túm chặt tay người đàn ông nhưng bị anh gạt ra. Cả người cô đổ về đằng sau, đè vào chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường, căn phòng đột nhiên tối hẳn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương nhìn thấy người đàn ông giơ tay định tát cô, nhưng bàn tay anh dừng lại trong không trung, dường như anh đã khôi phục lý trí vào giây phút đó. Vài giây sau người đàn ông nhắc cầm Viêm Lương. “Hôm nay em lại chơi bời ở đâu? Cũng không biết tắm rửa sạch sẽ rồi mới về nhà!”

Động tác của anh khá nhẹ nhàng, giọng kiềm chế. Sự thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của anh khiến Viêm Lương ngây người, sau đó cô nở nụ cười thách thức. “Tôi rất mệt, mời anh ra ngoài!”

“Ra ngoài?” Người đàn ông lạnh lùng “hừ” một tiếng. Trong lúc nhìn cô chăm chăm, bàn tay anh lần đến trước ngực cô.

Tiếng loạt xoạt vang lên, cổ áo của Viêm Lương bị kéo ra.

Viêm Lương cố hết sức giật tay anh nhưng tổn công vô ích. Người đàn ông dễ dàng túm cô về giường.

Người đàn ông làm động tác như sắp bóp cổ cô khiến cô phải ngoái đầu sang một bên, để lộ cần cổ trắng nõn. Anh không hề do dự cúi xuống cắn mạnh vào cổ cô.

Hành động hoang dã này đã hoàn toàn phủ lấp những dấu hôn trên đó.

Viêm Lương giơ tay định đánh người đàn ông nhưng bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể hét lên: "Tưởng Úc Nam! Có giỏi anh hãy giết tôi đi!"

Tưởng Úc Nam rời khỏi cổ Viêm Lương, hơi thở nóng hổi của anh phả trên làn da lạnh giá của cô, giọng nói của anh trầm thấp đến mức đáng sợ nhưng vẫn lộ vẻ tao nhã từ cốt tủy. Anh nói chậm rãi từng từ: "Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm gì có gan lấy mạng em. Cùng lắm tôi chỉ nộp bằng chứng phạm tội thương mại của Châu Trình cho cảnh sát, rồi tiễn cậu ta vào tù mà thôi!"

Nghe đến hai chữ Châu Trình, ánh mắt Viêm Lương

bỗng trở nên thờ ơ.

Đây không phải kết quả cô mong muốn. Hủy bỏ cam kết, nhận lời Giang Thế Quân xé lẻ sản nghiệp của Từ thị đem rao bán mới là điều anh nên thốt ra miệng.

Vừa nói dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức kéo váy Viêm Lương...

Viêm Lương đọc được tin tức con dâu tương lai của Lộ gia từ hôn trên báo chí vào sáng hôm sau.

Trước đó, cuộc hôn nhân giữa hai họ Lộ và Trang đã gây xôn xao toàn thành phố. Vì vậy tin tức từ hôn liền trở thành đề tài bàn tán sôi nổi. Giới truyền thông không ngừng suy đoán, bọn họ thậm chí điểm lại từng chi tiết nhỏ trong một năm Lộ Chinh và Trang Tử Nam hẹn hò, hòng tìm ra nguyên nhân tại sao Trang Tử Nam quyết định từ hôn.

Viêm Lương lặng lẽ gấp tờ báo, đặt sang một bên rồi cầm cốc cà phê. Đồ ăn sáng trên bàn đều làm theo sở thích của cô, không bỏ hành hoa nhưng Viêm Lương vẫn chẳng muốn ăn. Cô mới chỉ nhấp một ngụm cà phê đã bị

người khác cướp mất.

Viêm Lương ngẩng đầu, bắt gặp Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng đang uống ly cà phê của cô. Tưởng Úc Nam lạnh nhạt nhìn lại Viêm Lương rồi chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Anh vừa cầm ly cà phê vừa giở tờ báo, lật đến đúng bài báo vợ anh vừa xem qua.

Sau khi đọc tin tức, Tưởng Úc Nam mỉm cười. Anh rời tay khỏi tờ báo, quay sang nâng cằm Viêm Lương. Động tác bất ngờ này khiến người giúp việc đứng ở cửa ra vào không dám lại gần khiến Tưởng Úc Nam có thể nhìn thẳng vào mắt cô vợ của anh mà không bị ai quấy rầy. “Nhân tình của em đã loại bỏ chướng ngại giữa hai người, tại sao trong mắt em vẫn không có vẻ gì là vui mừng?”

Cầm bị Tưởng Úc Nam bóp đến phát đau, nhưng Viêm Lương lại cảm thấy vui mừng. Cô nhếch miệng cười. “Xem ra tối qua anh ngủ không ngon, sắc mặt rất tệ.”

Nói xong, cô giơ tay vuốt ve mặt anh.

Sự quan tâm theo kiểu “nghĩ một đằng, nói một nẻo” của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam ngẩn người. Nhưng ngay sau đó anh gạt tay Viêm Lương, bỏ ly cà phê xuống

bàn rồi ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu ăn sáng.

Viêm Lương thu lại nụ cười, đưa mắt nhìn người giúp việc đứng như trời trồng ở cửa ra vào, lên tiếng hỏi: “Chị Chu, chị đã mua thứ tôi bảo chưa?”

Lúc này, người giúp việc mới bừng tỉnh, lập tức tiến lại gần. Chị ta nhìn Tưởng Úc Nam ở phía đối diện bằng ánh mắt khó xử, băn khoăn không biết có nên đưa cái túi nylon cho Viêm Lương. Viêm Lương giơ tay cầm lấy túi.

Tưởng Úc Nam chỉ liếc một cái rồi lại cúi đầu ăn sáng, coi như không để ý. Viêm Lương rút hộp thuốc trong túi, cô cố ý gây ra tiếng động mạnh, nhưng người đàn ông đối diện vẫn cúi đầu. Viêm Lương đành thu lại ánh mắt, dùng cà phê uống thuốc tránh thai rồi đứng dậy. “Tôi đi làm đây, anh cứ ăn từ từ.”

Viêm Lương quay người đi mất. Tiếng giày cao gót của cô mỗi lúc một xa, cho đến khi biến mất hoàn toàn, Tưởng Úc Nam mới ngẩng đầu.

Người giúp việc đứng yên lặng ở đó. Chị ta biết rõ ánh mắt Tưởng Úc Nam dừng ở chỗ nào, vội vàng gọi anh: “Cậu chủ...”

Tưởng Úc Nam như không nghe thấy, lặng lẽ nhìn hộp thuốc tránh thai đã bị bóc tung tóe ở trên bàn. Ánh mắt của anh bộc lộ sự bi thương đến mức người giúp việc không đành lòng. Chị ta vội vàng đi thu dọn thuốc rồi chạy nhanh xuống bếp.

Nửa tiếng sau, xe của Viêm Lương đi vào bãi đỗ tầng ngầm của công ty.

Sau khi đỗ xe, Viêm Lương đi về phía thang máy. Nhưng khi đi ngang qua chiếc Maybach đang lặng lẽ đậu ở đó, cô bị gọi lại.

“Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương liếc qua nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người có bộ dạng giống tài xế thò nửa người ra khỏi buồng lái chào hỏi cô. Viêm Lương nhanh chóng rà soát não bộ, xác nhận cô không quen người này.

Viêm Lương vẫn đứng yên một chỗ quan sát người đàn ông xa lạ. Thấy cô không có ý tiến lên, đối phương liền

giải thích: “Tôi là tài xế của Lộ tiên sinh.”

Viêm Lương chau mày. Cô ngật ngưỡng tiến lại gần. Cửa kính phía sau từ từ hạ xuống ngay trước mặt cô.

Vào giây phút cửa kính hạ xuống toàn bộ, Viêm Lương giật mình kinh ngạc. Người đàn ông ngồi trong xe, hai bên tóc mai chỉ sau một đêm đã bạc trắng.

Là Lộ Minh Đình.

Viêm Lương ngồi vào xe ô tô của Lộ Minh Đình, cô không biết nói gì, cũng không rõ chiếc xe sẽ đưa cô đi đâu. Bây giờ điều duy nhất cô có thể xác định là bậc trưởng bối này không thích cô. Nhìn gương mặt u ám của ông ta, người không bị mù đều có thể ra.

Đã ghét như vậy, tại sao ông ta còn đến tìm cô?

Viêm Lương nghĩ mãi không ra lý do.

Lộ Minh Đình im lặng từ đầu đến cuối, tựa hồ không có

ý nói chuyện với Viêm Lương. Tối qua gặp tại buổi tiệc đính hôn, Lộ Minh Đình còn là người đàn ông trung niên đầy phong độ. Chỉ sau một đêm, ông ta đã già đi trông thấy.

Cuối cùng, xe của Lộ Minh Đình đi vào một bệnh viện.

Từ lúc nhìn tấm biển ngoài cổng bệnh viện đến khi xe ô tô dừng lại ở bãi đỗ ngoài trời, Viêm Lương đều cuộn chặt tay thành đấm, cô căng thẳng vô cùng.

Ô tô đỗ vào vị trí, người tài xế xuống xe, mở cửa cho Viêm Lương. Viêm Lương quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Lộ Minh Đình không có ý xuống xe, ông ta dặn dò tài xế: "Cậu đưa Viêm Lương lên trên đó."

Viêm Lương hơi gật đầu tỏ ý tạm biệt rồi xuống xe. Người tài xế đưa cô lên thẳng phòng bệnh.

Phòng bệnh rất sang trọng, độc chiếm cả một tầng lầu chứng tỏ bệnh nhân là nhân vật quan trọng. Bên ngoài phòng bệnh không đề tên bệnh nhân. Tài xế mở cửa rồi đứng tránh sang một bên, nói với Viêm Lương: "Viêm tiểu thư, mời vào!"

Tuy đã lờ mờ đoán ra nhưng khi đi vào phòng và bắt gặp người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh đọc báo, Viêm Lương vẫn vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thấy Viêm Lương, Lộ Chinh cũng ngạc nhiên không kém.

Trên mặt, cổ, tay trái, chân phải... của anh, không chỗ nào không có vết thương. Có vết thương được băng bó bằng vải, một số chỗ được bôi thuốc nước. Chú rể ngày hôm qua vẫn còn đẹp trai ngồi ngồi, sao hôm nay lại ra nông nỗi này? Viêm Lương nhíu mày: "Anh... Tại sao anh..."

Lộ Chinh nở nụ cười nhàn nhạt. Việc anh nhếch miệng đã chạm tới những vết thương trên mặt đau đến mức anh thở hắt ra.

Viêm Lương không nở nhìn, cô cúi đầu vô tình thấy tờ báo trên đầu gối Lộ Chinh, đó chính là tờ báo cô đọc sáng nay.

"Trông tôi buồn cười lắm phải không? Lớn như vậy rồi

còn bị bố quật cho một trận giống đứa trẻ không nghe lời.”

Viêm Lương không biết đáp lời thế nào. Chứng kiến bộ dạng bối rối của cô, Lộ Chinh lại mỉm cười. Tại sao người đàn ông này lúc nào cũng mỉm cười với cô? Bất kể cô phạm lỗi, khó coi và mất thể diện như thế nào.

Viêm Lương thật sự muốn gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu. Cô không có tư cách đón nhận điều gì từ Lộ Chinh. Cô lên tiếng an ủi: “Vị hôn thê của anh từ hôn là lỗi của cô ấy. Lẽ nào còn bắt anh trói cô ấy đến kết hôn với anh? Sao anh phải chịu trách nhiệm?”

Lộ Chinh hiểu Viêm Lương nói câu này là để né tránh điều gì. Anh vẫn không vạch trần cô như thường lệ, chỉ nói: “Bố tôi cho tôi biết một số chuyện nhưng không phải là tất cả. Cô đã đến đây rồi, có thể giải đáp thắc mắc của tôi không?”

Viêm Lương lặng thinh.

“Người hại Từ gia của cô ra nông nổi này, ngoài Giang Thế Quân còn cả Tưởng Úc Nam nữa phải không?”

Viêm Lương dường như ngây ra trước câu hỏi của Lộ Chinh. Nhưng đó chỉ là dường như, Lộ Chinh không nhận ra vẻ mặt của cô cũng như anh nghĩ mãi mà không biết tại sao anh hết lần này đến lần khác mê đắm người phụ nữ có thể nói không xứng với anh.

Viêm Lương không trả lời, Lộ Chinh đành tiếp tục thăm dò: “Cô không chịu ly hôn với Tưởng Úc Nam là vì hy vọng có một ngày sẽ đoạt lại Từ thị?”

Lộ Chinh nhìn Viêm Lương chăm chú, ánh mắt thăm dò của anh lộ vẻ kiên định. Sau đó, anh cất giọng từ tốn: “Nếu tôi nói tôi có thể giúp cô?”

Viêm Lương nhướng mày. Ánh mắt của cô đã nói lên tất cả.

Hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ở buổi tiệc đính hôn, Lộ Chinh thầm nghĩ: “Thảo nào...” Thảo nào cô miễn cưỡng tươi cười. Thảo nào bộ dạng của cô lại như vậy... Anh rất đau lòng, đến mức đánh mất lý trí, đến mức bất chấp tất cả, trở mặt với cha anh.

Đôi mắt Viêm Lương vụt qua một tia kỳ lạ. Cuối cùng, cô mở miệng hỏi anh: “Anh cho rằng sau khi bị Tướng Úc Nam bán đứng, tôi còn có lòng tin vào sự giúp đỡ vô tư như vậy?”

Lộ Chinh á khẩu.

Viêm Lương lắc đầu. “Tôi bây giờ không đủ năng lực mua cổ phần của Từ thị, càng không thể gánh món nợ một tỷ khác.” Ngừng vài giây, cô lắc đầu, nói tiếp: “Nói một cách khác, dù tôi có thể chi trả khoản nợ một tỷ đi chăng nữa, bố anh cũng tuyệt đối không cho phép anh làm càn.”

Khóe mắt Lộ Chinh ẩn hiện ý cười tự giễu. “Bố tôi đã lấy đi nửa mạng sống của tôi. Nếu ông phản đối, tôi sẽ đặt cược nửa mạng sống còn lại của mình.”

Hai năm trước, anh dễ dàng chấp nhận điều kiện của Lộ Minh Đình: Xóa bỏ món nợ một tỷ của Viêm Lương, nhưng đổi lại anh phải khoanh tay đứng nhìn.

Lộ Chinh bình thản nhìn Viêm Lương nhưng trong ánh mắt bình tĩnh của anh che giấu một tâm tình mà Viêm

Lương không thể đọc ra.

“Nếu em thật sự muốn dùng thứ gì để trao đổi với tôi...” Lộ Chinh lên tiếng. “Thì tôi muốn em.”

Căn phòng yên tĩnh nhưng bên tai Viêm Lương đột nhiên vang lên tiếng một bức tường thành nào đó bắt đầu sụp đổ.

Khi Viêm Lương từ bệnh viện quay về công ty, cuộc họp thường kỳ sáng thứ Hai hằng tuần sắp kết thúc.

Hai năm nay, mọi người đều biết rõ thái độ tiêu cực của Viêm Lương đối với công ty. Vì vậy những người có mặt đã quen với việc cô đi làm muộn từ lâu.

Chỉ là Viêm Lương không ngờ Tưởng Úc Nam cũng vắng mặt. Cho đến khi cuộc họp kết thúc, cô vẫn không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Trong khi đó, cô lại gặp Giang Thế Quân, người từ trước đến nay không nhúng tay vào việc điều hành công ty.

Khi Viêm Lương đẩy cửa đi vào, không khí trong phòng

hội nghị trở nên ngưng ngập. Giang Thế Quân ngồi ở vị trí chủ tịch, Viêm Lương ngồi bên phải ông ta. Người ở trong phòng không cần quan sát cũng có thể nhìn ra không khí thù địch giữa bọn họ.

May mà cuộc họp nhanh chóng kết thúc. Tất cả mọi người thu dọn tài liệu rời đi. Viêm Lương giao giấy tờ có liên quan cho thư ký rồi cũng đi ra ngoài. Giang Thế Quân vẫn ngồi ở đó, nghe thư ký của ông ta báo cáo lịch làm việc tiếp theo: “Mười giờ ba mươi: thị sát trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới. Mười một giờ ba mươi: ăn trưa với giám đốc ngân hàng Chung. Hai giờ chiều: chơi golf với Lương Thụy Cường...”

Viêm Lương đi gần đến cửa phòng, lập tức dừng bước.

Thư ký đi theo sau Viêm Lương, nghi hoặc gọi cô. “Viêm Tổng?”

Viêm Lương quay đầu, xua tay ra hiệu không có chuyện gì. Ánh mắt cô vượt qua thư ký, dừng lại ở Giang Thế Quân. Sau đó cô quay người, rời khỏi phòng hội nghị.

Viêm Lương trở về văn phòng của mình, sắp xếp lịch trình rồi đọc tài liệu ghi chép để tìm hiểu nội dung thảo

luận trong cuộc họp mà cô bỏ lỡ. Viêm Lương bất giác nhớ đến câu nói ban nãy.

Hai giờ chiều, chơi golf cùng Lương Thụy Cường.

Viêm Lương lặng lẽ đóng tập tài liệu.

Tập đoàn Minh Đình, tập đoàn Lương thị... Viêm Lương nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau, cô dường như nhìn thấy một cơ hội lật ngược thế cờ.

Viêm Lương vẫn qua đêm ở bên ngoài nhưng cô không cần đến quán bar giết thời gian như thường lệ. Lộ Chinh bị thương khá nặng, phải mất một thời gian mới hồi phục. Vì vậy tối nào Viêm Lương cũng đến bệnh viện thăm anh.

Người Viêm Lương thường gặp ở bệnh viện là đầu bếp của Lộ gia đi đưa cơm nước. Cô chỉ một lần gặp Lộ Minh Đình đến thăm con trai. Viêm Lương ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, không quấy rầy hai cha con họ. Đợi Lộ Minh Đình ra về, cô mới vào phòng bệnh.

Viêm Lương đỡ Lộ Chinh đến bên cửa sổ. Không bao

lầu sau, hai người thấy hình bóng Lộ Minh Đình xuất hiện ở dưới lầu. Lộ Chinh chỉ tay về phía hình bóng mờ mờ của cha, nói với Viêm Lương: "Vết thương trên đầu tôi là tác phẩm của cây gậy đó. Nó được làm từ một loại gỗ quý, cứng hơn đá, đánh một lần cũng đủ bị chấn thương sọ não."

Viêm Lương bị anh chọc cười. Cô quay sang Lộ Chinh mới phát hiện khoảng cách giữa hai người rất gần.

Nụ cười của Viêm Lương rơi vào đáy mắt Lộ Chinh.

Viêm Lương vô thức kéo dài khoảng cách. Lộ Chinh thấy vậy liền thu cánh tay đang khoác vai cô. Viêm Lương đảo mắt quanh căn phòng, thấy giỏ táo bên cạnh giường, cô lập tức đi về bên đó. "Tôi đi rửa táo."

Lộ Chinh không rời mắt khỏi bóng lưng Viêm Lương. Dù cô đối với anh chỉ đơn thuần là lợi dụng, anh cũng cam tâm tình nguyện...

Ngủ lại bệnh viện một tối, Viêm Lương định về nhà thay quần áo rồi đi làm. Phòng bệnh của Lộ Chinh có một phòng dành riêng cho người chăm nom. Mấy ngày qua đêm ở bệnh viện là khoảng thời gian cô ngủ ngon nhất

trong hai năm qua.

Hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm, Viêm Lương cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, nhưng gần đến cổng ngôi biệt thự, Viêm Lương lập tức đeo tấm mặt nạ cảnh giác như thường lệ.

Sáng nay có vẻ không bình thường. Xe của Tưởng Úc Nam đỗ ngay trước cửa ngôi nhà chính. Cửa sau mở toang... Không biết Tưởng Úc Nam vừa về nhà hay chuẩn bị đi ra ngoài?

Viêm Lương liếc qua chiếc xe, không hỏi han người tài xế mà đi thẳng vào nhà.

Vừa lên tầng hai, Viêm Lương nghe thấy tiếng động ở phòng thay đồ. Cô tiến lại gần, nhìn thấy thư ký Lý đang ở trong, sắp xếp quần áo của Tưởng Úc Nam vào một chiếc va li. Vẻ mặt và động tác của anh ta có vẻ lo lắng, sốt ruột.

Thấy Viêm Lương đột nhiên xuất hiện, thư ký Lý hơi ngây người rồi gật đầu chào cô.

“Anh làm gì vậy?” Viêm Lương đứng bên cửa, cất tiếng hỏi.

Thư ký Lý nở nụ cười miễn cưỡng. “Tổng giám đốc đi công tác khoảng mười ngày. Tôi đến lấy đồ cho anh ấy.”

Xem ra lần này Tưởng Úc Nam đi công tác rất vội vàng. Viêm Lương cau mày nhìn theo thư ký Lý cho đến khi anh ta rời đi.

Thư ký Lý xuống dưới nhà, nhanh chóng ngồi vào ô tô đang chờ sẵn ở bên ngoài. Sau khi đóng cửa xe, anh ta nói với tài xế: “Quay về bệnh viện!”

Chương 12: Không phải anh, cũng không phải anh ấy

Buổi tiệc đính hôn dở dang khiến Lộ Chính trở thành

tiêu điểm của giới truyền thông. Tin tức anh nhập viện cũng được lan ra không lâu sau đó. Nhiều phóng viên chụp được hình ảnh một người phụ nữ không rõ thân phận thường xuyên ra vào bệnh viện chăm sóc Lộ Chinh. Điều này khiến vấn đề tình cảm của Lộ Chinh càng thêm màu sắc thần bí.

Trên thực tế, những tin tức này đều do Viêm Lương sai trợ lý tiết lộ với giới báo chí. Tuy hình ảnh cô cung cấp đã được làm mờ nhưng người quen biết Viêm Lương đều có thể nhận ra cô.

Viêm Lương muốn dùng thủ đoạn này thách thức giới hạn của Tưởng Úc Nam. Đáng tiếc là từ hôm thư ký Lý về nhà lấy đồ, Tưởng Úc Nam biến mất nửa tháng liền, Viêm Lương hoàn toàn không có tin tức của anh.

Sau khi Lộ Chinh bình phục và xuất viện, anh phụ trách kế hoạch hợp tác giữa Viêm Lương và Minh Đình. Nhờ sự giúp đỡ của Minh Đình, cuối cùng Lương Thụy Cường cũng chấp nhận đề nghị trước đó của Viêm Lương. Viêm Lương và Châu Trình đi New York, cô gặp Lộ Chinh ở đó rồi cùng tới gặp Lương Thụy Cường.

Sau khi hai bên bí mật ký kết hợp đồng, công ty Unique trên danh nghĩa là của Lương Thụy Cường chính thức

được thành lập.

Tất cả đã chuẩn bị đầu vào đây, chỉ chờ kẻ địch rơi vào bẫy.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng nhận được điện thoại của Tưởng Úc Nam. Nhìn thấy số hiển thị trên màn hình điện thoại, tim Viêm Lương bỗng đập nhanh.

“Là tôi.” Tưởng Úc Nam nói.

Không biết do chất lượng âm thanh của điện thoại hay nguyên nhân khác, người đàn ông ở đầu máy bên kia bộc lộ sự mệt mỏi vô hạn chỉ qua hai từ ngắn ngủi. Viêm Lương ngăn người mất ba giây mới có phản ứng. “Tôi còn tưởng anh biến mất luôn rồi!”

“Hừ...” Tưởng Úc Nam cười nhạt.

Đến lúc này, Viêm Lương mới hoàn toàn bình tĩnh. Vừa rồi chỉ là ảo giác của cô, giọng của anh đâu có vẻ mệt mỏi, mà chỉ có sự lạnh lùng. Câu nói tiếp theo của Tưởng Úc Nam càng không chút nể tình: “Tôi gọi điện thoại cho

em chỉ là để thông báo với em một tiếng. Kể từ ngày hôm nay trở đi, cam kết giữa chúng ta hết hiệu lực.”

Cam kết hết hiệu lực?

“Anh...” Viêm Lương chưa nói hết câu, Tưởng Úc Nam đã tắt điện thoại.

Bước tiếp theo, Tưởng Úc Nam sẽ đồng ý để Giang Thế Quân đem bán Từ thị? Hay là tố cáo Châu Trình? Tưởng Úc Nam nhanh chóng dùng hành động thực tiễn giải đáp thắc mắc của Viêm Lương.

Ngày hôm sau, Giang Thế Quân tuyên bố mở cuộc họp hội đồng quản trị bất thường. Bộ dạng hăm dọa của Giang Thế Quân trong cuộc họp khiến Viêm Lương linh cảm sẽ có chuyện.

Quả nhiên, cuối cùng Viêm Lương cũng nghe chính miệng Giang Thế Quân nói một câu cô mong chờ từ lâu: “Tôi tổ chức cuộc họp bất thường này là vì muốn báo với các vị một tin vui. Tổng giám đốc Lương Thụy Cường của tập đoàn Lương thị có ý mua lại hơn mười nhãn hiệu của Từ thị trước đây, bao gồm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa

của làn da...”

Lời nói vừa dứt, các thành viên hội đồng quản trị ai nấy đều ngẩn người, hướng ánh mắt thương hại về phía Viêm Lương.

“Tất nhiên...” Lúc này, Giang Thế Quân cũng nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. “Tôi đoán sẽ có người phản đối nên chúng ta có thể bỏ phiếu biểu quyết ở đại hội cổ đông.”

Dưới sự chiếu tướng của đám đông, Viêm Lương cố giữ vẻ vô cảm, không bật cười.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương là người đầu tiên đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi phòng hội nghị. Mọi người dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt thương hại, lo lắng hoặc thờ ơ, lãnh đạm, Viêm Lương đi thẳng về văn phòng. Sau khi khép cửa, cô lập tức gọi điện cho Châu Trình để báo tin vui với anh.

Chỉ sau một hồi chuông, điện thoại đã được kết nối. Viêm Lương không ngờ Châu Trình nghe máy nhanh như vậy, cô im lặng một vài giây để kiểm chế tâm trạng vui vẻ rồi cố ý hạ thấp giọng, tránh tai vách mạch rừng: “Tên cáo

già đã cắn câu rồi!”

Ở đầu kia điện thoại, Châu Trình dường như không tỏ ra hưng phấn như Viêm Lương tưởng tượng. Ngược lại, anh trầm mặc một lúc mới lên tiếng.

“Viêm Lương...” Châu Trình nghiêm nghị gọi tên cô như hy vọng cô bình tĩnh tiếp nhận câu nói tiếp theo của anh. “Anh đang trên đường đến Cục Cảnh sát.”

Viêm Lương ngồi chờ đợi ở ghế một lúc lâu sau vẫn chưa định thần. Bên tai cô là tiếng “tít tít” của điện thoại sau khi đã cúp máy, đờn điệu mà nhức tai vô cùng.

Không biết bao lâu sau, thư ký của Viêm Lương gõ cửa rồi vào phòng, hốt hoảng nói: “Viêm Tổng!”

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh, nhướng mắt nhìn thư ký. “Vừa rồi Cục Cảnh sát gọi điện tìm chị, tôi định nổi điện thoại nhưng...” Người thư ký đưa mắt về ống nghe điện thoại trong tay Viêm Lương: “... điện thoại bận suốt.”

“Chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Viêm Lương không bình thường. Niềm vui hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi lo lắng, hoảng sợ.

Người thư ký giật mình khi thấy bộ dạng của Viêm Lương, cô ta ho khan một tiếng mới nói tiếp: “Cảnh sát nói phòng điều tra tội phạm kinh tế nhận được tin tố cáo, nghi ngờ Giám đốc Châu liên quan đến việc lạm dụng công quỹ của công ty từ hai năm trước. Viêm Tổng là lãnh đạo cấp cao của công ty, họ hy vọng chị hợp tác điều tra.”

“Hãy nói với họ tôi đi công tác, không ở công ty, cũng không liên hệ được.” Viêm Lương ngẫm nghĩ một lúc rồi ra lệnh cho cô thư ký.

Trong lúc cô thư ký nhú mày vẻ khó xử, Viêm Lương đã cất giọng quả quyết: “Cứ quyết định như vậy, cô ra ngoài trước đi!”

Người thư ký tuy khó xử nhưng cũng hết cách, đành rời khỏi văn phòng, khép cửa lại.

Không gian yên tĩnh có lợi cho việc suy ngẫm, nhưng đầu óc Viêm Lương hoàn toàn trống rỗng, cô chẳng nghĩ ra kế sách nào khả thi. Cô vô thức nhắc điện thoại, bấm một dãy số.

Đúng lúc chuẩn bị bấm con số cuối cùng, Viêm Lương lập tức dừng lại. Cô chợt bừng tỉnh, bây giờ gọi điện cho Tưởng Úc Nam liệu có giải quyết được vấn đề? Anh sẽ nể tình hay sao?

Không, chắc chắn anh càng chế nhạo và làm hại cô mà thôi.

Bên tai Viêm Lương vang lên câu nói cuối cùng của Châu Trình trước khi tắt điện thoại: “Viêm Lương, bố mẹ anh không biết chuyện này. Bây giờ anh chẳng cầu xin điều gì cả, chỉ mong em giúp anh nghĩ cách, nhất định phải giấu bố mẹ anh.”

Nhất định phải giấu bố mẹ anh...

Nghĩ đến đây, Viêm Lương liền xóa số định gọi đổi sang bấm số điện thoại của Từ gia ở New Zealand.

Người nghe điện thoại là dì Lương. Lâu lắm mới nhận được điện thoại của Viêm Lương, giọng nói của dì Lương rất vui mừng: “Nhị tiểu thư, cuối cùng cô cũng nhớ đến dì Lương. Phu nhân và dì đều rất nhớ cô...”

Do trong lòng chất chứa tâm sự, Viêm Lương chỉ có thể cắt ngang lời dì: “Dì Lương, giúp cháu một việc...”

Dì Lương nuôi Viêm Lương từ nhỏ nên chỉ nghe qua ngữ khí của cô, bà liền hiểu ý. “Nhị tiểu thư nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Châu Trình gấp chút rắc rối. Việc này nhất định không được để bố mẹ anh ấy biết. Dì hãy lấy danh nghĩa mẹ cháu, mời cô chú Châu sang New Zealand chơi một thời gian, càng nhanh càng tốt!”

“Được, tôi sẽ đi gọi điện tới Châu gia ngay.”

Viêm Lương lặng lẽ cúp máy.

Muốn cứu Từ thị, buộc phải hy sinh Châu Trình? Tưởng Úc Nam, anh cho tôi một sự lựa chọn tàn nhẫn biết bao!

Với danh nghĩa của Lương Thụy Cường, Unique và tập đoàn Lệ Bạc tiến hành vụ đàm phán thuận lợi. Giang Thế Quân đưa ra giá hai phẩy năm mươi sáu tỷ đô la Mỹ nhưng Viêm Lương nhờ người quản lý chuyên nghiệp ép giá xuống hai tỷ, cô sẽ giành lại toàn bộ nhãn hiệu của Từ thị.

Mặt khác, bên cảnh sát tiếp tục điều tra, thu thập chứng cứ. Nhưng do Viêm Lương không hợp tác, cảnh sát không thể liên hệ với nhân viên của Từ thị trước đây, do đó, vụ án của Châu Trình vẫn giậm chân tại chỗ.

Bây giờ, Viêm Lương học tập Tưởng Úc Nam hai năm trước, làm một người bày mưu tính kế thao túng ở đằng sau. Còn Tưởng Úc Nam thì sao? Anh trốn ở góc nào trên thế giới? Anh muốn làm thế nào để trừng phạt người vợ không nghe lời là cô, hay đang nghĩ cách gì để kết thúc cuộc hôn nhân thất bại này?

Một buổi tối, Viêm Lương chìm trong giấc ngủ nặng nề. Cô mơ thấy ác mộng, cảnh cuối cùng trong ác mộng là hình ảnh Châu Trình đứng trước vành móng ngựa, mẹ anh vừa khóc vừa mắng cô: "Là cô đã hại con trai tôi ngồi tù... Chính cô..."

Viêm Lương giật mình tỉnh giấc. Cô mở to mắt nhìn trần nhà, trán đầm mồ hôi. Cho đến khi thần trí từ cơn ác mộng trở về hiện thực Viêm Lương mới phát hiện có một người đang ngồi bên mép giường. Người đàn ông ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết bao lâu rồi.

Viêm Lương như nhìn thấy một sự thương xót từ trong đáy mắt của người đàn ông. Nhưng vào thời khắc hai người chạm mắt nhau, ánh mắt anh nhanh chóng biến thành lạnh lùng. Viêm Lương cũng vậy, ánh mắt cô lập tức đầy vẻ cảnh giác. Cô ôm chần ngồi dậy, cười nhạt. "Tưởng Úc Nam, cuối cùng anh cũng đã xuất hiện!"

Tướng Úc Nam im lặng. Anh lạnh lùng nhìn Viêm Lương rồi nằm xuống một bên giường, nhắm mắt, không nói một lời.

Viêm Lương cứ ôm緊緊 chần mòng ngồi trên đầu giường, nhìn gương mặt người đàn ông trong giấc ngủ. Đằng sau biểu hiện bình thản của họ là những gì? Không ai hay biết.

Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là nằm xuống, nhắm mắt, chịu đựng cảnh đồng sàng dị mộng này, cho đến khi cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau, Tướng Úc Nam mở mắt, tuy sắc mặt vẫn vô cảm nhưng trán rịn mồ hôi.

Tướng Úc Nam ngoảnh đầu nhìn người phụ nữ nằm co quắp tận mép giường, như sắp rơi xuống đất. Cô né tránh anh như vậy sao? Tướng Úc Nam chậm rãi thả lỏng bàn tay đang cuộn chặt. Anh giơ tay, tựa như muốn chạm vào bờ vai Viêm Lương nhưng cuối cùng không nỡ. Sau đó, anh ngồi dậy, xuống giường.

Tướng Úc Nam lặng lẽ đi sang phòng ngủ phụ, mỗi

bước đi của anh nặng nề vô cùng. Nhưng anh từ đầu đến cuối không mở miệng, chỉ là gương mặt anh càng lúc càng trắng bệch.

Trong tủ để đồ có một két bảo hiểm, Tưởng Úc Nam lấy thuốc từ két bảo hiểm. Mặc dù rót nước uống thuốc là động tác vô cùng đơn giản nhưng tay anh run rẩy mãi mới làm xong.

Cũng không rõ do thuốc có tác dụng nhanh hay đau đớn đến mức cảm giác tê liệt, Tưởng Úc Nam cảm thấy người nhẹ bẫng. Sau khi đặt cốc nước lên tủ để đồ, thân hình cao lớn của Tưởng Úc Nam trượt xuống, cuối cùng ngồi bệt dưới đất. Từ đầu đến cuối, anh không phát ra tiếng động, trong khi Viêm Lương vẫn ngủ say ở phòng ngủ chính bên cạnh.

Một đêm trôi qua như vậy. Khi tia nắng đầu tiên chiếu qua rèm cửa sổ, rọi ánh sáng dịu dàng xuống mí mắt Tưởng Úc Nam. Anh khó nhọc mở mắt, đôi mắt vẫn tia máu bất giác hướng ra ngoài cửa sổ.

Cảnh tượng sáng sủa trước mắt như nhắc nhở anh, anh lại sống qua một ngày...

Tưởng Úc Nam bám vào tủ để đồ, miễn cưỡng đứng dậy nhặt mấy viên thuốc bị rơi ra ngoài, ném vào thùng rác. Sau đó, anh vào phòng tắm, gột rửa nỗi đau đớn của cơ thể, thay quần áo rồi xuống nhà ăn sáng.

Tưởng Úc Nam ngồi vào bàn ăn, nhận miếng bánh mì phết bơ do người giúp việc chuẩn bị. Anh vừa định đưa lên miệng, cầu thang cách đó không xa vang lên tiếng động. Tưởng Úc Nam nhướng mắt nhìn, bắt gặp Viêm Lương đang đi xuống cầu thang, cô cũng nhìn anh chăm chú.

Thấy bộ dạng com lê, giày da chỉnh tề của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương thầm nhắc nhở bản thân, người mà cô phải đối mặt mỗi ngày là kẻ địch máu lạnh rất nguy hiểm.

Quả nhiên, Viêm Lương vừa ngồi xuống bàn ăn, Tưởng Úc Nam đã chọc ngoáy vào nỗi đau của cô: "Tại sao em không cầu xin tôi tha cho Châu Trình?"

Viêm Lương cười nhạt. "Cầu xin anh thì có tác dụng sao?"

Tưởng Úc Nam thẳng thắn trả lời: "Không."

“Thế thì được rồi!” Viêm Lương nói xong, uống một ngụm nước hoa quả. Muốn làm việc lớn cần giữ thái độ bình tĩnh. Hôm nay, cô có thể điềm nhiên ngồi ăn sáng với kẻ thù, coi như cô có tiến bộ lớn.

Tưởng Úc Nam tựa như nhận ra điều gì đó, trầm mặc dò xét Viêm Lương rồi đột nhiên lên tiếng: “Em đã thay đổi nhiều!”

Viêm Lương tưởng anh phát biểu điều gì ghê gớm, nào ngờ câu nói tiếp theo của anh đầy vẻ chế giễu: “Có người tình mới nên mặc kệ sự sống chết của người tình cũ. Đây không giống tác phong của em.”

Viêm Lương nghiêng rằng nghiêng lợi, nhắm mắt nhưng cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi. Cô đập “bốp” cái thìa xuống bàn, đứng dậy đi thẳng ra cửa, không ngoảnh lại. Tưởng Úc Nam không theo Viêm Lương mà nhìn chăm chăm vào đồ ăn sáng vẫn chưa động đũa. Đồng tử đen láy của anh xao động.

Viêm Lương lái ô tô ra khỏi nhà xe. Cô vừa bức tức vừa rối bời, cô làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn Châu Trình ngồi tù? Nhưng Châu Trình vì Từ Tử Thanh, đến

mạng sống cũng không cần. Bảo Châu Trình khai ra Từ Tử Thanh là chuyện không thể.

Bây giờ việc cô có thể làm, là kéo thời thời gian điều tra, cho đến khi tìm được Từ Tử Thanh. Nếu Từ Tử Thanh chủ động nhận tội... Nhưng khả năng này gần như bằng không.

Viêm Lương vừa chìm trong suy tư vừa lái xe theo lối đi nhỏ, cánh cửa sắt nặng nề từ từ mở ra, ô tô của Viêm Lương rời khỏi ngôi nhà lớn. Đúng lúc này, một chiếc xe đậu bên ngoài cổng đột nhiên lao đến trước đầu xe của Viêm Lương.

Chiếc xe đó dừng ngay trước mũi xe của Viêm Lương. Viêm Lương giật mình, vội nhấn phanh. Suýt nữa cô đâm trúng chiếc xe chặn đường, may mà cô lái xe rất chậm. Viêm Lương định hạ cửa kính xem tình hình của đối phương, chiếc xe phía trước đột nhiên mở cửa ở vị trí tài xế và đằng sau. Hai người đàn ông bước xuống, tiến lại gần Viêm Lương.

Nhìn thấy Viêm Lương, một người cất giọng nghiêm túc: "Cô Viêm, chúng tôi đợi cô lâu rồi."

Viêm Lương cau mày quan sát người đàn ông vừa lên tiếng. Cô đột nhiên bừng tỉnh, theo phản xạ nhìn kĩ xe ô tô trước mặt quả nhiên là xe của cảnh sát.

“Xin lỗi, tôi có việc phải đi ngay bây giờ. Các anh có chuyện gì để nói sau. Mời các anh tránh đường.”

Trước thái độ cự tuyệt của Viêm Lương, hai người cảnh sát mặc thường phục vẫn bất động. Viêm Lương biết không thể thuyết phục họ, cô không nhiều lời, đánh tay lái định vòng qua xe của cảnh sát. Đúng lúc này, một người cảnh sát thò tay vào trong ô tô của Viêm Lương, giữ chặt vô lăng. “Chúng tôi chỉ muốn mời cô Viêm đi hợp tác điều tra mà thôi. Vụ án Châu Trình sớm kết thúc ngày nào sẽ có lợi cho Từ thị ngày đó, cô không cần viện cớ né tránh chúng tôi.”

Thấy bộ dạng ngạo mạn của người cảnh sát, Viêm Lương thầm cười nhạo. Có lợi cho Từ thị? Từ thị đã không tồn tại từ lâu.

Cuối cùng, Viêm Lương đành phải đi theo hai người cảnh sát.

Từ miệng cảnh sát, Viêm Lương biết tin, bởi vì Từ thị bị Lệ Bạc thu mua, nhưng nhân viên có liên quan đến vụ án của Châu Trình đều rời khỏi công ty. Do đó, phía cảnh sát gặp trở ngại trong việc điều tra, thu thập chứng cứ.

Chứng cứ Tưởng Úc Nam nằm trong tay rõ ràng có thể đẩy Châu Trình vào chỗ chết, tại sao cảnh sát còn vướng mắc ở khâu điều tra, thu thập chứng cứ? Lễ nào Tưởng Úc Nam chỉ giao một phần nhỏ chứng cứ cho cảnh sát?

Trong hoàn cảnh không biết rõ nội tình, Viêm Lương chỉ có thể tự phán đoán hướng phát triển của vụ việc, không dám khai nhiều với cảnh sát. Cảnh sát không moi được điều gì từ Viêm Lương, cô lại tỏ ra có việc gấp, muốn rời đi ngay. Vì vậy cảnh sát đành hẹn Viêm Lương lần sau rồi thả cô.

Cuộc điều tra của cảnh sát tương đối lặng lẽ, không làm kinh động đến giới truyền thông. Viêm Lương thuận lợi rời khỏi đồn cảnh sát. Đang chuẩn bị đi lấy xe ô tô ở bãi đỗ ngoài trời, cô vô tình nhìn thấy một người quen.

Đó là luật sư Cao, một trong những người sáng lập văn phòng luật sư Vạn Khang Niên, chuyên phụ trách vấn đề pháp lý của Từ gia.

Luật sư Cao được Viêm Lương ủy thác giúp Châu Trình. Nhưng Viêm Lương được biết, hôm nay cảnh sát không triệu tập Châu Trình. Vậy luật sư Cao vội vàng đến là vì lý do gì?

Viêm Lương đã mở cửa ô tô, chuẩn bị lên xe. Dõi theo bóng dáng luật sư Cao biến mất ở cổng Cục Cảnh sát, Viêm Lương lập tức đóng cửa xe, chạy theo luật sư Cao vào trong Cục Cảnh sát. Cuối cùng, Viêm Lương theo kịp luật sư Cao đến cửa phòng thẩm vấn.

“Luật...” Viêm Lương đang định gọi ông ta, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra.

Bên trong truyền tới giọng nói nghiêm khắc của người cảnh sát thẩm vấn: “Chúng tôi hiện đã nắm đủ chứng cứ, nghi ngờ cô có liên quan đến vụ án này.”

Người mở cửa phòng hiển nhiên để đón luật sư Cao. Luật sư Cao hơi gật đầu với đối phương, đồng thời đi vào bên trong. Đúng lúc này, trong phòng vọng ra tiếng phụ nữ mà Viêm Lương vô cùng quen thuộc: “Tôi vẫn chỉ nói câu đó, trước khi luật sư của tôi đến đây, câu trả lời của tôi chỉ là: không có gì để nói.”

Sau khi luật sư Cao đi vào trong, cửa phòng thẩm vấn nhanh chóng khép chặt, Viêm Lương không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì ở bên trong.

Cô đứng ngoài cửa, lặng lẽ mỉm cười. Không ngờ cảnh sát tìm thấy Từ Tử Thanh nhanh hơn cô.

Sao Từ Tử Thanh lại bị gọi đi thẩm vấn? Không có chuyện Châu Trình tố cáo chị ta, trừ khi... Cảnh sát đã điều tra ra Từ Tử Thanh?

Tại sao luật sư Cao lại không nói với cô chuyện Từ Tử Thanh bị cảnh sát thẩm vấn? Lẽ nào ông ta còn giấu giếm cô nhiều chuyện khác?

Viêm Lương nhìn chăm chú cánh cửa đóng chặt ở trước mặt. Bây giờ cô không thể tin tưởng bất cứ người nào. Kể cả luật sư Cao có giấu cô nhiều bí mật, có lẽ cô cũng không cảm thấy lạ lùng.

Hai tiếng sau, cánh cửa phòng thẩm vấn lại một lần nữa mở ra. Người từ bên trong đi ra là luật sư Cao, không thấy

Từ Tử Thanh.

Viêm Lương ngồi trên chiếc ghế dài ở bức tường đối diện. Từ vị trí của cô, có thể nhìn thấy Từ Tử Thanh ngồi trong phòng, cô ta có vẻ rất tức giận.

Viêm Lương nhìn luật sư Cao. Thấy Viêm Lương ngồi ngay ngoài cửa, luật sư Cao sửng sồ. Sau khi định thần, ông ta đi đến trước mặt Viêm Lương. "Sao cô lại ở đây?"

Viêm Lương nhìn luật sư Cao bằng ánh mắt lãnh đạm, cô đứng dậy, nhếch mép với ông ta. "Ông nên trả lời câu hỏi của tôi trước, tại sao Từ Tử Thanh lại ở đây?"

Luật sư Cao khó mở lời.

Trước ánh mắt chăm chú của Viêm Lương, cuối cùng luật sư Cao cũng thỏa hiệp. Ông ta thở dài. "Tôi không thể tiết lộ nhiều với cô. Tôi chỉ có thể cho cô biết, tuy tôi không rõ phía cảnh sát nắm được bao nhiêu chứng cứ, nhưng theo tình hình trước mắt, lần này chị gái cô không xong rồi."

Viêm Lương hết kiên nhẫn, hỏi thẳng: “Châu Trình thì sao?”

Luật sư Cao không cảm thấy ngạc nhiên khi Viêm Lương không tỏ ra quan tâm đến sự sống chết của chị gái. Trước câu hỏi của Viêm Lương, ông ta chỉ lắc đầu.

Tuy không có câu trả lời chính thức nhưng trong lòng Viêm Lương dấy lên một tia hy vọng. Nếu lần này cảnh sát điều tra đến cùng khiến Từ Tử Thanh phải trả giá cho những sai lầm của cô ta trước đây, như vậy Tưởng Úc Nam cũng coi như gián tiếp giúp đỡ cô.

Viêm Lương về đến công ty đã là hơn mười hai giờ.

Phần lớn nhân viên đi ăn cơm trưa, chỉ có người trợ lý vẫn ở đó chờ cô. Thấy Viêm Lương xuất hiện, người trợ lý đứng dậy. Viêm Lương nhíu mày khi bắt gặp bộ dạng thấp thòm của người trợ lý. “Chuyện gì vậy?”

Người trợ lý lập tức cất giọng nghiêm túc: “Tổng giám đốc... hẹn chị cùng ăn trưa từ nửa tiếng trước. Tổng giám đốc nói đợi chị ở văn phòng.”

Tuy Viêm Lương và Tưởng Úc Nam xảy ra không ít tin đồn nhưng trong mắt người ngoài, vợ chồng họ vẫn đối xử với nhau lịch sự như khách. Quan hệ của bọn họ trên thực tế tệ hại đến mức nào, người trợ lý luôn theo sát cô tất nhiên biết rõ, thảo nào cô ta thấp thỏm như vậy.

Viêm Lương không đáp lời. Người trợ lý biết ý. “Tôi giúp chị từ chối.” Nói xong, cô ta liền cầm ống nghe điện thoại.

Viêm Lương liền giơ tay ngăn cô ta. “Không cần đâu, chỉ ăn bữa cơm thôi. Cô sợ anh ta hạ độc tôi?”

Người trợ lý ngây ra trước câu nói đùa hiểm thấy của Viêm Lương. Cho đến khi Viêm Lương quay người đi ra thang máy, cô ta vẫn chưa định thần.

Viêm Lương đi vào thang máy, lên thẳng tầng trên cùng. Cô muốn xem Tưởng Úc Nam định giờ trò gì?

Viêm Lương nhanh chóng đứng trước cửa văn phòng CEO. Cô giơ tay gõ cửa theo đúng phép lịch sự, bên trong không có phản ứng. Viêm Lương liền đẩy cửa đi vào phòng.

Từ xa, Viêm Lương đã nhìn thấy một thân hình cao lớn ngồi gục xuống bàn làm việc, dường như đang ngủ say.

Viêm Lương không ngờ sẽ bắt gặp bộ dạng này của Tưởng Úc Nam, anh thật sự ngủ say đến mức không biết gì.

Viêm Lương ngập ngừng tiến lại gần. “Tưởng Úc Nam.”

Cho tới khi cô đi đến bên cạnh, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Viêm Lương nghiêng rằng đẩy người Tưởng Úc Nam, bàn tay vô tình chạm vào bàn tay lạnh giá của anh.

Viêm Lương giật mình. “Tưởng Úc Nam!” Cô bất giác cao giọng.

Tưởng Úc Nam vẫn không có phản ứng. Viêm Lương sờ lên trán anh. Bàn tay của người đàn ông này lạnh như đá, trong khi trán lại nóng ran.

Tay Viêm Lương vẫn còn đặt trên trán Tượng Úc Nam. Anh giống như người đang ngủ say bị quấy nhiễu, chau mày, động đậy bờ vai. Đầu óc Viêm Lương chưa có phản ứng để vô thức rút tay lại.

Tượng Úc Nam mở mí mắt nặng nề, cảnh vật trước mắt mơ hồ trong giây lát rồi dần trở nên rõ ràng, cho đến khi anh nhìn rõ người đứng trước mặt mình là ai.

Đáy mắt anh vụt qua một tia sáng lấp lánh nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lẽo. Tượng Úc Nam ngồi thẳng người, kéo lại cổ áo rồi đứng dậy nhìn đồng hồ. Sau đó anh lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Lương. "Đi thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Nói xong, anh liền thu ánh mắt, đi vòng qua bàn làm việc, ra ngoài. Viêm Lương dõi theo bóng lưng đang vội vàng rời đi, trong đầu cô đầy nghi vấn, nhưng cô không thể nói rõ rốt cuộc điểm nào kỳ lạ. Thấy anh chuẩn bị biến mất ở cửa văn phòng, Viêm Lương nói: "Sắc mặt anh không tốt lắm..."

Sống lưng Tượng Úc Nam cứng đờ. Hai giây sau, anh quay đầu nhìn Viêm Lương, giọng nói như có gai nhọn:

“Em quan tâm đến tôi? Đúng là hiếm có!”

Mọi nghi hoặc bị nụ cười như có như không của Tưởng Úc Nam xóa sạch, Viêm Lương tự giấu trong lòng. Chỉ trong giây lát, đầu óc và đôi mắt cô không có chút biểu cảm, lạnh lùng đi ra ngoài.

“Hiếm có dịp anh hẹn tôi cùng ăn trưa, tôi cũng nên giả bộ quan tâm anh một chút, đúng không?”

Một đòn phản kích hoàn hảo. Viêm Lương vừa dứt lời, vẻ chế nhạo trên gương mặt người đàn ông hoàn toàn biến mất.

Tưởng Úc Nam chọn một nhà hàng khá xa công ty.

Khi ngồi vào vị trí bên cửa sổ, trong lòng Viêm Lương dậy sóng. Không phải vì người đối diện cô lúc này là Tưởng Úc Nam, mà là... đã rất lâu cô không đến nơi này dùng bữa.

Cũng là giờ ăn trưa, cũng là vị trí gần cửa sổ, Viêm Lương từng đến đây một lần. Đó là lúc hai người mới

đăng ký kết hôn không lâu. Để che mắt mọi người, Viêm Lương và Tưởng Úc Nam không thể cùng nhau ăn trưa ở công ty. Thời gian đó, nhà hàng này mới khai trương, không gian tương đối yên tĩnh, không bị người khác làm phiền. Viêm Lương cũng ngồi ở vị trí này, vừa cúi đầu uống nước chanh vừa trò chuyện với Tưởng Úc Nam về công việc, Tưởng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, nghe cô nói. Trên trán cô có một lọn tóc vô tình rơi xuống, anh giơ tay giúp cô vén ra sau tai, động tác rất tự nhiên. Cô ngẩng đầu nhìn anh, liền bắt gặp ánh mắt ấm áp hơn ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Cảnh tượng này ủa về một cách rõ ràng, như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng hiện tại, anh không cần đóng kịch, tất nhiên cũng sẽ không vén tóc giúp cô. Cô cũng không nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Giữa hai người chỉ còn là công việc. “Sắp đến dịp kỷ niệm hai năm ngày cưới của chúng ta, lẽ nào em không cảm thấy chúng ta nên tổ chức buổi party nhằm xóa bỏ những tin đồn về tôi và em?”

Viêm Lương uống nước chanh, không ngẩng đầu. “Đừng có lôi tôi vào, tin đồn về anh đúng là chưa bao giờ ngừng. Còn tôi gần đây rất ngoan ngoãn, không có tin đồn gì cả!”

“Em tưởng những tấm ảnh em đến bệnh viện thăm Lộ Chính bị che mặt, chỉ có tôi nhận ra em thôi sao? Em cứ

dây dưa với Lộ gia, để Giang Thế Quân cảm thấy bị uy hiếp, em sẽ không có kẹo ngon ăn đâu!

Tưởng Úc Nam lại để lộ nụ cười như có như không, anh muốn che giấu điều gì? Che giấu sự quan tâm dành cho cô? Đáng tiếc chiêu này đã vô tác dụng với Viêm Lương. Cô đáp lại anh bằng giọng điệu chế giễu: "Xem ra, dù chơi trò mất tích một tháng nhưng anh vẫn còn quan tâm đến mọi hành động của tôi. Trước khi lo Giang Thế Quân đối phó với tôi, anh nên lo liệu tôi có cảm sùng anh hay không mới đúng!"

Lời nói của Viêm Lương như mũi dao sắc nhọn, cắm thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong trái tim người đàn ông, khiến một người vốn kiếm chế rất giỏi như Tưởng Úc Nam cũng chết sững trong giây lát.

Máu lạnh lẽ chảy.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ dọn món ăn, Viêm Lương đã bỏ lỡ biểu cảm của Tưởng Úc Nam. Cô quay sang người phục vụ, đến lúc nhìn anh, tất cả đã trở lại bình thường. Ánh mắt Tưởng Úc Nam như lớp băng trên mặt hồ, không hề xao động, cũng không có độ ấm. "Mọi việc không cần em lo, em chỉ cần trang điểm đẹp để tới dự buổi tiệc là được!"

Công ty PR phụ trách tổ chức buổi party nhiều lần cử người đưa váy dạ hội đến cho Viêm Lương thử, nhưng đều bị cô trả lại nguyên vẹn. Cô không có tâm trạng, càng không có thời gian để lãng phí vào buổi tiệc nhằm phô diễn thứ hạnh phúc giả tạo này. Những người tinh mắt đều nhìn ra cuộc hôn nhân của cô thất bại thế nào, cô việc gì phải lừa mình, dối người!

Trước buổi tiệc kỷ niệm kết hôn hai năm, Viêm Lương gặp không ít chuyện vui. Châu Trình không còn bị cảnh sát triệu tập nhiều như trước. Dù anh không tiết lộ điều gì với cô nhưng cô có thể đoán ra, cảnh sát đã chuyển mục tiêu sang người khác. Đạo này luật sư Cao thường xuyên đến Cục Cảnh sát nên không khó để đoán ra, “người khác” đó chính là Từ Tử Thanh.

Giang Thế Quân cuối cùng cũng nhượng bộ, không ngậm chặt con số hai phẩy năm mươi sáu tỷ như trước. Viêm Lương tin ông ta sẽ nhanh chóng đạt thỏa thuận với Lương Thụy Cường về vấn đề giá thu mua, không bao lâu sau sẽ ký hợp đồng.

Ai có thể ngờ người hoạt động ngầm sau lưng Lương Thụy Cường chính là Viêm Lương? Đến khi thành công, có lẽ cô nên mua bó hoa, đi viếng mộ Từ Tấn Phu, đứng

trước mặt nói cho ông biết: “Đưa con gái bị bố ghét bỏ đã thay bố giành lại sản nghiệp của Từ gia.”

Nhưng trước khi xảy ra chuyện đó, Viêm Lương cần tiếp tục ngày trang.

Cô thư ký gõ cửa, đi vào. “Viêm Tổng, người của công ty PR lại đến rồi.”

Chắc họ đưa lễ phục đến, Viêm Lương vừa kết thúc cuộc điện thoại với giám đốc của Unique. Cô đặt ống nghe, nói với thư ký: “Bảo họ để đồ ở đây rồi đi đi!”

“Vâng ạ!” Cô thư ký vừa định đẩy cửa đi ra ngoài, đột nhiên kêu lên một tiếng. Viêm Lương ngẩng đầu, thấy một người đẩy mạnh cô thư ký, xông vào phòng.

Từ Tử Thanh?

Viêm Lương đứng dậy, nhíu mày nhìn Từ Tử Thanh đang tức giận xông về phía cô. Từ Tử Thanh nhanh chóng đi đến bên Viêm Lương, nhìn cô trừng trừng.

Viêm Lương còn chưa kịp nói gì thì Từ Từ Thanh đã giờ tay tát vào mặt cô.

Một tiếng “bốp” đánh giòn vang lên, vừa nhanh vừa chính xác. Cô thư ký đuổi theo Từ Từ Thanh nhưng không kịp, chỉ nhìn thấy một bên má Viêm Lương hiện dấu tay rõ ràng.

Từ Từ Thanh lại định cho Viêm Lương cái bạt tai thứ hai nhưng lần này, Viêm Lương kịp thời túm tay cô ta. Từ Từ Thanh dùng sức thoát khỏi bàn tay Viêm Lương. Viêm Lương hất mạnh tay khiến ả ta mất thăng bằng, ngã xuống mép bàn. Cô ta lại đứng dậy, định xông lên nhưng cuối cùng bị cô thư ký chặn lại.

“Thấy tôi ngồi tù, cô vui lắm phải không?” Không thể động đến Viêm Lương, Từ Từ Thanh chỉ có thể hét lên.

Viêm Lương lạnh lùng nhìn cô ta. “Chị lên cơn điên gì vậy?”

“Hai năm nay, tôi làm gì cũng bị lỗ vốn, không phải do cô giờ trò ở sau lưng sao? Đừng tưởng tôi không biết, lần này chính cô tố cáo tôi đúng không? Tôi còn cho rằng cô

đã chịu dừng tay, hóa ra cô muốn tìm cơ hội để đâm tôi một nhát.”

Viêm Lương không lên tiếng. Cô thư ký ra sức ngăn cản Từ Tử Thanh, Viêm Lương nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng bảo vệ. “Gọi hai bảo vệ lên văn phòng tôi, ở đây...”

Viêm Lương chưa kịp nói hết câu, Từ Tử Thanh đã cắt ngang: “Nể tình Từ gia nợ cô khá nhiều, cũng nể mặt Châu Trình năn nỉ tôi, tôi vốn định giấu giếm chuyện này cả đời. Nhưng bây giờ cô dồn tôi vào chỗ chết, tôi không ngại nói cho cô biết, cô không có tư cách thay Từ gia trừng phạt tôi.”

Viêm Lương ngây người, nhướng mắt nhìn Từ Tử Thanh. Cô ta đáp trả cô bằng ánh mắt ngạo mạn. Viêm Lương đặt ống nghe xuống bàn, chậm rãi đi đến bên Từ Tử Thanh, giơ cao tay...

Lại một tiếng “bốp” vang lên, Viêm Lương hoàn trả Từ Tử Thanh một cái tát rất mạnh. Cái tát này khiến khóe miệng Từ Tử Thanh rỉ máu.

Từ Tử Thanh ngẩn người mất năm giây. Sau đó, cô ta đột nhiên trở nên bình tĩnh, hơi mỉm cười. "Trong di ngôn ba để lại cho tôi có viết rõ, cô không phải con gái của ông."

Cả thế giới trở nên tĩnh lặng trong giây lát...

Buổi đêm là thời điểm thích hợp để uống say.

Viêm Lương nằm bò trên quầy bar, cúi đầu, ly rượu trong tay cô trống không. Tiếng nhạc dồn dập và ánh sáng hỗn loạn trong quán bar tạo thành một tấm lưới dày đặc, bao trùm lên người cô.

Bên tai Viêm Lương, giọng Từ Tử Thanh lặp đi lặp lại: "Năm đó, mẹ cô biết bố có mẹ tôi ở bên ngoài, còn sinh ra tôi nên tức giận đến mức bị sẩy thai. Cô chỉ là một đứa trẻ được mẹ cô nhặt về nuôi để che mắt thiên hạ. Bố biết chuyện này nhưng không vạch trần mẹ con cô bởi ông cảm thấy có lỗi với mẹ cô. Chẳng phải từ nhỏ đến lớn, cô đều nghĩ tôi là đồ con hoang nên coi thường tôi hay sao? Thật ra..." Ánh mắt Từ Tử Thanh lộ vẻ hung ác. "Cô mới là con hoang!"

“Bức thư đó tôi cũng đưa Châu Trình xem qua, không tin cô có thể đi hỏi anh ta.” Từ Tử Thanh nhấn mạnh. “Cô vốn không phải con gái của bố... Cô không cảm thấy nhục cười sao? Người mang dòng máu chính thống của Từ gia là tôi còn không muốn trả thù, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, vậy mà cô... Cô đánh cược cả hạnh phúc đời mình, báo thù cho Từ gia... Cô đúng là đồ ngu xuẩn!”

Viêm Lương cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng móc điện thoại di động trong túi xách. Cô tìm số điện thoại của Châu Trình, định bấm nút gọi nhưng ngón tay run lẩy bẩy. Cô lắc đầu để tỉnh táo lại nhưng vẫn không thể nhìn rõ màn hình.

Nhân viên phục vụ rót cho Viêm Lương một ly rượu. Thấy bộ dạng đờ đẫn của cô, anh ta bất giác hỏi: “Có cần tôi giúp gì không?”

Viêm Lương chậm rãi ngẩng đầu, nắc một cái. “Giúp tôi... gọi điện thoại... cho anh ấy...” Vừa nói xong, Viêm Lương liền gục xuống bàn.

Không biết bao lâu sau, Viêm Lương vẫn đang trong trạng thái mơ màng, có người đột nhiên đỡ cô từ chiếc ghế cao xuống.

Sau đó, Viêm Lương bị lôi lên ô tô, cánh cửa ở ghế lái phụ đóng sầm bên tai cô.

Viêm Lương mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn ở vị trí tài xế, ô tô nhanh chóng khởi động, anh ta muốn đưa kẻ say rượu là cô đi đâu? Lý trí còn sót lại trong đầu Viêm Lương khiến cô vô thức hoảng sợ nhưng không tài nào mở nổi mắt. Người ở bên cạnh nhào người giúp cô thắt dây an toàn. Hơi thở quen thuộc xộc vào mũi Viêm Lương, mùi của đối phương rất quen thuộc với cô.

“Châu Trình?” Viêm Lương lẩm bẩm hỏi.

Đối phương đặt tay lên mu bàn tay cô, dùng sức bóp mạnh như muốn trả lời: “Là tôi.”

Hành động này cuối cùng cũng khiến Viêm Lương yên lòng.

Ô tô lăn bánh.

Viêm Lương túm dây an toàn, đột nhiên bật cười. “Những lời chị ta nói có phải sự thật không?”

Chẳng ai để ý đến câu hỏi của Viêm Lương. Trong ô tô kín mít chỉ có hơi rượu nồng nặc và giọng nói lè nhè của cô, người tài xế im lặng đến mức như không tồn tại.

Nghĩ đến chuyện Châu Trình cố gắng nín nhịn, Viêm Lương càng cười lớn, nhưng cô không biết nụ cười đó méo mó đến mức nào. “Vậy sự tồn tại của em rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Đối phương vẫn không trả lời.

“Từ thời ấu thơ cho đến lúc trưởng thành, em đều oán hận bố em, chị gái em... Bây giờ mới nói cho em biết, ông ấy không phải bố em, chị ta không phải là chị gái ruột của em...”

Viêm Lương vẫn cười nhưng một giọt lệ lặng lẽ từ khóe mắt nhắm nghiền chảy xuống khóe miệng đang cười của cô.

“Trước đây em luôn tưởng mẹ em vì em nên mới chịu tội nhục để duy trì một gia đình... Bây giờ mới nói cho em biết, em chẳng qua chỉ là một quân cờ bà ấy dùng để bảo

vệ vị trí nữ chủ nhân của Từ gia...”

Hóa ra nước mắt cũng có thể tuôn ra vòi nước bị hỏng.

“Nếu không phải là con gái của Từ gia, bây giờ em sẽ thế nào?”

“Nghèo rớt mồng tơi? Lang thang đầu đường xó chợ? Trở thành một người vô cùng bình thường? Bình thường nhưng có cuộc sống thanh thản?”

“Nếu như vậy... Em không cần đổ kị với Từ Tử Thanh đến mức phát điên, không cần trốn sang New York nhiều năm, có nhà không thể về, không cần từ bỏ ước mơ của mình, càng không trở thành một Viêm Lương tâm hồn u ám, đầu óc chỉ toàn thù hận như bây giờ...”

Chất cồn đúng là thứ tốt, có thể đánh thức những điều cô không dám thừa nhận lúc tỉnh táo. “Nếu như vậy... Tưởng Úc Nam sẽ không tìm mọi cách tiếp cận em, sẽ không giăng cái bẫy dụ dăng như vậy. Em cũng sẽ... sẽ không yêu anh ấy...”

Ô tô đột ngột phanh gấp.

Châu Trinh luôn là người đàn ông dịu dàng, tay anh nhẹ nhàng nhắc cầm cô. Gương mặt đầy nước mắt của cô khiến đầu ngón tay anh run run. Nhưng Viêm Lương không cảm nhận được điều đó, cô vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, tiếp tục lẩm bẩm: "Nếu không gặp anh ấy, liệu em có hạnh phúc? Hay càng bất hạnh?"

Giọng nói của Viêm Lương lập tức bị nuốt trọn. Bờ môi cô bị chặn lại. Người đàn ông ở bên cạnh dùng sức, hôn cô một cách tuyệt vọng... Một nụ hôn không có độ ấm nhưng như nghiền nát tất cả.

Đầu óc Viêm Lương nổ tung. Vào giây phút đó, cô đột nhiên nhận ra, người đàn ông này... không phải Châu Trinh.

Viêm Lương dường như cảm nhận được vị mặn của nước mắt nhưng cô không rõ là nước mắt của mình hay của đối phương. Ngoài vị giác, chất cồn đã làm tê liệt mọi cảm giác của cô, thậm chí không còn sức để mở mắt. Còn chưa rõ người đàn ông đang cùng cô chia sẻ nụ hôn mãnh liệt và không có đường lùi rốt cuộc là ai, Viêm Lương đã lịm đi.

Nửa đêm, trên trời không một vì sao.

Một chiếc xe con chạy rất nhanh trên đường, hàng đèn đường chiếu sáng bị chiếc xe nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Kim đồng hồ chỉ tốc độ run rẩy một cách nguy hiểm, hiển thị đã vượt quá tốc độ cho phép. Từ Tử Thanh không hề có cảm giác, cô ta không biết có thể đi đâu, cũng như không biết lối thoát của mình nằm ở đâu.

Trong xe ô tô vang lên tiếng nhạc đinh tai nhức óc, theo tiếng động cơ ù ù. Đúng lúc này, điện thoại di động của Từ Tử Thanh đổ chuông. Tiếng chuông điện thoại bị tiếng nhạc lấn át, Từ Tử Thanh liếc qua màn hình điện thoại nhấp nháy. Cô ta không có ý định bắt máy nhưng cuộc gọi đến không ngừng. Cuối cùng, Từ Tử Thanh mất kiên nhẫn, tắt nhạc và nghe điện thoại.

Đầu kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Châu Trình: “Em chạy đi đâu vậy? Sao không ở khách sạn?”

“Em ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Mau quay về đi, anh đang chờ ở cửa phòng em.” Từ trước đến nay, Châu Trình luôn nhẹ nhàng với Từ Tử Thanh. Lúc này, giọng nói của anh vô cùng nghiêm túc, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chẳng cần đoán cũng có thể biết anh định nói gì. Em chỉ đi mắng con bé đó một trận, anh đau lòng rồi à?”

Châu Trình trầm mặc.

Từ Tử Thanh lập tức hiểu ra, cô ta đã đoán đúng. Cô ta lạnh nhạt “hừ” một tiếng. “Em đã bị nó hại không được xuất cảnh, em còn chưa đủ thảm thương hay sao? Lẽ nào anh còn muốn thay nó giáo huấn em?”

Châu Trình thở dài vẻ bất lực. “Dù sao em cũng không rõ chứng cứ trong tay cảnh sát có phải do Viêm Lương cung cấp hay không. Anh tin Viêm Lương, cô ấy không làm như vậy đâu!”

Một câu bệnh vực đơn giản khiến Từ Tử Thanh nổi giận ngay lập tức. Cô ta tắt động cơ, nghiêng răng mắng một

câu, sau đó không nổ máy mà cầm điện thoại, hét lớn: “Bây giờ nói gì cũng vô ích, em đã cho nó biết sự thật, nó là đứa con hoang...”

Từ Tử Thanh chưa kịp nói hết câu, một tiếng động lớn cắt ngang lời cô ta.

“Ầm...”

Một chiếc ô tô đột nhiên đâm ngang vào xe của Từ Tử Thanh. Cú va chạm cực mạnh khiến Từ Tử Thanh va vào cửa xe, điện thoại di động trong tay cô ta rơi xuống sàn xe.

Hai ô tô va vào nhau phát tiếng kêu nhức óc. Từ Tử Thanh lịm đi trong một giây. Cô ta sờ trán, mới phát hiện đầu đập vào cửa xe, chảy máu.

Điện thoại di động vẫn đang kết nối. Nghe thấy tiếng động, Châu Trình lo lắng hét lên: “Tử Thanh! Tử Thanh! Xảy ra chuyện gì vậy? Em mau lên tiếng đi!”

Từ Tử Thanh ôm trán, không quan tâm đến chiếc điện

thoại. Dù đầu rất đau nhưng cô ta vẫn tỉnh táo. Cô ta tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe xem người liều lĩnh gây tai nạn là ai.

Vừa đặt chân xuống đất, một người nhanh như chớp áp sát Từ Tử Thanh. Cô ta còn chưa kịp có phản ứng, đối phương đã siết chặt cổ cô ta, đẩy cô ta vào cửa xe.

Phía sau hai người là ánh đèn đường mờ ảo. Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng thích ứng với sự va chạm này. Khi nhìn rõ gương mặt của người đối diện, cô ta lập tức trợn mắt kinh ngạc, miệng lắp bắp: "Tưởng... Tưởng Úc Nam."

Tưởng Úc Nam đứng ngược sáng, trong mắt anh như có ngọn lửa lạnh lẽo đang lay động. Anh trầm mặc dùng sức siết cổ Từ Tử Thanh. Nỗi kinh hoàng khi bị thiếu dưỡng khí khiến Từ Tử Thanh hoảng loạn kéo cổ tay anh nhưng vô ích.

Dần dần, gương mặt Từ Tử Thanh đỏ bừng, đôi môi cô ta trở nên tím tái, sự phản kháng thất bại dưới đôi tay như gọng kìm sắt của đối phương. Khi Từ Tử Thanh gần rơi vào ranh giới giữa sự sống và chết, Tưởng Úc Nam đột nhiên buông tay.

Cả người Từ Tử Thanh bị đẩy xuống đất. Đầu gối đập xuống mặt đường, xước da, chảy máu nhưng cô ta không bận tâm, chỉ ho khò khè và ra sức hít thở.

Một đôi giày da từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Từ Tử Thanh.

Bóng đen của người đàn ông trên mặt đất phủ kín toàn thân Từ Tử Thanh. Giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo: “Bây giờ cô nên cầu nguyện Viêm Lương là người của Từ gia các cô, bằng không, mục tiêu của tôi sau này sẽ là Từ tiểu thư, người mang dòng máu Từ gia thật sự.” Tưởng Úc Nam ngồi xuống, nâng cằm Từ Tử Thanh. “Đến lúc đó, thủ đoạn của tôi sẽ càng tàn nhẫn. Tôi là người nói được làm được!”

Dứt lời, Tưởng Úc Nam lạnh lùng hất mặt Từ Tử Thanh về một bên.

Tưởng Úc Nam đứng dậy, rời đi. Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân mới dần biến mất, để lại người phụ nữ hồn bay phách lạc ngồi bệt dưới ngọn đèn đường và hai chiếc xe con sang trọng bẹp rúm.

Viêm Lương tỉnh lại với cơn đau đầu như búa bổ vào trưa hôm sau.

Cô đang nằm trên chiếc giường mềm mại, dưới ánh sáng ấm áp. Cô giơ tay che mắt để thích ứng với ánh sáng đột ngột. Một lúc lâu sau cô mới ngồi dậy, cúi đầu quan sát mình. Mặc dù đã thay bộ đồ ngủ nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi rượu còn lưu lại trên người.

Tựa hồ đoán chuẩn xác thời gian cô thức giấc, người giúp việc đẩy cửa đi vào, mang theo khay thức ăn. Viêm Lương không muốn ăn, chỉ cầm cốc uống nước. Cô xua tay ra hiệu cho người giúp việc mang đồ ăn ra ngoài.

Người giúp việc vâng dạ một tiếng rồi bê đồ ăn rời khỏi phòng. Viêm Lương uống nước cũng cảm thấy buồn nôn, cô ngừng hai giây, cố kìm nén cảm giác khó chịu. Đúng lúc này, như chợt nhớ ra một chuyện, cô vội vàng gọi người giúp việc. “Đúng rồi...”

Người giúp việc dừng bước, quay lại.

“Đêm qua ai đưa tôi về?”

Người giúp việc nhìn Viêm Lương với vẻ khó nói, ấp úng một hồi mới lên tiếng: "Là Lộ tiên sinh..."

Viêm Lương ngẩn người, dường như không nghĩ ra điều gì đó. Cô đưa tay lên môi. Người giúp việc đứng ở đó, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, hứa với Viêm Lương: "Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không nói chuyện này với cậu chủ."

Viêm Lương mỉm cười, giơ tay ra hiệu người giúp việc có thể đi xuống nhà.

Sau khi cửa phòng khép lại, Viêm Lương bóp trán xuống giường. Cô ngẫm nghĩ, tìm điện thoại di động bấm một dãy số.

Đối phương bắt máy chỉ sau một hồi chuông nhưng Viêm Lương đột nhiên không biết nói gì. Đối phương đợi cô nói nhưng trước sự trầm mặc của Viêm Lương, đành từ bỏ ý định. "Em tỉnh rồi à?" Là giọng nói dịu dàng của Lộ Chinh.

Xem ra đúng là Lộ Chinh đã đưa cô về... Viêm Lương không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay càng lo lắng.

Phân vân một lúc cuối cùng cô cũng lên tiếng: “Tối qua tôi uống say quá, thật ra tôi...” Viêm Lương đột nhiên ý thức được cô càng nói càng sai, thế là cô cắn răng, đề nghị: “Hy vọng anh quên chuyện xảy ra tối qua.”

“Hả?” Lộ Chinh kéo dài giọng, hỏi lại Viêm Lương. “Em có thể nói rõ, rốt cuộc tôi nên quên đi chuyện gì xảy ra tối hôm qua?” Tâm trạng của anh có vẻ không tồi.

Tư duy hỗn loạn của Viêm Lương bất giác quay về không gian kín mít trong buổi tối hôm qua. Nhưng ngoài nụ hôn mãnh liệt đó cô không có một chút ấn tượng về những chuyện khác. Đầu cô lại bắt đầu ong ong...

Viêm Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đành mở miệng: “Bất kể tôi nói với anh chuyện gì, làm điều gì... anh hãy quên hết đi!”

Ở đầu kia điện thoại, Lộ Chinh mỉm cười. “Muốn tôi quên cũng được, nhưng tối nay em phải mời tôi ăn cơm, coi như bù đắp, deal?”

“Tôi...”

Viêm Lương còn đang do dự, Lộ Chinh đã tự quyết định: “Hết giờ làm, tôi sẽ đến đón em.”

Sự trầm mặc của Viêm Lương bị Lộ Chinh coi như là nhận lời, anh nói tiếp: “Lát nữa tôi còn có cuộc họp. Em hãy ngủ thêm một lúc, tối gặp lại em sau!”

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cô không từ chối mà cúp điện thoại.

Lộ Chinh ngồi trong văn phòng của anh ở tòa nhà Minh Đình. Trợ lý gõ cửa đi vào, nhìn thấy Lộ Chinh đang cầm điện thoại, trầm tư.

Người trợ lý gõ tay xuống mặt bàn, Lộ Chinh mới ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Lộ Tổng, cuộc họp sắp bắt đầu rồi...”

Lộ Chinh vừa nghe trợ lý nhắc nhở vừa nghe tiếng “tút tut” truyền ra từ điện thoại. Người trợ lý buộc phải nhắc một lần nữa: “Lộ Tổng...”

Lúc này, Lộ Chinh mới định thần, giơ tay ra hiệu cho trợ lý im lặng. Anh tắt điện thoại, bấm một số di động khác.

Tiếng chuông điện thoại tựa như hành hạ màng nhĩ của Lộ Chinh, may mà đối phương nhanh chóng bắt máy. Nhưng đối phương không lên tiếng.

Lộ Chinh không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng: “Nửa đêm hôm qua anh gọi tôi ra ngoài, bảo tôi đưa vợ anh về nhà. Coi như tôi giúp anh, anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đang tính toán điều gì?”

“Nếu anh muốn giành được thứ anh cần nhất vậy thì đừng hỏi gì cả, cũng đừng tiết lộ chuyện này.”

Lộ Chinh đợi một lúc lâu cũng chỉ nhận được câu nói này. Đối phương dứt lời, cúp máy ngay lập tức. Anh ngăn người nghe tiếng “tút tut”, thầm suy tính điều gì đó.

Từ Tử Thanh thường xuyên bị cảnh sát gọi tới thẩm vấn, muốn tìm cô ta không phải việc khó khăn, cứ tới Cục Cảnh sát “cắm sào chờ nước” là được.

Khi Viêm Lương lê tấm thân mệt mỏi đến Cục Cảnh sát, cô nhận được tin Từ Tử Thanh đang nằm viện.

“Năm viện? Chị ta bị thương à?”

Trước câu hỏi của Viêm Lương, người phụ trách vụ án nói thẳng, “Cô tin à? Tôi cảm thấy cô ta đang viện cố trốn tránh chúng tôi.”

Viêm Lương mang theo suy đoán giống người cảnh sát kia đi bệnh viện, ai ngờ Từ Tử Thanh bị thương thật. Vết thương không nặng lắm.

Lúc Viêm Lương tới phòng bệnh, Từ Tử Thanh đang nằm ngủ, cũng không rõ cô ta ngủ thật hay giả vờ. Viêm Lương đành lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Châu Trình đang ngồi bên giường bệnh thấy Viêm Lương, anh liền đứng dậy, theo cô ra ngoài.

“Sao chị ta bị thương?”

Châu Trình cũng không rõ. “Cô ấy nói bị ngã.”

Nghe Châu Trình nói vậy, Viêm Lương bất giác ngoảnh đầu nhìn qua ô kính, thấy Từ Tử Thanh vẫn nằm quay lưng về phía cửa ra vào. Chỉ là vết thương nhỏ nhưng cô ta vẫn được người đàn ông này đến chăm sóc, Từ Tử Thanh luôn may mắn như vậy. Viêm Lương đã quen với điều đó. Châu Trình tiếp tục nói: "Nghe nói hôm qua cô ấy xông vào văn phòng cãi nhau với em? Anh thay cô ấy xin lỗi em!" Viêm Lương không kìm được, cười nhạt một tiếng. Châu Trình ngượng ngập chuyển sang chủ đề khác: "Em tìm cô ấy có việc gấp à? Để anh đánh thức cô ấy để em nói chuyện."

Lúc này, Viêm Lương mới rời ánh mắt khỏi ô kính. Cô nhìn Châu Trình, nói: "Không cần đâu, ngày mai em lại đến, anh hãy chăm sóc chị ta chu đáo!"

Tuy là câu dẫn dò nhưng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, Viêm Lương nói xong quay người rời đi. Ra khỏi bệnh viện, cô đứng ở cầu thang. Lúc này, ánh nắng chói chang, xung quanh không có bóng râm, Viêm Lương đứng ở đó hồi lâu mới rút điện thoại.

Không biết nắng ở New Zealand có rực rỡ như ở đây không? Viêm Lương đang nghĩ vậy thì điện thoại kết nối. Đầu máy bên kia vọng đến giọng nói đầy vẻ xúc động: "Nhị tiểu thư!"

Đúng là khá lâu rồi Viêm Lương không liên lạc với mẹ. Bây giờ nghe thấy giọng nói thân thiết của dì Lương, cô cảm thấy rất xa lạ. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, đáng lẽ cô nên thấy ấm áp nhưng đột nhiên cô rét run, bởi bên tai lại vang lên giọng nói đầy vẻ chế nhạo của Từ Tử Thanh: “Cô không cảm thấy nực cười sao? Người mang dòng máu chính thống của Từ gia là tôi còn không muốn trả thù, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày. Vậy mà cô... Cô đánh cược cả hạnh phúc đời mình, báo thù cho Từ gia...”

Viêm Lương gượng cười, cố giữ giọng bình tĩnh. “Cô chú Châu ở bên đó chơi có vui không ạ?”

“Vui lắm! Tuần trước mọi người bay đi Sydney xem ca kịch, bây giờ họ và phu nhân đi uống trà chiều.”

“Thế thì tốt!”

“Nhị tiểu thư đừng có chỉ lo hỏi thăm ông bà Châu. Nhị tiểu thư thì sao? Bao nhiêu lâu mới thấy nhị tiểu thư gọi điện, có phải công việc bận rộn lắm không?”

“Dì Lương...” Viêm Lương cắn răng, cuối cùng vẫn không thể nói ra thắc mắc của cô.

Dì Lương nhận ra điều khác thường. “Sao thế, nhị tiểu thư muốn hỏi gì?”

Viêm Lương cố gắng điều hòa hơi thở để giọng nói của cô trở nên vui vẻ. “Không có gì ạ, dì Lương, dì đừng lo cho cháu, cháu ở bên này sống rất tốt. Dì ở bên đó cũng nhớ chăm sóc bản thân.”

“Nhị tiểu thư! Sao chỉ quan tâm đến tôi, cũng nên quan tâm tới phu nhân nữa chứ! Lần trước đi xem triển lãm giày, phu nhân còn nhắc đến cô, nói chắc cô sẽ rất thích.”

Viêm Lương sốt ruột muốn cúp điện thoại. “Lần sau cháu lại gọi cho dì, bây giờ cháu hơi bận, không thể nói chuyện lâu.”

Sau khi cúp máy, Viêm Lương đi xuống cầu thang, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Sau một ô cửa sổ của phòng bệnh, Từ Tử Thanh đứng bất động, quan sát người phụ nữ bên dưới, từ lúc cô gọi điện thoại tới khi cô vội vã bỏ đi.

Từ Tử Thanh còn chưa kịp buông rèm cửa sổ, phía sau đã vang lên giọng nói của Châu Trình: “Hôm qua, hai chị em em cãi chuyện gì mà cả hai đều không bình thường như vậy?”

Từ Tử Thanh quay đầu nhìn Châu Trình nhưng không lên tiếng. Cô ta lặng lẽ quay về giường nằm, Châu Trình đứng ở cửa ra vào dõi theo nhất cử nhất động của cô ta, lắc đầu bất lực.

Viêm Lương cố tình chọn lúc không có Châu Trình mới đến bệnh viện. Rõ ràng cô cũng giống Từ Tử Thanh, không muốn lôi Châu Trình vào vụ này. Vừa vào cửa phòng bệnh, Viêm Lương thấy Từ Tử Thanh đã thay bộ đồ bệnh nhân, đang đứng bên cạnh giường, thu dọn túi xách.

Viêm Lương không gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào. Khi cô tới sau lưng Từ Tử Thanh, cô ta mới nhận ra. Nhìn thấy Viêm Lương, Từ Tử Thanh lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Sao thế? Nghe Châu Trình nói hôm nay tôi lại đến nên chị định xuất viện luôn à?”

Bị nói trúng tâm tư nhưng Từ Tử Thanh vẫn giả bộ không nghe thấy, cúi đầu, lặng lẽ thu dọn đồ.

Viêm Lương đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn xem bức thư bố để lại cho chị!”

Từ Tử Thanh dừng động tác. Viêm Lương chờ đợi câu trả lời của Từ Tử Thanh nhưng không ngờ cô ta đột nhiên phủ nhận điều cô ta tiết lộ trước đó: “Buồn cười thật, tôi nói gì cô cũng tin à? Đó chỉ là lời nói trong lúc tôi tức giận, bố có để lại cho tôi thư từ gì đâu!”

Người phụ nữ này nói dối mà mặt không biến sắc. Từ Tử Thanh nói xong liền kéo khóa túi xách, xách túi đi ra ngoài. Viêm Lương định xông lên ngăn cô ta nhưng bỗng nhìn thấy thứ gì đó trên tủ đầu giường, cô lập tức dừng lại.

Từ Tử Thanh nhanh chóng biến mất ngoài cửa phòng bệnh. Viêm Lương đi đến tủ đầu giường, cầm chiếc lược Từ Tử Thanh bỏ quên...

Viêm Lương mang sợi tóc của cô và Từ Tử Thanh đi giám định ADN.

Trong thời gian đợi kết quả giám định, cô cũng chờ đón buổi tiệc kỷ niệm hai năm ngày cưới của mình và lễ ký kết giữa Lê Bạc và Unique.

Không biết là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do Tướng Úc Nam cố ý sắp đặt, bữa tiệc kỷ niệm ngày cưới được tổ chức vào lúc bảy giờ tối, trong khi lễ ký kết giữa Lê Bạc và Unique diễn ra lúc mười một giờ buổi sáng cùng ngày.

Buổi lễ ký kết được tổ chức tại tập đoàn Lê Bạc. Tập đoàn Lê Bạc đồng ý bán hơn mười nhãn hiệu sản phẩm thuộc Từ thị trước kia, gồm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa của làn da... với giá hai tỷ đô la cho Unique.

Một đế quốc mỹ phẩm hoàn toàn mới sắp ra đời.

Bên ngoài có tin đồn, sở dĩ Lương Thụy Cường đột nhiên nhảy vào ngành mỹ phẩm, ngành nghề từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ động tới là vì chiều theo ý thích của người vợ thứ ba. Unique chính là tài sản mà triệu phú họ Lương tặng cho cho người vợ kém ông ta gần ba mươi tuổi.

Buổi sáng hôm đó, Viêm Lương nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới khi cô đang ở văn phòng. “Viêm tiểu thư, đã có kết quả giám định, xin cô hãy mau chóng đến lấy kết quả!”

Viêm Lương cúp điện thoại, định tới bệnh viện một chuyến, nhưng cô vừa cầm túi xách, thư ký đã gõ cửa, đi vào. “Giang Tổng mời chị lát nữa cùng tham dự buổi lễ ký kết.”

Ông ta muốn cô chứng kiến buổi lễ có thể nói là si nhục Từ gia? Viêm Lương vừa đi vừa lên tiếng: “Cô hãy nói tôi có việc gấp cần ra ngoài. Nếu về kịp, tôi sẽ tới thẳng phòng hội nghị.”

Không đầy nửa tiếng sau, Viêm Lương đã lái xe đến bệnh viện. Sau khi nhận kết quả giám định, cô nhanh chóng quay về bãi đỗ xe. Vừa ngồi vào xe, Viêm Lương lập tức đóng cửa. Trong không gian kín mít, cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Trước đó, cô không có bất cứ suy nghĩ gì, còn bây giờ, cô cảm thấy một nỗi lo sợ bao trùm toàn thân.

Viêm Lương nắm chặt vô lăng, đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Một lúc lâu sau, cô vẫn không nổ máy mà chậm rãi cầm túi tài liệu đang đặt ở ghế lái phụ. Lúc mở

túi tài liệu, bàn tay cô run run. Rút tờ kết quả giám định, lướt qua những con số phức tạp, ánh mắt cô di chuyển tới ô cuối cùng. Kết quả hiển thị: Không có quan hệ huyết thống...

Viêm Lương thần thờ quay về văn phòng. Nhìn thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, cô thư ký không khỏi lo lắng. “Viêm Tổng...”

Viêm Lương dừng bước, nhìn cô thư ký. Vào giây phút đó, cô như nghĩ thông suốt tất cả, thần trí tỉnh táo trở lại. Cô bình thản hỏi thư ký: “Lễ ký kết đã kết thúc chưa?”

“Chắc vẫn chưa ạ!”

Viêm Lương gật đầu, lại quay ra thang máy. Không bao lâu sau cô đã tới phòng hội nghị. Cô không hề nghĩ ngợi, lập tức gõ cửa rồi đi vào. Mọi người ở trong phòng đều ngẩng đầu nhìn cô. Giang Thế Quân cất giọng mỉa mai: “Cô đến đúng lúc thật đấy!”

Viêm Lương lặng lẽ đảo mắt một lượt quanh phòng hội nghị. Tưởng Úc Nam ngồi bên cạnh Giang Thế Quân là người duy nhất không nhìn cô. Trong khi đó, người cùng Giang Thế Quân ngồi ở vị trí trang trọng nhất là Lương

Thụy Cường hơi gật đầu với cô. Viêm Lương phóng tầm mắt qua đầu Tưởng Úc Nam, dừng lại ở vị trí còn trống cách đó không xa rồi đi lại chỗ chiếc ghế trống đó.

Câu “đến đúng lúc” của Giang Thế Quân có nghĩa bây giờ là thời khắc quan trọng nhất trong quá trình ký kết hợp đồng giữa hai bên. Viêm Lương ngồi chưa ấm chỗ, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân bắt đầu ký hợp đồng, đứng dậy, bắt tay... Cả phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Lễ ký kết nhanh chóng kết thúc. Những người không liên quan rời đi trước, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân vẫn ở lại hàn huyên. Viêm Lương cũng đứng dậy, chuẩn bị rời đi như những người không liên quan. Giang Thế Quân liếc cô một cái rồi tiếp tục mỉm cười, trò chuyện với Lương Thụy Cường.

Ai ngờ Viêm Lương không bỏ ra ngoài mà đi thẳng về phía Lương Thụy Cường. Giang Thế Quân đang uống trà, ông ta ngăn người khi chứng kiến hành động này của Viêm Lương. Viêm Lương chào Lương Thụy Cường một câu, sau đó cúi sát tai ông ta thì thầm điều gì đó.

Lương Thụy Cường đột nhiên bật cười thành tiếng. “Tốt! Tốt!”, sau đó, quay sang Giang Thế Quân.

"GiangTống! Vị này là..." Lương Thụy Cường đưa mắt qua Viêm Lương: "... bà chủ của Unique."

Tách trà trong tay Giang Thế Quân rơi xuống đất, vỡ tan. Nước trà bắn tung tóe.

Viêm Lương bình tĩnh mỉm cười với Giang Thế Quân. Tựa như đây là lần đầu tiên gặp ông ta, cô lịch sự giơ tay. "Chào Giang Tống!"

Tưởng Úc Nam vẫn ngồi yên một chỗ. Lúc này, anh mới nhướn mắt nhìn người phụ nữ đang nở nụ cười chiến thắng ở trước mặt. Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Chỉ trong một ngày, nội bộ Lệ Bạc "long trời lở đất", dư luận xôn xao. Người phụ nữ ở trung tâm "cơn bão" là Viêm Lương chính thức đệ đơn từ chức lên hội đồng quản trị. Cô từ bỏ mọi chức vụ, rời khỏi tập đoàn Lệ Bạc với hai bàn tay trắng.

Bên ngoài tòa cao ốc Lệ Bạc tụ tập rất đông phóng viên. Viêm Lương đi ra ngoài bằng cửa sau, cô lái xe tới con đường trước tòa nhà Lệ Bạc, nhìn đám phóng viên đang

vây kín cửa lớn của tòa nhà.

Viêm Lương chỉ giảm tốc độ, liếc qua rồi lại tăng tốc rời đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến bảy giờ tối. Bây giờ là lúc tổ chức tiệc kỷ niệm hai năm ngày cưới, nhưng do sự “tạo phản” của cô, buổi tiệc quy mô lớn đương nhiên bị hủy bỏ.

Tám giờ...

Chín giờ...

Viêm Lương lặng lẽ ngồi trong thư phòng của ngôi nhà của Từ gia chờ một người. Trên bàn làm việc có một tờ giấy và một cây bút, nhưng đến mười giờ tối, vẫn không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương suy tư hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, sau đó cô rời khỏi nhà, lái xe thẳng đến khách sạn định tổ chức tiệc kỷ niệm tối hôm nay.

Hội trường ở tầng trên cùng trống không, chẳng có bóng dáng của khách khứa. Đây cũng là điều nằm trong dự liệu của Viêm Lương. Nhưng khi bước vào hội trường, cô chợt nghe thấy tiếng nhạc du dương, một cô gái đang biểu diễn cello.

Trên mấy chục chiếc bàn ăn đều bày ly thủy linh lánh và bát đĩa bằng sứ trắng ngần. Tuy nhiên, cả hội trường rộng lớn không có lấy một người khách, trừ hình bóng cô độc ngồi ở chiếc bàn chính giữa.

Luồng ánh sáng trong hội trường không chiếu vào người đàn ông đó nhưng ngay từ cửa, Viêm Lương đã như nhìn thấy vẻ hiu quạnh trên gương mặt anh.

Viêm Lương lặng lẽ tiến lại gần. Nghe tiếng bước chân, Tưởng Úc Nam lập tức ngẩng đầu. Viêm Lương ở trước mặt anh không trang điểm đẹp đẽ, không diện váy áo lộng lẫy, vẻ mặt lạnh lùng, vô cảm. "Đây là đơn xin ly hôn. Tôi đã ký tên rồi, chỉ thiếu chữ ký của anh."

Tưởng Úc Nam mỉm cười, cúi đầu nhìn tờ đơn ly hôn vừa được đưa đến trước mặt anh. Đây là món quà cô tặng anh nhân dịp kỷ niệm hai năm ngày cưới...

Chương 13: Bướm bướm không thể bay qua biển xanh

Tiếng cello bỗng im bật.

“Sau khi mượn tay Lương Thụy Cường giành lại Từ thị, cuộc hôn nhân của chúng ta không còn giá trị lợi dụng đối với em phải không?” Tưởng Úc Nam thông thả lắc ly rượu, mỉm cười, hỏi.

“Tôi đã ghi rõ không cần tài sản sau khi kết hôn, anh có thể yên tâm.” Viêm Lương cố ý không trả lời câu hỏi mà nói sang vấn đề khác, đẩy tờ đơn về phía Tưởng Úc Nam.

“Sau khi tôi ký tên thì sẽ thế nào?” Tưởng Úc Nam hỏi rồi bỗng như tỉnh ngộ. “Ăn oán kết thúc, sống chết cũng không qua lại?”

Đúng vậy... Sau đó thì sao? Viêm Lương tự hỏi.

Cô từng yêu, cũng từng hận đến khắc cốt ghi tâm người đàn ông này. Nhưng bản báo cáo giám định ADN nằm trong túi xách và tiếng khóc vì không có gì để nói của dì Lương khi cô gọi điện tới New Zealand luôn luôn nhắc nhở cô, mọi nỗ lực của cô trước đó chỉ là một trò cười mà thôi.

Dì Lương hứa với Viêm Lương sẽ không tiết lộ với mẹ cô chuyện này. Một người phụ nữ nuôi dưỡng cô bao năm qua, tình cảm đã vượt qua quan hệ huyết thống, cô không thể nào dứt bỏ. Còn người đàn ông đang ngồi trước mặt cô...

Bây giờ là lúc cô nên buông tay, tha cho bản thân cô cho anh một con đường sống...

Trong lúc cả hai trầm mặc, Tưởng Úc Nam đột nhiên đứng dậy. Viêm Lương lùi lại nửa bước, nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Tưởng Úc Nam thấy vậy, nhếch miệng cười tự giễu, một tay anh cầm ly rượu, bàn tay còn lại rót champagne vào chiếc ly không ở trên bàn rồi đưa cho Viêm Lương. "Lễ kỷ niệm vui vẻ!"

Viêm Lương chỉ nhìn ly rượu mà không có ý nhận lấy.

Tưởng Úc Nam không ép, anh hơi nghiêng ly rượu trong tay để chảy xuống lá đơn xin ly hôn trên mặt bàn. Anh dùng hành động để bày tỏ lập trường.

Viêm Lương chợt phát hiện, mặc dù rơi vào tình huống này nhưng cô vẫn vô cùng bình tĩnh. Có lẽ cô đã thực sự hết hy vọng. Cô rút tấm danh thiếp, đặt lên mặt bàn. “Lúc nào muốn ký, anh hãy gọi điện liên hệ với luật sư của tôi.”

Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

Tưởng Úc Nam đứng yên một chỗ, anh không dõi theo người phụ nữ mà cúi đầu nhìn tấm danh thiếp. Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Viêm Lương, anh mới từ từ ngồi xuống.

Nữ nghệ sĩ chơi cello trên sân khấu luống cuống, không biết nên ở lại hay rời đi. Nhưng khi cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng bao trùm người đàn ông ngồi giữa hội trường, cô không nhẫn tâm bỏ lại người đàn ông đang cô độc ấy.

“Xin hãy diễn tấu một bản nhạc...” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

Anh không nói hết câu vì cổ họng đã tắc nghẹn. Nhưng về mặt anh vẫn rất bình tĩnh, dưới tấm mặt nạ vô cảm đó che giấu điều gì? Nữ nghệ sĩ ngẫm nghĩ, lại ngồi xuống. Ở giây tiếp theo, cả hội trường vang lên tiếng nhạc réo rắt.

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?

...

Viêm Lương dọn khỏi ngôi nhà lớn của Từ gia ngay trong buổi tối hôm đó. Lúc lái xe ô tô ra cổng, Viêm Lương nhìn “cái lồng sắt” cô sống suốt hai năm qua lần cuối.

Tạm biệt... Không bao giờ gặp lại...

Một ngày mới bắt đầu, Viêm Lương tỉnh dậy ở phòng khách sạn. Nhìn lên trần nhà xa lạ, cô cũng không rõ mình rốt cuộc hồi sinh hay để hết tình cảm ở phía sau cánh cửa ngôi nhà lớn, chỉ mang đi cái vỏ trống rỗng.

Tướng Úc Nam không hề liên lạc với cô, tựa như đã cắt đứt mọi liên hệ chỉ sau một đêm.

Là một nhãn hiệu hoàn toàn mới, Unique bắt đầu cuộc hành trình của mình. Đúng như Viêm Lương và những người am hiểu tình hình dự liệu, Lê Bạc không dễ dàng

bỏ qua cho cô.

Giang Thế Quân sử dụng mọi biện pháp để phong tỏa Unique, khiến Unique không thể đăng quảng cáo trên những tờ báo hay tạp chí có mối quan hệ hợp tác lâu dài với Lệ Bạc. Ngoài ra, dưới sự “chọc ngoáy” của Lệ Bạc, trên thị trường liên tục xuất hiện tin tức không có lợi cho Unique. Đây chẳng qua là thủ đoạn quen thuộc của Giang Thế Quân, ông ta giở lại sự kiện dị ứng da gây ầm ĩ dư luận của Từ thị mấy năm trước.

Trước hành động của Lệ Bạc, công tác đối phó với nguy cơ của Unique tiến hành đầu vào đấy. Tận dụng ưu thế của tập đoàn Minh Đình ở trong nước, Unique xây dựng lại mạng lưới tiêu thụ, liên kết với các đại lý ở các tỉnh thành, tiến hành hoạt động quảng bá sản phẩm rầm rộ, mời những nhân vật nổi tiếng dùng thử sản phẩm, mượn hiệu ứng dư luận để tuyên truyền rộng rãi.

Ba tháng trôi qua rất nhanh. Sau khi Từ thị bị thu mua, rất nhiều nhân viên có cống hiến cho công ty buộc phải thôi việc. Lần này, Viêm Lương đích thân ra mặt đi thăm hỏi mọi người. Đám “công thần” lại được trọng dụng, tự nhiên sẽ cho Viêm Lương sử dụng nguồn tài nguyên và mối quan hệ trong tay bọn họ.

Để xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực từ những tin tức bất lợi, Viêm Lương quyết định đi một nước cờ mạo hiểm, đó là công bố công thức sản phẩm.

Kể từ giây phút công bố công thức sản phẩm, Lộ Chinh toát mồ hôi lạnh thay cô. “Em to gan thật đấy! Ở đất nước này có doanh nghiệp nào làm theo cách của em?”

Thực tế chứng minh, chiêu này của Viêm Lương vô cùng hữu hiệu. Lộ Chinh thường xuyên hẹn cô ăn cơm. Trong bữa ăn, anh luôn tỏ vẻ lo lắng. Một tháng sau, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể tươi cười rút bảng báo cáo tiêu thụ đưa cho Lộ Chinh xem, thành tích kinh doanh không bao giờ biết lừa dối. Viêm Lương đặc ý nói với anh: “Anh xem đi, thế giới là vậy, to gan thì sống, nhát gan thì chết.”

Lộ Chinh bất lực mỉm cười, vừa xem báo cáo vừa phụ họa theo cô: “Phải rồi!”

Trong cuộc chiến không khói lửa giữa Lê Bạc và Unique, tuy Minh Đình đứng ở vị trí trung lập nhưng Lộ Chinh lặng lẽ giúp Viêm Lương thế nào, trong lòng cô đều biết rõ. Chỉ có điều... hình như cô đã thật sự thay đổi. Người xung quanh đối xử tốt với cô, cô có thể thản nhiên chấp nhận nhưng không nghĩ đến việc báo đáp. Tình ý

trong mắt Lộ Chinh ngày càng nồng đậm, vậy mà Viêm Lương vẫn tỏ ra thờ ơ như không hề hay biết.

Cô đúng là đã thay đổi rất nhiều so với trước, thậm chí ngay cả Châu Trình cũng nhận ra. Gần đây, Châu Trình rất ít khi gọi điện cho cô, hiếm hoi lắm anh mới gọi một lần thì cũng nhắc tới Từ Tử Thanh: “Ngày kia, vụ án của Tử Thanh mở phiên tòa xét xử.”

“Thế à?”

Châu Trình vẫn giữ thái độ muốn nói nhưng lại ngập ngừng. Viêm Lương thật sự không muốn an ủi anh. “Lẽ nào anh định bảo em cùng tới dự phiên tòa? Nếu đi, em không dám bảo đảm vào giây phút chị ta bị tuyên án, em sẽ không nhảy lên vỗ tay tán thưởng.” Một lúc sau, Châu Trình thở dài. “Viêm Lương, em đã hoàn toàn thay đổi.”

“Vậy sao?” Viêm Lương nhếch khóe miệng. “Cuối cùng anh cũng thấy thất vọng về em? Nhưng em rất yêu con người em bây giờ.”

Yêu con người hiện tại chỉ sống vì bản thân, yêu con người ngoài sự nghiệp, không bận tâm đến bất cứ điều gì khác...

Ba tháng quay như chong chóng, Viêm Lương chưa nghỉ ngơi dù chỉ một ngày, nếu không phải Lương Thụy Cường mời cô đi New York tham dự tiệc cưới của thiên kim Lương gia, lịch làm việc của Viêm Lương chắc sẽ kín đến tận quý sau.

Lương Thụy Cường là ân nhân lớn nhất của Viêm Lương nên cô đương nhiên gác mọi công việc để đi dự tiệc cưới.

Lộ Chinh và Viêm Lương cùng bay đi New York. Gặp Lương Thụy Cường ở khách sạn, Lộ Chinh nói: "Tôi thật lòng cảm ơn Lương tiên sinh! Nếu không phải tiên sinh, chắc cô gái này cả đời không định nghỉ ngơi."

Viêm Lương không ngờ anh lại nói vậy, lập tức ngăn người. Lương Thụy Cường nhìn cô và Lộ Chinh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Ông cười cười, dường như đã xác định mối quan hệ của hai người trẻ tuổi.

Trước thái độ của Lương Thụy Cường, Viêm Lương chỉ có thể ngượng ngùng ho khan vài tiếng.

Tiệc cưới của thiên kim Lương gia kéo dài ba ngày ở New York và Long Island^[1]. Bữa tiệc vào buổi tối ngày thứ ba được tổ chức ở biệt thự của Lương gia nằm trên Long Island, khách mời đều là những nhân vật quyền quý trong và ngoài nước. Viêm Lương nói, chồng của Lương tiểu thư từng là trợ lý riêng của một tỷ phú trong ngành tài chính tiền tệ, hiện anh ta làm giám đốc chi nhánh của Lương thị ở New York. So với danh tiếng của Lương gia, cuộc hôn nhân của Lương tiểu thư không phải môn đăng hộ đối nhưng bất cứ ai từng gặp đôi vợ chồng này cũng cảm thấy hai người vô cùng hạnh phúc, thực sự là một cặp trời sinh.

[1] Long Island là một hòn đảo nằm ở phía đông nam New York, Hoa Kỳ.

Vợ của Lương Thụy Cường cũng xuất hiện tại bữa tiệc. Cô ta quả nhiên là một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp. Tuy đây là lần đầu tiên gặp Lương phu nhân nhưng Viêm Lương có cảm giác từng gặp cô ta ở đâu đó, bởi trông cô ta rất quen. Viêm Lương chau mày quan sát người phụ nữ từ phía xa, cho đến khi bên tai cô chợt vang lên giọng nói quen thuộc: “Sao em lại lén lút nhìn phu nhân nhà người ta như vậy?”

Viêm Lương giật mình, quay lại. Lộ Chinh không biết quay về từ lúc nào, đang đứng trước mặt cô. Anh lịch sự đưa cho cô ly rượu.

Viêm Lương cụp mi mắt, nhận ly rượu, nhưng cô chỉ uống một ngụm rồi lại ngẩng đầu, một lần nữa đưa mắt về phía Lương Thụy Cường và người vợ xinh đẹp của ông ta.

Không ngờ lần này cô chạm phải ánh mắt của Lương phu nhân. Khi ánh mắt hai người giao nhau, Lương phu nhân mỉm cười gật đầu với cô.

Để che giấu sự ngỡ ngàng, cô định mỉm cười với người phụ nữ đó. Nhưng đúng lúc này, ký ức chợt ùa về, nụ cười trên khóe miệng Viêm Lương bỗng cứng đờ.

Cô lập tức đặt ly rượu, rút điện thoại từ trong túi xách, vẻ gấp gáp của cô thu hút sự chú ý của Lộ Chinh. “Em sao thế?”

Viêm Lương chỉ lặng lẽ lắc đầu, tiếp tục mò điện thoại. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy tin tức lá cải liên quan đến Tưởng Úc Nam một năm trước.

Lúc bấy giờ, có một chuyên mục giải trí đăng tiêu đề rất lớn: Tưởng Úc Nam và một người phụ nữ thần bí cùng đi

vào câu lạc bộ tư nhân.

Cuối bài báo, người viết còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: "Cho đến khi phóng viên gửi bài, hai người vẫn chưa ra khỏi câu lạc bộ."

Tấm ảnh trên bài báo không mấy rõ ràng nhưng lúc đó Viêm Lương liếc qua vẫn có thể nhận ra người đàn ông trong ảnh là ai. Còn cô gái yêu kiều ở bên cạnh anh...

Vào giây phút này, trong đầu Viêm Lương tựa như vụt qua một tia sáng, ép cô ngẩng đầu, dõi mắt về Lương phu nhân ở phía xa xa. Cô ta chính là người phụ nữ đi cùng Tưởng Uc Nam vào câu lạc bộ tư nhân, bị phóng viên bắt gặp.

Viêm Lương hốt hoảng lùi lại một bước. May mà có Lộ Chinh đỡ cô.

Nhìn thấy vẻ đờ đẫn trong mắt cô, Lộ Chinh hỏi: "Em sao thế?"

“...”

“Trong người không khỏe à?”

Lúc này Viêm Lương mới nhìn anh, miễn cưỡng lắc đầu.

Tầng một của ngôi biệt thự và vườn hoa, bể bơi ở bên ngoài được bố trí thành phòng tiệc, khách khứa rất đông. Nửa tiếng sau, Lương Thụy Cường mới đưa phu nhân tới chúc rượu. Viêm Lương và Lương phu nhân cùng độ tuổi, trò chuyện khá thoải mái. Lộ Chính hơi lo lắng nhưng thấy sắc mặt của Viêm Lương bình thường, anh mới yên tâm đi gặp bạn bè.

Lương phu nhân quả nhiên có hứng thú với ngành mỹ phẩm. Cô ta nói sắp tới cũng có ý định mua cổ phần của Unique. Lương Thụy Cường rất sủng ái người vợ này. Hai người phụ nữ trò chuyện, nhân vật hô phong hoán vũ là Lương Thụy Cường đứng bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười với vợ. Đến khi người giúp việc của Lương gia đi tới, nói với Lương Thụy Cường: “Tiểu thư mời tiên sinh lên phòng”, ông ta mới ôm vợ, nói: “Anh đi một lát!”

Cuối cùng chỉ còn lại Viêm Lương và Lương phu nhân. Khi nhân viên phục vụ bưng khay đi qua họ, Lương phu nhân lấy hai ly rượu, đưa Viêm Lương một ly. “Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?”

Viêm Lương mỉm cười nhận ly rượu, đột nhiên chuyển chủ đề: “Lương phu nhân có quen biết Tưởng Úc Nam không?”

Lương phu nhân ngẩn người. Im lặng vài giây, cô ta uống ngụm rượu, ho khan một tiếng mới trả lời: “Tôi có nghe nói đến người này nhưng chưa từng gặp mặt. Tại sao cô đột nhiên hỏi tôi điều đó?”

“À, không có gì!” Viêm Lương cũng uống một ngụm rượu, cất giọng thản nhiên. “Vừa rồi phu nhân nói trước khi quen biết tiên sinh, phu nhân làm việc ở một công ty mỹ phẩm. Phu nhân còn nhắc đến mô hình tiêu thụ có tính toàn thẳng. Theo tôi được biết, mô hình này do công ty CGCM đưa ra, tôi không nhớ nhầm đấy chứ?”

“Không sai!” Lương phu nhân vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng vẻ mặt không mấy tự nhiên.

Viêm Lương gật đầu. “Tại tôi đột nhiên nhớ ra, năm đó

Tướng Úc Nam đang làm tổng giám đốc điều hành của CGCM được công ty “săn đầu người” kéo về Từ thị. Sở dĩ Tướng Úc Nam thăng chức nhanh như vậy, thậm chí trở thành tổng giám đốc điều hành người Hoa duy nhất của CGCM kể từ khi thành lập, chính vì anh ta đề xuất ra mô hình tiêu thụ có tính toàn thắng, giúp công ty hái ra tiền.”

“Vậy sao? Đúng là người có năng lực... Đáng tiếc, tôi chỉ làm việc ở CGCM có mấy tháng. Khoảng thời gian đó hình như không phải là nhiệm kỳ của vị Tướng tiên sinh mà cô nhắc tới.”

Lúc Lương phu nhân sắp bị Viêm Lương tóm được sơ hở, cô ta đột nhiên chủ động chạm cốc với Viêm Lương. “Bên kia có người bạn gọi tôi, tôi đi một lát, chúng ta nói chuyện sau nhé!”

Viêm Lương quay đầu, phía sau quả nhiên có một người da trắng đang vẫy tay về bên này. Viêm Lương chỉ còn cách lặng lẽ uống cạn ly rượu.

Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, Viêm Lương bỏ về khách sạn trước. Cô không kịp thay chiếc váy dạ hội, chỉ tháo giày cao gót rồi đi đi lại lại trong phòng.

Cô nghĩ mãi không ra, cũng không dám nghĩ ngợi nhiều, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Do dự gần nửa tiếng, cuối cùng Viêm Lương hạ quyết tâm bấm một dãy số điện thoại.

Tại sao luật sư của tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời của anh? Ngẫm nghĩ nửa tiếng đồng hồ mới nghĩ ra câu này. Nhưng dù sao cũng có cơ để mở miệng, cô không cần sốt ruột như con kiến trong chảo lửa.

Điện thoại hình như được kết nối, Viêm Lương lập tức lên tiếng: “Tưởng...”

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã ngừng hoạt động.”

Đáp lại Viêm Lương là một câu nói lạnh lùng và máy móc. Cô chết sững, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Đến khi điện thoại báo lần thứ ba, cô mới định thần. Vừa chuẩn bị tắt máy, Viêm Lương đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa phòng “ding dong”.

Âm thanh giòn giã khiến trái tim Viêm Lương đập chậm lại. Tiếng chuông thứ hai lại vang lên trong nháy mắt, cô hết nhìn điện thoại lại đưa mắt về phía cửa phòng.

Không thể nào...

Lúc Viêm Lương lao ra mở cửa, cô không biết mình đang nghĩ gì. Cho tới khi mở cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài là Lộ Chính chứ không phải ai đó, trong đầu cô cuối cùng cũng vang lên câu nói: cô đã hoàn toàn mất tin tức của anh.

Lộ Chính quan sát người phụ nữ đang ngây ra ở cửa. "Sao em bỏ về trước? Quần áo cũng chưa thay."

Viêm Lương đứng như trời trồng ở cửa, tựa như không muốn cho Lộ Chính vào phòng. Lộ Chính chỉ biết nở nụ cười ngượng ngùng. "Em không khỏe sao?"

Viêm Lương không trả lời. Im lặng một lúc cô đột nhiên gọi tên anh: "Lộ Chính!"

Mặc dù chỉ là cách gọi bình thường nhưng Lộ Chính như cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm. Quả nhiên, câu tiếp theo của Viêm Lương là: "Tôi đặt vé máy bay về nước vào ngày mai."

“Sao em không ở lại chơi thêm một, hai ngày?”

Viêm Lương không trả lời. Lộ Chinh vô thức thu lại nụ cười. Nhưng anh là Lộ Chinh, là người đàn ông lịch thiệp, vì vậy anh lại mỉm cười. “Được thôi, em đặt vé chuyển bay nào? Ngày mai tôi về cùng em.”

“Không cần, thật sự không cần đâu!” Đây là lần đầu tiên Viêm Lương từ chối người đàn ông này một cách dứt khoát.

“Chỗ này từng có một người.” Viêm Lương chỉ vào ngực cô đúng vị trí trái tim.

“Em đừng nói nữa...”

Đáng tiếc, sự phản kháng của Lộ Chinh vô hiệu, Viêm Lương tiếp tục: “Tôi đã đích thân gạt bỏ người đó khỏi trái tim tôi. Cả quá trình này đau đớn đến mức nào, ngay bản thân tôi cũng không dám nghĩ lại. Anh nghĩ trái tim tôi còn có thể chấp nhận người khác sao?”

Cuối cùng, Lộ Chinh nghiêm nét mặt.

“Anh đi đi!” Viêm Lương nói xong, liền đóng cửa.

Thời khắc này, hoàn cảnh này, tất cả đang tuyên án tử hình anh... Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, vẻ mặt của người phụ nữ phía sau cánh cửa đang lạnh lùng dần chuyển sang áy náy, Lộ Chinh đột nhiên giơ tay chặn cửa.

Anh chưa bao giờ nổi nóng với cô. Lần này, Lộ Chinh đột ngột bột phát, anh đẩy cửa, mạnh đến nỗi cánh cửa đập mạnh vào bức tường đánh “sầm”.

Viêm Lương sớm đã đoán ra phản ứng của Lộ Chinh, cô thậm chí chờ đợi hành động tiếp theo của anh, bất kể quát mắng hay đánh đập, anh muốn làm thế nào cũng được. Tuy nhiên... Viêm Lương không hy vọng sẽ chứng kiến anh như vậy.

Lộ Chinh mỉm cười nhìn cô, nổi tức giận dường như tan biến trong giây lát. Nơi đáy mắt chỉ còn lại sự mất mát và bất lực. “Em biết không? Nếu anh vẫn còn là anh trước khi quen biết em, có lẽ anh sẽ cười nhạt một tiếng rồi bình thản bỏ đi. Không có một cái cây, anh vẫn còn cả khu rừng. Thế nhưng...”

Anh không biết diễn đạt như thế nào. Đây là lần đầu tiên trong đời bày tỏ tình cảm, vậy mà anh bí từ và khẩn trương, giống một đứa trẻ.

Ngừng vài giây, Lộ Chinh nói tiếp: “Anh có nghe nói đến câu chuyện của Châu Trinh và chị gái em. Châu Trinh vì chị gái em làm vô số việc, chắc em coi thường anh ta lắm đúng không?”

Viêm Lương lắc đầu nhưng vẻ mặt của cô đã khẳng định nhận xét của Lộ Chinh.

“Anh...” Lộ Chinh sốt ruột muốn nói điều gì đó nhưng tựa như rất khó mở miệng. “Anh không biết nói thế nào, nhưng bây giờ anh có thể cho em biết, anh chính là Châu Trinh của em. Anh yêu em, yêu đến mức không có lý do, không có nguyên tắc, thậm chí từ bỏ cả sự tôn nghiêm của mình...”

Viêm Lương im lặng. Cô thà không nghe thấy gì cả, như vậy cô sẽ không cảm thấy đau lòng như bây giờ. Lộ Chinh tiến lên một bước, đến trước mặt cô. Mặc dù hai người chỉ cách nhau nửa bước chân nhưng khoảng cách vô hình giữa họ, anh làm thế nào mới có thể vượt qua?

Lộ Chinh nâng mặt Viêm Lương. Anh quan sát hình ảnh hèn mọn của mình phản chiếu trong đôi mắt cô. Cuối cùng, anh cúi xuống, hôn lên trán cô. Một nụ hôn dè dặt và khiêm nhường. “Chúc em ngủ ngon!”

Dưới sự đàn áp của Lệ Bạc, Unique dựa vào sức của mình để sinh tồn trong kẻ hở. Chuyển đi New York năm ngày là kỳ nghỉ cuối cùng của Viêm Lương. Sau khi về nước, cô lại bắt đầu cuộc sống bận rộn.

Rất hiếm khi Viêm Lương ở nhà quá ba ngày. Nhưng dù cô bận đến mức nào, dù cô bay đến thành phố nào, luôn có một người đàn ông mỗi ngày đều nói với cô câu: “Chúc em ngủ ngon!”

“Anh yêu em, yêu đến mức không có lý do, yêu đến mức không có nguyên tắc, thậm chí...” Lời nói của anh hiện rõ bên tai, mỗi câu “chúc em ngủ ngon” của anh đều giống một nhát dao cứa vào trái tim Viêm Lương.

Liệu có phải dùng từng nhát dao xẻ đi vết thương trong trái tim, trái tim cô mới có khả năng chấp nhận người đàn ông khác? Viêm Lương thà chết mệt trên bàn làm việc, chứ không muốn suy nghĩ về chuyện này.

Unique khai trương cửa hàng flagship^[2] đầu tiên. Viêm Lương đang ở tỉnh khác nên không định về tham gia. Cô đã thông báo cho trợ lý, bảo phó giám đốc thay cô cắt băng khai trương. Nhưng hôm đó, Viêm Lương hoàn thành việc ký kết hợp đồng trước thời hạn. Cuối cùng vẫn còn thời gian, cô không kịp thông báo với trợ lý nên tự mua vé máy bay quay về.

[2] Cửa hàng flagship: Trong lĩnh vực thời trang, flagship có vai trò như một lời tuyên ngôn và thể hiện rõ nhất tính cách thương hiệu. Flagship thường có mặt bằng rộng hơn hẳn các cửa hàng trong cùng hệ thống. Bên cạnh việc bán hàng, vai trò quan trọng hơn của flagship chính là thể hiện sức mạnh, cá tính thương hiệu qua show window, trưng bày sản phẩm, hiệu ứng âm thanh, ánh sáng, kiến trúc nội, ngoại thất...

Khi Viêm Lương đến cửa hàng, người chủ trì đang tuyên bố danh sách khách quý cắt băng khai trương. Phó giám đốc đang chuẩn bị từ phòng nghỉ đi ra liền nhìn thấy Viêm Lương đẩy cửa đi vào. Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. “Viêm Tổng!”

Những người khác đều tỏ ra mừng rỡ, chỉ có trợ lý hơi hoảng hốt nhưng cô ta nhanh chóng mỉm cười. “Chị về đây từ lúc nào vậy?”

Viêm Lương cười cười thay câu trả lời. Sau đó, cô cùng lãnh đạo công ty và người đại diện phát ngôn của sản

phẩm xuống tầng dưới. Người đại diện phát ngôn là một ngôi sao hạng A, bên ngoài cửa hàng đầy phóng viên và fan của cô ta, không khí vô cùng náo nhiệt. Người chủ trì tuyên bố cắt băng khai trương, Viêm Lương nhận kéo trong khay của nhân viên phục vụ, cắt một nhát kéo có ý nghĩa lịch sử đối với sự phát triển của Unique.

Đám phóng viên điên cuồng giơ máy ảnh ghi lại hình ảnh này. Viêm Lương phối hợp ngẩng đầu, tươi cười trước ống kính. Trong tiếng “tách tách” không ngừng, Viêm Lương đảo mắt qua đám phóng viên. Ánh đèn flash khiến cô lóa mắt.

Trong một khoảnh khắc, Viêm Lương hồi phục tầm nhìn. Đối diện với biển người ở trước mặt... cô bỗng sửng sốt.

Ở một góc nào đó giữa đám đông...

Viêm Lương không ngờ, cô gặp lại Tưởng Úc Nam trong hoàn cảnh này... Nhưng ánh đèn chớp nháy không cho cô thời gian nhìn rõ. Vài giây sau, trước mắt cô lại sáng lóa.

Cuối cùng, việc chụp ảnh cũng kết thúc. Khi đôi mắt đã

thích ứng với ánh sáng, Viêm Lương vội vàng quan sát đám đông, nhưng không còn thấy bóng dáng anh.

Viêm Lương đảo mắt qua từng gương mặt xa lạ, trong lòng hơi thất vọng. Lễ nào vừa rồi chỉ là ảo giác của cô?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau khi thấy Viêm Lương vẫn đứng yên một chỗ. Cuối cùng, người trợ lý tiến lại gần, ghé sát tai cô, nói nhỏ: "Viêm Tổng."

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh, quay người đi vào trong cửa hàng. Nhưng khi bước tới cửa ra vào, Viêm Lương như bị ma xui quỷ khiến, đột nhiên dừng bước. Cô quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông đang tách khỏi đám đông ở phía xa, đi về phía chiếc xe hơi màu đen đỗ bên lề đường.

Người đó mặc sơ mi và quần Âu đơn giản nhưng chiều cao và dáng vẻ của anh rất nổi bật, khiến Viêm Lương chỉ liếc qua cũng nhận ra.

Có người xuống xe, chạy ra đằng sau, mở cửa xe cho anh. Thấy anh sắp lên xe, Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, lao ra khỏi cửa hàng, xuyên qua đám phóng viên

đang vây quanh, chạy về chiếc xe đó.

“Tưởng Úc Nam!”

Tiếng ồn ào ở ngoài đường nhấn chìm tiếng gọi của Viêm Lương. Tuy nhiên, người đàn ông đó bất động trong giây lát. Nhưng anh nhanh chóng ngồi vào xe, đóng sập cửa. Chiếc xe lập tức chuyển bánh, rời đi.

Đám phóng viên kinh ngạc nhìn Viêm Lương chạy đuổi theo chiếc xe một đoạn mới dừng lại. Cô thần thờ đứng bên lề đường, dõi mắt theo chiếc xe, trông như người mất hồn.

Chiếc ô tô nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ. Gương chiếu hậu bên ngoài xe vẫn còn hình bóng cô quạnh của người phụ nữ. Người tài xế hết nhìn vào gương chiếu hậu lại nhìn Tưởng Úc Nam ngồi ở ghế sau. Anh dù yên lặng ngồi đó, nhưng tài xế dường như thấy anh đang cố kìm nén nổi đau.

Do dự hồi lâu, cuối cùng người tài xế hỏi một câu thăm dò: “Tưởng tiên sinh, ngài có cần tôi dừng lại?”

Tưởng Úc Nam nhướng mắt, nhìn người tài xế qua gương chiếu hậu, đồng thời quan sát gương mặt ốm yếu, xanh xao của anh. Với bộ dạng này, làm sao anh có thể gặp cô?

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam chỉ nở nụ cười nhạt và lắc đầu. Sau đó, anh lại cúi xuống xem tấm thiệp nhỏ trong tay. Đây là tấm thiệp đơn vị tổ chức phát cho người qua đường trước khi diễn ra lễ khai trương, là một chiêu thu hút sự chú ý của dư luận. Mọi người viết lời chúc vào tấm thiệp rồi nộp lại cho đơn vị tổ chức, sau đó có cơ hội rút thăm trúng thưởng sản phẩm dùng thử.

Tấm thiệp của Tưởng Úc Nam ghi: Chúc em thành công!

Cửa hàng flagship khai trương là bước đầu tiên trên con đường tiến tới thành công của cô, Tưởng Úc Nam quyết định phải tới để chứng kiến. Nhưng ngay cả lời chúc đơn giản này anh cũng không có dũng khí, không có lập trường và tư cách tặng cô...

Ô tô đi mỗi lúc một xa trong sự trầm mặc của Tưởng Úc Nam. Hình bóng trong gương chiếu hậu ngày càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tưởng Úc Nam đã tiêm thuốc liều mạnh, thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng. Về đến nhà, Tưởng Úc Nam thay quần áo. Anh quan sát mình qua chiếc gương lớn trong phòng thay đồ. Anh vẫn là Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề, mặt lạnh lùng không thay đổi.

Nhưng ngôi nhà này...

Tưởng Úc Nam không biết nơi này còn có thể gọi là "nhà"? Lâu lắm rồi anh không về đây nhưng người giúp việc vẫn dọn dẹp phòng ốc, cắt tỉa và tưới nước cho vườn hoa mỗi ngày, phòng thay đồ vẫn thoang thoảng mùi thơm... Tất cả dường như vẫn như cũ. Chỉ là trong ngôi nhà này không còn sự tồn tại của cô.

Tưởng Úc Nam vừa đeo đồng hồ vừa đi xuống tầng dưới, thư ký Lý đã đợi anh ở phòng khách. Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, thư ký Lý cất giọng lo lắng: "Sao anh lại xuất viện?"

Tưởng Úc Nam trả lời bằng giọng lãnh đạm: "Về Lệ Bạc." Nói xong, anh đi ra ngoài. Thư ký Lý dõi theo hình bóng Tưởng Úc Nam. Biết dù có can ngăn thế nào cũng vô ích, anh ta đành đi theo.

Ô tô chuyển bánh, thư ký Lý báo cáo với Tưởng Úc Nam tình hình gần đây: “Doanh số của Lệ Bạc trong một tháng trở lại đây giảm ba mươi phần trăm. Giang Thế Quân định bán các nhãn hiệu của Từ thị để giảm bớt áp lực về nguồn vốn tạo thành từ vụ Lệ Bạc thu mua Từ thị, đồng thời giúp ông ta mở rộng ra thị trường nước ngoài. Nhưng bây giờ...”

“Ông ta định đối phó với Unique trước?” Tưởng Úc Nam tiếp tục cúi xuống xem tài liệu thư ký Lý vừa đưa, cất giọng trầm trầm.

“Đúng vậy! Giang Thế Quân có ý thay đổi chiến lược, đặt trọng tâm vào thị trường trong nước. Trước đây, Lệ Bạc luôn là “anh cả” của ngành mỹ phẩm trong nước. Nếu bây giờ Lệ Bạc dồn hết tinh lực vào thị trường trong nước, Unique chắc chắn sẽ gặp khó khăn. Chỉ có điều, Giang Thế Quân đang gặp phiền phức không nhỏ. Dù sao lúc đó ông ta chủ trương bán Từ thị cho Lương Thụy Cường để mở rộng thị trường ra nước ngoài, kết quả lại thay đổi cục diện, chắc hội đồng quản trị sẽ đề nghị ông ta hãy suy nghĩ thận trọng. Vì vậy, việc khiến Giang Thế Quân đau đầu nhất bây giờ là làm thế nào để giành được sự chấp thuận của hội đồng quản trị.”

Tưởng Úc Nam không phát biểu ý kiến về vấn đề này. Thư ký Lý ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nhìn anh, hỏi thăm

dò: “Anh định bảo vệ và giúp đỡ Unique à?”

Tướng Úc Nam vẫn im lặng, coi như thừa nhận. Thư ký Lý nói tiếp: “VẬY chỉ cần chúng ta khiến hội đồng quản trị phủ quyết đề nghị của Giang Thế Quân...”

Tướng Úc Nam đột nhiên cắt lời anh ta: “Không vội.”

Thư ký Lý toát mồ hôi hột. Tướng Úc Nam giải thích: “Phải nghĩ cách thúc đẩy hội đồng quản trị đồng ý để Lê Bạc chuyển trọng tâm vào thị trường trong nước. Như vậy, Lê Bạc sẽ mất trắng khoản tiền đầu tư ra thị trường nước ngoài ở giai đoạn đầu. Khi Giang Thế Quân tướng Lê Bạc có thể lấy lại thị phần đã mất ở thị trường trong nước, chúng ta sẽ khiến ông ta thất bại thảm hại. Nguồn vốn bị đứt đoạn, hội đồng quản trị chắc chắn sẽ trở mặt với ông ta. Đến lúc đó ông ta coi như tiêu đời.”

Thư ký Lý ngẩn người trong giây lát, anh ta nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng cũng lĩnh hội lời nói của Tướng Úc Nam.

“Hãy làm một bản báo cáo cụ thể gửi cho mỗi thành viên hội đồng quản trị, thuyết phục họ ủng hộ Giang Thế Quân.”

Thư ký Lý gật đầu. “Vâng, tôi sẽ làm ngay!”

Thư ký Lý lập tức gọi điện thoại cho các phòng ban, ra lệnh. Vừa nói chuyện điện thoại, anh ta vừa quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam.

Lúc này, Tưởng Úc Nam đã nhắm mắt nghỉ ngơi, trông có vẻ rất mệt mỏi. Ai có thể ngờ, doanh nhân tâm tư cần mẫn có một không hai bị mắc bệnh nguy kịch... Thư ký Lý lắc đầu, tập trung gọi điện thoại.

Ô tô nhanh chóng đến trụ sở tập đoàn Lệ Bạc. Tưởng Úc Nam về văn phòng tổng giám đốc. Ngồi chưa tới mười phút, Giang Thế Quân nghe tin vội đến tìm. Vừa đẩy cửa, ông ta lập tức mở miệng: “Chú còn tưởng cháu bị một người đàn bà đả kích quá nặng nề nên trốn tránh cả cuộc đời này.”

Trên bàn làm việc có một tập văn kiện chờ anh ký tên. Tưởng Úc Nam nhanh chóng ký tên, không ngần đầu. “Cháu tự cho mình hưởng một kỳ nghỉ phép dài, bây giờ xong rồi cháu quay về, tiếp tục làm việc.”

Giang Thế Quân gật đầu, thờ dài. Sau đó, ông ta kéo chiếc ghế đối diện Tưởng Úc Nam, ngồi xuống. “Trước đây, chú đã nhắc nhở cháu không biết bao nhiêu lần, cháu để con bé đó ở bên cạnh chẳng khác nào nuôi sư tử. Đàn bà một khi tàn nhẫn giống hết loài dã thú, sớm muộn cũng quay lại cắn cháu.”

Tưởng Úc Nam dừng bút, ngẩng đầu nhìn Giang Thế Quân, mỉm cười với ông ta.

Không biết Giang Thế Quân đọc được bao nhiêu nỗi đau từ nụ cười đơn giản của anh, lên tiếng an ủi, ngữ khí ôn hòa: “Không sao đâu, sau này cháu giúp chú quản lý Lệ Bạc. Unique của con bé đó định dùng mấy miếng sắt gì của Từ thị để xây dựng lại một chiếc mẫu hạm? Nó còn non nớt lắm!”

Tưởng Úc Nam coi như không nghe thấy, hỏi lại ông ta: “Nghe nói chú định đặt trọng tâm về thị trường trong nước? Chắc khó qua “cửa ải” hội đồng quản trị phải không?”

Con cáo già lập tức chau mày. “Không phải cháu lại có ý định tha cho con bé đó như hai năm trước đây chứ?”

Tưởng Úc Nam nở nụ cười mơ hồ. Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Thế Quân mà đưa ra phương án giải quyết khiến ông ta hài lòng. “Cháu đã bảo người thảo bản đề án, thuyết phục các cổ đông.”

Giang Thế Quân thở phào nhẹ nhõm, ông ta nói đùa: “Lâu rồi mới thấy bộ dạng không có tính người của cháu khiến chú rất nhớ. Cháu nên như vậy mới đúng, cháu lo không có đàn bà hay sao?”

Ông ta xem đồng hồ, đứng dậy. “Chú có hẹn với La đồng sự sau nửa tiếng nữa, chú đi trước đây! Tối nay, chú sẽ chiêu đãi mấy thành viên hội đồng quản trị, cháu nhớ có mặt. Tới lúc đó chú bảo trợ lý thông báo với cháu địa chỉ quán bar.”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, gật đầu. Khi Giang Thế Quân khuất dạng ở phía sau cánh cửa văn phòng, nụ cười trên môi anh cũng hoàn toàn biến mất.

Lúc cần đóng kịch thì đóng kịch, không có người nào thông thạo trò này hơn anh.

Chín giờ tối, trợ lý của Giang Thế Quân gọi điện từ một quán bar nổi tiếng trong thành phố vào điện thoại của thư

ký Lý. “Tổng giám đốc Tưởng đâu rồi? Chẳng phải nửa tiếng trước anh nói xe của Tổng giám đốc đang trên đường đến đây hay sao?”

Thư ký Lý lặng lẽ thở dài, cố gắng để giọng nói không có gì khác thường. “Thành thực xin lỗi! Tổng giám đốc bỗng có việc gấp nên không thể đến đó.”

“Sao đột ngột thế?”

Thư ký Lý ứng phó vài câu, cuối cùng cúp điện thoại. Lúc này một cơn gió thổi qua hành lang, thổi tan tấm mặt nạ của thư ký Lý. Anh ta cầm điện thoại, ngồi trên chiếc ghế dài, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Thỉnh thoảng anh ta lại ngẩng đầu, đưa mắt về phía phòng cấp cứu ở phía đối diện.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, đèn đỏ trên cửa bật sáng...

Bên tai thư ký Lý vẫn văng vẳng câu nói của Tưởng Úc Nam trước khi được đưa vào phòng cấp cứu: “Tôi không nên phát bệnh vào lúc này... Nếu tôi không còn sống khi rời bàn mổ, cậu hãy giao chiếc đĩa quang trong két bảo

hiểm của tôi cho cảnh sát... Tôi chỉ có thể làm bấy nhiêu việc... cho cô ấy...”

Ca mổ kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ. Khi Tưởng Úc Nam được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bác sĩ mổ chính là bác sĩ điều trị chính do Tưởng Úc Nam đích thân mời từ nước ngoài. Thư ký Lý vội vàng đi đến hỏi thăm tình hình, bác sĩ mệt đến mức không nói ra lời, chỉ gật đầu với anh ta.

Tưởng Úc Nam được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Không lâu sau, bác sĩ điều trị chính cũng đến phòng chăm sóc đặc biệt. Nhìn người đàn ông vẫn hôn mê bất tỉnh, ông ta bất giác cảm thán: “Đáng thương thật đấy, không có người nhà ký tên vào cam kết phẫu thuật của cậu ấy!”

“Chắc Tưởng tiên sinh đã lường trước tình huống phát bệnh đột ngột nên sớm thông báo phía bệnh viện, lúc anh ấy mất đi ý thức, mọi thủ tục liên quan đến ca mổ đều do tôi ký thay.”

“Bệnh nhân đã vượt qua một lần phẫu thuật, còn hai lần nữa. Thượng Đế sẽ phù hộ cho cậu ấy!”

Tỷ lệ thành công của mỗi ca phẫu thuật chỉ có mười phần trăm. Tỷ lệ sống sót sau ba ca phẫu thuật là bao nhiêu? Thư ký Lý lắc đầu, không dám tính tiếp.

Bác sĩ nhanh chóng cáo từ. Thư ký Lý cũng rời khỏi bệnh viện, lái xe của Tưởng Úc Nam về Lệ Bạc. Không ngờ khi anh ta đi thang máy từ tầng hầm lên đến tầng một, tình cờ gặp phải Giang Thế Quân và trợ lý của ông ta cũng đi vào thang máy.

Thư ký Lý cúi đầu chào, thừa dịp né tránh ánh mắt của Giang Thế Quân: “Chào Giang Tổng!”

Giang Thế Quân đảo mắt một lượt, không thấy Tưởng Úc Nam, ông ta hỏi: “Tổng giám đốc của các anh đâu rồi?”

“Tổng giám đốc đi... đi thị sát một nhà máy mới. Tôi về lấy tài liệu cho anh ấy.” Thư ký Lý trả lời lưu loát. Giang Thế Quân gật đầu.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng sáu mươi một, thư ký Lý cung kính chào tạm biệt Giang Thế Quân, lập

tức đi thẳng đến văn phòng của Tưởng Úc Nam, thuận tay khóa trái cửa.

Két bảo hiểm mà Tưởng Úc Nam nhắc tới trước khi tiến hành ca mổ giấu sau bức tranh sơn dầu treo trong văn phòng. Thư ký Lý nhập mật mã, mở két bảo hiểm, lấy chiếc đĩa.

Vừa cho đĩa vào máy tính, điện thoại của thư ký Lý đổ chuông. Đó là cuộc điện thoại từ New York. Lúc nay, trên màn hình máy tính bắt đầu phát hình ảnh. Đây hình như là một đoạn băng do camera giám sát ghi lại, góc quay là nóc một tòa nhà nào đó.

Đoạn băng không có âm thanh, thư ký Lý vừa xem vừa nghe điện thoại. Đầu kia truyền đến giọng nói một phụ nữ: “Cô ấy có tìm các anh không?”

“Cô muốn nói đến Viêm Lương?” Giọng của thư ký Lý đầy vẻ chế giễu. “Không.”

“Không thể nào!” Đối phương cảm thấy khó tin. “Như tôi đã kể với anh, tại buổi tiệc kết hôn của con riêng chồng tôi, cô ta hỏi tôi rất nhiều câu hỏi chẳng đâu vào

đầu, rõ ràng cô ta đã nghi ngờ việc cô ta có thể móc nối với Lương thị có liên quan đến các anh. Cô ta nên mau chóng tìm các anh để chứng thực mới đúng, sao lại không có động tĩnh gì?”

Thư ký Lý dán mắt vào màn hình máy tính, không dám bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. Đáng tiếc, trên màn hình vẫn là hình ảnh nóc tòa nhà không người, ống kính camera vẫn không di chuyển.

“Tôi đã nhận lời Tổng giám đốc không cho Viêm Lương biết sự thật, nhất định tôi sẽ làm được. Nhưng tôi không nói sẽ ngăn cản Viêm Lương điều tra mọi việc, về chuyện Viêm Lương gặp cô ở New York mà cô kể với tôi, tôi không báo cáo với Tổng giám đốc. Nếu cô ta nghi ngờ Lương thị có liên quan đến chúng tôi, đây cũng là một khởi đầu tốt lành. Tôi luôn mong chờ cô ta sẽ tự đến tìm chúng tôi, nhưng hình như cô ta chỉ tập trung lo cho việc kinh doanh của công ty mới mà không tiếp tục điều tra vụ đó.”

“Đúng là một người đàn bà đáng sợ. Cô ta đang lo lắng điều gì chứ? Lo một khi biết Tổng giám đốc Tưởng ở đằng sau lót đường cho cô ta, cuộc sống của cô ta lại một lần nữa bị xáo trộn?”

Thư ký Lý im lặng. Một bên là bệnh nhân đang giãy giụa giữa ranh giới sống và chết, một bên là "nữ cường nhân" tươi cười cắt băng khai trương cửa hàng trước ống kính phóng viên, hai hình ảnh đồng thời xuất hiện trong đầu anh ta, tạo thành sự tương phản và trào phúng vô cùng. Điều duy nhất thư ký Lý có thể làm là thở dài bất lực. "Chuyện này tính sau, bây giờ, điều quan trọng nhất là khống chế bệnh tình của Tổng giám đốc, để tránh..."

Lời nói của thư ký Lý nghẹn lại ở cổ họng, bởi trên màn hình đột nhiên xuất hiện hai bóng người. Hai người đàn ông hình như đang nói chuyện, họ đều đứng ở mép của nóc nhà, quay lưng về phía ống kính nên không nhìn rõ diện mạo.

Sự im lặng đột ngột của thư ký Lý khiến người phụ nữ ở đầu máy bên kia nghi hoặc. "Anh sao thế?"

"Không có gì!" Hình ảnh trên máy tính không có âm thanh, thư ký Lý không rõ nội dung cuộc trò chuyện của hai người trên nóc tòa phà. Anh ta đành dành một phần chú ý vào điện thoại. "Tôi đang xử lý một số công việc Tổng giám đốc giao."

Đúng lúc này, hai người đàn ông trên màn hình đột nhiên ra tay đánh nhau. Thư ký Lý bất giác dán mắt vào

màn hình, thấy một người bị trượt chân, mất thăng bằng rồi rơi xuống, lơ lửng trong không trung.

Người đó ra sức nắm chặt thanh lan can, người đứng trên sân thượng cuối cùng cũng giơ tay cứu người. Thư ký Lý toát mồ hôi lạnh thay người đang gặp nguy hiểm. Anh ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế. Nhưng đúng lúc này, hình ảnh chao đảo, thư ký Lý kêu lên một tiếng, đứng bật dậy.

Trên màn hình vi tính, người đàn ông tưởng đã được cứu bỗng rơi xuống dưới đất trong nháy mắt.

Tất cả xảy ra quá nhanh, thư ký Lý đã bỏ qua chi tiết quan trọng nhất, anh ta đành tua lại. Lần này, thư ký Lý có thể nhìn thấy rõ người đàn ông đứng trên nóc tòa nhà rút bàn tay đang bị đối phương túm chặt. Sau đó, hắn gỡ từng ngón tay đang nắm vào lan can...

Sau khi đối phương rơi xuống dưới, hung thủ dùng cổ tay áo lau sạch lan can. Lúc quay đầu bỏ đi, bộ dạng của hắn vụt qua ống kính camera. Hình ảnh này không lọt khỏi mắt thư ký Lý, anh ta nhận ra người đó chính là Giang Thế Quân.

Trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Lý ngồi bất động trước máy tính hơn một tiếng. Bức tường kính phản chiếu vẻ chần chừ mãi không thể trở lại bình thường của anh ta.

Phía đối diện tòa cao ốc Lệ Bạc có một chiếc xe con đã đỗ hơn một tiếng. Viêm Lương ngồi ở ghế lái, ngược nhìn tòa nhà Lệ Bạc. Cô thấy xe của Tưởng Úc Nam đi vào bãi đỗ ở tầng hầm của tòa nhà. Bây giờ nhìn lên ô cửa sổ ở tầng sáu mươi mốt, cô có thể hình dung bộ dạng nghiêm túc của anh khi làm việc, nhưng cô không có dũng khí tiến bước, bất kể là bước vào tòa nhà Lệ Bạc hay bước và trái tim người đàn ông đó.

Viêm Lương gõ nhẹ đầu ngón tay lên vô lăng. Thời gian trôi qua chậm chạp, không dưới một lần cô khởi động ô tô rồi lại tắt máy, tiếp tục chờ đợi một cách vô ích.

Đến lúc chạng vạng, khi xe của Tưởng Úc Nam rời khỏi tòa nhà Viêm Lương hơi do dự. Cô có nên đuổi theo? Đuổi theo rồi nói điều gì? Nếu anh thật sự có liên quan đến Lương Thụy Cường, liệu anh có nói thật cho cô biết? Hay đây là cái bẫy lớn hơn anh giảng cho cô?

Cô đã nếm mùi vị quả đắng của việc tự huyễn hoặc bản thân. Mùi vị này đắng thế nào, tuyệt vọng thế nào... cô rõ

hơn ai hết. Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe sắp hòa vào dòng xe cộ trên đường, Viêm Lương lập tức nổ máy, đuổi theo.

Bây giờ là giờ cao điểm, việc tắc đường là khó tránh khỏi. Xe của Tưởng Úc Nam có vẻ vội đi đâu đó nên bấm còi lia lịa, Viêm Lương bám theo sau, cô nắm chặt vô lăng trên cả đoạn đường, dường như chỉ làm vậy, cô mới loại bỏ mọi nỗi căng thẳng. Cuối cùng, cô đi theo chiếc xe đó đến bệnh viện.

Xe của Tưởng Úc Nam đi vào cổng bệnh viện. Cách mười mấy mét, Viêm Lương vội phanh gấp, dừng lại bên ngoài cổng. Cô chau mày nhìn tấm biển hiệu nền trắng chữ đen của bệnh viện, sau đó lắc đầu, lái xe vào cổng lớn. Còn chưa tới bãi đỗ xe, Viêm Lương chợt nhìn thấy xe của Tưởng Úc Nam dừng lại, đỗ ở một chỗ không xa. Anh đến bệnh viện làm gì? Đi khám bệnh hay đi thăm người ốm.

Viêm Lương còn đang mãi suy đoán, thư ký Lý một mình xuống xe, đi nhanh vào tòa nhà của bệnh viện, không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam.

Thư ký Lý nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Viêm Lương. Cô lập tức xuống xe, chạy đuổi theo nhưng

vẫn bị mất dấu anh ta.

Đại sảnh bệnh viện rộng lớn, người đi lại tấp nập. Viêm Lương ngó xung quanh, hoàn toàn mất phương hướng. Đúng lúc này, trong đầu cô bỗng vụt qua một ý nghĩ đáng sợ. Cô chợt nhớ đến hôm cắt băng khánh thành, tuy lúc đó ánh đèn máy ảnh chớp nháy khiến cô không nhìn rõ, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy, hình như bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc đó rất suy nhược và ốm yếu...

Viêm Lương lắc đầu, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu. Nhưng đôi chân cô không chịu sự khống chế của lý trí, nhanh chóng chạy đến khu vực của bệnh nhân. Cô chạy đến chỗ y tá trực ban, vừa thở hổn hển vừa hỏi: "Ở đây có bệnh nhân tên là Tưởng Úc Nam không?"

Cô y tá trả lời: "Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của bệnh nhân!"

Không có manh mối, Viêm Lương chỉ còn cách tìm kiếm từng phòng bệnh. Trong hai tiếng, cô đi qua vô số cửa phòng bệnh, nhìn vô số thẻ đề tên bệnh nhân treo ngoài cửa. Trong lòng cô không ngừng cầu nguyện: "Không phải là anh ấy..."

Khi tất cả phòng bệnh thường đều không có tên “Tướng Úc Nam” như lời cầu nguyện của Viêm Lương, trái tim cô lại bóp nghẹt trong giây lát, đến mức cô không thở nổi. Phòng bệnh thường không có... phòng bệnh nặng thì sao?

Trong đầu Viêm Lương trống rỗng, cô lao đến khu chăm sóc đặc biệt. Nhưng vào thời khắc đẩy cánh cửa vào khu bệnh nặng, cô mất sạch dũng khí. Cuối cùng, Viêm Lương chỉ đứng ở ngoài cửa dõi mắt vào bên trong.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy thư ký Lý đang đi đi lại lại ở ngoài hành lang. Thỉnh thoảng, anh ta ngoảnh đầu về phía phòng bệnh ở trong cùng.

Viêm Lương hoảng hốt cúi thấp đầu. Trong lòng có một âm thanh nào đó kháng nghị, không cho cô ngẩng đầu. Nhưng cuối cùng, cô vẫn từ từ ngẩng đầu, nín thở nhìn phòng bệnh ở trong cùng...

Ba ngày sau, Tướng Úc Nam mới tỉnh lại từ cơn hôn mê. Bắt gặp vẻ mặt phức tạp của thư ký Lý, Tướng Úc Nam đoán ra: “Bạn đã xem nội dung trong chiếc đĩa đó?”

Thư ký Lý gật đầu. Phòng bệnh lại rơi vào bầu không khí trầm mặc, chỉ có âm thanh đơn điệu của máy móc y tế đang chạy, giống tiếng sinh mệnh của người đàn ông nằm trên giường đang dần trôi đi.

“Từ lúc nào anh biết bố anh không phải nhảy lầu tự tử vì bệnh trầm cảm, mà bị...” Thư ký Lý cảm thấy khó mở lời.

“Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu.”

Thư ký Lý kinh ngạc, trợn mắt. Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu?

Lẽ nào Tưởng Úc Nam bắt đầu sắp đặt từ lúc đó...

Trái với sự kinh ngạc của thư ký Lý, Tưởng Úc Nam chỉ nhếch mép. “Đây là lần đầu tiên tôi quay về nơi đó kể từ khi bố tôi qua đời. Tôi định nói cho bố tôi biết, Từ gia đã sụp đổ, tôi không vì tình cảm cá nhân mà buông tay. Nhưng có một điều nực cười là, hôm đó không hề vui vẻ như tôi mong muốn, bởi tôi phát hiện ra chiếc đĩa này.”

Số phận đùa giỡn anh bằng một cách khôi hài nhất, và cũng dùng cách tàn khốc nhất để kết thúc cuộc đời anh. Thư ký Lý không nỡ nhìn Tưởng Úc Nam, anh ta vô thức cúi đầu. “Tổng giám đốc, anh hãy nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa!”

Tưởng Úc Nam tựa như không nghe thấy, anh tiếp tục xé toạc vết thương đã kín miệng đã lâu, muốn dùng nỗi đau để nhắc nhở mình rằng, anh vẫn còn sống. “Kết quả kiểm tra trước đó cho thấy, ít nhất tôi có thể sống đến năm sau, nhưng bây giờ... có lẽ tôi sẽ chết trước thời gian đó. Mỗi bước đi tôi đều tính toán kĩ càng, cũng sắp xếp đâu vào đấy. Điều duy nhất tôi không thể tính là liệu tôi có thể sống đến ngày Giang Thế Quân bị phá sản và ngồi tù hay không?”

Thư ký Lý nghiêng rằng, cuối cùng buột miệng: “Tổng giám đốc, tôi...”

Tưởng Úc Nam lập tức đoán ra anh ta định nói gì. Anh bình tĩnh cắt ngang: “Bây giờ, tôi chỉ hy vọng trước khi qua đời, tôi sẽ trả lại cô ấy tất cả, giữ lại duy nhất nỗi căm hận của cô ấy dành cho tôi. Vì chỉ có như vậy, dù tôi chết đi, cô ấy cũng có thể sống hạnh phúc.”

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam lạnh lùng cảnh cáo thư ký

Lý: “Nếu cậu tự ý nói với cô ấy những điều cô ấy không nên biết thì đó chính là việc làm tàn nhẫn nhất đối với tôi.”

Chương 14: Khi xích đạo giữ lại hoa tuyết, nước mắt gột sạch hạt cát nhỏ

Mười giờ sáng, Unique tổ chức cuộc họp thường kỳ mỗi tuần một lần.

Sau khi tổng giám sát kinh doanh và tổng giám sát tài vụ phát biểu ý kiến, phòng quảng cáo công bố tin vui: “Chúng ta đã ký được hợp đồng quảng cáo mười lăm giây phát vào giờ vàng trên đài vệ tinh.” Người phụ trách phòng quảng cáo vừa nói, vừa bảo trợ lý phát tài liệu có liên quan cho mọi người.

Đây là lần đầu tiên Unique đột phá sự vây hãm của Lê Bạc, giành được giờ phát sóng quảng cáo có lợi. Nhưng cũng là lần thứ tư Viêm Lương phân tâm kể từ đầu cuộc

họp. Người trợ lý nhắc nhở: “Viêm Tổng! Viêm Tổng!”, Viêm Lương mới định thần, nhìn mọi người ở xung quanh. Lúc này cô mới nhận ra đã đến lượt cô phát biểu.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương quay về văn phòng. Trên máy tính và bàn làm việc đều là văn bản chờ cô xử lý. Dự án sản phẩm mới của Nhã Nhan bị bỏ xó hai năm bắt đầu khởi động lại, đủ để cô bận rộn một thời gian. Nghĩ đến việc chiều nay phải đi thị sát trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới, buổi tối ăn cơm cùng một số nhân vật có liên quan do Lộ Chinh móc nối, Viêm Lương lại thấy đau đầu.

Cả đêm qua cô không ngủ, bây giờ đọc tài liệu, hai mí mắt ríu vào nhau, đầu óc lại bắt đầu không tập trung. Đến khi định thần, nhìn hàng chữ vừa viết trên giấy, Viêm Lương lập tức toát mồ hôi.

“Anh không thể xảy ra chuyện... Nhất định sẽ không xảy ra chuyện...”

Không đúng, đây là báo ứng. Báo ứng...

Viêm Lương phiền muộn vo tờ giấy, ném vào thùng rác.

Cô nhúu mày, vừa mở tài liệu vừa gọi điện cho thư ký.
“Giúp tôi pha một tách cà phê đặc.”

“Vâng ạ!”

Rất nhanh đã có người gõ cửa phòng đi vào, mùi cà phê thơm lừng. Viêm Lương tưởng cô thư ký mang cà phê vào, liếc thấy tách cà phê đặt bên tay nhưng vì bận ký văn bản nên cô không ngẩng đầu.

Cho đến khi không thấy cô thư ký đi ra ngoài, Viêm Lương mới bỏ bút ngẩng lên. Lộ Chinh đang khoanh tay đứng bên cạnh bàn, tựa như đợi xem lúc nào Viêm Lương mới phát hiện ra sự xuất hiện của anh. Bộ dạng ngạc nhiên của cô khiến anh phì cười.

“Sao anh lại đến đây!”

“Anh đi ngang qua nên vào xem em thế nào.”

Viêm Lương mỉm cười, cầm điện thoại nội bộ gọi cho thư ký: “Pha cho Lộ tiên sinh một tách cà phê.”

Sau khi cúp điện thoại, cô nở nụ cười áy náy với Lộ Chinh. “Em đang bận nên không thể tiếp đãi anh.”

Lộ Chinh đảo mắt qua bàn làm việc chất đầy tài liệu, không khỏi lo lắng. “Anh nghe thư ký của em nói, mấy ngày nay, lúc nào em cũng đầy tâm sự. Bận rộn kiểu gì em cũng cần chú ý nghỉ ngơi.”

“Còn nữa...” Lộ Chinh từ từ tiến lại gần, đột nhiên cúi thấp người, chạm vào nơi nhạy cảm nhất là chiếc cổ của cô. Viêm Lương lập tức đẩy lui ghế lại. Hành động đầy cảnh giác của cô khiến ánh mắt Lộ Chinh tối sầm nhưng anh nhanh chóng che giấu, nói tiếp. “Sao trên người em có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện?”

Viêm Lương không thể nói cho Lộ Chinh biết, thời gian gần đây, tối nào cô cũng tới bệnh viện nhưng chẳng làm gì cả, chỉ ngồi ngoài hành lang hết đêm này đến đêm khác nên chỉ cười cười mà không trả lời. Cô biết anh rất rộng lượng, sẽ không truy vấn.

Bữa cơm tối có mặt cả người dặt mối là Lộ Chinh và giám đốc phòng thị trường của Unique. Là chủ xị, Viêm Lương không tránh khỏi uống đến mức đầu óc quay cuồng.

Những người có mặt trong bữa cơm tối nay đều là đại diện của các đại lý cỡ lớn. Thị trường ở những thành phố cấp hai, ba mà Unique hiện tại chưa thể với tới đều nằm trong tay những người này. Tuy họ đều là bạn bè trong giới làm ăn của tập đoàn Minh Đình nhưng cũng có quan hệ lợi ích với Lệ Bạc. Viêm Lương có việc muốn nhờ người ta nên hôm nay phải đích thân ra mặt, tiếp đãi họ đến nơi đến chốn.

Cuối cùng, cô cũng nghe được câu nói do chính họ nói ra: “Được, không thành vấn đề! Ngày mai tôi sẽ tới công ty cô ký hợp đồng. Có Lộ Tổng ở đây, việc hợp tác giữa chúng ta chỉ cần một câu nói là xong!”

Sau buổi tiệc rượu, Viêm Lương còn bố trí một vài hoạt động khác. Cô cùng mọi người đứng bên ngoài hóng gió đêm, chờ xe tới đón. Tài xế của Viêm Lương nhanh chóng lái xe đến trước cửa nhà hàng. Cô lên xe, đang định nói với tài xế địa chỉ hộp đêm, Lộ Chinh đột nhiên đi đến bên cạnh xe của cô, cúi xuống dặn dò tài xế: “Đưa Viêm Tổng về nhà.”

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn anh.

“Anh đã nói với họ rồi, cho em về nhà trước. Anh sẽ cùng họ đi uống tiếp.” Lộ Chinh gạt sợi tóc lòa xòa trước

trán Viêm Lương rồi đóng cửa xe. Như nhớ ra chuyện gì, anh lại cúi người, nói với cô: "Trước khi đi ngủ, em nhớ uống cốc nước mật ong để giải rượu!"

Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Tài xế nhanh chóng nổ máy, Viêm Lương gác tay lên khung cửa, gối đầu lên cánh tay. Người tài xế nghĩ cô đã ngủ say, không ngờ cô đột nhiên lên tiếng: "Tới bệnh viện."

Người tài xế tưởng mình nghe nhầm nhưng khi quay đầu, anh ta nhìn thấy Viêm Lương ngồi thẳng người. Cô nhắc lại: "Đưa tôi tới bệnh viện." Nói xong, cô hạ cửa kính để ngọn gió đêm thổi vào.

Lúc ô tô đến cổng bệnh viện, Viêm Lương đã phần nào tỉnh rượu. Cô xuống xe, ngược mắt ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Tối nào cô cũng đến đây nên đã thông thuộc đường đi lối lại. Cô nhanh chóng đến phòng chăm sóc đặc biệt, ngồi xuống chiếc ghế dài trên hành lang.

Cho đến tận bây giờ, Viêm Lương vẫn không có dũng khí để đẩy cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Chỉ là mỗi

tối ngồi ngoài cửa, nhìn các bác sĩ vội vàng cấp cứu cho bệnh nhân, khi trời sáng, cô có thể yên tâm rời bệnh viện, về công ty làm việc.

Viêm Lương căn giờ đến và căn giờ đi rất chuẩn, không lo chậm mặt thư ký Lý.

Tuy nhiên, có một số y tá trực đêm hỏi cô: “Chị là người nhà của bệnh nhân nào?”

Những lúc như vậy, Viêm Lương không trả lời, đứng dậy, đi sang khu vực được phép hút thuốc, làm một điều thuốc lá. Khi cô quay về, cô y tá đã bỏ đi từ lâu. Hôm nay cũng có y tá đi qua chỗ cô ngồi như thường lệ, có lẽ do người Viêm Lương toàn mùi rượu nên cô y tá nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi. Viêm Lương lập tức đứng dậy, đi hút thuốc.

Khi quay về bên ngoài phòng bệnh, cô chợt nghe cuộc trò chuyện của hai cô y tá đang chờ ca.

“Nghe nói bệnh nhân đó trước kia chữa trị ở bệnh viện tư, lần này anh ta đột nhiên phát bệnh nên mới được đưa tới bệnh viện chúng ta.”

“Thảo nào... Rõ ràng anh ta có cả một đội ngũ y tế, về lý mà nói thì không cần dùng đến máy móc, thiết bị của bệnh viện chúng ta.”

“Em có hỏi chủ nhiệm Lâm, Chủ nhiệm Lâm nói nếu bây giờ chuyển viện, chỉ e tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Có lẽ phải đợi đến khi bệnh tình ổn định thì anh ta mới chuyển về bệnh viện tư được.”

“Ừ, cũng không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định hay không...”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nghe đến đây, toàn thân Viêm Lương như bị rút hết sức lực. Cô tựa người vào cánh cửa an toàn, từ từ trượt xuống đất.

“Nếu bây giờ chuyển viện, chỉ e tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm...”

“Không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định...”

Những câu nói văng vẳng bên tai, trước mắt Viêm Lương tối sầm.

Dường như bị ngắt đi một lúc, nhưng cũng tựa như ngủ một giấc mấy năm liền, khi tỉnh lại, trước mặt Viêm Lương tối om, mơ hồ, hỗn loạn.

Vẫn ngửi thấy mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, Viêm Lương thử cử động ngón tay, cô phát hiện mình không phải ngồi trên nền đất giá lạnh bên cạnh cửa an toàn mà nằm trên chiếc giường mềm mại.

Viêm Lương lại thử cử động ngón tay. Lúc này cô mới nhận ra có một bàn tay đang nắm chặt tay cô. Viêm Lương đưa mắt, thấy người đó đang ngồi bên cạnh, gục xuống giường, ngủ say.

Cánh tay bị nắm tê tê, Viêm Lương rút tay về khiến Lộ chinh giật mình tỉnh giấc. Khi đôi mắt ngái ngủ chạm vào mắt Viêm Lương, Lộ Chinh vui mừng đứng dậy, ôm vai cô. “Cuối cùng em cũng tỉnh rồi...”

Vòng tay anh siết chặt khiến Viêm Lương choáng váng.
“Anh...”

“Anh gọi điện cho em để xem em đã về tới nhà an toàn hay chưa, kết quả điện thoại không kết nối, mãi sau mới có cô y tá nghe máy, nói em bị ngã xỉu trên hành lang bệnh viện.”

Viêm Lương đẩy người anh. Lúc này Lộ Chinh mới có phản ứng, anh buông tay, cẩn thận đỡ Viêm Lương ngồi tựa vào đầu giường.

“Em đã ngủ suốt hai ngày nay.” Nghĩ đến tình trạng của cô, anh vẫn cảm thấy sợ hãi.

Viêm Lương im lặng, đầu óc vẫn quay cuồng.

“Bác sĩ nói em thiếu ngủ trầm trọng, thần kinh suy nhược. Thời gian qua em sống kiểu gì vậy? Còn nữa, tại sao em lại bị ngã ở bệnh viện?”

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều sự quan tâm, quá nhiều nỗi lo lắng, đến mức người luôn tỉnh táo như Lộ Chinh

cũng nói năng lộn xộn. Cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt không chút sắc hồng của Viêm Lương, anh mới dừng lại.

Sau đó Lộ chinh vuốt ve trán cô theo thói quen. “Em nghỉ ngơi đi, anh đi gọi bác sĩ.”

Tiếng bước chân gấp gáp của Lộ Chinh biến mất ngoài cửa, để lại một mình Viêm Lương trong bóng tối. Cô lẩm bẩm: “Hai ngày...”

Đã hai ngày trôi qua... Vậy anh...

Lộ Chinh nhanh chóng dẫn bác sĩ quay lại phòng bệnh. Sau khi kiểm tra sức khỏe của Viêm Lương, bác sĩ nói với anh: “Chắc không có vấn đề gì, cô ấy chỉ mệt mỏi quá độ, tốt nhất nên nằm viện thêm vài ngày để theo dõi.”

Lộ Chinh không yên tâm, hỏi đi hỏi lại bác sĩ những điều cần chú ý. Bác cất giọng bất lực với Viêm Lương: “Ông xã của cô rất lo lắng cho cô. Hai ngày cô bị ngất, cậu ấy không hề chớp mắt, luôn ở bên giường bệnh của cô.”

Ông xã của cô?

Viêm Lương định mở miệng đính chính, bác sĩ đã quay sang Lộ Chinh. “Lát nữa tôi phải đưa sinh viên thực tập đi một lượt các phòng bệnh. Tôi đi trước đây, nếu xảy ra chuyện gì thì cứ gọi tôi bất cứ lúc nào!”

Lộ Chinh tiễn bác sĩ ra cửa. Vừa quay đầu, anh thấy Viêm Lương nhìn mình chăm chú. Đoán ra nghi vấn trong lòng cô, anh vừa đi đến cửa sổ vừa giải thích: “Anh không nói rõ với bác sĩ về quan hệ của chúng ta, không ngờ ông ấy lại hiểu nhầm.”

Nói xong, Lộ chinh kéo rèm cửa sổ. Hóa ra bây giờ không phải là nửa đêm mà là chạng vạng, ngoài trời vẫn còn tia nắng cuối cùng. Viêm Lương ngắm bầu trời, tâm hồn cô đã trôi tạt phương nào.

Đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn nhưng công việc của Lộ Chinh bây giờ chỉ là chăm lo bữa tối cho Viêm Lương. Anh gọi điện về Lộ gia bảo đầu bếp chuẩn bị. Có bốn món thức ăn và một món canh đơn giản nhưng Viêm Lương nghe thấy anh dặn dò đầu bếp: không được bỏ ớt, không được quá mặn, không được bỏ hành hoa, cơm phải mềm...

Khi tài xế của Lộ gia mang cơm đến, Lộ Chinh chỉ nhìn Viêm Lương ăn còn anh không động đũa. Tay Viêm Lương vẫn đang truyền nước nên hơi nhức mỏi. Động tác chau mày của cô đã bị Lộ Chinh phát hiện, anh không nói một lời, ngồi xuống ghế, cầm thìa múc canh cho cô. Viêm Lương càng cảm thấy khó nuốt trôi.

Nhìn thìa canh đưa lên miệng, Viêm Lương đột nhiên cầm đũa, ăn ngẫu nhiên. Đây là thái độ thể hiện sự cự tuyệt của cô. Lộ Chinh đã quen từ lâu, anh cũng không quen không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đặt thìa canh xuống.

Viêm Lương nhanh chóng ăn cơm xong, buông đũa, nói với Lộ Chinh: "Một mình em ở đây được rồi, anh về nhà nghỉ ngơi đi!"

Lộ Chinh cười cười. "Em không muốn gặp anh đến thế sao?"

Tuy giọng có vẻ trêu chọc nhưng ánh mắt anh buồn bã. Đối diện với người đàn ông như vậy, dù không có trái tim, Viêm Lương cũng không thể thốt ra câu nói tàn nhẫn: "Bây giờ, cái gì em cũng dựa dẫm vào anh, em không tưởng tượng được nếu anh gục ngã vì quá mệt mỏi, em sẽ ra sao?"

Lộ Chinh quan sát Viêm Lương thật kĩ, cuối cùng mỉm cười, đứng dậy. “Ngày mai anh lại đến thăm em.”

Khi Lộ Chinh sắp đi khuất ngoài cửa phòng bệnh, Viêm Lương không rõ mình thở phào nhẹ nhõm hay cảm thấy áy náy. Đúng lúc này, anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với cô: “Em từng nói, trái tim em không thể chấp nhận người khác, nhưng chỉ cần là việc anh đã quyết định, trong từ điển của anh không có từ “bỏ cuộc”. Anh sẽ dùng cả cuộc đời này để chứng minh suy nghĩ của em là sai lầm.”

Giọng nói của anh dịu dàng như có thể hóa giải mọi vết thương trong quá khứ. Vào giây phút đó, Viêm Lương gần như tin rằng cô có thể. Nhưng vài tiếng đồng hồ sau, khi Viêm Lương tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cứ nhắm mắt lại nghĩ đến người đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, một vết thương vô hình nào đó lại bắt đầu nhói đau.

Nỗi đau âm ỉ và kéo dài bao trùm toàn thân khiến Viêm Lương không chịu nổi. Cô rút kim truyền, đi dép lê ra khỏi phòng bệnh. Từ chỗ cô nằm đi đến khu chăm sóc đặc biệt chỉ mất ba phút đi bộ nhưng cô đi mất hơn mười phút. Cửa phòng chăm sóc đặc biệt ở ngay trước mặt nhưng Viêm Lương mệt đến mức không thể nhúc nhích. Cô chỉ còn cách chống tay vào tường, nghỉ ngơi để đầu óc đỡ choáng váng.

Đúng lúc này, bên tai Viêm Lương vang lên giọng nói xa lạ: “Chào chị...”

Cô ngẩng đầu, thấy một y tá đang nhìn mình, cô ta nói tiếp: “Chị có phải là người mấy hôm trước bị ngất ở đây?”

Viêm Lương nhìn kĩ, nhưng không nhớ từng gặp cô ta ở đâu. Cô y tá tiếp tục lên tiếng: “Tôi chỉ muốn nói cho chị biết, bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt đã chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện ư?”

Điều đó có nghĩa anh đã bình yên sau khi trải qua một kiếp nạn? Viêm Lương không biết lúc này mình mừng rỡ hay không cam lòng.

“Lần nào trực đêm tôi cũng nhìn thấy chị ngồi ở kia.” Cô y tá chỉ tay về phía chiếc ghế dài. “Chắc chị rất muốn vào thăm anh ấy đúng không?”

Muôn vãn lời muốn nói nhưng nghẹn lại ở cổ họng, Viêm Lương chỉ có thể nói với cô y tá: “Cảm ơn cô!”

Tưởng Úc Nam chuyển về bệnh viện tư, có nghĩa là cô lại một lần nữa mất liên lạc với anh. Lúc này, Viêm Lương chợt nhớ ra thời gian trước anh biến mất nửa tháng liền. Nhiều khả năng anh bị bệnh nặng từ lúc đó.

Viêm Lương không thể kể với bất kỳ người nào chuyện này. Cô chỉ có thể đến tâm sự với người đã khuất: “Bây giờ, con đã bắt đầu tin vào nhân quả báo ứng. Năm đó bố đối xử tệ bạc với Tổng Cẩm Bằng, cuối cùng khiến Từ gia rơi vào thảm cảnh. Tưởng Úc Nam hãm hại Từ gia, bây giờ anh ấy cũng mắc căn bệnh hiểm nghèo. Từ Tử Thanh còn ở trong giai đoạn chờ xét xử, con tin lần này chị ta không thể thoát tội. Giang Thế Quân thì sao? Ông trời sẽ trừng phạt ông ta như thế nào?”

Trả lời Viêm Lương chỉ có ánh mắt lạnh nhạt của Từ Tấn Phu trong tấm ảnh đen trắng trên bia mộ.

Hình như ông trời vẫn còn bỏ sót Giang Thế Quân, để ông ta liên tục làm xằng làm bậy.

Hôm nay, Viêm Lương đang bận họp, trợ lý nhận điện

thoại thay cô. Mới nói hai, ba câu, người trợ lý biến sắc mặt, lập tức đi vào phòng hội nghị, cắt ngang lời phát biểu của Viêm Lương: “Viêm Tổng.”

Viêm Lương ngẩng đầu, người trợ lý ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm gọi đến, có việc gấp.”

Viêm Lương nhận điện thoại, đi ra phía cửa sổ để nghe.

Giám đốc bộ phận Nghiên cứu sản phẩm cất giọng lo lắng: “Viêm Tổng, chúng tôi vừa nhận được tin, Lê Bạc đang nghiên cứu một sản phẩm mới rất giống dược mỹ phẩm Nhã Nhan.”

“Gì hả?” Viêm Lương cất cao giọng.

“Hơn nữa, bọn họ còn định công bố sản phẩm mới trước chúng ta.”

Viêm Lương lập tức hỏi: “Anh nhận được tin này từ đâu?”

Giám đốc bộ phận Nghiên cứu sản phẩm không trả lời mà nói tiếp: “Chúng tôi đã lấy được hàng mẫu của họ, vừa đưa tới phòng thí nghiệm đối chiếu.”

Lúc này, Viêm Lương không còn để ý tới cuộc họp, cô vừa cầm điện thoại vừa đi ra ngoài. “Sau khi có kết quả đối chiếu, các anh hãy lập tức đưa về tổng công ty cho tôi.”

Chưa đầy nửa ngày, báo cáo kết quả đối chiếu đã nằm trên bàn làm việc của Viêm Lương. Sau khi xem xong, Viêm Lương nhớ lại việc Từ Tử Thanh bị Giang Thế Quân dùng chiêu tương tự mấy năm trước. Lúc bấy giờ, hậu quả không chỉ secret gặp trở ngại khi tiến vào thị trường Bắc Mỹ, Từ thị bị tổn thất một khoản đầu tư lớn, mà còn ly gián cô, Từ Tử Thanh và Từ Tấn Phu một cách triệt để.

Nội bộ Từ thị mâu thuẫn khiến Giang Thế Quân “Ngư ông đắc lợi”.

Nghĩ đến đây, Viêm Lương không thể kiềm chế cơn giận dữ, cô ném mạnh tập tài liệu xuống bàn: “Ông ta lại dùng chiêu cũ.”

Viêm Lương rất hiếm khi nổi giận trước mặt cấp dưới. Giám đốc bộ phận Nghiên cứu sản phẩm đứng đối diện không dám nói gì.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng lấy lại bình tĩnh. “May mà chúng ta phát hiện sớm. Hai sản phẩm có thành phần giống nhau như vậy, không thể nào là sự trùng hợp, chắc chắn bộ phận của các anh có nội gián.”

Người giám đốc gật đầu tán thành. “Việc cần thiết nhất bây giờ là mau chóng tìm ra kẻ đó.”

Để tránh tình trạng bị Giang Thế Quân công bố sản phẩm trước, bộ phận Nghiên cứu sản phẩm càng phải đẩy nhanh tiến độ. Nhưng nếu ngày nào chưa tìm ra nội gián, công ty sẽ không yên ổn ngày đó.

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cuối cùng mở miệng: “Mấy năm trước, khi Giang Thế Quân đối phó với kem lót Hoàn Mỹ của Secret, ông ta không chỉ sao chép công thức sản phẩm, mà còn sao chép cả việc định vị sản phẩm và mẫu mã bao bì. Lần này, Lê Bạc chắc cũng không chỉ ăn cắp công thức sản phẩm, nhiều khả năng nội gián không chỉ có một người. Tôi cho các anh mười ngày để tìm ra những kẻ đó.”

Viêm Lương ngồi xuống ghế, vừa nhắc điện thoại vừa nói: “Bây giờ tôi gọi điện cho Tổng giám sát dự án và Tổng giám sát sản phẩm. các anh hãy họp bàn, xem nhân viên nào trực thuộc sự quản lý của các anh có khả năng liên quan đến vụ này.”

Mười ngày? Tuy thời gian gấp gáp nhưng dù sao đây cũng là việc khẩn cấp, giám đốc bộ phận Nghiên cứu sản phẩm không nghĩ ngợi nhiều, thấy Viêm Lương cúp điện thoại, anh ta nói ngay: “Tôi sẽ tạm ngừng tiến trình nghiên cứu, đợi khi nào tìm ra nội gián mới tiếp tục...”

“Không!” Viêm Lương phủ quyết ngay. “Trước khi tìm ra nội gián các anh vẫn phải tiến hành công việc bình thường.”

Người giám đốc không hiểu ý Viêm Lương, đành hỏi thẳng: “Ý của cô là?”

“Nếu bây giờ các anh dừng lại. Giang Thế Quân sẽ nhanh chóng nhận được tin. Ông ta hoặc là quyết định ngừng việc sao chép hoặc là đẩy nhanh tiến độ để sản phẩm có mặt trên thị trường trước chúng ta.”

Bắt gập ý cười ẩn hiện trên khóe miệng Viêm Lương,

người giám đốc lập tức tỉnh ngộ. Lúc này, Viêm Lương đã thu lại nụ cười, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng. “Nếu ông ta thích ăn cắp như vậy, tôi sẽ khiến ông ta sao chép sản phẩm có vấn đề.”

Nội gián ẩn náu rất kĩ, sợ bị Giang Thế Quân phát hiện, giám đốc bộ phận Nghiên cứu sản phẩm không dám công khai điều tra, vì vậy mãi vẫn không tìm ra kẻ phản bội. Không thể khoan tay chờ chết, Viêm Lương quyết định chủ động ra đòn.

Nhờ khoảng thời gian hai năm làm việc ở Lệ Bạc, Viêm Lương biết nội bộ Lệ Bạc cũng tương đối lục đục. Mục tiêu cô nhắm đến là Phó giám sát Chu Thành Chí của trung tâm nghiên cứu sản phẩm Lệ Bạc.

Chu Thành Chí là người trung thực, ông ta không chịu khom lưng uốn gối làm theo triết lý: “Không giở trò gian thì không thể làm giàu” của Giang Thế Quân, vì vậy ông ta không được Giang Thế Quân trọng dụng. Nhưng ông ta là nhân tài thực sự. Giang Thế Quân không dùng ông ta nhưng cũng không cho phép ông ta tới công ty khác.

Trói chặt nhưng không trọng dụng, điều này trở thành nguyên nhân khiến Chu Thành Chí vô cùng bất mãn.

Viêm Lương nhanh chóng điều tra ra mấy nơi Chu Thành Chí thường tới lúc rỗi rãi, đặc biệt là nhà hàng Hồ Sấn ở gần tập đoàn Lệ Bạc.

Viêm Lương đưa Châu Trình tới đó ăn cơm mấy lần. Châu Trình không phải kẻ ngốc, nhanh chóng nhận ra điều bất thường. Viêm Lương không định giấu diếm anh. Nhưng sau khi nghe kế hoạch của cô, Châu Trình tỏ ra phản cảm: “Viêm Lương, em bây giờ... quả là đáng sợ!”

Viêm Lương đã hạ quyết tâm, cô chỉ cười cười.

“Em làm vậy có khác nào Giang Thế Quân?”

Viêm Lương bị anh chọc cười. “Từ Tử Thanh làm bao nhiêu chuyện xấu xa nhưng anh vẫn yêu chị ta đến sống đi chết lại. Bây giờ em chỉ dùng một chút thủ đoạn để đối phó với kẻ thù của em, anh đã cảm thấy thất vọng về em.”

Từ Tử Thanh luôn là tử huyệt của Châu Trình, sắc mặt anh lập tức tái nhợt.

“Nếu anh không tán thành việc em làm, anh không cần đi ăn cơm cùng em, em sẽ không trách anh đâu.” Viêm Lương đã nói đến mức này, lẽ nào anh khoanh tay đứng nhìn, để mặc cô một mình chiến đấu? Châu Trình không làm được điều đó, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, tiếp tục phối hợp với cô.

Buổi trưa hôm nay, khi Chu Thành Chí đi vào trong nhà hàng, bắt gặp Viêm Lương và Châu Trình ngồi ở vị trí khá nổi bật, ông ta cũng không cảm thấy bất ngờ.

Viêm Lương để ý, Chu Thành Chí do dự trong giây lát rồi đi về phía bàn ăn của cô. Viêm Lương giả bộ ngạc nhiên: “Phó giám sát Chu?”

“Viêm Tổng, lại gặp cô ở đây. Lần này là lần thứ ba phải không?”

“Vậy sao? Mấy lần trước từ bao giờ, tôi chẳng để ý gì cả!”

Chu Thành Chí nở nụ cười mơ hồ.

Viêm Lương vừa phán đoán thâm ý từ vẻ mặt của ông ta vừa lên tiếng: “Đúng rồi, Phó giám sát Chu đừng gọi tôi là Viêm Tổng, tôi không còn làm việc ở Lệ Bạc, chú cứ gọi tôi là Viêm Lương đi!” Bắt gặp nụ cười của cô, vẻ mặt Chu Thành Chí hơi thay đổi.

Sau đó, ông ta ghé sát, nói nhỏ bên tai Viêm Lương: “Viêm tiểu thư, hôm nay tôi không một mình đến đây ăn cơm. Giang Tổng cũng sẽ đến ngay.”

Vẻ mặt Viêm Lương cứng đờ trong giây lát, cô nhìn Chu Thành Chí ở phía đối diện bằng ánh mắt phức tạp.

“Chắc cô không muốn để Giang Tổng biết cô và tôi ‘tình cờ gặp nhau’ nhiều lần như vậy đúng không?” Chu Thành Chí nhắc nhở, lời nói mang hàm ý rõ ràng.

Sau vài lần gặp gỡ, Chu Thành Chí đã biết rõ ý đồ của cô. Bây giờ ông ta nhắc nhở cô, tức là ông ta biểu lộ ý tốt. Viêm Lương ngẫm nghĩ, nhanh chóng đứng dậy, nói với Chu Thành Chí: “Cám ơn chú!”

Không đợi cô lên tiếng, Châu Trình đã biết ý cầm túi xách của cô. Hai người nhanh chóng rời đi. Đến gần cửa

nhà hàng, Viêm Lương đột nhiên dừng bước. Châu Trình nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang suy nghĩ điều gì đó. “Sao thế? Em để quên đồ à?”

Viêm Lương nhướn mắt nhìn Châu Trình, ánh mắt rực sáng. “Em muốn đánh cược một lần.” Nói xong, cô liền quay đầu đi vào trong.

Chu Thành Chí vẫn đứng nguyên một chỗ dõi theo Viêm Lương đi rồi quay lại. Ông ta chưa kịp lên tiếng thì đã bị nhét một tấm danh thiếp vào tay.

Viêm Lương nói rất nhanh chóng nhưng rõ ràng từng từ: “Phó giám sát Chu, tôi biết chú có hoài bão của mình, muốn tự nghiên cứu, sáng chế ra sản phẩm, nhưng Giang Thế Quân ép các chú sao chép được mỹ phẩm Nhã Nhan. Hơn nữa, Tổng giám sát Kim, cấp trên của chú chẳng qua chỉ là con chó săn của Giang Thế Quân. Chú làm việc dưới trướng bọn họ, cả đời này chú cũng không có cơ hội phát huy tài năng.”

Chu Thành Chí nhìn tấm danh thiếp trong tay, từ từ mỉm cười.

“Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng chú suy nghĩ kĩ, sau đó hãy gọi điện cho tôi.” Viêm Lương cười với ông ta. “Chào chú!”

Châu Trình đứng ở cửa nhà hàng chứng kiến toàn bộ sự việc. Thấy Viêm Lương đi nhanh về bên này, Châu Trình ngoài thở dài thì không biết làm thế nào để biểu đạt sự bất lực của mình. Cho đến khi vào thang máy, Châu Trình mới lên tiếng: “Nếu ông ta không bị em thuyết phục, còn kể chuyện này với Giang Thế Quân, nỗ lực bao lâu nay của em sẽ đổ sông đổ biển hết.”

Viêm Lương chỉ cười cười, coi như trả lời Châu Trình: một khi đã dám đánh cược, em không bao giờ sợ thua.

Trước nụ cười đầy sức truyền cảm của Viêm Lương, Châu Trình cũng bất giác mỉm cười. “Không sai, ông trời sẽ không bỏ qua cho loại người xấu xa như Giang Thế Quân, lần này ông trời nhất định đứng về phía chúng ta.”

Khi thang máy gần khép lại, Viêm Lương lập tức thôi cười, bởi cô nhìn thấy Giang Thế Quân đi ra từ thang máy bên cạnh. Tuy Viêm Lương chỉ bắt gặp gương mặt nhìn nghiêng của ông ta nhưng cô tuyệt đối không nhận nhầm người. Viêm Lương cắn răng, cảm thấy may mắn là cô đã rời đi đúng lúc.

Nhưng một giây trước khi thang máy khép lại, phía sau Giang Thế Quân xuất hiện một hình bóng. Hình bóng đó... có sức mạnh vô hình cướp đi hơi thở của Viêm Lương. Cô còn chưa có phản ứng, cửa thang máy đã đóng sập trước mặt cô.

Thang máy từ từ đi xuống dưới. Châu Trình chau mày, cất giọng vẻ không chắc chắn: "Hai người vừa rồi là Giang Thế Quân và... Tưởng Úc Nam?"

Viêm Lương tựa như không nghe thấy, đôi mắt cô vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, cho dù cô chỉ thấy cánh cửa thang máy giá lạnh.

Thang máy nhanh chóng xuống dưới tầng một. Châu trình đi ra ngoài, Viêm Lương vẫn đứng bất động ở trong, trông như mất hồn.

"Viêm Lương?" Tiếng gọi của anh lập tức đánh thức cô.

Viêm Lương nhìn Châu Trình, ánh mắt dần lấy lại vẻ bình tĩnh. "Anh về trước đi! Em đột nhiên nhớ ra cần đến một nơi."

“Để anh đưa em đi!”

“Không cần, không thuận đường.” Viêm Lương dứt khoát từ chối.

Châu Trình nghi hoặc quan sát cô một lúc, vẫn không phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến thái độ bất thường của cô. Anh đành ra về một mình.

Viêm Lương gọi một chiếc taxi, ngồi đợi ở bãi đỗ xe ngoài trời cách đó không xa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trong xe, điều hòa kêu ù ù. Người tài xế gõ tay lên vô lăng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau qua gương chiếu hậu.

Gần một tiếng sau, ba người đàn ông mới đi xuống. Chu Thành Chí, Giang Thế Quân và Tưởng Úc Nam nhanh chóng mỗi người một ngã, tự lái xe rời đi. Viêm Lương dặn dò tài xế bám theo chiếc xe đi ngược lại hướng tới tòa cao ốc Lệ Bạc.

Chiếc xe Bentley đó nổi bật dưới ánh nắng gắt. Trong

chiếc Taxi, Viêm Lương cuộn chặt hai bàn tay, nhìn chăm chăm về phía trước. Đầu cô hoàn toàn trống rỗng, thậm chí quên mất tìm lý do hợp lý cho hành động của mình.

Cuối cùng, chiếc Bentley đi vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của một khách sạn, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, hai bàn tay cô rịn đầy mồ hôi. Cô rút một tập tiền trong ví đưa cho người tài xế rồi lập tức xuống xe, bỏ đi.

Người tài xế thò đầu ra cửa xe, gọi: "Này! Tôi vẫn chưa trả lại tiền thừa cho cô..."

Lúc này, bên tai Viêm Lương chỉ có một câu nói: Không thể để mất dấu anh ấy, không thể...

Từ bãi đỗ xe đến thang máy, Viêm Lương đều núp sau lưng người khác. Cuối cùng, cô cũng lên đến hành lang bên ngoài phòng khách sạn. Nền nhà trải thảm nên giày cao gót của cô không phát ra tiếng động, nhưng cô nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực.

Chỉ cần nhìn anh an toàn đi vào trong phòng là cô có thể yên tâm xóa bỏ hình ảnh người đàn ông tên Tưởng Úc Nam khỏi cuộc đời. Hai người chỉ cách nhau mười mấy

bước chân nhưng cũng là khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua. Nhận thức này có một sức mạnh vô hình đè xuống người Viêm Lương trong nháy mắt, khiến cô phải dừng bước. Chỉ vài giây phân tâm, Tưởng Úc Nam đã biến mất.

Trên hành lang trống không chỉ còn lại một mình Viêm Lương. Cô hoảng hốt tiến về phía trước, không tin nổi cô lại mất dấu anh ở thời khắc cuối cùng.

Đúng lúc này, một cánh cửa chênh trước mặt Viêm Lương đang khép hờ đột nhiên mở ra, một sức mạnh kéo cô vào bên trong.

Khi cánh cửa khép lại, một mùi hương quen thuộc bao vây khiến Viêm Lương luống cuống ngẩn đầu.

“Tại sao lại theo dõi tôi?” Tưởng Úc Nam nhìn cô, vẻ mặt vô cảm. Tay anh còn túm chặt cánh tay của người phụ nữ.

Vào giây phút Tưởng Úc Nam đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Viêm Lương đờ đẫn. Anh quan sát cô bằng ánh mắt dò xét, như chờ đợi câu trả lời của cô. Viêm Lương

chỉ mở to mắt nhìn, đến mức Tưởng Úc Nam hơi ngẩn người.

Đã bao lâu rồi cô không nhìn anh bằng ánh mắt như vậy? Đường như chất chứa tình cảm nhớ nhung nào đó, nỗi hoảng sợ nào đó... như thể anh sẽ biến mất trong nháy mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam từ từ cúi xuống hôn cô. Vẫn là trình tự như trong ký ức. Đầu tiên, anh mút môi dưới của cô, sau đó anh từ từ hôn sâu, cho đến khi đầu lưỡi của anh chạm vào răng, Viêm Lương mới bừng tỉnh. Ở giây tiếp theo, Tưởng Úc Nam không kịp đề phòng, bị cô đẩy mạnh. Anh lùi nửa bước, nhếch miệng cười lạnh lùng. Anh đã quen dùng phương thức này để che giấu bản thân. Không ai có thể nhìn ra, thực ra trong lòng anh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Úc Nam đã phát hiện ra Viêm Lương từ lúc ở nhà hàng. Có lẽ đây chính là số phận, dù cô đứng trong thang máy, dù anh chỉ nhìn qua khe hở rất nhỏ ở cửa thang máy nhưng anh vẫn nhận ra cô ngay lập tức. Tưởng Úc Nam quá hiểu Viêm Lương, anh sai người tiết lộ thông tin Lê Bạc sao chép sản phẩm Nhã Nhan cho cô biết. Hành động ứng phó khẩn cấp của cô giống hệt định liệu của anh, không uổng công anh tác động đến Chu Thành Chí trước đó. Viêm Lương quả thật là người có tài năng kinh doanh

bẩm sinh, chỉ cần cô đi theo con đường anh dọn sẵn, cuối cùng, cô nhất định sẽ chiến thắng Giang Thế Quân.

“Em đừng nói, em đi theo tôi để quyến rũ tôi rồi lại đẩy tôi ra đây nhé!”

Viêm Lương chỉ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt cô vụt qua một tia khác thường. Cô đột nhiên tiến lên phía trước, hôn lên môi Tưởng Úc Nam.

Nụ cười lạnh lùng trên môi Tưởng Úc Nam tan biến trong sự kinh ngạc tột độ.

Viêm Lương chưa bao giờ điên cuồng hôn một người đàn ông như lúc này, như thế tất cả những điều muốn nói được giải tỏa qua hai bờ môi mỏng. Không biết bức tường thành trong trái tim ai sụp đổ trước?

Củi khô được châm lửa, không ai ngờ ngọn lửa cháy bùng trong chớp mắt, mang theo dự vọng không thể kiềm chế. Hai người hôn nhau từ cửa ra vào tới sofa, tủ trang trí, cho đến khi cánh cửa phòng ngủ đóng sập. Nỗi nhớ nhung không thể thốt ra lời, chỉ bằng hãy giao cho cơ thể giải quyết...

Sau khi kết thúc nộ hôn triển miên, Tưởng Úc Nam nhướng mắt quan sát Viêm Lương. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, trông cô như có lời muốn nói. Tưởng Úc Nam dường như đoán ra cô muốn nói điều gì nhưng không có dũng khí lắng nghe.

Anh đã rơi vào tuyệt vọng đến mức tê liệt từ lâu. Nếu bây giờ anh cho cô một tia hi vọng, tia hi vọng đó sẽ như lưỡi dao sắc nhọn khiến cô bị tổn thương nặng nề.

“Tưởng Úc Nam...”

Viêm Lương hơi hé miệng nhưng chỉ mới gọi tên anh, cô đã bị anh bịt miệng. Tưởng Úc Nam lật người cô, để cô quay lưng về phía anh. Một tay anh bịt miệng cô, bàn tay còn lại vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ trên xuống dưới, cho đến khi anh cởi bỏ vật cản cuối cùng trên người cô.

Trong lúc tâm trí hỗn loạn, Viêm Lương như nghe thấy tiếng cơ thể gào thét đòi được giải phóng. Nhưng cùng lúc đó, cô còn nghe thấy tiếng gõ cửa “cộc cộc”.

Viêm Lương giật mình mở mắt, bàn tay đang bịt miệng

cô cũng cứng đờ. Tiếng gõ cửa nhanh chóng biến mất nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng mở cửa. Tưởng Úc Nam lập tức giơ tay khóa trái cửa phòng ngủ.

Cuộc kích tình vẫn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc. Khi Tưởng Úc Nam thu hai tay về, Viêm Lương ngồi xuống nhặt váy của cô.

Tiếng gõ cửa phòng ngủ lại vang lên, giọng nói lo lắng của thư ký Lý truyền vào bên trong: "Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!"

Viêm Lương ôm váy áo chạy vào phòng tắm. Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Tưởng Úc Nam lập tức mở cửa phòng ngủ. Nhìn thấy anh, thư ký Lý ngẩn ra ba giây mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm đưa thẻ mở cửa phòng khách sạn cho thư ký Lý, Tưởng Úc Nam từng nói đùa: "Nếu một ngày nào đó tôi chết ở trong phòng, có tấm thẻ này, ít nhất cậu cũng có thể vào nhặt xác tôi. "Vừa rồi ở bên ngoài gọi mãi không thấy Tưởng Úc Nam trả lời, trong đầu thư ký Lý bỗng vang lên câu nói này...

“Cảm tạ trời đất, tôi rất sợ anh lại phát...”

Tưởng Úc Nam cắt lời anh ta: “Cuộc gặp luật sư Hương lùi lại nửa tiếng, cậu hãy tới văn phòng luật sư trước, lát nữa tôi tới!”

Thư ký Lý luôn là người chấp hành mệnh lệnh: “vâng!”

Tưởng Úc Nam đóng cửa phòng, không hiểu anh nghĩ gì, sắc mặt có vẻ nặng nề. Lúc này, Viêm Lương ăn mặc chỉnh tề từ phòng tắm đi ra. Hai người chỉ cách nhau từ bốn đến năm bước chân nhưng không ai muốn tiến lên trước. Tưởng Úc Nam nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt sâu thẳm. “Em không bao giờ vô duyên vô cớ chạy tới tìm tôi. Em nói đi, em muốn thế nào?”

Em muốn thế nào?

Viêm Lương chua chát nghĩ thầm, đúng vậy, rốt cuộc cô muốn thế nào? Nói cho anh biết, cô không phải người nhà họ Từ, những chuyện anh làm với cô trước đây hoàn toàn tổn công vô ích? Hay nói cho anh biết, cô không muốn anh chết, không muốn chút nào? Nhưng nói rồi thì sao chứ? Cô và anh liệu có thể quay về thời điểm mới quen biết nhau, hay quay về thời điểm mới yêu nhau? Hơn

nữa, liệu người đàn ông này đã từng thật lòng yêu cô?

“Hãy nói cho tôi biết, gian tể Giang Thế Quân cài bên cạnh tôi là ai?” Viêm Lương cất giọng lạnh nhạt.

Tưởng Úc Nam dường như rất ngạc nhiên khi cô đưa ra đề nghị này, nhú mày. “Dựa vào cái gì mà em cho rằng tôi biết gian tể là ai? Dù tôi biết đi chẳng nữa, dựa vào cái gì mà em cho rằng tôi sẽ nói với em sự thật, chứ không báo cáo những lời của em với Giang Thế Quân?”

Người đàn ông trước mặt lại trở về là Tưởng Úc Nam mà cô luôn căm hận, điều này khiến Viêm Lương cảm thấy chua xót nhưng cũng thấy may mắn. May mắn là cô không ngu xuẩn đến mức thốt ra câu: “Chúng ta xóa bỏ oán thù.”

“Tôi không cần trả lời giả thiết của anh. Số điện thoại của tôi vẫn không thay đổi, tôi sẽ đợi điện thoại của anh. Tất nhiên, anh có thể lập tức gọi điện báo cáo với Giang Thế Quân, tôi cũng không lấy làm lạ.” Viêm Lương nói xong liền đi qua người Tưởng Úc Nam, cầm túi xách ở sau cánh cửa, đi thẳng ra ngoài mà không hề quay lại nhìn anh lấy một lần.

Tuy nhiên, tấm mặt nạ đó lập tức biến mất khi Viêm Lương ra đến hành lang. Cô tựa vào tường một lúc, trong lòng không nở rời xa nhưng cuối cùng vẫn rời đi, mang theo lòng tự tôn của mình.

Viêm Lương không gọi taxi mà đi bộ dưới trời nắng gắt. Cô muốn ánh mặt trời đốt cháy những suy nghĩ không thực tế liên tục xuất hiện trong đầu. Cô bước đi mà không có đích đến, người đầm đìa mồ hôi nhưng cô thấy dù sao như thế cũng tốt hơn rơi lệ.

Không biết bao lâu sau, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Vừa bắt máy, cô nghe thấy tiếng Lộ Chinh hỏi: “Em đang ở trên đường à?”

Lúc này, Viêm Lương mới chợt nhớ ra, chiều nay cô có cuộc hẹn với Chung Tổng của Cao Thắng. Cao Thắng là hệ thống cửa hàng miễn thuế lớn nhất toàn quốc hiện nay. Lộ chinh đã giúp cô móc nối với một khách hàng cực lớn.

Viêm Lương lập tức xem đồng hồ. May mà một lúc nữa mới đến giờ hẹn, cô nhìn xung quanh. “Em đang ở khu phố tài chính, bây giờ em bắt taxi qua bên đó.”

“Xe của anh đang đi tới khu phố tài chính, em hãy đợi anh dưới tòa cao ốc tài chính, anh đến đón em.”

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc cách đó không xa. Cô cúp điện thoại, lập tức đi về phía đó. Chưa tới mười phút, xe của Lộ Chinh đã xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương ngồi vào ghế sau, cạnh Lộ Chinh. Lộ Chinh không kìm được, hỏi: “Em một mình đến nơi này làm gì vậy?”

Viêm Lương vờ như không nghe thấy. Trong xe bật điều hòa mát lạnh nhưng Viêm Lương vẫn nóng đến mức phải dùng tay để quạt. “Anh có nước uống không?”

Lộ Chinh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhanh chóng đưa cô chai nước khoáng. Viêm Lương ngửa đầu uống nước, tự hỏi: đúng vậy, cô một mình chạy đến nơi này làm gì? Cuối cùng cũng chuốc lấy sỉ nhục mà thôi.

Cách đó không xa, một chiếc xe từ từ chuyển bánh. Hơn mười phút trước, chiếc xe chậm chậm đi theo người phụ nữ. Khi người phụ nữ đứng bên ngoài tòa cao ốc tài chính, chiếc xe đó cũng dừng lại. Cho đến khi cô lên

chiếc xe vừa đến đón, chiếc xe mới tăng tốc rời đi.

Nửa tiếng sau, chiếc xe này dừng lại ở văn phòng luật sư. Thư ký Lý đã sớm có mặt, luật sư Hưởng cũng chờ đợi Tưởng Úc Nam từ lâu. Hàn huyền một, hai câu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào vấn đề chính: “Thư ký Lý đã cho anh xem giấy tờ rồi chứ?”

“Vâng!”

“Như tôi đã nói trước với anh, sau khi tôi qua đời, toàn bộ tài sản của tôi sẽ chuyển vào quỹ từ thiện mang tên tôi. Còn văn bản này...”

Tưởng Úc Nam đưa mắt nhìn tập giấy tờ trên bàn luật sư Hưởng. Phát hiện thiếu một văn bản, anh ngẩng đầu ra hiệu cho thư ký Lý đứng bên cạnh. Mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng thư ký Lý cũng đưa ra tờ văn bản đó.

Tưởng Úc Nam giao nó cho luật sư Hưởng. “Tôi đã ký tên rồi.”

Luật sư Hương mở ra xem, là một tờ đơn xin ly hôn.

Sắc mặt Tưởng Úc Nam không chút biểu cảm, không hề tỏ ra luyến tiếc. Có lẽ con người đạt đến đỉnh điểm tuyệt vọng lại trở nên bình tĩnh, vì vậy đáy mắt anh mới không chút xao động. Anh nói tiếp: "Tôi vẫn chưa điền ngày tháng. Nếu tôi qua đời, hãy giúp tôi điền ngày tháng rồi gửi tới văn phòng luật sư Vạn Khang Niên."

Luật sư Hương đóng tập văn bản, cất giọng nghiêm túc: "Anh đừng quá bi quan về bệnh tình của mình, hãy lạc quan một chút. Nếu..."

Cuối cùng, vẻ mặt Tưởng Úc Nam cũng để lộ chút cảm xúc. "Nếu anh biết ngày nào tôi cũng phải tiêm thuốc liều mạnh mới có thể ngồi ở đây, có thể nói chuyện như người khỏe mạnh, anh sẽ biết tại sao tôi không lạc quan." Đáy mắt anh cuộn sóng nhưng gương mặt vẫn chỉ ẩn hiện nụ cười nhạt. "Tôi không phải người biết trông chờ vào may mắn. Bài học tôi nhận được từ lần duy nhất tôi mong gặp may đã đủ để tôi tiêu hóa cả đời."

Luật sư Hương không biết an ủi thế nào. Tưởng Úc Nam lấy lại vẻ bình tĩnh, đứng dậy. "Chắc anh cũng sắp tan sở, cùng đi ăn nhé!"

Luật sư Hướng cố mỉm cười. “Gần đây có nhà hàng không tồi, tôi mời các anh.”

Luật sư Hướng dặn dò thư ký cất tài liệu, ba người rời khỏi văn phòng. Xe của luật sư Hướng đi trước dẫn đường, Tưởng Úc Nam ngồi trong xe sau, thư ký Lý lái xe.

Có vấn đề thắc mắc từ nãy đến giờ, cuối cùng thư ký Lý không kìm được, hỏi: “Lần duy nhất mong gặp may mà anh nhắc tới có phải là hai năm trước, dù anh hại Từ gia khuyh gia bại sản nhưng vẫn giữ cô ấy bên mình, với mong ước hai người còn vẫn còn khả năng?”

Tưởng Úc Nam ngồi ở hàng ghế sau chỉ cười cười, không lên tiếng.

Viêm Lương không đợi điện thoại của Tưởng Úc Nam. Thương trường như chiến trường, dễ dàng để người khác nhìn thấu tâm tư không phải là điều tốt lành. Viêm Lương cảm thấy may mắn khi Tưởng Úc Nam không nói với Giang Thế Quân chuyện cô đã biết nội gián của ông ta.

Hiện tại Giang Thế Quân ở ngoài ánh sáng còn cô ở trong bóng tối. Cô không đặt cược vào lương tri ít đến

mức đáng thương của Tướng Úc Nam. Anh không giúp cô, văn phòng thám tử tư vẫn có thể thay cô điều tra.

Hôm nay, Viêm Lương bàn chuyện hợp tác với chuỗi cửa hàng miễn thuế lớn nhất cả nước. Trên đường về công ty, cô nhận được điện thoại của thư ký: "Người phụ trách văn phòng thám tử tư đang chờ Tổng giám đốc ở công ty."

Lát nữa Viêm Lương có một cuộc họp. Cô lái xe như bay về công ty, tranh thủ mười lăm phút rảnh rỗi để gặp gỡ người phụ trách văn phòng thám tử tư.

Người phụ trách đặt máy ghi âm lên bàn làm việc của Viêm Lương. Cô bỏ ra một số tiền lớn, cuối cùng cũng mua được đáp án mà cô muốn biết. Khi Viêm Lương bấm vào nút play của máy ghi âm, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Giang Tổng, tôi thực sự không thể tiếp tục..."

Viêm Lương lập tức ấn nút tạm dừng. Giọng nói này...

Người phụ trách văn phòng thám tử tư liền đưa tài liệu đến trước mặt Viêm Lương. "Diêu Lập Vĩ, năm mươi một tuổi, làm việc ở Từ thị từ lúc công ty mới thành lập. Ban đầu là người học việc, sau này ông ta trở thành thợ điều

chế hàng đầu của công ty. Vợ ông ta hình như có quan hệ họ hàng với dì Lương, người nuôi cô.”

Viêm Lương nhìn tấm ảnh quen thuộc trên tập tài liệu. Đây là thầy Diêu, người làm việc cho Từ gia mấy chục năm, là nhân vật không thể bị nghi ngờ nhất.

Dì Lương cả đời không lấy chồng, em gái ruột của dì trở thành vợ và mẹ từ lâu, chồng bà chính là thầy Diêu. Mấy năm trước, em gái dì Lương còn dẫn đứa cháu nội chưa đầy một tuổi về nhà lớn thăm dì.

Dù sự thật khó “tiêu hóa” đến mức nào, Viêm Lương cũng phải nhanh chóng chấp nhận. Cô lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Tâm trạng của thầy Diêu có vẻ kích động. “Ngộ nhỡ... nhỡ tôi bị phát hiện, tôi sẽ xong đời. Tôi còn mấy năm nữa là về hưu, tôi thật sự không muốn tuổi già bị ảnh hưởng...”

Tiếp theo là giọng nói của Giang Thế Quân: “Mấy năm trước, con trai ông ôm món nợ khổng lồ, ông cũng quỳ trước mặt tôi như bây giờ, cầu xin tôi giúp con trai ông trả

nợ. Lúc bấy giờ ông làm rất tốt, khiến Từ thị cuối cùng không thể tiến vào thị trường Bắc Mỹ, tôi rất hài lòng, vì thế lần này tôi mới tiếp tục dùng ông.” Giang Thế Quân nói rất từ tốn nhưng cũng đủ khiến người nghe hận đến mức nghiến răng.

“Giang Tổng, Giang Tổng, xin hãy cho tôi một con đường sống! Tôi có thể trả lại tiền cho ông rồi từ chức về quê, tuyệt đối không...”

Giang Thế Quân cười nhạt một tiếng, ông ta nói với người thứ ba: “Úc Nam, cháu thấy sao?”

Tưởng Úc Nam? Anh cũng có mặt ở hiện trường? Viêm Lương bất giác nắm chặt tai nghe.

“Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ, chính cháu cũng đề nghị chú tiếp tục dùng thầy Diêu, cháu có quyền phát biểu nhất.”

“Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ...” Lời nói của Giang Thế Quân như sợi dây thép nhỏ, từ từ quấn quanh trái tim Viêm Lương và siết chặt cho đến khi ứa máu.

Có đau không? Viêm Lương phát hiện mình bình tĩnh một cách kỳ lạ. Đột nhiên nhớ đến chuyện cách đây không lâu còn lo cho sức khỏe của anh đến mất ăn mất ngủ, cô nở nụ cười tự giễu.

“Chú cần khoản tiền năm triệu ông ta trả cho chú hay không chịu nổi sự phản bội của người khác, nhất thời kích động nói hết những chuyện ông ta từng làm với vợ ông ta?” Tuy hỏi ý Tưởng Úc Nam nhưng trên thực tế, Giang Thế Quân trực tiếp uy hiếp Diêu Lập Vĩ.

“Thầy Diêu...” Tưởng Úc Nam lên tiếng, sợi dây thần kinh của Viêm Lương căng lên như dây đàn: “Ông là người thông minh, chắc ông cũng biết, có những chuyện một khi đã nhúng tay vào, chúng tôi không cho phép ông rút lui giữa chừng. Bằng không...”

Đoạn băng ghi âm kết thúc ở đây.

Viêm Lương tự hỏi bản thân rồi rút ra kết luận, sai lầm lớn nhất của cô không phải chưa từng nghĩ thầy Diêu, mà là thái độ của cô đối với Tưởng tiên sinh. Dù cô muốn xóa bỏ ân oán trước kia hay muốn từ nay về sau, cô và anh trở thành người xa lạ, không ai nợ ai, đều rất sai lầm.

Đấu với loại người như Tưởng Úc Nam, cần phải xem ai tàn nhẫn hơn ai, ai có thủ đoạn hơn.

Viêm Lương tháo tai nghe, nói với người phụ trách văn phòng thám tử tư: “Nội gián chắc chắn không chỉ có một mình Diêu Lập Vĩ, anh hãy tiếp tục điều tra. Có thông tin mới nhớ báo cho tôi ngay!”

Nửa tháng tiếp theo, các nội gián lần lượt bị phát hiện. Cuối cùng, Viêm Lương cũng nhìn rõ âm mưu của Giang Thế Quân. Không chỉ có công thức sản phẩm, mà từ định vị đến đóng gói, từ hoạt động tuyên truyền giai đoạn đầu đến tung hàng ở giai đoạn sau... Giang Thế Quân định chặn mọi đường đi của Unique.

Hiện tại, muốn chiến thắng Lê Bạc, Chu Thành Chí là niềm hy vọng duy nhất của Viêm Lương và Unique. Đáng tiếc, kể từ lần đầu gặp mặt ở nhà hàng Hồ Sán, đối phương không hề liên lạc với cô.

Lại kết thúc một ngày bận rộn nhưng vẫn không nhận được điện thoại của Chu Thành Chí, Viêm Lương xách túi rời khỏi công ty với tâm trạng thất vọng. Vừa chuẩn bị mở cửa xe, cô liền nghe thấy tiếng còi xe ở phía đối diện. Viêm Lương ngẩng đầu, nhìn thấy xe của Lộ Chinh. Anh đang thò đầu ra cửa sổ ở vị trí tài xế, vẫy tay với cô.

Viêm Lương nghi hoặc, tiến lại gần. “Sao anh lại đến đây?”

“Tuần trước anh hẹn em tối nay ăn cơm còn gì?”

Sắc mặt cô viết rõ câu: Em quên mất.

Lộ Chinh nở nụ cười bất lực. “Lên xe đi, anh đã đặt nhà hàng rồi.”

Viêm Lương còn đang phân vân, Lộ Chinh đã giật chìa khóa trong tay cô. Anh giơ chìa khóa về phía xe của Viêm Lương cách đó không xa, bấm nút. Chiếc xe kêu “tít” một tiếng, lại bị khóa chặt.

Viêm Lương ngồi vào xe của Lộ Chinh, quay sang nhìn anh. Dường như người đàn ông này có tâm trạng rất tốt, đuôi mắt anh cũng để lộ ý cười.

“Anh có chuyện gì vui sao?”

“Em đi rồi sẽ biết!”

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương có chút hiếu kỳ. Lộ Chinh vẫn đưa cô đến nhà hàng mà anh ưa thích. Cô theo anh đi thang máy tới cửa nhà hàng, cũng không phát hiện có gì đó bất thường.

Vừa đến cửa nhà hàng, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Viêm Lương vừa rút di động từ túi xách đi về phía trước. Nhưng khi nhìn thấy dãy số xa lạ trên màn hình, cô lập tức dừng bước.

Thật ra số điện thoại này không hẳn xa lạ, đó là số của Chu Thành Chí. Tuy nhiên Viêm Lương chưa từng nói chuyện với ông ta nhưng khi văn phòng thám tử tư đưa cho cô số điện thoại này, cô đã thuộc lòng.

Viêm Lương vội vàng bắt máy.

“Viêm tiểu thư!” Đúng là giọng nói của Chu Thành Chí. “Bây giờ cô có bận không?”

“Tôi không bận.” Ông trời mới biết cô xúc động đến

nhường nào, phải cố kìm nén đến nhường nào mới giữ được giọng bình tĩnh. “Chú nói đi ạ!”

“Về đề nghị của cô lần trước, tôi đã suy nghĩ suốt thời gian qua. Bây giờ, tôi muốn gặp cô để thảo luận cụ thể.”

“Vâng ạ, chú đang ở đâu, tôi sẽ lập tức đến đó?”

Lộ Chinh đứng bên cạnh đờ Viêm Lương. Thấy cô cúp điện thoại, khoe miệng cong cong, anh hỏi ngay: “Có chuyện gì vậy?”

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn anh, không nghĩ ngợi mà dang rộng hai tay, ôm chặt lấy anh. Hành động bất thường của cô khiến Lộ Chinh ngỡ ngàng. “Sao đột nhiên em lại nhiệt tình với anh thế?”

Không thể che giấu nổi xúc động, Viêm Lương ngoác miệng cười. “Bây giờ em có việc phải đi gấp. Lần sau em mời anh ăn cơm để nhận lỗi.” Nói xong, không đợi phản ứng của Lộ Chinh, cô đã quay người chạy đi.

Cho đến khi hình bóng của Viêm Lương biến mất sau

cửa thang máy khép chặt, Lộ Chinh mới quay người đi vào nhà hàng. Nhìn thấy Lộ Chinh, giám đốc nhà hàng đứng ở cửa ra hiệu cho người chơi Violon, tiếng đàn du dương vang lên.

Lộ Chinh nở nụ cười nhạt, anh xua tay ra hiệu cho người chơi violon dừng lại. Giám đốc nhà hàng tiến lại gần. “Lộ tiên sinh, sao chỉ có mình anh?”

Lộ Chinh đảo mắt qua nhà hàng đã được bao trọn gói nên không một bóng người. Anh ngồi vào chiếc bàn ở chính giữa, bên cạnh là một xe đẩy chất đầy hoa tươi. Bó hoa tình xảo đặt trên bàn kẹp một tấm thiệp sinh nhật.

Người đàn ông cô độc này thần thờ nhìn tấm thiệp. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh do dự một lúc, cuối cùng mím môi hỏi: “Lộ tiên sinh, đây là chai Lafleur năm 82 mà anh đặt, có mở ra không ạ?”

Lộ Chinh nhìn người phục vụ, thờ dài, chỉ tay vào ly rượu trên bàn, ra hiệu người phục vụ rót rượu. Sau đó, anh lắc ly rượu, đưa lên mũi ngửi rồi uống cạn, trong miệng là vị đắng chát.

Cuộc gặp gỡ giữa Viêm Lương và Chu Thành Chí vô cùng thuận lợi, cứ như được ông trời phù trợ.

Sau khi quay về khách sạn thuê dài hạn, Viêm Lương tắm rửa cho thoải mái trước khi đánh một giấc. Nhưng vừa gội đầu xong, còn chưa kịp tìm máy sấy tóc, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?”

“Chào chị, tôi là phục vụ phòng.”

Viêm Lương đành mở cửa. Người phụ đẩy xe đồ ăn ở bên ngoài. “Viêm tiểu thư phải không ạ?”

Viêm Lương nhìn chiếc bánh ga tô trên xe đẩy, hôm nay là... Viêm Lương như bừng tỉnh, vỗ vào đầu, cô quả thật bận quá nên quên mất. Tuy nhiên cô vẫn chau mày. “Xin lỗi, tôi không đặt những thứ này.”

“Là một vị tiên sinh đặt giúp chị.”

Viêm Lương nhìn chai rượu tây bên cạnh chiếc bánh ga tô, người đàn ông nào hào phóng như vậy? Viêm Lương còn đang suy tư, bên tai cô đột nhiên vang lên câu Lộ Chinh nói với cô lúc tối: “Em đi rồi biết...”

Không phải đấy chứ? Viêm Lương lắc đầu.

Sau khi đóng cửa, Viêm Lương quan sát xe đẩy, trên đó bày một chiếc bánh ga tô, một bó hoa, một chai rượu vang... Cô không để ý đến chuyện sấy tóc mà kéo khăn tắm quấn mái tóc, đi tới đầu giường lấy di động.

Lộ Chinh lập tức bắt máy sau hai hồi chuông.

Viêm Lương còn chưa mở miệng, Lộ Chinh đã thốt lên một câu chẳng đâu vào đâu: “Anh có thể nói chúng ta có thần giao cách cảm hay không?”

“Gì cơ?”

Đáp lại cô là tiếng chuông gọi cửa giòn giã “ding dong...”

Không phải đấy chứ? Đây là lần thứ hai đầu Viêm Lương xuất hiện câu nói này trong buổi tối hôm nay. Cô đi mở cửa, quả nhiên Lộ Chinh đang đứng bên ngoài.

Viêm Lương dò xét Lộ Chinh, ánh mắt dừng lại ở thứ trên tay anh. Cô đột nhiên phì cười. “Không phải đấy chứ? Đã có chai Palmer rồi, anh còn mang Lafleur đến đây?”

“Hả?” Lần này đến lượt Lộ Chinh ngẩn người.

Lộ Chinh vừa vào phòng, Viêm Lương nói ngay: “Cám ơn anh!”

Lộ Chinh nhú mày quan sát chiếc xe đẩy đúng ba giây. Sau đó, anh không nói gì, chỉ ngẩng đầu cười cười với Viêm Lương.

Ở một đầu hành lang ngoài phòng khách sạn, Tưởng Úc Nam tắt điều thuốc trong tay, lặng lẽ rời đi. Điện thoại của anh rung lên, anh cũng không dừng bước.

“Tổng giám đốc, đã thỏa thuận xong rồi.”

“Cám ơn anh!”

“Tôi có thể hỏi một vấn đề không?”

“Xin anh cứ nói!”

“Tại sao anh lại đi nhiều vòng như vậy để giúp một người đàn bà, hơn nữa còn là vợ cũ của anh!”

Tưởng Úc Nam ngoảnh đầu, thật không may, bên cạnh anh chính là căn phòng của cô. Cửa ra vào khép chặt. Anh cup mi mắt, muốn kìm nén tâm sự nào đó, nhưng rõ ràng chẳng ăn thua.

“Chỉ cần tôi còn sống một ngày, cô ấy vẫn là vợ tôi, là người thân duy nhất của tôi.”

Đúng vậy, nói “tình yêu” là quá nhẹ, cô là người thân của anh...

Người ở hành lang lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi. Ánh đèn trên tường chiếu xuống thân hình cô độc của người đó,

cho đến khi anh đi khuất.

Ở trong phòng khách sạn. Hai chai rượu vang vẫn không đủ để chuốc say Viêm Lương. Sau tiếng chạm cốc "leng keng", Viêm Lương ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch. Lộ Chinh ngồi dưới sàn nhà cùng cô chỉ nghịch ly rượu trong tay, nhìn Viêm Lương chăm chú. "Hôm nay có chuyện gì mà em vui thế?"

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ. "Bí mật."

Lộ Chinh không truy hỏi, lại rót cho cô nửa ly rượu. Nhiệt độ trong phòng hơi thấp, Viêm Lương lạnh đến mức phải xoa cánh tay nhưng cô vẫn mặc kệ. Lộ Chinh thấy vậy liền đứng dậy. "Anh đi lấy áo khoác cho em."

Khi Lộ Chinh cầm áo khoác quay lại, Viêm Lương dường như đã say khướt. Cô gục đầu xuống bàn trà, miệng lầm nhảm câu gì đó. Tầm thẳm trải sàn trắng muốt càng tôn đôi mắt đen sáng rực của cô, nhưng anh không thể đọc ra điều gì từ đôi mắt đó.

Lộ Chinh ngồi xuống thẳm, ghé sát tai mới phát hiện Viêm Lương đang hát. Đây là lần đầu tiên anh nghe cô hát, nếu tiếng ngâm nga như muỗi kêu này cũng được coi

là tiếng hát. Lộ Chinh bất giác phì cười, đang định vỗ vai để cô hát to hơn nhưng nụ cười dần cứng đờ trên môi anh.

Muốn thoát khỏi cái bẫy do anh đặt

Nhưng lại lâm vào cảnh khốn cùng khác.

Em không có dũng khí quyết định thắng thua

Cũng không có may mắn trốn thoát.

Em như một quân cờ

Tiến lùi do anh quyết định

Em không phải tướng lĩnh duy nhất trong đôi mắt anh

Mà chỉ là một tiểu tốt xoàng xĩnh.

...

Tiếng hát nhỏ dần, Viêm Lương từ từ khép mi mắt.

Lộ Chinh tiếp tục uống chỗ rượu còn lại nhưng uống thế nào cũng không say, ngược lại càng tỉnh táo. Anh cúi đầu nhìn Viêm Lương, cô đã ngủ say.

Lộ Chinh xem đồng hồ đeo tay, nhẹ nhàng đứng dậy, bế cô vào phòng ngủ. Sau khi đặt cô xuống giường, do dự một lát, anh không bỏ đi mà ngắm cô một lúc lâu. Cuối cùng, Lộ Chinh cúi thấp người, như định hôn lên trán cô nhưng anh dừng lại, rồi đặt một nụ hôn lên khóe miệng cô.

Có lẽ đây không được coi là nụ hôn mà chỉ là con dấu thành kính. Tuy nụ hôn rất nhẹ nhưng Lộ Chinh phát hiện lông mi của cô đột nhiên động đậy. Biết cô đã tỉnh, anh ngồi bên giường, đợi cô không thể tiếp tục giả vờ, tự mở mắt.

“Hãy cho anh một cơ hội, cũng là cho bản thân em một cơ hội.” Lộ Chinh cất giọng dịu dàng.

“Em...”

“Đừng vội trả lời anh.” Lộ Chinh đứng dậy trước khi cô kháng cự, đẩy người anh. “Hằng năm, cả gia đình anh đều đi nghỉ vào dịp Giáng sinh. Năm nay nhà anh quyết định đi Zurich. Anh đã hỏi trợ lý của em, lễ Giáng sinh chắc em không bận. Nếu... đến lúc đó em đồng ý đi cùng anh, anh sẽ coi là câu trả lời của em.”

“...”

“Chúc em ngủ ngon!”

Lễ Giáng sinh ngày càng đến gần. Cứ nghĩ đến đề nghị của Lộ Chinh, ngay cả Viêm Lương cũng không thể tự cho câu trả lời.

Ngày cô “thu lượi” cũng mỗi lúc một gần...

Càng là âm mưu dẫn người vào chỗ chết thì ẩn giấu càng sâu, bề ngoài càng như không có gì. Về điểm này, Viêm Lương làm rất tốt.

Giang Thế Quân chọn ngày mừng Một tháng Mười một là ngày công bố sản phẩm mới. Phải là người kiêu ngạo đến mức nào mới chọn ngày tháng có khí thế “số một”? Tất nhiên, ngoài thời gian tổ chức họp báo, Giang Thế Quân giấu nhem mọi thông tin khác khiến sản phẩm mới của Lệ Bạc được che phủ bởi tấm màn thần bí.

Unique tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm mới vào ngày mừng Ba tháng Mười một. Viêm Lương cũng giữ bí mật về sản phẩm mới như Lệ Bạc. Hai công ty rõ ràng đang ngầm độ sức. Cuộc đua này đương nhiên không thể thiếu giới truyền thông thích đổ thêm dầu vào lửa. Đám phóng viên cả ngày tụ tập bên ngoài công ty của Viêm Lương, hòng túm được cô.

Viêm Lương cố ý để đám phóng viên bắt gặp nên ngay nhiên đi ra ngoài từ cửa chính. Đám phóng viên lập tức vây quanh.

“Viêm tiểu thư, Unique họp báo vào ngày mừng Ba tháng Mười một, Lệ Bạc tổ chức họp báo trước các vị hai ngày, đây rõ ràng là hành động khiêu khích. Liệu cô có nghĩ đến chuyện dời buổi họp báo sớm hơn họ?”

“Ngày mừng Ba tháng Mười một là ngày có ý nghĩa quan trọng với Từ gia chúng tôi. Nhiều năm trước, Từ thị chính

thức được thành lập vào ngày này. Tôi tin vận may sẽ tiếp nối...”

“Lần này, cô hoàn toàn giữ bí mật về sản phẩm mới, liệu có phải để đề phòng...”

Viêm Lương không trả lời, chỉ mỉm cười với phóng viên. Lúc này bảo vệ đã mở đường, đưa cô ngồi vào ô tô chờ sẵn bên ngoài.

Tài xế nổ máy, ô tô nhanh chóng chuyển bánh, Viêm Lương quay sát đám phóng viên qua gương chiếu hậu. Cô xem thời gian trên di động, hôm nay là ngày hai mốt tháng mười. Cô và Chu Thành Chí đạt thỏa thuận chung từ cách đây một tháng. Còn mười hôm nữa là tới ngày cô giành thắng lợi. Cô mong ngóng được chứng kiến bộ dạng thất bại thảm hại của Giang Thế Quân.

Từ Tử Thanh nhận sự trừng phạt sớm hơn Giang Thế Quân một bước. Phiên tòa chung thẩm xét xử vụ án của Từ Tử Thanh sẽ được mở vào ngày thứ Hai mười sáu tháng này như đã định. Trước khi phiên tòa diễn ra, Châu Trình kinh ngạc khi nhìn thấy Viêm Lương ở bên ngoài tòa án. Anh lập tức dừng cuộc trò chuyện với luật sư, đi nhanh về phía cô. “Sao em lại đến đây?”

“Đến xem kết cục của kẻ xấu xa.”

Giọng nói của Viêm Lương đầy vẻ mỉa mai. Châu Trình bị cô chọc giận, lập tức nhú mày. Người đàn ông này luôn bảo vệ Từ Tử Thanh bằng mọi giá, Viêm Lương đã quen với điều đó từ lâu nên chẳng bận tâm đến sự tức giận của anh. Châu Trình thở dài, đưa mắt về phía cửa ra vào số hai rồi quay sang Viêm Lương. “Em đừng vào trong đó thì hơn. Anh sợ nhìn thấy em, tâm trạng của cô ấy sẽ không ổn định.”

Viêm Lương cười cười, đi thẳng vào trong tòa nhà.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Từ Tử Thanh đi vào trong phòng xét xử. Thật ra không như Chu Trình lo lắng, Từ Tử Thanh cúi thấp đầu, không hề phát hiện Viêm Lương ngồi bên dưới, lấy đâu ra tâm trạng không ổn định?

Viêm Lương cũng suýt không nhận ra Từ Tử Thanh ở vị trí bị cáo. Dung mạo của cô ta không thay đổi, nhưng vẻ sinh động và kiêu ngạo đã hoàn toàn biến mất. Tâm trạng của Từ Tử Thanh tương đối ổn định, dù vẻ mặt của cô ta vô cùng tuyệt vọng.

Đến thời khắc tuyên án, Từ Tử Thanh mới ngẩng đầu. Lần này, cô ta bật khóc nức nở.

Viêm Lương vẫn ngồi yên một chỗ. Chứng kiến chị gái khóc rất thương tâm khi bị xử ngồi tù, lần đầu tiên trong đời, cô thấy chị gái bất lực như vậy. Nhưng Viêm Lương không hề vui vẻ, có điều, cô cũng không buồn bã.

Luật sư Cao ngồi ở vị trí luật sư biện hộ, sắc mặt ông ta ủ rũ. Một lúc lâu sau, ông ta mới đi tới chỗ người dự phiên tòa, nói với Châu Trình: "Tôi xin lỗi!"

Châu Trình cắn môi tới mức gần bật máu mới có thể rời ánh mắt khỏi Từ Tử Thanh đang bị đưa đi. Anh nói với luật sư Cao: "Ông đừng nói vậy, ông đã cố gắng để giảm án xuống mức thấp nhất."

"Chúng ta thua trong vụ tố tụng này, bây giờ đành phải nghĩ cách khác, cố gắng để Từ tiểu thư được phép chữa bệnh ở bên ngoài."

"Cũng chỉ có cách đó."

Lúc Châu Trình nói câu này, một hình bóng đi qua người anh. Châu Trình chờ người trong giây lát, anh quay đầu, thấy Viêm Lương đi thẳng ra cửa mà không thèm chào hỏi anh một tiếng. Người phụ nữ này đã trở thành kẻ bàng quan thật sự. Cô lạnh lùng chứng kiến Từ Tử Thanh bị xét xử, dùng bóng lưng tuyệt tình để thông báo với mọi người, cô sẽ từ biệt tất cả, bắt đầu cuộc sống thật sự thuộc về cô.

Viêm Lương chờ đợi buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Lệ Bạc như chờ đợi cuộc đời mới.

Là hoạt động lớn nhất của Lệ Bạc trong hai năm trở lại đây, buổi họp báo thu hút sự chú ý đặc biệt của dư luận. Viêm Lương cầm thiệp mời, đi cùng Lộ Chính vào đại sảnh, liền bắt gặp CEO Tưởng Úc Nam của Lệ Bạc đang bị đám phóng viên vây quanh.

Cảm nhận bước chân của cô chậm lại, Lộ Chính bất giác quay đầu. Trọng không gian dường như có sóng điện lan tỏa, Tưởng Úc Nam đột nhiên nhướng mắt, vượt qua đám phóng viên hướng ra bên ngoài.

Tưởng Úc Nam chưa kịp thu hồi ánh mắt, các phóng viên có tính nhạy bén nghề nghiệp cao đã lập tức phát hiện mục tiêu mới. Phóng viên tất nhiên không bỏ qua cả

hai bên. Dưới sự xô đẩy của vô số micro và ống kính camera, Viêm Lương và Lộ Chinh bị đưa đến chỗ Tưởng Úc Nam đang trả lời phỏng vấn.

Vấn đề phóng viên tỏ ra hứng thú nhất lại không liên quan đến buổi họp báo. “Viêm tiểu thư, trong danh sách khách mời của Lệ Bạc không có tên cô? Đây là cô...” Nói xong, người phóng viên nhìn Lộ Chinh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Tất cả mọi người đều đoán ra bảy, tám phần, Viêm tiểu thư tham dự bằng thiệp mời Lệ Bạc gửi cho tập đoàn Minh Đình?

Nụ cười trên môi Viêm Lương vẫn không thay đổi, cô từ tốn rời mắt khỏi đám phóng viên, chuyển sang người đàn ông đứng bên cạnh. “Tuy chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn nhưng vẫn là bạn bè. Tổng giám đốc Tưởng, anh không đến nổi không hoan nghênh tôi đấy chứ?”

Nhân viên PR của Lệ Bạc thấy tình hình căng thẳng vội vã đi đến xoa dịu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào trong dưới sự hộ tống của bảo vệ. Viêm Lương dõi theo bóng lưng anh, nhếch miệng cười lạnh lùng.

Dường như đọc được điều gì đó từ ánh mắt của Viêm Lương, Lộ Chinh nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Thản nhiên như không mới là sự trả thù tàn nhẫn nhất. Em càng thách thức càng cho thấy em vẫn quan tâm đến anh ta.”

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn Lộ Chinh. Nhìn thấy vẻ chột dạ của cô, anh cất giọng kiên định, nhắc nhở cô nhưng cũng là nhắc nhở bản thân: “Anh sẽ đợi đến ngày em hoàn toàn từ bỏ.”

Đám phóng viên lượm được tin tức chấn động, liền đuổi theo Viêm Lương hỏi về vụ ly hôn, nhưng dường sự nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây của phóng viên, đi vào hội trường buổi họp báo.

Minh Đình là công ty duy nhất giúp đỡ Unique mà Lê Bạc không dám trở mặt. Tại buổi họp báo, Lê Bạc sắp xếp cho người của Minh Đình vị trí tốt nhất. Tuy nhiên không ai ngờ, Lộ Chinh lại đưa Viêm Lương đi cùng, đây rõ ràng là hành động thách thức. Những vị khách có mặt tuy nể mặt Minh Đình, gặp Lộ Chinh và Viêm Lương vẫn tươi cười chào hỏi nhưng trong mắt bọn họ ít nhiều vẫn bộc lộ sự kinh ngạc.

Viêm Lương chẳng hề bận tâm, cô thản nhiên ngồi vào vị trí, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Giang Thế Quân đi vào hội trường sau lời phát biểu của một lãnh đạo cấp cao, cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Sản phẩm mới của Lệ Bạc cuối cùng cũng được vén tấm màn thần bí.

“Tiếp theo, xin giới thiệu với các vị khách quý, nhãn hiệu được mỹ phẩm mới của tập đoàn Lệ Bạc: Sinh cơ.”

Cùng với lời giới thiệu của người dẫn chương trình, CEO của Lệ Bạc là Tưởng Úc Nam và chủ tịch hội đồng quản trị Giang Thế Quân đi lên sân khấu công bố sản phẩm mới.

Đây là đế quốc thuộc về Lệ Bạc, Tưởng Úc Nam như một vị hoàng đế, đảo mắt một lượt quanh hội trường. Ánh mắt anh lướt qua người Viêm Lương, như thể không nhìn thấy cô.

“Sản phẩm này do phòng thí nghiệm dược phẩm hàng đầu Nhật Bản và tập đoàn Lệ Bạc cùng nghiên cứu sáng chế.”

Câu nói của người dẫn chương trình khiến Viêm Lương

muốn bật cười. Nhìn hai người đàn ông đứng nghiêm trang trên sân khấu, cô thầm nghĩ, người ngoài chỉ thấy thành tựu mà họ đạt được, ngưỡng mộ quyền lực của họ chứ không ai để ý đến việc họ giẫm đạp lên bao người mới có thể leo tới đỉnh kim tự tháp.

Buổi họp báo nhanh chóng tới tiết mục tổng giám sát sản phẩm giới thiệu triết lý sản phẩm. Viêm Lương có thể đọc thuộc lòng mỗi câu nói của tổng giám sát sản phẩm. Đây đâu phải là triết lý, chỉ là sao chép mà thôi. “Toàn bộ sản phẩm Sinh cơ đều sử dụng bao bì bảo vệ môi trường, trong triết lý thiết kế “trời tròn đất vuông”...”

Theo tiết lộ của Chu Thành Chí, quy mô đầu tư sản xuất của Lê Bạc vào sản phẩm mới lần này lớn chưa từng có, có thể thấy tham vọng của Giang Thế Quân lớn đến mức nào. Lúc này, tổng giám sát thị trường trên sân khấu cũng chứng thực nhận xét của Chu Thành Chí. “Trong buổi họp báo đang diễn ra, Sinh cơ đã được chuyển đến các trung tâm thương mại, nhà thuốc, cửa hàng độc quyền của Lê Bạc, sân bay, cửa hàng miễn thuế ở các thành phố lớn... Tám giờ tối hôm nay, sau kênh truyền hình thuộc đài trung ương và đài truyền hình của năm tỉnh lớn sẽ cùng lúc phát sóng quảng cáo sản phẩm Sinh cơ đầu tiên. Các vị có mặt ở đây ngày hôm nay có thể xem trước đoạn quảng cáo này.”

Màn hình lớn lập tức thay đổi hình ảnh. Chỉ mười giây ngắn ngủi nhưng quảng cáo được chế tác hoàn hảo khiến cả hội trường xuyết xoa khen ngợi.

Ngoài thiên hậu của làng nhạc Quý Khả Vi, người đại diện phát ngôn riêng của dòng sản phẩm hồi phục làn da chủ đạo của Sinh cơ, Lệ Bạc còn mời rất nhiều người đại diện phát ngôn của các sản phẩm thuộc độ tuổi khác nhau. Hôm nay, những người đại diện phát ngôn này đều xuất hiện ở nơi trưng bày sản phẩm. Giờ nghỉ giữa buổi họp báo trở thành thời khắc các ngôi sao, giới truyền thông và doanh nhân tụ hội.

Giang Thế Quân không trò chuyện cùng bạn bè mà lượn lờ đến trước mặt “kẻ thù không đội trời chung”. “Viêm tiểu thư, không ngờ cô còn ở lại đây, tôi vô cùng khâm phục cô!”

“Tất cả đã ngã ngũ, cho dù bây giờ tôi bỏ về cũng chẳng thay đổi được điều gì.” Viêm Lương trả lời mập mờ. Giang Thế Quân cười cười, ông ta ngó nghiêng rồi đột nhiên thu lại ý cười, ghé sát tai Viêm Lương, nói nhỏ: “Cũng phải, ngày kia là buổi họp báo công bố sản phẩm của công ty cô. Tôi tin hàng của cô đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, lúc đó cô định thu dọn tàn cục thế nào?”

Viêm Lương đoán, có lẽ về mặt của cô bây giờ được Giang Thế Quân nghĩ là thâm hiểm. Cô không bận tâm, thản nhiên dõi theo cho đến khi ông ta đi khuất.

Lộ Chinh đang trò chuyện với một đối tác tình cờ gặp gỡ ở buổi họp báo, thấy Giang Thế Quân đi về phía Viêm Lương, sắc mặt lập tức thay đổi. Anh nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện. Lúc về bên Viêm Lương, Giang Thế Quân đã đi mất. Lộ Chinh có thể đoán ra Giang Thế Quân nói gì với Viêm Lương, nhưng người phụ nữ ở bên cạnh anh không tỏ ra tức giận mà giống như đang chờ đợi điều gì đó. Lộ Chinh nheo mắt nghi hoặc. Lúc này, Viêm Lương mới phát hiện ra Lộ Chinh, cô lập tức mỉm cười. Lộ Chinh càng thấy khó hiểu. “Anh rất muốn biết em đang suy tính điều gì.”

“Đến lúc đó anh sẽ biết ngay mà.”

Giờ nghỉ kết thúc, buổi họp báo lại tiếp tục. Tiếp theo là tiết mục các chuyên gia trang điểm thử sản phẩm trên gương mặt người đại diện phát ngôn Quý Khả Vi và các người mẫu.

Người dẫn chương trình giải thích: “Tất cả sản phẩm Sinh cơ đều chiết xuất từ thảo dược và cây cỏ, có tác dụng đánh thức sức sống của làn da mà không thêm gánh

nặng cho làn da. Chúng ta có thể thấy, sau khi sử dụng sản phẩm Sinh cơ, máy móc đo được làn da của Quý tiểu thư tăng thêm ba mươi phần trăm hàm lượng nước. Tiếp theo, chúng ta sẽ chứng kiến hiệu quả của nó...”

Ở dưới sân khấu, Viêm Lương vẫn không tỏ ra lo lắng. Lộ Chinh bất giác mỉm cười. “Buổi họp báo của đối thủ thành công như vậy mà em vẫn bình thản, điều đó có nghĩa, anh có thể chờ đợi sự bất ngờ từ buổi họp báo của công ty em ngày kia?”

Viêm Lương nở nụ cười khiêm nhường. “Buổi họp báo của công ty em chắc chắn không hấp dẫn như của Lê Bạc.”

Giới truyền thông tập trung mọi sự chú ý vào Quý Khả Vi, ánh đèn flash nháy không ngừng. Đúng lúc này, một người mẫu ở góc trong cùng dường như xảy ra chuyện gì đó. Chuyên gia trang điểm phụ trách dùng thử sản phẩm cho người mẫu đó biến sắc mặt, nói nhỏ vào bộ đàm. Nhận được chỉ thị, có người nhân lúc không ai để ý đưa người mẫu đó rời khỏi sân khấu.

Hành động này đã thu hút sự chú ý của các phóng viên. Không biết cô phóng viên nào đó đột nhiên nói to: “Gương mặt của người mẫu kia hình như bị mẫn đỏ?”

“Có phải vì dùng sản phẩm mới của các anh nên...”

Người dẫn chương trình nói: “Tuyệt đối không phải, mọi người đừng...”

Anh ta chưa dứt lời, một phóng viên chột chỉ tay lên sân khấu, hét lớn: “Trên mặt Quý Khả Vi cũng xuất hiện một nốt mẩn đỏ kia.”

Cả hội trường náo loạn.

Trên mặt tất cả những người mẫu dùng thử sản phẩm, bao gồm cả Quý Khả Vi đều xuất hiện các nốt mẩn đỏ với mức độ nặng nhẹ khác nhau. Xung quanh khu vực dành cho giới truyền thông có bảo vệ giữ trật tự nhưng lúc này, bảo vệ cũng không thể ngăn cản đám phóng viên như ong vỡ tổ. Bọn họ tràn lên sân khấu trong nháy mắt.

Lãnh đạo cấp cao của Lệ Bạc được bảo vệ mở đường, nhanh chóng rút về hậu trường. Các ngôi sao và người mẫu trên sân khấu không may mắn như vậy, đều bị phóng viên bao vây.

Lúc này, hội trường vô cùng hỗn loạn, đến mức Viêm Lương đang bận xem trò vui không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Do túi xách của cô chạm vào tay Lộ Chinh nên anh cảm nhận được chấn rung, anh nhắc nhở: "Hình như em có điện thoại."

Viêm Lương nghe máy. Đối phương báo cáo: "Viêm Lương, đoạn băng ghi âm đã được gửi cho các tờ báo lớn."

Viêm Lương cúp điện thoại mà không nói một lời. Cô cũng không còn hứng thú thưởng thức cảnh tượng hỗn loạn này nên ghé sát tai Lộ Chinh. "Chúng ta đi thôi!" Nói xong cô sai bước dài đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng cảnh tượng hỗn độn.

Đến khi các phóng viên nhận được điện thoại từ tòa soạn: "Chẳng phải Viêm Lương cũng ở đó hay sao, mau chặn cô ấy lại. Chúng tôi vừa nhận được cuộn băng ghi âm nặc danh, cho thấy sản phẩm mới của Lệ Bạc bị nghi ngờ sao chép của Unique."

Khi các phóng viên quay ra tìm kiếm, Viêm Lương đã biến mất từ bao giờ, để lại hai chiếc ghế trống mà Lệ Bạc

dành cho Minh Đình.

Lúc này, Viêm Lương đã đi đến thang máy.

Ngoài cô và Lộ Chinh còn có hai, ba vị khách cũng rời khỏi. Khi Viêm Lương chuẩn bị vào thang máy, đằng sau chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp và giọng nói đầy vẻ tức giận của Quý Khả Vi: “Nhất định phải bắt Lệ Bạc bồi thường đến cùng!”

Viêm Lương quay đầu, thấy Quý Khả Vi cùng người quản lý và trợ lý chạy trốn sự đeo bám của phóng viên.

“Bồi thường là lẽ đương nhiên, bây giờ chúng ta mau tới bệnh viện kiểm tra.” Người quản lý vừa nói vừa che chắn để Quý khả Vi vào trong thang máy. Quý Khả Vi nhận ra Viêm Lương và Lộ Chinh, miễn cưỡng mỉm cười gật đầu với họ. Cửa thang máy từ từ khép lại, phần lớn những người ở trong thang máy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên thò qua khe cửa, thang máy lại mở ra. Tuy nhiên, người xuất hiện trước mặt họ không phải là phóng viên mà là Tưởng Úc Nam.

Anh đứng đó, ánh mắt dừng lại ở Viêm Lương, Viêm Lương chỉ hơi ngây người rồi mỉm cười. "Tưởng tiên sinh, hàng của Lê Bạc đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, anh định thu dọn tàn cục thế nào?"

Viêm Lương nhắc lại y hệt câu Giang Thế Quân nói với cô trước đó. Sai lầm duy nhất của người đàn ông này là không báo cho Giang Thế Quân vụ cô nắm được nội gián của ông ta. Anh đã đánh giá thấp đối thủ nên bây giờ chỉ có thể nhận lấy kết cục thảm hại.

Những người ở trong thang máy đều kinh ngạc. Tuy nhiên, Tưởng Úc Nam không hề để ý đến ai khác. Nếu có thể, anh nguyện cả đời này lặng lẽ nhìn cô như hiện tại, để ghi nhớ từng chi tiết trên gương mặt cô, nhưng cuối cùng, anh vẫn phải kết thúc ở đây. "Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ không gặp lại, chúng ta chào từ biệt đi!"

Tưởng Úc Nam thu lại cánh tay đang chặn ở cửa thang máy, cánh cửa từ từ đóng lại. Ở giây tiếp theo, anh đột nhiên kéo Viêm Lương ra ngoài. Trong lúc mọi người không kịp phản ứng, cửa thang máy âm thầm khép chặt, Tưởng Úc Nam ép Viêm Lương vào tường, cúi xuống hôn cô.

Không khí tràn ngập nỗi tuyệt vọng bao trùm Viêm

Lương khiến cô không thở nổi. Cô dường như quay về buổi tối say rượu ở quán bar, một người đàn ông hôn cô một cách tuyệt vọng như bây giờ.

Người đàn ông xuất hiện trong buổi tối hôm đó... là anh?

Viêm Lương chờ đợi. Đây là một nụ hôn không có hơi ấm, hoặc không được coi là nụ hôn. Mặc dù hai bờ ngực ép sát đến mức đau nhức nhưng Viêm Lương lại cảm thấy có thứ gì đó đang rời bỏ cô mà đi.

Nước mắt ai đang trào dâng từ dưới đáy lòng nhưng không thể rơi khỏi viền mắt?

Sau đó, Tưởng Úc Nam buông người cô.

“Tạm biệt!” Đây là câu cuối cùng Tưởng Úc Nam nói với Viêm Lương.

Hiện trường buổi họp báo chỉ còn lại một đồng hoang tàn sau cơn giông bão, một vài phóng viên cố “há miệng chờ sung”. Giang Thế Quân nổi trận lôi đình ở hậu trường,

tất cả nhân viên đều cúi đầu nghe quở trách.

Tổng giám sát trung tâm nghiên cứu cất giọng run run: “Hình như có người động vào... sản phẩm dùng trong buổi họp báo.”

“Đi lấy băng ghi hình về đây cho tôi, xem ai vào nhà kho ở hậu trường trước buổi họp báo!”

Giang Thế Quân nổi cơn điên, tất cả mọi người không dám chậm trễ. Chưa đầy năm phút sau, Phó giám sát Chu Thành Chí cùng tổ trưởng tổ bảo vệ cầm cuốn băng ghi hình tới.

Cuốn băng được mở ra trước mặt mọi người. Giang Thế Quân ngồi quay lưng vào màn hình lớn, cất cao giọng cảnh cáo: “Để tôi phát hiện ra ai giở trò, hôm nay người đó đừng nghĩ đến việc còn sống mà rời khỏi Lệ Bạc!”

Đoạn băng ghi hình không có âm thanh, Giang Thế Quân nhú mày. Ngay sau đó, vẻ mặt của những người có mặt ở đó vô cùng quái dị, thậm chí có người nhìn Giang Thế Quân bằng ánh mắt hoảng sợ. Lúc này, Giang Thế Quân mới đứng dậy, quay lại phía màn hình lớn.

Hình ảnh đang phát trên màn hình lớn không phải từ camera giám sát của nhà kho mà từ một sân thượng của một tòa nhà rất quen thuộc với Giang Thế Quân. Trên màn hình, một người đàn ông đột nhiên mất thăng bằng rơi xuống dưới, người lơ lửng trong không trung...

Xem đến đây, Giang Thế Quân găm lên với trợ lý: “Tắt đi!”

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra. Người dẫn đầu nhìn Giang Thế Quân và đi về phía ông ta. “Giang Thế Quân, ông bị tình nghi liên quan đến một vụ mưu sát. Bây giờ, chúng tôi chính thức...”

Lúc này, trên màn hình là cảnh người đàn ông trên sân thượng đang bẻ từng ngón tay của đối phương khỏi lan can, khiến đối phương rơi xuống dưới...

Chương 15: Kết thúc

Giang Thế Quân bị bắt giữ vì tội cố ý giết người. Tin tức này nhanh chóng lan truyền, đế quốc Lệ Bạc của Giang Thế Quân đứng bên bờ sụp đổ.

Sự kiện Lệ Bạc sao chép sản phẩm lại không được dư luận chú ý. Tuy nhiên, vẫn có tờ báo muốn phỏng vấn Viêm Lương. Gọi điện đến công ty, người phát ngôn trả lời thay cô: "Tại buổi họp báo vào ngày kia, chúng tôi sẽ trả lời cụ thể nghi vấn của mọi người. Điều duy nhất tôi có thể tiết lộ bây giờ là, trong quá trình nghiên cứu, chúng tôi phát hiện công thức sản phẩm trước đó có vấn đề. Sản phẩm được công bố ngày kia là sản phẩm sau khi được hoàn thiện. Lần này Lệ Bạc xảy ra vấn đề, có khả năng gián điệp thương mại của bên đó đã ăn cắp công thức mà chúng tôi vứt bỏ."

Hai ngày sau...

Buổi họp báo của Unique gây xôn xao dư luận hơn dự đoán. Một số cơ quan truyền thông vì mối quan hệ với Lệ Bạc nên trước đây không qua lại với Unique, nhân cơ hội này tiến hành đăng tin về buổi họp báo một cách toàn diện.

Đọc tin tức có liên quan, Viêm Lương như trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Viêm Lương vẫn bận rộn đến nửa đêm. Lê tấm thân mệt mỏi về nhà, vừa mở ti vi cô liền thấy tin tức về Giang Thế Quân. Trên màn hình ti vi là hình ảnh phóng viên truyền trực tiếp từ hiện trường. Giang Thế Quân vừa được bảo lãnh ra khỏi cục cảnh sát, liền bị các phóng viên vây quanh. Bên ngoài Cục cảnh sát, ánh đèn flash nháy rục cả màn đêm.

Giang Thế Quân không trả lời bất cứ câu hỏi nào của phóng viên. Dưới sự hộ tống của vệ sĩ, ông ta nhanh chóng lên xe, ra về.

Viêm Lương vừa xem vừa ngẫm nghĩ, một người không khác gì cha nuôi lại chính là hung thủ giết chết cha ruột của mình, anh phải làm thế nào mới có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn này?

Ý nghĩ này vừa vụt qua liền bị Viêm Lương xua tan. Cô ép mình nhìn lên màn hình ti vi, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cũng vào giây phút đó, Giang Thế Quân và luật sư đang ngồi ở ghế sau ô tô. Trợ lý của Giang Thế Quân ngồi ở ghế lái phụ liên tục gọi điện thoại. Cuối cùng, anh ta vui mừng quay lại, nói: “Giang Tổng, điện thoại kết nối rồi ạ!”

Giang Thế Quân nhanh chóng ngồi thẳng người, nhận di động từ tay trợ lý. Đối phương mãi vẫn không lên tiếng.

Giang Thế Quân nghiêng rằng. “Không hổ danh là người Giang Thế Quân nuôi dạy lớn khôn, làm việc kín kẽ vô cùng. Đúng là hậu sinh khả úy!”

“...”

“...”

“Sao chú có thể xác định là do tôi làm?” Cuối cùng đối phương cũng phá vỡ sự trầm mặc nhưng ngữ khí rất điềm nhiên.

Giang Thế Quân thở dài. Một người tự nhận trong từ điển không có hai chữ “thất bại” như ông ta cũng có lúc cảm thấy bất lực. “Úc Nam, chú luôn coi cháu như con trai

ruột, không ngờ người phản bội chú lại là người duy nhất chú tin tưởng. Cháu cũng biết chú yêu mẹ cháu đến nhường nào, vậy mà Nhã Nhan qua đời chưa bao lâu, Tống Cẩm Bằng đã muốn cưới người phụ nữ khác, còn vờ vĩnh đề nghị chú thông cảm. Thà chú tự tay kết liễu đời ông ta cũng không cho phép ông ta phản bội mẹ cháu. Chú tin cháu nhất định sẽ hiểu chú!”

Nụ cười của Tưởng Úc Nam đầy vẻ khinh bỉ. “Bây giờ chú vờ vĩnh cầu xin sự tha thứ của tôi chẳng qua vì chú lo sau khi các cổ đông hất chú khỏi Lệ Bạc, Lệ Bạc sẽ rơi vào tay tôi?”

Một câu nói trúng tim đen, Giang Thế Quân nhất thời á khẩu.

Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại.

Giang Thế Quân là linh hồn của Lệ Bạc, mọi người dự đoán ông ta khó tránh khỏi kiếp tù đầy, Lệ Bạc sẽ rơi vào cảnh khốn cùng.

Ngược lại, Unique phát triển ổn định. Đặc biệt, bước sang tháng Mười hai, nhãn hiệu dược mỹ phẩm mới tung

ra thị trường một tháng nhưng đơn đặt hàng không ngớt, lượng tiêu thụ tăng cao.

Unique nhờ sản phẩm mới này mà nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, trong đó, các quầy mỹ phẩm thuộc hàng top ten đều nằm ở các trung tâm thương mại nổi tiếng cả nước. Trước đây, việc hợp tác giữa Viêm Lương và Minh Đình bị chế nhạo là “leo càn cao”. Hiện tại, giới truyền thông thay đổi hoàn toàn thái độ, ca ngợi là “sự liên kết đầy sức mạnh”.

Sau chuyến thị sát mười quầy mỹ phẩm bán chạy nhất nằm ở các trung tâm thương mại của Minh Đình, Viêm Lương nhân tiện tới trụ sở của tập đoàn Minh Đình ở gần đó. Cô thư ký ngồi ở ngoài văn phòng của Lộ Chinh nhìn thấy Viêm Lương liền đứng dậy chào hỏi.

“Lộ Tổng đang bận việc à?”

“Không bận, chị vào đi ạ!”

Viêm Lương gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói của Lộ Chinh: “Mời vào!” Viêm Lương đẩy cửa mới phát hiện Lộ Chinh đang họp, cô giật mình, vội vàng khép cửa, ngồi

bên ngoài chờ đợi. Một lúc sau, cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi, Lộ Chinh đích thân đón Viêm Lương vào phòng.

“Thư ký không nói anh đang họp, em không làm phiền anh đấy chứ?”

“Là anh dặn cô ta nói vậy. dù anh đang bận việc gì, cô ta cũng phải nói không bận, bằng không chẳng biết bao giờ em mới đến tìm anh lần nữa.”

Lộ công tử hạ thấp thân phận như vậy, Viêm Lương bất giác cắn môi. Lộ Chinh lại trêu cô: “Đúng rồi, em tìm anh vì việc công hay việc tư? Cá nhân anh nghiêng về về sau hơn.”

Thật ra trước khi đến đây, Viêm Lương đã quyết định, nhưng bây giờ hơi do dự. Lộ Chinh vừa đợi câu trả lời của cô vừa bấm điện thoại nội bộ bảo người mang nước vào. Đúng lúc này, Viêm Lương đột nhiên lên tiếng: “Giúp em đặt vé đi Zurich!”

Ổng nghe trong tay Lộ Chinh rơi xuống bàn. Anh chờ ra vài giây rồi từ từ quay người, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang ngồi trên sofa phía đối diện. Lộ Chinh nín thở, cổ

gắng kìm nén niềm vui đang dâng trào, nói: “Được!”

Viêm Lương dường như thở phào nhẹ nhõm sau khi nói ra quyết định này. Cô đứng dậy. “Anh làm việc đi, em về trước đây!”

Vé máy bay đi Zurich đặt vào ngày Hai mươi. Lúc này, cả thành phố chìm trong giá rét.

Buổi tối hôm trước xuất phát, Lộ Chinh gọi điện dặn dò: “Em nhớ chuẩn bị hành lý đầy đủ, ngày mai anh sẽ tới đón em.”

Lúc này, Viêm Lương đang lái xe trong đêm tối. “Không cần đâu, em có chút việc cần xử lý. Sau khi xong việc em sẽ tự lái xe ra sân bay.”

“Em đúng là người bận rộn!” Lộ Chinh trêu cô. “Có khi chơi ở Zurich một nửa thời gian, em lại vội quay về với công việc cũng nên!”

“Anh yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu!”

Đúng vậy, sẽ không xảy ra chuyện đó. Buổi tối hôm nay đủ để Viêm Lương từ biệt quá khứ. Xe của cô dừng lại ở bệnh viện Từ Tấn Phu điều trị mấy năm trước. Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn bầu trời. trên không trung hình như có đèn tín hiệu nhỏ như con kiến nhấp nháy ở phía xa xa. Đó có phải chuyến bay đi New York? Cô gặp Tướng Úc Nam lần đầu tiên trên chuyến bay đó.

Cũng chính ở bệnh viện này, lần đầu tiên cô bị người đàn ông xa lạ giáo huấn.

Tiếp theo cô nên đi đâu?

Xe ô tô của Viêm Lương đứng lại dưới tòa cao ốc Từ thị, đây là đích đến thứ hai của cô.

Tòa nhà Từ thị đã bị Lệ Bạc bán từ lâu, bây giờ chỉ là một tòa văn phòng hỗn hợp, cảnh vật vẫn còn đó nhưng người không còn như xưa. Phòng hội nghị ở tầng bốn mươi ba bây giờ đã đổi thành văn phòng tổng hợp, có người đang làm ca đêm. Viêm Lương không tìm thấy ô cửa sổ của phòng hội nghị năm nào...

Ở nơi đó, Từ Tấn Phu từng hắt cốc nước nóng khiến cô

mất hết thể diện, nhưng có một người đã cởi áo vest khoác lên vai cô, giúp cô che giấu sự thảm hại.

Viêm Lương cứ thế đi đến khi trời tờ mờ sáng. Ngay bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc, hóa ra cô có nhiều nơi để đi như vậy. Cuối cùng, cô dừng lại ở cửa hàng đồ trang sức.

Đây là cửa hàng đồ trang sức nổi tiếng về nhẫn cưới. Lúc này cửa hàng vẫn chưa mở cửa. Viêm Lương xuống xe, xung quanh sương mù dày đặc, vô cùng lạnh giá. Cô kéo vạt áo khoát, dúi mắt vào bên trong cửa hàng qua lớp kính.

Thật ra Viêm Lương không nhớ rõ, người đàn ông đó đứng bên tủ quầy nào, đưa chiếc nhẫn cưới đến trước mặt cô, nói: "Đính hôn đi!"

Gần buổi trưa, ô tô của Viêm Lương mới trên đường cao tốc ra sân bay, để lại tất cả quá khứ ở phía sau.

Chương trình phát thanh trong xe ô tô đưa tin: "Cảnh sát đã đi sâu điều tra vụ án Giang Thế Quân, ông vua của ngành mỹ phẩm một thời chắc chắn không thoát khỏi kiếp

tù đày. Các cổ đông của tập đoàn Lệ Bạc nhất trí đưa ra quyết định, Giang Thế Quân chính thức bị cách chức. Theo tiết lộ của một nhân viên Lệ Bạc, Giám đốc điều hành Tưởng Úc Nam, người có mối quan hệ thân thiết với Giang Thế Quân đã đệ đơn từ chức lên hội đồng quản trị từ mấy ngày trước. Rốt cuộc đây là hành động thỏa hiệp của Tưởng Úc Nam sau khi bị hội đồng quản trị gây sức ép hay bản thân Tưởng Úc Nam không hi vọng vào tương lai của Lệ Bạc? Xin hãy theo dõi chương trình phát sóng vào lúc chín giờ tối nay để biết thêm chi tiết...”

Cuối cùng, tất cả cũng thực sự kết thúc.

Viêm Lương tắt radio. Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông. Lộ Chinh hỏi: “Em đến đâu rồi?”

“Có lẽ hơn mười phút nữa em sẽ đến. Anh đến rồi à?”

“Mọi người đang đợi em.” Tâm trạng của Lộ Chinh rất tốt. “Khi nào đến nơi thì gọi điện cho anh, anh sẽ ra ngoài đón em.”

Viêm Lương cúp điện thoại, tăng tốc. Khi biển báo hiệu sân bay xuất hiện ở phía xa xa, di động của cô lại đổ chuông, lần này là một số điện thoại lạ.

Viêm Lương bấm nút nghe. “A lô!”

“Viêm tiểu thư!” Đối phương cất giọng lãnh đạm.

Viêm Lương nhanh chóng nhận ra giọng nói này, bất giác ngẩn người. “Thư ký Lý?”

“Cô đang ở đâu? Tổng giám đốc có một văn bản muốn giao cho cô.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi và tổng giám đốc của các anh không còn bất cứ quan hệ gì.” Viêm Lương sốt ruột định cúp điện thoại nhưng một giây trước khi cô bấm nút tắt, thư ký Lý lên tiếng: “Là đơn xin ly hôn, Tổng giám đốc đã ký tên rồi.”

Viêm Lương phanh gấp.

Cùng với tiếng phanh xe chói tai là giọng nói mỉa mai của thư ký Lý: “Bây giờ cô biết nội dung văn bản, chắc hẳn muốn nhận ngay lập tức?”

Viêm Lương nhắm mắt, khởi động lại xe. Giọng nói của cô cũng lạnh như không khí bên ngoài: "Tôi đợi anh ở sân bay nhưng anh chỉ có bốn mươi phút. Nếu không đến kịp, anh hãy gửi đơn ly hôn cho luật sư của tôi."

Thật ra Viêm Lương biết đi từ nội thành tới sân bay, bốn mươi phút là không đủ. Đến sân bay, cô gửi ô tô, vừa xách hành lý đi vào đại sảnh vừa gọi điện cho Lộ Chinh.

"Em đến rồi à? Em đang ở cửa nào, anh sẽ ra đón."

"Không cần đâu, anh đang ở phòng VIP số hai phải không, em lên thẳng đó là được."

Vì là máy bay tư nhân nên Viêm Lương đi qua lối kiểm tra đặc biệt, nhân viên sân ba dẫn cô tới phòng VIP số hai. Phía đối diện là bức tường kính, có thể thấy rõ đại sảnh sân bay và đường băng ở bên ngoài.

Từ phía xa, Viêm Lương đã nhìn thấy Lộ Chinh. Anh đang nói chuyện với một người phụ nữ đứng tuổi, ăn mặc sang trọng. Cô tiến lại gần, nghe thấy người phụ nữ trách mắng Lộ Chinh: "Con trai của anh họ cháu đã biết làm việc

nhà, em họ cháu đã tái giá, còn cháu thì sao, bao giờ mới giải quyết việc đại sự cả đời đây?”

Linh cảm có người tiến lại gần, Lộ Chinh ngoảnh đầu, lập tức mỉm cười với cô ruột của anh. “Phải xem ý cô ấy thế nào đã!”

Bà cô rất hiếm khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Lộ Chinh nên hiếu kỳ quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một cô gái trẻ, cao ráo kéo vali đi tới. Viêm Lương tiến lại gần, chạm phải ánh mắt bức thiết của cô Lộ Chinh.

“Viêm Lương, cô đã nghe nói về cháu từ lâu!”

Lộ Chinh cười cười. “Cô đừng nhìn cô ấy chăm chăm như thế có được không?”

Viêm Lương đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện đúng là đại gia đình cùng đi du lịch. Lộ Chinh sợ cô ngại ngừng liền kéo cô vào một góc. Viêm Lương hơi khó xử. “Em không biết lại đông người như vậy. Cả nhà anh đi du lịch, chỉ có em là người ngoài.”

Lộ Chinh hất cằm về quyển hộ chiếu trong tay cô. "Bây giờ em hối hận cũng muộn rồi!"

Viêm Lương hết nói nổi. Một bên phòng đợi tụ tập khá đông người, già có, trẻ có, rất náo nhiệt nhưng không thấy bóng dáng Lộ Minh Đình. Viêm Lương bất giác hỏi: "Bố anh đâu rồi?"

"Bố anh đang ở New york. Ông ấy mà không đích thân đi mời mẹ anh, mẹ anh tuyệt đối không xuất hiện ở Zurich."

Lộ Chinh giới thiệu qua người nhà của anh, sau đó nói: "Đợt tới ở Paris có triển lãm giày cao gót, nếu thời gian cho phép, chúng ta sẽ đi Paris một chuyến trước khi về nước."

Viêm Lương chỉ mỉm cười. Biết cô không muốn nhắc đến chuyện này, Lộ chinh đứng dậy, hỏi cô: "Em muốn uống chút gì không?"

"Cà phê."

Lộ Chinh ở quầy bar đợi cà phê. Viêm Lương buồn chán đưa mắt nhìn xung quanh. Đúng lúc này, cửa phòng chờ mở ra, thư ký Lý xuất hiện ở bên ngoài. Viêm Lương sững sờ, ngẩn ngối một, hai giây, cô đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Thư ký Lý và Viêm Lương cùng tới khu vực hút thuốc yên tĩnh.

“Sao anh biết tôi ở phòng chờ nào? Sao anh có thể vào đây?” Thư ký Lý không những tới sân bay trong vòng bốn mươi phút mà còn có thể qua cửa kiểm tra, thậm chí tìm đúng cửa phòng chờ, Viêm Lương không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Thư ký Lý không trả lời mà đưa cô một túi tài liệu.

Đơn xin ly hôn chỉ là một tờ giấy mỏng, trong khi thư ký Lý đưa cho Viêm Lương cả tập tài liệu dày.

“Ngoài đơn xin ly hôn, bên trong còn có thứ gì vậy?”

Thư ký Lý cất giọng lạnh lùng: “Viêm tiểu thư tự mở ra

xem đi!”

“Vậy anh có thể đi rồi!”

Thư ký Lý vẫn đứng yên tại chỗ. Viêm Lương liếc anh ta rồi quay người bước đi. Sắp đến giờ lên máy bay, cô không thể lãng phí thì giờ ở đây. Vừa đi, Viêm Lương vừa mở túi tài liệu, cô chỉ muốn xác nhận trên đơn ly hôn thật sự có chữ ký của Tưởng Úc Nam hay không.

Đơn xin ly hôn quả thật đã được ký tên, là nét chữ cứng cáp mà cô quen thuộc, nhưng bên dưới hình như không đề ngày tháng.

Viêm Lương đang định xem kĩ thì điện thoại trong túi xách bỗng đổ chuông. Cô rút điện thoại, là Lộ Chinh gọi đến. Đúng lúc Viêm Lương chuẩn bị bắt máy, tập văn bản trong tay cô chợt rơi xuống đất. Cúi đầu nhìn giấy tờ nằm rải rác, Viêm Lương phiền muộn đến mức muốn thở dài. Thư ký Lý vẫn còn ở đây, chắc anh ta đang dõi theo cô, cô chỉ có thể cúi xuống nhặt.

Vừa cúi xuống, Viêm Lương lập tức cứng đờ người, bởi cô nhìn thấy chữ ký của Lương Thụy Cường trên một tập

văn bản.

Chuông điện thoại ngừng rồi lại vang lên. Có tiếng bước chân tiến lại gần, thư ký Lý đi đến, ngồi xuống giúp cô nhặt giấy tờ.

Nhật tập đầu tiên, anh ta nói: "Cô tưởng cô có thể dễ dàng mua chuộc Chu Thành Chí?"

Nhật tập thứ hai, anh ta nói: "Cô nghĩ cuộn băng ghi âm mà thám tử tư đưa cho cô là ở đâu ra?"

Đến tập thứ ba, anh ta nói: "Cô nghĩ là ai nộp chứng cứ phạm tội của Từ Tử Thanh cho cảnh sát?"

Đến tập thứ tư, cũng là tập văn bản trong tay Viêm Lương: "Ai đã giúp cô móc nối với Lương Thụy Cường?"

Viêm Lương từ từ ngẩng đầu nhìn thư ký Lý, ánh mắt vô cùng mơ hồ. Bên tai cô là câu nói cuối cùng đánh đổ tất cả: "Lúc cô bị kẹt trong chiếc xe ngập nước, là ai đã cứu cô ra ngoài?"

“... Không thể nào!”

Người phụ nữ này trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy. Thư ký Lý tỏ ra kinh ngạc: “Giấy trắng mực đen rõ ràng rành, chỉ vì cô hận Tổng giám đốc nên cảm thấy những thứ này là giả sao?”

Viêm Lương lập tức đứng dậy, giật tập văn bản từ tay thư ký Lý, mở ra xem từng trang một. Cô từng dùng tất cả hạnh phúc của mình để tin tưởng một người, nhưng đổi lại, cô bị đối phương đẩy xuống vực thẳm. Ngày hôm qua cô vẫn còn thương tích đầy mình, bản năng không cho phép cô dễ dàng tin lần thứ hai.

Nhưng đồng giấy tờ trong tay cô...

“Cô sớm biết vợ của Lương Thụy Cường từng là cấp dưới của Tổng giám đốc. Trước đây, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cô không điều tra theo manh mối đó. Sau này tôi mới nghĩ ra, cô đã quen một người nên không muốn thay đổi gì cả, vì thay đổi đồng nghĩa với việc lại một lần nữa chọc vào nỗi đau. Nhưng sao cô không nghĩ Tổng giám đốc còn đau đớn hơn cô?”

Lời nói của thư ký Lý như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào

màng nhĩ, nhưng Viêm Lương nhắm mắt làm ngơ, chỉ cúi đầu tập trung xem văn bản. Cho đến khi lật tới trang cuối cùng, Viêm Lương như bị rút hết sức lực, cô buông thõng tay, tập văn bản lại một lần nữa rơi tung tóe dưới đất.

“Tôi biết khoảng thời gian Tổng giám đốc nằm ở bệnh viện thành phố, tối nào cô cũng đến đó. Gần như ngày nào tôi cũng đoán xem, rốt cuộc bao giờ cô mới đẩy cửa phòng vào thăm anh ấy, nhưng đến tận khi anh ấy chuyển viện, cô vẫn không làm chuyện đó.”

Viêm Lương đang cúi đầu nhìn đồng giấy tờ dưới đất, nghe thư ký Lý nói vậy, cô lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh ta.

“Chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mấy cô y tá thường xuyên gặp cô nên đương nhiên tôi có nghe phong thanh tin tức. Tôi nghĩ cô vẫn quan tâm đến Tổng giám đốc, vì trong cuộn băng ghi âm mà thám tử đưa cho cô, rõ ràng có cả anh ấy nhưng cô sai người cắt bỏ đoạn nói chuyện của anh ấy. Cô làm vậy chẳng phải vì muốn bảo vệ danh dự của anh ấy hay sao?”

Trái tim Viêm Lương co rút mạnh. Cô lại cúi thấp đầu khiến người khác không nhìn thấy nơi đáy mắt cô che giấu điều gì.

Giọng nói phẫn nộ của thư ký Lý trở nên bất lực: “Đáng tiếc tôi đã nhìn nhầm cô! Nhưng tôi vẫn phải khen cô một câu, cô thật tàn nhẫn với anh ấy, cũng thật tàn nhẫn với bản thân cô. Tôi đã hứa với Tổng giám đốc sẽ không nói sự thật cho cô biết, có điều, lần này anh ấy không thể trách mắng tôi, bởi vì anh ấy tám phần chết trên bàn mổ. Tôi nói vậy, cô hài lòng rồi chứ?”

Nhiều thông tin cùng một lúc dội vào đầu khiến Viêm Lương không cách nào chấp nhận sự thật. Cô dường như bị rút hết sức lực, đờ đẫn ngồi sụp xuống.

Thư ký Lý lặng lẽ ném cho cô tấm danh thiếp. “Cô hãy đến kiểm tra thành quả thắng lợi vào ngày chôn cất anh ấy!”

Đó là danh thiếp của một bệnh viện tư. Viêm Lương nhặt tờ danh thiếp, ngón tay run rẩy. Hóa ra điều cô sợ hãi nhất không phải là phủ định tất cả nỗi hận trước kia, mà là cô đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra một tháng trước, bên ngoài thang máy ở hội trường buổi họp báo, nụ hôn hoàn toàn không thấy tia hy vọng đó... và câu “tạm biệt” của anh...

Cuối cùng Viêm Lương cũng hiểu, thì ra anh thật sự chào từ biệt cô... Đó là lời vĩnh biệt.

Thư ký Lý để mặc một mình Viêm Lương, quay người đi ra ngoài. Nhưng anh ta đi rất chậm, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Cuối cùng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở phía sau.

Viêm Lương nhanh chóng lướt qua thư ký Lý, biến mất trong nháy mắt. Sự nôn nóng của cô thể hiện qua bước chân chạy như bay. Thư ký Lý dừng lại, dõi theo Viêm Lương cho đến khi cô hoàn toàn biến mất.

Trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, thư ký Lý dường như vừa trải qua một trận chiến, anh ta tựa vào tường, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Sau đó, anh ta rút điện thoại từ túi áo, kiểm tra tin nhắn vừa gửi đến, chỉ là câu nói ngắn ngủi nhưng chứa đựng niềm vui vô bờ bến: "Ca mổ rất thành công!"

Trong phòng chờ của sân bay, sắp đến giờ lên máy bay nhưng điện thoại gọi mãi không được, Lộ Chính vừa gọi điện thoại vừa sốt ruột đi đi lại lại.

Bà cô thấy anh như con kiến bò trên chảo lửa thì cũng sốt ruột thay anh. “Vẫn chưa gọi được sao?”

Lộ Chinh lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại kết nối, anh thở phào nhẹ nhõm. “Em đi đâu vậy? Sắp đến...”

“Lộ Chinh!” Giọng nói của Viêm Lương dường như lạc đi trong cơn gió xào xạc nhưng lại rất kiên định, một sự kiên định chưa từng thấy. “Em xin lỗi...” Cô nói.

Vào giây phút đó, ánh mắt Lộ Chinh bỗng trở nên đờ đẫn. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ bát ngát, mênh mông, từng chiếc máy bay cất cánh và hạ cánh. Một chiếc máy bay nào đó đang gầm rú bên tai anh theo giọng nói của cô.

Chiếc máy bay lao vút lên bầu trời, ánh nắng mùa đông chiếu rọi khắp không gian, chiếu xuống chiếc xe đang lao nhanh trên đường, ngày càng xa sân bay.

Sắc mặt của người phụ nữ đang lái xe không chút biểu cảm nhưng giọng nói của cô không bình tĩnh như vẻ mặt: “Em phải quay về bên anh ấy...” Nghĩ đến mấy từ chuẩn bị thốt ra miệng, trong lòng Viêm Lương nhói đau, nhưng

cuối cùng cô vẫn nói: "... dù anh ấy sống hay chết."

Ngoại truyện: Vì anh là Tướng Úc Nam

Một ngày cuối tuần, Tướng tiên sinh và Tướng phu nhân gặp dịp thành thời hiếm có, cùng ở phòng chiếu phim được trang trí hoàn toàn mới của hai người, xem một bộ phim điện ảnh của Châu Âu. Tướng phu nhân gối đầu lên chân Tướng tiên sinh, dán mắt vào màn hình. Tướng tiên sinh chẳng có hứng thú, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Gọt cho anh quả táo!"

Tướng phu nhân không ngẩng đầu, thò tay vào giỏ hoa quả trên bàn uống nước, lấy quả táo đưa cho chồng.

Vợ không chịu gọt táo, vậy thì... "Bóc cho anh quả nho!" Chắc là được chứ?

Tướng phu nhân lại đưa tay ra sờ soạng, phát hiện

không có nho, liền khoanh tay trước ngực, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục giả vờ xem phim.

Tưởng tiên sinh bắt đầu ảo não, xây phòng chiếu phim gia đình chắc chắn là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh. Bộ phim đang xem là phim nhựa kiểu cũ, anh không thể dùng điều khiển để tắt bộ phim vô cùng tẻ nhạt này.

Tưởng phu nhân đang xem đến đoạn cảm động, đột nhiên có người bóp cằm cô, xoay mặt cô lại. Tưởng Úc Nam cúi xuống nhìn vợ, gương mặt anh ở ngay trên gương mặt cô. “Anh còn là bệnh nhân, em bắt nạt bệnh nhân như vậy sao?”

Viêm Lương lắc đầu, thấy không thoát khỏi bàn tay anh nhưng cô cũng không để bụng. “Thứ nhất, anh xuất viện gần nửa năm rồi. Thứ hai, em đã xem báo cáo tình hình hồi phục sức khỏe của anh tháng này, không hề có dấu hiệu tái phát. Tưởng tiên sinh, anh tự xưng là bệnh nhân mà không thấy ngượng sao?”

Tưởng Úc Nam nhú mày để che giấu sự chột dạ. Trên màn ảnh, giọng nói xúc động của nhân vật nữ chính vang lên, nhắc nhở Viêm Lương bộ phim chuẩn bị đến đoạn hấp dẫn. Viêm Lương liền đẩy tay Tưởng Úc Nam, quay

người xem phim. “Đừng làm phiền em, đến cao trào rồi kia kìa!”

Nhưng gương mặt nữ diễn viên chính trên màn ảnh chỉ lướt qua tầm mắt của Viêm Lương, ở giây tiếp theo, gương mặt cô bị anh xoay lại. Lần này, anh giữ rất chặt, cô không dễ dàng thoát khỏi.

“Khó khăn lắm anh mới bỏ hết công việc để ở nhà, không phải để xem phim “nước trắng”.

Vừa nói, ánh mắt Tưởng Úc Nam vừa thuận theo cổ áo Viêm Lương, như muốn bóc trần cô. Hành động có tính ám chỉ rõ rệt đó được đổi lại bằng động tác kéo cổ của Viêm Lương.

“Hay nhỉ! Anh là Tổng giám đốc do em mời về. Em là bà chủ còn chưa kêu mệt, anh làm công cho em, có tư cách gì mà kêu mệt chứ?”

Bộ dạng vênh mặt của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam không kìm được, giơ tay véo mũi cô. “Em mới hay thật ấy! Em giao Unique cho người khác quản lý, còn mình chạy đi mở công ty giày. Theo kiểu kinh doanh của em,

một năm chẳng bán nổi mấy đôi giày. Nếu không nể mặt em là vợ anh, anh chịu hạ thấp thân phận đi bán giày cho em sao? Ngoài ra, em không những không tuyển thêm nhân viên cho anh, còn điều thư ký Lý sang Unique làm việc thay em. Vì vậy, anh mới càng bận tối mắt tối mũi.”

Tưởng phu nhân nhún vai. “Mở công ty giày chỉ để thỏa mãn sở thích thiết kế giày của em mà thôi, em cũng chẳng trông mong kiếm được tiền. Hơn nữa, nếu không nhờ thư ký Lý, có lẽ bây giờ chúng ta mỗi người một ngã, đến chết cũng không gặp nhau. Anh ta giúp anh một việc lớn như vậy, anh còn định bắt anh ta làm thư ký cho anh? Em thăng chức, tăng lương cho anh ta đồng nghĩa với việc thay anh trả món nợ ân tình đấy.”

Trong lúc nói chuyện, Viêm Lương nhất thời quên không giữ cổ áo. Tưởng tiên sinh đã không chỉ thỏa mãn ánh mắt, từ từ thò tay vào cổ áo cô.

Ngay sau đó, bàn tay anh bị đánh “bốp” một cái. “Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh động vào người em!” Tưởng phu nhân không cho chồng cơ hội thương lượng.

Mặc dù Viêm Lương nói rất mơ hồ nhưng Tưởng Úc Nam lập tức hiểu ý. Anh bắt lực ôm trán. “Anh không

muốn có con bởi anh lo căn bệnh này sẽ bị di truyền. Nhưng đây không thể trở thành lý do để em ngăn cản nhu cầu sinh lý bình thường của anh."

"Đợi con của chúng ta bằng tuổi anh, y học đã rất phát triển rồi." Viêm Lương không chịu nổi mấy câu nói nhảm tai của chồng. Cô gí ngón tay vào mũi anh. "Đúng là cổ lỗ sĩ!"

Tưởng Úc Nam tóm lấy ngón tay cô, bàn tay còn lại đỡ cô ngồi dậy, đặt một nụ hôn thật kêu lên môi cô. "Em muốn có con đến thế sao?"

Phim ảnh hoàn toàn bị lãng quên, Viêm Lương thờ dài, giơ tay ôm cổ anh. “Anh và em từ nhỏ đều không cảm nhận sự ấm áp của gia đình, lẽ nào anh không muốn có một gia đình thực sự có cả bố mẹ và con cái? Anh thử nghĩ xem, chúng ta có thể đi hợp phụ huynh cho con, có thể cùng con tham gia hoạt động gia đình ở trường. Nếu là con gái, chúng ta sẽ mua cả phòng váy áo cho con, nếu là con trai, chúng ta sẽ dẫn con đi khắp nơi du lịch khám phá... Cứ như vậy, chúng ta nuôi con lớn khôn, đến khi con có gia đình riêng, còn chúng ta từ từ già đi...”

Một viễn cảnh đẹp để biết bao...

Vẻ mặt Tưởng Úc Nam vụt qua một tia bi thương. Anh nhú mày, như đang cố gắng tưởng tượng. Cuối cùng, anh mỉm cười lắc đầu. “Vì quá hạnh phúc nên anh không dám nghĩ tới.”

Viêm Lương cười nhạo chồng: “Anh trở nên nhát gan như vậy từ lúc nào thế?”

Tưởng Úc Nam cầm quả táo gõ vào đầu cô. “Bây giờ anh có em đã là hạnh phúc lớn nhất mà anh từng mơ ước. Đây không phải nhát gan, mà là biết thỏa mãn!”

Vào thời khắc này, Viêm Lương rất thương chồng. Sự thận trọng và dè dặt của anh khiến cô vô cùng xót xa. Nhưng thương là một lẽ, giữ nguyên tắc lại là chuyện khác. “Em mặc kệ, anh không muốn có con thì đừng chạm vào em.”

Nghe cô nói vậy, Tưởng Úc Nam lập tức thoát khỏi trạng thái u ám, trở về thực tại. Ngắm bộ dạng nghiêm túc và đáng yêu của vợ, tâm trạng của anh cũng trở nên vui vẻ. “Chạm vào thì sao nào?”

“Em sẽ...”

Lời đe dọa chưa kịp thốt ra miệng, Tưởng phu nhân đã rơi vào nụ hôn tuyên bố chủ quyền nồng nàn của Tưởng tiên sinh.

Nhưng tốc độ cởi quần áo của cô không nhanh bằng tốc độ cô mặc lại quần áo. Khi Tưởng tiên sinh đè vợ xuống nền nhà, cô đã khoác áo lên người.

Tưởng Úc Nam thất bại hoàn toàn, úp mặt vào cổ cô, kêu một tiếng rất đổi dịu dàng: “Bà xã...”

Viêm Lương thở hỗn hển, vừa rồi đúng là một trận “ác chiến”, cô suýt bị anh lột sạch quần áo. May mà dù bị chồng hôn đến mức đầu óc choáng váng, cô vẫn nhớ giữ vững phòng tuyến đến cùng. Lúc này, cô ở dưới, anh ở trên, nhưng rõ ràng trong cuộc “đọ sức” vừa rồi, Tướng phu nhân đã chiếm thế thượng phong. Sau khi lấy lại hơi thở bình tĩnh, Viêm Lương đặc ý nói: “Đừng làm nũng với em, anh có coi em là tổ tông cũng vô dụng. Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh động vào người em!”

Sau khi Tướng phu nhân lặp lại câu nói này hơn ba trăm sáu mươi lăm lần, một “sư tử con” đã bắt đầu hình thành trong bụng Tướng phu nhân.

Biết tin vợ mang thai, Tướng tiên sinh không biết nên vui mừng hay lo lắng. “Em đúng là người phụ nữ cố chấp đến đáng sợ!”

Viêm Lương coi đây là một lời khen ngợi.

“Nếu năm đó em không yêu anh, anh tin với cá tính của em, chắc chắn anh sẽ chết thảm trong tay em, hơn nữa còn là chết rất thảm.”

Viêm Lương trừng mắt. “Anh đừng hờ ra là nhắc đến từ

“chết”, không tốt cho thai nhi!”

Mặc dù tỏ ra hung dữ với chồng nhưng khi cúi đầu vuốt ve cái bụng nhỏ, sắc mặt Tưởng phu nhân lập tức trở nên dịu dàng. “Con yêu, con đừng nghe lời bố con, bố con ăn nói bậy bạ đấy!”

Nhìn thấy bộ dạng của vợ, Tưởng Úc Nam bỗng tỏ ra nghiêm túc. “Mới hai tháng thôi, dạy dỗ thai nhi là hơi sớm!”

Dù nói vậy nhưng anh vẫn đặt tay lên bụng vợ. Nơi đó vẫn phẳng lì, không hề có cảm giác một sinh mệnh nhỏ đang trưởng thành.

Những “việc xấu” của Tưởng tiên sinh trở thành một phần trong nội dung giáo dục trẻ sơ sinh. Tưởng tiên sinh ra sức kháng nghị nhưng đáng tiếc không có hiệu quả.

Ví dụ, Tưởng phu nhân nhắc đi nhắc lại câu: “Con trai, nếu không phải mẹ đấu tranh suốt một năm trời thì đến bây giờ bố con cũng không có ý định sinh con” trước mặt chồng không biết bao nhiêu lần.

Buổi chiều, Tưởng Úc Nam đi làm về, vừa tới cửa phòng trẻ sơ sinh liền nhìn thấy Viêm Lương đang kể chuyện cho con trai nghe. Đứng bên ngoài cửa nghe một lúc, anh rón rén đi vào. Tưởng phu nhân không hề nhận ra sự xuất hiện của chồng, đến khi bị anh bế lên, cô mới giật mình kêu một tiếng.

“Bỏ em xuống!” Viêm Lương ghé sát tai Tưởng Úc Nam. Tuy nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng cô cố ý hạ thấp giọng.

May mà con trai đã ngủ say, nếu bị tiếng kêu của cô đánh thức, chắc chắn cu cậu sẽ khóc thét, khiến cô lại bận trước bận sau đổ dành.

“Em lại truyền bá tư tưởng chống đối bố cho “sư tử nhỏ” phải không?” Tưởng Úc Nam khẽ cười, cắn mũi vợ.

Thật ra anh biết hơn ai hết, người phụ nữ này chỉ “nói xấu” anh trước mặt con trai. Có lẽ cô cảm thấy làm vậy rất thú vị, cũng như anh luôn thích thú khi bất ngờ dọa cô như bây giờ.

“Anh cũng biết con trai chính là một chú “sư tử nhỏ”, khóc thì thôi rồi, người giúp việc chẳng thể đỡ nổi. Lần

trước dì Lương từ New Zealand về thăm cu cậu, cu cậu ầm ĩ đến mức dì đau cả tim. Tưởng tiên sinh, anh cẩn thận một chút, đừng đánh thức con dậy!”

Tưởng Úc Nam rất thích thú khi thấy bộ dạng chịu thua của vợ. Anh đặt cô xuống đất, đi đến bên giường trẻ sơ sinh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán con trai.

Tuy đang ngủ say nhưng cu cậu lập tức khua khua bàn tay nhỏ. Tưởng Úc Nam mỉm cười, quả nhiên là một chú sư tử nhỏ có sức tấn công mạnh mẽ.

Viêm Lương cũng ghé lại gần, giơ ngón tay nghịch bàn tay con trai, nhưng ngay sau đó, cô bị bố đứa trẻ túm lấy ngón tay, rồi bị anh bế lên trong nháy mắt.

Lần này, Viêm Lương không phản kháng, ngoan ngoãn ôm cổ chồng. Tưởng Úc Nam bế cô ra ngoài, giơ chân đá cánh cửa phòng trẻ sơ sinh.

Người giúp việc ở tầng dưới, Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương lên phòng chính trên tầng ba. Khi trở về thế giới riêng của hai người, anh lập tức vui mặt vào cổ vợ hít hà. “Em đổi dầu tắm đấy à?”

Là mùi thơm nhẹ nhàng, dễ chịu.

“Vừa đổi nhãn hiệu dầu tắm cho con trai, em dùng thử trước.”

“Anh cũng muốn dùng thử.”

“Chai màu vàng ở trong phòng tắm ấy!”

Viêm Lương vừa nói vừa giãi giụa. Tưởng Úc Nam cúi xuống, hôn lên má và môi cô.

“Chúng ta cùng tắm.” Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương đi về phía phòng tắm.

“Tưởng tiên sinh, ông chủ Tưởng, em thật sự rất mệt!” Có lẽ cô thật sự mệt mỏi, nếu không cô sẽ không dụi trán vào người anh và cất giọng nũng nịu như vậy.

Tưởng Úc Nam đặt Viêm Lương lên giường rồi đi vào phòng tắm. Khi anh quay lại, Viêm Lương đã chìm vào

giấc ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống cạnh giường, vuốt ve hàng lông mày của cô.

Tính cách cô cũng nóng nảy giống con trai, lúc ngủ thường chau mày. Tưởng Úc Nam mỉm cười, cúi xuống hôn lên môi vợ, bàn tay anh vuốt ve đùi cô.

Làn da của vợ anh vừa trắng vừa mịn màng. Ngoài vết sẹo mổ đẻ ở bụng, thân hình cô vẫn thon thả như ngày nào. Nhưng vết sẹo đó cũng chính là một tấm huân chương, người phụ nữ này vì anh mà vô cùng dũng cảm.

Ban đầu, anh tiếp cận cô với mục đích riêng và đây rầy những lời nói dối, vậy mà bây giờ anh vẫn được hưởng vô vàn hạnh phúc... Tưởng Úc Nam từ bỏ ý định đánh thức Viêm Lương. Anh kéo chăn giúp cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Tưởng Úc Nam lại sang phòng trẻ sơ sinh, không ngờ con trai anh đã tỉnh dậy. Nhìn thấy anh, cu cậu không khóc nhè, chỉ mở to đôi mắt đen láy nhìn anh.

Mắt và lông mày của con trai rất giống anh, mũi và miệng giống Viêm Lương, tóm lại kế thừa hết nét đẹp của

bố mẹ. Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, những lúc Viêm Lương ở bên con trai, cu cậu thường gào khóc nửa ngày, nhưng nhìn thấy anh, cu cậu lại rất ngoan ngoãn. Chẳng lẽ con trai anh mới bé tí đã biết Viêm Lương kiểu gì cũng sẽ dỗ dành cu cậu, còn ông bố cả cuộc đời này ngoài dỗ vợ sẽ không dỗ dành người thứ hai? Chính vì điều đó mà con trai anh mới phân biệt đối xử như vậy...

Tưởng Úc Nam phì cười bởi ý nghĩ giời ơi đất hỡi của mình. Đúng lúc này, bà giúp việc gõ cửa, đi vào. “Ông chủ, cơm tối chuẩn bị xong rồi ạ!”

“Vợ tôi đã ăn chưa?”

“Bà chủ bận dỗ “sư tử nhỏ” đi ngủ nên chưa kịp ăn.”

“Lát nữa cô ấy dậy, tôi và cô ấy sẽ cùng ăn.”

Bà giúp việc biết Tưởng Úc Nam thương vợ, nhưng đợi đến khi vợ anh tỉnh dậy, có lẽ thức ăn đã nguội rồi.

“Ông chủ, hay ông cứ ăn trước đi!”

“Không cần, tôi có một số văn bản cần xử lý.” Nói xong, Tưởng Úc Nam cúi đầu nhả nhủ con trai. “Sư tử nhỏ của bố ngoan, đừng đánh thức mẹ nhé!”

Con trai chớp chớp mắt. Tưởng Úc Nam coi như cu cậu nhận lời.

Viêm Lương ngủ đến hơn mười hai giờ đêm mới tỉnh giấc. Ngoài hành lang tối mờ mờ, thư phòng bật đèn sáng. Viêm Lương đẩy cửa, quả nhiên thấy Tưởng Úc Nam đang chăm chú đọc tài liệu.

“Anh xem gì vậy?”

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu, phát hiện cô đứng bên cửa. Anh vẫy tay ra hiệu cô lại gần. Viêm Lương đến bên cạnh bàn, ngồi xuống thành ghế. Tưởng Úc Nam liền ôm eo cô để cô trượt từ thành ghế xuống đất.

Viêm Lương lật giở văn bản ở trên bàn. Một lúc sau, cô kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn Tưởng Úc Nam, dường như không quen biết anh.

“Đâu đến nỗi khiến em phải ngạc nhiên như vậy?”
Tưởng Úc Nam nhún mày.

Unique kinh doanh tốt là chuyện hoàn toàn nằm trong định liệu của Viêm Lương. Nhưng doanh số của công ty giày cao đến mức này, cô vô cùng bất ngờ. “Chẳng phải anh nói lượng tiêu thụ rất kém sao?”

Tưởng Úc Nam bày ra bộ dạng kinh ngạc: “Hóa ra Tưởng phu nhân không hề nghi ngờ lời nói của tôi?”

Viêm Lương nhăn mũi, tiếp tục cúi xuống xem báo cáo. Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Thế nào? Mời anh làm giám đốc, “hàng đẹp giá rẻ” quá phải không?”

Viêm Lương nhìn vị giám đốc có mức lương bằng không ở bên cạnh, thầm tính toán, đâu chỉ đơn giản là “hàng đẹp giá rẻ”, mà là “không vốn vụn lời”.

Từ trước đến nay, Viêm Lương đều cho rằng công ty chỉ có một nhà thiết kế là cô, còn Tưởng Úc Nam giúp cô quản lý một xưởng giày nhỏ mang tên Elaine. Nhưng sự thật rõ ràng không phải như vậy, trong một năm ở nhà làm “bà nội trợ”, rốt cuộc cô đã bỏ lỡ điều gì?

Vẻ kinh ngạc tràn ngập trong mắt Viêm Lương. “Anh làm cách nào vậy?”

“Xem ra em đã hoàn toàn tỉnh táo.” Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Sau khi nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, Viêm Lương lại cúi xuống xem báo cáo. Lần này, Tưởng Úc Nam đóng tập tài liệu. “Chi bằng chúng ta tiến hành giao dịch đi!”

“Gì cơ?”

Tưởng Úc Nam đứng dậy, bế cô lên bàn, anh móc ngón tay, tháo đai thắt lưng áo choàng ngủ của Tưởng phu nhân. “Em khiến anh thỏa mãn, anh sẽ cho em đáp án.”

Viêm Lương nhìn đai thắt lưng rơi xuống đất. Tuy miệng nói: “Em có thể từ chối không?” nhưng hai tay tự động vòng ra sau gáy Tưởng Úc Nam, ngẩng lên đón ánh mắt anh, vẻ mặt đầy mờ ám.

Nhận được tín hiệu của vợ, Tưởng Úc Nam lập tức cởi bỏ áo ngủ của cô, câu trả lời đương nhiên là: “Không được...”

Đồng hồ trong thư phòng lặng lẽ chuyển động đến hai giờ sáng.

Tưởng Úc Nam thỏa mãn bế cơ thể mềm nhũn của vợ từ trên bàn xuống đất. Anh vừa nhặt áo choàng ngủ khoác vào người cô vừa ghé sát tai cô, thầm thì: “Đáp án rất đơn giản, vì anh là Tưởng Úc Nam.”

Ngoại truyện: Buổi sáng hôm đó, hoa nở rất đẹp

Sáng thứ hai, người của bộ phận Nguồn nhân lực Minh Đình dẫn một nhóm thực tập sinh đi tham quan trụ sở chính.

Bên ngoài trời nắng chói chang khiến cả tòa cao ốc rực

sáng. Trước mắt là tập đoàn Minh Đình, doanh nghiệp có giá trị tài sản lên đến trăm tỷ, ánh mắt của những sinh viên xuất sắc nhất cả nước đều tràn ngập niềm khát khao.

Người phụ trách nhân lực giới thiệu: “Đây là phòng thị trường, một trong những bộ phận quan trọng nhất của công ty.” Vừa nói anh ta vừa dẫn thực tập sinh đi vào bên trong.

Đúng lúc này, cửa phòng họp ở trong cùng mở ra, một đám đàn ông mặc com lê chỉnh tề đi ra ngoài. Sắc mặt người phụ trách lập tức thay đổi. Nhóm thực tập sinh đương nhiên dồn ánh mắt vào những người đang đi về phía họ, trong đó nổi bật nhất là người đàn ông đi đầu. Anh có thân hình cao lớn nhất, dáng vẻ hiên ngang nhất.

Khi họ tiến lại gần, người phụ trách nhân lực hơi cúi xuống. “Chào Lộ Tổng!”

Sinh viên thực tập may mắn gặp người đàn ông danh tiếng lẫy lừng Lộ Chinh. Người đàn ông ở độ tuổi tam thập nhi lập này tỏa ra sức hút đặc biệt của một người trưởng thành.

Lộ Chinh gật đầu với người phụ trách. Nhóm thực tập sinh lùi lại một bước, nhường lối cho Tổng giám đốc, nhưng trong đó có một cô gái tóc ngắn vẫn đứng bất động. Lộ Chinh đi qua nhóm sinh viên, không hiểu sao anh đột nhiên dừng bước, liếc qua cô gái tóc ngắn đó. Tất cả mọi người đều ngây ra, chỉ có cô gái lập tức mỉm cười. “Chào Lộ Tổng, em là Tường Vi.”

Sự việc này nhanh chóng lan truyền trong công ty. Vào giờ ăn trưa, căng tin của nhân viên trở thành nơi tán gẫu. “Không biết cô bé Tường Vi đó có lai lịch như thế nào mà dám chào nói chuyện với Lộ Tổng?”

“Con cháu nhà quan đấy! Nghe nói bố cô ta là quan chức của thành phố, chồng đi làm lãnh đạo trên tỉnh. Chị họ của cô ta, tức con gái của dì, tên là Trang Tử Nam, mấy năm trước suýt trở thành bà chủ tương lai của Minh Đình.”

Về mặt của mọi người đều lộ vẻ “hóa ra là vậy”. Lúc này, Tường Vi đang ngồi ở bàn ăn trong góc, tuy là con cháu nhà quan nhưng cô cũng chỉ ăn bữa cơm đạm bạc ở căn tin. Tuy nhiên, xung quanh có không ít người thầm cảm thán: “Cũng là con người nhưng không cùng số mệnh...”

Cũng vào giờ ăn trưa, Lộ Chinh đến một khách sạn trực thuộc Minh Đình. Nhìn thấy anh, nhân viên phục vụ lập tức cầm thực đơn, đứng bên cạnh chờ đợi. Một lúc sau, thư ký của anh vội vàng đi vào.

“Lộ Tổng, tôi thay anh mời Tướng tiểu thư dùng bữa nhưng cô ấy từ chối.” Thư ký nói với Lộ Chinh.

Lộ Chinh không có phản ứng, sắc mặt không thay đổi, anh điềm nhiên gọi món. Trên thực tế, trong lòng anh có chút buồn bực. Mấy hôm trước, bố anh nói cho anh biết, vị tiểu thư con cháu lãnh đạo có thân phận đặc biệt này muốn thực tập ở Minh Đình, anh phải để ý đến cô. Dù sao cuộc liên kết hôn nhân thất bại vào mấy năm trước khiến Lộ gia tương đối khó xử trong giới chính trị. Trong thời gian hẹn hò với Trang Tử Nam, không phải anh chưa từng gặp cô em họ của cô ấy nhưng trong ấn tượng của anh, đó chỉ là một cô bé hay buộc tóc đuôi gà, không ngờ bây giờ cô đã trở thành cô gai tóc ngắn đến mang tai.

Trong đầu vụt qua hình ảnh cuộc gặp gỡ tình cờ lúc sáng, Lộ Chinh đóng quyển thực đơn, hỏi thư ký: “Cô ấy chọn bộ phận nào?”

“Phòng dự án.”

“Sắp xếp một người hướng dẫn có tính cách dễ chịu cho cô ấy.”

“Vâng ạ!”

Gần đây, Minh Đình có dự án mới, phòng dự án trở thành bộ phận bận rộn nhất công ty. Phần lớn sinh viên thực tập được điều đến phòng dự án chịu khổ cực mà không dám kêu ca. Nhưng lãnh đạo có sự phân biệt đối xử rõ rệt với sinh viên thực tập. Trong lúc mọi người bận đến mức quên cả về nhà thì hằng ngày Tưởng Vi lại tan sở vào lúc năm giờ chiều.

“Tưởng Vi, mọi người ngưỡng mộ cậu chết đi được! Chín giờ sáng ngồi trong phòng điều hòa, đầu có gối bông tốt, ngày nào cũng chạy nhong nhong ngoài trời. Bạn trai tớ nói tớ phơi nắng đen sì rồi!”

Nụ cười của các đồng nghiệp đều ẩn giấu lưỡi dao, Tưởng Vi bị từng nhát dao “tùng xẻo”. Đáng tiếc, mấy lần cô đề xuất với người hướng dẫn nhưng đều bị gạt đi. Thậm chí, có lần cô cùng các thực tập sinh khác ra ngoài chạy dự án, giám đốc bộ phận sợ đến mức phải triệu tập cô về văn phòng ngay trong buổi chiều hôm đó. “Tiểu Tưởng, Lộ Tổng đặc biệt dặn dò chúng tôi chăm sóc cô. Bây giờ cô làm vậy là cố ý gây khó dễ cho chúng tôi phải

không?”

Cuối cùng, Tưởng Vi cũng biết ai đang giở trò. Nhận được điện thoại của Tưởng Vi, thư ký của Lộ Chính vô cùng kinh ngạc. “Tưởng tiểu thư?”

“Tôi muốn gặp Lộ Tổng.”

“Thành thật xin lỗi tiểu thư, hôm nay lịch làm việc của Lộ Tổng đã kín, hay tôi giúp cô sắp xếp vào ngày mai...”

“Không sao cả, tôi có thể đợi. Mấy giờ Lộ Tổng kết thúc công việc?”

“Tôi cũng không rõ, tối nay Lộ Tổng có bữa cơm khách, tôi không chắc chắn lúc nào mới kết thúc.”

Tưởng Vi chỉ có thể chờ đợi.

Cô ngồi đợi mấy tiếng ở đại sảnh một hộp đêm có tiếng. Từng tốp người trang điểm lộng lẫy đi qua người cô. Nhưng đến ba giờ sáng cũng không thấy Lộ Chính ra

ngoài, Tưởng Vi vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa cảm thấy đáng tiếc. Thì ra Lộ Chinh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, chẳng khác đám nhà giàu mới nổi ôm người đẹp trong lòng, cười hớn hở. Không hiểu bà chị họ xuất sắc của cô năm đó nhìn trúng điểm gì ở người đàn ông này, thậm chí lúc bị từ hôn còn khóc lên khóc xuống...

Tiệc rượu kết thúc lúc bốn giờ sáng. Ngoài Lộ Chinh, những người khác đều say khướt.

“Lộ Chinh à, cậu có biết dự án này khó phê chuẩn đến mức nào không? Khi lãnh đạo ở trên quyết định giao dự án cho Minh Đình, nói thật, tôi và bộ trưởng Lưu còn vui mừng hơn cậu ấy chứ!”

“Dự án có thể thành công, người tôi nên cảm ơn nhất là chú và Bộ trưởng Lưu.” Trong lúc nói câu này, khóe mắt Lộ Chinh lướt qua đại sảnh, bất giác dừng bước.

Người thư ký đi sau cũng phát hiện ra cô gái đang nằm ngửa trên sofa ngoài đại sảnh hộp đêm. “Đó chẳng phải là...”

Sau khi tiễn hai vị Bộ trưởng, Lộ Chinh quay về đại sảnh. Đến khi anh ngồi xuống sofa, cô gái trẻ vẫn đang

ngủ say. Lộ Chinh vỗ nhẹ lên vai cô. “Tưởng...” Còn chưa dứt lời, cô gái liền vung tay, đánh trúng mặt anh. Mặc dù cú đánh không mạnh lắm nhưng Lộ Chinh vẫn ngã ra vài giây. Cô gái chớp chớp miệng, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lộ Chinh thở dài. Khi nhìn cô gái, anh lại ngẩn người. Hàng lông mi dài của cô tạo thành chiếc bóng mờ nhỏ dưới mi mắt, miệng cô hơi hé mở, để lộ chiếc răng khểnh xinh xinh.

Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, trái tim Lộ Chinh đột nhiên co rút mạnh. Nhiều năm trước cũng từng có một người phụ nữ nằm ngủ ở đây, chỉ vì muốn gặp anh...

Ký ức tàn nhẫn nào đó vụt qua trí óc khiến vẻ mặt Lộ Chinh thay đổi. Anh lập tức kéo tay cô gái. Lần này, cô thực sự bị đánh thức.

Tưởng Vi giật mình mở mắt. Một đôi mắt lạnh lùng rơi vào tầm nhìn của cô. Tưởng Vi ngẩn mất ba giây mới có phản ứng, liền ngồi thẳng dậy.

Lộ Chinh ngồi xuống chiếc sofa đơn bên cạnh, chau mày, nói: “Thật ngại quá Tưởng tiểu thư, thư ký của tôi

nói em đã đi rồi, hóa ra em vẫn đợi tôi ở đây.”

Tướng Vi ngẫm nghĩ rồi lễ phép đứng dậy. “Lộ Tổng, em rất cảm ơn anh đã nể mặt bố và chú em mà chăm sóc em chu đáo như vậy. Nhưng em đến Minh Đình để học hỏi chứ không phải hưởng phúc. Em muốn vào bộ phận có tính thử thách nhất, muốn đi theo người thầy có kinh nghiệm nhất chứ không phải mỗi ngày đến ngồi phòng điều hòa và lên mạng.”

Cô gái nhỏ bộc lộ vẻ kiên định lạ thường, Lộ Chinh bất giác mỉm cười. “Xin lỗi tôi nói thẳng, phòng dự án đã đủ nhân lực, không cần công sức của em. Hơn nữa, không phải tôi tự khen bản thân, người thầy tốt nhất ở tập đoàn Minh Đình có lẽ chính là Lộ Chinh tôi. Phòng ban có tính thử thách nhất đương nhiên là văn phòng tổng giám đốc của tôi.”

“Vậy em có thể xin chuyển tới...”

“Tuy nhiên...” Lộ Chinh cắt lời cô. “Người có thể làm việc ở văn phòng của tôi đều là tinh anh. Mức độ cạnh tranh và áp lực công việc cao nhất công ty. Trước khi em tới Minh Đình, Chủ tịch dặn tôi phải chăm sóc em chu đáo, phải thỏa mãn mọi yêu cầu của em. Nhưng trước khi quyết định, em cần suy nghĩ kĩ.”

Chỉ bằng mấy câu nói, người đàn ông này đã phân tích lợi hại đầu ra đấy. Sau đó, anh trao quyền quyết định cho cô. Tưởng Vi bắt đầu tin lời anh nói, anh chính là người thầy xuất sắc nhất của tập đoàn Minh Đình.

“Không sao, em có thể chịu vất vả.” Tưởng Vi cất giọng dứt khoát.

Lúc nói câu này, Tưởng Vi chắc chắn không ngờ, văn phòng tổng giám đốc không phải nơi bình thường.

Đúng như ý nguyện của Tưởng Vi, Lộ Chinh không còn chiều cố đến cô. Ngày đầu tiên đến văn phòng tổng giám đốc, Tưởng Vi đã phải làm thêm giờ. Tính cả hôm nay, cô đã bốn ngày liên không chợp mắt. Vừa vào phòng trà nước pha tách cà phê, nhân tiện gà gật một lúc, cô lại nhận được nhiệm vụ: “Lát nữa Lộ Tổng có cuộc họp mà tài liệu liên quan đến dự án vẫn chưa mang đến đây, cô mau đi giục họ đi!”

Tưởng Vi vội vàng đặt tách cà phê, chạy đến văn phòng dự án. Cô ôm tập tài liệu quay về phòng hội nghị. Thang máy vừa mở cửa, Tưởng Vi lập tức lao về phía văn phòng hội nghị, không ngờ đụng trúng một người, tài liệu rơi

tung tóe dưới đất. Cô lập tức cúi xuống nhặt.

Người bị cô đụng phải vừa giúp cô nhặt tài liệu vừa quan sát cô. Anh ta cất giọng lo lắng: “Tiểu thư, sắc mặt cô không tốt lắm!”

Tưởng Vi xua tay. “Tôi không sao!” Lúc ôm tài liệu đứng dậy, đầu óc cô choáng váng. Cô cố gắng định thần, đi về phía phòng hội nghị. Tưởng Vi giao tài liệu cho thư ký đang đợi sẵn ở cửa, thấy thư ký đi vào trong, trước mặt cô tối sầm, ngã xuống chiếc ghế dài ở bên cạnh.

Hai tiếng sau, cuộc họp kết thúc. Lộ Chinh đứng dậy, đi ra ngoài. Nhưng vừa tới cửa phòng hội nghị, anh lập tức dừng bước. Đám nhân viên đi theo anh nghi hoặc nhìn nhau, người ở phía trước theo ánh mắt Lộ Chinh, chỉ thấy một cô gái trẻ nằm trên ghế dài bên ngoài phòng hội nghị.

Không biết ai đó lên tiếng: “Tại sao lại ngất ở đây?”

Lập tức có người trả lời: “Tôi vừa đụng phải cô ấy, sắc mặt cô ấy trông rất tệ.”

Lộ Chinh giật mình, lập tức cúi xuống, vỗ vỗ lên mặt Tưởng Vi nhưng cô không có phản ứng. Lộ Chinh vội vàng bế cô lên, vừa đi vừa dặn thư ký: “Chuẩn bị xe, tới bệnh viện!”

Hành động của Lộ Chinh khiến mọi người giật mình kinh ngạc, chưa ai thấy Lộ Tổng căng thẳng như vậy bao giờ. Mọi người càng tỏ ra hiếu kỳ về thân phận của cô gái trẻ. Đúng lúc này, Lộ Chinh đột nhiên dừng bước.

Anh chau mày cúi đầu, quan sát kĩ cô gái đang chớp chớp miệng ở trong lòng. Anh không kìm chế được ý cười trên khóe môi.

Lộ Chinh đứng quay lưng về phía mọi người. Trong khi mọi người đang nghi hoặc, anh từ từ quay lại, thở phào nhẹ nhõm. “Cô ấy không phải bị ngã.”

“...”

“Mà là ngủ say.”

Một giấc ngủ vô cùng ngọt ngào. Tưởng Vi cảm thấy hình như cô đang nằm trên chiếc giường mềm mại ở nhà chứ không phải ghế cứng ở ngoài phòng hội nghị. Một điều lạ thường nữa là, rõ ràng cô đã từ bỏ sở thích ôm búp bê đi ngủ, tại sao bây giờ như cô đang ôm một con búp bê cực lớn?

Tưởng Vi nhíu mày, từ từ mở mắt. Cô phát hiện không phải mình đang ôm búp bê mà là một người đàn ông.

Tưởng Vi ngồi bật dậy, việc đầu tiên là kéo chăn, may mà quần áo của cô vẫn còn nguyên vẹn trên người. Cô lại nhìn người đàn ông đang nằm nghiêng, quay lưng về phía cô, anh cũng mặc áo sơ mi và quần Âu chỉnh tề. Liếc thấy giày của mình đặt dưới chân giường phía người đàn ông, Tưởng Vi thận trọng bò qua người anh để xuống giường. Đúng lúc này, cô vô tình bắt gặp gương mặt đang trong giấc ngủ say của anh, đó chính là Lộ Chinh.

Tưởng Vi giật mình, ngồi phịch xuống đất. Dù nền nhà trải thảm nhưng cô vẫn bị ê mông, kêu "a" một tiếng, đánh thức người đàn ông chìm trong giấc mộng.

Lộ Chinh mở mắt, bộ dạng của Tưởng Vi lập tức rơi vào tầm mắt anh. Khi bốn mắt nhìn nhau, Lộ Chinh là người có phản ứng trước, anh liền ngồi dậy, đỡ cô.

Vì Lộ Chinh không nói một lời nên Tưởng Vi không dám
lỗi mắng. Cô chỉ có thể xoa móng, quan sát xung quanh.
“Đây là đâu vậy?”

“Phòng nghỉ của tôi. Lúc nào làm thêm quá muộn, tôi sẽ
ở lại đây.”

Tướng ngữ của cô gái này hết nói nổi. Lần đầu tiên cô
ngủ, anh định gọi cô dậy, kết quả ăn một bạt tai. Lần này
anh định đặt cô xuống giường rồi rời đi, ai ngờ cô ôm chặt
anh không buông.

Tưởng Vi không rõ mình đang chột dạ hay nhịp tim rối
loạn khi ở chung phòng với người đàn ông không thể với
tới này, cô không dám nhìn thẳng vào anh mà đảo mắt tứ
phía. Khi liếc qua đồng hồ ở góc phòng, cô vô cùng kinh
ngạc. “Đã bảy giờ rồi? Chẳng phải anh có lịch làm việc lúc
bảy giờ sao?”

Lộ Chinh không ngờ anh lại ngủ lâu như vậy. Anh nhúu
mày, mỉm cười với cô. “Xin lỗi, tôi phải đi trước, em có thể
ở lại đây nghỉ ngơi hoặc tôi cho người đưa em về nhà.”

Tưởng Vi liền tỏ nghiêm túc. “Không cần đâu, em đã nghỉ ngơi đủ rồi, em quay về làm việc đây.”

Hai người cùng đi thang máy xuống tầng dưới. Trong không gian kín mít, Tưởng Vi thất thần nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông đứng trước. Chắc anh cao một mét tám lăm. Cô ôm anh ngủ, chẳng khác nào con gấu koala ôm ngọn cây thẳng đứng.

Tưởng Vi bừng tỉnh, nhanh chóng thu ánh mắt, thầm trách bản thân: đúng là mình bị ma nhập...

Tưởng Vi chọn Minh Đình làm nơi thực tập chứ không phải doanh nghiệp đa quốc gia như các bậc trưởng bối trong nhà đề nghị, bởi cô biết Minh Đình là một kho báu, có thể giúp cô học hỏi nhiều điều. Dần dần cô còn phát hiện một “kho báu” khác, “kho báu” mang tên Lộ Chinh.

Anh đối nhân xử thế rất đúng mực, làm việc nhanh gọn, dứt khoát. Đây là một người đàn ông rất có sức hút, bất kể với vai trò ông chủ hay với tư cách là một người đàn ông.

Tưởng Vi phát hiện trạng thái tâm lý của cô đối với

công việc có sự thay đổi đáng sợ. Điều này khiến cô hoảng hốt.

Tiệc đầy tháng của con trai Trang Tử Nam được tổ chức tại một khách sạn trực thuộc Minh Đình. Lộ Chinh gửi quà chứ không tham dự, vì dù sao quan hệ giữa anh và Trang Tử Nam cũng tương đối tế nhị.

Tưởng Vi nhìn vị trí vốn thuộc về Lộ Chinh, cảm thấy thất vọng. Cô cũng không ngồi yên một chỗ, túm một người, hỏi: “Trang Tử Nam đâu rồi?”

“Chị họ của cô đang dỗ con trong phòng nghỉ.”

Vừa đẩy cửa phòng nghỉ, Tưởng Vi quả nhiên nghe thấy tiếng gào khóc của trẻ sơ sinh. Thấy cô thò đầu vào, chị họ đang lúng ta lúng túng liền đưa bình sữa cho người giúp việc, vẫy tay ra hiệu cho Tưởng Vi vào phòng.

Đứa trẻ rất kỳ lạ, vừa nhìn thấy Tưởng Vi nó liền ngừng khóc, cứ như cu cậu biết, khóc trước mặt người lạ là một chuyện mất mặt.

Cuối cùng Trang Tử Nam cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. “Chẳng phải em nói hôm nay phải tăng ca sao? Chị còn tưởng em không đến.”

“Sếp tổng biết hôm nay là tiệc đầy tháng của con trai chị nên cho em nghỉ nửa ngày.”

Trang Tử Nam đương nhiên biết vị “sếp tổng” mà Tưởng Vi nhắc tới là ai. Mặt cô hơi biến sắc nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. “Sao trông em đầy tâm sự thế? Việc thực tập không thuận lợi à?”

Tưởng Vi thở dài. “Hình như em thích một người không nên thích.”

“Ai hả?”

“...”

“Không phải là sếp của em đấy chứ?”

Trang Tử Nam nói đùa nhưng bộ dạng như bị nói trúng

tim đen của Tưởng Vi khiến cô phát hiện câu đùa này quá trớn.

“Anh ấy thu hút em ở điểm nào?”

“Em không biết.”

“Em bắt đầu thích anh ấy từ bao giờ?”

Tưởng Vi ngẫm nghĩ, trả lời: “Em không biết.”

“Vậy em biết điều gì?”

Lần này, Tưởng Vi trả lời ngay mà không cần nghĩ ngợi: “Em chỉ biết một ngày không gặp anh ấy, cả người em bứt rứt, khó chịu.”

“Chị có thể hiểu, anh ấy đúng là một người đàn ông hấp dẫn, nhưng...” Trang Tử Nam lo lắng thay em gái. “Anh ấy lớn hơn em những mười tuổi.”

Tưởng Vi ủ rũ, Trang Tử Nam vỗ nhẹ lên người cô. “Chị và anh ấy hẹn hò gần hai năm, nhưng thật ra chị không biết nên cư xử với anh ấy thế nào, anh ấy thậm chí chưa từng cầm tay chị. Sau khi chị kết hôn, sinh con, hồi tưởng lại mới phát hiện, anh ấy là người đàn ông bề ngoài rất ôn hòa, nhã nhặn nhưng nội tâm vô cùng băng giá. Nếu em không thể dùng toàn bộ sự nhiệt tình của em làm anh ấy tan chảy, vậy thì tốt nhất em nên tránh xa anh ấy, đừng động lòng trước anh ấy. Hơn nữa...”

“Gì cơ?”

Có lẽ đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến chị họ cảm thấy lo lắng thay cô. “Lộ Chinh từng yêu sâu sắc một người phụ nữ. Chị không dám khẳng định bây giờ anh ấy còn yêu người ta hay không, nhưng người phụ nữ đó chắc chắn là một cái gai trong trái tim anh ấy. Em muốn tiếp cận anh ấy, ít nhất phải nhổ cái gai đó trước.”

Tưởng Vi quan sát chị họ thật kĩ. “Em còn tưởng chị sẽ kiên quyết phản đối, dù sao chị và anh ấy cũng từng... Em lại là em gái của chị...”

Lần này, Trang Tử Nam bật cười. “Thật ra chị cũng rất muốn biết, một người đàn ông xuất sắc và khó với tới như vậy, cuối cùng sẽ bị cô gái như thế nào chinh phục. Vi Vi,

cần xem khả năng của em rồi.”

Cần xem khả năng của cô? Chắc chắn chị họ sẽ thất vọng.

Mấy trò theo đuổi người khác mà Tưởng Vi biết đều học từ phim ảnh, không có chút giá trị thực tế. Văn phòng Tổng giám đốc thuộc về Lộ Chính, Tưởng Vi gần như ngày nào cũng chạm mặt anh. Có lẽ anh không thể ngờ, trong đầu cô sinh viên thực tập trẻ tuổi này hoàn toàn là suy nghĩ làm thế nào để chinh phục anh.

Do không tập trung vào công việc nên cuối cùng Tưởng Vi cũng mắc sai lầm. Người trợ lý số một giận dữ xông vào trách mắng: “Cô rõ ràng nhìn thấy ông chủ công ty đối thủ ngồi ở văn phòng đợi Lộ Tổng, vậy mà cô còn để văn bản quan trọng lên bàn làm việc. Bây giờ thì xong rồi, công ty đối thủ đã xem tài liệu cơ mật của chúng ta, chúng ta làm sao có thể thắng bọn họ trong vụ thầu này?” Tưởng Vi ý thức được cô đã làm chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

Thư ký vội vàng nháy mắt ra hiệu với trợ lý số một. Dù sao Tưởng Vi cũng có thân phận đặc biệt, đến chủ tịch hội đồng quản trị còn phải dích thân dặn dò, phải chiều cổ đến cô. “Tiểu Tưởng không biết người đó là Từ Tổng của công ty Kinh Mậu. Lộ Tổng đang trên đường về công

ty, anh ấy sẽ nghĩ ra phương án giải quyết. Tiểu Tướng, em về trước đi, đừng để bụng chuyện này.”

Cô thư ký nói đến đây thì có người chạy vào văn phòng. “Lộ Tổng về rồi, ra lệnh chúng ta thông báo tới các bộ phận có liên quan, mười phút sau họp khẩn cấp, chúng ta phải làm lại hồ sơ dự thầu trong vòng ba ngày.”

Làm lại hồ sơ dự thầu trong vòng ba ngày đồng nghĩa với việc tất cả các bộ phận có liên quan đều phải làm ngày làm đêm.

“Tiểu Tướng về trước đi, ở đây không còn việc của em.” Cô thư ký vỗ vai Tướng Vi. Tướng Vi đột nhiên quay đầu chạy ra ngoài. Thang máy mãi vẫn không đến, cô chạy cầu thang bộ tới phòng hội nghị, đúng lúc gặp Lộ Chinh và các đồng nghiệp đi tới.

Tướng Vi lấy hết dũng khí, cô lên tiếng trước khi anh đi qua cô: “Em xin lỗi!”

Cô không chắc liệu anh có dừng bước hay không. Thậm chí cô không rõ anh có nghe lời cô nói hay không. Điều duy nhất Tướng Vi chắc chắn là đáng vẻ lạnh lùng của anh và anh không đếm xỉa tới cô khi rời đi.

Điều này khiến Tưởng Vi vô cùng ủ rũ. Kỳ nghỉ phép bất ngờ cũng không thể đổi lại nụ cười trên môi cô. Tâm trạng của Tưởng Vi tồi tệ đến mức bà dì ở nhà đã báo cáo tình hình của cô với bố cô đang bận họp ở nước ngoài. Bố Tưởng Vi gọi cuộc điện thoại đường dài, giọng nói bộc lộ sự lo lắng. Tưởng Vi khóc lóc. “Bố, con vừa làm hỏng một việc lớn.”

Cô kể lại đầu đuôi sự việc. Ông Tưởng trầm mặc một phút, cuối cùng lên tiếng: “Vi Vi, con đừng bận tâm vụ này, bố nhất định sẽ giúp con trả món nợ đó.”

Thật ra Tưởng Vi không rõ, rốt cuộc bố cô có thể giúp được gì. Càng ở nhà, trong lòng cô càng không chắc chắn. Cuối cùng, cô quyết định gọi điện cho thư ký của Lộ Chinh. “Em không muốn nghỉ nữa. Sự việc do em gây ra, em muốn bù đắp được chút nào hay chút ấy.”

“Chị sẽ hỏi Lộ Tổng giúp em.”

Có lẽ Tưởng Vi thật sự chẳng giúp được gì nhưng vì thân phận của cô, Lộ Chinh cuối cùng cũng hủy bỏ kỳ nghỉ của cô, kêu cô quay về làm việc. Những chuyện khác cô không thể nhúng tay nhưng vẫn có thể làm một số

việc vật.

Các đồng nghiệp bận tối mắt tối mũi, Tưởng Vi cũng rất bận, bận mua cà phê cho mọi người. Vừa xách hai túi cà phê lớn quay về văn phòng tổng giám đốc, cô nhận được tin vui: “Hồ sơ dự thầu mới cuối cùng cũng đã xong ngay trước ngày hết hạn nộp.”

Các đồng nghiệp vừa hoan hô vừa nhận cà phê do Tưởng Vi đưa đến. “Chúng ta có thể về nhà ngủ rồi!”

Thấy cô thư ký đi vào văn phòng Tổng giám đốc, Tưởng Vi bất giác hỏi: “Lộ Tổng đâu rồi?”

“Chắc ở trong văn phòng CEO.”

Tưởng Vi không do dự, cầm cốc cà phê lên tầng trên. Văn phòng CEO không một bóng người, Tưởng Vi nghĩ đến một khả năng khác. Khi cô đẩy cửa phòng nghỉ, quả nhiên thấy Lộ Chính đang nằm ngủ ở bên trong.

Dường như anh vô cùng mệt mỏi, dù đang ngủ nhưng gương mặt cũng bộc lộ sự mệt mỏi. Tưởng Vi nhón chân

tiến lại gần. Tủ đầu giường đặt một lọ thuốc ngủ và nửa cốc nước. Người đàn ông này khó ngủ đến mức nào mà khi sức cùng lực kiệt như vậy, vẫn cần thuốc ngủ mới có thể chợp mắt? Tưởng Vi mãi mê ngắm gương mặt của Lộ Chinh, Ở cự ly gần, cô càng phát hiện vẻ điển trai của anh. Sau đó là sống mũi, bờ môi... Khi ngón tay cô lướt xuống cằm Lộ Chinh, anh đột nhiên mở mắt. Không chỉ vậy, anh còn túm lấy tay cô.

Tưởng Vi giật mình kêu lên một tiếng, rút tay về, nhưng Lộ Chinh nắm rất chặt, cô không thể rút tay về, bàn tay còn lại vung lên, chạm vào cốc nước trên tủ đầu giường, nước đổ vào người cô.

Lộ Chinh là người có tính cảnh giác cao. Phát hiện ra Tưởng Vi, anh mới buông tay cô, cất giọng ngạc nhiên: "Sao em lại vào đây?" Liếc thấy vạt áo ướt của cô, anh liền chau mày.

Tưởng Vi thuận theo ánh mắt anh cúi xuống nhìn, áo sơ mi của cô ướt một mảng lớn. Cô ngượng ngùng lên tiếng: "Em..."

Cô còn chưa nói hết câu, bên tai hai người truyền đến tiếng gõ cửa. Sau đó là tiếng cô thư ký: "Lộ Tổng?" Nói xong, cô ta đẩy cửa văn phòng, đi vào.

Tưởng Vi hốt hoảng chỉ vào người cô. Bộ dạng của cô bây giờ không thể gặp người khác. Tưởng Vi vừa định lên tiếng, Lộ Chinh lập tức bịt miệng cô, đồng thời nói với cô thư ký ở phòng ngoài: “Tôi đang nghỉ một lát, cô đừng vào trong.”

Cô thư ký rời đi, Lộ Chinh liền bỏ tay khỏi miệng Tưởng Vi. Cô gái trẻ vẫn ngầy ngời nhìn anh, ánh mắt chột sáng tối như dải cầu vồng khiến người khác bối rối.

“Tưởng tiểu thư!”

Tưởng Vi như bị anh làm cho bưng tỉnh. Nhưng khi anh tưởng cô sẽ đứng dậy, trốn tránh như lần trước, cô lại rướn người hôn anh. Không kịp đề phòng, hơi thở của anh lập tức bị nuốt trọn. Đây là một nụ hôn ngắn ngủi nhưng vô cùng chấn động. Khi Lộ Chinh định thần lại, Tưởng Vi đã chạy như bay ra khỏi phòng, biến mất trong giây lát. Chỉ để lại một mình Lộ Chinh nhìn chăm chăm vào cánh cửa, không biết chau mày hay hồi tưởng lại xúc cảm mềm mại vừa rồi.

Khoảng thời gian sau đó, cả Lộ Chinh và Tưởng Vi không nhắc một chữ đến nụ hôn đó. Thời gian trôi qua rất

nhANH, kỳ thực tập của Tưởng Vi sắp kết thúc. Vụ đấu thầu cũng đã có kết quả, Minh Đình giành thắng lợi tuyệt đối. Công ty sẽ chính thức công bố tin vui tại buổi tiệc kỷ niệm ngày thành lập công ty sắp tới.

Tưởng Vi không mấy vui vẻ bởi buổi tiệc kỷ niệm đến gần cũng có nghĩa không bao lâu nữa cô sẽ phải rời khỏi Minh Đình. Tình cảm của cô đối với người đàn ông không thể với tới đó xem ra chẳng có hy vọng gì. Điều này khiến cô ngày càng rầu rĩ.

“Đúng rồi, Tưởng Vi, cậu đã nghĩ ra sẽ mặc gì tại buổi tiệc kỷ niệm thành lập chưa?”

“Chưa.”

Đầu óc cô toàn là hình ảnh một người đàn ông nào đó, cô làm gì có tâm tư nghĩ đến chuyện ăn mặc. Tiệc kỷ niệm được tổ chức vào buổi tối ngày thường, Tưởng Vi mặc bộ đồ công sở như lúc đi làm. Đến hội trường, cô mới phát hiện tất cả mọi người đều diện những bộ đồ lộng lẫy. Các đồng nghiệp sau khi tan sở tranh thủ về nhà thay quần áo đẹp.

Tưởng Vi cũng chẳng bận tâm đến điều này. Nhưng khi sếp tổng của cô cùng một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp khoác tay đi vào hội trường, lần đầu tiên Tưởng Vi nhận ra, bộ dạng của cô trong buổi tối hôm nay mờ nhạt đến mức nào.

“Không ngờ Lộ Tổng đi cùng phụ nữ.”

“Người đẹp đó là ai vậy?”

“Tưởng Vi, cậu có quen người phụ nữ đó không?”

Tưởng Vi có dự định đã hỏng cho hỏng luôn. Cô vờ như không nghe thấy câu hỏi của đồng nghiệp, cầm khay thức ăn trốn vào một góc trong khu đồ ăn tự chọn. Mọi người đều bận giao lưu với nhau, chỉ có cô ngồi ở bàn trong góc, cầm mặt ăn. Đầu óc cô hỗn loạn, cuối cùng cô chỉ có thể lắc đầu, cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ không đâu vào đâu, ép bản thân thừa nhận quan điểm: những người yêu đơn phương đều có bộ dạng suy tính thiệt hơn, cô không cần cảm thấy xấu hổ.

Liếc thấy nhân viên phục vụ tiến lại gần, Tưởng Vi giơ tay. “Cho tôi xin cốc nước.”

Nhân viên phục vụ đặt cốc nước vào tay Tưởng Vi, cô uống một ngụm, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Nhướn mắt nhìn kĩ, cô mới phát hiện người đứng bên cạnh cô không phải nhân viên phục vụ, mà là sếp tổng của cô.

Tưởng Vi lập tức bị sặc nước. Cô đặt chiếc cốc xuống bàn, ho sặc sụa. Một lúc sau, cô mới đứng dậy. "Lộ Tổng!"

Lộ Chinh đảo mắt nhìn qua đĩa thức ăn trên bàn, khóe mắt ẩn hiện ý cười. "Em đói lắm sao?"

Tưởng Vi chột dạ, cười cười. Bắt gặp bộ dạng luống cuống của cô, Lộ Chinh kéo chiếc ghế lại gần. "Em không cần quá cẩn trọng khi nói chuyện với tôi, ngồi đi!"

Tưởng Vi ngồi thẳng lưng. Lộ Chinh tiếp tục nói: "Có phải em nhờ bố ra mặt giúp Minh Đình?"

Đột nhiên Lộ Chinh nhắc tới chuyện này, Tưởng Vi bất giác mở to mắt nhìn anh. Không phải anh trách cô tự làm theo ý mình đấy chứ? Dù sao anh cũng là "con ông trời", chẳng cần sự giúp đỡ của cô. Cũng đúng thôi, dù bố cô

không nhúng tay, anh vẫn có thể giành được dự án này.

Đầu óc Tưởng Vi vụt qua vô số ý nghĩ trong giây lát, cô lo lắng nhìn anh. Anh mỉm cười rất khách khí và xa cách. “Hãy chuyển lời cảm ơn của tôi đến bố em.”

Trước nụ cười của anh, Tưởng Vi hận đến mức không gõ mạnh vào cái đầu luôn nghĩ ngợi lung tung của cô. Đối diện cô là người đàn ông trưởng thành, một doanh nhân lặn lội bao năm trên thương trường, đâu phải non nớt như cô.

Lộ Chinh chuẩn bị rời đi. “Em cứ ăn từ từ, tôi còn có việc, ra ngoài trước.” Nói xong, anh hơi gật đầu. Những sợi dây thần kinh của Tưởng Vi như bị bóp nghẹn. Vào thời khắc này, cô đã hoàn toàn thấu hiểu câu nói của chị họ trước đó. Người đàn ông này có bề ngoài dịu dàng nhưng thực chất là một núi băng vô cùng lạnh giá. Nếu cô không thể khiến anh tan chảy bằng sự nhiệt tình của cô, vậy thì cô chỉ có thể mở to mắt nhìn anh bỏ đi mà không ngoảnh đầu lại...

Tưởng Vi lập tức túm tay Lộ Chinh, kéo anh ra ngoài ban công.

Không ít người chứng kiến cảnh này, họ dõi theo Tưởng Vi và Lộ Chính bằng ánh mắt kinh ngạc. Nhưng tất cả được ngăn cách bằng cánh cửa thông ra ban công.

Ngoài ban công chỉ có tiếng gió thổi và tiếng trái tim cô đập thình thịch. Tưởng Vi buông tay Lộ Chính, bộ dạng như thể bất chấp tất cả.

“Tưởng tiểu...”

“Em thích anh.” Tưởng Vi cắt ngang lời anh.

Ánh sáng mờ mờ ở ban công không đủ che giấu nỗi kinh ngạc trong mắt anh. “Gì cơ?”

“Em... thích... anh.”

Ngữ khí của cô rất kiên định khiến Lộ Chính nhất thời quên mất trước mặt anh chỉ là cô gái nhỏ chưa trưởng thành. Anh im lặng đúng một phút.

“Tôi lớn hơn em những mười tuổi.”

Đây là câu trả lời mà anh mất một phút mới nghĩ ra, Tưởng Vi nở nụ cười đau khổ. “Chi bằng anh nói thẳng, anh không thích em, lời từ chối đó có thể khiến em hết hy vọng.”

Lộ Chinh cười cười. “Em thích tôi ở điểm gì?”

“Em không biết.”

Câu trả lời của cô rất thẳng thắn, vô tư khiến Lộ Chinh dở khóc dở cười. “Cô bé, tôi rất tán thưởng phương thức bày tỏ tình cảm đơn giản và trực tiếp của em nhưng tôi không phải là bạn nam cùng độ tuổi mà em quen biết, càng không phải búp bê trong tủ kính...”

Tưởng Vi gần như lao đến, nâng mặt anh, hôn lên môi anh.

Cô thậm chí không biết thế nào là hôn, nhưng cất giọng “chắc như đinh đóng cột”: “Đây là lần thứ hai em hôn anh. Từ trước đến nay em chưa hôn ai bao giờ, tại sao anh không tin em rất nghiêm túc?”

Lộ Chinh thở dài, đây đâu phải là hôn? Rõ ràng cô chỉ chạm vào môi anh, thậm chí cô còn chạm mạnh khiến lợi của anh đau buốt.

Tưởng Vi gần như đứa trẻ, miệng mếu máo khi không được ăn kẹo. Lộ Chinh giơ tay như muốn xoa đầu cô, nhưng cuối cùng anh chỉ vỗ nhẹ lên vai cô. “Ở đây gió to, em vào đi!”

Cô tức giận nhìn anh nhưng cuối cùng cũng nghiêng rằng, quay đầu chạy vào bên trong.

Dõi theo bóng lưng cô, Lộ Chinh không tìm được giơ tay đỡ trán, cô gái nhỏ chắc sẽ bỏ cuộc? Nghĩ đến đây, anh thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cảm thấy... mất mát.

Lộ Chinh lắc đầu, đi vào trong hội trường.

Bên trong đèn đóm sáng trưng, không ít người liếc mắt về phía anh. Người phụ nữ đi cùng anh tối nay là đối tượng do bố anh giới thiệu. Cũng không trách người nhà vô cùng sốt ruột vì chuyện tình cảm của anh. Cuộc tình trước đó của anh... dường như đã ở thế kỉ trước.

Mất ngủ thì có thuốc và bác sĩ nhưng chuyện không có cách nào động lòng tựa như quy vào bệnh nan y khó chữa. Anh vẫn nhớ rõ câu nói đầy vẻ tức giận của bố anh: “Có phải anh vẫn đợi con bé Viêm Lương? Người ta lấy chồng, sinh con rồi, sao anh còn chưa từ bỏ?”

Bởi vì anh đã từ bỏ, đã hoàn toàn hết hy vọng nên mới rơi vào tình cảnh không thể yêu người khác. Lúc Lộ Chinh từ ký ức xa xưa trở về hiện thực, người dẫn chương trình giới thiệu tiết mục tiếp theo: “Nam giới có mặt ở hiện trường có thể đấu giá để mời bất cứ người phụ nữ nào làm bạn nhảy. Số tiền đấu giá sẽ được làm từ thiện, quy về quỹ từ thiện của tập đoàn Minh Đình.”

Đám đàn ông trong hội trường háo hức, các cô gái mong ngóng, chờ đợi. Lộ Chinh quay sang người phụ nữ đi cùng, hỏi: “Em có muốn khiêu vũ không?”

“Không.”

Vì lịch sự nên Lộ Chinh mới hỏi vậy, thật ra anh càng cảm thấy thoải mái khi cô từ chối. Có lẽ ngọn gió ngoài ban công đã thổi loạn lý trí của anh, cũng có lẽ nụ hôn thô bạo của cô gái nhỏ vẫn khiến anh đau nhức đến tận

bây giờ, vì vậy anh muốn yên lặng thưởng thức cảnh tượng đám đàn ông nhao nhao ra giá, nhân cơ hội này loại bỏ tạp niệm trong đầu.

Nhưng ánh mắt Lộ Chinh vẫn không chịu sự khống chế, đảo một lượt quanh hội trường, tìm kiếm hình bóng mờ nhạt nhất trong đám người áo quần lộng lẫy.

Đến khi cô gái đi cùng gọi anh lần thứ ba: "Lộ Chinh", anh mới phát hiện vừa rồi mình lơ đãng. Cô gái bị tác động bởi không khí sôi nổi, liền thay đổi ý định: "Đột nhiên em muốn khiêu vũ."

Lộ Chinh gật đầu, giơ tay lên cao. Ở giây tiếp theo, người dẫn chương trình cất giọng hưng phấn: "Một trăm nghìn, người ra giá là Lộ Tổng."

Cả hội trường vỗ tay rào rào. Dù có người không cam lòng nhưng đối thủ là sếp tổng, chẳng ai dám đưa ra giá cao hơn. Khi người dẫn chương trình vừa chuẩn bị gõ búa xác định, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên: "Một trăm mười nghìn."

Bàn tay cầm ly rượu của Lộ Chinh cứng đờ.

Cả hội trường yên lặng như tờ. Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, không chỉ có người chơi trội hơn sắp tổng, mà người ra giá... là phụ nữ.

Tưởng Vi chậm rãi bước lên sân khấu trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông. Không đợi người dẫn chương trình có phản ứng, cô đã lấy micro từ tay người dẫn chương trình.

Tuy người dẫn chương trình vẫn chưa lên tiếng tuyên bố nhưng Lộ Chỉnh hiển nhiên đã từ bỏ việc tăng thêm giá tiền. Dù sao cả hội trường cũng chẳng có ai dám không nể mặt Lộ Chỉnh. Do đó, Tưởng Vi của văn phòng Tổng giám đốc là người giành thắng lợi cuối cùng.

Tuy điềm nhiên đi lên sân khấu nhưng giọng nói của cô vẫn bộc lộ sự luống cuống: "Liệu tôi có thể mời bất cứ người nào ở đây ngày hôm nay cùng tôi nhảy điệu tiếp theo không?"

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Tưởng Vi. Ngay cả người dẫn chương trình vừa tuyên bố quy tắc của trò chơi cũng tỏ vẻ khó xử.

“Tôi vừa tỏ tình với một người tôi thích nhưng bị anh ấy từ chối. Bây giờ, tôi chỉ muốn mượn danh nghĩa từ thiện, mời người tôi thích cùng tôi nhảy một điệu. Hy vọng mọi người có thể thông cảm.”

Ở bên dưới, người phụ nữ đi cùng Lộ Chính mỉm cười hỏi anh. “Có phải các cô bé thời nay ai cũng dũng cảm như vậy?” Giọng nói của cô ta lộ vẻ khâm phục. Nhưng khi ngoảnh đầu nhìn Lộ Chính, cô ta bắt gặp gương mặt nhìn nghiêng đầy nghiêm túc của anh. Cô ta và Lộ Chính hò hẹn mấy lần. Trong ấn tượng của cô ta, người đàn ông này như ngọn gió xuân ấm áp và tươi đẹp. Tuy khó tiếp cận nhưng anh rất lịch sự và phong độ, luôn chiếu cố đến tâm trạng của người khác. Vào thời khắc này, anh như biến thành một người khác...

Người phụ nữ chưa kịp suy nghĩ, cô gái trẻ ở trên sân khấu đã mở miệng nói với người nào đó: “Đây là quy tắc của trò chơi, anh không thể từ chối em, Lộ Chính...”

Lời nói vừa thốt ra, cả hội trường ồn ào, náo nhiệt.

Đây là hành động phá cách nhất trong cuộc đời Tưởng Vi. Âm nhạc nổi lên, Tưởng Vi chậm rãi đi đến bên Lộ Chính. Lộ Chính do dự vài giây rồi cầm tay cô.

Tưởng Vi cười hì hì, ghé sát tai anh, Lộ Chinh vô thức né tránh nhưng vẫn kịp nghe thấy cô nói: "Thật ra em làm gì có một trăm mười nghìn. Khiêu vũ xong là em sẽ chuẩn, em chào tạm biệt anh trước."

Bộ dạng của cô như một đứa trẻ tinh nghịch, Lộ Chinh bất giác cúi xuống nhìn cô. Anh lập tức rơi vào đáy mắt cô, rõ ràng là đôi mắt trong veo nhưng khi anh chìm vào trong đó, anh nhất thời không có cách nào thoát ra khỏi.

Tưởng Vi nhận thấy ánh mắt Lộ Chinh nhìn cô hơi khác thường nhưng cô không xác định anh bị cô chọc tức hay dở khóc dở cười. Trong lòng cô đã quyết định, thời điểm scandal cô tỏ tình trước đám đông lan truyền khắp công ty cũng chính là ngày cô rời khỏi Minh Đình. Nghĩ vậy, Tưởng Vi không còn bận tâm, lo lắng, để mặc cơ thể và linh hồn chìm đắm trong điệu nhạc.

Thật ra cô nhảy điệu valse không giỏi nhưng bước chân vẫn theo kịp điệu nhạc. Lộ Chinh ôm cô, cánh tay anh bất giác siết chặt. Cô ở trong lòng anh nhưng anh đang ở trong mắt cô.

Bản nhạc kết thúc, Lộ Chinh vẫn không buông tay. Tưởng Vi nuốt nước miếng, lấy hết dũng khí, ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Lộ Chinh chưa bao giờ gặp một nụ cười rung động lòng người như vậy. Anh buông tay cô, lùi lại nửa bước rồi khách sáo gật đầu với cô. Hành động của anh như nhắc nhở Tưởng Vi, anh vẫn là Lộ Chinh bình tĩnh như mặt hồ nước không chút gợn sóng. Điều này khiến cô thất vọng, nắm chặt bàn tay thành nắm đấm.

Những người xung quanh hoặc là tỏ ra kinh ngạc: “Cô ta to gan thật đấy, dám tỏ tình trước đám đông”, hoặc là cười nhạo: “Người ta là con nhà quan, dù tùy hứng làm xằng làm bậy đến mấy cũng sẽ có người thay cô ta thu dọn bãi chiến trường.”

Tuy nhiên đối với Tưởng Vi, ánh mắt lạnh nhạt của Lộ chinh có sức sát thương lớn hơn lời bàn tán. Giống nàng lọ lem đánh mất đôi giày thủy tinh, Tưởng Vi biến mất trong chớp mắt.

Lộ Chinh dõi theo Tưởng Vi cho đến khi cô khuất dạng. Anh không ngăn cản, không giữ lại, càng không đuổi theo. Anh chỉ lặng lẽ quan sát cô, nghe thấy tiếng dòng sông băng tan vỡ ở một góc nào đó trong trái tim mình.

Ngày hôm sau đi làm, Tưởng Vi chịu mọi sự giày vò. Nào là bị đòi nợ, nào là lời đồn đại lan truyền khắp nơi, cô đi đến đâu cũng bị các đồng nghiệp nhòm ngó như con khỉ trong vườn bách thú.

Cuối cùng, Tưởng Vi trốn vào nhà vệ sinh mới được yên tĩnh gọi điện thoại. Người phụ trách việc gây quỹ từ thiện tối qua đã gọi mấy cuộc nhưng cô không nghe máy. Bây giờ, cô chỉ có thể giả bộ đáng thương. “Có thể cho tôi thêm mấy ngày để tôi gom tiền...”

“Không cần đâu! Lộ Tổng đã trả giúp cô rồi. Sáng nay chúng tôi gọi điện cho cô là muốn thông báo tin này.”

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Vi vẫn chưa hết ngượng ngùng. Cô chỉ có thể tự trách mình, tối qua mình giờ trò điên gì vậy?

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn. Do dự một lúc, cuối cùng Tưởng Vi gọi điện thoại cho thư ký của Lộ Chinh. Vì phép lịch sự, cô nên nhờ thư ký chuyển lời xin lỗi đến Lộ Chinh.

Điện thoại kết nối, Tưởng Vi dè dặt nói: “Chào thư ký Tôn, em là Tưởng Vi.”

“Tôi đây!” Đầu máy bên kia vang lên giọng nói lạnh nhạt.

Tưởng Vi giật mình, suýt làm rơi điện thoại xuống bồn cầu. Sau khi định thần, giọng cô càng thận trọng: “Sao... sao lại là anh?”

Giọng Lộ Chinh vẫn nhẹ như cơn gió thoảng: “Tôi đã dặn thư ký, nếu có điện thoại của em thì phải chuyển đến máy của tôi.”

Qua điện thoại, Tưởng Vi không thể đoán ra tâm tình của anh. Nghĩ đến những lời đồn đại khó nghe, trong lòng cô hỗn loạn. Cô cố gắng lấy lại tinh thần, lên tiếng an ủi anh, cũng là an ủi mình: “Lộ Tổng yên tâm, hôm nay là ngày thực tập cuối cùng của em, năm học mới cũng sắp khai giảng. Sau khi quay trở lại Anh, em và Minh Đình sẽ không còn liên quan gì, cũng không gây phiền phức cho anh nữa.”

“Em đang ở đâu?” Lộ Chinh đột nhiên chuyển chủ đề.

Tưởng Vi ngần ngừ. “Em... đang ở công ty.”

“Chỗ nào trong công ty?”

Câu hỏi này Tưởng Vi cảm thấy rất mơ hồ nhưng do giọng anh vô cùng nghiêm túc, cô đành nói thật: “Nhà vệ sinh nữ.”

“Tầng nào?”

“Tầng dưới văn phòng của anh.”

Ba giây sau, bên tai Tưởng Vi vang lên tiếng gõ cửa. Mỗi tiếng gõ cửa như gõ vào sợi dây thần kinh đang căng thẳng của cô. Tưởng Vi run run kéo cánh cửa. Lộ Chinh đang đứng trước mặt cô.

Tưởng Vi ngơ ngẩn nhìn anh một lúc, sau đó cô lấm lét ngó nghiêng qua vai anh. Lộ Chinh đoán cô lo lắng điều gì, liền nói: “Người ở văn phòng Tổng giám đốc đều đi ăn cơm trưa rồi, sẽ không ai tới đây đâu!”

“Anh...”

“...”

“Em...” Ngập ngừng mãi cũng không biết nên nói gì để giảm bớt không khí căng thẳng, Tưởng Vi chỉ còn cách thả lỏng vai, từ bỏ ý định mở miệng.

“Lúc nhận được điện thoại của em, tôi đang ở văn phòng tổng giám đốc.”

Thảo nào anh đến nhà vệ sinh nữ vốn cách văn phòng tổng giám đốc không xa nhanh như vậy. Tưởng Vi càng nghi hoặc, anh xuống văn phòng tổng giám đốc làm gì? Tìm cô ư? Không thể nào!

Nhưng ánh mắt anh nhìn cô lúc này dường như muốn nói mọi điều không thể điều biến thành có thể.

Khi tâm trạng căng thẳng, Tưởng Vi cuộn chặt bàn tay. Bây giờ, cô thậm chí muốn cuộn chặt cả bàn chân. “Anh... định chấp nhận lời tỏ tình của em?”

Lộ Chinh không trả lời, hỏi lại: “Bao giờ em về Anh?”

“Một tuần trước khi khai giảng, không còn bao lâu nữa.”
Tưởng Vi đột nhiên không rõ ý đồ của anh. Dù ngấm kĩ gương mặt anh, cô vẫn không thể đọc ra tâm ý của anh.

“Trước khi lên em lên đường, tôi sẽ có câu trả lời. Còn bây giờ...”

Lộ Chinh nâng cằm Tưởng Vi. Cô hoàn toàn hiểu ý nghĩa của hành động này. Trong lúc cô phân vân không biết nên nhắm mắt hay mở mắt, Lộ Chinh đã phủ môi xuống.

Lần đầu tiên anh hôn cô, ở ngay trong nhà vệ sinh nữ.

Bỏ qua tình huống này, đây là một nụ hôn vô cùng tuyệt vời, tuyệt vời đến mức cô quên không hỏi anh, tại sao anh đột nhiên thay đổi ý định.

“Đây mới gọi là hôn, mấy cái trước đó của em...” Lộ Chinh cất giọng than phiền.

Tường Vi gật đầu thể hiện sự đồng tình. Nhưng không đợi anh nói hết câu, cô đã ôm cổ anh, chủ động hôn anh.

Không thể không cảm thán, cô chắc chắn là một học trò có sự tiến bộ thần tốc. Sự cảm thán của Lộ Chính nhanh chóng tan biến trong nụ hôn ngày càng mãnh liệt.

Loa phát thanh nhắc nhở hành khách: Chuyển bay tới London chuẩn bị cất cánh, đề nghị hành khách tắt mọi thiết bị điện tử.

Tường Vi kiểm tra di động lần cuối, vẫn không có điện thoại gọi đến. Anh nói sẽ cho cô câu trả lời trước khi cô lên đường, anh đã lừa gạt một nụ hôn của cô... Quả nhiên không gian xảo không phải thường nhân. Tường Vi nghiến răng nhưng vẫn không tìm được, lại nhìn điện thoại.

Cô tiếp viên hàng không giục lần thứ ba: "Tiểu thư, xin hãy tắt máy..."

"Đợi một lát nữa, chỉ một lát thôi!"

Cô tiếp viên hàng không bất lực rời đi. Chưa đầy một phút sau, cô ta quay lại. Tưởng Vi chấp hai tay trước ngực, ngẩng đầu cầu xin: "Tôi đang đợi một cuộc điện thoại quan trọng, tôi..."

Tưởng Vi hoàn toàn sửng sốt. Người đứng trước mặt cô đâu phải là tiếp viên hàng không?

Lộ Chinh ngoảnh đầu về phía cô tiếp viên hàng không ở phía sau lưng anh. "Xin lỗi!" Nói xong, anh liền cầm di động của Tưởng Vi, tắt nguồn.

Cho đến khi anh ngồi xuống ghế dài, cài dây an toàn, cô gái nhỏ bên cạnh vẫn chưa định thần. Cô chỉ tròn mắt, há miệng nhìn anh.

Lộ Chinh kéo cầm cô, khép miệng cô lại. "Em đợi anh lâu rồi à?"

Sao anh có thể hỏi câu này thản nhiên như vậy? Cô đợi câu trả lời của anh, đợi đến "địa lão thiên hoang^[1]" vậy mà anh coi như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay vò đầu cô. "Em ngồi khoang hạng thường, làm anh tìm mãi!"

[1] Địa lão thiên hoang: dài đằng đẳng.

Tưởng Vi nhìn anh. Cô không nói một lời, chỉ giơ hai tay túm chặt cánh tay anh, không bao giờ buông lỏng.

Đêm đã về khuya. Tại một phòng khách sạn ở Lon don, cảnh đêm bên ngoài cửa sổ xuất hiện hình bóng của tháp đồng hồ Big ben.

Bên cửa sổ có hai người đang tựa vào nhau. Tưởng Vi cọ gáy vào ngực Lộ Chính. “Này!”

“Ừm.”

“Sao anh chẳng nói gì cả? Em còn tưởng anh ngủ rồi.”

“Anh thích nghe em nói.”

Chắc anh rất mệt mỏi nên mới trả lời lầy lệ như vậy. Tưởng Vi dùng sức bóp tay anh đang đan chéo trước bụng cô. “Trên máy bay em nói suốt, anh vẫn chưa chán sao?”

“Chưa.” Anh nắm bàn tay cô.

Suốt chặng đường bay từ Trung Quốc đến London, Tưởng Vi đưa ra “Mười vạn câu hỏi vì sao”: Tại sao anh lại lạnh nhạt với cô ở bữa tiệc kỷ niệm thành lập công ty? Tại sao anh thay đổi thái độ chỉ sau một đêm? Tại sao anh đột nhiên chấp nhận cô? Tại sao phải đợi tới London, anh mới chịu cho cô biết câu trả lời?

Tại sao?

Tại sao?

“Rất đơn giản, trái tim của anh đã tê liệt từ lâu nên cần thời gian để hiểu rõ cảm giác kỳ lạ của anh đối với em có phải là sự rung động hay không. Thận trọng một chút sẽ tốt cho cả em và anh.”

Tưởng Vi không mấy hài lòng về câu trả lời của anh, nhưng thế nào cũng được, anh đã cam tâm tình nguyện bị cô chinh phục, đây mới là điều quan trọng nhất.

Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ không thu hút bằng người đàn ông này. Tưởng Vi ngẫm nghĩ, quay đầu hỏi anh: “Có phải anh thường xuyên bị mất ngủ?”

“Sao em biết?”

“Em từng thấy anh uống thuốc ngủ.”

“Đúng là anh bị mất ngủ nghiêm trọng.” Lộ Chinh mỉm cười. “Nhưng anh có thể nói cho em biết một bí mật.” Tư thế của hai người ở góc độ rất chuẩn, anh cúi đầu là có thể hôn cô. Vừa hôn vừa nghe cô ngáp ngừng hỏi: “Bí mật gì cơ?”

“Em còn nhớ lần em ngủ ở bên ngoài phòng hội nghị không? Anh bế em vào phòng hội nghị của anh, kết quả em ôm chặt anh, không cho anh đi.”

“Tất nhiên em nhớ, thế thì sao?”

“Đó là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, anh không cần dùng thuốc ngủ cũng có thể ngủ ngon như vậy.”

Đây là lời tỏ tình?

Thì cứ coi như đây là lời tỏ tình của anh, Tưởng Vi cố gắng kìm nén cảm giác ngọt ngào tận đáy lòng, cô cười xảo quyệt. “Thật ra em cũng có thể cho anh biết một bí mật.”

“Hả?” Lộ Chinh nhướn mày, bộ dạng đầy hứng thú.

“Em đã tìm hiểu mọi điều về anh, thậm chí em biết anh sống ở đâu.” Cô hát cảm kiêu ngạo. “Anh có phát hiện, mỗi buổi sáng, hộp thư nhà anh đều cắm một bông hoa hồng? Thật ra là em làm đấy.”

Dáng vẻ của cô ngây thơ như một đứa trẻ, Lộ Chinh không kìm được véo mũi cô, giọng vừa dịu dàng vừa kiêu ngạo: “Anh biết từ lâu rồi.”

Lúc ngạc nhiên, Tưởng Vi thường mở to hai mắt như bây giờ.

Lộ Chinh xoay vai cô để cô quay người đối diện anh. “Ba ngày đầu nhận được hoa hồng, anh còn tưởng là cậu

thanh niên nào đó đưa nhằm địa chỉ. Ngày thứ tư, anh dậy từ sáng sớm, muốn xuống nhà xem người đàn ông nào tắc trách như vậy. Kết quả... anh chỉ nhìn thấy một cô gái lén la lén lút cài bông hồng vào hộp thư rồi chạy mất."

Hành động này của Tưởng Vi có vẻ hoang đường nhưng giờ nhớ lại, Lộ Chinh lại cảm thấy rất đáng yêu.

Trước khi anh tiếp tục hôn cô, cô lên tiếng: "Thật ra em còn một bí mật nữa."

Bàn tay Lộ Chinh di chuyển ra sau lưng cô, anh ít nhiều tỏ ra hứng thú. "Gì cơ?"

Tưởng Vi do dự nhìn anh. Cuối cùng, cô cắn môi, nói: "Vị hôn thê trước đây của anh đã lấy chồng, sinh con, còn anh vẫn cô độc một mình khiến em nghi ngờ... phương diện đó của anh... có vấn đề."

Lộ Chinh nheo mắt đầy nguy hiểm. "Phương diện nào?"

"Thì là..." Bàn tay anh ở sau lưng cô bắt đầu dùng sức, Tưởng Vi có linh cảm đây là dấu hiệu trước khi anh nổi

giận, cô bất giác rung mình. "... phương diện đó."

Tưởng Vi kéo tay Lộ Chinh khỏi lưng cô nhưng anh bất thành lình ôm chặt cô vào lòng. "Anh không ngại dùng hành động thực tế ngay bây giờ để xóa tan sự nghi hoặc của em."

Nỗi sợ hãi của cô lập tức tan chảy trong nụ hôn triển miên của anh.

Lúc Lộ Chinh khéo léo tháo thắt lưng của Tưởng Vi, đầu óc anh vụt qua hình ảnh vào một ngày nào đó, một cô gái lén lút bỏ bông hoa hồng vào hộp thư nhà anh. Khi chạy đi xa, cô còn lưu luyến quay đầu nhìn bông hoa. Giọt sương long lanh trên bông hồng dường như chứa đựng hình ảnh thuần khiết của cô.

Buổi sớm hôm đó, hoa nở rất đẹp.

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác,
hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>